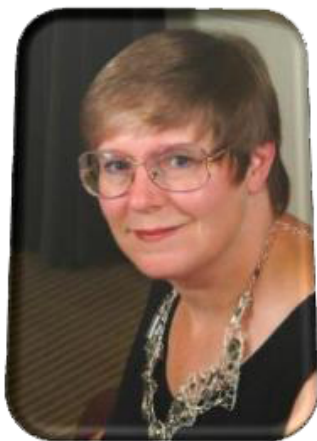




LOIS McMASTER
BUJOLD



PALADINUL
SUFLETELOR



Lois McMaster Bujold s-a născut în Columbus, Ohio, în 1949. Din 1995 trăiește în Minneapolis, Minnesota. A început să citească SF la nouă ani și a scris primele texte înainte de a intra la liceu. A scris primul roman (*Shards of Honor*) în 1983, iar în următorii doi ani încă două (*The Warrior's Apprentice* și *Ethan of Athos*), pe care le-a trimis unor edituri din New York. În 1984 a vândut prima povestire la *Twilight Zone Magazine*. În octombrie 1985 Baen Books i-a cumpărat toate cele trei romane, pe care le-a publicat în 1986. Cel de-al patrulea roman, *Falling Free*, i-a fost publicat în serial de *Analog Magazine* (1987-1988) și i-a adus primul premiu Nebula, în 1989. Pe al doilea l-a câștigat în anul următor, pentru nuvela „The Mountains of Mourning” (care i-a adus și Premiul Hugo în 1990). Este foarte cunoscută datorită seriei Miles Vorkosigan, începută în 1986, din care a publicat până în prezent 12 romane. În 2006 a început o nouă serie, *Sharing Knife*, din care a publicat *Beguilement*, iar un al doilea roman, *Legacy*, va apărea în iulie.

LOIS MCMASTER BUJOLD

PALADINUL SUFLETELOL

Traducere de RALUCA CHIRVASE

*Pentru Silvia Kelso, o expertă în sintaxă și o
partizană înfocată a Istei*

Capitolul 1

Ista se aplecă printre crenelurile din vârful turnului porții, sprijinindu-se pe piatra grunjoasă cu mâinile ei albe, și privi în jos cu o sfârșeală mută în vreme ce ultimii rămași la priveghi se făceau nevăzuți pe poarta castelului. Caii lor băteau cu copitele pe lespezile roase de timp ale pavajului, iar strigătele lor de rămas-bun răsunau prin portalul boltit. Preacinstitul ei frate, Provincarul de Baocia, împreună cu familia și suita sa, erau ultimii rămași din mulțimea care trebuia să plece, la două săptămâni încheiate după ce preoții sfârșiseră ritualurile funerare și ceremoniile de înmormântare.

Dy Baocia mai stătea încă de vorbă pe un ton moderat cu intendentul castelului. Ser dy Ferrej, care se îndrepta spre scara șeii acestuia, cu o mină gravă pe chipul ridicat în timp ce asculta, fără îndoială, șuvoiul unor ultime porunci. Credinciosul dy Ferrej, cel care fusese în slujba răposatei Văduve Moștenitoare Provincara în ultimii douăzeci de ani ai îndelungatei sale șederi aici, la Valenda. Cheile castelului și ale donjonului sclipeau la chimirul care-i încingea mijlocul robust. Cheile mamei ei, pe care Ista le adunase și le păstrase, pe care mai apoi le încredințase fratelui ei mai mare laolaltă cu toate celelalte documente, inventare și instrucțiuni care au rămas în urma morții

acelei mărețe femei. Și pe care dy Baocia le înapoiase, pentru a fi păstrate în deplină siguranță și pentru totdeauna, nu surorii lui, ci bunului, bătrânului, cinstitului dy Ferrej. Chei care să ferece porțile castelului în fața oricărei primejdii... și, la nevoie, care să o țină ferecată pe Ista.

E doar un obicei, zău. Iar eu nu mai sunt nebună, pe cuvânt.

Nu că ar fi vrut înapoi cheile mamei ei, nici viața mamei ei care s-a dus odată cu ele. Nici măcar nu știa prea bine ce vroia. Știa de ce se temea în schimb – să fie închisă într-un spațiu strâmt, întunecat, de oameni care o iubeau. Un dușman și-ar fi putut slăbi vigilența, istovit de atâta pază, ar fi lăsat garda jos; dragostea însă n-ar fi putut da greș. Își frământă cu neliniște degetele pe piatra zgrunțuroasă a zidului.

Cavalcada lui dy Baocia se împrăștie pe coasta dealului, coborându-se la vale, înspre cetate, iar în curând se pierdu în zare, prin mulțimea de acoperișuri din țiglă roșie. Întorcându-se, Dy Ferrej păși istovit înăuntru, pe poartă, dispărând și el din vedere.

Adierea vântului răcoros de primăvară desprinsese o suviță din părul cenușiu al Istei, abătându-i-o peste față și prinzându-i-o de buze; făcu o grimasă și își îndesă suvița la loc în împletitura meticuloasă care-i încununa creștetul. Era atât de strânsă încât o durea scalpul.

Vremea se încălzise în aceste ultime două săptămâni, prea târziu ca să-i mai aducă ușurare unei bătrâne, doborâtă la pat de boală și dureri. Dacă mama ei n-ar fi fost atât de bătrână, oasele ei zdrobite s-ar fi

vindecă mai ușor, iar plămânii nu i s-ar mai fi inflamăat atât de rău. De n-ar fi fost atât de plăpândă, poate că acea căzătură de pe cal nu i-ar fi fărâmat oasele înainte de toate. De n-ar fi fost atât de cumplit de încăpățânată, poate că n-ar fi avut ce căuta pe acel cal la vârsta ei... Ista privi în jos la degetele care-i sângerău și le ascunse degrabă în faldurile fustei.

La ceremonia funerară, zeii arătaseră că sufletul bătrânei fusese luat la cer de Maica Verii, așa cum era de așteptat și cum era cuvenit. Nici măcar zeii nu îndrăzneau să-i încalce părerile acesteia asupra protocolului. Ista și-o imagină pe bătrâna Provincară poruncind cerurilor și zâmbi un pic sinistru.

Și uite că am rămas singură în cele din urmă.

Cugetă la spațiile goale ale acelei singurătăți, la prețul ei teribil. Soțul, tatăl, fiul și mama îi plecaseră cu toții în mormânt, înaintea ei, fiecare când i-a venit sorocul. Fiica îi fusese revendicată de regatul Chalionului, într-o îmbrățișare la fel de strânsă ca cea a unui mormânt și era tot atât de puțin probabil că se va reîntoarce din poziția ei înaltă, prin voia celor cinci zei, ca și ceilalți de sub pământ. *Cu siguranță că am terminat cu toate.* Datoriile care o definiseră, erau în întregime duse până la capăt. Pe vremuri, fusese fiica părinților ei. Apoi, soția mărețului și nefericitului Ias. Mama copiilor ei. În cele de pe urmă, păzitoarea mamei ei. *Ei bine, nu mai sunt nimic din toate astea acum.*

Cine sunt eu, atunci când nu mai sunt înconjurată de zidurile vieții mele? Când s-a ales de toate praful și pulberea?

În orice caz, rămânea în continuare ucigașa Lordului dy Lutez. Cea de pe urmă rămașiță a micii și secretei ei tovarășii rămasă în viață acum. Cea în care se transformase și tot ceea ce mai rămânea din ea.

Se sprijini din nou printre creneluri, tocindu-și mânecile de culoarea lavandei, ale rochiei de doliu curtenesc, de piatra aspră care-i agăța firele de mătase. Urmări cu privirea în lumina dimineții drumul care pornea de la stâncile din vale și care curgea în jos pe coasta dealului, prin cetate, peste râu... și care ducea unde oare? Toate drumurile se uneau într-unul singur, se spunea. O mare rețea aruncată peste lume, care se despărțea și se reunea. Toate drumurile aveau două sensuri. Se spunea. *Eu vreau o cale fără de întors.*

Un suspin îngrozit care se auzi în spatele ei o făcu să-și întoarcă capul. Una dintre doamnele ei de companie stătea pe meterezele castelului, cu mâna la gură, făcând ochii mari și gâfâind din pricina urcușului. Zâmbi silit.

— Milady, v-am căutat peste tot. Dați-vă... dați-vă la o parte de marginea aia, haideți...

Ista își răsfrânse buzele într-un surâs ironic.

— Fii pe pace. Nu tânjesc să dau ochii cu zeii pe ziua de azi.

Ori în vreo altă zi. Nu mai vreau deloc.

— Nu mă aflu în cele mai bune relații cu ei.

O lăsa pe femeie să o apuce de braț și să pornească cu ea ca într-o plimbare întâmplătoare de-a lungul meterezelor castelului, înspre scările interioare, cu grijă, observă Ista, ocupând locul din afară, dintre Ista și hăul în care ar fi putut cădea. *Fii pe pace, femeie. Nu-*

mi doresc stâncile.

Îmi doresc să iau calea pribegiei.

Gândul acela o făcu să tresară, aproape o șocă. Era un gând nou. *Un gând nou, eu?* Toate gândurile ei cele vechi păreau a fi la fel de firave și sfâșiate ca o bucată de împletitură lucrată și apoi sfâșiată și lucrată și sfâșiată din nou până când urzeala se rodea, devenind tot mai uzată, însă nicidecum mai mare. Dar cum i-ar fi fost *ei* cu putință să plece la drum? Drumurile erau făcute pentru bărbați tineri, nu pentru femei trecute de prima tinerețe. Sărmanul orfan își strânse desaga și porni la drum în căutarea speranței pe care-o purta în suflet... o sumedenie de povești începeau în felul acela. Ea nu era săracă, nu era un băiat, iar inima îi era cu siguranță la fel de golită de orice nădejde așa cum numai viața și moartea erau în stare să redea speranța. *Dar am rămas și eu orfană, cu toate astea. N-o fi de ajuns să mă facă vrednică de a porni la drum?*

Dădură ocol culmii castelului, îndreptându-se către turnul rotund în care se afla scara îngustă ce cobora în spirală până în grădina interioară. Ista aruncă o ultimă privire în zare, peste tufișurile ogârjite și copacii piperniciți care se întindeau până sus, la zidul de apărare. Pe cărarea ce urca dinspre râpa nu prea adâncă ce înconjura castelul, un servitor târa după el un măgăruș, încărcat cu lemne de foc, îndreptându-se către poarta din dos.

În grădina de trandafiri a răposatei sale mame, Ista încetini pasul, împotrivindu-se mâinii care-i forța brațul și o luă cu încăpățănare înspre tufișul de trandafiri încă desfrunzit.

— Sunt istovită, făcu ea. Am să mă odihnesc aici un pic. Poți să-mi aduci un ceai.

Își observă însoțitoarea întorcând în minte pe toate fețele riscurile ce și le asuma, privindu-și prețioasa povară cu suspiciune. Ista se încruntă cu răceală. Femeia făcu o reverență.

— Da, milady, am să-i spun uneia din slujnice. Și am să mă întorc *de îndată*.

Nici nu mă așteptam să faci altcumva. Ista așteptă numai atât cât dădu femeia colțul donjonului, că țâșni imediat în picioare și alergă înspre poarta din dos.

Străjerul tocmai dădea drumul înăuntru servitorului și măgarului. Maiestuoasă, Ista trecu val-vârtej pe lângă ei, fără să întoarcă capul, prefăcându-se că nu aude întrebarea șovăielnică a străjerului care făcu după ea:

— Milady...?

O luă iute la picior pe cărarea abruptă. Buruienile și măcănișul pe lângă care trecea îi agățau trena rochiei și mantaua învolburată, ca niște mâini încleștate care încercau să o țină din drumul ei. Odată ieșită din raza vizuală și pierdută printre primii copaci, își iuți și mai tare pașii, aproape fugind. Obişnuia să alerge pe acea potecă care ducea la râu, pe vremea când era numai o fetiță. Înainte să devină ceva în raport cu ceilalți.

Nu mai era o fetiță acum, fu nevoită să recunoască. Era amețită și tremura atunci când strălucirea râului se ivi printre hățișuri. Se întoarse și o luă la pas de-a lungul malului. Cărarea își păstrase direcția pe care și-o amintea ea, ducând tot către podețul cel vechi de peste apă, iar apoi urcând din nou, către unul din drumurile

principale care șerpuiau în jurul dealului către – sau dinspre – cetatea Valendei.

Drumul era plin de noroi și înfundat de urmele copitelor de cai; pesemne că ceata fratelui ei tocmai trecuse în drumul său către cetatea de scaun a provinciei Taryoon. El își petrecuse mult timp, în ultimele două săptămâni, încercând să o convingă să-l însoțească acolo, promițându-i odăi și doamne de companie în palatul lui, sub oblăduirea ochiului său protectiv și binevoitor, ca și cum n-ar fi avut ea destule încăperi, însoțitoare și ochi iscoditori și aici. O apucă în direcția opusă.

Doliul curtenesc și papucii din mătase nu erau veșminte cu care să mergi pe un drum de țară. Faldurile rochiei îi foșneau în jurul picioarelor de parcă se chinuia să răzbată prin niște ape adânci. Smârcurile îi îngreunau încălțările ușoare. Soarele care urca la zenit îi încălzea spatele înfășurat în mătase, făcând-o să asude așa cum nu se cuvenea unei adevărate doamne. Păși înainte, simțindu-se din ce în ce mai incomodată și mai ridicolă. Era o nebunie ce făcea ea. Era taman acel comportament care le puneă pe unele femei sub cheie, în vârfuri de turnuri, păzite de însoțitoare sărace cu duhul, și oare nu avusese ea parte destul de asemenea lucruri toată viața ei? Nu avea nici măcar haine de schimb la ea, vreun plan, vreun ban, baremi vreo vaidă de aramă. Își duse mâna la giuvaierurile pe care le purta la gât. *Putea scoate bani pe ele.* Da, de-o valoare prea mare însă – ce cămătar de la țară putea face față unei asemenea valori? Nu erau o sursă de bani; erau doar o țintă, o momeală pentru

tâlhari.

Huruitul unei căruțe o făcu să-și ridice privirile de pe prundișul prin care își croia drum. Un țăran mâna un cal rotofei, trăgând din urmă o încărcătură de bălegar putred, cu care să-și îngrașe ogorul. Omul întoarse capul ca să se uite năucit la apariția ei pe drum. Ea îi răspunse printr-o înclinare plină de eleganță a capului – la urma urmei, ce altceva putea să facă? Era mai-mai să răbufnească într-un hohot de râs zgomotos, dar își înăbuși acea pornire indecentă și își văzu mai departe de mers. Fără să se uite înapoi. Neîndrăznind să o facă.

Bătuse cale mai bine de-un ceas când, în cele din urmă, simțindu-și picioarele ostenite de povara veșmântului lung, se împiedică, oprindu-se. Aproape că-i venea să plângă, copleșită de neputință. *Nu merge așa. Nu mă pricep cum să fac. N-am avut nicicând șansa să învăț să fac asta, iar acum sunt prea bătrână.*

Se auziră din nou zgomotele copitelor unor cai și un strigăt. O străfulgeră gândul că, printre altele, nu izbutise să-și facă rost de o armă, măcar un cuțit de purtat la cingătoare, cu care să se apere în fața unor atacuri. Se și văzu măsurându-și puterile cu un spadasin, orice spadasin, cu orice fel de armă ar fi fost ea în stare să apuce și să rotească în aer, și pufni. Nu reuși să-și imagineze decât o scurtă scenă, care nici măcar nu merita un efort de imaginație.

Aruncă o privire scurtă peste umăr și oftă. Ser dy Ferrej și un servitor veneau la trap apăsător în urma ei, făcând noroiul să sară în stropi de pe copitele cailor lor. Ista nu era, își spuse ea, îndeajuns de mânioasă, ori de

nebună, încât să-și dorească să dea cu ochii de niște bandiți în locul lor. Poate că ăsta era baiul; poate că îi lipsea acea doză de nebunie. Adevărata sminteală nu cunoștea granițe. Era îndeajuns de nechibzuită încât să-și dorească să se avânte într-o nebunie de care nu era în stare – așa că tot ceea ce-i rămânea era o idee nebunească care nu-i folosea la nimic.

Sentimentul de vină îi strânse inima la vederea chipului roșu, trecut de sudori al lui Ser dy Ferrej, în timp ce acesta se opri lângă ea.

— Roina! strigă el. Milady, ce căutați aici?

Aproape că pică de-a rostogolul din șa, ca să o apuce de mâini, holbându-se la fața ei.

— M-a istovit toată jalea de la castel. M-am hotărât să fac o plimbare prin soarele primăverii, ca să-mi mai ușurez mâhnirea.

— Milady, dar ați mers cale de cinci mile! Drumul ăsta nu-i potrivit pentru domnia voastră...

Da, nu-s potrivită eu pentru el.

— Fără nicio însoțitoare, fără gărzi – pe toți zeii, dar gândiți-vă la rangul și la siguranța domniei voastre! Gândiți-vă la părul meu alb! Mi-ați făcut părul măciucă cu plecarea asta!

— Îmi cer scuze din respect pentru părul dumitale alb, zise Ista cu o reală smerenie. Nu merit atâta grijă din partea dumitale, bunul meu dy Ferrej. Am vrut doar... să fac o plimbare.

— De altă dată să mă înștiințați, am să mă ocup eu de asta...

— De una singură!

— Sunteți văduva Rigăi Chalionului, declară ferm

dy Ferrej. Sunteți nici mai mult, nici mai puțin decât *mama* Roinei Iselle, pentru numele zeilor! Nu se poate s-o luați la sănătoasa pe drum, ca o lele de la țară.

Ista suspină la gândul de a-și lua picioarele la spinare ca o fetișcană de la țară, nemaigândindu-se la ipostaza ei tragică. Cu toate că nu se îndoia că lelițele de la țară își aveau și ele tragediile lor și prea puțină simpatie idilică, așa cum aveau parte femeile de rangul ei. Dar nu avea nimic de câștigat dacă s-ar fi certat cu el în mijlocul drumului. Dy Ferrej îi porunci slujitorului să renunțe la calul lui, iar ea încuviință să fie urcată în șa. Poalele veșmântului pe care-l purta nu erau despicate ca pentru echitație, așa că i se strânseseră incomod în jurul pulpelor când încercă să se așeze în scări. Ista se încruntă din nou în vreme ce slujitorul îi luă hățurile din mână ca să dirijeze el calul.

Dy Ferrej se aplecă în șa și o apucă de mână ca să o consoleze, când o văzu cu ochii înlăcrimați.

— Știu, murmură el cu blândețe. Moartea mamei dumneavoastră este o pierdere grea pentru fiecare dintre noi.

Eu am încetat să o mai jelesc de acum câteva săptămâni, dy Ferrej. Cândva își jurase că n-o să mai plângă și n-o să se mai roage vreodată, dar își încălcase ambele jurăminte în acele ultime zile îngrozitoare din odaia în care bolea mama ei. După aceea, nici plânsul, nici rugăciunea nu mai păreau să-și aibă rostul. Se hotărî să nu-l mai tulbure pe intendentul castelului cu explicații, cum că plângea acum pentru ea și nu de durerea pricinuită de moartea mamei, nici de mânie. Mai bine să creadă că era afectată din cauza doliului;

ea își consumase deja doliul.

Aproape la fel de istovit ca și ea de ultimele săptămâni de jale și oaspeți, nu o mai tulbură nici el cu alte discuții, iar servitorul nu îndrăzni să o facă. Rămase așezată în șaua calului care bătea din copite și lăsa drumul să se aștearnă din nou sub picioarele ei, asemeni unui covor care era strâns și pus la păstrare, refuzându-i-se întrebuițarea. Se întrebă la ce mai servea ea acum. Își mușcă buza și rămase cu privirea pierdută înaintea, printre urechile ciulite ale calului. După un timp, calul flutură din urechi. Ista urmări direcția în care forna animalul și dădu cu ochii de o altă cavalcadă care se lăsa la vale pe un drum lăturalnic, vreo duzină-două de oameni călare pe cai și catări. Dy Ferrej se ridică în scări și privi suspicios, dar apoi se lăsa ușurat înapoi în șaua la vederea celor patru călăreți din avangardă, înveșmântați în tunici albastre și pelerine cenușii, uniforma oștenilor din frăția Ordinului Fiicei, a căror menire includea și transportul pelerinilor pe drum. Pe măsură ce alaiul se apropia, se putea vedea că membrii acestuia erau atât bărbați, cât și femei, cu toții gătiți în culorile zeității lor alese, sau cel puțin în măsura în care le permitea garderoba proprie, căci purtau panglici colorate la mâneci, ca simbol al sfintei lor destinații.

Cele două grupuri ajunseră în locul în care se uneau cele două drumuri, în același timp, iar dy Ferrej schimbă saluturi liniștitoare din cap cu oștenii din frăție, oameni neclintiți în sentimentul conștiinței ce-i anima, la fel ca și el. Pelerinii se uitară lung, cu neîncredere, la Ista, îmbrăcată în veșmintele ei fine și

sobre. O femeie voinică, cu fața roșie – *cu siguranță că nu-i mai în vârstă decât mine* – îi zâmbi voioasă Istei. După o clipă de nesiguranță, buzele Istei se arcuiră în chip de răspuns și înclină și ea din cap. Dy Ferrej se interpușe cu calul între pelerini și Ista, însă scopul lui de a sta scut fu învins, atunci când femeia cea voinică trase de hățuri pentru a-și sili calul să dea înapoi, ca apoi să-l îmboldească cu genunchii pentru a porni la galop pe lângă el.

— Fie ca cei cinci zei să vă dea o zi bună, doamnă, pufăi femeia.

Calul ei bălțat și rotofei era supraîncărcat cu desagi îndesați și totuși, alți desagi erau atârnați de aceștia, legănându-se și clătinându-se la fel de nesigur ca și posesoarea lor. Calul se opri din galop, rămânând la pas, iar femeia își recăpătă suflul, îndreptându-și pălăria de paie. Purta verdele Mamei, asortat la niște nuanțe mai închise, convenite unei văduve, însă panglicile împletite care-i înconjurau mânecile indicau tot panteonul: albastru împletit cu alb, verde cu galben, roșu cu portocaliu, negru cu gri și alb cu crem.

După un moment de ezitare, Ista dădu din nou din cap:

— Și dumitale.

— Suntem pelerini din ținuturile Baociei, anunță liniștitor femeia. Călătorim spre altarul morții miraculoase a Cancelarului dy Jironal, din Taryoon. Mă rog, cu excepția bunului Ser dy Brauda de colo.

Făcu un semn cu capul înspre un om mai în vârstă, în nuanțe maronii stinse, care purta o emblemă roșu-cu-portocaliu, ce-i arăta supunerea față de Fiul

Toamnei. Un tânăr echipat în culori mult mai vii mergea călare alături de acesta, aplecat în șa, cu o căutătură urâtă, abia stăpânită în direcția femeii îmbrăcate în verde.

— El își duce băiatul, cel de colo – nu-i așa că-i un flăcău frumușel, ei?

Băiatul se trase un pic înapoi și își fixă privirea înainte, îmbujorându-se tot, ca pentru a se armoniza cu fundele pe care le purta pe mâneci; tatăl lui nu reuși să-și reprime un zâmbet.

— ... tocmai la Cardegoss ca să fie investit în Ordinul Fiului, așa cum a fost și tăticul lui înainte, precis. Ceremonia o să fie celebrată de însuși sfântul general, Principele-Consort Bergon! Ce n-aș da să-l văd și eu. Se zice că-i un bărbat tare chipeș. Țărmlu ibranez, de unde vine el, este vestit pentru creșterea aleasă a tinerilor. Va trebui să-mi caut un motiv ca să mă rog în Cardegoss și eu, și să-mi desfăt privirile-mi bătrâne cu așa o frumusețe.

— Într-adevăr, făcu Ista pe un ton neutru la auzul acelei descrieri anticipative, dar, în linii mari, destul de exactă, făcută ginerelei ei.

— Eu sunt Caria din Palma. Am fost nevasta unui șelar de-acolo, până de curând. Acum sunt văduvă. Și dumneata, preabună doamnă? Tovarășul ăsta posac al dumitale, ți-e bărbat?

Ascultând cu o evidentă dezaprobare asemenea familiarități pe care și le îngăduia obositoarea femeie, intendentul castelului avu o tentativă de a-și trage calul înapoi de căpăstru ca să o facă să înceteze, dar Ista îl opri, ridicând o mână.

— Fii pe pace, dy Ferrej.

El ridică din sprâncene, dar dădu din umeri și își ținu gura.

Ista zise în continuare către femeia pelerin:

— Sunt o văduvă... din Valenda.

— Chiar așa? Ca să vezi, și eu la fel, îi întoarse femeia vorba, cu vioiciune. Primul meu bărbat era de acolo. Cu toate că am îngropat trei soți la un loc, declamă femeia ca și cum asta ar fi fost vreo realizare. Adică nu laolaltă, bineînțeles. Fiecare pe rând.

Își iți capul, plină de curiozitate la vederea veșmintelor de doliu ale Istei, ce-i trădau clasa socială.

— Abia l-ai îngropat pe-al dumitale,coniță? Păcat. Nu-i de mirare că arăți așa de tristă și de palidă, atunci. Ei, drăguță, să știi că-i greu, mai ales cu primul. La început, îți vine să mori – așa am pățit eu – dar atunci vorbește doar frica din tine. Lucrurile intră pe făgaș din nou, n-ai grijă!

Ista schiță un zâmbet și clătină din cap în semn de ușoară dezaprobare, dar nu simți impulsul de a-i corecta femeii impresia greșită. Pe dy Ferrej îl mâna clar imboldul de a-i dezumfla acelei ființe tot avântul de a o aborda pe roină atât de direct, făcându-i acesteia cunoscut rangul Istei, și prin urmare, și pe al său, și poate că ar fi pus-o pe goană, însă Ista își dădu seama, ușor surprinsă, că o găsea amuzantă pe Caria. Gargariseala văduvei nu-i dispăcea și nu vroia ca aceasta să se oprească.

Și după câte se vădea, nici nu avea de gând să se oprească. Caria din Palma arată înspre tovarășii ei de călătorie, făcându-i Istei o relatare cu verzi și uscate

despre popasurile, originile și sfintele lor țeluri, iar dacă aceștia s-ar fi îndepărtat din raza auditivă, i-ar fi împuiat capul și cu păreri gratuite, referitoare la moravurile și comportamentul lor. În afară de amuzatul veteran, devot al Fiului Toamnei, și băiatul îmbujorat al acestuia, procesiunea mai includea patru bărbați care făceau parte dintr-o frăție a țesătorilor, ce mergeau să se roage la Părintele Iernii pentru un rezultat favorabil al unui proces în justiție; un bărbat care purta panglicile Maicii Verii, ce se ruga pentru siguranța uneia din fiicele sale, căreia i se apropia sorocul să nască; și o femeie ale cărei mâneci arătau supușenia față de Fiica Primăverii, ce își dorea un bărbat pentru fiica ei. O femeie zveltă în niște robe frumos croite, de acolită a Ordinului Mamei, care avea o slujnică și doi servitori numai ai ei, se dovedi a fi nu moașă, nici doftoreasă, ci revizor. Un neguțator de vinuri călătorea ca să aducă mulțumiri și să-și reînnoiască jurământul de credință față de Tată pentru că se întorsese teafăr și nevătămat acasă cu caravana sa, pe care fusese la un pas să și-o piardă cu o iarnă în urmă în trecătorile înzăpezite din munții de la granița cu Ibra.

Pelerinii din preajma lor, care călătoriseră în mod evident împreună cu Caria de câteva zile bune, dădeau ochii peste cap, exasperați, care mai de care, pe măsură ce femeia nu se mai oprea din melițat. Excepție făcea un tânăr în veșmânt alb, înnegrit din pricina drumului, care nu putea fi decât un preot al Bastardului. Acesta mergea alene, în liniște, cu o carte deschisă pe curbura pântecelui, lăsând libere frâiele catârului său cel alb și-

nămolit, ridicându-și privirea doar atunci când dădea pagina, clipind cu ochi miopi și cu un zâmbet năuc.

Văduva Caria cercetă cu privirea soarele care urcase deasupra capetelor lor.

— Abia aștept să ajungem la Valenda. E acolo un han vestit unde avem de gând să ospătăm și unde specialitatea casei e cea mai delicioasă friptură de purcel de lapte.

Femeia plescăi din buze de nerăbdare.

— Chiar există un asemenea han în Valenda, da, zise Ista.

Ea nu mâncase niciodată acolo, își dădu seama, niciodată în toți anii ei de ședere la Valenda.

Femeia-revizor din ordinul Maicii, care fusese unul dintre cei mai posomorâți ascultători involuntari ai văduvei, își țuguie buzele a dispreț.

— Eu n-am să mănânc niciun fel de carne, le dădu ea de știre. Am făcut un legământ, cum că n-am să pun gura pe niciun fel de carne grosolană pe toată durata acestei călătorii.

Caria se lăsa înaintea în șa și bombăni înspre Ista:

— De-ar fi făcut legământ că o să-și înghită vanitatea în locul salatelor ei, ar fi avut mai multă noimă tot acest pelerinaj, părerea mea.

Se ridică înapoi în capul oaselor, rânjind; femeia aflată în slujba Mamei pufni pe nas și se prefăcu a nu fi auzit nimic.

Negustorul care purta panglicile negru-cu-gri ale Tatălui, pe mânecă, făcu o remarcă, aparent fără țință:

— Sunt încredințat că zeii n-au trebuință de o flecăreală fără rost. Ar trebui să ne folosim timpul mai

bine – discutând lucruri elevate, care să ne pregătească mintea pentru rugăciune, nu burdihanul pentru ospete.

Caria se uită chiorâș la el, zicându-i:

— Ba nu cumva ar trebui mai degrabă să ne gândim la părțile mai pământești ale lucrurilor bune? Și mai umbli și cu însemnele Tatălui pe mânecă pe deasupra! Mai mare rușinea!

Neguțătorul încremeni.

— Nu *asta* îl definește pe zeul la care am de gând – sau am nevoie – să mă rog, vă asigur, doamnă!

Preotul din ordinul Bastardului aruncă o otheadă din cartea lui și murmură împăciuitoare:

— Zeii guvernează toate părțile din noi, din cap până-n picioare. Există un zeu pentru fiecare dintre noi și pentru fiecare părticică din noi.

— Zeul *dumitale* se vede că are niște gusturi triviale, remarcă neguțătorul, tot pe un ton înțepat.

— Nimeni din cei care își deschid inima pentru oricare zeități din Sfânta Familie, nu va fi ignorat. Nici măcar cei fuduli, zise preotul făcând o plecăciune peste pânțele lui impresionant, în direcția neguțătorului.

Caria izbucni într-un hohot de râs voios; neguțătorul fornăi de indignare, dar se lăsa păgubaș. Clericul se întoarse la cartea lui.

Caria îi șopti Istei:

— Îmi place de băiatul ăla gras, pe onoarea mea. Nu prea e vorbăreț el, dar și când deschide gura, vorbește la obiect. De obicei, oamenii citiți nu prea au răbdare în ce mă privește, cât despre mine, nu-i înțeleg și pace! Dar ăsta are o purtare de-ți e mai mare dragul. Cu toate

că eu sunt de părere că rostul unui bărbat e să-și ia o nevastă, să facă niște copii și să muncească în folosul lor, nu să umble de zănatec în căutarea zeilor. Acuma, dacă e s-o spun pe aia dreptă, bărbatul meu de-al doilea nu dădea nici el în brânci cu munca, în schimb se apucase de băut. Băutura l-a băgat în mormânt până la urmă și toți cei care-l cunoșteau au răsuflat ușurați atunci, odihnească-i zeii sufletu-n pace!

Spunând acestea, își făcu semnul cel sfânt, ducându-și mâna la frunte, buze, piept, vintre și-apoi la inimă, răsfirându-și degetele peste pieptu-i durduliu. Își țuguie apoi buzele, își înalță bărbia și vocea și strigă curioasă:

— Dar acum, că-mi adusei aminte, nouă nu ne-ați spus deloc pentru ce mergeți să vă rugați, Luminăția-Voastră.

Sacerdotul își puse degetul între filele cărții și își ridică privirea:

— Nu, nu cred că v-am spus, răspunse el echivoc.

Neguțătorul interveni:

— Te rogi pentru ca toți cei care-ți sunt neamuri să ajungă la zeul dumitale, nu-i așa?

— Eu m-am rugat adesea ca sufletul meu să primească atingerea zeiței, spuse femeia-revizor, supusă Mamei. Cea mai mare aspirație spirituală a mea e să-I văd chipul. Și-ntr-adevăr, de multe ori am impresia că l-am simțit prezența când și când.

Oricine își dorește să dea ochii cu zeii nu-i decât un nesăbuit, se gândi Ista. Deși acesta nu fusese un impediment în cele ce trăise ea pe pielea ei.

— Nu-i nevoie să vă rugați pentru asta, zise preotul.

E de ajuns să mori. Nu-i chiar atât de greu, mai spuse el scărpinându-și gușa. De fapt, e inevitabil.

— Să primești atingerea zeilor atâta timp cât ești în viață, îl corectă femeia-revizor, glacială. *Aceasta-i marea binecuvântare, după care tânjim cu toții.*

Ba bine că nu. Dac-ai vedea chipul Mamei chiar în clipa asta, femeie, te-ai prăbuși plângând în mocirla de pe drumul ăsta și nu te-ai mai ridica zile în șir. Ista deveni conștientă de faptul că preotul o cerceta pieziș, cu o curiozitate cu greu mascată.

Să fi fost *el* unul din cei care primiseră atingerea zeilor? Ista avea experiență în a-i recunoaște pe aceștia. Reciproca era valabilă, din nefericire. Sau poate că, mai degrabă, privirea aceea de vițel era doar miopie. Indispusă, se încruntă și ea la el.

El clipi în chip de scuză și îi spuse:

— Adevăru-i că am plecat la drum cu treburi pentru ordinul meu. Un devot aflat în jurisdicția mea a dat din întâmplare peste un mic demon rătăcit care a pus stăpânire peste un dihor domestic. Îl duc la Taryoon pentru ca arhipreotul să-l poată trimite înapoi zeului, după un ritual adecvat.

Zicând acestea, se răsuci în șa, după desagii lui voluminoși și scotoci prin ei, lăsând înăuntru cartea și scoțând, în schimb, o cușcă împletită din nuiele. O umbră micuță, cenușie, se învârti înăuntru.

— A-haa! Care va să zică, asta ascundeai dumneata acolo! se apropie Caria pe calul ei, strâmbând din nas. Mie mi se pare că arată ca orice altă nevăstuică.

Vietatea se ridică în două piciorușe, sprijinindu-se de marginea cuștii și amușinând din mustăți la ea.

Preotul cel gras se răsuci în scări și ridică cușca pentru ca Ista să o poată vedea. Animalul care se învârtea în cerc îngheță la vederea Istei, încruntată; pentru o clipă, ochii lui, ca două mărgele negre, luciră, trădând altceva decât o simplă inteligență animală. Ista privi la creatură fără pic de interes. Dihorul își plecă căpșorul și dădu înapoi, până când se lovi de peretele din spate al cuștii. Preotul îi aruncă Istei o căutătură curioasă.

— Dumneata ești sigur că biata vietate n-o fi cumva suferindă? întrebă Caria, plină de dubii.

— Dumneavoastră ce credeți, doamnă? o întrebă pe Ista sacerdotul.

Știi și dumneata prea bine că-i posedată de-un demon adevărat. La ce bun mă mai întrebî pe mine?

— Ei bine – eu cred că preabunul arhipreot va ști cu siguranță ce-i cu vietatea aceasta și ce trebuie să facă cu ea.

Preotul schiță un zâmbet slab la acest răspuns precaut.

— Într-adevăr, doar nu-i cine știe ce demon.

Și cu aceasta, îndesă cușca înapoi, în desagi.

— Eu n-aș zice că-i mai mult de-un spirit primar, minor și neformat. N-a ajuns de multă vreme pe lume, aș zice eu, și tocmai de aceea e prea puțin probabil să ispitească oamenii la cele necurate.

Pe Ista n-o ispitea cu siguranță, dar ea înțelese nevoia preotului de a păstra discreția. Să pui stăpânire pe un demon însemna să devii vrăjitor, tot așa cum dacă puneai stăpânire pe un cal, deveneai călăreț, rămânând în discuție dacă erai unul iscusit, ori unul

prost. La fel ca și un cal, un demon o putea lua la sănătoasa cu stăpân cu tot. Dar spre deosebire de cai, de pe un demon nu mai puteai descăleca. Spre marea primejdie în care s-ar fi aflat sufletul acelui stăpân; de unde și preocuparea Templului pentru un asemenea caz.

Caria dădu să vorbească din nou, însă cărarea către castel se bifurca în acel loc, iar dy Ferrej își trase calul de hățuri într-o parte. Văduva din Palma își preschimbă gândul din vorbă într-un gest vioi de rămas-bun, iar dy Ferrej o escortă pe Ista cu fermitate pe drumul lăturalnic.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr în timp ce se pregăteau să coboare pe un dâmb, într-o pădurice.

— Ce femeie vulgară! Pun rămașag că nu-i umblă nici măcar un gând pios prin mintea aia a ei! Se folosește de acest pelerinaj, numai ca să-și ia o vacanță departe de rudele ei care o dezaprobă și ca să-și facă rost de o escortă înarmată și ieftină la drum.

— Cred că ai perfectă dreptate, dy Ferrej, zise Ista, privind și ea în urmă la ceata de pelerini care înaintau spre drumul principal. Văduva Caria încerca acum să-l înduplece pe preotul Bastardului să intoneze imnuri împreună cu ea, deși cel pe care i-l propunea ea aducea mai degrabă a cântec de beție.

— N-avea nici măcar un bărbat din familia ei care să o însoțească, continuă indignat dy Ferrej! Presupun că n-avea încotro în lipsa soțului ei, dar nu credeți că putea găsi măcar vreun frate, sau fiu, ori măcar vreun nepot? Îmi pare rău că a trebuit să fiți expusă la așa ceva, Roina!

Sunetele unui duet nu tocmai armonios, însă destul de înzestrat cu har, se ridicară în urma lor, devenind tot mai slabe pe măsură ce se depărtau.

— Mie nu-mi pare rău, spuse Ista. Un zâmbet plăpând îi înflori pe buze. *Nu-mi pare rău deloc.*

Capitolul 2

Ista ședea în grădina de trandafiri a mamei ei, răsucind o batistă fină între degete. Doamna ei de companie stătea așezată lângă ea, împungând într-o bucată de broderie cu un ac aproape la fel de subțire, sau mai degrabă la fel de ascuțit ca și mintea ei. Ista se tot plimbase de jur împrejurul grădinii în aerul rece al dimineții, până când femeia o rugase, ridicând tonul, să înceteze. Acum se oprise din cusut ca să se zgâiască la mâinile Istei, iar Ista, agasată, și-a așezat bucata de pânză chinuită deoparte. Pe sub poalele rochiei, cu grijă pentru a nu fi observată, începuse să bată nervos – ba nu, cu furie – dintr-un picior, încălțat cu papuc ușor din mătase.

Un grădinar umbla de colo-colo, fără astâmpăr, udând florile din ciubere, care fuseseră așezate de-a lungul drumului care ducea la intrare, în cinstea Anotimpului Fiicei, întocmai cum o făcuse ani de-a rândul, sub îndrumarea bătrânei Provincare. Ista se întrebă cât timp va mai trece până când acele obiceiuri repetitive se vor stinge – ori aveau să continue la nesfârșit, ca și cum stafia scrupuloasei bătrâne continua să supravegheze fiecare îndeletnicire? Dar nu, duhul ei fusese cu adevărat luat la ceruri, departe de lumea oamenilor; nu mai apăruseră alți strigoi la castel, altfel Ista i-ar fi simțit. Toate spiritele ciuntite care mai rămăseseră aici, erau străvechi și ostenite și estompate, devenite o simplă boare de răcoare în

zidurile castelului pe timp de noapte.

Ista oftă bosumflată, răsucindu-și ambele picioare, ascunse de poalele rochiei. Așteptase câteva zile ca să-i vină intendentului cu propunerea de a pleca în pelerinaj în acel anotimp, în speranța că acesta uitase de văduva Caria între timp. Un pelerinaj modest, cu un anturaj restrâns; vreo două însoțitoare, niște haine simple, fără alai împărătesc de-o sută de călăreți, așa cum se gândise el din prima clipă că s-ar fi convenit, pe puțin. Dy Ferrej o agasase cu o sumedenie de obiecții practice pe care le ridicase și se mira de evlavie ce-o apucase așa din senin. Nici nu vru să audă de aluziile Istei la penitența pe care o cerea pentru păcatele ei, având impresia că n-ar fi putut comite niciunul atât de grav, sub supravegherea lui atentă. Ceea ce-ar fi însemnat, trebui ea să admită, vreun păcat carnal ordinar după câte își închipuia el; mintea lui dy Ferrej nu era în stare însă de subtilități teologice. Pe măsură ce Ista își sporea insistențele, dy Ferrej devenea tot mai impasibil și mai precaut, până ce Ista fu nevoită să-și stăpânească o pornire isterică de a răzni la el. Cu cât era mai aprigă pledoaria ei, cu atât își înrăutățea mai tare situația în ochii lui, era sigură de asta. Un paradox care o scotea din minți.

Un paj traversă cu pași mărunți grădina, făcându-i Istei din mers o plecăciune curtenitoare și cât se poate de ciudată, un soi de revență săltăreață. Se făcu nevăzut imediat în donjon. La numai câteva minute, își făcu apariția dy Ferrej, cu pajul pe urmele sale, bătând apăsător drumul în sens invers, de-a latul grădinii. Cheile castelului, însemnul statutului său de gardian, îi luceau

la cingătoare.

— Încotro, dy Ferrej? întrebă alene Ista, silindu-se să n-o ia din loc după ei.

El se opri și i se înclină dinainte, pe măsura rangului ei, dar și în măsura în care îi permitea demnitatea și talia sa voluminoasă, îndemnându-l pe paj să se încline la rândul lui, așa cum cerea eticheta.

— Am fost înștiințat cum că au sosit călăreți de la Cardegoss, Roina.

Făcu o scurtă pauză, după care, adăugă:

— Pledoaria domniei tale, potrivit căreia vă datorez supunere, prin jurământ făcut numai și numai domniei voastre, m-a preocupat mult în ultima vreme.

Așadar, nu-și bătuse ea gura chiar de pomană. *Bun.* Ista zâmbi ușor.

Îi răspunse și el tot printr-un zâmbet ușor, iar expresia de ușurare vădită de pe chipul lui, se preschimbă într-un aer triumfător.

— Cum rugămintile mele nu par să vă fi mișcat, am scris la curte pentru a le cere acelora cărora *le veți da* ascultare, să își unească vocea cu a mea, precum și augusta lor autoritate cu a mea. Bătrânul dy Ferrej nu are într-adevăr niciun drept să vă împiedice, decât în virtutea îngăduinței ce i-ați putea-o acorda din mărinimie pentru șirul de ani în care v-a slujit cu credință.

Ista strânse din buze la auzul vorbelor lui. *Ce joc murdar!*

— Însă Roina Iselle și Principele Bergon vă sunt suverani acum, pe lângă faptul că se preocupă de siguranța domniei voastre în calitate de mamă a lor, iar

Cancelarul Cazaril este un om de a cărei părere țiineți seama, cred eu. Dacă nu mă înșel, mesagerii aceștia aduc vești liniștitoare.

Zicând acestea, înclină din cap cu satisfacție și spală putina.

Ista își încleștă dinții. Nu vroia să-i blesteme pe Iselle, Bergon, ori Cazaril. La o adică, nici pe *Bătrânul dy Ferrej*, așa cum îi făcea acestuia plăcere să se autointituleze – un simplu șiretlic pentru a o intimida, căci n-avea mai mult de zece ani decât Ista. Dar încordarea ce-i pusese stăpânire pe tot trupul părea să o sufoca. Mai că era încredințată că în elanul lor de a o proteja de vechea ei nebunie, preacinstiții ei proteguitori aveau să o aducă din nou pe culmile disperării.

Pocnetul copitelor de cai, glasurile amestecate cu strigătele lacheilor, pluteau în aer pe după colțul donjonului. Dintr-o dată, Ista se ridică în picioare și păși în urma lui dy Ferrej. Doamna ei de companie se descâlci din firele broderiei la care lucra și lipăi după ea, protestând zgomotos, după un prost obicei ce-l avea, își spuse Ista.

În curtea micuță de la intrare, acoperită cu prundiș, doi călăreți în veșmântul Ordinului Fiicei descălecau, sub privirea primitoare și binevoitoare a lui dy Ferrej. Cu siguranță că nu erau oameni din partea locului, de la templul din Valenda – nimic din îmbrăcămintea sau echipamentul lor nu era nepotrivit, grosolan, ori rustic. De la cizmele lustruite, pantalonii și tunicile albastre, fără cusur, până la mantalele fără mâneci, din lână albă, brodată și pelerinele cenușii, cu glugă, tipice

ordinului lor, toată acea îmbrăcămintă sărea în ochi, arătând că fuseseră lucrate de croitori din Cardegoss. Armele și apărătorile lor erau curate și meticolos îngrijite, lucrătura era lustruită, iar pielea fusese frecată cu grăsime – dar nimic nu era nou. Ofițerul-devot era cu puțin mai înalt decât media, zvelt și vânjos. Tânărul mai scund era bine legat, iar sabia lată și grea care îi atârna la bandulieră nu era, în mod evident vreo jucărie de curtean.

După ce dy Ferrej le ură bun-venit și sfârși cu poruncile pentru servitori, Ista păși de-a dreapta lui, și mijindu-și ochii, îi întrebă:

— Domnilor. Nu vă cunosc cumva?

Zâmbind, tinerii își lăsară frâiele cailor în mâinile servitorilor care se strânseseră ciorchine și îi făcură reverențe curtenitoare:

— Roina, murmură cel mai înalt. E o plăcere să vă revedem.

Nedându-i ocazia de a se face de rușine din cauza memoriei care-i juca feste, adăugă imediat:

— Ferda dy Gura; fratele meu, Foix.

— Ah, da. Voi sunteți cei doi tineri care l-au însoțit pe Cancelarul dy Cazaril în însemnata lui misiune în Ibra, acum trei ani. V-am cunoscut la investitura lui Bergon. Cancelarul și Principele Bergon vă prețuiesc deosebit de mult.

— Îs binevoitori domniile lor, murmură cel voinic, Foix.

— Este o cinste să vă putem fi de folos, doamnă.

Dy Gura cel mare se prezintă solemn în fața ei și intonă:

— Cancelarul dy Cazaril ne-a trimis pentru a ne pune în slujba domniei voastre, cu toate complimentele sale, pentru a vă escorta în călătoria pe care o veți întreprinde, Roina. Vă roagă să ne considerați ca pe mâna voastră dreaptă. Mâinile. Ferda se poticni și începu să improvizeze: sau ca pe mâna dreaptă și stângă, cum o fi cazul.

Fratele lui ridică impasibil dintr-o sprânceană la el și bombăni:

— Dar care și cum?

Privirea satisfăcută a lui dy Ferrej se preschimbă într-una șocată:

— Cancelarul *consimte* la această, această... aventurare?

Ista se întrebă oare ce alt cuvânt mai puțin flatant își înghițise intendentul.

Ferda și Foix schimbă ocheade între ei. Foix ridică din umeri și se întoarse ca să scotocească prin traista atârnată de chingile șei.

— Milord dy Cazaril mi-a dat să vă înmânez acest bilet personal, milady.

Și cu o fluturare voioasă, îi oferi o hârtie împăturită, conținând atât sigiliul mare și roșu al cancelariei, cât și pecetea personală a lui Cazaril, o cioară cocoțată pe literele CAZ, imprimate cu ceară albastră.

Ista o luă cu mulțumiri și cu un aer vădit misterios. Dy Ferrej își întinse gâtul în timp ce ea rupse pe loc sigiliile, împrăștiind ceară pe pietrele din curte. Se îndepărtă puțin de el ca să o citească. Era scurtă și încondeiată într-un stil rafinat cancelăresc, adresându-i-se cu toate titlurile formale pe care le deținea; antetul

era mai consistent decât restul scrisorii. Scrisa așa: *Vi-i dau pe acești doi frați de nădejde, Ferda și Foix dy Gura, să vă slujească în calitate de căpitani și tovarăși în drumul domniei voastre, oriunde v-ar purta el. Am încrederea că vă vor sluji la fel de bine cum au făcut-o și în cazul meu. Fie ca toți cei cinci zei să vă călăuzească pașii în călătorie. Al dumneavoastră, cel mai umil și supus slujitor, urma apoi un semicerc și o mângălitură înflorită, semnătura lui Cazaril.*

Cu același scris colțuros – degetele lui Cazaril aveau mai multa forță decât delicatețe, își aminti Ista – era scris un post-scriptum: *Iselle și Bergon vă trimit o pungă, în amintirea giuvaerurilor amanetate pentru o altă călătorie care ne-a adus o patrie. I-am încredințat-o lui Foix. Să nu vă sperie firea lui, e un om mult mai simplu decât pare.*

Încet-încet, colțurile buzelor Istei se ridicară.

— Cred că e destul de limpede.

Îi înmână scrisoarea neliniștitului dy Ferrej care se tot ițea după ea. Chipul acestuia se pleoștea tot mai mult, pe măsură ce parcurgea rândurile. Mimă un O, însă era prea bine dresat ca să mai scoată și sunetul corespunzător. Ista îi mulțumi bătrânei Provincare pentru acest lucru.

Dy Ferrej își ridică privirea înspre cei doi frați.

— Dar – roina nu poate să pornească la drum numai cu doi cavaleri însoțitori, indiferent cât de buni ar fi ei.

— Bineînțeles că nu, domnule, îi făcu Ferda o mică plecăciune. Ne-am adus toată trupa cu noi. I-am lăsat jos, în cetate, să se ghiftuiască din proviziile templului, cu excepția a doi dintre ei pe care i-am însărcinat cu o

altă treabă. Aceștia se vor întoarce mâine, ca să ne întărească rândurile.

— Altă treabă? făcu dy Ferrej.

— Mareșalul dy Palliar a profitat de drumul nostru încoace ca să ne mai dea o corvoadă. A trimis un superb armăsar roknar pe care l-am capturat în campania din toamna trecută de la Gotorget, pentru iepele de prăsilă de la ferma noastră din Palma.

Chipul lui Ferda se însufleți.

— Oh, mi-aș fi dorit să aveți ocazia să îl vedeți și dumneavoastră, Roina! Abia atinge pământul când o ia la trap – un cal așa frumos, argintat, că orice neguțător de mătăsuri ar leșina de invidie văzându-l. Copitele-i sună ca niște țimbale când lovesc pământul, coada-i ca un stindard în vânt, coama-i asemeni părului unei fecioare, o minunăție a firii...

Fratele lui își dresă vocea.

— Ăăă, conchise Ferda, un cal foarte frumos, unde mai pui.

— Presupun, zise dy Ferrej, cu privirea pierdută în gol, ținând încă misiva cancelarului în mână, că am putea să-i scriem fratelui domniei voastre, dy Baocia, din Taryoon ca să ne trimită un detașament din cavaleria provinciei sale, în plus. Și doamne de la curtea sa, care să vă acompanieze, cu toată pompa. Preabuna dumneavoastră cumnată, poate – ori vreo nepoată care să aibă vârsta potrivită... doamne de la curtea sa și doamnele voastre de companie, desigur, precum și toate cameristele și lacheii de care e nevoie. Și trebuie să trimitem vorbă în vale, la Templu, după un conducător spiritual. Ba nu, mai bine – ar trebui să

scriem la Cardegoss și să-i cerem Arhipreotului Mendenal să ne recomande un preot de înaltă clasă.

— Asta ne-ar mai lua încă zece zile, zise Ista alarmată. *Pe puțin.*

Entuziasmul ei în fața schimbării de atitudine din partea lui dy Ferrej, se preschimbă în disperare. Dacă acesta și-ar fi pus în aplicare toate planurile, pe care ea nu prea avea șanse să le eludeze, ar fi fost constrânsă să cutreiere țara cu o adevărată armată după ea.

— Eu nu-mi doresc o asemenea întârziere. Vremea și drumurile sunt mult mai bune acum, i-o trânti ea, un pic disperată. Aș prefera să profit de cerul ăsta limpede.

— Bine, bine, ne-nțelegem noi în privința asta, zise el, trăgând cu ochiul la cerul senin, ca și cum i-ar fi dat dreptate, doar că nu îndeajuns. Am să vorbesc cu doamnele de companie și am să-i scriu fratelui domniei voastre, mai spuse el, luând o mină gravă, cufundat în gânduri. Iselle și Bergon au trimis un mesaj clar prin acea pungă. Poate că, Roina, nu v-ați gândit că vor să vă rugați pentru un nepot în pelerinajul domniei voastre? Asta ar fi cu adevărat o mare binecuvântare pentru regatul Chalionului, precum și un scop nimerit pentru rugăciunile voastre.

Era clar că el găsea mult mai atrăgătoare ideea aceea decât ea, de vreme ce fusese extrem de încântat chiar de curând de nașterea primului său nepot. Dar de vreme ce era prima remarcă pozitivă pe care o făcuse deocamdată cu privirea la... aventura ei, se abținu să-l mai contrazică.

Frații dy Gura și caii lor fură conduși pentru a fi

găzduiți, care în castel, care în grajduri, după caz, iar dy Ferrej plecă să-și îndeplinească sarcinile pe care singur și le asumase. Femeia care o însoțea pe Ista începu de îndată să bombăne din pricina noianului de probleme pe care le implica alegerea garderobei pentru o astfel de deplasare extenuantă prin toată lumea, de parcă Ista își propusese o expediție peste munți, până în Darthaca sau chiar dincolo de acel ținut, și nu o plimbare în buiestru prin împrejurimile Baociei. Ista se gândi să acuze o migrenă ca să o facă să înceteze cu mielițatul, dar ajunse la concluzia că acele pregătiri serveau mai bine scopului ei, așa că strânse din dinți și îndură în tăcere.

Femeia continuă cu bodogăneala și cu grijile până înspre seară. Cu trei cameriste pe urmele ei, se preumbla prin odăile Istei, din donjonul cel vechi, tot alegând mormane de veșminte, robe, mantii și încălțări, schimbându-le pe cele care corespundeau doliului cel mare în care se afla Ista, cu pregătiri pentru ocazii de zi cu zi mai mult sau mai puțin așteptate. Ista ședea la o fereastră care dădea în curtea de la intrare, lăsând șuvoiul nesfârșit de cuvinte să curgă pe lângă ea, precum șiroaiele de apă care se scurg din uluci. Durerea aceea de cap era acum cât de poate de reală, își spuse ea.

Un tropot de copite și zarva de la poarta castelului anunțară, în mod surprinzător, un alt vizitator. Ista se îndreptă de spate și se uită pe fereastră. Un cal murg păși la trap prin poarta boltită; călărețul purta livreaua ce înfățișa castelul și leopardul, însemnul heraldic al

cancelariei Chalionului, peste niște haine în culori mai șterse. Călărețul sări din șa, ținându-l în vârful degetelor ca – oh, ca o femeie; curierul era o femeie cu chipul proaspăt, cu părul împletit într-o coadă neagră, ce-i cădea pe spate. Aceasta apucă o legăturică din spatele șei și o derulă, scuturând-o cu un pocnet, dând la iveală o fustă. Cu o modestie voit simulată, își ridică gulerul tunicii, înfășurându-și îmbrăcămintea în jurul pantalonilor și a taliei mlădioase, scuturându-și tivul din jurul gleznelor înfășurate în cizme, cu un legănat ușor din solduri.

Dy Ferrej își făcu apariția, jos la poartă; fata desfăcu sigiliul tolbei sale cancelărești și o răsturnă cu susul în jos, ca din aceasta să cadă o singură scrisoare. Dy Ferrej citi destinatarul și o desfăcu imediat, iar din acestea, Ista deduse că era o misivă personală de la scumpa lui fiică, Lady Betriz, doamna de companie a Roinei Iselle, la curte. Probabil conținea vești despre nepotul său, căci trăsăturile feței i se îmblânziră. Venise vremea să îi iasă dințișorii? Dacă era așa, atunci Ista avea să afle despre realizările copilului la timpul potrivit. Nu putu să-și înfrâneze un zâmbet.

Fata își întinse oasele ca să se dezmoștească, își întoarse tolba, controlă picioarele și copitele calului.

După care înmână frâiele animalului unui argat împreună cu un șir de instrucțiuni. Ista își dădu deodată seama că doamna ei de companie trăgea și ea cu ochiul la fereastră, peste umărul ei.

Ista îi zise arțăgoasă:

— Vreau să vorbesc cu acea fată curier. Adu-o la mine!

— Milady, avea numai o singură scrisoare.

— Prea bine atunci, va trebui să aud veștile de la curte din gura ei.

Femeia pufni:

— O asemenea fată necioplită nu prea are cum să fie confidenta doamnelor de la curtea din Cardegoss.

— Chiar și așa, adu-o!

Pesemne că o fi fost tonul aspru al vocii sale; în orice caz, femeia o zbughi.

În cele din urmă, un miros pătrunzător de grajd și de piele tăbăcită anunță sosirea fetei în camera de primire a Istei, chiar înainte ca doamna ei de companie să îngaime:

— Milady, iată curierul, așa cum ați poruncit.

Ista se întoarse brusc pe locul ei de lângă fereastră și își ridică privirea, făcându-i semn slujnicei sale să se retragă; aceasta plecă, exprimându-și dezaprobarea printr-o încruntătură.

Fata se uită după ea, cu o curiozitate intimidată. Reuși să se încline stângaci, undeva între o plecăciune și o reverență curtenitoare.

— Roina, cu ce pot să vă fiu de folos?

Ista nu prea știa nici ea.

— Cum te numești, fetițo?

— Liss, milady.

După un moment de tăcere penibilă, adăugă cu respect:

— Prescurtarea de la Analiss.

— De unde vii?

— Azi? Mi-am luat săculețul cu corespondența de la stația din...

— Nu – în general.

— Ah! Hm. Tatăl meu avea o mică proprietate, lângă orașul Teneret, din provincia Labra. Creștea cai pentru Ordinul Fiului și oi pentru piața de lână. Încă se mai ocupă cu asta, din câte știu eu.

Un om înstărit; nu plecase ca să scape dintr-o sărăcie lucie, așadar.

— Cum ai ajuns curier?

— Nu mă gândisem la asta până când într-o zi, sora mea și cu mine ne-am dus la oraș ca să ducem niște cai la templu și am văzut o fată în goana calului, făcând curierat pentru Ordinul Fiicei.

Tânăra zâmbi ca și cum o amintire veselă i-ar fi venit în minte.

— De-atunci n-am mai avut astâmpăr.

Poate că era încrederea chemării ce-o simțea, ori a tinereții și forței sale; fata, cu toate că era foarte politicoasă, nu se sfia să-și sloboade gura în prezența roinei, spre ușurarea acesteia din urmă.

— Nu-ți este teamă să fii singură pe drumuri?

Ea scutură din cap, făcându-și coada să se lege:

— Am fost mai iute decât toate primejdiile. Până acum, în orice caz.

Ista era în stare să o creadă. Fata era mai înaltă decât ea, dar cu toate astea mai mică de statură și mai ușoară decât un bărbat de talie mijlocie, chiar și decât oamenii slabi și musculoși care erau folosiți cu predilecție drept curieri. Nu cântărea prea greu în șa.

— Sau... sau poate că-ți e neplăcut? Trebuie să mergi călare prin arșiță, frig, pe orice fel de vreme...

—Ploaia nu mă topește. Iar mersul călare mă

încălzește pe timp de ninsoare. La nevoie, pot să dorm, înfășurată în mantou, direct pe pământ, sub un copac. Ori în copac, dacă pe pământ mi se pare primejdios. E-adevărat că priciurile de la stațiile de curierat sunt mai călduroase și mai lipsite de hârtoape.

Se amuză, făcând să-i apară încrețituri fine în jurul ochilor.

— ... aproape.

Ista suspină, căzută într-o ușoară admirație față de o asemenea energie neobosită.

— Și de când faci curierat în slujba cancelariei?

— S-au făcut trei ani de-acum. De când aveam cincisprezece ani.

Oare ce făcea Ista la vârsta de cincisprezece ani? Se pregătea să fie soția unui mare lord, presupuse ea. Atunci când Ias și-a abătut privirea asupra ei, pe la vârsta la care era fata asta acum, depășise cele mai nebunești vise ale familiei sale în privința învățăturii – până când visul s-a prefăcut încet în nesfârșitul coșmar al blestemului lui Ias. Care acum fusese rupt, mulțumită zeilor și Lordului dy Cazaril; care fusese rupt în urmă cu trei ani. Negura lui înăbușitoare i se ridicase de pe minte din acea zi. Monotonia vieții ei, impasul în care intrase sufletește de atunci, erau doar o obișnuință îndelungată.

— Cum de te-a lăsat familia ta să pleci de acasă atât de tânără?

Veselia licări pe chipul fetei, așa cum razele soarelui pătrund printre ramurile înverzite ale unui copac.

— Am impresia că am uitat să cer voie, dacă stau bine și mă gândesc.

— Iar dispecerul ți-a permis să te angajezi fără consimțământul tatălui tău?

— Am impresia că și el a uitat să întrebe, având mare nevoie de curieri tocmai atunci. E uimitor cum se pot schimba regulile într-o clipită. Dar cu alte patru fete de măritat pe cap, nu mă așteptam ca tata și frații mei să o ia la goană după mine pe coclauri.

— Te-ai dus chiar în acea zi? întrebă Ista înspăimântată.

Rânjetul cel alb se lărgi – avea și dinți sănătoși pe deasupra, observă Ista.

— Bineînțeles. M-am gândit că dacă trebuia să mă întorc acasă și să mai torc încă un caier de lână, aș fi urlat și-aș fi făcut o criză de isterie. În plus, mamei mele nu i-au plăcut niciodată caierele mele. Zicea că-s pline de noduri.

Ista simpatiza pe deplin cu acea atitudine a fetei. Un zâmbet îndărătnic de confirmare îi ridică colțurile buzelor.

— Fiica mea adoră să călărească.

— Tot Chalionul a auzit asta, milady.

Ochii lui Liss sticliră.

— De la Valenda la Taryoon, într-o singură noapte, ba unde mai pui că eschivându-se de trupele inamice în același timp – eu n-am avut parte niciodată de o asemenea aventură. Nici n-am câștigat o astfel de răsplată la sfârșit.

— Să sperăm că spectrul războiului nu va amenința Valenda atât de tare din nou. Încotro pleci de aici?

Liss ridică din umeri.

— Cine știe? O să plec călare înapoi, la halta mea ca

să aștept următorul sac pe care dispecerul mi-l va încredința și voi pleca unde mă va trimite el. Repejor, dacă dy Ferrej se va grăbi cu un răspuns, sau mai domol ca să-mi cruț calul, în caz că el n-o va face.

— N-o să scrie un răspuns în seara asta.

Ista nu prea vroia să o lase să plece, dar fata arăta răvășită și prăfuită de pe drum. Cu siguranță că ar fi vrut să se spele și să se îmbroșteze.

— Să mai vii să-mi ții companie, Liss din Labra. Toată lumea de la castel ia cina cam într-o oră. Așteaptă-mă acolo și poștește la masa mea.

Sprâncenele întunecate ale fetei se ridicară a mirare pentru o clipă. Se înclină cu respect încă o dată.

— La ordinul domniei voastre, Roina.

Aleasa masă a bătrânei provincare era așezată întocmai cum fusese de mii și mii de ori înainte, în zilele în care niciun festival nu spărgea monotonia de la castel. Trebuie să recunoaștem că era confortabil să iei masa în sala aceea micuță din clădirea cea mai nouă din tot castelul, cu șemineu și ferestre de sticlă. Anturajul rămăsese același și era la fel de restrâns. Lady dy Hueltar, care era ruda mai în vârstă și însoțitoarea de ani de zile a mamei Istei, cele mai importante doamne de companie ale acesteia, dy Ferrej cel sobru. Printr-o înțelegere tacită, scaunul bătrânei provincare stătea încă neocupat. Ista nu făcuse nicio mișcare ca să pretindă locul central de la masă, și poate că dintr-un concept deplasat al durerii sale, nimeni nu o zorise să o facă.

Sosi dy Ferrej, conducându-i pe Ferda și Foix,

amândoi având o înfățișare foarte curtenească. Și tânără. Fata curier intră și ea din urma lor și făcu plecăciuni politicoase. O înfruntase și singură pe Roina Ista cu destul curaj, însă atmosfera vârstei cumpătate de aici era de ajuns cât să-i le înmoaie genunchii și celor mai duri soldați. Își ocupă locul la masă cu rigiditate, ca și cu cum ar fi încercat să treacă neobservată, deși le arunca ocheade pline de interes celor doi frați. Mirosul de cal nu mai era atât de înțepător; cu toate astea, Lady dy Hueltar strâmbă din nas. Însă mai rămăsese încă un loc neocupat – în afară de cel al provincarei – vis-a-vis de scaunul Istei.

— Așteptăm vreun musafir? îl chestionă Ista pe dy Ferrej.

Pesemne că bătrânii casei își așteptau niscăi prieteni de-o seamă cu ei; Ista nu îndrăzni să se aștepte la altceva mai extravagant.

Dy Ferrej tuși și făcu un semn aprobator din cap înspre Lady Hueltar.

Pe chipul veștejit al acesteia apărură un zâmbet.

— Am cerut Templului din Valenda să ne trimită o față bisericească potrivită pentru a-ți fi ghid spiritual de-a lungul pelerinajului dumitale, Roina. Dacă tot nu mai trimitem după un cărturar școlit la curtea din Cardegoss, m-am gândit că am putea să o solicităm pe Învățata Tovia, din Ordinul Mamei. N-o fi ea chiar un teolog de primă mână, dar este o vindecătoare nemaipomenită și te cunoaște de multă vreme. E o mare ușurare să te-nsoțească cineva cunoscut, de-ar fi să apară vreo boală femeiască pe drum, ori de-ar fi să răbufnească vechile dumitale necazuri. Și nimeni

altcineva n-ar fi mai oportun, dat fiind sexul și statutul dumitale.

O ușurare pentru cine oare? Preoteasa Tovia fusese tovarășă la cataramă cu bătrâna sa mamă și cu Lady dy Hueltar. Ista își putea imagina lesne acel trio, desfătându-se cu o promenadă lejeră, prin soarele primăvăratec. Pe toți zeii, oare Lady dy Hueltar și-o fi închipuit că o să meargă și ea? Ista își reprimă o pornire nedemnă de a țipa din toți rărunchii, la fel ca și Liss, de teamă să nu fie înghițită de ghebele ei interminabile de lână.

— Știam eu că o să fii încântată, îi dădu înainte Lady dy Hueltar. M-am gândit că o să vrei să porți o discuție cu privire la itinerariul cel sfânt ce ai de gând să îl urmezi, împreună cu ea, la cină.

Zicând acestea, se încruntă.

— Nu prea-i stă în fire ei să întârzie.

Cutele de pe fruntea bătrânei dispărură atunci când intră un servitor care anunță:

— Preotul e aici, milady.

— Oh, ce bine. Poftește-o înăuntru de îndată.

Servitorul deschise gura ca pentru a mai spune ceva, dar imediat se înclină și se retrase.

Ușa se dădu în lături din nou. O siluetă durdulie, care părea în mod surprinzător cunoscută, intră, se opri, împotmolindu-se în fața zidului de priviri ațintite asupra sa. Era preotul cel tânăr și gras al Bastardului pe care Ista îl întâlnise pe drum în urmă cu mai bine de două săptămâni. Sutana lui albă era cu doar o idee mai curată acum, eliberată de mizeria groasă de pe drum, însă mânjită de pete care nu mai ieșeau la spălat, în

jurul poalelor și în față.

Încercarea lui de a zâmbi deveni nesigură.

— Seara bună, stimate doamne și domni. Mi s-a spus să mă pun la dispoziția unei anumite Lady dy Hueltar. Ceva în legătură cu un preot de care este nevoie pentru un pelerinaj...?

Lady dy Hueltar, care rămăsese fără grai, se adună și-i spuse:

— Eu sunt aceea. Dar înțelesesem că templul avea să trimită pe tămăduitoarea Maicii, pe Preoteasa Tovia. Dumneata cine ești?

Ista simți că întrebarea ei sunase cam a *Cine mai ești și dumneata?* dată fiind lipsa de tact de care dădea dovadă Lady dy Hueltar.

— Oh, făcu el, lăsându-și capul între umeri. Sunt învățatul Chivar dy Cabon, în slujba domniei voastre.

Cel puțin, pretindea că are un nume de rang. Aruncă o privire fugară înspre Ista și dy Ferrej; se recunoscură reciproc, se gândi Ista, iar surprinderea era la fel de mare, de ambele părți.

— Unde e Învățata Tovia? întrebă sec Lady dy Hueltar.

— Cred că a plecat la o solicitare de ordin medical, un caz destul de grav, la ceva distanță de Valenda, zâmbi el din ce în ce mai descurajat.

— Fii bine venit, cărturare dy Cabon, zise Ista apăsător.

Dy Ferrej se dezmetici și el, preluându-și îndatoririle.

— Într-adevăr. Eu sunt intendentul castelului, dy Ferrej; aceasta este Văduva Moștenitoare Roina Ista...

Dy Cabon își miji ochii cu suspiciune și privi țintă la Ista.

— Așadar dumneata ești... șopti el.

Neluând în seamă ori neauzindu-i vorbele, dy Ferrej îi prezentă pe frații dy Gura și pe celelalte doamne, în ordinea rangului, iar la urmă, oarecum în silă:

— Liss, un curier al cancelariei.

Dy Cabon făcu plecăciuni în fața tuturor, cu aceeași însuflețire.

— Dar lucrurile au luat-o razna de tot – sigur e o greșeală, Învățatul dy Cabon.

Lady dy Hueltar nu se lăsă, uitându-se rugător cu coada ochiului la Ista.

— *Însăși* văduva moștenitoare e aceea care și-a propus să pornească în pelerinaj în acest anotimp, pentru a se ruga zeilor să-i fie dăruit un nepot. Dumneata nu ești – asta nu-i – nu știm dacă – e un preot din Ordinul Bastardului, *chiar* cea mai adecvată, ăă, persoană, ăă...

Se bâlbâi, implorând cu privirea ca cineva, oricine, să o scoată din acea încurcătură.

Undeva în sinea ei, Ista începu să zâmbească. Zise apoi, cu blândețe:

— Greșeală au ba, sunt sigură că cina noastră așteaptă să fie servită. Binevoiți a ne binecuvânta această seară cu erudiția domniei voastre, cărturare, precum și a ne conduce invocația de mulțumire către zei pentru aceste merinde?

El se luminează la față.

— Aș fi mai mult decât onorat, Roina.

Zâmbind și clipind, se așază în scaunul pe care i-l

arăță Ista și privi plin de nădejde în vreme ce servitorul trecea printre ei cu un castron plin cu apă parfumată cu lavandă în care mesenii să-și spele mâinile. Binecuvânta bucatele ce aveau să vină la masă în cuvinte simple și pe un ton blând; orice ar fi fost el, era limpede că nu era un țărănoi. Se servi din felurile oferite cu un entuziasm ce i-ar fi înmuiat inima bucătarului Provincarei, dacă ar fi fost de față, descurajat cum era de îndelunga servitute față de gusturile celor mai în vârstă și plini de indiferență. Foix ținea pasul cu el, fără vreun efort aparent.

— Sunteți din neamul acelor Caboni înrudiți cu actualul General dy Yarrin al Ordinului Fiiceii? Întrebă cu politețe Lady dy Hueltar.

— Am impresia că sunt un soi de văr de a treia sau a patra spiță al lui, doamnă, răspunse preotul după ce-și înghiți dumaticatul. Tatăl meu a fost Ser Odlin dy Cabon.

Amândoi frații dy Gura se emoționară, cuprinși de interes.

— Oh, spuse surprinsă Ista. Cred că l-am cunoscut cu ani în urmă, la curte, în Cardegoss. *Rotofeiul nostru Cabon*, cum fusese poreclit cu jovialitate de rigă; dar își dăduse sufletul cu bravură ca orice nobil suplu din slujba rigăi în bătălia dezastruoasă de la Dalus. Ista mai spuse după o clipă:

— Aduceți tare mult la chip cu el.

Preotul își plecă capul, vădit încântat:

— Nu-mi pare rău cătuși de puțin.

Un impuls de răutate o înghionti pe Ista să întrebe, căci era sigur că nimeni din cei de față n-aveau sa o

facă:

— Și sunteți de asemenea și fiul doamnei dy Cabon?

Ochiul clericului scânteie de după o furculiță, ticsită cu friptură.

— Din păcate, nu. Însă tatăl meu s-a bucurat de mine în ciuda acestui fapt și a stabilit o dotă în folosul meu, la Templu, atunci când am ajuns la vârsta învățăturii. Lucru pentru care – în cele din urmă am ajuns să-i mulțumesc din toată inima. Chemarea nu s-a abătut asupra mea ca fulgerul, să știți, ci mai degrabă încetișor, așa cum crește un copac.

Chipul rotund al lui dy Cabon și sutana de preot îl făceau să pară mai în vârstă decât era, își spuse Ista. Nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani, poate chiar mai puțin.

Pentru prima oară după un timp îndelungat, conversația nu se îndreptă înspre diversele boli, dureri, junghiuri și probleme digestive ale unora și altora, ci se extinse la întreg ținutul Chalion-Ibra. Frații dy Gura aveau destule mărturii de făcut din campania victorioasă din ultimul an, condusă de Mareșalul dy Palliar pentru recucerirea fortăreței montane Gotorget, ce avea controlul asupra hotarului cu ostilele principate roknare din nord, precum și prezența picantă de pe câmpul de luptă a Principelui-Consort Bergon.

Ferda zise:

— Foix, pe care-l vedeți aici, de față, a primit o pălitură de la un roknar, cu un ciocan de război în timp ce luam cu asalt pentru ultima oară fortăreața și a zăcut la pat cam toată iarna – i-a fărâmat niște coaste

și drept urmare i s-au inflammat plămânii. Cancelarul dy Cazaril l-a făcut copist în slujba lui, cât a durat să i se lipească oasele la loc. Vărul nostru, dy Palliar s-a gândit că nițică mișcare, cu calul la drum, îl va ajuta să-și intre în formă din nou.

O ușoară roșeață năvăli pe chipul masiv al lui Foix și își plecă capul. Liss se uită la el un pic insistent, dar Ista nu-și putu da seama dacă fata și-l imaginase mânuind sabia ori condeiul.

Lady dy Hueltar nu pregetă să aducă în discuție obișnuielnica ei critică la adresa Roinei Iselle, care plecase și ea călare către miazănoapte pentru a fi în preajma soțului ei și a acelor evenimente tulburi, cu toate că – sau poate că tocmai din acea cauză – căzuse la pat și adusese pe lume o fetiță mai apoi.

— Eu nu cred, zise Ista sec, că dacă Iselle ar fi trăndăvit în Cardegoss ar fi ieșit un băiat, în orice caz.

Lady dy Hueltar bombăni ceva; Ista își aminti de admonestările propriiei ei mame atunci când născuse ea primul copil al lui Ias, pe Iselle, cu ani în urmă. Ca și cum ar fi putut face ea ceva ca să schimbe rezultatul acelei sarcini. Ca și cum, atunci când a rămas grea pentru a doua oară și a adus pe lume un băiețel, a fost mai bine... pe frunte i se iviră cute, răscolită de o durere de demult. Își ridică privirea care i se încrucișă cu căutătura pătrunzătoare a lui dy Cabon.

Clericul ghidă ușor discuția spre subiecte mai puțin apăsătoare. Dy Ferrej se făli cu vreo două istorioare din arsenalul lui prăfuit, pentru care Ista nu putu să-i poarte pică. Dy Cabon făcu și el o glumă cu tentă licențioasă, cu toate că mult mai fină decât

numeroasele povești ce îi fusese dat Istei să le audă la masa rigăi; fata curier izbucni într-un râset zgomotos, se alese cu o căutătură urâtă din partea bătrânei dy Hueltar și își duse mâna rușinată la gură.

— Nu te codi, rogu-te, îi spuse Ista. N-a mai răs nimeni așa în casa asta de săptămâni la rând. De luni de zile. *De ani de zile, chiar.*

Cum ar fi fost oare în pelerinajul ei, dacă în loc să târâie după ea la drum o mulțime de străjeri obosiți, drum care nu le-ar fi priit deloc ciolanelor lor îmbătrânite, ar fi putut să călătorească cu oameni care *știu să râdă!* Cu oameni tineri, care nu erau blazați de păcate vechi și de pierderi? Cu oameni zglobii? Cu oameni față de care, îndrăzni ea să-și închipuie, ea avea avantajul vârstei care cerea respect și nu era un copil ratat ce trebuia admonestat? *Cum poruncești, Roina, și nu, Ei, Lady Ista, doar știi că n-ai voie să...*

Se pomeni zicând:

— Luminat dy Cabon, îi sunt recunoscătoare Templului pentru grija ce mi-o poartă și aș fi încântată să pornesc la drum sub îndrumarea dumitale spirituală.

— Mă simt onorat, Roina.

Rămânând așezat, dy Cabon se înclină atât cât îi permise pânțele.

— Când plecăm?

— Măine, zise Ista.

Din jurul mesei se ridică un zumzet de obiecțiuni: liste cu persoane și întăriri care nu erau încă puse în ordine, cu doamnele de companie, slujnicele și lacheii acestora, cu îmbrăcămintea, echipamentul, cu

animalele de tracțiune și cu armata lui dy Baocia care nici nu sosise.

Era pe punctul de a adăuga cu voce pierită. *Sau de îndată ce va fi totul pregătit*, dar apoi rămase neclintită în decizia pe care o luase. Privirea îi căzu asupra lui Liss, care mesteca și asculta cu o fascinație detașată.

— Aveți dreptate cu toții, ridică Ista tonul vocii pentru a acoperi trăncăneala din jurul mesei, care se preschimbă într-un oftat de ușurare. Apoi adăugă:

— Eu n-am nici tinerețea, nici energia, nici curajul, ori știința de a-mi croi drumul. Așa că o să mi le recrutez. Am să o iau pe Liss, curierul, ca să-mi fie doamnă de companie și argat deopotrivă. Și nimic altceva. Asta o să scutească o duzină de catări dintr-un foc.

Liss fu cât pe ce să scuipe dumicătura ce-o mesteca.

— Dar fata asta e doar un curier! zise cu năduf Lady dy Hueltar.

— Vă asigur că domnia sa, Cancelarul dy Cazaril n-o să-mi poarte pică din cauza ei. Curierii sunt pregătiți să urce pe cal și să plece oriunde li se ordonă. Ce spui de asta, Liss?

Liss, cu ochii cât cepele, înghiți pe nemestecatele și se căzni să îngaime:

— Cred că m-aș descurca mai bine ca rândaș, decât ca doamnă de companie, Roina, dar am să-mi dau silința pentru dumneavoastră.

— Bun. Nici n-aș putea avea pretenții mai mari.

— Dar sunteți văduva moștenitoare! mai că se văicări dy Ferrej. Nu puteți ieși la drumul mare atât de lipsită de fast!

— Mi-am propus un pelerinaj al umilinței, dy Ferrej, nu o paradă de fală. Și totuși... să zicem că n-aș fi o roină. Să zicem că aș fi o simplă văduvă de familie bună. Ce slugi, ce precauții de bun simț mi-aș putea lua atunci?

— Să călătorești incognito?

Învățatul dy Cabon prinse ideea din zbor, pe când ceilalți bolboroseau tot soiul de cârteli greșit canalizate.

— Asta v-ar scuti cu siguranță de o grămadă de bătaii de cap în meditația voastră spirituală, Roina. Bănuiesc doar... că o asemenea femeie ar cere pur și simplu Templului să îi pună la dispoziție o escortă, așa cum se procedează de obicei, în măsura în care se poate face față cererii, alegând dintre călăreții disponibili.

— Foarte bine. Asta s-a rezolvat pentru mine deja. Ferda, oamenii tăi sunt în stare să pornească mâine?

Vacarmul de proteste fu întrecut doar de răspunsul simplu dat de dy Gura:

— Sigur că da. La ordinele voastre, Roina.

Tăcerea șocată care urmă, era fără îndoială cauzată de perplexitatea în care căzuseră cu toții. Ba chiar, se prea putea să fie și prudența care puse stăpânire pe ei, dacă nu ne ducem totuși cu gândul prea departe.

Ista se relaxă, cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Trebuie să chibzuiesc ce nume să îmi iau, zise ea într-un târziu. Nici dy Chalion, nici dy Baocia nu sunt de ajuns, oricât de cuprinzătoare ar fi ele.

Dy Hueltar? Ista fu scuturată de un tremur. Nu. Parcurse în minte un șir de rubedenii minore ai

provincarilor dy Baocia.

— Dy Ajelo e foarte bun.

Nu prea dăduse ochii cu cei din familia Ajelo de-a lungul vieții sale, iar aceștia nu au trimis nici măcar o dată vreo doamnă de companie care să o ajute pe Ista la... treburile curții. Nu avea nimic împotriva lor. Am să-mi păstrez numele de Ista, cred. Nu-i chiar un nume atât de neobișnuit încât să atragă atenția.

Preotul își dresese vocea.

— Trebuie să stăm un pic de vorbă în această seară, în cazul ăsta. Nu știu încotro vreți să vă însoțesc. Un pelerinaj trebuie să aibă atât un plan spiritual, cât și unul material, pentru ca primul să poată reuși.

Iar al ei nu avea nimic din toate astea. Iar dacă nu-și impunea ea punctul de vedere în privința asta, i s-ar fi impus altul din afară. Îl întrebă cu prudență:

— Cum i-ați îndrumat până acum pe credincioși, cărturare?

— Ei bine, depinde foarte mult de țelul acestor credincioși.

— Am eu niște hărți prin desagi, din care ne-am putea inspira. Mă duc să le aduc dacă doriți, se oferi Ferda.

— Da, zise recunoscător preotul. Ar fi de mare folos.

Ferda ieși în mare grabă din încăpere. Afară, ziua se apropia de asfințit, iar servitorii se mișcau alene prin preajma sălii de masă, aprinzând candelabrele din pereți. Foix se făcu mai comod, sprijinindu-și coatele de masă, îi zâmbi prietenos lui Liss, și mai găsi loc pentru o altă felie de prăjitură cu nucă și miere în așteptarea fratelui său.

Ferda păși înapoi în sala unde se cina, în numai câteva minute, având mâinile încărcate cu hârtii împăturite.

— Aici... ba nu, aici e Baocia, și provinciile de la apus, tocmai până la Ibra.

Desfăcu o hârtie pătată și uzată de atâtea călătorii, pe masă între preot și Ista. Dy Ferrej iscodi și el curios, peste umărul lui dy Cabon.

Preotul privi grav la hartă preț de câteva minute, apoi tuși ca să vorbească și se uită peste masă la Ista.

— Am fost învățați că itinerariul unui pelerinaj ar trebui să servească țelului său spiritual. Care poate fi, de asemenea, simplu sau felurit, însă care să împărtășească cel puțin una din cele cinci aspirații: sprijinul, implorarea, recunoștința, prorocirea și căința.

Căința. Pocăința în fața zeilor. *Dy Lutez*, nu se putu ea înfrâna să nu gândească. Amintirea înfiorătoare a acelui ceas rău încă îi mai întuneca inima în această seară luminoasă. Și totuși cine îi era dator Cui cu iertarea pentru acea nenorocire? Cu toții suntem implicați în asta, zeii și dy Lutez și Ias și eu. Și dacă înjosirea pe altarul zeilor era leacul pentru acea rană veche, ea înghițise destulă mizerie cât pentru o mână de dy Lutezi. Și totuși rana încă mai sângera, în taină, dacă era zgândărită.

— Am văzut odată un om care se ruga pentru catări, făcu Foix binevoitor.

Dy Cabon clipi. După o clipă, întrebă:

— Și a căpătat vreunul?

— Da, toți aleși pe sprânceană.

— Căile zeilor sunt... misterioase, uneori, murmură

dy Cabon, aparent cugetând la asta. Hm! Al dumitale, Roina, este un pelerinaj de rugă pentru un nepot din câte am înțeles eu. Așa este? făcu el o pauză, așteptând un răspuns afirmativ.

Nicidecum. Dar dy Ferrej și Lady dy Hueltar scoaseră amândoi niște murmure de încuviințare, iar Ista o lăsă moartă. Dy Cabon își trecu degetele peste harta aceea complicat desenată, înțesată cu nume de locuri, brăzdată de râulețe și garnisită cu ceva mai mulți copaci decât existau de fapt pe podișurile din Baocia. Indică diverse altare dedicate fie Mamei, fie Tatălui, la o distanță considerabilă de Valenda, descriindu-le virtuțile fiecăreia. Ista se sili să arunce și ea o privire pe hartă.

Înspre miazăzi, dincolo de marginile hărții, se situa Cardegoss-ul, cu giganticul castel-fortăreață Zangre, cel de tristă amintire. Nu. La răsărit se afla Taryoon-ul. Nu. La apus și la miazănoapte, așadar. Trasă o linie cu degetul de-a curmezișul hărții, către creasta muntoasă a Colților Bastardului, semețul masiv care marca lungul hotar de la nord la sud, cu Ibra, proaspăt unită cu Chalionul în patul nupțial al fiicei ei. La nord, de-a lungul capătului munților, un drum mai ușor.

— Pe-aici!

Dy Cabon se încruntă și se uită chiondorâș la hartă.

— Nu prea sunt sigur ce...

— După aproape o zi de mers la vest de Palma, e un oraș unde Ordinul Fiicei are un han modest, destul de plăcut, observă Ferda. Noi am mai tras acolo și înainte.

Dy Cabon se linse pe buze.

— Hm. Știu un han pe lângă Palma, unde am putea

ajunge până la căderea serii, dacă nu tândălim pe drum. Are niște bucate pe cinste. Oh, și o fântână sfințită, foarte veche. E un loc sacru de mai mică însemnătate, dar de vreme ce Sera Ista dy Ajelo își dorește un pelerinaj umil, poate că un început ca acesta îi va fi de mare ajutor. Iar marile temple sunt cam aglomerate în această perioadă a anului.

— Atunci negreșit, Înțelepte dy Cabon, haideți să evităm îmbulzeala și să căutăm smerenia și să ne rugăm la acea fântână. Sau la acea masă, după caz, zise Ista cu ironie.

— Nu văd nicio trebuință în a ne drămui rugăciunea, ca și cum ar fi o monedă de schimb primejdioasă, răspunse dy Cabon voios, încurajat de zâmbetul ei pasager. Haideți mai bine să ne rugăm și la una și la alta și să mulțumim cu prisosință pentru ceea ce ni se oferă din belșug.

Duhovnicul își așează degetele butucănoase în chip de compas și măsoară drumul de la Valenda la Palma, către punctul în care bătuse ușor cu degetul Ferda. Șovăi un pic, apoi își roti din nou unul din degete.

— La o zi de mers de acolo, dacă ne trezim destul de devreme, se află Casilchas. O localitate micuță și adormită, dar ordinul meu are o școală acolo. Câțiva dintre bătrânii mei dascăli mai sunt încă acolo. Unde mai pui că are și o bibliotecă deosebită pentru acel colț uitat de lume, căci mulți clerici profesori care au murit și-au lăsat cărțile acolo. Mă pun chezaș că un seminar în spiritul ordinului Bastardului nu e chiar... tocmai scopul acestui pelerinaj, dar mărturisesc că mi-ar plăcea să consult cărțile din acea bibliotecă.

Ista se întrebă, ușor agasată, dacă acea școală nu cumva are și un bucătar deosebit de priceput. Își sprijini bărbia într-o mână și îl cercetă pe tânărul cel planturos din fața ei. Ce *naiba* îi apucase pe cei de la Templul din Valenda să i-l trimită tocmai pe el, până la urmă? Să fi fost obârșia lui pe jumătate aristocratică? Nu prea credea să fie asta. În orice caz, ghizii spirituali cu experiență în pelerinaje, își aveau croite dinainte planurile de bătaie care cădeau în sarcina lor. Existau neîndoios cărți cu instrucțiuni devoționale pe tema aceasta. Poate că tocmai asta vroia dy Cabon din bibliotecă, un manual care să îl îndrume. Poate că-și aruncase în grabă ochii peste destul de multe astfel de lecturi evlavioase, în Casilchas.

— Prea bine, zise Ista. Vom primi ospitalitatea Fiicei pentru următoarele două nopți, iar pe cea a Bastardului după aceea.

Asta o să o ducă la o distanță de cel puțin trei zile de mers călare, departe de Valenda. Era un început promițător.

Dy Cabon păru extrem de ușurat.

— Minunat, Roina.

Foix cugeta deasupra hărților; scosese una care înfățișa întregul Chalion, mult mai puțin amănunțită decât cea pe care o studiasse dy Cabon. Trasă cu degetele ruta de la Cardegoss, către nord înspre Gotorget. Fortăreața stătea de strajă la capătul unui lanț bolovănos, nu foarte înalt, de munți care se întindeau în parte de-a lungul hotarului dintre Chalion și principatul roknar Borasnen. Foix se încruntă. Ista se gândi ce amintiri dureroase i-o fi trezit în minte

numele acelei fortărețe.

— O să vreți să evitați acea zonă, bănuiesc, zise dy Ferrej privind mâna lui Foix care se oprise deasupra Gotorgetului.

— Într-adevăr, milord. Cred că ar trebui să ne ferim de toată partea centrală din miazănoapte a Chalionului. E încă destul de nesigură în urma campaniei de anul trecut, iar Roina Iselle și Principele Bergon deja s-au apucat să concentreze forțe armate acolo pentru toamna care vine.

Dy Ferrej ridică din sprâncene cu interes.

— Deja s-au gândit să atace Vispingul?

Foix ridică din umeri, lăsându-și degetele să alunece înspre nordul coastei și spre orașul-port amintit.

— Nu sunt sigur că Vispingul *poate* fi cucerit într-o singură campanie, dar ar fi bine dacă ar fi posibil. Să se taie o breșă în mijlocul celor cinci principate, să se câștige o ieșire la mare pentru Chalion în care să se poată refugia flota ibraneză...

Dy Cabon se sprijini pe masă, apăsându-și burdihanul de marginea acesteia și examinează și el harta.

— Principatul Jokona, de la apus, va urma după Borasnen, atunci. Ori vom lovi înspre Brajar? Sau în ambele părți deodată?

— Ar fi o nebunie să luptăm pe două fronturi deodată, iar Brajarul nu e un aliat sigur. Proaspătul prinț din Jokona e tânăr și neîncercat în luptă. Mai întâi să prindem la strâmtoare Jokona între Chalion și Ibra – să o strângem în laț. Apoi să ne întoarcem către nord-est.

Foix miji ochii și strânse din buzele lui frumoase,

contemplându-și strategia.

— Vei lua și dumneata parte la campania din toamnă, Foix?

El încuviință din cap.

— Oriunde se duce Mareșalul dy Palliar, frații dy Gura îl urmează negreșit. Ca maestru de călărie, Ferda va fi nevoit să strângă degrabă cai pentru cavalerie până la jumătatea verii. Și ca să nu-i duc cumva dorul și să mă prăpădesc în lipsa lui, o să-mi găsească și mie vreo îndeletnicire murdară, de ultimă oră. Niciodată nu duc lipsă de așa ceva.

Ferda necheză. Rânjetul pe care i-l întoarse fratele lui păru cu desăvârșire lipsit de ranchiună.

Ista găsi că judecata lui Foix era sănătoasă și n-avea nicio îndoială cu privire la felul în care ajunsese să facă asemenea afirmații. Mareșalul dy Palliar și principele Bergon și Roina Ista nu erau niște nătângi, iar Cancelarul dy Cazaril avea cu adevărat o istețime sclipitoare și nicio urmă de simpatie pentru lorzii de coastă roknari care îl vânduseră pe vremuri în sclavie, la galere. Visping era o răsplată pentru care merita să te lupți.

— Vom cârmi către apus, departe de toate frământările astea, atunci, zise ea.

Dy Ferrej dădu din cap aprobator.

— Foarte bine, Roina, spuse dy Cabon. Oftă oarecum nostalgic în timp ce împătura hărțile lui Ferda și i le înapoia. Se cutremura oare la gândul destinului de războinic al tatălui său, ori îl pizmuia? Nu se putea spune.

Adunarea se împrăstie la scurt timp după aceea.

Plănuielile și complicatele liste-itinerarii, precum și văicărelile femeilor din slujba Istei păreau să nu mai ia sfârșit. Ele nu mai conteneau cu gâlceava, observă Ista; dar ea putea. Așa ar fi vrut. *Nu poți să rezolvi problemele dacă fugi de ele*, i se spusese, iar ea, ca un copil cuminte ce era, crezuse asta. Dar nu era adevărat. Unele probleme nu puteau fi rezolvate *decât* dacă fugeai de ele. Atunci când doamnele ei cicălitoare suflară în cele din urmă în lumânări și o lăsară să se odihnească, zâmbetul i se furișă din nou pe buze.

Capitolul 3

Ista își petrecu prima parte a dimineții sortându-și garderoba, împreună cu Liss, în căutarea unor straie potrivite pentru drum, nu unele pentru ținuta obișnuită a unei roine. O mulțime de straie vechi zăceau prin dulapurile și cuferele Istei, dar foarte puține din ele erau simple. Orice veșmânt bogat împodobit sau delicat care o făcea pe Liss să strâmbe din nas a îndoială, era aruncat imediat în mormanul cu haine de lepădat. Ista reuși să-și încropească un costum de călărie, alcătuit din cizme cu carâmbi înalți, o fustă despicață, o tunică și o mantie fără mâneci, dar care nu avea nicio fâșie din verdele simbolic al Mamei. În cele de pe urmă, luară la mână fără cruțare și garderobele doamnelor și slujnicelor Istei, spre indignarea acestora din urmă. Obținură o grămăjoară ordonată de haine – practice, simple, ușor de spălat și, mai presus de orice, *puține la număr*.

Liss se arătă bucuroasă să fie trimisă la grajduri ca să aleagă cei mai nimeriți cai, precum și asinii pentru bagaje. *Un singur* asin de povară. Pe la ora prânzului, determinarea febrilă de care dădea dovadă Ista avu drept rezultat faptul că ambele doamne erau echipate de drum, caii erau înșeuăți, iar asinul încărcat. Frații dy Gura le găsiră așteptând în curtea pavată cu lespezi atunci când intrară pe poarta castelului în fruntea a zece oameni călare, în veșmântul Ordinului Fiicei și cu dy Cabon în urma lor, călare pe un catâr alb.

Argații îi țineau calul roinei și o îndemnară să urce pe postamentul pentru încălecat. Liss sări ușor pe murgul ei semet, fără vreun asemenea ajutor. În tinerețile ei Ista călărise mult; vâna din zi și până-n seară și dănțuia până ce se iveau zorile, la curtea strălucitoare a rigăi, atunci când ajunsese ea acolo pentru prima dată. Își petrecuse într-adevăr prea mult timp stând la pat în acest castel străvechi și de tristă amintire. O îndatorire ușoară pentru a-și redobândi condiția fizică de pe vremuri era tocmai lucrul pe care și-l dorea.

Învățatul dy Cabon se căzni destul de mult să coboare de pe catărul lui ca să se cocoațe pe calapodul pentru încălecat și să intoneze o rugăciune scurtă de binecuvântare a acelei aventuri. Ista își plecă capul, dar nu dădu glas răspunsurilor. *Nu vreau nimic din partea zeilor; am avut parte de darurile lor în trecut.*

Paisprezece oameni și optsprezece animale numai ca să poată ea porni la drum. Oare cum reușeau să se descurce alți pelerini numai cu un toiag și o tolă?

Lady dy Hueltar și toate doamnele și slujnicele din slujba Istei coborâra cu cârdul în curte, nu ca să-i ureze drum bun, după cum se văzu, ci ca să se căineze într-o ultimă rugă stăruitoare și fără izbândă de a o face să se răzgândească. În ciuda realității evidente, Lady dy Hueltar se văicări:

— Oh, dar nu e hotărâtă – oprește-o, pentru numele Maicii, dy Ferrej!

Scrâșnind din dinți, Ista rămase impasibilă la strigătele lor care se abăteau asupra ei, ricoșând asemeni unor săgeți care se lovesc de o cămașă din

zale. Catârul lui dy Cabon porni în fruntea grupului pe poarta boltită și apoi în jos pe colină la pas, dar chiar și atunci vocile lor răsunau în urma lor. Adierea blândă a primăverii îi trecu prin păr Istei. Nu aruncă nicio privire în urma ei.

Ajunseră la hanul din Palma pe la apus, abia. Trecuse multă vreme, se gândi Ista în timp ce era ajutată să descalece, de când nu mai petrecuse o zi întreagă în șa, la vânătoare ori călătorind. Liss, vădit plictisită de ritmul lent al pelerinajului, sări din șaua animalului ei de parcă își petrecuse acea după-amiază tolănită pe o canapea. Foix își reveni din amorțeala rămasă în urma vătămarilor, ce-i dăduseră de furcă în prima parte a călătoriei. Nici măcar dy Cabon nu mergea bălăbănindu-se ca și cum l-ar fi durut ceva. Când preotul îi oferă brațul, Ista îl acceptă cu recunoștință.

Dy Cabon trimisese un om călare înainte să aranjeze cu paturile și masa pentru tot alaiul și fusese o idee inspirată după cum se dovedi, căci hanul era neîncăpător. Un alt grup, de tinichigii, tocmai făcea cale întoarsă de la han atunci când ajunseră ei. Lăcașul fusese pe vremuri o fermă îngustă fortificată, acum devenită mai întinsă, după adăugirea unei aripi. Fraților dy Gura și preotului li se dădu o singură odaie pe care să o împartă, Istei și lui Liss alta, iar restului străjerilor li se împărțiră saltele din paie în podul grajdului, deși blândețea nopții făcu ca acest amănunt să nu fie un disconfort.

Hangiul și nevasta lui întinseră două mese alături

de izvorul cel sfânt, într-o mică dumbravă din spatele clădirii și agățară cu dărnicie felinare în copaci. Mușchiul cel gros și ferigile, campanulele și arborii de sânger, cu inflorescențele lor albe, ca niște stelute, cu ramurile lor întreșute și susurul domol al apei care curgea peste pietrele șlefuite făcură ca acel ambient să fie cu mult mai plăcut decât sălile de mese în care șezuse Ista ani de-a rândul. Cu toții își spălară mâinile cu apă de izvor, adusă într-un vas de aramă și binecuvântată de preot și care nu mai avea nevoie să fie parfumată. Nevasta hangiului era vestită pentru bunătățile pe care le avea în cămară. Doi servitori nu mai pridideau cărând afară, de torți, tot soiul de tăvi și carafe: pâine bună și brânzeturi, rațe fripte, carne de oaie, cărnați, fructe uscate, zarzavaturi și verdețuri de primăvară, ouă, mășline negre și ulei de mășline de la miazănoapte, tarte cu mere și nuci, bere proaspătă și cidru – hrană frustă, dar foarte sănătoasă. Duy Cabon făcu niște atacuri flatante asupra acestor bunătăți și până și apetitul Istei, rămas indiferent de luni de zile, se trezi. Când se dezbracă în cele din urmă și se așeză lângă Liss în patul cel mic și curat din odaia de sub streășină, se cufundă într-un somn atât de adânc încât abia își mai aminti cum de adormise, a doua zi de dimineață.

Să se trezească în acel pat, pe când lumina zorilor se strecura prin oblonul pe jumătate deschis al ferestrei, i se păru un pic ciudat. Deși dintr-un prost obicei înrădăcinat, Ista stătu nemișcată pentru o vreme și așteptă să fie îmbrăcată, ca o păpușă, până ce-și dădu

seama că noua ei slujnică va avea nevoie de instructaj. La momentul acela, îi venea mai ușor să-și aleagă și să-și îmbrace veșmintele de una singură, cu toate că ceru o mână de ajutor la unele șireturi care trebuiau strânse. Se poticniră amândouă pentru o clipă la problema aranjatului coafurii Istei.

— Eu nu mă pricep cum să aranjez părul unei doamne, mărturisi Liss atunci când Ista îi înmână peria și se așează pe o băncuță mai joasă.

Fata se zgâi încurcată la coama bogată a Istei, care-i atârna până la talie. Ista avuse proasta inspirație să desfacă elaborata împletitură strânsă cu grijă de însoțitoarea ei anterioară, înainte să se culce. Cârliionții își reluaseră forma rebelă pe timpul nopții, iar acum erau gata-gata să-și arate colții și poate că să și mârâie și să muște.

— Să zicem că ți-l aranjezi pe-al tău. Cum faci?

— Păi, mi-l împletesc în coadă.

— Și altfel?

— Mi-l împletesc în două cozi.

Ista căzu pe gânduri pentru o clipă.

— Tu te ocupi și de țesălatul cailor?

— Oh, da, milady. Le împletesc coama în spirală, le-o împodobesc cu panglici și le-o înnod la capăt cu mărgelile de Ziua Maicii, iar pentru Ziua Fiului le strâng coama în sus și le-o împletesc cu pene, și...

— Astăzi deocamdată, fă-mi o coadă.

Liss răsuflă ușurată.

— Da, milady.

Avea iuțeală și îndemânare, mult mai multă iuțeală decât doamnele de companie de dinainte ale Istei.

Mâinile lui Liss erau mai pe potriva pretențiilor modestei Sera dy Ajelo.

Întregul grup se reuni în duminică la rugăciunile din zori, pentru acea primă zi plină de pelerinaj. Zori, vorba vine, oricum – soarele se ridicase pe cer cu câteva ore înainte ca oaspeții hanului să se ridice din pat. Hangiul, nevasta sa, toți copiii și servitorii acestora fură și ei scoși afară pentru ceremonie, căci vizita unui preot erudit de seamă era un lucru rar prin acele părți. Pe lângă asta, se gândi Ista cu cinism, era și posibilitatea că, dacă era destul de măgulitor primit, preotul putea recomanda și altora acel loc de pelerinaj de mai mică însemnătate.

Cum izvorul fântânii era simbol sacru al Fiicei, dy Cabon se postă pe malul pârâiașului, în umbra frunzișului prin care răzbăteau razele soarelui și începu cu o scurtă rugăciune de primăvară, dintr-o cântăceală de rugăciuni ocazionale pe care o purta în tolba sa. Explicația exactă pentru care acea fântână era sacră pentru zeitatea guvernatoare a primăverii, nu era tocmai clară. Ista găsi afirmația hangiului, cum că acela era adevăratul loc al miracolului fecioarei cu ulciorul de apă, oarecum neconvingătoare, având în vedere faptul că ea mai știa cel puțin alte trei așezări numai în Chalion care își revendicau acea legendă. Însă frumusețea locului era cu siguranță o scuză întemeiată pentru reputația sacrosanctă de care se bucura.

Dy Cabon, a cărui rasă monahală plină de pete părea aproape albă în acea lumină curată, se buzură după cântăceală și își dresă vocea pentru slujba de dimineață. De vreme ce mesele din spatele lor erau

așezate pentru ca micul dejun să fie servit când rugăciunile se vor fi terminat, Ista avea convingerea că predica urma să fie succintă.

— Deoarece acesta este începutul unei călătorii spirituale, am să mă întorc la povestea începuturilor pe care cu toții am învățat-o în copilărie.

Clericul închise ochii pentru o clipă ca și cum și-ar fi răscolit adânc printre amintiri.

— Iată istoria așa cum o deapănă Ordol în ale sale *Scrisori către Tânărul Principe dy Brajar*. Deschise din nou ochii, iar vocea luă tonalitatea molcomă a unui povestitor: la început era lumea, iar lumea era o flacăra, fluidă și înfricoșătoare. Pe măsură ce flacăra se răcea, materia se forma, câștigând forță și rezistență, un glob imens cu o inimă de foc. Din focul aflat în inima lumii fu zămislit ușor-ușor Sufletul-Lumii.

Însă ochiul nu se poate întoarce asupra sieși, nici chiar Ochiul Sufletului Lumii. Așa că Sufletul-Lumii se desfăcu în două, ca să se poată astfel percepe pe sine; și astfel au apărut pe lume Tatăl și Mama. Și odată cu acea percepție suavă, pentru prima oară, s-a ivit iubirea în inima Sufletului-Lumii. Iubirea a fost primul dintre roadele cu care tărâmul spiritului l-a binecuvântat pe cel al materiei, cea care i-a fost origine și temelie. Dar nu și cel de pe urmă, căci i-a urmat cântecul, apoi vorbirea.

Vorbind, Dy Cabon rânji scurt și trase adânc aer în piept.

— Iar Tatăl și Mama începură să pună ordine în lume, astfel ca existența să nu fie lipsită de durată și mistuită de foc și haos și tulburătoarea distrugere.

Când s-au iubit prima oară, au zămislit pe Fiică și pe Fiu și au împărțit anotimpurile lumii între aceștia, fiecare cu frumusețea sa aparte, fiecare cu stăpânirea și atribuțiile sale. Iar în armonia și siguranța acelei noi structuri, materia lumii spori ca formă și diversitate. Și din năzuința sa de a crea frumusețe, se iviră plantele și animalele și oamenii, căci dragostea făcea acum parte din inima învăpăiată a lumii, iar materia se străduia să copleșească cu daruri spirituale împărăția spiritului, ca dovezi ale dragostei sale.

Pe chipul cel onctuos al lui dy Cabon licări o umbră de satisfacție, iar tonul lui deveni mai cadențat pe măsură ce devenea tot mai absorbit de povestea sa. Ista avu vaga bănuială că tocmai atunci ajungeau la partea lui preferată.

— Însă focul din inima lumii avea și puteri distrugătoare care nu puteau fi contestate. Și din acest haos se ridicară demonii, care se eliberară și pătrunseră în lume ca să prade noile suflete ce se iviseră acolo, tot așa cum lupii din munți tabără asupra mieilor din văi. Era Anotimpul Marilor Vrăjitori. Ordinea lumii fu răsturnată, iarna și primăvara și vara și toamna se contopiră una într-alta. Seceta și potopul, gheața și focul amenințau viețile oamenilor, ale minunatelor plante și ale viețuitoarelor create cu atâta dibăcie, pe care materia, molipsită de dragoste, le oferise pe altarul Sufletului-Lumii.

Apoi, într-o bună zi, un demon ajuns puternic, viclean și hain prin nimicirea multor suflete de oameni, dădu peste un schimnic care trăia într-o sihăstrie dintr-o pădure. Ca o pisică ce vrea să se joace

cu prada ei, demonul acceptă ospitalitatea cerșetorului, pândind ocazia de a sări din trupul sleit în care sălășluia atunci, în altul nou și proaspăt. Căci bărbatul, chiar și înveșmântat în zdrențe, era minunat: privirea îi era asemeni tăișului unei săbii, iar răsuflarea, înmiresmată.

Dar lordul-demon rămase buimăcit atunci când primi un mic vas din lut cu vin, pe care îl bău dintr-o înghițitură și se pregăti să se năpustească asupra prăzii sale; căci sfântul își împărțise propriul lui suflet și îl turnase în băutură și i-l dăduse demonului de bună-voie. Și astfel, pentru prima oară, un demon căpătă suflet, odată cu toate darurile frumoase și amarul ce vin odată cu un suflet.

Lordul-demon se prăbuși pe podeaua chilei din lemn și urlă din răspuțeri, în chinul uluit al copilului care se naște, căci în acea clipă a venit pe lumea materiei și-a spiritului deopotrivă. Și luând înfățișarea ermitului ce fusese un dar liber-consimțit, și nu furat, nici jinduit, fugi în pădure îngrozit, înapoi la teribilul castel vrăjitoresc și se ascunse acolo.

Luni în șir stătu chircit acolo, prins în capcana propriei frici, dar încetișor, cucernicul cu suflet mare începu să îi arate frumusețile virtuții. Sfântul era un devot al Maicii și invocă mila Ei divină pentru a-l vindeca pe demon de păcatul său, căci odată cu darul liberului-arbitru a apărut și posibilitatea păcatului, precum și rușinea arzătoare care-i urmează acestuia, ce îi provoca demonului o suferință nemaiîntâlnită de când venise pe lume. Iar între biciul păcatelor sale și învățăturile sfântului, sufletul demonului deveni cinstit

și puternic. Ca un mare vrăjitor-paladin, cu binecuvântarea Maicii fluturând pe mâneca-i împlătoșată, începu să se miște în lumea materiei și să se lupte cu maleficii demoni, în numele zeilor, în locurile unde Ei nu puteau ajunge.

Magnificul demon însuflețit deveni apărător al Maicii și conducător de oști în numele Ei, iar Ea îl iubea nețărmurit pentru frumusețea fără seamăn, incandescentă a sufletului său. Și astfel începu bătălia pentru eliberarea lumii de demonii turbați și restabilirea ordinii anotimpurilor.

Ceilalți demoni îi duceau frica și încercară să se alieze împotriva lui, dar în zadar le fu încercarea, căci o asemenea alianță era mai presus de firea lor; cu toate astea, atacul năprasnic al acestora fu cumplit, iar mărețul demon însuflețit al Maicii fu ucis pe câmpul de bătaie.

Și astfel luă naștere ultimul dintre zei, Bastardul, pruncul din flori al zeiței și al marelui demon cu suflet. Unii spun că s-a născut în ajunul ultimei bătălii, ca fruct al împreunării din grandiosul Ei culcuș; alții spun că îndurerata Mamă a adunat rămășițele împrăștiate ale demonului de pe câmpul de bătaie și le-a amestecat cu propriul Ei sânge, creându-l astfel pe Bastard, cu priceperea ei fără seamăn. Oricum s-ar fi întâmplat, Fiul lor a fost unica divinitate căreia i s-a dat putere atât asupra spiritului, cât și a materiei, căci el i-a moștenit drept servitori pe demonii pe care sacrificiul imens al tatălui Său i-a doborât și i-a pus sub robie și care, în acest chip, au fost șterși de pe fața pământului.

O minciună sfruntată, continuă dy Cabon pe un ton

mai prozaic, dacă nu chiar mânios, este erezia cvadriană, potrivit căreia, mărețul demon cu suflet a siluit-o pe Mamă, dând astfel naștere Bastardului împotriva voinței Ei... O minciună obscenă, necugetată și blasfemică...

Ista nu era sigură dacă încă îl mai parafraza pe Ordol, ori dacă asta era tălmăcirea lui personală. Clericul își dresе glasul și încheie pe un ton mai formal:

— Aici ia sfârșit legenda și povestirea lui Ordol cu privire la apariția celor cinci zei.

Ista auzise diverse versiuni ale istoriei zeilor de sute de ori din copilărie și până acum, dar fu nevoită să recunoască, forma în care prezentase dy Cabon acea poveste străveche, avea elocvența și sinceritatea ce o făceau să pară inedită. Mai mult ca sigur, majoritatea variantelor nu acordau complexei povești a Bastardului mai mult spațiu decât restului Sfintei Familii luate la un loc, dar oamenii aveau nevoie să-și pună în valoare favoriții. În ciuda convingerilor sale, era impresionată.

Dy Cabon reveni la ritual și invocă binecuvântarea încincită, cerându-i fiecărui zeu în parte darurile pe care le putea pogorî asupra lor, îndrumându-i pe cei din auditoriu să răspundă cu laudă în schimb. De la Fiică, spor și învățătură și iubire; de la Mamă, copii, sănătate și tămăduire; de la Fiu, bună tovărășie, vânătoare și recoltă; de la Părinte, copii, dreptate și o moarte ușoară la momentul cuvenit.

— Iar Bastardul ne blagoslovește... – vocea lui dy Cabon, reluând tonul ceremonios, blând și cadențat, se poticni pentru prima oară, domolindu-se – în ceasul cel mai greu, cu cele mai mici daruri: cu copita calului,

cu ținta din osie, cu cepul butoiului, cu pietricica din vârful muntelui, cu un sărut în deznădejde, cu o vorbă potrivită. În beznă, ne dă înțelepciune.

Dy Cabon, clipi, părând speriat.

Bărbia Istei zvâcni în sus; pentru o clipă, simți un fior de gheață pe șira spinării. Nu. Nu. *Nu se întâmplă nimic, nu-i nimic aici, nu-i nimic. Nimic, mă auzi?* Se căzni să răsuflă ușor.

Acea nu era exprimarea obișnuită. Cele mai multe rugăciuni cereau ca cel de-al cincilea zeu să nu-și abată atenția asupra credincioșilor, ca zeu al tuturor dezastrelor și al lucrurilor nedorite ce era. Preotul își făcu în grabă semnul sacru, ducându-și mâna la frunte, buze, plex, vintre și inimă, răsfirându-și degetele peste piept, deasupra burdihanului său imens, iar apoi repetă semnul în aer, cerând binecuvântarea asupra celor adunați acolo. Eliberat, auditoriul, începu să se miște, să-și întindă mădularele, câțiva începând să vorbească pe șușotite, alții ducându-se la treburile lor de zi cu zi. Dy Cabon se îndreptă spre Ista, frecându-și mâinile și zâmbind cu nerăbdare.

— Vă mulțumesc, cărturare, zise Ista, pentru acest minunat început.

El făcu o plecăciune, ușurat la auzul încuviințării ei.

— Mi-a făcut o imensă plăcere, milady.

Zicând acestea, se luminează la față și mai tare la vederea servitorilor de la han care se grăbeau să aducă ceea ce promitea a fi un mic dejun copios. Ista, un pic rușinată de reușita efortului lui pentru a-l mai năpăstui pe preot cu bănuieli de un simulacru de pelerinaj, se pomeni însuflețită și ea la gândul că dy Cabon pune

suflet în munca lui.

Ținutul de la vest de Palma era o câmpie stearpă, cu numai câteva pâlcuri de copaci răzlețite pe firul apei care tăia priveliștile nesfârșite și monotone. Pășunatul, nu cultivarea pământului, era principala ocupație a gospodăriilor fortificate ce se vedeau risipite ici și colo de-a lungul drumului aceluia rar străbătut. Băieți și câini supravegheau oi și vite, moțâind cu toții în peticele îndepărtate de umbră. După-amiaza călduță părea să fie atât de liniștită încât îmbia la somn și nu la călătorit, însă dată fiind plecarea târzie, procesiunea Istei se străduia să meargă mai departe în atmosfera dulce și somnoroasă. Atunci când ajunseră la o porțiune de drum mai lată, Ista se pomeni încadrată de asinul frumos și voinic al lui dy Cabon pe o parte și de murgul sprinten al lui Liss de cealaltă. Ca să-l facă pe dy Cabon să înceteze cu căscatul molipsitor, Ista începu să-l iscodească:

— Spuneți-mi, cărturare, ce s-a ales de acel demon mărunț pe care îl duceați atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată?

Liss, care mersese tot drumul cu picioarele scoase din scări și cu hățurile calului lăsate slobode, întoarse capul ca să asculte.

— A, totul s-a terminat cu bine. L-am încredințat arhipreotului din Taryoon și i-am vegheat împreună manifestările. S-a dus de pe lume în deplină siguranță. De fapt, tocmai mă întorceam acasă de acolo când mi-am petrecut noaptea în Valenda, și, mă rog...

Un gest smucit din cap în direcția șirului de călăreți

care venea din urma lor, indică noua lui îndatorire neașteptată în slujba roinei.

— Un demon? Ați avut un demon? făcu Liss neîncrezătoare.

— Nu eu, o corectă disprețuitor preotul. Intrase în trupul unui dihor. Din fericire, nu e un animal tocmai greu de controlat. În comparație cu un lup sau un bivoli. Făcu o grimasă. Sau cu un om care caută să intre prin vicleșug în posesia puterilor unui demon.

Ea se schimonosi.

— Și cum trimiți un demon afară din lume?

Dy Cabon oftă.

— Dându-i-l în stăpânire cuiva care părăsește această lume.

Ea se încruntă la urechile calului ei pentru o clipă, apoi se dădu bătută, neștiind să tâlmăcească tâlcul vorbelor lui.

— Ce?

— Dacă demonul nu a devenit prea puternic, cel mai ușor chip în care îl poți înapoia zeilor este să îl dai în custodia unui suflet care se ridică la zei. Care moare, adăugă el, văzându-i privirea prostită.

— Oh, făcu ea, după altă pauză. Și ați omorât dihorul?

— Nu e, din păcate, chiar atât de ușor. Un demon liber care își pierde prin moarte un trup-gazdă, sare pur și simplu într-un altul. Vezi tu, o formă primară de existență care a scăpat în lumea materiei nu poate exista în afara unei forme materiale care să îi împrumute inteligență și putere, căci prin natura sa, nu poate crea o astfel de ordine de unul singur. Poate doar

fura. La început este lipsit de minte, formă, la fel de distructiv în inocența sa ca și un animal sălbatic, asta cel puțin până apucă să deprindă păcate mai complexe de la oameni. Este constrâns la rândul său de puterea animalului sau persoanei asupra căreia se năpustește. Un demon scos din bârlogul lui va încerca întotdeauna să sară asupra sufletului cel mai puternic aflat în apropierea sa, creatură care trece într-o creatură mai mare, de la animal la om, de la om la un om mai mare, căci devine ceea ce devorează, într-un anume fel.

Dy Cabon trase aer în piept și păru să sondeze într-un puț al amintirilor.

— Dar când un preot cu o experiență îndelungată ajunge pe patul de moarte în cele din urmă, în casa ordinului lui sau al ei, demonul poate fi silit să intre în trupul muribundului. Dacă demonul e îndeajuns de slab, iar preotul are o inimă și o minte tare chiar și în acele momente extreme, atunci, problema se rezolvă de la sine.

Dy Cabon își înlătură răgușeala din glas.

— Ființe cu suflet puternic, care s-au detașat de cele lumești și care aspiră să ajungă la zeul lor. Căci un demon poate ispiti o persoană mai slabă, la vrăjitorie, cu promisiuni de a-i lungi viața.

— O asemenea putere e rară, zise Ista după o clipă de tăcere.

Să fi asistat el oare tocmai la o astfel de scenă extraordinară lângă patul de moarte al cuiva? Așa se părea. Nu era de mirare, la aerul lui de smerenie.

Dy Cabon dădu crispat din umeri a confirmare.

— Da. Eu nu știu dacă aș fi vreodată în stare de o

asemenea forță. Din fericire, demonii rătăciți sunt rari. Doar că...

— Doar că ce? îl îmboldi Liss, atunci când discursul lui teologic dezlânat păru să se fi împotmolit de tot.

Dy Cabon strâmbă din buze.

— Arhipreotul a fost cum nu se poate mai tulburat. Al meu a fost cel de-al treilea dezertor care a fost capturat anul acesta numai în Baocia.

— Câți prindeți de obicei? întrebă Liss.

— Nici măcar unul pe an în tot Chalionul, sau măcar așa au stat lucrurile timp de ani de zile. Cea mai mare izbucnire a fost în ziua Rigăi Fonsa.

Tatăl lui Ias, bunicul Isellei, care era mort de cincizeci de ani.

Ista căzu pe gânduri la vorbele lui dy Cabon.

— Și dacă demonul e îndeajuns de slab?

Dy Cabon încuviință:

— A. Da.

Rămase tăcut pentru o clipă, fixându-și privirea pe urechile pleoștite ale asinului său, care-i atârnavă de-o parte și de alta a capului, ca două vâsle.

— Tocmai din pricina asta ordinul meu se preocupă atât de mult și depune toate eforturile pentru a-i îndepărta atâta timp cât sunt încă mici.

Drumul se îngustă atunci, șerpuind la vale către un podeț de piatră de peste un pârâiaș verzui, iar dy Cabon o salută politicos pe Ista și își înghionti asinul să pășească mai înainte.

Capitolul 4

Cea de a doua zi de călătorie începu devreme și dură mult, dar treptat-treptat, pământurile aride ale Baociei rămaseră în urmă. Ținutul deveni mai lesne de străbătut, tot mai udat de ape și mai împădurit, îndreptându-le pașii către munții care se întrezăreau înspre orizontul apusean. Era totuși un tărâm aspru.

Orașul Casilchas îmbrățișa un afloriment stâncos deasupra unui curs de apă limpede și rece, încărcat cu petice de zăpadă pe care primăvara le dislocase din înălțimile îndepărtate. Piatra cenușie și gălbuie, aspră sau șlefuită, alcătuia atât zidurile, cât și clădirile, însuflețite ici și colo de tencuiala spoită în roz ori verde pal, sau de ușile ori obloanele din lemn vopsit în roșu aprins, albastru sau verde, în lumina piezișă a după-amiezii aceleia târzii de primăvară. *Ai putea să bei lumina asta așa cum bei vinul și să te-mbeți de culoare,* cugetă Ista în timp ce caii lor pășeau tropotit pe străduțele înguste.

Templul orașului era situat în fața unei piațete pavate cu lespezi neregulate din granit, îmbinate ca un joc de puzzle. Peste drum de clădirea templului, în ceea ce avea înfățișarea unui conac vechi al vreunui aristocrat băștinaș, lăsat moștenire ordinului, alaiul Istei descoperi seminarul Bastardului. O ferestruică micuță din partea de jos a ușii cu ferecături din fier se deschise la bătaia lui dy Cabon, iar un ușier își făcu apariția. Acesta clătină descurajator din cap la primul

salut adresat de preot. Dy Cabon dispăru înăuntru pentru câteva minute. Apoi ambele uși se deschiseră larg, iar mai mulți lachei și slujitori consacrați ai templului dădură buzna să-i ajute pe pelerini cu caii și calabalăcurile. Calul Istei fu dus de frâu înăuntru. Trei etaje cu balcoane din lemn ornamentat se ridicau deasupra unei curți pietruite. Un acolit în rasă albă se grăbi cu un buștean care să-i ajute la descălecat. Un preot mai în vârstă se înclină și le ură cu smerenie bun-venit. Numele Serei Ista dy Ajelo fu cel invocat, însă Ista nu se lăsă înșelată; în fața Istei dy Chalion se ploconează el. Se prea putea ca dy Cabon să fi fost mai puțin discret decât și-ar fi dorit ea; dar fără îndoială că lucrul ăsta le-a adus odăi mai bune, servitori mai săritori și cea mai bună îngrijire pentru caii lor istoviți.

Apa pentru spălat a fost adusă imediat ce au intrat în odaia spre care Ista și Liss fuseseră îndrumate. Nicio încăpere dintr-un seminar nu era spațioasă, bănuiește Ista, dar a lor avea loc pentru un pat, pentru un pat pe roțile și pentru o masă cu scaune, cu un balcon care avea vedere spre zidul orașului și spre apa curgătoare din spatele acestei clădiri impunătoare a orașului. Bucatele pentru cele două femei fuseseră aduse de îndată pe niște tăvi, împodobite cu ghivece în care fuseseră aranjate în grabă flori albastre și albe, de sezon.

După masa de seară, Ista își luă companioana, cu Ferda și Foix drept escortă, și colindă prin prejurul orașului în lumina crepusculului. Cei doi ofițeri consacrați ordinului Fiicei făceau o pereche arătoasă, în tunicile albastre și pelerinele lor cenușii, cu săbiile purtate mereu la îndemână, dar nu de fanfaronadă; și

nu puține fete – și femei măritate – din Casilchas întoarseră capul după ei din mers. Pasul și înălțimea lui Liss erau deopotrivă cu cele ale fraților dy Gura, o paradă de tinerețe și sănătate, demnă de a face mătășurile și giuvaierurile cele mai de preț să pară niște jucării țiptoare. Compania aceea i se păru Istei de o splendoare comparabilă cu cea de care se bucurase pe vremea când era la curtea rigăi.

Templul era construit după tiparul obișnuit, chiar dacă la o scară mai mică: patru lobi surmonțați de cupole, câte unul pentru fiecare membru al Sfintei Familii, în jurul unei curți deschise în care focul cel sfânt ardea în vatra centrală, cu Turnul Bastardului ridicându-se independent de celelalte, în spatele curții Mamei Sale. Pereții erau durați din piatra cenușie din partea locului, deși arcadele acoperișului erau rafinat sculptate în lemn, înfățișând câte o mică cohortă de demoni pictați în culori strălucitoare, de sfinți, de animale sacre și plante definitorii pentru fiecare zeu în parte, înșirate de-a lungul grinzilor. În lipsa unui alt soi de distracție, luară parte și ei la slujba de vecernie de aici. Ista era sătulă până peste cap de zei, dar fu nevoită să recunoască faptul că era o plăcere să cânte, iar seminarul avea un cor entuziast, înveșmântat în robe albe. Efectul evlavios fu doar ușor stricat de solista corului care mai trăgea din când în când cu ochiul la Ista pentru a-i surprinde reacția. Ista oftă în sinea ei, dar avu grijă să zâmbescă și să dea aprobator din cap pentru a-i potoli neliniștea femeii.

Cele trei zile de călătorie fuseseră istovitoare atât pentru oameni, cât și pentru animale; a doua zi, aveau

să se odihnească aici. O alinare inefabilă părea să îi fi picurat Istei în suflet – dacă izvorul acesteia era lumina soarelui, mișcarea, anturajul vesel și tânăr, ori distanța de Valenda, nu prea știa, însă se simțea recunoscătoare pentru acest simțământ nou. Se strecură sub plapuma din pene, găsind pătuțul acela îngust mai voluptuos decât cele mult mai împodobite, dar mai puțin confortabile din castelele regale, și adormi înainte ca Liss să termine cu foiala în patul ei pe roți.

Ista visa și știa că visează.

Se făcea că traversa curtea pietruită a unui castel într-o amiază de primăvară târzie, ori vară timpurie.

De jur-împrejurul curții era un pasaj boltit din piatră, sprijinit pe pilaștri din alabastru prețios, încrustați cu ornamente decorative întruchipând vițe de vie și flori în stil roknar. Soarele strălucea fierbinte, deasupra, în înaltul cerului, iar umbrele se întindeau întunecate la picioarele ei. Ea urca – ba nu, plutea – în sus, pe scările din piatră din capătul pasajului, care duceau într-o galerie din lemn ce se întindea deasupra. În capătul celălalt, se afla o încăpere în care ea intră ușor, fără să deschidă ușa sculptată care părea să se despice și apoi să se închidă în jurul ei, ca apa.

Încăperea era sumbră și rece, dar o rețea de lumină cădea printre obloane, pe preșurile țesute, făcând culorile stinse să se aprindă pentru o clipă. În odaie era un pat, iar pe pat, o formă. Ista pluti mai aproape de pat, ca un strigoi.

Silueta aceea era a unui bărbat, adormit sau mort, dar foarte palid și nemișcat. Trupul lui prelung și slab

era înveșmântat într-o robă din pânză nevopsită, pliată pe piept și strânsă la mijloc cu un cordon din același material. În partea stângă a pieptului lui, un petic de sânge roșu închis se prelingea prin stofă.

În ciuda alurii vânjoase, osatura feței lui era aproape delicată, cu fruntea înaltă, falca fin conturată, bărbia oarecum ascuțită. Pielea îi era neatinsă de vreo cicatrice ori alt cusur, însă unele riduri fine îi brăzdau fruntea, îi încadrau buzele și îi radiau împrejurul ochilor. Părul întunecat și drept era dat pe spate, descoperind o ușoară calviție; era răsfirat pe pernă, revărsându-i-se pe umeri, ca un râu al nopții, vălurindu-i în luciri mărunte ale reflecției firelor argintii de lună ce pătrundeau în odaie. Sprâncenele îi erau arcuite, ca niște aripi, nasul drept, buzele desfăcute.

Măinile spectrale ale Istei desfăcură cordonul, despăturiră roba din pânză, dezvelindu-i trupul. O dâră ușoară de păr îi întuneca pieptul, dar pe măsură ce cobora în josul pântecelui, devenea mai des. Pasărea cuibărită acolo era plăpândă și albă, iar Ista zâmbi. Dar rana din stânga pieptului se căsca precum o gură mică și neagră. Pe când o privea, sângele începu să izvorască din ea.

Ea apăsă cu mâinile pe despicătura cea întunecată ca să oprească sângerarea, însă lichidul roșu se prelinse printre degetele ei albe, un șuvoi neașteptat, care-i spală tot pieptul, revărsându-se ca un reflux stacojiu peste așternuturi. El deschise ochii larg și gemu de durere.

Ista se trezi, țășni în capul oaselor, îndesându-și

încheieturile degetelor în gură ca să-și înăbușe țipătul. Se aștepta să dea de gustul sângelui, fierbinte și lipicios, și fu aproape șocată că nu simți nimic. Tot trupul îi era scăldat în sudoare. Inima îi bătea mai să-i sară din piept și gâfâia ca și cum ar fi alergat.

Odaia era întunecată și rece, dar lumina lunii se filtra printre stinghiile obloanelor trase. Dincolo, din patul ei pe roți, Liss bolborosi ceva și se întoarse.

Fusese unul din *acele* vise. Cele adevărate. Nu avea cum să le confunde.

Ista își încleștă degetele în păr, deschise gura într-un rictus și zbieră pe mușete. Șopti:

— *Blestemat să fii* oricare din Ei ai fi tu, luate-ar naiba și pe tine și pe cei cinci. Să-mi ieși din minte! Să-mi ieși din minte!

Liss se miorlăi și murmură somnoroasă:

— Doamnă? Vă e bine?

Se ridică într-un cot, clipind.

Ista înghiți ca să-și vină în fire și tuși gâtuită.

— N-a fost decât un vis ciudat. Culcă-te la loc, Liss.

Liss mormăi înțelegătoare și se întoarse pe partea cealaltă.

Ista se lăsă pe spate, ținându-și strâns lipită de ea cuvertura din pene în ciuda sudorilor ce-i scăldau trupul.

Oare o lua din nou de la capăt?

Nu. Nu. N-am să las să se întâmple una ca asta. Răsuflă întretăiat și abia se abținu să nu izbucnească în suspine. În câteva minute i se liniști respirația.

Cine fusese omul acela? Nu era cineva pe care să-l mai fi văzut vreodată în viața ei, era convinsă. L-ar

recunoaște instantaneu dacă l-ar mai vedea din nou, cu toate astea; simțea că trăsăturile feței lui fine i se întipăriseră în minte, ca un stigmat fierbinte. La fel ca și... ca și restul trupului său. Să fie vreun dușman? Prieten? Avertisment? Chalionez, Ibranez, Roknar? De viță nobilă sau om de rând? Ce-o fi însemnat șuvoiul acela roșu de sânge, sinistru? Nu ceva de bine, de asta era aproape sigură.

Orice ai vrea de la mine, nu pot să o fac. Am dovedit asta și înainte. Pleacă. Pleacă.

Rămase așa culcată, tremurând mult timp; lumina lunii se preschimbase în ceața cenușie care precede zorile, înainte ca ea să poată adormi din nou.

Ista nu se trezi atunci când Liss se strecură afară din încăpere, ci atunci când fata se strecură înapoi. Fu stânjenită să descopere că însoțitoarea ei o lăsase să doarmă în timpul rugăciunilor de dimineață, ceea ce era o grosolănie din partea unui pelerin, oricât de fals ar fi fost acesta, dar și în calitate de oaspete.

— Păreați atât de obosită, se scuză Liss atunci când Istă o admonestă. Am impresia că nu prea ați dormit bine azi-noapte.

Așa și era. Istă trebui să recunoască, era bucuroasă pentru surplusul de odihnă. Un acolit care nu mai contenea cu plecăciunile îi aduse micul dejun pe o tavă, deși nu era un serviciu obișnuit pentru un pelerin care era atât de mocăit încât să piardă slujba de dimineață.

După ce s-a îmbrăcat și i s-a aranjat părul într-o coadă ceva mai elaborată decât una obișnuită – fără să

semene prea mult cu un cal, spera ea – se plimbă cu Liss prin preajma conacului. Recuperară timpul pierdut în curtea care acum era luminată din plin de soare. Stând pe o băncuță lângă perete, priviră la obișnuiții școlii cum zoreau fiecare la îndatoririle lor, studenți, profesori și slujbași. *Un alt lucru* pe care Ista îl aprecia la Liss, hotărî ea, era faptul că fata nu clevea. Știa să poarte o discuție în mod destul de plăcut atunci când i se adresa cineva; în restul timpului, se complăcea fără resentimente într-o tăcere tihnită.

Ista simți o răsuflare rece în ceafă venind din peretele de care se sprijinea: una din stafiile locului. Se înfășură în jurul ei, ca o pisică ce caută să se culcușească în poală, iar Ista aproape că ridică o mână în aer ca să o pună pe goană, dar imediat impresia aceea dispăru. Vreun spirit trist ce nu fusese luat de zei, ori care se refuza zeilor, ori care se pierduse cumva. Stafiile recente își păstrau forma pe care o avuseseră în viață, pentru o vreme, adesea violente, dure, mânioase, însă cu timpul erau cu toate sortite acelei uitări încete, devenind șterse, fără formă. Pentru o asemenea clădire veche, stafiile de aici păreau puține la număr și liniștite. Fortărețele – așa cum era Zangrele – erau de obicei cele mai rele. Ista se resemnase cu acea sensibilitate care-i rămăsese de pe vremuri, atât timp cât niciun astfel de suflet irosit nu lua formă în fața privirii ei lăuntrice. *Să vadă* un astfel de spirit ar însemna că unul din zei era mult prea aproape, că cea de-a doua vedere îi revenea – dar și tot ceea ce implica asta.

Ista cugetă la curtea din visul ei. Nu era un loc în

care sa fi pășit vreodată, de acest lucru era încredințată. Era la fel de convinsă că acel loc exista în realitate. Ca să-l evite... ca să fie sigură că avea să-l evite, tot ceea ce avea de făcut era să se înapoieze la castelul din Valenda și să zacă acolo, până când aveau să-i putrezească oasele.

Nu. N-am să mă întorc.

Gândul acela o neliniști și se ridică, ca să colinde prin preajma școlii cu Liss, prezentă la datorie, pe urmele sale. Numeroși preoți și acoliți, aflați în trecere prin pasajele de pe terase sau pe coridoare, făceau plecăciuni și zâmbeau, de unde concluzionă ea că indiscreția lui dy Cabon se răspândise acum peste tot. Să pretindă că era Sera dy Ajelo o făcea să se simtă destul de bine; dar să vadă vreo cincizeci de oameni complet necunoscuți că se prefac sârguincioși împreună cu ea, îi crea o stare stranie de nemulțumire.

Femeile priviră la o înșiruire de încăperi mici ticsite cu cărți, aranjate în rafturi și așezate teancuri pe mese: mult dorita bibliotecă după care tânjea dy Cabon. Spre surprinderea Istei, Foix dy Gura stătea ghemuit într-un scaun de lângă o fereastră, cu nasul într-un volum. Tânărul își ridică privirea, clipi, se ridică și făcu o mică reverență.

— Doamnă. Liss.

— Nu știam că te pasionează teologia, Foix.

— Oh, eu citesc de toate. Și nu toate cărțile de aici sunt teologice. Mai sunt sute de alte lucruri, unele foarte ciudate. Nimic nu se aruncă aici. Există o întreagă încăpere încuiată, unde țin cărți despre vrăjitorie și demoni și, ăăă, cărțile indecente. Sub lacăt.

Ista ridică din sprâncene.

— Ca să nu fie deschise?

Pe chipul lui Foix apăru în treacăt un rânjet.

— Ca să nu fie luate, cred eu.

Ridică cartea pe care o ținea în mână ca să le-o arate.

— Mai sunt romane cavalierești în versuri ca acesta. V-aș putea găsi unul.

Liss, care se uita uluită în jur la toate acele cărți adunate într-un singur loc, lucru ce nu-i mai fusese dat să vadă în viața ei, părea amatoare. Ista scutură din cap.

— Mai târziu, poate.

Dy Cabon își iți capul prin deschizătura ușii și zise:

— Ah. Doamnă. Ce bine. V-am tot căutat.

Zicând acestea, își mișcă făptura mătăhăloasă înăuntru. Ista își dădu seama că nu-l mai văzuse de când sosiseră, nici măcar la slujba de seară. Părea obosit, cu cearcăne și pungi sub ochi. Să fi stat treaz până târziu ca să prindă cât mai multe ore de studiu?

— Vă cer – vă rog – să-mi acordați o întrevedere în particular, dacă se poate.

Liss își ridică privirea de unde stătea, trăgând cu ochiul peste umărul lui Foix:

— Să vă las singuri, Roina?

— Nu. Ceea ce trebuie să facă o doamnă de companie, în caz că stăpâna ei își dorește o discuție privată cu un domn care nu face parte din familia ei, e să se îndepărteze în asemenea fel încât să nu poată auzi discuția, dar să rămână totuși în aria vizuală, în caz că este strigată.

— Ah, făcu Liss dând din cap în semn că a priceput.

Ista nu avea să mai fie nevoită să repete vreodată acea indicație. O fi fost Liss neșcolită, dar pe toți zeii, ce bucurie era să aibă o însoțitoare destupată la minte!

— I-aș putea citi eu în camera asta, ori în cealaltă, se oferi Foix neîntârziat.

— Ăă... dy Cabon făcu semn înspre o masă cu scaune ce se vedeau printr-o arcadă, în odaia alăturată. Istă încuviință și o luă înaintea lui. Foix și Liss se retraseră pe un loc confortabil de la fereastră.

Alte discuții despre sfântul lor itinerar aveau să urmeze, bănuî Istă, precum și scrisori plictisitoare de scris, după aceea, prin care să îl înștiințeze pe dy Ferrej de ruta lor plănuită. Dy Cabon îi ținu scaunul să se așeze, apoi dădu ocol mesei ca să ia loc și el. Istă îl auzea pe Foix care începuse să murmure în odaia alăturată, prea încet ca să-i deslușească vorbele de aici, dar intonând apăsător și rar strofe narative.

Preotul își împreună mâinile pe masă, și le contemplă pentru o clipă iar apoi o privi drept în ochi. Pe un ton echilibrat, îi adresă întrebarea:

— Doamnă, care este motivul *adevărat* pentru care vă aflați în acest pelerinaj?

Istă ridică surprinsă din sprâncene la acest început lipsit de menajamente. Se hotărî să-i răspundă cu un răspuns la fel de direct; era un lucru rar care se întâmpla în prezența unei roine și se cuvenea a fi încurajat.

— Ca să scap de temnicerii mei. Și de mine însămi.

— Nu aveți și nu ați avut, atunci, nicio intenție reală de a vă ruga pentru un nepot?

Ista făcu o grimasă.

— N-aș aduce o asemenea insultă Isellei sau micuței mele nepoate, Isara, pentru toți zeii din Chalion. Încă îmi mai aduc aminte cum am fost eu muștrată și făcută de ocară pentru că i-am făcut o fiică lui Ias, în urmă cu nouăsprezece ani. Nimeni alta decât inteligenta fată care este acum cea mai strălucită speranță a regatului Chalionului, așa cum n-a mai existat o alta de patru generații înapoi!

Ista își domoli tonul mânios care îl făcuse în mod vădit pe dy Cabon să ia distanță.

— De-ar veni și-un nepot, la momentul cuvenit, bineînțeles că aș fi foarte încântată. Dar n-am să cerșesc zeilor niciun fel de favoare.

Dy Cabon mistui spusele ei, apoi încuviință din cap.

— Da. Bănuiam eu că așa stau lucrurile.

— Mă pun chezașă că nu este un gest prea cucernic să mă folosesc de un pelerinaj în acest chip și să profit de pe urma bunei paze pe care Ordinul Fiicei mi-o pune la dispoziție. Cu toate astea, sunt chiar sigură că nu sunt prima care își face vacanța pe cheltuiala zeilor. Punga mea va compensa cheltuielilor Templului cu vârf și-ndesat.

— Asta nu mă privește pe mine.

Și dy Cabon alungă cu un gest al mâinii aceste argumente pecuniare.

— Doamnă, am tot citit. Am stat de vorbă cu superiorii mei. Am meditat pe tema asta. Am... mă rog, nu mai contează asta acum. Trase aer în piept. Roina, sunteți conștientă – vă dați seama – am motive să cred, vedeți dumneavoastră, că ați fi deosebit de înzestrată

spiritualicește.

I se uită pătrunzător în ochi, cercetând-o până în străfunduri.

Unde găsisе motive? Ce povești secrete, trunchiate să fi auzit omul ăsta? Ista se lăsa pe spate; de fapt, se feri, dându-se înapoi.

— Mă tem că nu este așa.

— Cred că vă subestimați. Vă subestimați foarte mult. Un asemenea lucru, trebuie să recunosc, este rar întâlnit la o femeie de rangul domniei-voastre, dar am ajuns să cred că sunteți o femeie foarte neobișnuită. Dar cred că, prin rugăciune, îndrumare, meditație și instruire, ați putea atinge o culme a sensibilității spirituale, a chemării împlinite, la care, ei bine, la care mulți dintre noi, cei care purtăm culorile zeului nostru, doar visăm și aspirăm. Acestea nu sunt haruri care să fie ignorate cu ușurință.

Nu cu ușurință, într-adevăr. Cu mare chin. Cum de o fi ajuns el, în numele celor cinci zei, să-și facă o astfel de iluzie neașteptată? Figura nerăbdătoare a lui dy Cabon, își dădu seama Ista, ardea cu privirea unui om pe care-l trăsнисе o idee măreață. Oare se și închipuia cu mândrie drept mentorul ei spiritual? N-avea să-și schimbe convingerea cum că fusese scos în calea ei pentru a o ajuta, făcându-i un serviciu vital sau sfânt, prin nicio scuză vagă din partea ei. Nu s-ar fi lăsat păgubaș decât dacă i-ar fi spus întregul adevăr. Ista simți un gol în stomac. Nu.

Ba da. La urma-urmei, i se mai confesase pe de-a-ntregul și înainte unui om aflat în gheara zeilor. Poate că lucrurile deveneau mai ușoare prin repetiție.

— Vă înșelați. Înțelegeți, cărturare. Am mai străbătut calea asta deja, până la cea mai amară consecință. Pe vremuri, am fost o sfântă.

Era rândul lui să cadă pe spate de uluire. Inspiră adânc.

— Ați fost un potir al zeilor?

Chipul i se schimonosi de consternare.

— Asta explică... ceva. Ba nu, deloc.

Se apucă cu mâinile de păr, dar imediat își descleștă degetele.

— Roina, *nu înțeleg*. Cum ați ajuns să primiți atingerea zeilor? Când s-a întâmplat acest miracol?

— Cu mult, mult timp în urmă, suspină ea. Oficial, această istorie a fost un secret de stat. O crimă de stat. Presupun că nu mai este în prezent. Dacă în timp va ajunge un zvon, ori o legendă, ori va rămâne moartă și-ngropată, asta nu mai știu. În orice caz, nu trebuie povestită mai departe, nici măcar superiorilor dumneavoastră. Ori, dacă veți considera că aveți vreun motiv întemeiat să o faceți, consultați-vă mai întâi cu Cancelarul dy Cazaril. El cunoaște tot adevărul despre povestea asta.

— Se spune că e foarte înțelept, spuse dy Cabon, cu ochii cât cepele acum.

— În privința asta, ceea ce se zice e adevărat.

Făcu o pauză, adunându-și gândurile, amintirile, cuvintele.

— Câți ani aveai dumneata atunci când marele curtean al Rigăi Ias, Lordul Arvol dy Lutez a fost executat pentru trădare?

Dy Lutez. Tovarășul din copilărie, fratele de arme,

cel mai credincios supus de-a lungul domniei sale profund tulburate, de treizeci și cinci de ani. Puternic, inteligent, curajos, bogat, chipeș, manierat... se părea că darurile cu care zeii – și riga – îl copleșiseră pe magnificul Lord dy Lutez erau nelimitate. Ista avea optsprezece ani atunci când s-a căsătorit cu Ias. Ias și brațul său drept, dy Lutez, atinseseră vârsta de cincizeci de ani. Dy Lutez aranjase căsătoria, a doua la număr pentru riga care îmbătrânea, căci deja existau griji în privința unicului său fiu și moștenitor în viață, Orico.

— Păi, eram mic copil.

Șovăi, își dresе vocea răgușită.

— Cu toate că am auzit vorbindu-se despre asta, mai târziu, când am crescut. Umbla vorba că...

Se opri brusc.

— Zvonul pe care l-ai auzit era că dy Lutez mă sedusese și murise din pricina asta, de mâna augustului meu soț, nu-i așa? completă ea cu răceală.

— Aăă, ba da, doamnă. Era – nu era –

— Nu. Nu era adevărat.

Dy Cabon își mască un suspin de ușurare.

Ea strâmbă din buze.

— Nu pe mine mă iubea în felul acela, ci pe Ias. Dy Lutez ar fi trebuit să fie un laic dedicat al ordinului *vostru*, cred, în loc să fi fost sfântul general al Fiului.

Pe lângă copiii din flori, artiștii de ocazie, și alte mărunțișuri aruncate prin lume, Ordinul Bastardului era refugiul aceloră cărora nu le era dat să se conformeze relațiilor fructuoase dintre bărbați și femei, protegute de celelalte patru divinități, ci să-și

caute semenii de același sex. La asemenea distanță în timp, spațiu și păcat, era aproape amuzant să privești fața lui dy Cabon pe măsură ce descâlcea misterul din descrierea ei politicoasă.

— Trebuie să fi fost... dificil pentru domnia-voastră, ca tânără mireasă.

— La momentul acela, da, recunosc eu. Acum...

Întinse o mână și o desfăcu, ca și cum ar fi lăsat fire de nisip să i se scurgă printre degete.

— Nu ăsta este subiectul care ne interesează. Mult mai greu mi-a fost să descopăr că de la moartea dezastruoasă a tatălui lui Ias, Riga Fonsa, un greu și ciudat blestem căzuse pe casa regală a Chalionului. Și că mi-am adus copiii pe lume într-un blestem, fără să știu. Fără să mi se spună, fără să fiu prevenită.

Dy Cabon făcu o grimasă de mirare.

— Aveam vise profetice. Coșmaruri. Pentru o vreme, am crezut că îmi pierdeam mințile.

Pentru o vreme, Ias și dy Lutez o lăsaseră în acea teroare, singură, nemângâiată. Acea atitudine îi păruse atunci, și îi mai părea și acum, o trădare mai gravă decât orice îmbrățișare asudată, trivială, pe care cei doi bărbați și-ar fi dat-o pe sub așternuturi.

— M-am rugat neîncetat la zei. Și rugăciunile mele au primit un răspuns, dy Cabon. Am stat cu Mama față în față, cum mă vezi și cum te văd.

Ista fu scuturată și acum de un tremur la amintirea acelei incandescențe copleșitoare.

— O mare binecuvântare, răsuflă el plin de venerație.

Ea scutură din cap.

— O mare năpastă. La indicațiile zeilor, așa cum mi-au fost transmise, noi – dy Lutez, Ias și cu mine – am pus la cale un ritual primejdios ca să rupem blestemul, ca să-l trimitem înapoi la zei, de unde pornise pe vremuri. Dar noi – eu, în neliniștea și frica pe care le simțeam, am făcut o greșală, o mare greșală voită, iar dy Lutez a murit drept urmare a acestei greșeli. Vrăjitorie, miracol, spune-i cum dorești, ritualul a eșuat, zeii și-au întors fața de la mine... Ias în groaza care-l cuprinsese a împrăștiat zvonul cu trădarea, ca să explice moartea lui dy Lutez. Cea mai luminoasă stea de la curtea lui, cea mai mare dragoste a lui, fusese ucisă, îngropată – apoi defăimată, ceea ce era ca și cum l-ar fi omorât din nou, căci dy Lutez ținuse la onoarea lui mai presus de viață.

Dy Cabon se încruntă.

— Dar... acea calomnie postumă a Lordului dy Lutez, răspândită de soțul domniei-tale, nu a fost și o calomnie la adresa dumatăle deopotrivă, doamnă?

Ista îngăimă ceva la auzul acelei păreri pe care nu o luase în considerare până atunci.

— Ias știa adevărul. Ce mai conta părerea altora? Ca lumea să mă considere în mod fals o adulterină, părea a fi mult mai puțin hidos decât dacă m-ar fi știut pe bună dreptate o asasină. Însă Ias a murit de inimă rea la scurt timp după aceea, părăsindu-mă, lăsându-mă să mă vait în cenușa dezastrului, cu mintea încețoșată și rămasă mai departe sub puterea blestemului.

— Câți ani aveți? întrebă dy Cabon.

— Nouăsprezece când a început totul. Douăzeci și doi când s-a terminat.

Se încruntă. Când părea să se fi terminat...

— Erați foarte tânără pentru o povară atât de grea, o compătimiți el, aproape dând glas propriului ei gând.

Apoi își frământă buzele a dezaprobare.

— Ofițeri ca Ferda și Foix sunt trimiși în luptă și la moarte la o vârstă nu cu mult mai mare. Eram mai în vârstă decât este Iselle acum, cea care poartă întregul regat al Chalionului pe umerii ei plăpânzi, doar o copilă.

— Dar nu e singură. Are curteni de seamă și pe Principele-Consort Bergon.

— Ias îl avea pe dy Lutez.

— Dar *dumneavoastră* pe cine aveți, doamnă?

Ista tăcu. Nu-și aducea aminte. Să fi fost cu adevărat atât de singură? Scutură din cap și își trase răsuflarea.

— O altă generație a adus un alt om, mai umil și mai impozant decât dy Lutez, cu o gândire mult mai profundă, mai potrivit pentru acea sarcină. Blestemul a fost rupt, dar nu de către mine. Și totuși nu înainte ca fiul meu, Teidez, să moară și el – din pricina blestemului, din pricina nepriceperii mele de a rupe acel blestem atunci când el era mic, din pricina trădării celor care ar fi trebuit să îl apere și să îl îndrume. În urmă cu trei ani, prin chinul și sacrificiul altora, am fost eliberată de sub blestemul care mă ținea legată. Ca să rămân prizoniera unei vieți tăcute la Valenda. O tăcere de nesuportat. Nu sunt *bătrână*...

Dy Cabon își flutură mâinile durdulii în semn de protest.

— Într-adevăr, nu sunteți, milady! Sunteți încă foarte drăguță!

Ea făcu un gest repezit cu mâna ca pentru a contracara răstălmăcirea pe care el o dăduse vorbelor ei.

— Mama mea avea patruzeci de ani când m-am născut eu, ultimul ei copil. Acum împlinesc și eu patruzeci de ani, în această primăvară nefericită a morții ei. Mi s-a dus jumătate din viață, iar jumătate din ceea ce a trecut mi-a fost furată de blestemul cumplit al lui Fonsa. Cealaltă jumătate mi se așterne înaintea. Ce să fac, să mă las pradă unei decadente lente și îndelungate?

— Bineînțeles că nu, doamnă!

Ea ridică din umeri.

— Mi-am mărturisit păcatul de două ori până acum. Poate că o a treia ocazie mă va elibera.

— Zeii... zeii pot ierta multe unei inimi cu adevărat pocăite.

Zâmbetul ei deveni amar ca seva deșertului.

— Zeii n-au decît să o ierte pe Ista cît vor ei. Dar dacă Ista nu se iartă pe sine, zeii pot să se ducă naibii.

Clericul încercă să nu se arate prea șocat. Dar ca o ființă drept-credincioasă ce era, se simți dator să mai încerce.

— Dar chiar să vă întoarceți fața de la zei în felul ăsta – Roina, îndrăznesc să spun – că vă bateți joc de darurile cu care ați fost hărăzită!

Ea se aplecă înaintea, își coborî tonul din glas până ce se transformă într-un mârâit răgușit.

— Ba nu, învățate. Să nu cumva să-ndrăzniți!

El se lăsă pe spate și rămase tăcut pentru câteva momente după asta. Într-un târziu, fața i se crispă din

nou.

— Și atunci cum rămâne cu pelerinajul dumneavoastră, Roina?

Ea făcu o grimasă, flutură din mână nepăsătoare.

— Alege o rută prin locurile vestite pentru mâncărurile alese, dacă dorești. Să mergem oriunde, atâta vreme cât nu ne întoarcem la Valenda. *Atâta vreme cât nu devenea din nou Ista dy Chalion.*

— Dar va trebui să vă întoarceți acasă până la urmă.

— Mai curând m-aș arunca într-o prăpastie, doar dacă nu aș cădea în brațele zeilor, cu Care nu doresc să mai dau ochii vreodată. Ieșirea aceea e blocată. N-am de ales decât să trăiesc în continuare. Mereu...

Își domoli deodată tonul.

— Lumea nu-i decât cenușă, iar zeii sunt oribili. Spune-mi, cărturare, încotro aș mai putea să mă îndrept?

El clătină din cap, neștiind ce să-i răspundă, cu ochii măriți de groază. Acuma, uite că băgase frica-n el și îi părea rău că o făcuse. Îl bătu pe mână, chinuită de remușcări.

— De fapt, aceste câteva zile de călătorie mi-au adus mai multă pace decât ultimii trei ani de lânzezeală. O fi început fuga mea de la Valenda ca o convulsie, așa cum un om pe cale să se înece se luptă să iasă la suprafață, dar sunt încredințată că am început să respir, cărturare. Acest pelerinaj ar putea să mă vindece în ciuda mea.

— Eu... eu... Cu voia zeilor ar putea fi așa, Doamnă.

Îngăimând astea, își făcu semnul sfânt. Ea își dădu seama din felul în care îi șovăia mâna în fiecare punct

sfânt, că de data aceasta nu era un simplu gest ritualic.

Aproape că se simți tentată să-i povestească visul pe care îl avusese. Dar nu, asta avea să-l răvășească din nou. Bietului om îi ajunsese cu vârf și-ndesat pentru o singură zi. Se îngălbenise la față ca ceara.

— Am să... ăăă, mai meditez la asta, o asigură el și-și trase scaunul de la masă. Plecăciunea pe care i-o făcu nu era una ca de la conducătorul unui grup către cineva aflat în grija sa, nici ca de la curtean la stăpân.

I se înclină cu acea supunere adâncă de pietate, menită unui sfânt în carne și oase.

Mâna ei țâșni și o înșfăcă pe-a lui la jumătatea drumului acelui gest de respect imens.

— Nu. Nu-i cazul. Nici n-a fost vreodată. Să nu mai faci asta!

El înghiți în sec și, tremurând, își preschimbă salutul de rămas-bun într-o reverență repezită și își luă tălpășița.

Capitolul 5

Mai zăboviră încă două zile în Casilchas, așteptând să se termine o ploaie mocănească primăvărată, sufocați de o ospitalitate pe care Ista o resimțea ca fiind din ce în ce mai supărătoare. Era invitată să ia masa în refectoriul seminarului, dar nu într-un spirit de austeritate cărturărească, ci într-o curată benchetuială dată în cinstea prezenței sale, cu preoți superiori și notabili ai orașului, care se înghesuiau discret pentru a-și găsi un loc la masa ei. Continuau să i se adreseze pe numele de Sera dy Ajelo, însă ea tot se simțea obligată să renunțe la tihna pe care abia și-o găsisese odată cu călătoria incognito, în schimbul constrângerii vechilor maniere curtenești, dobândite într-o școală prea severă, ce-i păreau date uitării pe vecie. Se purta cu grație; era atentă cu oaspeții ei; făcea complimente și zâmbea, scrâșnind din dinți, iar în cele din urmă îl trimise pe Foix să-i dea de știre lunecosului dy Cabon că era musai să-și sfârșească cercetările, de orice natură ar fi fost acestea, și asta cât de curând. Venise vremea să porceadă mai departe.

Zilele care urmau au fost mult mai bune, o hoinăreală plăcută pe drumurile de țară pline de pomi în floare, de la un altar puțin însemnat la un altul; era aproape ceea ce-și dorise Ista de la pelerinajul ei. Mergând constant spre nord-vest, părăsiseră ținutul Baociei, trecând în provincia învecinată, Tolnoxo. Lungile ore petrecute în șa erau presărate cu drumuri

lungi și obositoare la picior, prin jurul așezărilor istorice sau de interes teologic – fântâni, ruine, dumbrăvi, morminte renumite, piscuri semețe, tranșee care fuseseră pe vremuri linii de băătălie. Tinerii care făceau parte din alai scotociră așezările militare în căutare de vârfuri de săgeți, fragmente de săbii și oseminte, contrazicându-se dacă petele de pe acestea erau sau nu sângele unor eroi. Dy Cabon căpătase o altă carte pentru biblioteca lui ambulantă, una cu istoria și legendele din acea regiune, din care dădea citire unor paragrafe înflorite, pe măsură ce se iveau ocazii. În pofida ciudatului șir de cârciumi modeste și hanuri sfinte, cu totul diferite de ceea ce întâlnise în viața ei monarhică și chiar ca mezină a provincarului. Ista dormi mai bine ca niciodată... din câte își amintea. Visul acela tulburător nu mai reveni, spre marea ei ușurare nemărturisită.

Primele predici matinale ale lui dy Cabon de după Casilchas dovediră roadele cercetărilor lui grăbite, fiind în mod evident plagiate după vreun volum de lecții model. Însă următoarele zile aduseră un material mai îndrăzneț și mai original, povestiri eroice despre sfinți chalionezi și ibranezi și martiri „atinși” de zei, aflați în slujba zeităților lor alese. Preotul făcea conexiuni deplasate între pilda fiecărei zile și așezămintele pe care urmau să le vadă, dar Ista nu se lăsă înșelată. Istorisirile sale despre miracole celebre pe care bărbații și femeile le înfăptuiseră în calitate de receptacole ale puterii zeilor, avură darul de a le aduce strălucire în ochi lui Ferda și Foix, ba chiar și lui Liss, cuprinși de un spirit de emulație, însă Ista găsi că mesajul preotului,

la toate nivelurile sale multiple, nu era într-un totu irezistibil. El o privea cu nerăbdare, așteptându-i reacția; ea îi mulțumea cu răceală. El i se pleca pe dinainte și își înghițea dezamăgirea, la fel ca și, din fericire, ghesul de a redeschide subiectul fătuiș.

Cu toate acestea, campania mascată a lui dy Cabon cunoscuse o breșă pe când dădeau ei roată poalelor lanțurilor muntoase apusene și ajunseră în cetatea Vinyasca, tocmai la vremea festivităților care marcau miezul primăverii. Sărbătoarea cădea în toiul acelu anotimp, taman la jumătatea perioadei dintre Ziua Fiicei și cea a Mamei. În Vinyasca, acea zi era legată și de recondiționarea caravelor neguțătorilor care străbătuseră trecătorile înzăpezite, aducând din Ibra vin nou și ulei, fructe uscate și pește, și sute de alte delicatături din acel ținut cu climă blândă, precum și carne de vânat exotic de pe alte meleaguri, chiar mai îndepărtate.

Fusese ridicat un târg în afara zidurilor cetății, între cursul stâncos al râului și un codru de pini. Un fum care-ți lăsa gura apă se ridica din gropile cu jar din spatele corturilor care etalau obiecte artizanale și lucruri meșteșugite de fecioarele din acea zonă, care se întreceau una pe alta în virtuți în numele zeiței. Liss ridică din umeri în fața corturilor cu broderii, cusături și împletituri din lână; dy Cabon și Foix se întoarseră cu coada între picioare dintr-o recunoaștere pe la cortul cu mâncăruri, aducând vestea cum că nimeni nu căpăta mostre din acele bucate în afară de experții degustători.

Or fi fost merindele punctul de atracție, dar nu

lipsea nici energia tinerească. Cu toate că era o sărbătoare a fetelor, flăcăii își măsurau priceperea și curajul în întreceri ca să câștige câte o otheadă din partea lor. Dându-se în vânt după acele provocări, gărzile Istei implorară indulgență din partea comandantului lor și se împrăștiară ca să-și încerce norocul, cu toate că Ferda distribui cu grijă câte doi dintre ei, care să stea la dispoziția roinei cu rândul. Severitatea lui Ferda se mistui ca din senin când descoperi cursele de cai. Neavând un superior căruia să-i ceară permisiunea, ceru învoire de la Ista, iar ea își înfrână un zâmbet și îl trimise să-și pregătească calul.

— Calul meu de curier, spuse Liss pe un ton plin de jind, le-ar putea face pe mârtoagele astea de la țară să pară niște cai de tras la plug, ceea ce și sunt, fără-ndoială.

— Mă tem că întrecerea pentru femei s-a ținut mai devreme, zise Ista.

Îi văzuse pe câștigători în trecere, atât calul cât și fata, garnisiți cu ghirlande albe și albastre, împresurați de rubedenii vesele.

— Aia a fost pentru *fetișcane*, zise Liss, în al cărei glas se simțea pizma. Mai sunt și femei mai în vârstă care se pregătesc acum pentru o întrecere mai lungă – doar le-am văzut.

— Ești sigură că nu sunt argați, sau neamuri, sau proprietari ai cailor din cursa trecută?

— Nu, pentru că își leagă panglici colorate pe mâneci. Și arată a călăreți.

Așa cum arăta și Liss, neîndoios. Tânăra își dădea toată silința să nu-și piardă aerul de demnitate, dar

topăia de nerăbdare.

— Bine atunci, făcu Ista amuzată, dacă măcar Foix se va încumeta să nu mă abandoneze...

Foix, surâzător, o gratulă cu o plecăciune de fidelitate.

— Oh, vă mulțumesc, milady! țipă Liss și o și șterse din loc, ca și cum s-ar fi angajat într-o cursă de alergare, înapoi la grajdurile hanului, unde-și adăpostiseră animalele.

Ista colindă acele împrejurimi mustind de expediente, la brațului lui Foix, fiind cu băgare de seamă la orice concurs la care participau oamenii ei. O întrecere la galop, în care trebuia să culegi cu vârful sulitei niște inele mici, cocoțate pe niște prăjini, a fost câștigat de un om din escorta ei; un alt meci care presupunea saltul de pe un cal pentru a doborî un juncan la pământ, a fost câștigat chiar de juncan. Cu toții și-au înfățișat premiile ofițerului Foix, pentru ca Ista să-i remarce, evident; ea se simți pe jumătate curtenitoare, pe jumătate mămoasă, și își arătă compasiunea pentru cel care se luase la trântă cu tăurașul și care arăta acum tăvălit într-un hal făr' de hal, cu tot atâtea cuvinte câte fusese în stare să găsească pentru a-i felicita pe concurenții norocoși.

La început, își acceptase trupa de gardă ca pe o povară inevitabilă și n-o luase în seamă. Însă de-a lungul zilelor călătoriei sale, le-a învățat acestora numele, fețele, istoriile personale – cele mai multe fiind foarte scurte. Începuseră să arate tot mai puțin a soldați cu fețe șterse, a căror responsabilitate era siguranța ei, și mai mult a copii mari. Ei nu-i păsa de

această schimbare de percepție apăsătoare. Nu vroia să fie responsabilă pentru ei. *Nu am avut noroc cu fiii mei.* Cu toate astea, loialitatea trebuie să funcționeze în ambele sensuri, altfel s-ar preschimba într-un germen al trădării.

Atunci când concurenții se adunară pentru cursa de cai, Foix îi găsi Istei un locșor pe costișa care dădea spre drum, deasupra celor mai mulți care formau gloata ce aștepta cu sufletul la gură. Cu un gest galant, își desfăcu mantaua pe care o purta pe braț în acea după-amiază însorită de primăvară și o așeză pe pământ pentru ca ea să se poată așeza. Avură parte de o privire de ansamblu superbă asupra punctului de pornire și de sosire, marcat de un ciot masiv de copac de la marginea drumului. Ruta mergea în josul văii preț de vreo două mile, încercuia un pâlț de stejari de pe o colină, iar întoarcerea se făcea pe aceeași rută.

Mai bine de douăzeci de cai cu tot cu călăreți se învârteau în cerc larg pe acel drum. Ferda dy Gura, pe animalul său negru lucitor, își scurtă scările, cercetându-i pe ceilalți, când Liss apăru și ea la galop, pe murgul cu picioare lungi. El se întoarse și-o privi insistent și contrariat, dar fără să fie deloc încântat. Pesemne că îi adresase niște cuvinte tăioase, căci fața lui Liss se pleoști. Ea căzu pe gânduri pentru o clipă, apoi îi răspunse cu o remarcă mușcătoare. Ferda se aplecă înspre ea și îi mai spuse ceva, mai pe-ndelete. Ea își smuci calul, roșind; culoarea mâniei îi pări imediat de pe chip, ca să-i apară în loc o înfruntare îngândurată, apoi un rânjet furiș.

— Ce-a mai fost și asta? se întrebă Ista cu voce tare.

Foix, care stătea în spatele ei, schiță un zâmbet de atotcunoscător.

— Cred că fratele meu căuta să-și etaleze dibăcia în fața lui Liss, nu să se ia la întrecere cu ea. Mă tem că nu i-a picat prea bine surpriza.

Se sprijini într-un cot, cu un aer plăcut interesat care nu părea însă a fi datorat nerăbdării de a se delecta cu întrecerea care urma.

— Cum se face că nu ești și dumneata acolo jos? îl întrebă ea. Încă îți mai dă de furcă durerea din coaste?

— Nu, doamnă. Numai că eu nu sunt un mare călăreț. Își miji ochii, amuzat. O să-mi aleg terenul, când o să vină vremea, și o s-o fac mai cu cap.

Ista avu bănuiala că Foix nu se referea la concursuri din cadrul vreunui festival rural.

Sub îndrumarea a doi organizatori care răcneau din toți bojocii, călăreții se aranjară înghiontindu-se, într-o linie nu prea dreaptă, de-a latul drumului. Preotul cetății Vinyasca, cu o eșarfă albastru-cu-alb înfășurată în jurul mijlocului, se urcase pe buturugă și încântă o scurtă binecuvântare pentru a închina cursa aceea zeiței, apoi ridică în aer o batistă albastră. Lăsă mâna în jos. Cu strigăte atât din partea călăreților, cât și de cea a privitorilor, caii se năpustiră înainte.

La început, ca să-și ocupe poziția, caii se aruncară într-o învălmășeală ce-ți făcea inima să stea-n loc – un călăreț căzu – dar în vreme ce primii parcurseseră o bună bucată din drumul către punctul de întoarcere, șirul se răsfiră. Murgul lui Liss și armăsarul cel negru al lui Ferda alergau amândoi aproape de cei din fruntea grupului. Ista scrută neliniștită zarea, cu buzele

întredeschise și răsuflarea din ce în ce mai precipitată. Când alergătorii apărură din nou de după movila cu stejari, cei doi conduceau detașat. Grupul care o însoțea pe Ista izbucni în urale.

Pe la jumătatea drumului de întoarcere de la pâlcul de copaci, Liss îi aruncă o privire peste umăr lui Ferda și roibului lui care mânca pământul, apoi se aplecă înainte peste gâtul calului ei. Murgul ei ager părea să se ridice și să plutească pe deasupra pământului, iar spațiul dintre ei se căscă cu iuțeală.

Chiar și Ista se pomeni chiuind în acele momente:

— Așa! Du-te! Ha!

Liss se afla la vreo două duzini de lungimi de cal înainte, apropiindu-se de ciotul din dreptul punctului de sosire. Dar pe neașteptate, se ridică dreaptă în șa. Calul ei își domoli pasul brusc; după câțiva iarzi, murgul își schimbase galopul în trap. Calul înspumat al lui Ferda trecu ca săgeata pe lângă ei, iar Liss își slăbi frâiele și își lăsă calul să meargă la galop mic, cu sfială în urma lui. Animalul ei arăta ca și cum ar fi fost gata să mai alerge încă o cursă ca aceea, iar Ista își aminti că o bretea de drum pentru un curier obișnuit nu era mai scurtă de cinsprezece mile și ceva. Aclamațiile privitorilor căpătară o intonație hotărât uluită. Restul celor rămași în câmp atinseră și ei punctul final în răpăitul copitelor, iar mulțimea se coborî ca un anafor pe drum.

Foix, cu un braț în jurul genunchilor, clătinându-se pe vine, își astupă gura cu mâna, ca să-și înăbușe bolboroseala.

Ferda se ridicase în scări, năucit și roșu de atâta

efort și furie. A fost, cu toate astea, sărbătorit drept învingător de către localnicii plinii de dubii, care o săgetau pe furiș din priviri pe Liss. Cu nasul în vânt, Liss trecu cu calul pe lângă el, îndreptându-se către oraș și grajdurile care așteptau. Ferda arăta de parcă i-ar fi venit să dea de pământ cu ghirlanda alb-cu-albastru, la picioarele ei, într-atât de mânios era, dar nu era în stare să aducă o atare insultă zeiței ori gazdelor sale.

— Dacă ăsta e felul lui de a face curte unei femei, îi spusese Ista lui Foix, oare n-ar trebui să-i dai niște sfaturi fratelui dumitale în privința, ah, metodei lui de abordare?

— Pentru nimic în lume, zise Foix, căruia îi mai venise inima la loc, dar căruia îi mai scăpau mici icnete din când în când. Nici nu cred că mi-ar fi prea recunoscător dacă aș face-o. Acuma, băgați bine de seamă, milady, m-aș arunca fără să stau pe gânduri într-o încăierare între fratele meu și un arcaș roknar. De fapt, am și făcut-o. Dar trebuie să existe anumite limite ale sacrificiului de sine chiar și între frați, părerea mea.

Ista zâmbi sec:

— Așa stau lucrurile? Înțeleg.

Foix ridică din umeri.

— Mă rog, cine știe? Timpul le va rezolva cu siguranță.

— Așa este.

Replica asta o duse pe Ista cu gândul nici mai mult nici mai puțin decât la politica cea veche de la curte, la o scară mai mică. Trebuia să o sfătuiască pe Liss să nu

creeze disensiuni în cadrul micuței sale trupe, fie din întâmplare, fie înadins. Cât despre Foix... nu era prea sigură că Foix ar fi avut nevoie de sfatul cuiva.

Foix se ridică în picioare, cu o sclipire în priviri.

— Trebuie să mă duc sa îmi felicit fratele pentru izbânda lui. Asta nu-i un moment care trebuie ratat.

Se întoarce să o ajute și pe ea să se ridice, făcând o temenea care nu ar fi fost deplasată la curtea din Cardegoss.

Mai târziu în cursul acelei după-amiezi, când Liss se întoarce la locul care i se cuvenea lângă Ista, Foix descoperi un concurs de tăiat lemne. Tânărul își abordă umilul exercițiu care necesita forță în schimb, înfățișându-se pe dinaintea ochilor femeilor fără cămașă. Nu avea nicio cicatrice gravă pe trunchiul musculos, cu toate că pielea îi mai era marmorată încă de rănilor suferite, observă Ista. Ea și-l imaginează rotindu-și sabia lată la fel de încântător cum lucra cu toporul. Dar ori nu-și revenise încă pe de-a-ntregul de pe urma vătămarilor, așa cum susținea, ori era prea subtil, căci la final se clasă numai pe un victorios loc doi. Îl bătu prietenește pe umăr pe câștigător, îi făcu cinste acestuia cu o carafă de bere și plecă fluierând.

Ista nu găsi niciun prilej să stea de vorbă cu însoțitoarea ei până târziu, înspre seară. Se retraseră amândouă în balconul iatacului ei de la han, o cameră aleasă pe sprânceană, cu vedere înspre piața orașului. Pe strada pietruită de sub balcon, începuse o petrecere cu muzică și dansuri, în lumina sutelor de felinare minunate din metal forjat, răspândite împrejurul pieței

și atârinate prin arborii din fața templului, împrăștiind o lumină dantelată. Spiritele nu se încinseseră deocamdată, având în vedere că tinerele femei se aflau toate sub ochiul vigilent al familiilor lor. Mai spre seară, după ce fetișcanele au plecat acasă, Ista se așteptă să înceapă adevărata chefulală.

Ista se așază într-un scaun ce-i fusese scos pe balcon; Liss se sprijini pe balustrada din lemn, privind cu nostalgie la cei care dansau jos.

— Așadar, rosti Ista după o vreme, ce-ai avut de împărțit cu Ferda de v-ați aprins amândoi atât de tare, înainte de cursă?

— Oh, se schimonosi Liss, întorcându-se un pic într-o parte. Prostii. Mi-a zis că nu e cinstit ca eu să iau parte, căci calul meu de curier e prea arătos și într-o formă prea bună pentru acea întrecere de țărani. De parcă al lui nu e cel mai de soi din hergheliile de la Cardegoss! Apoi mi-a zis că acela nu e un concurs pentru o femeie – când mai erau vreo șase femei de față! O întrecere în numele zeiței! Bărbații de acolo au participat în numele soțiilor lor – el s-a înscris în numele *dumitale*!

— Nu-i o scuză plauzibilă, crede-mă, șopti Ista.

— S-a purtat oribil. Oricum! I-am arătat eu lui.

— Mm, dar într-un fel i-ai arătat că a avut dreptate. Calul tău le-a lăsat de căruță în mod clar pe bieteale animale din Vinyasca.

— La fel și al lui. De-ar fi fost să nu intru în concurs pe motivul ăsta, nici el n-ar fi trebuit să o facă.

Ista zâmbi pe ascuns, iar Liss, după o clipă, se întoarse din nou să privească la dansatorii din stradă.

În dansul popular de aici, bărbații și femeile dansau când despărțiți, prinzându-se de mâini în cerc, când împreună, în figuri complicate, după cum li se cânta. Cele mai multe scheme de dans se desfășurau în forță, într-o involburare de fuste și jupoane și bătați ritmice din picior.

Ista încercă să-și dea seama dacă tensiunea dintre principalii ei însoțitori era cu adevărat o problemă, ori dimpotrivă. De fapt, nu știa nici măcar dacă fata, luată din fuga calului în slujba ei, mai era fată mare. Fetele din cadrul serviciului de curierat aveau probabil grijă să nu rămână grele, altminteri și-ar fi pierdut pâinea, dar asta nu însemna neapărat că trăiau în abstenență, nici că erau inocente, ori neștiutoare. Ba dimpotrivă, de vreme ce inocența izvorâtă din neștiință nu le-ar fi fost un paznic bun.

La curtea lui Ias, Ista nu a avut cum să nu învețe anumite lucruri despre felul în care bărbații și femeile – sau alte combinații de participanți – se bucurau de plăcerile cărnii fără să riște consecințe precum apariția unor copii nedorți. Ista nu avea de unde ști câte din aceste secrete circulau prin dormitoarele fetelor-curier, nici cât de mult învățau ele de la supraveghetoarele lor, care erau la rândul lor foste curiere și care aveau acum grijă de tinerele care le cădeau în sarcină. În orice caz, ca fată de țară, familiarizată cu creșterea animalelor, Liss era fără îndoială mai bine informată asupra regulilor elementare, decât fusese Ista la vârsta ei. Numai că era în legea firii ca atunci când omul se lăsa pradă simțămintelor, să se aleagă prăpădul de tot, într-o curte atât de îngădită cum e cea a pornirilor

trupești.

Ista nu era sigură nici dacă intențiile oricăruia dintre frații dy Gura de a face curte unei femei erau onorabile, ori pură seducție. Discrepanța socială dintre micul aristocrat scăpătat și copila unui om liber avut ar putea înclina către cea de a doua variantă, dar nu o excludea în totalitate nici pe prima. Mai ales dată fiind zestrea, deși asta părea o iluzie în cazul lui Liss.

Dar puținul timp petrecut în compania nepăsătoare a lui Liss, le trezise cu siguranță interesul ambilor frați, și nici nu era de mirare. Fata era frumoasă și deșteaptă, tinerii erau sănătoși și viguroși... în toate privințele, Istă nu văzu niciun motiv de a se grăbi să dreagă ruptura, altfel ar fi putut risca să înlocuiască o problemă cu alta, mai greu de mânuit.

Cu toate astea, mai încercă terenul:

— Și ce părere ai despre frații dy Gura?

— Ferda părea de treabă la început, dar în ultima vreme s-a făcut cam îngâmfat.

— Își ia în serios responsabilitățile, cred eu.

Liss ridică din umeri.

— Iar Foix, mă rog, Foix e în regulă, cred.

Oare Foix ar fi fost dărâmat dacă ar fi auzit acea apreciere calduță? Poate că nu. Istă încercă o aluzie:

— Sper că niciun om din garda mea nu te-a jignit cu avansuri necuviincioase. Pentru a sta mărturie cinstei doamnei sale, orice doamnă de companie trebuie să fie ea în primul rând fără reproș.

— Nu, toți par să-și respecte jurământul față de zeiță cu seriozitate. Pufni. Doar dacă Ferda nu i-o fi ales pe fiecare de fuduli ce sunt. Un zâmbet vesel făcu

să i se ivească o gropiță în colțul gurii. În schimb, prea cuviosul preot n-a pierdut vremea. *El* mi-a făcut propuneri din prima noapte, la Palma.

Ista clipi din ochi cu surprindere.

— Ah, făcu ea precaută. Trebuie să ținem seamă ca nu oricine din Ordinul Bastardului are acel, ăăă, gen de preferințe. Cumpăni apoi cum să-și formuleze următoarea întrebare. Nu trebuie să suporti afronturi din partea nimănu, indiferent de rangul sau chemarea lor. De fapt, ca subordonată ce-mi ești, nu ai voie. Nu e nimic rău în a mi te plânge dacă apar asemenea probleme.

Liss scutură din cap.

— Presupun că ar fi trebuit să mă simt jignită, dar a fost destul de amuzant în toată treaba asta, pe cuvântul meu. Și-a primit refuzul fără supărare și a plecat să încerce la cameristă.

— Dar eu n-am primit nicio plângere!

Liss chicoti.

— Nici nu cred că a avut de ce să se plângă. Când au ieșit din odaia ei ceva mai târziu, ea se hlizea toată. Asta m-a făcut să mă întreb ce-am avut de pierdut.

Ista încercă să dea un exemplu de seriozitate și să nu râdă, dar încercarea nu-i reuși.

— Vai de mine!

Liss rânji din nou și se întoarse să se uite cu jinduială la dansatori. După o vreme, pe *Ista* n-o mai răbdă inima și îi dădu voie să se ducă și ea la petrecere. Liss păru încântată de hatârul neașteptat și o băgă un pic în sperieți pe *Ista* sărind de-a dreptul peste balcon, rămânând atârnată într-o mână și apoi căzând pe

caldarâm. Spălă putina într-o clipită.

Ista avu un sentiment ciudat, odată rămasă singură. Se alese cu câteva strigături oarecum grosolane, dacă nu chiar neprietenoase, din partea unor bărbați care treceau pe stradă, pe care ea habar n-avu cum să le primească și prin urmare le ignoră. Bărbații aveau un comportament din ce în ce mai grosolan și mai puțin prietenos. Liss schimbase câteva astfel de vorbe de batjocură un pic mai devreme, cu detașare, trimițându-și cu un râs înfundat, admiratorii chercheliți să-și vadă de drum. *Eu nu fac parte din lumea asta.* În pofida acestui lucru, ea cârmuise pe vremuri această lume, pasămite, din înălțimile învăluite în ceață din Cardegoss.

Ferda dy Gura, care își făcu apariția pe balconul învecinat, o găsi pe Ista de una singură, punându-și pe goană cu niște priviri ucigătoare un așa-zis curtezan, și o admonestă, dar în termeni politicoși, că se dispensase de însoțitoarea ei. Tânărul dispăru din nou, ca să iasă pe ușa hanului, jos, și să se avânte în puhoiul din stradă în căutarea lui Liss. Când apărură din nou la orizont, amândoi erau cu pumnii încleștați. Orice schimb de replici înverșunate or fi avut, și le-au înăbușit înainte ca Ista să poată auzi ceva.

Ista plecă prima la culcare. Sărbătoarea continuă în zarvă încă câteva ore, dar asta nu o ținu trează.

Târziu în noapte, porțile visului i se deschiseră ca să se pomenească din nou în acea curte misterioasă de castel. De data aceasta, decorul era întunecat; era aidoma acelei nopți – să fie cu puțință? Ceea ce părea a

fi aceeași lună aflată în descreștere, care veghea asupra Vinyascăi, arunca o lumină bolnăvicioasă, nefirească. Dar tenebrele nu era tocmai de nepătruns, căci o lucire stranie plutea în văzduh, asemeni unei funii împletită din fire incandescente. Cădea asupra curții și se strecura în sus, pe scări, făcându-se nevăzută după aceeași ușă grea din capătul pasajului. Ista cea din vis abia de-ndrăznea să o atingă, cu toate că-i lua ochii. O urmări încă o dată, în sus pe scări, de-a lungul dalelor de piatră. Pe ușă.

Dormitorul era mai obscur decât curtea, cu obloanele lăsate, văduvit de lumina lunii, dar totuși luminat; frânghia de foc părea să izvorască din inima bărbatului întins pe pat. Flăcările palide licăreau de-a lungul aceluia trup ca și cum ar fi fost aprins, șerpuind din inima lui, radiind împrejur... iar atunci Ista se întrebă dacă privea o frânghie, sau un canal. Și locul unde acel canal se golea. Privi înapoi la acea linie plutitoare de lumină și fu îmboldită să o apuce cu mâna, ca să se lase trasă înspre capătul acesteia, așa cum un odgon ar scoate o femeie de la înec.

În vis, întinse mâna, înșfăcă; dâra de lumină se disipă, fărâmiându-i-se printre degete, împrôșcând în toate părțile picături strălucitoare.

Bărbatul de pe pat se trezi gâfâind, dând să se ridice. O zări. Întinse o mână arzândă.

— Dumneata! gemu el. Doamnă! Ajută-mă, în numele zeului...

Care zeu? nu se putu Ista abține să nu se întrebe în gând, cuprinsă de un soi de isterie pe care încercă să nu și-o arate. Nu îndrăznea să apuce acea mână

îngrozitoare, aprinsă, care se întindea după ea.

— *Cine ești tu?*

El o devora din priviri.

— Vorbește!

Vocea i se înecă.

— Doamna mea, te implor, nu pleca...

Ista căscă ochii mari în obscuritatea iatacului ei de la hanul din Vinyasca.

Aproape singurul sunet care se auzea era respirația regulată, înceată a lui Liss, care dormea în așternutul ei, de cealaltă parte a încăperii. Petrecerea câmpenească se sfârșise de bună seamă, ultimii cheflii plecaseră înspre casele lor, sau cel puțin leșinaseră prin ganguri, în stradă.

Ista își coborî încetișor picioarele afară din pat și păși până la ferestrele oblonite ale balconului. Trase ivărul și se strecură afară. Singurele lumini erau o pereche de felinare agățate de ziduri, arzând la flacără mică, de o parte și de alta a ușilor ferecate ale templului din partea cealaltă a pieței. Ridică ochii pe cerul nopții, la luna aflată în scădere. O recunoscuse ca fiind aceeași din viziunea ei. Locul acela, bărbatul, erau la fel de reale ca și ea, oriunde s-ar fi aflat. O fi visat-o și omul ăsta straniu în noaptea asta la fel cum Ista îl visase pe el? Ce i s-o fi înfățișat privirii aceleia întunecate și încordate care tindea către ea cu atâta disperare, și oare să fi fost și el la fel de tulburat la vederea ei, așa cum a fost ea din pricina lui?

Vocea lui avea un timbru frumos, deși alterat de durere sau frică sau istovire. Însă vorbise în limba ibrană, comună Ibrei, Chalionului și Brajarului, nu în

roknară, nici în darthacănă – deși cu un accent chalionez de nord, nuanțat de cadențe roknare.

Nu pot să te ajut. Oricine ai fi tu, n-am cum să te ajut. Roagă-te la zeul tău, de vrei salvarea. Cu toate că eu nu te-aș sfătui s-o faci.

Se retrase din lumina lunii, închise oblonul la loc, se culcuși înapoi în patul său, fără să facă niciun zgomot cu putință, cu grijă să nu o trezească pe Liss. Își trase pilota umplută cu pene peste cap. Asta o ferea să mai vadă ceva, în afară de singura imagine pe care nu vroia să o vadă, arzându-i imaginația. Când se trezi a doua zi dimineața, toate întâmplările din ziua precedentă i se păreau un vis mai șters decât acesta. Își încleștă mâinile în așternuturi și așteptă să se lumineze.

În vreme ce Liss îi împletea Istei părul, imediat ce răsărise soarele a doua zi dimineață, se auzi un ciocănit la ușa camerei lor, însoțit de vocea lui Foix dy Gura:

— Milady? Liss?

Liss se duse la ușă și o deschise înspre galeria ce înconjura curtea interioară, în care se afla fântâna hanului. Îmbrăcat de drum, Foix o salută din cap, făcând o mică plecăciune Istei, care veni și ea la ușă din urma lui Liss.

— Bună dimineața, milady. Învățatul dy Cabon vă transmite umilele lui scuze, dar nu poate ține slujba de dimineață. A căzut la pat.

— Oh, nu se poate, zise Ista. E grav? Să trimitem la templu după vreun doftor?

Vinyasca era mult mai mică decât Valenda; o fi fost Ordinul Mamei destul de mare încât să întrețină un

vindecător învățat?

Foix își frământă buzele, încercând să își stăpânească un rânjet mânjesc.

— A, cred că încă nu-i nevoie, milady. O fi doar ceva ce a mâncat ieri. Sau, ăăă... i-o fi rău de la băutură.

— Dar nu era beat când l-am văzut eu ultima oară, zise Ista plină de îndoieli.

— Hm, asta s-a întâmplat mai devreme. Mai târziu, a plecat cu un grup de la templul de aici și, ei bine, a fost adus înapoi destul de târziu. Nu că aș fi în stare să pun diagnostice din dosul ușilor, dar gemetele lui și sforăitul păreau a fi de om beat. Oribil de cunoscute, mi-au stârnit amintirile. Amintiri din fericire destul de șterse, dar totuși...

Liss chicoti pe înfundate.

Ista o făcu să înlemnească cu o privire aspră și spuse:

— Foarte bine. Spune-le oamenilor tăi să coboare și să le dea cailor fân pe săturatelea. O să asistăm atunci la slujba matinală de la templu și vom hotărî dacă vom pleca din nou la drum... mai târziu. Nu-i nicio grabă la urma urmei.

— Prea bine, milady.

Foix înclină din cap și schiță un mic gest de salut și plecă.

Slujba de dimineață țină o oră, cu toate că Ista avu impresia că fusese scurtată și fusese ținută cam de mântuială; preotul din zonă era și el puțin palid și slăbit. După aceea, colindă împreună cu Liss și Foix prin orașelul liniștit. Se strângeau corturile pentru festival și erau puse la păstrare. Se plimbară pe malul

râului, pe locul unde se ținuse întrecerea, iar Foix o îndemnă pe Liss să facă o relatare amănunțită a cursei sale, cu detalii despre cai și călăreți pe care Ista abia dacă le remarcase. Liss explică faptul că elanul remarcabil pe care l-a făcut pe finalul cursei a fost în parte iluzoriu; n-a fost decât oboseala care-i dovedise pe ceilalți cai în acea etapă a întrecerii. Ista avu plăcuta surpriză să constate că plimbarea de cinci mile pe care o făcuse nu o mai ostenise așa cum pășise în ziua în care evadase de la castelul din Valenda și n-o puse pe seama faptului că purta îmbrăcăminte și încălțăminte mai comodă.

Eruditul dy Cabon ieși din odaia lui în jurul orei prânzului, pământiu la față. Ista îl măsură din priviri, anulă planurile de plecare pe acea zi și îl trimise înapoi în pat. El se retrase spășit, îngăimând cuvinte de recunoștință demne să stârnească mila. Ea fu ușurată să vadă ca nu avea febră. Verdictul dat de Foix, cum că băutura era cea care îi venise de hac, părea unul sănătos, confirmat atunci când preotul se furișă afară din nou, rușinat, pe înserat și luă o cină cu pâine prăjită și ceai, refuzând îngrețosat șprițul care i se oferise.

Până a doua zi dimineață, dy Cabon părea să-și fi revenit pe deplin, cu toate că predica lui din zori reveni la unul din modelele preluate din cartea sa. Suita Istei se porni la drum pe răcoare, trecând prin râul dintre stânci și urcând dealul ca să lase în urmă Vinyasca, îndreptându-se spre miazănoapte.

Ținutul pe care îl străbăteau, pe coasta aridă a

munților, era sporadic împădurit: pâlcuri de pini și stejari cu frunza veșnic verde, cu mici arbuști presărați ici și colo și colțuri stâncoase care străpungeau ierburile uscate. Terenul era mult prea sărac pentru a fi cultivat, cu excepția unor petice și grădini în terase, săpate și îngrijite manual, iar în curând zona slab populată din jurul Vinyascăi lăsa locul unui peisaj cu totul sălbatic. Drumul urca și cobora prin văioage care semănau una cu cealaltă. Din când în când, poduri sau punți vechi, șubrezite, făceau trecerea peste șuvoaie de apă care curgeau din înălțimi îndepărtate, pe partea stângă a sensului lor de mers, dar de cele mai multe ori, caii și asinii lor erau nevoiți să-și croiască drum peste bolovanii din apă. Au făcut un popas aproape de vremea prânzului ca să ia masa pe iarba de la marginea unui asemenea curs de apă; apa era cel mai de preț dar al acestui ținut, limpede și curată și rece.

Destinația pe care trebuiau să o atingă până la căderea nopții era un așezământ sacru, ascuns sus în munți, satul în care se născuse o sfântă vindecătoare, Devotă a Mamei, ale cărei minuni fuseseră înfăptuite departe de acolo. Altminteri, reflectă Ista în timp ce se îndreptau spre acel loc, acele minuni n-ar mai fi fost la fel de populare. Că doar nu era să le scrie și să le răspândească ca să atragă acolo generații întregi de călători străini, acei popândăi de stâncă, galbeni, iuți de picior, care trăiau în partea locului și care le săreau în cale și chițăiau neprimitor. După vizita aceea, itinerariul lor avea să coboare către drumurile mai accesibile ale șesului chalionez. Și să cotească din nou înspre miazăzi, către Baocia și acasă?

Nu vroia să se ducă înapoi. Dar totuși cât ar fi putut continua în felul acela, târându-i după ea pe acei tineri, pe drumuri de țară întâmplătoare? Ei aveau să fie consemnați în scurt timp la datorii mult mai neplăcute, de vreme ce lorzii din Chalion pregăteau campania de toamnă din nord. *Ei bine, atunci, să mai amânăm încă puțin datoriile care așteaptă.* Vremea era blândă, anotimpul era prielnic; în aerul acelei după-amiezi plăcute adia o mireasmă de cimbrisor de munte și salvie. Miasmele de sânge și sudoare și fier aveau să îi copleșească destul de curând.

Poteca se lăți, făcând un ocol în jurul unei costișe împădurite și apoi cobora. Ferda și dy Cabon deschideau calea, urmați de unul din străjerii cei tineri și de Foix. Liss se ținea aproape în spatele Istei, iar restul veneau din urmă.

Ista fu străbătută pentru început de un val de emoție: o amenințare imediată, nelămurită; durere și disperare; o lipsă cumplită de aer. O clipă mai apoi, calul ei se poticni, oprindu-se brusc și tremurând. Smuci scurt din cap și sforăi.

Din umbra copacilor, năvăli un urs. Venea cu capul în jos și ceafa ridicată; blana-i ca bronzul vălurea în lumina piezișă a după-amiezii. Se mișca incredibil de repede pentru o astfel de creatură mătăhăloasă, iar mormăitul lui sfâșie văzduhul ca un fierăstrău.

Fiecare cal și asin din cortegiu dădu să facă cale-ntoarsă și să o ia la goană mâncând pământul. Tânărul străjer din avangardă, Pejar, se bălăngăni în partea stângă în timp ce calul lui se sperie, luând-o la dreapta, și astfel se despărțiră. Ista n-a apucat să-l vadă izbindu-

se de pământ, căci calul ei se ridică și el în două picioare, nechezând. Prea târziu încercă ea să strângă de frâie, să se apuce de coama animalului. Oblâncul șei o lovi puternic în stomac, șaua îi fugi de sub ea și apoi se răsuci în aer, prăbușindu-se, rămasă aproape fără suflare. Amețită, se rostogoli ca să se ridice în picioare, nereușind să apuce hățurile care fluturau în aer.

Caii o luaseră care-ncotro, stăpânii lor furioși smuceau de frâie într-un efort disperat de a recâștiga controlul. Calul lui Perjar, cu șaua liberă, ajunsese deja hăt în josul drumului, cu calul Istei pe urmele lui, azvârlind înnebunit din copite. Tânărul lătit la pământ se holba înspăimântat în timp ce ursul bălos se ivea deasupra lui. Să fi fost turbat de atacase în felul acela? În mod obișnuit, astfel de urși de munte erau temători, timizi; iar acesta nu era o mamă care să-și apere puii, ci un mascul imens.

Nu e un urs. Sau – mai bine zis, nu era doar un urs. Gâfâind fascinată, Ista se apropie cu pași împiedicați, în ciuda impresiei pe care o lăsase la început, de energie înfiorătoare, nu era niciun urs sănătos. Avea o blană, acum că i-o putea observa mai îndeaproape, râioasă, cu petice mari năpârlite, și în ciuda proporțiilor uriașe, era slab. Picioarele îi tremurau. Se uită în sus la Ista de parcă ar fi fost și el la fel de fascinat, cum era și ea de el.

Avea sentimentul că fiara era vlăguită de vigoarea firească a unui urs, din interior. Ochii care o fixau țintă aveau o sclipire roșiatică de inteligență care nu se datora minții niciunui soi de animal. *E posedat de un*

demon. Iar demonul aproape că l-a devorat.

Și acum călărețul caută un alt trup pe care să-l încalece.

— Cum îndrăznești! scrâșni Ista. Nici măcar un biet urs nu merită asta. Tu n-ai ce căuta aici, diavole! *Întoarce-te la blestemată-tu de stăpân!*

Privirile li se ciocniră; ea mai făcu un pas înspre el; ursul se retrase de lângă băiatul albit la față. Încă un pas. Și-ncă unul. Ursul-demon își plecă capul aproape la pământ, cu ochii căscați și încercuiți cu alb, fornăind, trăgându-se înapoi temător.

— Roina, vin acum!

Ista îl văzu cu colțul ochiului pe Foix care apăru cu un strigăt răgușit și mantia în vânt, răsucindu-și paloșul cu putere în aer. Avea buzele întinse într-o grimasă și dinții puternic încleștați de efortul cu care se pregătea să lovească.

— Nu, Foix! ți-pă Ista, dar prea târziu.

Tăișul greu îi reteză capul ursului dintr-o singură mișcare și se înfipse adânc în țărână. Una din labelle din față ale animalului zvâcni; uriașul trup se prăbuși într-un maldăr de blană.

Ista părea să perceapă prezența demonului cu fiecare fibră a ființei ei, mai puțin cu ochii, o forță palpabilă, un foc muiat în sânge, un miros ca de metal încins. Mugi la ea, apoi, dintr-o dată, se prăvăli înapoi, într-un soi de teroare animalică. Avu o clipă de șovăială disperată între Foix și băiatul căzut la pământ. Apoi se scurse în corpul lui Foix.

Foix făcu ochii mari.

— Ce? făcu el, pe un ciudat ton familiar. Apoi dădu

ochii peste cap și se prăbuși.

Capitolul 6

Liss fu prima care reuși să-și stăpânească calul și îl mână la galop înapoi; sări din mers de pe murgul ei, cu răsuflarea întretăiată de zăpăceală și panică. Gemând, Pejar se căzni să se ridice în picioare, holbându-se îngrozit la ursul decapitat. Se încruntă mirat la vederea lui Foix care zăcea la pământ lângă cadavrul din care încă se mai scurgea sânge fierbinte.

— Cavalerie...?

Căderea de pe cal o zguduise pe Ista până în stomac, însă șocul creat de trecerea demonului dintr-un corp în altul a fost acela care i-a trimis reverberații în fiecare mădular. Își simți mintea nefiresc de departe de trup. Își scoase mantia, o împături și îngenunche, încercând să tragă trupul greu al lui Foix ca să i-o pună în chip de pernă sub cap.

Liss rosti:

— Doamnă, stați un pic – era buimăcit de lovitură când l-a aruncat calul? Ar putea avea ceva oase fărâmate...

— A fost aruncat de pe cal? N-am văzut. Asta ar putea explica faptul că a fost primul care a ajuns la urs, cu siguranță. Ba nu, nu era rănit atunci. A omorât fiara. *Cu atât mai rău pentru el.*

— A alunecat de pe crupa calului direct pe, ăăă, spate. Cred că n-avea ce oase să-și rupă pe-acolo.

Liss își înfășură un ham pe după braț ca să-și stăvilească armăsarul ce sforăia și se trăgea înapoi, și

îngenunche ca să dea o mână de ajutor, ițindu-se impresionată la leșul ursului, la paloș și la capul care zburase cât colo.

— Pe toți zeii, ce pălitură!

Se zgâi, aplecată asupra lui Foix. Acesta se făcuse pământiu la față.

— Dar *ce-i* cu el?

Ferda veni și el călare, aruncă o privire și făcu un salt din șa, fără să se mai sinchisească măcar de frâiele calului său.

— Foix! Roina, ce s-a-ntâmpat?

Îngenunche și el, pipăindu-și fratele pe tot trupul să vadă unde era vătămat, așteptându-se, în mod evident, la vreo rană sângerândă de pe urma ghearei masive care se abătuse asupra lui. Ridică din sprâncene, negăsind niciuna. Dădu să-l rostogolească pe Foix. Dy Cabon se trudea să îi ajungă din urmă, rămas fără catâr, gâfâind din greu.

Ista îl apucă pe Ferda de braț.

— Nu, fratele tău nu a fost lovit.

— I-a retezat ursului căpățâna. Apoi s-a... prăbușit pur și simplu din picioare, întări Perjar.

— Era turbat animalul ăsta de-a atacat în asemenea hal? Întrebă dy Cabon cu răsuflarea tăiată. Se aplecă peste burdihanul lui imens, împreunându-și mâinile pe genunchi și privind și el uimit de jur împrejur.

— Turbat, nu, zise Ista placidă. Posedat de un demon.

Dy Cabon făcu ochii mari, cercetându-i chipul atent.

— Sunteți sigură, Roina?

— Pe deplin sigură. L-am... simțit. M-a *simțit și el*.
Ferda se legănă pe călcâie, cu o față perplexă.

— Unde s-a...

Dy Cabon rămase cu întrebarea în aer, neslăbindu-l din ochi pe străjerul cutremurat, pe Ista care se ținea dreaptă și părea a fi în toate mințile, pe Foix care zăcea de parcă primise o măciucă în moalele capului.

— Doar n-a trecut în *el*, nu?

— Ba da. Ista își umezi buzele. Animalul bătea în retragere. Am încercat să îl opresc, dar tot ce-a văzut în fața ochilor era un urs turbat, cred, care părea să mă amenințe.

Dy Cabon repetă pe muțeste cuvântul, *părea?* O scruta din ochi tot mai intens.

Convingerea manifestată în cele din urmă de dy Cabon îl făcu pe buimăcitul Ferda să înțeleagă la rândul-i. Chipul acestuia se schimonosi și izbucni în lacrimi.

— Cărturare, *ce se va alege de Foix?*

— Asta depinde – zise dy Cabon cu un nod în gât – în cea mai mare măsură de felul demonului respectiv.

— Era unul grosolan, îl înștiință Ista, pe același ton sec. Probabil că a mai devorat și alte creaturi înaintea ursului, dar n-ar fi putut ingera firea sau inteligența vreunei ființe umane până acum. Era lipsit de grai. *Dar acum se află în posesia unui adevărat festin de cuvinte și inteligență.* Cât de iute va începe să se înfrupte?

— Lucrurile nu vor rămâne așa, murmură dy Cabon, ca un ecou al gândurilor Istei. Trase adânc aer în piept. Nu o să se întâmple nimic pe moment, declamă el ridicând tonul. Ista nu luă chiar de bună asigurarea

asta. Foix poate rezista. Dacă așa îi va dicta voința. Un demon neexperimentat are nevoie de timp ca să crească, ca să învețe.

Ca să înfulece, completă Ista în sinea ei. Ca să sleiască un suflet de vlagă, ca să se pregătească de asalt.

Asta avea să ducă în timp la un demon experimentat, îngrășat cu multe suflete de oameni, care să ajungă să pună stăpânire pe orice, dintr-o suflare?

— Cu toate astea, ar trebui să-i dăm cât mai puțin timp ca să... să nu-i dăm niciun răgaz. Un templu dintr-o cetate de scaun a unei provincii ar dispune de mijloacele necesare, de savanții care să știe să o scoată la capăt cu asta. Trebuie să-l ducem de îndată la arhipreotul din Taryoon – ba nu! Asta ne-ar lua o săptămână. Aruncă o privire peste coama dealurilor, înspre câmpiile îndepărtate. Templul provinciei Maradi e mai apropiat. Ferda, unde-ți sunt hărțile? Trebuie să găsim ruta cea mai scurtă.

Ceilalți străjeri se apropiau și ei de-acum, după ce prinseseră caii și catării sloboziți. Unul din ei trăgea de dârlogi calul lui Ferda. Ferda se ridică să caute prin desagi, dar se întoarse cu iuțeală auzindu-l pe Foix mișcându-se și gemând.

Foix deschise ochii. Se uită lung la cer și la cercul de fețe neliniștite care se formase deasupra lui și sări ca ars.

— Oh, îngână el.

Ferda ingenunche la căpătâiul lui, desfăcând și strângând din pumni neputincios.

— Cum te simți? se încumetă el să întrebe în cele

din urmă.

Foix clipi.

— Mă simt foarte ciudat. Schiță un gest stângaci cu o mână – părea ca o labă, lovind aerul cu putere – și încercă să se întoarcă pe o parte ca să se ridice în picioare. Ajunse să stea de-a bușilea, în schimb. Mai făcu vreo două încercări până să reușească să stea în picioare. Dy Cabon îl sprijinea de un braț, iar Ferda de celălalt, pe când el clipea bulversat și își mișcă falca de jos înainte și înapoi de câteva ori. Își duse mâna la gură, nu nimeri și încercă din nou. Pipăi cu degetele ca și cum ar fi vrut să se asigure că aceea era o falcă și nu un bot.

— Ce s-a întâmplat?

Nimeni nu îndrăzni să răspundă câtva timp. El se uită în jur la fețele lor terifiate cu o disperare crescândă.

În cele din urmă, dy Cabon spuse:

— Suntem de părere că te-ai ales cu un demon. Era în trupul ursului, atunci când a atacat.

— Ursul era pe moarte, spuse Ista. Chiar și ei îi suna propria-i voce ciudat de detașată. Am încercat să te previn.

— Nu-i adevărat, nu-i așa? întrebă Ferda. Imploră. Nu poate fi adevărat.

Chipul lui Foix încremeni, introspectiv; avea ochii ficși, privi în gol preț de mai mult timp.

— Oh, făcu el din nou. Da. Este... asta este ceea ce...

— Ce anume? Dy Cabon încerca să-i vorbească pe un ton blând, dar care ieși gătuț de neliniște.

— Este ceva... în capul meu. Speriat. Făcut ghem. Ca

si cum ar încerca să se ascundă într-o grotă.

— Hm.

Era din ce în ce mai vădit că Foix nu avea sa se transforme într-un urs, un demon, sau orice altă arătare, ci era mai degrabă un tânăr buimăcit, deocamdată. Sprijinindu-l pe Foix, persoanele cele mai vârstnice din alai se duseră împreună la o aruncătură de băț mai încolo și se așezară pe pământ ca să consulte hărțile. Vreo două străji se sfătuiră cu voce scăzută în privința stârvului și hotărâră că nu se merita să jupoaie blana aceea bolnavă, cu toate că îi adunară dinții și ghearele ca suveniruri, apoi îl târâră deoparte din drum.

Ferda își scoase harta acelei regiuni și o întinse peste un bolovan lat și neted. Trasă cu degetul o linie.

— Cred că cea mai bună cale până la Maradi este să rămânem pe drumul ăsta încă vreo 30 de mile și ceva, până la acest sat. Apoi să ocolim și să coborâm, așa cum și suntem nevoiți, către est.

Dy Cabon aruncă un ochi spre soarele care coborâse deja dincolo de zidul muntos dinspre apus, deși cerul era încă de un albastru luminos intens.

— N-o să ajungem acolo mai devreme de-nserat.

Ista se încumetă să-și pună și ea degetul alb pe hartă.

— Dacă mai mergem tot așa încă puțin, vom ajunge la acea răspântie care se face înspre satul bătrânei sfinte pe care intenționam să-l vizităm. Avem deja asigurate mâncarea și nutrețul ca să înnoptăm acolo. Și am putea să pornim iar la drum dis-de-dimineată. Iar acolo ar fi avut ziduri zdravene care să-i ferească de alți

urși. *Dar nu și de demon* – un gând pe care se hotărî să nu-l mai împărtășească și altora.

Ferda se încruntă.

— Oricare din cele două drumuri ne-ar mai lua încă șase mile în plus. Și mai multe în caz că greșim iarăși calea.

Tocmai o astfel de bifurcație înșelătoare îi costase o oră, în cursul acelei zile.

— O jumătate de zi de drum pierdută. Avem destulă mâncare la noi și nutreț pentru o noapte – putem să ne refacem proviziile acolo unde o să cotim spre est.

Șovăi un moment, apoi spuse mai cu băgare de seamă:

— Asta dacă sunteți dispusă să îndurați disconfortul unei nopți sub cerul liber, Roina. Cel puțin vremea se menține frumoasă.

Ista nu spuse nimic. Nu agrea acel plan, dar cel mai mult îi displăcea aluzia la faptul că ar fi în stare să-și pună confortul propriu mai presus de nevoia evidentă a credinciosului ei ofițer. Să împartă grupul în două ca să trimită cei mai rapizi călăreți înainte, cu Foix? Nu-i plăcea nici această idee.

— Nu... am nicio pretenție.

— Cum te simți călare? îl întreabă Ferda pe frate-său.

Foix ședea cu fruntea îngândurată și cu acea privire lăuntrică, precum un om apucat de crampe.

— Cum? Oh. Nu mai rău decât de obicei. Mă doare șezutul, dar asta n-are nimic de a face cu... celălalt lucru.

Rămase tăcut pentru o clipă, apoi mai spuse:

— Decât în mod indirect.

Ferda propuse pe un ton milităresc, decisiv:

— Haideți să ne forțăm să mergem cât mai repede în seara asta, atunci.

Un murmur de aprobare se auzi din rândul celor adunați la sfat, ghemuiți în jurul bolovanului. Ista strânse din buze.

Îl urcară pe Foix înapoi pe calul lui nervos – a fost nevoie de doi oameni care să țină animalul pe loc, iar acesta a mers speriat și fornăind la început, dar apoi s-a mai liniștit când au pornit-o la drum cu toții din nou. Dy Cabon și Ferda mergeau aproape de Foix, de-o parte și de alta. Ca să îl apere. Prea târziu.

Ista se uită lung în urma lor în timp ce păseau pe drum la vale. Simțul care îi indicase prezența demonului, atât de arzător pentru o clipă, o părăsise din nou. Să fi fost astupat de materie, sau poate că se ascundea în noul lui bârlog de carne? Ori era propria ei neputință de a-l mai percepe? Își reprimase sensibilitatea timp îndelungat; să și-o dezvolte din nou era ca și cum ai forța un mușchi atrofiat. Durea.

Lord dy Cazaril susținea că universul spiritului și cel al materiei coexistau, ca două fețe ale aceleiași monede, sau ale unui zid; zeii nu se aflau undeva departe, într-un alt spațiu, ci chiar în acesta, în permanență, imediat după colțul percepției noastre. O prezență la fel de atotpătrunzătoare și de invizibilă cum e căldura soarelui simțită pe piele, ca și cum cineva ar sta dezgolit și legat la ochi într-o amiază de neînchipuit.

Cu demonii era la fel, deși ei se purtau mai degrabă

ca niște hoți care se strecoară pe furiș pe fereastră. Ce sălășluia acum în lăuntrul lui Foix? Dacă cei doi frați s-ar apropia din urma ei în acest moment, ar ști ea oare să-i deosebească fără să se uite?

Închise ochii pentru a-și pune la încercare percepțiile. Scârțâitul șei în care stătea, călcătura celorlalte animale, pocnitura ușoară a unei copite care lovește o piatră; mirosul calului ei, al propriei sudori, mireasma răcoroasă a pinilor... nimic mai mult, acum.

Și apoi se întrebă că văzuse demonul când a privit-o pe Ista.

Își stabiliră tabăra pe malul unui alt râu limpede, atunci când abia mai rămăsese o geană de lumină, cât să găsească lemne de foc. Oamenii adunară o grămadă de lemne; Ista avu bănuiala că nu era singura îngrijorată în privința traiului în sălbăticie. Oamenii mai încropiră pentru ea și Liss un adăpost, dacă se putea numi astfel, din bușteni și crengi, iar pe jos, un așternut de otavă, tăiată la repezeală. Nu prea-i părea un adăpost sigur împotriva urșilor.

Foix refuză să fie tratat ca un invalid și insistă să meargă și el la adunat de lemne. Ista îl privea discret, ca și dy Cabon de altfel, observase ea. Foix aburcă în spinare un ditamai bușteanul ca să descopere mai apoi că era găunos, înțesat de larve. Privea în jos, la bucata lui de lemn, cu o expresie foarte ciudată.

— Cărturare! zise el pe nepusă masă.

— Da, Foix?

— O să mă transform într-un urs? Sau într-un bezmetic care se crede urs?

— Nu. Niciuna din astea, răspunse ferm dy Cabon.

Deși dacă era s-o spunem pe cea dreaptă, Ista îl suspecta pe dy Cabon că habar n-avea.

— Ceea ce era propriu ursului va dispărea în timp.

Dy Cabon vorbea ca să-l liniștească, dar nu părea să fie nici el prea liniștit. Dacă era ca demonul să aducă din ce în ce mai puțin cu ursul, asta nu putea să fie decât din cauză că devenea tot mai mult ca Foix, nu?

— Ce bine! suspină Foix. Trase un rânjel apoi. Pentru că viermii ăștia îmi cam fac cu ochiul.

Lovi bușteanul cu piciorul de se rostogoli cât colo, cu ceva mai multă forță decât era nevoie și plecă să caute alte uscături.

Dy Cabon se tot codea pe lângă Ista.

— Doamnă...

Pe toți zeii, tonul lui plângător era întocmai ca al lui Foix de mai devreme. Abia reuși să-și schimbe răspunsul care-i stătea pe buze, *Da, dy Cabon?* într-un *Poftim?* mai dur, de teamă să nu creadă că-și bătea joc de el.

— În legătură cu visele domniei tale. Cele inspirate de zei, pe care le aveai cu mult timp în urmă.

Nu chiar cu mult timp în urmă.

— Ce-i cu ele?

— Păi... cum știți când visele sunt reale? Cum deosebiți profețiile divine de, să zicem, peștele împuțit?

— Profețiile n-au nimic bun în ele. Tot ceea ce pot să-ți spun este că n-ai cum să le confunzi. E ca și cum ar fi mai veridice decât însăși memoria, nu mai prejos. Vocea i se înăspri, cuprinsă de o bănuială instantanee.

Dar de ce întrebi?

El se bătu nervos cu degetele pe unul din șoldurile lătărețe.

— Mă gândeam că aș putea să învăț de la domnia voastră.

— Cum așa, învățătorul să ia lecții? Încercă ea să schimbe tonul discuției, deși i se făcuse stomacul ghem. Templul n-ar fi de acord cu asta.

— Nu sunt de aceeași părere, doamnă. Ce ucenic n-ar căuta sfatul unui maestru, dacă ar avea ocazia?

Zicând acestea, își îngustă privirea. Pe toți zeii – și niciodată sudalma asta n-a părut mai nimerită – ce-o fi visat? Să fi fost cel în care un bărbat era cufundat într-un somn ca de moarte, pe un pat dintr-o odaie întunecată... nu, nici măcar n-ar fi îndrăznit să facă ea vreo aluzie la acea viziune secretă.

— Dar ce-ai visat?

— V-am visat pe dumneavoastră.

— Ei, și? Oamenii îi visează pe cei pe care îi cunosc.

— Da, dar asta a fost înainte. Pe vremuri, înainte să vă văd în acea primă zi în care mergeați călare pe drumul din apropierea Valendei.

— Poate... ai fost vreodată în Cardegoss în copilărie, sau altundeva, pe vremea când las și cu mine ne arătam în fața mulțimii? Tatăl dumitale, ori altcineva, te-o fi ridicat pe umăr ca să privești procesiunea rigăi.

El scutură din cap.

— Vă însoțea Ser dy Ferrej atunci? Purtați liliachiu și negru, mergeați călare pe un cal, dus de căpăstru de un rândaș, pe un drum de țară? Aveați patruzeci de ani, erați tristă și palidă? Nu prea cred, Roina. Aruncă o

privire scurtă într-o parte. Demonul dihorului vă știa și el. Ce a văzut el de n-am fost eu în stare să văd?

— N-am nici cea mai vagă idee. L-ai întrebat înainte să îl livrezi la destinație?

El scoase un rânjel și clătină din cap.

— Nu știam destule ca să întreb. La vremea aceea. Celelalte vise au urmat mai târziu, mai vii.

— Ce vise, cărturare? Întrebarea ei sună aproape ca o șoaptă.

— Am visat cina aceea de la castelul din Valenda. Am visat că plecam împreună la drum, aproape în compania acelorași oameni care ne însoțesc acum. Uneori Liss, Ferda și Foix erau prezenți, alteori erau alții.

Privi în jos, își ridică privirea, mărturisi:

— Cei de la Templul din Valenda nu m-au trimis niciodată să vă fiu îndrumător. M-au trimis doar ca să vă transmit scuzele Înțeleptei Tovia și ca să vă spun că avea să vă viziteze de îndată ce se va fi întors. V-am furat pelerinajul, Roina. Am crezut că zeul îmi poruncise astfel.

Ea deschise gura, dar fără să poată face nimic altceva decât să expire. Își luă un ton cât se poate de neutru, apucându-se cu mâinile de copăcelul pe care se sprijinea cu spatele, ca să-și stăpânească tremurul.

— Continuă!

— M-am rugat. Am îndrumat grupul către Casilchas ca să îmi pot consulta superiorii. Mi-ați vorbit. Visele au încetat. Superiorii mi-au sugerat să mă mobilizez cu adevărat pentru a vă deveni ghid spiritual, de vreme ce mersesem atât de departe și vreau să vă spun că eu

chiar am încercat.

Ea îi făcu un semn cu mâna pentru a-i potoli îngrijorarea, deși nu era sigură că el putea să o vadă în lumina aceea crepusculară. Așadar, convingerile lui stranii în legătură cu înzestrările ei spirituale, pe care și le manifestase de când erau în Casilchas, se iviseră dintr-o sursă mai directă decât vechile vorbe de clacă care circulau pe seama ei. Lumina focului începuse să se ridice din două gropi săpate în malul nisipos al râului, printre copacii răzleți, sfidând cu vioiciune bezna care se lăsa. Focurile păreau... minuscule la poalele acelor munți maiestuoși. Colții Bastardului, așa era numit acel lanț muntos, umblând vorba că în trecătorile cele înalte mușcau din trecători.

— Dar apoi visele au revenit, acum câteva nopți. Altele. Sau mai bine zis, un altul, ce s-a repetat de trei ori. Un drum aproape ca acesta. Un ținut aproape ca acesta.

Își flutură mânecile albe în umbra nopții.

— Se făcea că sunt prins de o coloană de oameni, soldați roknari, eretici cvadrieni. Mă doboară de pe catâr. Mă...

Dy Cabon se opri brusc.

— Nu toate visele premonitorii se adevăresc. Sau nu se adevăresc în felul în care le percepi prima dată, spuse Ista cu prudență. Tulburarea lui era cât se poate de reală, era ea de părere, și foarte profundă.

— Nu, aveau cum să se adevărească.

Deveni aproape nerăbdător.

— ... căci m-au ucis în fiecare noapte într-un alt mod, cu cruzime.

Vorba i se domoli apoi, cuprins de îndoială.

— De fiecare dată începeau cu degetele cele mari, totuși.

Și când te gândești că ea și Liss făcuseră haz de mahmureala lui... de după acele vise în care murea înecat, nu cumva asta visase? Nu era cu puțință. O încercase și ea pe pielea ei, cu mult timp în urmă, la curtea lui Ias.

— Trebuia să-mi fi spus asta! Mult mai devreme!

— N-au ce să caute roknari pe-aici, acum. Ar însemna să străbată două provincii ca să ajungă în locul ăsta.

Se simțea în glasul lui o încercare de a respinge întunericul cu forța rațiunii.

— Acel vis aparține cu siguranță unui alt viitor, mai îndepărtat.

N-ai cum să lupți împotriva tenebrelor cu rațiunea. Arma de care trebuie să te folosești e focul. De unde-i venise gândul acela?

— Sau niciunui viitor. Unele vise nu sunt decât avertismente. Fii cu băgare de seamă la ce-ți spun ele și pericolul se risipește.

Vocea lui deveni pierită, în întuneric.

— Mă tem că i-am dezamăgit pe zei, iar asta îmi va fi pedeapsa.

— Nu, îl contrazise Ista cu răceală. Zeii sunt mult mai nemiloși. Dacă se folosesc de tine în lucrarea lor, nu îți acordă mai mult interes decât o face un pictor cu o pensulă învechită și ruptă, ce trebuie aruncată și înlocuită.

Ista avu o ezitare.

— Dacă te biciuiesc și te mână în continuare, atunci poți fi încredințat că încă mai vor ceva de la tine. Ceva ce n-au obținut deocamdată.

— Oh, făcu el cu același glas șovăielnic.

Ea strânse trunchiul copăcelului mai tare. Vroia să plece. Ar fi putut să părăsească acel drum? Le-ar fi luat mai mult să bată calea-ntoarsă la Vinyasca decât să meargă înainte. Ar fi fost ei în stare să o ia de-a dreptul prin acel râu ca să ajungă în câmpie? Își închipui cascade, încurcături periculoase, blocuri de stâncă peste care ar fi fost imposibil să treacă fie călare, fie pe jos. Oamenii ei ar fi crezut că nu-i în toate mințile de-ar fi insistat asupra unei asemenea rute nebunești. O apucă tremuratul.

— Ai dreptate în privința roknarilor, totuși, zise ea. Ar putea pătrunde până încoace în sud, fără să fie văzuți, spioni răzleți, ori grupuri mici sub acoperire. Dar niciun alt pericol îndeajuns de mare care să dea gata escorta noastră bine înarmată, în orice caz. Chiar dacă Foix nu poate fi mobilizat.

— Adevărat, încuviință el.

Ista își mușcă buza, privind în jur ca să se asigure că tânărul plecase pe câmp și nu-i putea auzi.

— Dar în privința lui Foix, cărturare? Pentru o clipă, am văzut – era ca și cum aș fi văzut cu ochii mei sufletul ursului. Era mult mai dezorientat și mai degradat decât trupul animalului, zvârcolindu-se în agonia putreziciunii. Așa va păți și Foix...?

— Primejdia care-l paște pe el este reală, dar nu și iminentă.

Vocea lui dy Cabon părea să fie mai încrezătoare pe

acest teren nou, iar trupul lui mătăhălos, înveșmântat în alb se redresă.

— Ceea ce a căpătat el în mod fortuit, alții oameni păcătoși, cu minți înguste sau disperați, caută de fapt înadins. Ca să prindă un demon și să-l hrănească lent în schimbul ajutorului lui – asemenea oameni se preschimbă în vrăjitori. Pentru o vreme. Unii dintre ei pentru o vreme destul de îndelungată, dacă sunt vicleni sau prudenți.

— În cazul ăsta, cine ajunge să conducă?

Dy Cabon își dresе vocea.

— Aproape de fiecare dată, demonul. Până la urmă. Dar cu acest element primar tânăr, Foix ar fi stăpânul pentru început, dacă și-ar da silința. Eu nu am de gând să discut asta cu el, ori să-i fac o asemenea sugestie, și v-aș ruga să fiți cu băgare de seamă și dumneavoastră, Roina. Cu cât mai... întrepătruși devin unul cu celălalt... cu atât devin mai greu de despărțit.

Apoi adăugă cu voce joasă:

— Dar de unde tot *vin*? Ce spărtură din iad îi scapă înapoi în lume în număr atât de mare deodată? Ordinul meu este menit să țină în frâu această stare de lucruri subterane, la fel cum trupezle din ordinele Fiului și Fiicei combat pe lumină, cu săbii și scuturi, un rău mult mai concret. Slujbașii celui de-al cincilea zeu merg singuri prin întuneric, înarmați cu ascuțimea spiritului. Spunând acestea, dy Cabon scoase un suspin neajutorat. Mi-aș dori să am o armă mult mai bună în asemenea momente.

— Somnul ne va ascuți mintea, trebuie să sperăm, spuse Ista. Poate că dimineața ne va fi un sfetnic ceva

mai bun.

— Mă rog să fie așa, Roina.

O conduse prin desiș înapoi la adăpostul ei. Ista se abținu să-i ureze vise plăcute. Sau orice alt fel de vise.

Nerăbdătorul Ferda îi trezi pe toți în zorii zilei, mai puțin pe frate-său. Numai atunci când micul dejun a fost gata, s-a lăsat pe vine lângă așternut și a atins cu grijă, pe umăr, silueta care dormea adânc. Liss, care trecea pe lângă Ista cărând o șa, se opri și privi acea duioșie îngrijorată, iar buzele îi tremurară de neliniște.

Nu pierdură prea mult timp cu masa, cu strânsul taberei și porniră din nou pe calea cea bolovănoasă, în serpentine. Munții asimetrici le stăvileau înaintarea, dar Ferda conducea procesiunea cu viteză constantă, care totuși înghițea milele. Dimineața și drumul rămâneau încet-încet în urma lor.

Toată suflarea era tăcută, mergând înainte, pierdută în cine știe ce reflecții grave. Ista nu-și dădea seama ce anume îi displăcea mai mult, pacostea care căzuse pe capul lui Foix, sau visele lui dy Cabon.

Ursul-demon al lui Foix putea fi o neșansă, dacă deocamdată se întrevedea vreo șansă cât de mică. Visele lui dy Cabon erau avertismente clare, poate descurajante ca să le dai curs, însă prea periculoase pentru a fi ignorate.

Înlănțuirea aceea de lucruri nenaturale care începea să se involbure în jurul Istei, o făcu să i se zbârlească părul de pe ceafă. Avu sentimentul neplăcut că pătrunsese într-un tipar pe care încă nu-l deslușise.
Da. O să ne întoarcem acasă pe la Maradi.

Hotărârea luată în sinea ei nu-i aduse niciun fel de ușurare; încordarea rămase în continuare, ca o frânghie întinsă ce stă să plesnească. La fel ca apăsarea aceea ce o lăsase fără suflu și care îi făcuse vânt pe poarta din spate a castelului și pe drum la vale, în doliu de curte și papuci de mătase, în acea dimineață la Valenda. *Trebuie să mă mișc. N-am voie să stau locului.*

Dar unde? Și de ce?

Ținuturile muntoase de aici erau chiar mai secetoase decât cele de mai jos, din sud, în ciuda faptului că încă mai curgeau pâraie, umflate de zăpada care se topise pe versanții de mai sus. Pinii cioturoși creșteau din ce în ce mai piperniciți și mai risipiți iar în schimb, erau tot mai des întâlnite albiile de râu stâncoase, aproape lipsite de vegetație. Când ajunseră în vârful unui urcuș, dy Cabon aruncă o privire în urmă. Trase brusc de dârlogii asinului.

— Ce-i asta?

Ista se răsuci în șa. Imediat peste creasta îndepărtată pe care o lăsaseră în urmă, venea un călăreț – ba nu, mai mulți călăreți.

Foix strigă:

— Ferda? Tu ai ochi mai buni.

Ferda întoarse calul și scrută zarea în lumina orbitoare; soarele ardea din ce în ce mai tare, urcând la zenit.

— Oameni călare.

Se adumbri la față.

— Înarmați – văd cămăși de zale – sulite. Armurile sunt după modelul roknar... fir-ar dracii Bastar – pe toți zeii! Alea-s blazoanele principatului din Jokona. Văd

tocmai de-aici păsările albe pe fond verde.

Oricât ar fi cercetat cu privirea, Ista nu vedea mai mult de niște pete verzi. Întrebă cu neliniște în glas:

— Ce fac aici, pe meleagurile astea liniștite? Sunt gărzile vreunor negustori, conduc vreo caravană? Or fi emisari?

Ferda se ridică în scări, își lungi gâtul.

— Soldați. Toți sunt soldați.

Aruncă o privire împrejur la compania lui micuță și își duse mâna la garda sabiei.

— Dar bine, la fel suntem și noi.

— Ăă... Ferda? făcu Foix după o clipă. Tot mai vin.

Ista îi văzu buzele mișcându-i-se în timp ce număra. Rând pe rând, înaintând călare câte doi sau trei în șir, intrușii se revărsau peste buza dealului. Socoteala pe care o ținea Ista trecuse de treizeci, când dy Cabon, care se albise la față precum slănina, își făcu semnul divin și se uită la ea. Fu nevoit să tușească ca să-și poată găsi cuvintele. Vorbele păreau să i se agațe de buzele uscate.

— Roina? Nu cred că vrem să-i întâlnim pe oamenii ăștia.

— Sunt sigură de asta, cărturare. Începuse să-i bată și ei inima.

Cei din fruntea coloanei îi văzuseră la rândul lor. Oamenii gesticulau înspre ei și strigau.

Ferda își lăsă brațul în jos și strigă înapoi la cei din compania lui.

— Mergeți înainte!

Porni în fruntea lor, conducându-i cu pași mici și repezi. Asinii de povară se împotriviră să fie târați cu

acea viteză și îi încetiniră pe cei care îi aveau în grijă. Catârul lui dy Cabon, care era mai inimos, s-a descurcat mai bine pentru început, dar începu să pufnească la fiecare efort pe care o făcea cu trupul cel mătăhălos ce i se legăna în șa. Tot așa gemea și dy Cabon. Când ajunseseră pe culmea următorului urcuș, după o jumătate de milă, văzură că trupa din Jokonan detașase un escadron de vreo doisprezece călăreți în față, care galopau cu intenția clară de a ajunge din urmă alaiul Istei.

Acum era o întrecere în toată regula, iar ei nu se simțeau în formă pentru așa ceva. Puteau abandona asinii încărcăți cu bagaje, dar ce se făceau cu dobitocul preotului? Nările acestuia erau umflate și înroșite, iar părul alb i se umpluse de spume în dreptul gâtului, greabănului și picioarelor din spate. În ciuda îndemnurilor strigate și ale picioarelor pe care i le înfiega dy Cabon în coaste, nu vroia să meargă la galop, ci la un trap mărunț ce-i zguduia ciolanele sacerdotului. Îl scutura pe dy Cabon ca pe-o piftie; acesta se schimba la față din stacojiu în străveziu și apoi iar se înroșea. Arăta de parcă mai avea un pic și își vărsa și duhul de atâta strădanie și panică.

Dacă aceștia erau năvălitorii de care se temeau – și cum oare, în numele celor cinci zei apăruseră de la sud de ei, așa, pe nepusă masă? — Ista ar fi putut să ceară să fie răscumpărată împreună cu oamenii Fiicei, însă preotul din ordinul celui de-al cincilea zeu ar fi fost tratat ca un eretic și pângărit – ar fi început într-adevăr prin a-i tăia degetele cele groase de la mâini. Și apoi limba, iar mai apoi organele genitale. După aceea, în

funcție de timpul și ingeniozitatea lor, orice moarte oribilă pe care soldații Cvadrieni ar fi putut-o născoci, ori s-ar fi îndemnat unul pe altul să i-o sortească – spânzurătoarea, trasul în țeapă, ceva poate și mai rău. Trei nopți la rând își visase moartea, spusese dy Cabon, în fiecare noapte altfel. Ista se întrebă ce moarte ar putea fi mai grotescă decât uciderea prin tragere în țeapă.

Ținutul acela nu le putea oferi un ascunziș. Copacii erau pitici și chiar dacă vreunul din ei se înălța deasupra câmpului vizual, nu era sigură că îl puteau cocoța și pe preotul care abia își mai trăgea sufletul. Rasa lui monahală, așa murdară cum era, ar fi atras privirile ca un far, printre frunze. S-ar fi văzut de la o poștă prin tufișuri, la fel ca și catârul lui. Dar atunci ajunseră în vârful unui alt urcuș, pentru scurtă vreme feriți de ochiul hăitașilor lor, iar în fundul văioagei care li se așternea la picioare...

Ista trase o cravașă pe crupa calului ei pentru a se apropia de Ferda și țipă:

— Preotul – nu trebuie să fie luat!

El aruncă o privire pe deasupra celor ce-l însoțeau și dădu din cap aprobator.

— Să facem schimb de cai? strigă el, nehotărât.

— Nu-i destul de sigur, strigă la rândul ei. Arată în fața lor. Ascundeți-l sub podețul din vale!

Își domoli calul, lăsându-i pe ceilalți să treacă, până ce dy Cabon apăru și el căznindu-se să urce mai repede. Foix și Liss își înfrânară caii împreună cu ea.

— Dy Cabon! strigă ea. Te-ai visat vreodată fiind scos dintr-un canal?

— Nu, doamnă! tremură el legănându-se.

— Ascunde-te în acela, atunci, până ce vor trece pe deasupra ta.

Foix – Foix era și el într-o primejdie groaznică dacă ar fi fost luat captiv, în cazul în care Cvadrienii ar fi aflat de ordalia lui diabolică. L-ar fi putut la fel de bine lua drept vrăjitor și l-ar fi ars de viu.

— Te-ai visat împreună cu Foix?

— Nu!

— Foix! poți să rămâi cu el – să îl ajuți? Rămâneți pitiți și nu ieșiți afară orice s-ar întâmpla!

Foix privi în grabă în jos la adăpostul pe care i-l arăta ea și păru să-i înțeleagă planul imediat.

— Da, Roina!

Se opriă în scrâșnet de copite deasupra podețului tubular de peste apă. Pârâiașul de aici nu îl umplea până sus, deși era incomod și înghesuit să te pitulezi pe vine în acel loc, mai ales pentru corpulentul dy Cabon care dârdâia din toate măduarele. Foix sări de pe cal, îi aruncă frâiele lui Perjar și îl prinse pe preotul care gâfâia după ce căzuse pe jumătate de pe animalul lui.

— Înfășoară-te în asta și ascunde-ți sutana aia albă.

Foix își aruncă pelerina cenușie în jurul lui dy Cabon, zorindu-l de pe drum. Unul dintre străjeri începu să tragă îndârjit după el catârul lui dy Cabon; ușurat de uriașa lui povară, animalul începu să mărească din nou pasul. Galopul nu le-ar fi fost de ajuns, se gândi Ista.

— Aveți grijă unul de altul! țipă ea disperată. Cei doi se chinuiau să înainteze deja spre gura joasă a podețului, iar ea nu-și dădu seama dacă o auziseră sau

nu.

Porniră din nou. Mai era cineva care nu trebuia să cadă în mâna răcanilor acelora nemiloși, medită ea.

— Liss! strigă ea.

Fata se apropie. Calul Istei era lac de sudoare, suflând greu; murgul lui Liss mergea cu ușurință la galop în continuare.

— Ia-o înainte...

— Roina, n-am să vă las...

— Ascultă, prostuțo! Mergi înainte și dă de veste oricui îți iese în cale, vin năvălitori jokonieni. Ridică țara în picioare! Caută ajutoare și trimite-le înapoi!

Fata făcu fețe-fețe, înțelegând.

— Da, Roina!

— Aleargă ca vântul! Nu te uita în urmă!

Cu chipul grav, Liss o salută și se aplecă peste grumazul calului ei. Animalul luă distanță. Cele trei sau patru mile pe care le parcurseseră până atunci fuseseră în mod vădit doar o încălzire pentru el. Din când în când, murgul îi depășea pe ceilalți cai din cortegiu și se avânta tot mai mult înainte.

Așa, zboară, fetițo. Nici măcar nu ești nevoită să îi depășești pe jokonieni, de vreme ce ești în avans față de noi...

În timp ce se apropiau de următorul urcuș, unde drumul făcea o cotitură, Ista privi înapoi. Nu se vedea nici urmă de preot ori de Foix. Primii călăreți jokonieni veneau la galop peste podețul cu pricina, fără să se oprească ori să se uite în jos, încordați asupra prăzii din fața lor. Ista simți că apăsarea din piept o mai lasă un pic, deși încă mai gâfâia.

În cele din urmă, cu toată vârtoarea în care i se învârtea mintea, începu să-și vină în simțiri. Dacă era luată captivă, trebuia să-și ascundă în continuare identitatea? Ce valoare ar putea avea pentru ei o femeie insignifiantă, o vară a bogatului provincar de Baocia? Era statutul Serei dy Ajelo suficient pentru a câștiga și siguranța oamenilor ei? Însă roina văduvă moștenitoare a Chalionului, mama Roinei Iselle în persoană, era un trofeu mult prea ispititor ca să fie lăsat să încapă în ghearele lacome ale unei bande de mercenari jokonieni. Aruncă o privire împrejur la însoțitorii ei, pe chipul cărora se citea înrâncenarea. *Nu vreau ca acești tineri credincioși să-și dea viața pentru mine. Nu vreau să mai moară nimeni pentru mine, niciodată.*

Ferda veni în goană alături de ea și arată înapoi.

— Roina, trebuie să dăm drumul asinilor!

Ea dădu din cap în semn că a înțeles și respiră adânc. O dureau pulpele de atâta cât strânsese coastele calului.

— Desagii lui dy Cabon – trebuie să ne descotorosim de ei – să-i ascundem – toate cărțile și hârtoagele lui au să-l dea de gol, ar putea să se întoarcă din drum și să scotocească! Și pe ale mele la fel, am scrisori pe numele meu adevărat...

El făcu o grimasă, înțelegând situația; se ridică în scări și rămase în urmă. Ea se răsuci în șa ca să scotocească în dosul șeii, pe crupa calului, unde-i erau prinși desagii. Din fericire, Liss îi legase cu un rost; nodurile puternice se desfăcură când trase de ele. Ferda se apropie din nou la galop în dreptul ei, acum

că luase cele două traiste grele ale preotului la oblâncul
șeii sale. Ea privi înapoi. Catârii ușurați de bagaje și
dobitoaca cea albă a lui dy Cabon rămăseseră în urmă,
poticnindu-se într-un povârniș, plecând hai-hui din
drum, din fericire.

Se apropiau de un pod peste un râu repede. Ferda
ridică un braț ca să-i ceară și desagii ei pe care îi și
înșfăcă. Își înghionti calul la deal, deasupra podului și
aruncă cu putere prima pereche de desagi, apoi pe
cealaltă, peste balustrada de piatră care stătea să se
prăbușească, într-o parte a șuvoiului care curgea sub ei.
Sacii fură duși de ape, lovindu-se de stânci,
cufundându-se încet și pierind din vedere. Ista se gândi
cu părere de rău la cărțile preotului și la pungile lor cu
bani – dar nu și la corespondența incriminatoare și la
alte indicii ale identității sale.

Această măsură de precauție le apropie și mai mult
sorocul impactului cu căpeteniile jokoniene. Ista își
propti și mai tare picioarele în scări și nu se mai gândi
la nimic altceva decât cum să-și îmboldească calul cel
stors de vlagă, către următorul urcuș. Poate că dacă s-
ar fi abătut din drum ca să prindă asinii lor de povară,
hăituitorii ar mai fi rămas un pic de căruță. *Unii din ei.*
Inamicul avea o mulțime de oameni de care se putea
lipsi, din câte se părea. Apucase să arunce o otheadă la
capul coloanei acestora; nu-i văzuse însă și coada.

Era limpede ce erau acei oameni. Ambele tabere
făcuseră generații la rând astfel de jocuri malefice care
presupuneau incursiuni și represalii peste granițe,
acele granițe pe care Cvinterienii chalionezi le
împingeau acum încet-încet înapoi înspre

miazănoapte. În regiunile disputate, oamenii erau crescuți așteptându-se la raiduri ale năvălitorilor timp de o viață, ca și cum asta era vreun soi de meserie. Uneori jocul se ducea după reguli de etichetă elaborate, cu aranjamente de felul tranzacțiilor în vederea răscumpărărilor, amestecate cu bizare împrejurări în care-și demonstau onoarea. Alte ori nu era niciun fel de regulă și nu era nici de joacă, iar onoarea se pierdea în ororile sângeroase ale măcelurilor și ale ȕipetelor.

Cât de disperați le erau hăitașii? Păreau să fi picat din cer. Se aflau la distanță de o provincie și jumătate de hotarele Jokonei, năvălind pe un drum pierdut, de munte. Să fi fost trupe proaspete, care încercuiau pentru atac vreo țintă, ori unele obosite, care se retrăgeau spre casă? Dacă purtau livrelele prințului, cel puțin nu erau o bandă întâmplătoare de pui de bandiți, care ieșiseră la prădat ce le pica în gheară, ci oameni care se supuneau unei discipline militare, plecați într-o misiune mai cuprinzătoare. Probabil.

În vârful următorului urcuș, de pe calul ei împiedicat, Istei i se înfățișă o panoramă largă înainte. Murgul lui Liss se vedea hăt, în depărtare, mâncând pământul.

Ista simți că-i stă inima-n loc. De pe drumul care se povârnea pe coasta acoperită cu arbuști, se năpusti o altă mână de călăreți jokonieni asupra lui Liss. Un grup de cavalerie trimis în recunoaștere, trimis înaintea forței principale, evident. Ista încercă să măsoare din ochi unghiuri, distanțe, viteze de înaintare. Jokonienii se lăsau la vale ca și cum ar fi vrut să o smulgă pe Liss

de pe drum, așa cum înșfacă un șoim o veveriță de pe o creangă. Liss nu-i văzuse deocamdată, nu o putea auzi nici pe Ista de-ar fi strigat după ea ca să o avertizeze. Ferda se ridică în scări, cu o privire de groază neputincioasă; își biciui calul care făcea eforturi peste puterile lui, dar nu putu să-l facă să înainteze și mai repede.

Mai aproape, tot mai aproape veneau invadatorii – Liss privi într-o parte în cele din urmă, îi văzu. Cu siguranță că până și neînfricatul ei cal ajunsese la capătul puterilor... Trecu ca din praștie pe lângă căpetenii. O arbaletă luci, o săgeată porni prin văzduh. Ferda țipă chinuit, dar proiectilul lansat de la o distanță prea mare și de pe spinarea unui cal care sălta în galop, nu-și nimeri ținta.

Patrula ajunsese pe drum. Ofițerul gesticula. Doi dintre călăreți se desprinseseră de grup și porniră pe urmele lui Liss. Restul își întoarseră caii și se adunară așezându-se de-a latul drumului. În așteptare.

Ferda înjură, privi înapoi, privi înainte, scrâșnind din dinți; își aruncă pe spate mantia și își duse mâna la garda spadei. Aruncă o privire îngrijorată într-o parte, la Ista, încercând în mod evident să și-o imagineze în cazul în care compania lui ce se împuțina ar fi încercat să spargă noua blocadă ce se crease. Ista îi urmări privirea aruncată în urmă. Puhoiul de călăreți veneau de peste culmea din spatele lor, părând să nu se mai termine.

Odată ce s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, lucrurile ar fi scăpat de sub control. Moartea ar fi cerut moarte.

— Ferda! strigă Ista. Din gură nu-i ieși decât un

croncănit. N-avem cum. Trebuie să ne oprim, să ne predăm condiționat!

— Ba nu, Roina! Chipul i se strânse de suferință. Am jurat pe onoarea mea, nu! O să murim ca să vă apărăm!

— M-ați apăra mai bine în viață cu ascuțimea minții voastre și control de sine, Ferda!

Numai că își lăsaseră cea mai iscusită minte și omul cel mai stăpân pe el, în urmă, pe drum, într-un podeț tubular. Ea trase adânc aer în piept, își învinse frica psihică, cu mult mai mare decât teroarea trupească pe care o simțea, și se căzni să vorbească:

— Din ordinul meu! Trebuie să ne oprim!

Ferda își încheștă fălcile, dar adevărul era că nu prea mai aveau de ales. Grupul cel mare de jokonieni erau aproape în spatele lor, împingându-i înspre blocada care se crease de-a latul drumului. Ista vedea cum se ridicau cam o duzină de arbalete printre călăreții care așteptau acum pe poziții mai stabile.

Ferda își avântă o mână în aer.

— Ne oprim!

Caii osteniți ai companiei lor se poticniră, înfrânați cu bruschete. Oamenii își aruncară pelerinele pe spate, căutându-și armele.

— Nu scoateți armele! mugi Ferda.

Unii răcniră de spaimă sau protestând. Alții erau roșii la față, vărsând lacrimi de frustrare și epuizare. Dar se supuseră. Știau și ei regulile jocului, la fel ca și Ista. Și cu toții știau cum fuseseră încălcate acestea.

Jokonienii, cu săbiile scoase, cu sulițele și arcurile pregătite, îi împresurară din ambele părți, încercuindu-

i lent.

Capitolul 7

Ista se ridică în scări, se căzni să articuleze într-o roknață ruginită – Cer să fiu răscumpărată –. Apoi în ibranază:

— Sunt Sera dy Ajelo, iar provincarul de Baocia mi-e protector! Mă pun zălog că va plăti prețul răscumpărării pentru mine și pentru acești oameni din slujba mea! Pentru toți!

Repetă apoi în roknață, pentru mai multă siguranță:
~ Răscumpărare pentru toți! ~

Un ofițer ieși din rândul oamenilor săi. Se deosebea de ceilalți printr-o cămașă de zale care arăta că era de rang mai înalt, prin decorații deosebite, placate cu aur bătute pe pielea harnașamentului, a șei și a tecii sabiei, precum și printr-o centură din mătase verde, lucrată cu firet de aur și argint, înfățișând pelicani în zbor, simboluri ale Jokonei. Avea părul creț de culoarea bronzului, tipic pentru un roknaț, împletit în zigzaguri ce-i brăzdau scalpul, terminându-i-se într-o singură coadă. Îi număra din ochi pe chalionezi; pesemne băgase de seamă veșmintele și emblemele Ordinului Fiicei cu o ușoară umbră de respect? Ista, care renegase în sinea ei rugăciunea în toate aceste săptămâni ale pelerinajului, cu toate că își mișcase buzele mecanic, psalmodiind răspunsuri în cadrul slujbelor, se ruga acum cu toată inima ce bătea să-i spargă pieptul: *Crăiasă a noastră, în acest anotimp al puterii Tale depline, pogoară o mantie de protecție*

asupra umililor Tăi credincioși!

Într-o ibraneză acceptabilă, ofițerul strigă:

— Depuneți armele!

Cu o ultimă ezitare dureroasă, Ferda își smuci în lături pelerina și își scoase peste cap centura cu spada. Teaca și sabia izbiră pământul cu un zdrăngănit puternic. La fel făcu și cu cuțitul de la brâu. Oamenii din compania lui răspunseră ordinului cu o aversiune la fel de mare. O jumătate de duzină de arbalete și tot atâtea sulite fură aruncate mai cu grijă pe maldărul care creștea. Armăsarii lor înspumați, care suflau din greu, rămaseră liniștiți în vreme ce Ferda și oamenii lui erau siliți să descalece și să se așeze pe pământ un pic mai deoparte, înconjurați de jokonieni care-i păzeau cu săbiile scoase și arbaletele armate.

Unul din soldați apucă de hățuri calul Istei și îi făcu semn să coboare. Aproape că o lăsară picioarele când atinse pământul; își simțea genunchii tremurându-i ca piftia. Se smuci din mână care se ridicase să o apuce, cu toate că își dădu aproape imediat seama că omul n-a vrut decât să o înșface de cot, ca nu cumva să cadă. Ofițerul se apropie, schițând un salut în direcția ei, poate ca să o liniștească.

— Nobilă chalioneză.

Era o întrebare pusă pe jumătate; veșmântul ei simplu nu prea îi susținea pretinsul statut. El căuta din priviri, dar nu găsea nici urmă de giuvaeruri, inele, broșe.

— Ce cauți pe-aici?

— *Eu* am tot dreptul să mă aflu aici, răspunse Ista ridicându-și mândră bărbia. Iar voi mi-ați întrerupt

pelerinajul.

— Cvinteriană din cultul necuratului, începu el scuișând ritualic, într-o parte. Pentru ce te rogi, ia zi, femeie?

Ista ridică dintr-o sprânceană.

— Pentru liniște. Adăugă imediat: Iar mie să mi te adresezi cu „Sera”!

El pufni, dar păru convins, sau cel puțin deveni mai puțin curios. Vreo șase oameni începeau să scotocească prin desagi; cu un potop de cuvinte în roknață, prea repezi ca Ista să le poată urmări, se avântă printre ei și îi îmbrânci înapoi.

Își dădu seama îndată de ce, în timp ce restul coloanei termina de urcat dealul, iar doi bărbați care cărau sacii cei verzi ai amplexurilor regali, se grăbiră să o ia înainte, urmași de cei care erau evident ofițeri superiori. Acum desagi fură trași de pe cai și jefuiți într-o manieră mai organizată, cu un inventar succesiv. Funcționarii se aflau acolo ca să se asigure că a cincea parte, care i se cuvenea prințului de Jokona, era socotită ca la carte. Unul din ei se preumbla, însemnând cu un stilet pe tăblița sa, caii și harnașamentele aferente. Era fără îndoială vorba de un soi de expediție oficială și nu de un act banditesc spontan.

Ofițerul le dădu un raport superiorilor săi; Ista auzi cuvântul *Baocia* de două ori. Unul dintre cei care scotoceau prin desagi sări scoțând un strigăt de bucurie; Ista își închipui că o fi găsit vreo pungă cu bani, dar în loc de asta, omul flutură în aer hărțile lui Ferda. Dădu fuga la ofițerii săi, strigând în roknață, ~

Priviți, domnilor, priviți! Hărți ale Chalionului! Acum nu mai suntem pierduți! ~

Ista clipi. Apoi începu să se uite în preajmă mai cu grijă.

Caii celor care îi ajunseseră din urmă erau tot la fel de înspumați și de osteniți ca și ai lor, iar Ista, aducându-și aminte de observațiile făcute de Liss în privința cailor rămași de căruță la acea cursă, se întrebă dacă ceata ei n-ar fi fost în stare să îi lase în urmă totuși, de n-ar fi căzut în capcana patrului care le blocase înaintarea. Bărbații arătau înfierbântați, epuizați, soioși și nebărbierți. Părul împletit după acele modele deosebite roknare le era în dezordine, ca și cum nu și-l mai îngrijiseră de zile în șir sau chiar de săptămâni. Cei de pe urmă arătau și mai rău. Mulți purtau bandaje, erau plini de vânătăi și de răni, iar cei mai mulți dintre ei duceau de hățuri alți cai, cu șeile goale, chiar și câte trei sau patru pe-o funie. Nu erau pradă de război, căci aproape toți erau împodobiți după tipicul harnașamentelor roknare. Dar nu toți. Șirul de animale de povară ce șchiopătau în urma lor era ciudat de restrâns.

Dacă animalele care duceau bagajele încheiau plutonul și cum nu se vedea nici urmă de Foix sau de Dy Cabon printre prizonieri... Ista își îngădui un tremur de speranță. Chiar dacă slujbașii regali care însemnau în catastife numărul cailor, puneau și oamenii la socoteală și observaseră cele două șei goale, până când ar fi făcut ei cale-ntoarsă ca să cerceteze terenul, Foix l-ar fi luat de acolo pe preot și și-ar fi găsit un adăpost mai bun. Asta dacă Foix ar fi fost tot atât de

iute de picior pe cât era de gură – dacă demonul din urs n-ar fi apucat să-i sucească mințile prea tare – și dacă jokonienii nu i-ar fi ucis pur și simplu și nu le-ar fi lăsat cadavrele la marginea drumului...

Un lucru era sigur, Jokonienii aceștia nu aveau de gând să dea vreun atac secret. Se retrăgeau dintr-o înfrângere, din câte se părea, ori dintr-o victorie teribilă pentru care plătiseră scump. Fugeau spre nord, acasă. Ista se bucura pentru Chalion, însă devenea tot mai neliniștită pentru ea și Ferda și oamenii săi. Încordați, epuizați, oamenii aceia aflați la capătul puterilor și care se făceau stăpâni pe libertatea lor deveneau pentru ei niște dușmani primejdioși. Ofițerul se întoarse și o îndrumă să se așeze la marginea drumului, în umbra pestriță a unui copăcel pipernicit, o specie ciudată nordică cu frunze palmate, late. Din desagii lui Foix ieși la iveală o pungă cu galbeni care îi înveseli pe funcționarii princieri și îi făcu pe ofițeri să o privească cu ceva mai mult respect, sau măcar cu ceva mai multă chibzuială. Ajunseră să desfacă și calabalâcul de pe asinii capturați. Ista întoarse capul într-o parte ca să nu fie nevoită să asiste la felul în care răcanii aceia se jucau cu hainele ei, făcând tot soiul de comentarii răgușite. Ofițerul o chestionă mai în detaliu cu privire la legătura dintre ea și Provincarul de Baocia, iar Ista începu să-i turuie despre arborele genealogic imaginar al Serei dy Ajelo. El părea nerăbdător să se asigure cum că bogatul provincar ar fi în stare să dea bani pentru răscumpărarea ei.

— Oh, da, zise Ista cu răceală. Mă aștept să vină personal pentru așa ceva. *Cu zece mii de spadasini în*

spate, cu cinci mii de arcași și cu cavaleria Mareșalului dy Palliar unde mai pui. Îi veni în minte că, în cazul în care nu vroia ca oamenii să-și dea viața pentru ea, procedase exact pe dos. Dar nu. Mai puteau fi șanse să scape, ori să fie eliberată în schimbul unei părțicele din adevărata ei valoare, dacă rămânea incognito. Liss... O fi scăpat Liss? Deocamdată nu se ivise de-a lungul drumului niciun oștean care să o târască după el pe îndărătnica Liss și nici vreun cal în șaua căruia să fie aruncat trupul neînsuflețit al fetei.

Ofițerii se luară la ceartă cercetând hărțile, în timp ce oamenii și animalele se odihneau în micile porțiuni de umbră pe care le găseau, muștele roind în jurul lor. Ofițerul care știa ibraneză îi aduse apă într-o ploscă din piele destul de urât mirositoare; ea șovăi, își trecu limba peste buzele prăfuite și crăpate, apoi bău. În cele din urmă fu urcată din nou pe calul ei, cu mâinile legate strâns de oblâncul șeii, iar calul fu la rândul lui legat laolaltă cu alți câțiva, în urma șirului de animale de povară. Oamenii lui Ferda fură și ei legați într-un șir asemănător, dar mult mai în față, flancați de mai mulți soldați înarmați. Cercetașii din avangardă au fost redispuși în formație de luptă, iar convoiul se puse din nou în mișcare îndreptându-se către miazănoapte.

Ista privi în jur la tovarășii ei prizonieri, legați de caii lor, așa cum era și ea. Erau în număr ciudat de mic, câteva duzini de femei și bărbați costelivi și niciun copil. O altă femeie mai în vârstă se apropie călare de ea, țășnind dintr-un alt șir de cai osteniți. Veșmintele ei, deși jigărite, erau lucrate fin și împodobite cu accesorii minuțioase – evident nu era o femeie de rând,

ci una a cărei familie putea oferi un preț gras drept răscumpărare. Ista se aplecă înspre ea.

— De unde vin soldații ăștia? Lăsând la o parte Jokona.

— Din vreun infern roknar, bag seama, zise femeia.

— Nu, acolo vor ajunge, îi murmură Ista.

Un zâmbet amar îi ridică un colț al gurii femeii; bun, înseamnă că șocul de a fi luată prizonieră nu o prostise. Sau cel puțin își revenise între timp.

— Pentru asta mă rog și eu în fiecare oră. M-au capturat în cetatea Rauma, din Ibra.

— În Ibra! Ista privi la stânga, către masivul muntos care se ridica în depărtare. Probabil că bătuseră în retragere peste munți, din Ibra printr-o trecătoare puțin umblată și se lăsaseră la vale prin Chalion ca să scurteze drumul de nord spre casă. Iar prigoana trebuie să fi fost aprigă de i-a împins la un asemenea truc disperat.

— Nu-i de mirare că par să fi picat din cer.

— Unde anume în Chalion ne aflăm?

— În provincia Tolnoxo. Invadatorii ăștia mai au de bătut mai bine de o sută de mile ca să ajungă în siguranță, trebuie să străbată restul provinciei Tolnoxo și tot Caribastos, până să ajungă la granița cu Jokona. Dacă or să poată.

Ista avu o ezitare, înainte să-și ducă mai departe gândul.

— Trag nădejde că prezența lor aici nu mai e un secret. Cred că o parte din escorta mea a scăpat.

Privirea femeii se luminează pentru o clipă.

— Ce bine!

După un timp, adăugă.

— Au năvălit asupra cetății Rauma în zori, pe nepusă masă. A fost un asalt bine ticluit – cred că au trecut pe lângă vreo duzină de cetăți mai bine fortificate de la hotar. Eu îmi adusesem fiicele la oraș ca să închinăm ofrande pe Altarul Fiicei, căci fiica cea mare era – mă rog zeiței să mai fie încă – pe cale să se mărite. Jokonienii erau mai interesați să adune capturi decât să jefuiască și să nimicească, pentru început. Nu s-au atins de restul templului, cu toate că i-au amenințat cu sabia pe toți cei găsiți acolo. Dar apoi și-au amânat retragerea ca să pună la pământ Turnul Bastardului și să o chinuie pe biata preoteasă în atribuțiile căreia intra acea parte de templu.

Femeia făcu o grimasă.

— Au prins-o când încă era îmbrăcată în odăjdiile cele albe; nu era nicio șansă să poată fi ascunsă. I-au ucis bărbatul atunci când i-a sărit în apărare.

În cazul unei femei credincioase celui de-al cincilea zeu, cvadrienii începeau tot prin tăierea degetelor mari și a limbii. Apoi urma violul, mai mult ca sigur prelungit și cu perversiuni.

— I-au dat foc în turnul zeului ei, la sfârșit.

Femeia suspină.

— De-acum arderea părea aproape un act milostiv. Dar blasfemia aceasta i-a costat tot ceea ce câștigaseră, căci trupele marchizului din Rauma au venit peste ei când se aflau încă în oraș. Grație Fiului pentru brațul lui de fier! Nu le-a arătat îndurare, căci era frate pe jumătate cu preoteasa. I-a închinat acea victorie, bănuiesc, ca să-i aducă ușurare sufletului ei.

Ista scoase un şuier de compătimire printre dinți.

— Fiicele mele au scăpat în devălmășia aceea... Cred. Poate că Maica mi-a auzit rugăciunile, căci în groaza care mă cuprinsese, m-am oferit pe mine în schimbul lor. Dar am fost azvârlită în spinarea unui cal și dusă de acești invadatori care au fost înfrânți și au bătut în retragere, pentru că și-au dat seama după îmbrăcămintele și bijuteriile că le-aș putea aduce un câștig.

Femeia nu mai purta niciun fel de bijuterie acum, evident.

— Dată fiind lăcomia lor, față de mine au dovedit ceva respect, cu toate că s-au folosit de slujnica mea... în mod oribil. Cred că încă mai e în viață totuși. Și-au abandonat prizonierii de mai mică însemnătate în pustietate, căci îi îngreuiiau la urcuș. Dacă au rămas împreună și nu au intrat în panică, s-ar fi putut ajuta unii pe alții ca să se salveze până acum. Nădăjduiesc... nădăjduiesc că i-au cărat pe răniți.

Ista dădu din cap. Se întrebă ce punea oare la cale Prințul Sordso de Jokona, de a permis – ba nu, a expediat – acel raid. Părea a fi mai degrabă o sondare de teren decât un prim val invadator. Poate că intenția a fost doar să pună pe jar nordul Ibriei, să țină în loc trupele bătrânului rigă, pe poziții amplu defensive și astfel să le zădărnicească detașarea în sprijinul Chalionului în campania de toamnă împotriva Vispingului? Dacă era așa, strategia lor avusese un succes de scurtă durată. Cu toate că acești oameni ar fi putut să fie destinați sacrificiului chiar fără știrea lor...

Cei care nu erau răniți prea grav mergeau călare și

ei, alături de echipajul care purta bagajele. Cei cu răni severe, presupuse Ista, fuseseră lăsați de-a lungul drumului la mila îndoielnică a coloanei de victime recente. Unul din oameni îi atrase privirile Istei. Era un ofițer bătrân, cu rang înalt judecând după îmbrăcămintea și echipamentul său. Nu avea nici urmă de bandaj ori de rană vizibilă, dar mergea călare legat de șaua calului ca un prizonier, cu un chip vlăguit și gemând, având părul despletit. Vorbele lui îmbălmăjite nu erau inteligibile nici în roknară, judecă Ista. Să fi suferit vreo lovitură la cap, poate? O supăra priveliștea lui jalnică, cu balele scurse, iar gemetele pe care le scotea o enervau la culme; se simți ușurată în sinea ei atunci când echipajul cu bagaje și-a schimbat ordinea, iar bărbatul acela a fost dus mai departe de ea.

La vreo câteva mile mai încolo, au dat peste oamenii care fuseseră trimiși pe urmele lui Liss; amândoi erau călare pe un cal împiedicat, trăgându-l de hățuri pe cel de-al doilea care șchiopăta. Fură întâmpinați cu niște înjurături roknare foarte inventive și cu scatoalce din partea comandantului care fierbea de mânie; ambii cai care nu mai erau buni de nimic au fost lăsați liberi și înlocuiți cu alți doi din numeroșii cai de rezervă. Ista își disimulă un rânjet de satisfacție. Mai consultară hărțile lui Ferda și trimiseră alți oameni în recunoaștere. Cohorta se urni din nou.

O oră mai târziu, ajunseră la cătunul unde Ista și alaiul ei plănuiseră să cotească înspre răsărit și să apuce pe calea spre Maradi. Sătucul era pustiu cu desăvârșire, nu se vedea nici țipenie de om, nici picior de animal, în afară de câteva găini zburătăcite, pisici și

iepuri. *Liss a apucat să ajungă până aici, se pare, se gândi* Ista, mulțumită. Jokonienii răscoliră locul cu repeziciune, prăduind hrana și nutrețul care le pică în mână, se luară la hartă dacă să-i dea foc sau nu, mai dezbătură din nou hărțile și într-un sfârșit se grăbiră să ia drumul nordului, pe o porțiune anevoioasă. Încă mai țineau cont de judecată și disciplină, chiar dacă mai fără tragere de inimă, căci lăsară cătunul în picioare în urma lor, fără nicio dâră de fum care să se ridice deasupra sa, care s-ar fi văzut de la o poștă și le-ar fi făcut simțită prezența în zonă. Soarele cobora pe după munți.

Amurgul se lăsa când cohorta ajunsese la cotul drumului care devenea de-acum mai lesne de străbătut, însă primejdios de deschis, și începu să urce pe un făgaș ce ar fi fost în orice alt anotimp o albie de râu secată. În mijlocul acesteia clipoceă acum un pârau. După vreo câteva mile, o luară înspre miazănoapte din nou, croindu-și cale printre tufișuri către o zonă mai împădurită, unde ar fi găsit ascunziș. Ista se întrebă cât de zadarnică s-ar fi dovedit o încercare de camuflare – lăsaseră destule urme de copite, vegetație culcată la pământ și bălegar în urma lor, după care până și ea ar fi fost în stare să le ia urma.

Jokonienii își făcură tabără într-o vâlcea umbrită, aprinzând numai câteva focuri, lăsându-le și pe acelea să ardă numai cât să-și perpelească păsările furate. Dar a fost nevoie să le dea răgaz animalelor să mănânce nutrețul și cerealele prăduite și să-și recapete puterile. Cele șase prizoniere au fost puse laolaltă, li s-au dat niște scoarțe pe care să doarmă, nu mai rele decât cele

pe care înșiși jokonienii le foloseau – probabil că erau aceleași. Nici mâncarea captivilor nu era mai rea decât ceea ce mâncau jokonienii. În orice caz, nu părea a fi pisică la grătar. Ista se gândi că poate dormea în așternutul vreunui mort și la ce vise avea să-i aducă acel culcuș.

Nu mi-ar strica un vis folositor. Nu era tocmai o rugăciune. Dar niciun vis profetic, ci câteva din cele obișnuite i se perindară prin minte în timp ce se foia de pe o parte pe alta, moțâind chinuit, trezindu-se la auzul unor sunete ciudate, ori când una din celelalte femei începuse să suspine în scoarțele ei cu niște gemete înăbușite cam ciudate.

Unul din jokonienii răniți muri peste noapte, aparent din cauza febrei pe care i-o pricinuiseră rănilile. A fost îngropat în zori, în pripă și fără niciun fel de ceremonial, însă Fratele în mila Lui nemărginită i-a primit la El sufletul, gândi Ista; sau cel puțin ea n-a simțit prezența niciunui strigoi neliniștit în timp ce trecea pe lângă mormântul jalnic săpat la suprafață. Și fiul ei, Teidez, murise din cauza unei răni infectate. Așteptă un moment în care niciun jokonian nu avea privirea îndreptată spre ea și făcu pe ascuns semnul sacru cvadrian de binecuvântare înspre movila de deasupra gropii, în caz că i-ar fi putut aduce vreun dram de mângâiere băiatului aceluia mort pe pământ străin.

Convoiul nu a mai revenit pe drum, ci a înaintat către miazănoapte prin pustia montană. Inevitabil, mersul le-a fost mai anevoios, iar ea simțea cum cei care îi luaseră în captivitate deveneau tot mai încordați

cu fiecă oră care trecea.

Munții de la stânga lor scădeau în înălțime; la un moment dat, înspre seară, au trecut granița nemarcată cu provincia Caribastos. Porțiunile sălbatice erau prezente acum doar pe alocuri, forțându-i să facă ocoluri largi și pe ascuns prin jurul zidurilor cetăților și satelor. Apele curgătoare erau din ce în ce mai răzlețe. Jokonienii poposiră devreme ca să înnopteze pe malul unei gârle, și ca să-și odihnească animalele. Cum era o provincie chalioneză de la hotarul cu cele Cinci Principate, Caribastos era mai bine militarizată, având fortărețele în stare mai bună, iar locuitorii gata oricând de luptă, căci starea de beligeranță era endemică în acele locuri. Probabil că jokonienii aveau să încerce să taie de-a curmezișul acel ținut, la adăpostul întunericului, încă trei zile de marș le mai trebuiau, estimă Ista.

Prizonierele care le puteau aduce bani au fost așezate într-o parte, sub copaci, li s-a adus de mâncare și au fost lăsate în pace. Până când ofițerul care vorbea ibraneza, flancat de doi dintre superiorii săi, se apropie de ele în lumina apusului. Ținea în mână niște hârtii, cu o expresie încordată, bulversată. Se opri dinaintea Istei care ședea pe o buturugă, cu spatele la un copac. Ea nu spuse nimic, lăsându-l pe el să vorbească primul.

— Complimente, *Sera*.

Titlul ei căpătă un accent straniu în gura lui. Fără vreun alt cuvânt, îi înmână acele hârtii.

Era o epistolă, pe jumătate terminată, boțită după ce fusese strânsă într-o desagă. Era scrisul lui Foix, apăsător și pătrătos. Ista își simți stomacul strângându-i-

se, chiar înainte de a citi forma de adresare. Era adresată Cancelarului dy Cazaril, din Cardegoss. După o înșiruire respectuoasă și inconfundabilă a funcțiilor și titlurilor înaltului curtean, scrisoarea începea astfel:

„Stimatul meu Lord,

Îmi continui darea de seamă în măsura în care este posibil. Am lăsat în urmă orașul Casilchas și ne îndreptăm spre Vinyasca: urmează să se țină o sărbătoare acolo mâine. M-am bucurat că am rupt legătura cu Casilchasul. Învățatul dy Cabon nu are nici cea mai mică idee despre respectarea unei taine, nici discreție. După ce a făcut tot soiul de gafe, jumătate din oraș a aflat cu siguranță că Sera dy Ajelo este nimeni alta decât văduva roină și a început să o curteze, ceea ce nu cred că i-a căzut tocmai bine la inimă. În urma unor observații suplimentare, ajung să vă dau dreptate; Roina Ista nu e nebună în sensul comun acceptat, cu toate că există unele momente în care mă face să mă simt ciudat și cam prost, ca și cum ar fi în stare să vadă sau să simtă sau să știe lucruri necunoscute mie. Și acum mai are perioade lungi de muțenie, pierdută undeva în gândurile ei triste. Nu știu de unde aveam eu impresia că femeile clevetesc. Aș fi mai ușurat dacă aș auzi-o vorbind mai mult. Cât despre faptul dacă pelerinajul domniei sale ar fi urmarea vreunui îndemn din partea zeilor, așa cum vă temeăți în urma lungilor rugăciuni pe care le-ați închinat în Cardegoss, încă nu pot să mă pronunț cu siguranță. Dar dacă stau și mă gândesc, am asistat la adevărate miracole în prezența dumitale săptămâni la rând fără s-o știu, așa că asta nu dovedește nimic.

Sărbătoarea Fiicei ar trebui să mă distragă de la grijile mele, așa că ar fi binevenită. Am să-mi continui scrisoarea mâine."

Urmă data zilei următoare, iar scrisul îngrijit reluă firul relatării.

„Festivalul a decurs bine” – urmară două paragrafe de descriere amuzantă. „Dy Cabon s-a dus să se îmbete criță. El zice că face asta ca să scape de coșmaruri, dar eu sunt de părere ca nu face decât să și le inducă în felul ăsta. Lui Ferda nu prea i-a convenit, dar preotul a avut de a face cu Roina Ista mai îndeaproape decât oricare dintre noi, așa că probabil are și nevoie să bea. La început l-am considerat un imbecil grăsan și sperios, dar acum mă întreb dacă nu cumva imbecilul sunt chiar eu.

Am să scriu mai multe pe tema asta la următorul nostru popas, care va fi într-un sătuc nemaipomenit din creierul munților, locul de baștină al unei sfinte. Și eu mi-aș dori să mă trag dintr-un asemenea loc, dacă mi-ar sta în putință. Am să pot expedia această misivă în siguranță de la casa Fiicei din Maradi, dacă o vom lua pe-acolo. Am să încerc să le sugerez celorlalți asta. Nu sunt de părere că ar trebui să ne aventurăm mai departe în partea de nord și nu mi-a mai rămas nimic de citit."

Scrisoarea se întrerupea acolo, rămânând jumătate de pagină neumplută. Probabil că Foix fusese prea zdruncinat ca să mai adauge o relatare a episodului cu ursul înainte ca jokonienii să-i ajungă din urmă a doua zi.

Ista își ridică privirea. Unul din jokonieni, brunet și

mai tânăr, o privea cu un zâmbet încântat și lacom. Cel mai în vârstă, mai mic la stat, care purta o bandulieră verde, încrustată cu mai mult aur și pe care ea îl credea a fi comandantul expediției, ori în orice caz, cel mai important dintre ofițerii supraviețuitori, se încruntă gânditor. Ista citi în ochii lui un respect de natură strategică, mult mai neliniștitor decât simpla lăcomie. Ofițerul vorbitor de ibranee avea o figură temătoare.

Ea mai făcu un ultim efort de a se agăța de identitatea ei falsă, oricât de zadarnic părea. Ridică hârtia cu o mină indiferentă:

— Ce are a face asta cu mine?

Interpretul transmise mesajul.

— Într-adevăr, Roina.

O complimentă cu o plecăciune în stilul curtenesc rokna, descriind un cerc prin aer cu mâna dreaptă până la pământ, cu degetul cel mare ascuns în palmă: în parte ironic, în parte prudent.

Comandantul zise în rokna, ~ Așadar, asta-i mama Roinei Iselle, căreia i s-a dus buhul de nebună, adevărat? ~

~ Așa se pare, milord. ~

~ Mărinimia zeilor s-a pogorât asupra-ne, ~ zise cel brunet pe o voce care tremura de ațătare. Făcu semnul cvadrian al binecuvântării, în patru puncte, atingându-și fruntea, plexul, buricul și inima, cu degetul cel mare îndoit cu grijă în interior. ~ Ne-a lovit norocul dintr-un foc, toate durerile noastre și-au găsit răsplata și iată-ne oameni căpătuiți. ~

~ Credeam că o țin încuiată într-un castel. Cum au putut fi atât de neglijenți încât să o lase să umble

slobodă pe coclauri în felul ăsta? ~ întrebă comandantul.

~ Gardianul ei n-avea cum să știe dinainte că noi o să ne aflăm pe aici. Nici măcar *noi* n-am știut că o să avem drum pe aici, ~ făcu cel cu părul negru.

Comandantul se încruntă la scrisoare, deși era limpede că nu era în stare să citească mai mult de o vorbă din trei fără ajutorul ofițerului său. ~ Iscoada asta a cancelarului bate câmpii prea necuviincios la adresa zeilor. E o blasfemie. ~

Și asta te îngrijorează. Bun, gândi Ista. Era greu să te gândești la Foix ca la un spion. Cu toate că puterea ei de a-i estima subtilitatea și inteligența dăduse greș de data asta, având în vedere că nici el făcuse vreo aluzie la mandatul lui de a înștiința pe cineva în privința ei. Gândindu-se retrospectiv, găsea o noimă în toate astea, desigur. Dacă i-ar fi scris oricui altcuiva din lume în afară de Lordul dy Cazaril, ar fi jignit-o profund pe Ista, dar tot ce mișca în Chalion era în grija cancelarului – iar datoria pe care o avea ea față de acest om era la fel de imensă ca marea nesfârșită.

Comandantul își dresе glasul și apoi continuă către Ista într-o ibranезă cu accent pronunțat:

— Vă credeți atinsă de zei, regină nebună?

Imperturbabilă, Ista își permise un zâmbet abia schițat, enigmatic.

— Dacă dumneata ai fi primit atingerea zeilor, nu ai mai avea nevoie să întrebi. Ai cunoaște răspunsul.

El făcu un salt brusc înapoi, mijindu-și ochii.

— Cvinteriană hulitoare!

Ea îl fixă cu cea mai impasibilă dintre privirile de

care era în stare.

— Întreabă de zeul dumitale. Îți promit ca ai să-L întâlnești cât de curând. Amprenta Lui îți este întipărită pe frunte, iar brațele Lui ți se deschid pentru a te primi.

Cel brunet scoase un sunet intrigat, ofițerul care vorbea ibraneza traduse remarca ei rece, o săgeată trasă la nimereală, din punctul ei de vedere. Deși nu prea era nevoie să comunici cu zeii ca să faci o astfel de profeție, dată fiind situația precară a năvălitorilor jokonieni. Comandantul strânse din buze și mai tare, dar nu mai făcu nicio încercare de a-i adresa vreun cuvânt. Cel puțin părea să înțeleagă cu cât mai periculoasă ajunsese să le fie retragerea din cauza prezenței ei aici, ca prizonier. Evadarea lui Liss fusese un dezastru mai mare decât își imaginase el la început.

Femeile fură mutate lângă locul unde-și stabilise tabăra comandantul și alte două străji fură desemnate să le supravegheze – să o păzească pe Ista, fără îndoială.

Rămase în continuare o seară zbuciumată. Un ostaș jokonian fusese adus târâș și biciuit pentru o nelegiuire comisă – cel mai probabil, încercase să dezerteze. Ofițerii superiori se adunară la sfat – din când în când izbucnind în înjurături mânioase, pe un ton prea ridicat, pe care și le înăbușeau de îndată – întrebându-se dacă era mai bine să mențină convoiul laolaltă pentru a se apăra reciproc, ori să se împartă în grupuri mici și să-și termine astfel fuga către Jokona mai pe nesimțite.

N-avea să dureze prea mult până ce unii nu vor mai

aștepta la ordin ca să rupă rândurile și să-și ia tălpășița. Ista își petrecuse o parte a îndelungatei călătorii, până atunci, abătându-și gândurile și socotind numărul jokonienilor – ajunsese cu socoteala pe la vreo nouăzeci și doi de oameni. Era interesant să fi numărat din nou a doua zi, când avea să se lumineze. Cu cât li se micșora compania, cu atât mai slabă ajungea apărarea jokonienilor. Cât mai avea să dureze până când șirul inamic s-ar fi divizat prin lipsa de la datorie?

Comandantul jokonian avea toate motivele, atât de ordin intern cât și extern, să grăbească înaintarea pe cât de repede posibil, iar Ista nu fu deloc surprinsă când a fost trezită în miez de noapte și zorită să urce din nou pe cal. De data aceasta, totuși, a fost mutată din caravana cu calabălăcuri și dată chiar pe mâna ofițerului care vorbea ibraneza. Doi alți călăreți îi flancau îndeaproape. Convoiul se pusese în mișcare prin beznă, în hopuri și printre înjurături.

Ista se așteptase în primă instanță ca trupele provinciale din Tolnoxo să atace din spate, luându-se pe urmele evidente lăsate de ei, dar cu siguranță că apucaseră să taie acea regiune cu mult timp în urmă. Cu fiecare oră ce trecea, sorții li se schimbau: șansele de atac din spate scădeau în favoarea posibilității unei ambuscade frontale. Asta avea și o noimă tactică – să-i lase pe jokonieni să-și cheltuiască energia în timp ce se deplasau către un câmp de bătălie ales de inamicii lor.

Și totuși... să fi fost posibil ca Liss să țină încă sub secret identitatea adevărată a Istei și doar să anunțe autoritățile că o nobilă de rang neînsemnat plecată într-un pelerinaj, fusese răpită de acești fugari

nepoftiți? Ista și-l imagină pe provincarul de Tolnoxo dându-se înapoi atât cât era necesar ca problema jokonienilor fugari să intre în atribuțiile provincarului de Caribastos. Dy Cabon și Foix n-ar fi permis o asemenea abordare impasibilă a situației, totuși – or fi ajuns în siguranță cei doi? Să fie încă rătăciți prin munți? Doborâți ori distrași de demonul acela rudimentar care pusese stăpânire pe Foix, devenit brusc mai puternic prin forță, inteligență și voință în timp ce se înfrupta din istețimea trupului său gazdă?

Ghidându-se după cine știe ce rapoarte din partea cercetașilor lor, jokonienii părăsiseră codrul răsfirat și o luară pe drumul cufundat în întuneric, parcurgând câteva mile la trap iute. Se crăpa de ziuă când ajunseră la albia unei râu pe jumătate secăt, copitele cailor scoțând un zgomot puternic peste prundișul și nisipul din acea zonă. Dacă vroiau să vorbească, oameni erau nevoiți să se apropie mult unul de altul. Ista își umezi buzele uscate, îndreptându-și spatele care o durea, atât cât era posibil, de vreme ce avea mâinile legate în față. I se lăsase o jumătate de lungime de funie de la încheieturile mâinilor legate între ele și inelul șei de care era legată funia, așa că dacă își ridica mâinile și se apleca un pic, abia putea să-și atingă nasul. Trecuse mult prea mult timp de când fusese lăsată să bea, ori să mănânce, ori să-și facă nevoile, iar interiorul pulpelor i se rosea de la șa încât devenise carne vie.

Și dacă cumva cohorta reușea să scape și de eventuala ambuscadă, strecurându-se peste hotarul cu Jokona până la urmă? Fără îndoială că avea să fie dată în primire Prințului Sordso, dusă la castelul acestuia,

instalată cu tot confortul, ba nu, în lux chiar, cu doamne de companie... multe doamne de companie vigilente. Oare evadase dintr-un castel doar ca să sfârșească prin a fi prizonieră într-un altul – ba mai rău de atât, să fie transformată într-o pârghie politică împotriva puținilor oameni pe care îi iubea...?

Bezna se prefăcea în zori, umbrele în siluete care prindeau culoare, în timp ce bolta înstelată pălea în lumina crepusculară ce preceda zorile. O ceață prelungă plutea deasupra apei, curbându-se deasupra malurilor netezi, iar caii o tulburau în trecere ca pe o perdea lăptoasă. O faleză joasă, săpată în mal de cursul râului, se ridică la stânga lor, culorile roșiatice ale straturilor ei succesive abia începând să lucească.

O piatră plescăi în apa întunecată care curgea pe la poalele acelei faleze. Una din străjile care o flancau pe Ista își suci capul la auzul acelui zgomot apărut din senin.

Un șuier – o săgeată de arbaletă îi înflori în piept. Abia mai scoase un țipăt slab când se prăbuși pe prundiș. O clipă mai apoi, Ista simți șocul morții bărbatului ca un trăsnet care-i străbătu simțurile, năucind-o. Calul ei o rupse dintr-o dată la trap, apoi la galop. De jur împrejur oamenii începuseră să țipe, să dea comenzi răcnite, să înjure. Strigăte de răspuns și mai multe săgeți începură să cadă în rafale de deasupra.

Pe toți zcii, fie ca atacul să se termine iute! Ferda și oamenii lui se aflau în cea mai mare primejdie, în cazul în care jokonienilor le-ar fi cășunat să-și ucidă dintr-un foc prizonierii cei mai periculoși, înainte de a întoarce

armele împotriva noului dușman. Moartea lovea iar și iar, îi șfichiua percepțiile interioare ca niște limbi incandescente, chiar dacă simțurile externe i se învâртеbeau într-un tumult de mișcare. Își smuci înainte și-napoi încheieturile suferinde, cuprinsă de frustrare față de acele legături, însă nodurile erau legate strâns și nu se slăbiseră în ciuda faptului că încercase să le forțeze cât mersese toată noaptea. Dacă și-ar fi eliberat picioarele din scări și s-ar fi opintit să sară într-o parte într-un efort nebun de a descăleca, ar fi însemnat să-și frângă încheieturile mâinilor înainte să-și rupă legăturile; apoi ar fi fost pur și simplu târâtă de cal.

Un tunet de copite, de strigăte și urlete se ridică din fruntea coloanei; o cavalerie se năpustise mugind, din josul văii râului, asupra avangardei jokoniene într-o încheștare și-o ciocnire metalică. Caii nechezau, fornăiau și se prăvăleau. Alte strigăte veniră din spate. Ofițerul care o trăgea după el de funie își smulse frâiele atât de brutal încât calul acestuia se trase înapoi. Se holba de jur împrejur, cuprins de panică.

Comandantul veni la el în galop, ieșind din busculadă cu sabia scoasă, zbierând în rocnară, făcând semne altora să îl urmeze. O înșfăcăură pe Ista și pe cel care o ținea captivă și rupseră rândurile, ieșind într-o margine, cățărându-se pe malul jos din acea parte. Spadasinii din avangardă își croiră drum printre niște luptători înarmați cu arbalete și înveșmântați în livrele cenușii necunoscute care alergau în direcția unde se dădea lupta. Mâna aceea de jokonieni care o luaseră cu ei pe Ista, trecu ca săgeata pe lângă alți călăreți și

pătrunseră la galop în tufărișul care mărginea copacii de pe malul râului.

Ista, cu capul bubuind, cu privirea înceteșată, avea imagini când înnegrite, când albe din pricina șocurilor răscolitoare ale morților; atâtea suflete înghesuite într-un singur loc și timp, dezrădăcinate violent de trupurile lor. Se căznea să nu leșine și să se prăbușească – în viteza aceea, s-ar fi putut alege cu mâinile smulse. Nu se putea gândi la altceva decât la nedreptatea comisă asupra bietului soldat, biciuit de cu seară pentru că încercase să dezerteze, când până și propriul lui comandant l-a părăsit *pe el* fără pic de ezitare...

Nu mai vedea nimic în afară de gâtul calului, încordat în fața ochilor ei, cu urechile lăsate pe spate, precum și pământul tare care-i sărea cu plesnet la picioare. Bietul ei cal speriat nu mai avea nevoie să fie tras de hățuri, mâncând pământul laolaltă cu animalul de-alături, fiind pe punctul de a-i întrece pe ceilalți, lăsându-i de căruță pe gardieni. Calea cotea către dreapta, făcând un ocol larg. Încetiniră în cele din urmă în vreme ce pătrunseră într-o zonă mai stâncoasă, presărată cu coline joase printre desișuri răsfricate care îi puteau ascunde acum de privirile oricăror hăitași. Dar mai venea cineva oare pe urmele lor?

Comandantul își luă în cele din urmă răgazul de a-și băga înapoi sabia în teacă. Nu și-o mânjise cu sânge, observă Ista. O luă înaintea în fruntea grupului, ferindu-se și ocolind bolovanii și copacii. Ista avu bănuiala că n-avea nici gând să aleagă un traseu în afară de a

Înainta la nimereală, după cum îi dicta instinctul și că avea în scurt timp să se afle și el în mare încurcătură iarăși. Oricum, probabil că era în stare să găsească nordul, și cu atât de puțini oameni în urma lui pe care să-i ascundă, poate că nici nu avea nevoie să știe mai mult. Pădurea se îndesea. Urcară un delușor și coborâră într-un defileu. Ista încercă să estimeze cam câte mile făcuseră din locul ambuscadei. Cinci sau șase, pe puțin.

Își calculă pericolul în care se afla, în timp ce caii își făceau loc încetișor printre pietrele unui pâraiaș, iar ea își recăpăta suflul din nou. Nu era cu mult mai rău decât înainte. Nu se temea că ar putea fi siluită ori supusă cu cruzime torturii, cu toate că urma să aibă parte fără îndoială de toate greutățile pe care jokonienii le pricinuiseră în retragerea lor pripită. Acești ofițeri pierduseră totul – oamenii, echipamentele, prada de război, onoarea, până și calea. Însă numai de-ar fi putut să i-o aducă pe Ista plocon lui, și prințul de Jokona le-ar fi iertat fiecare nenorocire suferită. Ea era nădejdea lor de izbăvire. N-aveau să o elibereze nici pentru bani, nici de-ar fi fost amenințați, n-ar fi predat-o nici cu prețul vieții lor. Așa că n-avea cum să-și afle sfârșitul de mâna lor, nu; dar moartea într-un accident sau drept urmare a unei proaste judecăți, oh, da, foarte posibil. Nu prea vedea vreun avantaj în situația de acum.

Merseră șerpuit în josul defileului preț de încă o milă. Râpa se adâncea tot mai mult, iar marginile deveneau tot mai abrupte, împădurite sau în surplombă, dar Ista dădu cu ochii în zare de o tentă

galbenă încețoșată. Făcură o cotitură ca să descopere că defileul se sfârșea brusc înspre un râu care curgea lucind, pe loc drept.

Flancat din ambele părți, blocând singura cale de ieșire, stătea un călăreț singuratic. Ista își simți respirația înghețându-i, sau poate că era un tremur de emoție? Coastele calului, de culoarea mangalului, săltau din greu și erau asudate, nările îi erau umflate și roșii, dar bătea cu copita pe loc, mișcând nervos, cu mușchii încordați ca pentru a o lua din loc. În schimb, omul nu părea să respire greu deloc.

Părul lui de un roșu închis nu era împletit, ci tăiat scurt în stil chalionez și dat după urechi în șuvițe încâlcite. O barbă scurtă îi acoperea obrazul. Purta o cămașă din zale, platoșe din piele grea care-i apărau antebrațele și o tunică cenușie din zale, încrustată toată cu aur. Tunica îi era stropită cu sânge. Ochii îi licăreau în vreme ce-și calcula șansele: se îngustau, luceau.

Își trase sabia cu o mișcare amplă, în semn de salut. Mâna care ținea strâns mânerul sabiei era murdară și acoperită de sânge închegat. Doar pentru o clipă, cel mai cumplit rânjet macabru ce-i fusese dat vreodată lstei să vadă, luci pe chipul acelui om, mai ceva ca oțelul.

Își lovi calul în coaste cu călcâiele și se năpusti înainte.

Capitolul 8

În fața acestei hotărâri formidabile, istoviții oșteni jokonieni avură un moment de șovăială cam îndelung. Călărețul atacator trecu printre primii doi, înainte ca aceștia să apuce să-și scoată săbiile pe jumătate din teacă și îi făcu să se învârtă în loc din pricina spintecăturilor din care începuse să gâlgâie sângele chiar în clipa în care se năpustea asupra bărbatului care o târa după el pe Ista. Omul răcni și se feri în lături, bâjbâind după arma sa; tăind aerul cu un șuierat și un zbârâit greu, lama grea a călărețului trecu prin funia întinsă din față. Calul Istei, eliberat, se smuci înapoi.

Armăsarul cel sur se ridică în două copite chiar în dreptul ei. Lama sabiei țâșni în sus, fu apoi cumva trecută în mâna stângă, nu mai puțin abilă decât dreapta, se roti sclipind și se strecură printre mâinile Istei și oblâncul șei de care îi erau legate încheieturile. Abia găsi timp să-și retragă pumnii încordați înainte ca lama ascuțită să zvâcnească în sus din nou, tăindu-i legăturile și biciuind văzduhul pe lângă obrazul ei. Călărețul îi aruncă un zâmbet sinistru peste umăr, la fel de tăios ca și sabia pe care o mânua, mugi și își împinse lama oțelită înainte.

Cu un geamăt înfiorat de satisfacție. Ista își descâlci încheieturile mâinilor din blestematele acelea de funii și dădu să se aplece înainte ca să-și apuce frâiele calului. Cel care o luase ostatică își roti calul la rândul

său, izbindu-l pe al ei și aproape dărâmând-o din șa, apoi înșfăcă înaintea ei hățurile. Trase de căpăstrul calului ei.

— Pleacă, Pleacă! țipă ea, lovindu-l peste brațul care o ținea strâns.

Ținându-și cu stângăcie frâiele și sabia în cealaltă mână, bărbatul își pierduse echilibrul, stând aplecat mult într-o parte; cuprinsă de groază, Ista îl apucă brusc de mânecă, într-un moment de inspirație, se înfipse bine în scări și smulse cât de tare putu. Luat prin surprindere, ofițerul jokonian se răsturnă din șa și se prăbuși cu zgomot peste prundișul de pe fundul pârâului.

Ea trăgea nădejde că armăsarul ei îl călcase în copite în timp ce sărea încoace și-ncolo, dar nu putea fi sigură. Pietrele umede și netede erau acoperite cu alge verzi, lunecoase sub călcătură. Animalul ei sufla din greu și zvâcnea pășind împiedicat. Hățurile îi atârnav pe jos de-acum, riscând să nimerească prinse sub copitele din față ale calului. Ea se aplecă peste oblâncul șeii, apucă, dar nu nimeri, apucă iar, le prinse, lăsând pielea plină de noroi să-i alunece printre degetele la fel de murdare și se ridică dreaptă în șa, pentru prima oară după atâtea zile, stăpână pe mișcările ei. Săbiile zăngăneau și scrâșneau. Ista aruncă o privire sălbatică împrejur.

Unul din ostașii rămași mai în urmă încerca să-l împingă pe atacatorul lor înapoi înspre ceilalți, în vreme ce al doilea călăreț căuta să-l prindă descoperit. Comandantul își îmboldi calul în învălmășeală, dar mâna stângă, care i se încleștase greoi pe sabie, se lovi

cu plesnet de brațul lui drept. Sângele începu să i se prelingă printre degete și de-a lungul mânecii, făcându-i frâiele să alunece în strânsoarea pumnului. Un alt războinic jokonian care se ținuse mai departe de cei trei călăreți din fruntea grupului și își scăpase pielea în felul ăsta în urma primului măcel, izbutise să își desprindă arbaleta din legăturile șei și o vântura înnebunit în vreme ce calul lui se ferea speriat și fornăia. Ținea strâns în dinți o săgeată de arbaletă. Își scuipă proiectilul aducător de moarte în palmă, îl fixă în arc și începu să-și ridice arma ca să țintească. Ținta era în mișcare, însă raza de acțiune era destul de scurtă.

Ista nu era înarmată... își mână calul înainte, lovindu-l în coaste cu călcâiele cizmelor ei fără pinteni și îl îndreptă la trap silit pe partea cealaltă a pâraiașului. Calul goni în salturi peste apă și nimeri pe mal într-un soi de galop mărunț; ea îl smuci de hățuri făcându-l să se lovească carambolesc de armăsarul celui cu arbaleta. Bărbatul sudui în vreme ce coarda zbârnâi, iar proiectilul își rată ținta. Încercă să o lovească în cap cu arma grea, dar ea se eschivă.

Comandantul răcni în Roknară peste umăr la arbaletier:

~ Prinde femeia! Du-i-o Prințului Sordso! ~

Lăsându-și în urmă cei doi străjeri fără cai și sângerând, îmboldindu-și calul cu genunchii și ridicându-se în șa ca să pregătească o lovitură puternică cu ambele mâini, călărețul cel cărunt se aruncă înainte. Ultimul ordin al nefericitului comandant fu retezat ca din senin, odată cu capul

acestuia. Ista avu o nălucire a trupului ce se prăbușea, împrôșcând sânge, cu calul fugind speriat de sub el și flacăra orbitoare a unui suflet torturat, sfâșiat din învelișul lui trupesc, iar apoi un gând tulbure „*Acum crezi în profețiile mele?*”

Iar apoi un altul și mai tulbure: *Dar oare eu cred?*

Spada lucitoare și calul cenușiu se rotiră în loc fără răgaz ca să se năpustească asupra arbaletierului, care se împleticea acum înnebunit. Sabia trecu încă o dată din mâna dreaptă în mâna stângă, iar vârful căzu ca o lance. Impactul asupra calului și spadasinului fu atroce și perfect concentrat; vârful sabiei străpunse pieptul arbaletierului, trecând prin cămașa de zale, răsturnându-l din șa și târându-l pe crupa calului ca să-i țintuiască trupul de un copac de dinapoia sa. Izbit cu putere, calul căzu și apoi se ridică anevoie, cu coastele umflate ca foalele, după care o rupse la goană. Pentru o clipă, sabia grea scăpă din mâna stăpânului ei ce semăna moarte împrejurul lui, însă acesta își întoarse brusc calul în loc, fanda ca să apuce mânerul și o smulse cu iuțeală de unde rămăsese înfiptă. Jokonianul se prăbuși fără suflare la pământ, udând cu sângele său rădăcinile copacului.

Ista fu cât pe ce să leșine din pricina torentului orbitor de suflete ce scoteau vaiere înnebunite de durere ca niște vârtejuri ce o împresurau. Apucă strâns oblâncul șei și se sili să stea dreaptă, cu ochii larg deschiși ca pentru a nesocoti clarviziunea. Cele mai sângeroase imagini ce i se perindau acum pe dinaintea ochilor nu erau nici pe departe atât de înfiorătoare ca acele viziuni nedorite. Oare câți muriseră...?

Comandantul, arbaletierul... cei doi străjeri din ariergardă nu mai mișcau nici ei. Un cal și-un călăreț se pierduseră pe cine știe unde, lăsând în urma lor o dâră de sânge. La gura defileului, ofițerul-tălmaci se cocoța pe un cal slobozit, abandonându-și sabia în glodul roșu-verzui. Îl apucă de hățuri și îl struni la galop în josul râului, nemaiuitân-du-se în urmă. Fără să aibă vreo dificultate la respirat, cu vârful sabiei plecate picurând de sânge, călărețul cel sur se încruntă în urma lui pentru o clipă, apoi se întoarse și o cercetă preocupat pe Ista. Își îmboldi calul către ea.

— Milady, sunteți bine?

— Sunt... rănită, gemu ea.

Nălucile acelea se estompau ca niște pete negre care-ți persistă pe retină după ce privești direct în lumina soarelui.

— Bun! Rânjetul îi apăru din nou fulgerător pe chip, să fi fost veselia pe care i-o provoca triumful – beția luptei? Era vădit că rațiunea nu-i fusese știrbită de teamă, dar nici nu părea a fi în toate mințile. Un om cu capul pe umeri n-ar fi atacat de unul singur șase soldați dușmani.

— Am văzut cum v-au răpit, continuă el. Ne-am împărțit în patru cete și-am răscolit pădurea în căutarea dumitale; m-am gândit eu că o s-o luați pe drumul ăsta. Zicând acestea, își întoarse privirea către malul râpei după vreun semn de primejdie; își miji ochii satisfăcut, negăsind niciunul. Își șterse lama sabiei de tunica de zale mânjită, o ridică într-un salut scurt către ea și apoi o băgă în teacă cu un plesnet mulțumit.

— Aș putea să știu și eu cărei doamne am onoarea și plăcerea de a mă adresa?

— Eu... Ista avu o ezitare. Sunt Sera dy Ajelo, verișoara provincarului de Baocia.

— Hm, făcu el cu o mină gravă. Eu sunt Porifors. Apoi aruncă o privire înspre buza prăpastiei. Trebuie să-mi găsesc oamenii.

Ista încercă să-și dezmoștească mâinile. Abia dacă îndrăzni să-și atingă încheieturile acoperite cu răni și cruste sângerânde și roase de funii.

— Și eu pe ai mei, însă am fost ținută legată de nenorocitul ăsta de cal de pe la miezul nopții. Fără răgaz, merinde sau apă, ceea ce la început părea a fi o cruzime, dar acum mi se pare un gest de bunăvoință. Dacă ai vrea să-ți încununezi actul dumitale de eroism matinal, fii bun și păzește-mi animalul și decența cât timp îmi caut eu un tufiș. Aruncă și ea o ochire suspicioasă în susul defileului. Sau vreun bolovan sau altceva de genul ăsta. Cu toate că nici calul meu nu prea cred să aibă mai mult chef decât mine să mai facă vreun pas.

— Ah, făcu el înseninându-se amuzat. Cum să nu, Sera?

Își smuci ușor bidiviul de luptă și se întinse după hățurile calului ei. Zâmbetul îi pieri la vederea articulațiilor ei. Ea descălecă asemeni unui sac cu grăunțe răsturnat; o prinseră niște mâini puternice care îi lăsară urme roșii mânjite pe tunică. O ținu dreaptă o clipă ca să fie sigur că se poate ține pe picioare.

Zâmbetul i se topi cu desăvârșire de pe chip măsurând-o din cap până-n picioare.

— E-o groază de sânge pe poalele rochiei dumitale.

Ea îi urmări privirea. Faldurile fustelor ei despicate erau împestrițate cu pete de sânge, uscat și proaspăt, în dreptul genunchilor. Ultimul galop îi zdrelise carnea, provocându-i plăgi adânci.

— Răni de la șa. Sunt vătămări banale, pe care nu mi le-a provocat nimeni.

El ridică din sprâncene.

— Ce numești dumneata răni grave atunci?

Ea se îndepărtă împleticindu-se pe lângă cadavrul comandantului decapitat.

— Asta.

El își plecă capul, aprobându-i punctul de vedere.

Ea trecu clătînându-se dincolo de trupurile căzute, și o luă la deal ca să găsească niște bolovani cu tufișuri. Când se întoarse îl găsi îngenunchiat lângă pâraiaș. El îi zâmbi și îi întinse ceva pe o frunză; ea îi aruncă o căutătură bănuitoare și, după un moment de năuceală, își dădu seama că era o bucată zdravănă de săpun de casă.

— *Oh*, suspină ea. Asta ca să nu izbucnească în lacrimi. Se lăsă în genunchi și își spală mâinile la un izvor care curgea printre bolovani, apoi, cu mai multă grijă, rănila de la încheieturi. Bău apoi din palmele făcute căuș, fără să se mai poată sătura.

El așază o legăturică înfășurată în pânză pe o lespede plată, iar când o desfăcu, dădu la iveală un teanc de cârpe curate, tăiate pentru bandaje. Probabil că le scosese din tolba lui; jokonienii își isprăviseră propriile provizii de acel fel.

— Sera, mă tem că va trebui să vă cer să mai mergeți

călare o bună bucată de drum. N-ar fi mai bine să vă curățați și să vă bandajați genunchii mai întâi?

— Oh. Ba da. Vă mulțumesc mult, domnule.

Se așază pe un colț de stâncă, își scoase cizmele pentru prima dată în ultima vreme și își sumeți cu grijă poalele fustei care i se făcuseră una cu rănilor acoperite de cruste, după ce se lipiseră și se uscaseră acolo. El se învârti în jurul ei, cu palmele proaspăt spălate, desfăcute în încercarea de a o ajuta, dar își strânse pumnii văzând-o cum se încăpățânează să se descurce singură. Veni rândul săpunului, dureros dar ogoitor. Și revelator.

O zdrelitură adâncă sângerie din care supura un lichid galben.

— O să dureze o săptămână ca să se vindece astea, observă el.

— Pesemne că da.

Cum era un călăreț trecut prin multe lupte, era neîndoios că-și oblojise și el multe răni provocate de șaua calului, așa că verdictul lui era unul avizat. Mai zăbovi ceva timp cu privirea asupra ei de parcă ar fi vrut să se asigure că n-avea să i se întâmple nimic rău, își întinse degetele și-și scărpină obrazul, apoi se ridică și se duse să cerceteze cadavrele pe toate părțile.

Le examină metodic, dar nu cu scopul de a le jefui, căci abia dacă învrednici cu atenție inețele sau agrafele scumpe de la mantale sau pungile pe care le dădură la iveală trupurile celor răpuși. Orice hârtie pe care se întâmpla să o descopere, o analiza și apoi o dosea în tunică după ce o împătura cu grijă. Acest Porifors – sau dy Porifors; nu spusese dacă era vorba de numele

lui cel mic sau cel de familie – era ofițer, fără îndoială, și chiar unul însemnat; vreun ostaș vasal al provincarului de Caribastos, sau în orice caz, antrenat ca un războinic adevărat. Din câte se părea, scrisoarea lui Foix fie rămăsese în urmă, la cei din coloana părăsită, fie se pierduse odată cu unul dintre fugari.

— Îmi puteți spune, Sera, câți erau la număr ceilalți prizonieri din convoiul jokonian?

— Câțiva, zeii fie lăudați. Șase femei din Ibra și șapte bărbați, pe care jokonienii i-au socotit destul de valoroși încât să-i târâie după ei peste munți. Și doisprezece, ba nu, unsprezece gardieni din Ordinul Fiicei, care s-au angajat să mă însoțească în pelerinajul meu, capturați de coloana jokoniană acum... două zile. Numai două zile să fi trecut? Sper din tot sufletul ca unul din gardienii mei și alți câțiva din grupul meu să fi scăpat în Tolnoxo, acolo unde ne-au prins pentru prima dată.

— Și dumneata erai singura doamnă din Chalion printre cei prinși? El ridică din sprâncene, mirându-se din ce în ce mai tare.

Ea încuviință scurt din cap și încercă să găsească ceva folositor de spus acestui ofițer atent.

— Acești invadatori au năvălit sub stindardul Prințului Sordso, căci aveau cu ei ofițeri care însemnau pe răboj cea de-a cincea parte din capturi, cuvenită prințului. Au venit prin Ibra și au jefuit cetatea din Rauma din zonă, după care s-au retras prin trecătorile din munți atunci când marchizul de Rauma i-a pus pe goană. Cel de colo, căruia i-ai luat gâtul – făcu ea un semn din cap înspre leșul a cărui vedere te întrista –

era cel mai în vârstă, deși nu cred că era comandant de la bun început. Ieri, de pildă, numărul lor se ridica cam la nouăzeci și doi, deși câțiva din ei or mai fi dezertat pe timpul nopții, înainte să se împrăstie la repezeală din cauza ambuscadei voastre.

— Tolnoxo... El își scutură mâinile de praf, se ridică de lângă ultimul cadavru și se duse să vadă în ce stadiu mai era ea cu oblojitul rănilor. Tocmai își înfășura benzi de pânză în jurul celui de-al doilea genunchi captușit. Purtarea lui atent curtenitoare o făcea cumva să fie și mai conștientă de faptul că era singură cu un străin.

— Nici nu-i de mirare. Vă aflați acum la nici treizeci de mile distanță de granița cu Jokona. Coloana aceea a străbătut aproape o sută de mile în astea două zile.

— Au înaintat fără să-și precupețească eforturile. Cu frica-n sân. Ista se uită împrejur la acel tablou. Muște verzi lucitoare începuseră să se adune cu un zumzăit supărător în umbra umedă. Dar nu le-a fost îndeajuns de frică să rămână acasă în primul rând, din nefericire.

El schiță un zâmbet amar.

— Poate că data viitoare frica o să le fie un sfetnic mai bun. Se scărpină în barbă. Nu avea nuanța aceea întunecat roșcată pe care o avea părul lui, ci mai deschisă, încărunțită din loc în loc. E prima dumitale luptă, Sera?

— Prima de felul acesta, da, zise ea terminând de bandajat și făcând un nod strâns.

— Îți mulțumesc că l-ai îmbrâncit pe individul ăla cu arbaleta. A fost la țanc.

Cum, băgase de seamă și asta? Pe toți zeii! Îl crezuse prins într-un tot în ceea ce făcea.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Văd că nu te pierzi cu firea.

— Știu.

Își ridică privirea la auzul remarcii lui grave, dar și surprinse. Îi zise cu șovăială în glas:

— Dacă vei continua să fii prea amabil cu mine, o să mă apuce plânsul și o să stric toată impresia pe care am lăsat-o.

El o privi oarecum perplex, apoi dădu din cap.

— Crudă femeie, să-mi interzică să fiu amabil! Fie și-așa! Trebuie să pornim însă acum, spre un loc mai sigur unde să ne putem odihni. Repejor și cu grijă, căci am impresia că oamenii dumitale nu au fost singurii supraviețuitori rătăciți de grup. Sper să-i întâlnim pe unii dintre ai mei, mai întâi. Se încruntă, uitându-se în jur. Am să-i trimit înapoi ca să-i strângă pe aștia și caii lor.

Privi și ea în treacăt la scena încremenită. Leșurile zăceau lățite la pământ; niciunul din caii epuizați nu se îndepărtaseră prea mult. Viziunile acelea, care gemeau sinistru, dispăruseră cu totul – observă ea, fără să zică *slavă zeilor* – însă râpa încă mai părea să reverbereze de vaiere. Abia aștepta să scape de-acolo.

El o ajută să se ridice în picioare; ea îi mulțumi cu o înclinare din cap. Trupul părea să-i înțepenească cu fiecăminut de odihnă. Încă puțin și n-ar mai fi fost în stare să meargă în picioare sau călare. Sau să urce pe cal. Încercarea lui de a o ajuta să urce în scări eșuă când ea suspină convulsiv; văzând astea, o luă pur și

simplic de mijloc și o ridică. Nu era o femeie înaltă, dar nici mlădie ca o trestie, cum era la optsprezece ani. Nu era drept – bărbatul acesta era cam de-o vârstă cu ea, însă vigoarea nu-i fusese știrbită de trecerea anilor care-i încărunțiseră barba. Cu siguranță că de vreme ce bătuse neîncetat meleagurile astea mlăștinoase, se menținuse în formă. Se aruncă și el în șa cu o ușurință uimitoare. Ista se gândi că superbul animal marmorat trebuie să fi fost din aceeași rasă cu murgul zvelt al lui Liss, musculos și antrenat să reziste la goană.

El o luă înainte înspre albia râului, mergând în amonte. Ista văzu urmele copitelor calului lui în prundișul și nisipul de la marginea apei, coborând și se liniști când observă că nu mai erau și alte urme. După câteva minute bune de mers, urmele se întoarseră înspre – sau mai degrabă, dinspre – un pâlț de copaci care mărgineau malul râului. Cei doi merseră înainte de-a lungul apei curgătoare. Calul ostenit făcea pași mici și rigizi; numai prezența celui alt cal îl mai făcea să continue, se gândi ea. *La fel ca pe mine.*

Își scrută salvatorul, odată ajunși mai la lumină. La fel ca și calul și sabia, restul echipamentului lui erau de cea mai bună calitate, dar fără a fi împoțonat cu podoabe de prost gust sau cu încrustații metalice. Nu era un amărât de ofițer așadar, ci unul care-și lua rolul foarte în serios. Ca să supraviețuiască două decenii la frontiera asta, așa cum arătau barba și cutele brăzdate pe chipul lui, un bărbat trebuia să fie extrem de atent la tot ce făcea.

Chipul acela îi atrase privirea. Nu era chipul unui flăcău, proaspăt și îmbujorat ca cel al lui Ferda sau

Foix, nici chipul unui om în vârstă, ofilit ca cel al lui dy Ferrej, ci unul în deplinătatea puterii pe care vârsta matură o dă unui om. Perfect armonios, la apogeul vieții. Palid însă, în ciuda vigorii evidente. Poate că iarna trecută fusese neobișnuit de aspră în Caribastos.

O primă impresie uluitoare, nu era unul și același lucru cu dragostea la prima vedere. Cu toate astea, era cu siguranță o invitație la a medita pe tema asta.

Dar ce avea dragostea de a face cu ea la urma urmei? La optsprezece ani, fusese ridicată de Lordul dy Lutez la triumful scânteietor, facil și înveninat al mariajului înalt cu Riga Ias. Acesta se topise în îndelungata, sumbra ceață a văduviei și blestemului, care au căzut ca o năpastă asupra minții și inimii ei. Cea mai mare parte a existenței ei fusese o pierdere înnegrită, iar șirul acelor ani nu avea să mai fie regăsit sau înlocuit vreodată. Nu se alesese nici cu traiul, nici cu învățămintele pe care orice altă femeie de vârsta ei se presupune că le-ar fi tras din toate astea.

În ciuda idealismului necruțător care se crease în jurul virginității, fidelității și celibatului – în ceea ce le privea pe femei – Ista cunoscuse o grămadă de femei de rang de la curtea lui Ias care își luaseră amanți, în mod fățiș sau pe ascuns.

Ista nu avea decât o idee vagă despre cum procedau acestea. Asemenea situații de concubinaj nu aveau ce căuta la curtea modestă a Văduvei Provincare de la Valenda, se-nțelege; bătrâna doamnă nu arăta niciun fel de toleranță pentru asemenea absurdități, și nici nu ținea astfel de persoane absurde în preajma sa, cu excepția fiicei sale, Ista, care o luase razna și era un

motiv de rușine pentru ea. În cele două călătorii la Cardegoss pe care le făcuse de la ruperea blestemului, în alaiul Provincarei, o dată pentru încoronarea Isellei și apoi pentru a o vizita pe micuța Isara în toamna trecută, abia dacă trecuse printre curteni. Cu toate astea, avea impresia că nu dorință citise în ochii lor, ci pur și simplu lăcomie. Își doreau favorurile roinei, nicidecum dragostea Istei. Nu că Ista ar fi simțit vreo urmă de dragoste. De fapt nu simțea absolut nimic, își dădu ea seama. Cu excepția ultimelor trei zile de groază care o anesteziaseră, poate. Și totuși, până și frica aceea păruse să rămână de partea cealaltă a unui val de sticlă, în mintea ei.

În orice caz – se uită ea pe furiș – era un bărbat a cărui vedere nu putea să te lase rece. Pentru încă un ceas, își mai putea permite să rămână modesta Ista dy Ajelo, care să viseze la o idilă cu un ofițer chipeș. Odată călătoria terminată, visul avea să se spulbere.

— Sunteți foarte tăcută, doamnă.

Ista își dresе glasul.

— Eram cu mintea pe coclauri. M-a cam ajuns oboseala, cred. Încă nu ajunseseră la loc sigur, dar când aveau să o facă, își închipui că o să cadă buștean. Cred că și dumneata ai fost în picioare toată noaptea, pregătind acea minunată primire.

El zâmbi la auzul vorbelor ei, dar spuse doar atât:

— Eu nu prea mai am nevoie de somn, în ultima vreme. O să mă odihnesc un pic la amiază.

Intensitatea privirii lui, începând iar să o studieze, o tulbura. Avea aerul că se uita la ea ca la o enigmă sau la o dilemă. Ea își feri privirea, încurcată, și astfel fu

prima care descoperi ceva plutind în josul cursului de apă.

— Un cadavru, făcu ea un semn cu capul înspre lucrul acela. E același râu pe unde-a venit la vale cohorta de jokonieni?

— Da, face un cot pe-aici...

Își îndemnă calul în apa tumultoasă, care urca până mai sus de burta animalului, se aplecă și apucă trupul de un braț ca să-l scoată pe nisipul de pe mal. Nu era îmbrăcat în straiile albastre ale Fiicei, observă cu ușurare Ista. Era un alt oștean tânăr, care acum nu mai avea să cunoască bătrânețea.

Ofițerul se încruntă privind în jos la el.

— Iscoada din fruntea coloanei, se pare. Îmi vine să-l las purtat de ape la vale ca să ajungă drept mesager în Jokona. Dar sunt convins că sunt alții, mai limbuți, care să ducă veștile. Întotdeauna scapă unii. Țsta poate fi adunat odată cu restul.

Zicând acestea, abandonează trupul acela mustind de apă și își îndemnă calul înainte cu un plescăit.

— Nu puteau s-o ia decât pe-aici, ca să evite și fortăreața din Oby și scutul castelului Porifors. Care a fost conceput de fapt cu fața spre sud, nu spre nord. Ar fi putut mai bine să se împartă în două sau trei cete să se strecoare pe lângă noi; ar fi pierdut o parte din oameni în felul ăsta, dar nu pe toți. S-au lăsat ademeniți de ruta cea mai scurtă.

— Și cea mai sigură, de-ar fi știut că râul duce în Jokona. Păreau cam dezorientați. Nu cred că linia asta de retragere era inclusă în planul lor de la început.

Ochii lui luciră de satisfacție.

— Fra... cel mai bun sfetnic al meu zicea că așa ar sta lucrurile, într-o asemenea situație. Avea dreptate ca obicei. Din același motiv am întins tabăra pe marginea râului ăstuia azi-noapte și am așteptat în tihnă să ne pice singuri în gheară. Mă rog, mai puțin iscoadele noastre, care au isprăvit vreo câțiva cai ca să ne țină la curent.

— Mai e mult de mers până la tabăra voastră? Cred că sărmanul meu cal mai are un pic și își dă duhul.

Animalul ei părea să se împiedice din cinci în cinci pași.

— E al meu personal și n-aș vrea să-l ologesc și mai rău.

— Da, aproape că le-am dat de urmă jokonienilor numai cu ajutorul cailor sfârșiți pe care i-au lăsat de izbeliște în urma lor. Clătină din cap dur dezaprobat, în ciuda faptului că fusese greu încercat în acea dimineață, elegantul lui bidiviu părea să aibă parte de o îngrijire aleasă.

Un zâmbet abia perceptibil îi zbură pe chip.

— Haideți odată să scutim de povară calul ăsta.

Veni lângă ea, lăsa dârlogii liberi pe greabănul calului, se întinse, o culese din șa și și-o așează în poală cu picioarele într-o parte; Ista își înăbuși un scâncet nedemn de protest. El nu-și continuă mișcarea surprinzătoare cu vreo încercare de a fura un sărut sau vreo altă familiaritate rușinoasă, doar o încercui cu brațele ca să-și poată apuca din nou hățurile cu o mână și pe cele ale calului ei cu cealaltă, trăgându-l în urma calului său. Lăsând-o să-și petreacă brațele în jurul *lui* pentru a avea mai multă stabilitate. Ceea ce și făcu. Cu

mare prudență.

Forța lui detașată părea aproape șocantă de la o asemenea apropiere. Nu duhnea a sudoare stătută, așa cum se așteptase – n-avea niciun dubiu că ea mirosea mult mai urât în momentul ăsta. Sângele închegat, care-i păta livreaua cenușie, nu prea avea miros, dar cu toate astea o răceală de moarte părea să plutească în jurul lui. Se odihni pe încheietura cotului lui, la distanță de petele acelea umede, conștientizând cu acuitate greutatea coapselor ei peste ale lui. Nu se mai relaxase în brațele unui bărbat de... nici nu mai ținea minte de când, dar nici acum nu o făcea. Amorțeala epuizării nu era totuna cu relaxarea.

Își aplecă fața spre creștetul capului ei; avea senzația că îi adulmeca părul. O apucă un tremur ușor. Îi murmură pe un ton îngrijorat:

— Acuma să știți că îi fac un bine calului și-atâta tot.

Ea pufni ușor și simți că încordarea din trupul lui slăbește un pic, convins de râsul ei simulat. Era grozav să-și imagineze că poate lăsa garda jos, chiar și pentru o clipă. Să își imagineze că siguranța era un dar pe care cineva i-l putea oferi. Și de care se mai putea bucura timp de câteva momente; cu siguranță că nu și-ar fi ocupat brațul din dreptul sabiei cu ea în felul acesta, dacă nu s-ar fi aflat aproape în raza vizuală a taberei sale. Dar probabil că, atâta vreme cât ea se complăcea în postura aceasta, făcea și el același lucru. Așa că se lipi de el și se lăsă legănată de mersul calului, moțăind.

Se auzi zgomotul unor copite de cai lovind prundișul, un strigăt; știi că se afla printre prieteni

chiar înainte să se uite, căci simți un alt fel de încordare în îmbrățișarea lui plăcută. *Ți s-a sfârșit visul. E timpul să te trezești.* Oftă.

— Milord! strigă un călăreț.

Unul dintr-un grup de trei oameni în tunici argintii, după câte întrezărea ea printre gene, ce coborau în galop mărunț pe malul râului în lumina soarelui de dimineață. Soldații înveșmântați în zale își încetînă galopul și se adunară în jurul lor râzând.

— Ați luat-o! continuă cel ce vorbea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

În glasul salvatorului se simțea amuzamentul și poate și un dram de îngâmfare.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că o să vă dați seama.

Ista contemplă tabloul acela eroic pe care-l întruchipau în șaua calului cel marmorat; halat spectacol pentru oamenii nobilului acestuia. O să le iasă vorbe printre trupeți la noapte, mai mult ca sigur. Și iată cum își întreținea un comandant aura de mister – ea nu-i purta pică pentru că se înfățișase înadins în felul acesta înaintea oamenilor săi, dacă o făcuse într-adevăr înadins. Iar dacă, bărbat fiind, se delectase strângând-o cavalierește în brațe, profitând de faptul că era sfârșită, nu putea să-i poarte pică nici pentru asta.

Oamenii începură să-i facă într-o suflare un raport asupra ultimelor evenimente; despre ostaticii luați, despre zona care fusese asigurată, despre răniții cărora li se dăduseră îngrijiri sau fuseseră transportați cu căruțele până la cel mai apropiat oraș, despre numărul morților.

— N-am isprăvit încă să-i prindem pe toți cei care

au scăpat atunci, le spuse comandantul. Cu toate că încep să mă îndoiesc de exactitatea avertismentelor din partea Lordului dy Tolnoxo. Se pare că avem numai nouăzeci de jokonieni de care să luăm seama, nu două sute, așa cum pretindea el. O să mai găsiți cinci morți în josul râului. Unul pe care l-am tras afară din apă cu vreo 3 mile mai la vale, cred că o fi căzut când i-am atacat prima dată. Alți patru, aproape de gura râpei ăleia de la o milă și ceva mai încolo, unde i-am prins încercând să o șteargă cu doamna pe care o vedeți. Ia câțiva oameni și adună-i și pe ei și caii lor cu tot cu harnașamente și puneți-i la un loc cu ceilalți ca să-i trecem pe o listă.

Aruncă frâiele calului Istei unuia dintre supuși.

— Îngrijește-te cu mare atenție de animalul ăsta – este al Serei aici de față. Adu-i apoi harnașamentul la mine-n cort. Pune-i pe toți cei care au fost implicați la salvarea ostatecilor din caravană să-mi facă o dare de seamă imediat. O să mă duc să văd ce se întâmplă cu răniții și prizonierii după amiază.

Ista îl chestionă și ea plină de interes pe soldat:

— Erau niște oameni din Ordinul Fiicei, luați prizonieri de jokonieni – sunt teferi?

— Da, am văzut câțiva din ei.

— Câți? întrebă ea nerăbdătoare.

— Nu știu exact, milady – sunt câțiva în tabără, își însoți spusele cu o smucitură din cap indicând zona din amonte.

— O să vă întâlniți cu ei cât de curând și o să aflați mărturiile lor în legătură cu cele petrecute dimineață, o liniști salvatorul ei. Își salută oamenii, iar aceștia se

împrăștiară care încotro.

— Ai cui sunt soldații ăștia nemaipomeniți? Întrebă Ista.

— Ai mei, din fericire, răspunse el. Ah, scuzele mele; n-am apucat să mă prezint așa cum trebuie cu toată graba aia. Arhys dy Lutez, Marchiz de Porifors, la ordinele dumatiale, Sera. Castelul Porifors e vârful de lance al Chalionului la hotarul dintre Jokona și Ibra, iar oamenii locului sunt lustrul acestei lănci. Grație zeilor că povara asta s-a mai ușurat cât de cât, acum că Ibra ne-a devenit prietenă sub domnia Roinei Iselle.

Ista îngheță în strânsoarea lui blândă.

— Dy Lutez? repetă ea îngrozită. Ești cumva rudă cu...?

El înțepeni la rândul său; amabilitatea lui voioasă căpătă un iz de răceală. Dar tonul, devenit brusc studiat, rămase destins.

— Marele cancelar și trădător, Arvol dy Lutez? Tatăl meu.

Nu era unul din cei doi moștenitori principali ai lui dy Lutez, fiii cancelarului din prima căsătorie, care l-au urmat la curte în vremurile Istei. Cei trei copii bastarzi recunoscuți ai celebrului curtean fuseseră toți fete, măritate cu oameni de rang și cu putere financiară, în urmă cu mult timp. Dy Lutez rămăsese văduv de două ori până să-l cunoască Ista, cea de a doua soție având deja zece ani de când murise. Acest Arhys nu putea decât să fie un fiu de la cea de a doua soție, în cazul ăsta. Cea pe care dy Lutez, aflat în floarea vârstei, o lăsase singură pe domeniile ei, ca el să poată alerга în voie după Ias, la curte sau pe câmpul de război,

nestânjenit. Moștenitoarea unui nobil din nord, da, atât parcă își mai amintea Ista.

Vocea lui deveni mai aspră.

— Vă miră că fiul unui trădător este în stare să slujească Chalionul?

— Ba deloc.

Își întoarse privirea, urmărindu-i osatura feței, atât de aproape de ochii ei. Poate că avea ceva din bărbia frumoasă și nasul drept al mamei sale, dar energia aceea bărbătească impresionantă era în întregime a Lordului dy Lutez.

— A fost un mare om. Ai ceva din... înfățișarea lui.

Vorbele ei stârniră uluiala pe chipul lui; întoarse capul să o privească de data aceasta într-un fel cu totul diferit, cu o curiozitate și o nerăbdare pe care abia și le putea stăpâni. Ea nu-și dăduse seama cât de mascată este atitudinea lui, până nu lăsa să-i scape:

— Adevărat? L-ați întâlnit vreodată? În carne și oase?

— Dar ce? Tu nu?

— Nu cât să-mi amintesc. Mama avea un tablou deal lui. Dar nu era reușit. Se încruntă.

— Eram aproape de vârsta la care aș fi putut să fiu adus la curte când a... murit. Eram destul de mare. Dar... poate că a fost mai bine așa.

Toată curiozitatea aceea dispăru, se retrase la loc în vizuina ei secretă. Zâmbetul lui abia schițat era oarecum stânjenit. Un bărbat în toată firea, la patruzeci de ani, prefăcându-se că nu dă doi bani pe durerea unuia de douăzeci. Ista își reconsideră convingerea cât privește insensibilitatea care pusese

stăpânire pe ea, simțind acea străfulgerare a revelației că i se răsucește în măruntaie ca un cuțit.

Ocoliră un cot al râului ca să descopere în curbura interioară a apei un tăpșan mărginit de o pădurice. Iarba era călcată în picioare și împestrițată cu resturile unei tabere pe jumătate întinse, cu vetre de foc stins și harnașamente împrăștiate.

Un cal priponit între doi copaci, câțiva oameni care înșeau alți cai sau care legau sarsanale în cârca unor asini. Oameni care strângeau bagaje, oameni care stăteau pe iarbă, câțiva care dormeau pe pături sau direct pe pământul gol. Corturile câtorva ofițeri fuseseră întinse la umbra unui crâng din capătul celălalt al pajiștii.

O mână de oameni se repezică la dy Lutez de îndată ce dădură cu ochii de el, chiuind și răcnind tot soiul de saluturi și întrebări, bombardându-l cu vești și cerând ordine. O figură bine cunoscută în albastru alerga cu dificultate în urma lor.

— Ah! Ah! A scăpat! țipă Ferda dy Gura plin de veselie. *Suntem salvați!*

Arăta de parcă fusese tăvălit prin praf și tufișuri țepoase vreo milă, murdar, epuizat și palid, dar teafăr: nici urmă de bandaje, de sânge, șchiopătând doar din pricina rănilor provocate de șaua calului și doar cu câteva vânătăi. Ista răsuflă ușurată.

— Roina! strigă el. Slavă zeilor, fiecăruia în parte și tuturor cinci la un loc! Fie lăudată Fiica Primăverii! Puteam să jur că v-au înșfăcat nenorociții ăia de jokonieni până la urmă! I-am trimis pe toți cei care mai erau în stare meargă călare, laolaltă cu oamenii

marchizului de Porifors, în căutarea domniei voastre...

— Dar însoțitorii noștri, Ferda – e vreunul rănit?

Ista se forța să stea dreaptă, sprijinindu-se cu o mână de brațul marchizului în timp ce Ferda își croia drum până la calul cel pag.

Își trecu mâna prin părul care-i stătea ȣepos de sudoare.

— Unul a fost lovit în coapsă de o săgeată de arbaletă, trasă de oamenii marchizului, ghinion, unul și-a rupt piciorul când i s-a prăbușit calul peste el. I-am pus pe alȣi doi să aibă grijă de ei, cât așteptăm să isprăvească doftorii cu tovarășii noștri cei mai grav răniȣi. Restul sunt bine mersi. Și eu la fel, acum, că nu mai sunt înnebunit de grijă pentru domnia ta.

Arhys dy Lutez rămăsese neclintit ca o stană de piatră lângă ea.

— Roina? repetă el ca un ecou. *Aceasta* este Văduva Roina Ista?

Ferda se uită la el cu admiraȣie:

— Păi cum, sire? Dacă domnia ta ești salvatorul ei, o să-ȣi sărut mâinile și picioarele! Am crezut că-mi pierd minȣile când am numărat femeile captive și am descoperit lipsa ei.

Marchizul făcu ochii mari la Ista de-ai fi zis că aceasta s-ar fi prefăcut în oareșce creatură de legendă în faȣa lui. *Poate că asta și sunt.* Care din nenumăratele versiuni ale morȣii tatălui său de mâna rigăi Ias o fi auzit-o? Pe care din minciuni o fi luat-o de bună?

— Îmi cer scuze, Marchize, spuse Ista cu o răceală pe care nu o simȣea. Sera dy Ajelo era un pseudonim ales de dragul umilinȣei pe care o presupunea

pelerinajul meu, dar și din motive de siguranță mai apoi.

Nu că ar fi ținut.

— Dar iată-mă scăpată mulțumită curajului dumitale; îndrăznesc să fiu din nou Ista dy Chalion.

— Mă rog, zise el după o clipă. Dy Tolnoxo nu s-a înșelat chiar în toate privințele. Ce surpriză.

Se uită în sus la el scurt, printre gene. Purta din nou aceea mască, acum, impenetrabilă. Marchizul o coborî cu grijă de pe cal în brațele întinse ale lui Ferda.

Capitolul 9

Ista se agăță de cotul lui Ferda în timp ce o escorta peste pajiștea aceea strivită în picioare și îi turuia o relatare exaltată despre bătălia din zori așa cum o văzuse el din fruntea cohorței unde se aflase. Ea nu putea urmări nici măcar o frază din trei, cu toate că înțelesese că era îndrăgostit până peste urechi de calitățile de războinic ale lui Arhys dy Lutez. Privirea i se înceteșă. Abia își mai putea ține capul drept. *Ochii îi zvâcneau*, ca să nu mai vorbim despre picioare...

— Ferda, îl întrerupse ea cu blândețe.

— Da, Roina?

— Vreau... o bucată de pâine și un așternut.

— Tabăra asta ordinară nu e un loc unde să vă puteți odihni...

— Orice fel de pâine, orice așternut.

— S-ar putea să vă găsesc niște femei ca să vă slujească, dar nu sunt din cele cu care e domnia ta obișnuită...

— O să mă mulțumesc cu așternutul tău.

— Roina, eu...

— Dacă nu-mi dai niște scoarțe în care să mă culc, o să mă așez pe pământ și o să încep să plâng. Acum.

Amenințarea asta, făcută pe un ton fără inflexiuni, păru să aibă efect în sfârșit; cel puțin îl determină să nu-și mai facă tot felul de griji în privința lucrurilor pe care credea că trebuie să i le pună la dispoziție și care nu erau disponibile, așa că îi dădu ceea ce ceruse. O

conduse la corturile ofițerilor de lângă pâlcul de copaci, alese unul aparent la întâmplare, își strecură capul înăuntru și apoi o pofti. Era înăbușitor și cald și mirosea a mucegai, a străini, a piei, cai și unsoare pentru săbii și zale. Era și un așternut acolo. Se așează pe el, așa încălțată cum era, cu fustele pline de sânge, de-a valma.

Ferda se reîntoarse după câteva minute cu o bucată de pâine neagră. Ea ridică o mână și făcu un gest vag; el îi îndesă în mâna strânsă o bucățică. O mestecă pe jumătate adormită. Când se întorcea stăpânul cortului... avea cine să aibă de a face cu el. Ferda l-ar fi putut convinge că acel furțișag evident era o onoare pe care o putea prețui cu sfințenie. Ista n-avea nicio îndoială în privința asta. Ferda putea face la fel. Era îngrijorată pentru Foix și dy Cabon. Colindau oare tot pe jos prin sălbăticie? Liss scăpase cu siguranță și ajunsese la Maradi, dar ce mai făcuse după asta? S-or fi găsit unii pe alții? Și... și...

Deschise cu greu pleoapele lipite și privi în sus. Fascicule subțiri de lumină se strecurau prin pânza țesută grosolan a cortului, tremurate de briza ușoară care mișca frunzișul de deasupra capului. O durea fiecare părticică din trup ca după o bătaie zdravănă. O durea și capul. Găsi o bucată de pâine pe jumătate molfăită pe jos, unde îi căzuse din mână. Să fie ora amiezii? Judecând după lumina scăzută și presiunea din vezică, nu, era mai târziu. O voce temătoare de femeie șopti:

— Doamnă? V-ați trezit?

Mormăi și se rostogoli dând pânza cortului la o parte ca să descopere că Ferda, sau altcineva, îi găsisese servitori până la urmă. Două femei cu înfățișare aspră, care însoțeau tabăra și o femeie îmbrăcată curat, în haina verde a Maicii, o tămăduitoare-acolit, așteptau ca ea să se trezească. După câte se vedea, acolita fusese convocată din cel mai apropiat oraș de către un curier al marchizului. Femeile dovediră în scurt timp că aveau mai multe îndemânări practice decât întreaga cohortă de cucoane de familie bună de la Valenda care o năpăstuiseră în trecut cu serviciile lor pe Ista. Aproape jumătate din îmbrăcăminte îi fusese recuperată din prada de război de pe urma roknarilor, probabil de către Ferda sau unul din oamenii lui și stătea așezată într-un maldăr pe un alt așternut. Cu apă de spălat din abundență, scobitori și o pastă de dinți astringentă din plante medicinale, cu leacuri și bandaje noi, cu părul ei cel neascultător, bine periat și împletit, cu veșminte aproape curate – când ieși șchiopătând din cort în lumina amurgului la brațul acolitei, Ista se simți din nou, dacă nu ca o regină, măcar ca o femeie.

Era liniște în tabără, deși nu era pustie; mici grupuri de bărbați veneau și plecau cu diverse misiuni tainice legate de bătălia care avusese loc. Nimeni, se părea, nu mai dorea să o urce pe cal pe nepusă masă, ceea ce o scuti de o criză de isterie pentru care nici nu mai avea putere. Nu putea fi decât recunoscătoare. Câțiva oameni din garda ei, primeniți, dar osteniți, se adunaseră împrejurul focului lor de tabără în pădurice și ceruseră ajutor din partea celor care însoțeau oastea marchizului. Fu poftită să ia loc pe un buștean

răsturnat, cioplit în grabă în formă de scaun și așternut cu pături pliate. De pe acel tron improvizat, asistă pasivă la pregătirea cinei pentru însoțitorii ei. O trimise pe acolită să-și ofere serviciile oricăruia din oamenii ei care mai avea încă răni de care nu se îngrijise nimeni; femeia se întoarse zeloasă în foarte scurt timp. Într-un târziu apăru și Ferda. Și el părea să fi tras un pui de somn, spre ușurarea Istei, deși părea tot obosit.

În vreme ce mirosurile aromate se ridicau din foc, Arhys dy Lutez se apropie și el, însoțit cam de o duzină de ofițeri și străji. Se apropie de ea și îi făcu o plecăciune care n-ar fi fost deplasată la palatului unui nobil din Cardegoss. Se interesă cu politețe de felul în care fusese tratată, acceptând cam cu îndoială asigurările ei cu privire la serviciile excelente de care avusese parte.

— La Cardegoss, pe timpul verii, doamnele de la curte organizau frecvent ieșiri la iarbă verde în pădure și se arătau dornice de deliciile astea rustice, îi spuse ea. Era chiar la modă să iei cina pe o pânză țesută, așternută la umbra unui astfel de crâng, pe o vreme la fel de frumoasă ca aceasta.

Tabloul era cam același, mai puțin răniții și echipamentele de război risipite peste tot care să-l întregască.

El zâmbi.

— Trag nădejde ca în curând să vă putem oferi ceva mai bun de atât. Eu am câteva chestiuni de care trebuie să mă ocup aici și rapoarte de trimis lordului meu de Caribastos. Dar până mâine dimineață, vom

avea drumul sigur și curățat de jokonieni răzlețiți. Mi-ar face o deosebită plăcere și onoare să acceptați ospitalitatea castelului Porifors până când vi se vor vindeca rănille și oamenii vor fi întremați, iar apoi să vă ofer escortă până unde veți dori să ajungeți.

Ea își ȳuguie buzele, analizând propunerea. Simȳi privirea lui plină de sollicitudine insistând asupra ei.

— Porifors e cea mai apropiată oază de liniște?

— E cel mai puternic fort. Mai sunt sate și orașe în apropiere, dar nu au ziduri așa înalte și nu sunt, cinstit vorbind, decât niște locașuri umile. Încă o jumătate de zi de mers călare pentru domnia ta, doar atât, și asta cu mici popasuri, vă dau cuvântul meu. Și – pe buze îi înflori un zâmbet, o văpaie de șarm și căldură – trebuie să vă mărturisesc că este căminul meu; aș fi încântat și mândru să vi-l prezint.

Ista nu vru să se arate impresionată, cu toate că-și simȳea inima topindu-se ca ceara sub flacăra unei lumânări. Numai că acceptându-i compania ar fi însemnat inevitabil să discute cu el mai îndeaproape, ceea ce ar fi dus la... cine știe ce. Ferda, observă ea, o privea plin de speranță. Tânărul ofiȳer-devot scoase un suspin de ușurare când o auzi:

— Vă mulȳumesc, milord. O să ne prindă bine odihna și refugiul.

După o clipă adăugă:

— Poate că cei din grupul nostru, de care ne-am pierdut, ne-ar putea găsi acolo, dacă mai zăbovim o vreme. Când îi veți scrie lui Caribastos, n-aȳi vrea să-l rugaȳi să trimită vorbă că îi căutăm și suntem îngrijaȳi, și să îi zorească în caz că sunt găsiȳi?

— Sigur că da, Roina.

Ferda îi șopti:

— Iar dacă vă știu la loc sigur, apoi aș putea să plec și eu în căutarea lor.

— Poate, îi răspunse ea murmurând. Stai să ne vedem ajunși mai întâi.

La invitația cea mai sinceră din partea lui Ferda, marchizul mai zăbovi la foc în timp ce soarele cobora la apus, iar însoțitorii armatei lui Porifors, cuprinși de zel în prezența Istei, pregătiră o masă surprinzător de bogată. Ista habar n-avea că se putea coace pâine cu aromă de plante, usturoi și ceapă, într-o tigaie deasupra focului. Arhys refuză orice fel de mâncare, spunând că luase masa deja, dar acceptă o cană cu vin îndoit cu apă, sau mai degrabă, niște apă colorată cu câțiva stropi de vin.

Se retrase devreme, scuzându-se. Ista văzu licărirea lumânărilor la el în cort în timp ce scria ceva pe un soi de pupitru de campanie pe care slujitorii îl cărau după ei în asemenea incursiuni, primea liste cu numele răniților, morților și celor capturați, trimitea ordine și rapoarte și răvașe, purtate departe în noapte de călăreți rapizi. Văzu cum unul din ofițerii jokonieni, însărcinat cu inventarierea capturilor de război, era condus înăuntru pentru un lung interogatoriu. Când plecă și ea la culcare în cortul ei de împrumut, eliberat acum de echipamentul posesorului și presărat cu ierburi parfumate, cortul lui Arhys era tot luminat, ca un felinar în noaptea aceea lungă.

Plecarea le fu întârziată a doua zi dimineată din

pricina unor treburi pe care le mai avea trupa lui Arhys și a unor delegații din oraș, unde îi trimisese pe prizonierii jokonieni, ceea ce Ista văzu că îl nemulțumea, însă în cele din urmă corturile fură strânse. Ei i se aduse un cal odihnit, din partea marchizului, un bălan jugănit, pe care fuseseră deja așezate șaua și celelalte lucruri care îi aparțineau ei. Observase că tânărul soldat care i l-a adus îl plimbase în jurul tăpșanului mai devreme, ca să se asigure că nu o să-și arunce noua stăpână din șa. O stăpână obosită și trecută de prima tinerețe. Ea ar fi preferat să i se aducă o scăriță ca să încalece, dar se descurcă și cu palmele tremurânde, făcute căuș, ale soldatului care o ajută să urce în șa.

— Sper că o să fie bun pentru domnia ta, Roina, spuse tânărul, plecându-și capul. L-am ales cu mâna mea. Îi ducem lipsa maestrului nostru de călărie, de când a căzut la pat – stăpânul nostru încearcă să facă cât doi. Dar o să fie mai ușor când o să ne-ntoarcem la Porifors.

— Sunt convinsă.

Grupul lor se mări când începură toți să se adune din valea râului și apucară pe drumul prăfos de țară. Erau patruzeci de călăreți în livrelele cenușii cu însemnele heraldice Porifors, în cămăși de zale și înarmați, înaintea Istei și a trupei decimate conduse de Ferda. Urma apoi un cârd de asini încărcăți cu provizii și slujitori, apoi încă douăzeci de bărbați care formau ariergarda. Urmară o potecă, apoi ocoliră înspre miazănoapte pe un drum mai lat. Iscoadele veneau și plecau înainte și pe flancuri, ca să schimbe rapoarte

scurte, dar aparent liniștitoare, cu ofițerii lui Arhys, mereu în alertă.

Merseră la pas ușor prin aerul cald al dimineții. Într-un târziu, Arhys se eliberă de îndatoririle lui de comandant așa încât să poată rămâne în urma convoiului și să i se alăture.

O salută plin de voieșie, acum că micuța lui armată se îndrepta în direcția dorită.

— Roina, sper că ați dormit bine și că acest ultim drum e suportabil pentru domnia ta...

— Da, am să o scot la capăt. Cu toate că m-aș răscula dacă ar fi s-o luăm la galop.

El chicoti.

— Nimeni nu o să vă ceară așa ceva, în cazul ăsta. O să facem un popas de odihnă la prânz și o să ajungem la Porifors chiar la timp ca să luăm o cină mai bună decât ce v-am putut oferi aseară.

— Atunci o să avem o masă pe cinste. Abia aștept, se pomeni ea rostind aceste curtoazii ca pe niște automatisme. Însă zâmbetul lui încordat îi sugera că își dorea mai mult decât un schimb de plezanterii.

— Simt nevoia să îmi cer scuze pentru că nu v-am recunoscut ieri, continuă el. Curierul de la Tolnoxo, care ne-a avertizat în privința coloanei, ne-a turnat o poveste ciudată cum că și domnia ta ai fi printre cei răpiți, dar toate rapoartele lui păreau deformate. Totuși, când i-am văzut pe jokonieni prigonind o femeie, mi-a trecut prin minte că ar putea fi adevărat totuși. Apoi pseudonimul dumitale m-a derutat din nou.

— Nu-mi datorați niciun fel de scuză. Eu am fost

prea prudentă, după cum s-a și dovedit.

— Ba deloc. Nu... mi-aș fi închipuit vreodată că am să vă întâlnesc. În carne și oase.

— Trebuie să-ți spun că mă bucur tare mult că ai făcut-o. Altfel m-aș fi trezit în cine știe ce loc neplăcut din Jokona în dimineața asta.

El schiță un zâmbet și privi înspre Ferda, care mergea de cealaltă parte a Istei, asistând plin de mulțumire la toate politețurile pe care și le schimbau. Curiozitatea dădea o luptă grea cu groaza în sufletul Istei, dar înțelese aluzia și îi făcu lui Ferda un semn să îi lase singuri.

— Bunul meu devot, lasă-ne un moment.

Cu o privire dezamăgită, își strânse frâiele calului și rămase în urmă. Ea cu Arhys rămaseră mergând la pas unul lângă celălalt, un cal alb ca de perlă și celălalt cenușiu ca antracitul, un tablou elegant care forma cel mai perfect echilibru între intim și respectabil.

Simți cum o roade dorul de Liss și se întrebă pe unde era fata în clipa aceea. Își ducea la îndeplinire sarcinile cu conștiinciozitate, fără doar și poate.

Arhys o privi închizând ochii pe jumătate, ca și cum ar fi contemplat o enigmă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Am simțit o solemnitate în prezența domniei tale din prima clipă când te-am văzut. Și cu toate astea nu arăți cum mi-am imaginat eu că ar fi trebuit să fie strălucitoarea Ista.

Dacă ăsta era începutul vreunui flirt dulceag, era prea obosită ca să-i țină piept. Dacă însemna altceva... era mult *prea* obosită. În cele din urmă reuși să îngaime:

— Cum ți-ai închipuit că arăt?

El făcu un gest ambiguu.

— Mai înaltă. Cu ochii mai albaștri. Cu părul mai deschis la culoare – auriu ca mierea, după cum spuneau barzii de la curte.

— Poeții de la curte sunt plătiți să mintă ca nebunii, dar într-adevăr, eram mai blondă în tinerețe. Ochii mi-au rămas la fel. Cu diferența că acum văd mai limpede, poate.

— Nu mi-am închipuit niște ochi de culoarea ploii hibernale, niciun păr cu nuanța câmpiilor în anotimpul înghețat. Mă întreb dacă nu cumva mâhnirea îndelungată de care ai suferit ți-a adus anotimpul ăsta trist pe chip.

— Nu, întotdeauna am fost o ființă cam ștearsă, scutură ea din cap la presupunerea lui. El nu se amuză. Asta ar fi ajutat-o.

— Să știi că vârsta nu mi-a adus nimic bun în afară de ceva minte la cap. *Dar până și mintea asta e suspectă.*

— Roina – dacă nu e prea mult pentru domnia ta – îmi poți spune câte ceva despre tatăl meu?

Vai, n-am crezut că aici vroia să ajungă cu tot discursul ăla despre ochii mei plânși, ca ploaia.

— Ce a mai rămas de spus în afara lucrurilor pe care le știm cu toții? Arvol dy Lutez era priceput la toate cele. La scrimă, la călărie, la muzică, la poezie, la război, la guvernare... Dacă perfecțiunea lui avea vreo hibă, aceea era însăși nestatornicia, care i-a și știrbit eforturile susținute ce l-ar fi...

Își lăsa vorba în aer, dar își duse gândul mai departe.

Își dădu seama după atâta amar de vreme că mărețele începuturi de drum ale lui dy Lutez ajungeau să eşueze în final. Asemeni florilor parfumate ale unui pom, care în loc să se transforme în fructe pârguite, ajung crude și putrede la maturitate... Da. *Ar fi trebuit să îmi dau seama de atunci, tocmai atunci, mai mult ca niciodată. Sau, dacă judecata mea de copilă nu m-a lăsat să văd, unde era judecata zeilor, care nu au niciun fel de scuză?* Era o bucurie pentru toate privirile care se abăteau asupra lui. *Nu și ale mele.*

Arhys își lăsa privirile în pământ.

— Ștearsă nu, zise el după un moment de tăcere. Mi-a fost dat să văd femei mai frumoase, dar de la domnia ta nu pot să-mi iau ochii... E ceva ce nu pot să explic.

Un curtean lingușitor, hotărî ea, n-ar fi comis niciodată gafa de a admite existența unor femei mai încântătoare decât cele în prezența cărora se afla și ar fi continuat să peroreze, măgulindu-și auditoriul. Unui simplu flirt i-ar fi putut pune capăt cu un zâmbet. Dar observațiile lui Arhys erau cu mult mai îngrijorătoare, dacă era să le ia în serios.

Continuă apoi:

— Încep să înțeleg de ce a vrut tatăl meu să-și riște viața pentru dragostea domniei tale.

Cu un mare efort de voință, Ista își stăpâni un țipăt:

— Lord Arhys. Oprește-te!

El se uită la ea speriat, apoi își dădu seama că nu a vrut să-i spună să-și oprească calul.

— Roina?

— Văd că zvonurile romantice au pătruns până la

Caribastos. Dar Arvol dy Lutez nu a căzut niciodată în păcat în felul acesta, și avea niște gusturi extraordinare, însă nu mi-a fost amant.

Uluit de cele ce auzea, îi rumegă cuvintele un timp. În cele din urmă, îndrăzni cu precauție:

— Presupun că... nu ai niciun motiv, acum, să ascunzi adevărul.

— Întotdeauna am spus adevărul. Limbile ascuțite ale clevetitorilor și calomniatorilor nu porneau de la mine. Eu mai mult am tăcut.

Și oare fusese mai puțin vinovată chiar și așa? Ba bine că nu.

Pe fruntea lui apărură cute de încruntare încercând să deslușească sensul vorbelor ei.

— Dar Riga las nu a crezut în protestele domniei tale, când ți-ai apărat onoarea?

Ista se scărpină pe frunte.

— Văd că trebuie să te pun la curent cu câte ceva. Care ți-ai imaginat tu că era adevărul în șirul acela de întâmplări fatale, în toți acești ani?

El se încruntă stânjenit.

— Am crezut... am ajuns la concluzia că... tatăl meu a fost torturat ca să-și mărturisească vina de a se fi îndrăgostit de domnia ta. Și atunci când, ca să-și apere onoarea, a refuzat să vorbească, inchizitorii au mers prea departe cu pedeapsa, iar el a murit dintr-un accident în temnițele Zangrelui. Învinuirile de delapidare și afaceri secrete cu riga din Brajar au fost doar praf în ochi ca să-l scutească de vină pe riga las, după aceea. Un adevăr acceptat în mod tacit de las, atunci când moștenitorii lui dy Lutez nu au fost privați

de drepturile lor de proprietate, așa cum sunt tratați adevărații trădători de stat, ci și-au primit cele cuvenite.

— Ești foarte perspicace, observă ea.

Și nu se înșela decât în mică măsură. Din logica ipotezei lui nu lipsea decât miezul secret al evenimentelor.

— Dy Lutez a fost aproape la fel de curajos după cum spui, într-adevăr. E o poveste la fel de bună ca oricare alta, chiar mai bună decât majoritatea.

El o săgetă cu privirea.

— V-am jignit, doamnă. Umilele mele scuze.

Ea încercă să-și controleze mai bine tonul. Își dorea cu disperare ca el să nu creadă că fusese amanta tatălui lui. Și de ce? Ce mai conta, în ceasul al treisprezecelea? Convingerile lui în legătură cu lordul dy Lutez, tatăl care, din câte își putea ea da seama, îl ignorase cu desăvârșire, erau nobile și romantice, și de ce să-i răpească ea acum singura moștenire de suflet pe care o avea?

Îi contemplă ținuta maiestuoasă, privindu-l cu colțul ochiului. Ei bine, *acea* întrebare nu mai avea nevoie de răspuns, nu-i așa?

Nu avea niciun rost să înlocuiască neadevărul lui frumos cu o altă minciună. Dar ca să-i dezvăluie adevărul în toată complexitatea – și complicitatea – lui, nu prea venea în ajutorul niciunui vis romantic pe care îl nutrea ea. Poate că, atunci când va ajunge să-l cunoască mai bine, ar îndrăzni să-i spună totul. *Adică ce, că tatăl lui fusese înecat la ordinul meu? Cât de bine va trebui să îl cunosc pentru asta?*

Trase aer adânc în piept.

— Tatăl tău nu a fost un trădător, nici în pat, nici în afara lui. A fost un om curajos și nobil cum n-a mai avut Chalionul vreodată în slujba sa. Numai o sarcină care să ceară un curaj supraomenesc l-ar fi putut înfrânge.

L-ar fi putut face să eșueze, într-un moment critic. Eșecul nu însemna trădare, chiar dacă dezastrul pe care-l lăsa în urmă era aidoma consecințelor unei trădări.

— Doamnă, mă năuciți.

Simți că o lasă nervii. *Chiar și pe dy Lutez, oare nu?*

— E un secret de stat, iar las a murit înainte să mă mai elibereze de jurământul tăcerii. Am promis că nu voi spune niciodată vreunui suflet viu nimic din toate astea. Nu pot să spun mai mult, decât să te asigur că trebuie să porți numele tatălui tău fără să-ți fie rușine.

— Of, făcu el ca un ecou, descumpănit. Un secret de stat. Oh.

Și bietul om *acceptă* spusele ei, slavă zeilor. Ei îi venea să zbiere. *Zeilor, pentru ce m-ați adus aici? N-am fost destul pedepsită? Vi se pare amuzant?*

Vorbea cu o ușurință simulată.

— Dar să nu mai dezgropăm morții. Vorbește-mi despre vii acum. Spune-mi mai multe despre domnia ta.

Era o tactică conversațională care ar fi trebuit să le umple timpul care le mai rămăsese din călătorie; ea n-ar mai fi fost nevoită să se deranjeze decât să scoată ici și colo câte un zgomot prin care să-și manifeste interesul. Asta în cazul în care se dovedea a fi ca restul

curtenilor pe care îi cunoscuse.

El ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe de spus. M-am născut în provincia asta și am trăit aici toată viața. Am bătut-o în lung și-n lat ca să o apăr, de când eram băiat. Mama a murit când noi aveam – când eu aveam vreo douăzeci de ani. Am fost crescut de credinciosul ei – de alte rude și am primit o pregătire militară din motive de necesitate. Am moștenit de fapt ținutul Porifors de la mama mea și mi-a fost atribuit de provincar când am ajuns la vârsta la care să pot avea grijă de el. Marile proprietăți ale tatălui meu au revenit în mare parte primei lui familii, deși câteva domenii de aici din Caribastos mi-au revenit mie printr-o simplă logică a lucrurilor – cred că a fost ceva târguială între executori, dar pe mine disputa mă depășea la acel moment.

Tăcu apoi.

Terminase, după câte se părea. Tatăl său, ca un povestitor de excepție ce fusese, ar fi putut să captiveze un larg auditoriu o seară întreagă fără să aibă nevoie de atâtea imbolduri. El privi împrejur, scrutând lumina aceea rece de la miazănoapte și adăugă un amănunt:

— Iubesc pământul ăsta. Aș ști să-l străbat milă cu milă și prin întuneric.

Ea îi urmări privirea pe curba orizontului. Munții rămăseseră mici în urma lor, în timp ce drumul se așternea drept în față, curat, sub cerul luminos. Vremea era destul de caldă pentru pâlcurile de măsline, care îți bucurau privirile cu un verde brumat, împrăștiate ici și colo de-a lungul coastelor domoale. În zare se vedeau sate împrejmuite cu ziduri,

luminoase ca niște jucării lucitoare. În acea zi liniștită, perechi de boi trăgeau la plug prin văi. O moară semeață mugea pe un curs de apă, răsunând slab în depărtări, în timp ce trăgea udătura pentru a iriga parcelele din grădini și rândurile de vie brodate pe terenurile mai joase și mai fertile. De-a lungul înălțimilor, ciolanele cenușii ale lumii se strecurau prin straturile superficiale de sol, scaldându-se în soare ca niște bătrâni pe o bancă în piață.

Cred că nici povestea ta nu se rezumă doar la atât. Dar acel ultim amănunt avea greutatea și consistența unui adevăr prea important ca să fie negat. Cum se putea ca un om să schimbe mască după mască, asemeni unui actor, ascunzându-și orice intenție și cu toate astea, să-și pună inima pe masă, fără grijă, nepăzită, în văzul tuturor?

Se apropie unul din cercetași și își salută comandantul cu deferență. Arhys se dădu în lături pentru un moment ca să discute cu el, apoi se uită clipind în soare și se încruntă.

— Roină, trebuie să mă ocup de niște lucruri. Aștept cu nerăbdare să mă mai delectez în compania domniei tale.

Și cu o plecăciune scurtă, se scuză și se îndepărtă de lângă ea.

Ferda se înapoie, zâmbind ca să-și reprime destul de rezonabil curiozitatea. În câteva minute, câțiva dintre asinii încărcăți cu bagaje și servitori fură trimiși înainte, la galop mărunț, escortați de vreo șase călăreți. La distanță de câteva mile, drumul făcea o curbă înspre o vale lungă și nu foarte adâncă, îmbrăcată în verdele

argintat al pomilor și al viilor. Un orășel fortificat se adăpostea acolo, pe malul unui mic curs de apă. În livada de măslini de lângă râu, servitorii întindeau câteva corturi, făceau un foc și încropeau de mâncare. Lordul Arhys, Ista, compania lui Ferda și o mână de gărzi se retraseră în livada aceea. Restul convoiului de bagaje și soldați își continuă drumul fără să se mai uite înapoi.

Ista zâmbi recunoscătoare când Ferda o ajută să coboare de pe calul ei bălan. Soldatul cel tânăr apărui din nou să-l ia repede de-acolo, să-l adape și să-l îngrijească, iar un altul o invită pe Ista, la brațul lui Ferda, la umbra unui măslin secular în timp ce i se pregătea prânzul. Îi încropiră un jilț din șei, cârpe și cergi împăturite, destul de moale ca să-și poată odihni mădularele ostenite. Lord Arhys îi aduse cu mâinile lui o cană de vin îndoit cu apă, apoi bău și el dintr-o sorbitură o altă carafă, tot așa, mai mult apă decât vin.

Se șterse la gură și îi dădu cana unui servitor care aștepta.

— Roina, trebuie să mă odihnesc un pic. Oamenii mei or să stea la dispoziția domniei tale. Celălalt cort este pentru domnia ta, în caz că dorești să te retragi.

— Oh. Mulțumesc. Dar deocamdată, îmi este de ajuns umbra asta plăcută.

Erau corturile modeste ale unor ofițeri, ușor de întins și de strâns; cortul lui cel mare, de comandant, fusese evident trimis înainte cu convoiul.

Se înclină în fața ei și se îndepărtă, ca să se facă nevăzut în cortul lui. Nu era de mirare că profita de ceasul acela de răgaz dacă, așa cum bănuia Ista, stătuse

treaz două nopți la rând. Servitorul lui îl urmă în cort, apoi ieși la câteva minute ca să se așeze cu picioarele încrucișate în fața tendei trase.

Acolita, slujnica ei temporară, se interesă de nevoile Istei, care nu erau multe, iar apoi se așeză lângă ea, la umbră. Ista o încurajă la flecăreală, aflând multe despre viața la țară din acea zonă cu ocazia asta. Însoțitorii taberei îi aduseră de mâncare, o priviră nerăbdători în timp ce mânca și părură ușurați și mândri când ea le zâmbi și le mulțumi.

Sătucul acela era prea mic ca să poată avea un templu, dar aflând că lângă fântâna din piață fusese ridicat un altar închinat chiar Fiicei, Ferda și restul oamenilor săi plecară după masă ca să aducă mulțumiri zeiței pentru că fuseseră salvați. Ista le dădu binecuvântarea ei, nesimțind nicio nevoie să găsească vreun loc special unde să-i caute pe zei; divinitățile păreau oricum să o preseze prin toate părțile, în orice moment. Dacă era după ea, ar fi meritat să facă un pelerinaj într-un loc unde să fie sigură că *nu* dă peste vreun zeu. Acum moțăia în atmosfera acelei după-amiezi calme, luminoase. Acolita se făcu ghem pe niște păături lângă ea, adormind de-a binelea. Avea un sforăit demn de o doamnă, cam ca o pisică care toarce zgomotos. Ista își potrivi o pătură și se sprijini de scoarța copacului. Trunchiul noduros număra mai mult ca sigur vreo cinci veacuri. Oare și satul acela era la fel de străvechi? Pesemne că da. Chalionezii, ibranezii, câteva principate roknare, apoi iarăși chalionezii... stăpânirile se perindaseră așa cum spală fluxul mării țarmul și cu toate astea dăinuise iar viața

Își continuase cursul în acel loc. Pentru prima dată după atâtea zile Ista își simțea trupul destins cu adevărat, la adăpostul acelei ore de calm din șirul atâtor veacuri de zbucium. Își permise să închidă ochii, doar pentru scurt timp.

Gândurile ei începură să-și piardă conturul, alunecând spre hotarul viselor. Se făcea că alerga pîmprejurul castelului de la Valenda, sau poate de la Zangre, nemulțumită din cauza unor veșminte care nu-i veneau. Păsări în zbor. Un iatac dintr-un castel, lumina unei lumânări.

Chipul lui Arhys, schimonosit de spaimă. Cu gura căscată de groază, cu mâinile întinse încercând să scape, în timp ce se împiedica în fugă.

Se trezi brusc, respirând greu, ecoul acelui țipăt răsunându-i în urechi. Se ridică în capul oaselor și se uită în jur, cu inima bătând să-i spargă coșul pieptului. Acolita dormea în continuare. Câțiva bărbați ședeau la umbră, în marginea livezii, în apropierea cailor, jucând un joc de cărți. Alții dormeau. Nimeni altcineva nu părea să fi auzit țipătul acela șocant; nimeni nu întorsese capul spre cortul lui Arhys. Servitorul plecase de la locul lui de la intrarea în cort.

A fost un vis... nu-i așa? Și cu toate astea, avea atâta consistență, părea atât de real; era altfel decât șovăielile minții ei care îl precedaseră, era ca o stîncă într-un curs de apă. Se forță să se culce la loc pe spate, dar nu-și mai regăsi liniștea. Avea senzația că niște cercuri strânse îi încorsetează pieptul, lăsând-o fără suflare.

Încet-încet, se sprijini într-o mână și se ridică în

picioare. Nu se uita nimeni la ea în clipa aia. Făcu câțiva pași tiptil în bătaia soarelui dintre arborele ei și următorul, apoi se furișă în umbră. Se opri la ușa cortului. Dacă dormea, ce scuză putea să găsească ca să-l trezească? Dacă era treaz, să zicem, dacă-l găsea îmbrăcându-se, ce motiv avea să dea buzna în intimitatea lui?

Trebuie să aflu.

Ista ridică pânza cortului și păși înăuntru, încercând să se obișnuiască cu umbra aceea. Țesătura de culoare pală a cortului, era destul de subțire încât să poată vedea umbrele înguste ale frunzelor de măslin mișcându-se deasupra, sclipind în lumina puternică de afară, care scânteia și prin zecile de orificii mici ca gămălia din țesătură.

— Lord Arhys? Lord Arhys, eu... șoapta îi muri pe buze.

Tunica și cizmele lui Arhys erau împăturite pe o pătură în partea dreaptă. El era culcat cu fața în sus pe un pat de campanie în stânga ei, învelit numai cu o pânză foarte ușoară, cu capul lângă ieșire. Avea legată în partea de sus a brațului, direct pe piele, un șnur împletit din gri și negru, în chip de rugă intimă către Părintele Iernii.

Avea pleoapele închise, cenușii. Era țeapăn, avea pielea palidă, translucidă, ca de ceară. În partea stângă a pieptului, scurgându-se prin pânza cu care era acoperit, înflorise o pată de un roșu aprins.

Ista înlemni, înăbușindu-și un țipăt. Căzu în genunchi lângă pat. *Pe toți zeii, a fost asasinat!* Dar cum? Nu intrase nimeni la el în cort de când ieșise

servitorul. Să fi fost o trădare fatală din partea acelei slugi? O fi fost vreun spion roknar? Cu mâna tremurândă, dădu la o parte giulgiul acela.

Rana din stânga pieptului se căsca ca o gură mică, întunecată. Sângele gâlgâia încet din ea. O lovitură de pumnal, pesemne, ținută direct în inimă. *O mai fi trăind?* Își lipi mâna pe gura aceea și îi simți sărutul lipicios în palmă, ca și cum rana ar fi tânjit după o lovitură sau o bătaie ușoară ca să arate că inima încă îi mai bătea. Nu putea să-și dea seama. Să îndrăznească să-și culce urechea pe pieptul lui?

O viziune hidoasă îi reveni cu putere în minte, o amintire a omului zvelt din visul ei și a șuvoiului roșu de sânge care îi izvora printre degete. Își retrase mâna brusc.

Am mai văzut rana asta. Simțea cum i se accelerează pulsul, zvâcnindu-i în gât și învăpăindu-i fața, bubuindu-i în urechi. Parcă avea tot capul umplut cu câlți.

Era exact aceeași rană, putea să jure, identică până în cel mai mic detaliu. Dar era pe trupul unui alt om.

Zeilor, zeilor, zeilor, ce-i grozăvia asta?

Pe când îl privea, el întredeschise gura. Pieptul lui dezgolit se ridică, inhalând adânc.

Pornind de la margini, rana se închise încet, spintecătura întunecată pălind, strângându-se. Netezindu-se. El scoase un geamăt ușor, dând semne că se trezește.

Ista se ridică în picioare poticnindu-se, strângând în pumnul mâinii drepte lichidul lipicios. Cu un pas grăbit și răsuflarea tăiată, se strecură afară, clipind

năucită în lumina după-amiezii. I se scursese tot sângele de pe chip. Se învârtea pământul cu ea. Se retrase repede în spatele cortului, adăpostindu-se între el și trunchiul măslinului imens, fără să poată fi văzută cât timp își trase sufletul. Auzi patul de campanie scârțâind, mișcare de partea cealaltă a pereților opaci, din pânză, un suspin. Își desfăcu mâna dreaptă și privi lung la pata aceea de culoarea carminului care îi mânjea palma.

Nu pricep.

În câteva minute simți că poate să meargă din nou fără să se poticnească, să respire fără să țipe și să-și păstreze o mină calmă. Plecă înapoi la locul ei și se lăsă să cadă cu zgomot. Acolita tresări și se ridică de unde era culcată.

— Roina? Oh, deja s-a făcut timpul să o luăm din loc?

— Cred că da, zise Ista.

Observă mulțumită că vocea nu-i tremura și nici intonația nu i-o luase razna.

— Lordul Arhys s-a sculat... observ.

El împinse foaia cortului de la intrare și păși afară; trebui să-și încline capul ca să poată ieși. Era din nou încălțat cu cizmele. Se îndreptă, încheindu-și ultimul găitan de la tunică. De la tunica lui nepătată, intactă. Își întindea oasele, se scărpină în barbă și zâmbea împrejur; era imaginea unui om care tocmai trăsesese un pui de somn după masă. Cu deosebirea că el nu mâncase nimic...

Servitorul lui dădu fuga înapoi la el, ca să-l ajute să-și tragă peste cap tunica din zale și centurionul.

Omulețul îi mai aduse o manta din stofă cenușie, brodată migălos cu fir de aur pe margini și îi aranjă faldurile care cădeau splendid în mers. Dădu un ordin-două cu o voce leneșă, punându-și oamenii la treabă ca să se pregătească din nou de drum.

Acolita se ridică ca să-i adune lucrurile Istei și să le pună în bagaje. Ferda trecu prin preajmă, îndreptându-se către locul unde erau priponiți caii. Ista îl chemă la ea cu un glas stins.

Privea pierdută în gol. Pe un ton forțat sec îi spuse:

— Ferda. Uită-te în palma mea dreaptă și spune-mi ce vezi.

El se aplecă asupra mâinii ei, apoi se îndreptă.

— Sânge! Milady, v-ați rănit? Am să chem acolita...

— Mulțumesc, sunt nevătămată. Am vrut doar să știu... dacă și tu ai văzut ce-am văzut eu. Asta-i tot. Isprăvește-ți treaba, te rog.

Își șterse palma de pături și îi întinse celălalt braț ca să o ajute să se ridice în picioare. După o clipă, îi mai spuse:

— Să nu vorbești nimănui despre asta.

El pufni din buze încurcat, dar o salută și își văzu de drum.

Cea de a doua bucată de drum fu mult mai scurtă decât se aștepta Ista, doar vreo cinci mile și ceva până la primul lanț de dealuri și apoi dădură de un curs de apă mai lat. Drumul șerpuia înainte și înapoi de câteva ori, coborând pe panta abruptă, apoi urma cursul râului. Arhys mergea când în fața, când în spatele coloanei, dar veni către sfârșitul drumului la ea și la Ferda.

— Priviți, acolo.

Arată în față, cu un gest amplu.

— Castelul Porifors.

Un alt sat împrejmuit cu ziduri, mult mai mare decât ultimul, se adăpostea pe malul râului, la poalele aflorimentului maiestos de stâncă. De-a lungul culmii acelui afloriment, dispunând de o panoramă vastă asupra văii, se întrezărea un șir neregulat de ziduri dreptunghiulare, întrerupte din loc în loc de niște turnuri circulare. Zidurile impenetrabile, perforate doar de mici deschizături pentru arcași și încununate de creneluri, erau durate din piatră meșteșugit cioplită, de un auriu pal în lumina aceea lichidă. Spiralele încrustate într-un stil elaborat, care înconjurau zidurile ca niște șiraguri din piatră albă lucitoare contrastantă.

Identificau cetatea ca fiind cea mai bună lucrare a zidarilor roknari cu câteva generații în urmă, atunci când Porifors fusese ridicat drept avanpost al Jokonei împotriva Chalionului și a Ibrei.

Pe chipul lui Arhys, ridicat înspre culmile cetății, apăru o expresie ciudată, îmbătat de priveliștea aceea, ba încordat și nerăbdător, ba plin de dorință și ezitant. Dar în cele din urmă se întoarse către Ista cu un zâmbet mai deschis.

— Haideți, Roina! Aproape am ajuns.

O mare parte din convoi se împărți în dreptul satului, la fel și soldații. Arhys își conduse restul trupei și pe cea a lui Ferda dincolo de zidurile mai mici în înălțime și apoi la deal, în șir, pe un drumeag mai îngust care șerpuia pe versant. Tufișuri verzi se agățau amețitor de stânci, cu rădăcini ca niște degete

încleștate. Pulpele cailor zvâcneau și se contractau, propulsându-i până pe ultima porțiune din acel urcuș ucigător. Strigăte de bun venit se auziră de deasupra lor, reverberând în blocurile de stâncă. De-ar fi fost atacatori, ar fi fost primiți cu o ploaie iute de săgeți și bolovani.

Cavalcada încercui zidurile și se apropie de podul mobil coborât peste o despicătură naturală în stâncă, al cărei povârniș adăuga alte douăzeci și mai bine de picioare la înălțimea peretelui. Arhys, aflat acum în fruntea trupei sale, flutură din mână și scoase un strigăt victorios, apoi își mână calul la galop mărunț prin galeria acoperită de la intrarea în castel, cu un tropot ca de darabană.

Ista îl urmă la pas domol, ca să se pomenească dintr-o dată într-o cu totul altă lume, o grădină luxuriantă. Curtea dreptunghiulară de la intrare era bordată cu ghivece mari pline cu flori și cu arbuști plini de sevă. Văzu un perete spart, acoperit cu altă pleiadă de vase, agățate în inele din fier forjat prinse în pereți, într-o explozie de culori – violet, alb, roșu, albastru, purpuriu – din care cădeau lujere verzi în cascadă, până pe dalele reci de piatră. Lângă un alt perete se lăfăia un cais ridicat pe spalieri de imens ce era, făcând pereche cu un migdal, la fel de bătrân, ambii în floare. În celălalt capăt al curții, o arcadă din pilaștri zvelți din piatră susțineau un balcon. O scară delicat sculptată cobora ca o cascadă din alabastru alb, în curte.

O tânără înaltă, cu fața luminată de bucurie, zbură de-a dreptul pe scări. Părul negru îi era strâns împletit de la tâmpile, încadrându-i trăsăturile de fildeș cu

nuanțe rozalii, dar îi cădea apoi liber în vălurile ca mătasea pe umeri. Țesături ușoare îi înnobilau trupul suplu, iar în jurul ei flutura o mantie din mătase verde pal, cu broderii late din aur pe tivul mânecilor, umflându-se ca pânzele unei corăbii în timp ce cobora. Arhys sări de pe calul lui ca antracitul și aruncă hățurile unui rândaș, exact la timp ca să-și desfacă brațele la impactul îmbrățișării ei tumultuoase.

— Milord! Milord! Toți zeii fie binecuvântați, te-ai întors teafăr acasă!

Soldatul cel tânăr își făcu apariția lângă calul Istei și aștepta să o ajute să descalece, dar nu putu să nu întoarcă capul să remarce scena aceea, cu o invidie fățișă în priviri, chiar dacă îngăduitor-amuzată.

— Ce tânără incredibil de încântătoare, remarcă Ista. Nu știam că Lord Arhys are o fiică.

El reuși să-și întoarcă privirea spre ea și se grăbi să-i țină scările.

— Oh, dar fiica stăpânului meu nu locuiește aici, Roina...

Abia își recăpătă echilibrul după ce coborî de pe cal, că Lord Arhys se și îndreptă către ea, cu tânăra femeie agățată de brațul său.

— Roina Ista, zise Arhys, abia trăgându-i suflarea de mândrie și în urma unui sărut lung. Am plăcerea și onoarea de a v-o prezenta pe soția mea, Cattilara dy Lutez, Marchiză de Porifors.

Bruneta făcu o reverență plină de grație.

— Regină mamă, umila mea casă e onorată de prezența domniei voastre aici. Nădăjduiesc să pot face tot ce-mi stă în putință ca șederea domniei voastre

alături de domnul meu și mine să rămână o plăcere de neuitat.

— Cu binecuvântarea zeilor, vă dau binețe, Lady dy Porifors, îngăimă Ista. Sunt încredințată că veți face întocmai.

Capitolul 10

Flancată de două doamne de companie zâmbitoare, tânăra marchiză o conduse pe Ista printr-o arcadă răcoroasă și sumbră aflată sub balcon, într-o curte interioară. Ferda și doftoreasa din slujba Istei îi urmau nesiguri, până când Lord Arhys îi îndemnă cu un gest. Curtea era binecuvântată cu o fântână micuță din marmură în formă de stea, cu apă cristalină și numeroase alte vase cu arbuști și flori ce stăteau înșiruite și aici. Lady Cattilara țâșni ca din arc în sus pe scări, spre galeria celui de-al doilea etaj unde se opri să aștepte, privind îngrijorată în vreme ce acolita o ajuta pe Ista, căznindu-se să urce din pricina rănilor de la picioare. Ferda se grăbi și el să-i ofere brațul. Ista făcu o grimasă de recunoștință amestecată cu enervare.

Pașii lor răsunară pe dalele de piatră care duceau într-un colț al castelului unde se întrezărea un turnuleț, până în momentul în care Lord Arhys îi opri brusc:

— Catti, nu! Nu în încăperile alea, nu se poate!

Lady Cattilara se opri în fața ușilor duble sculptate pe care femeile ei tocmai dădeau să le deschidă și îi zâmbi încurcată lui Arhys:

— Milord? Dar sunt cele mai bune odăi din toată casa – nu putem să-i oferim reginei mame ceva mai puțin demn de statutul ei!

Arhys se repezi la ea și îi spune cu o voce scăzută, printre dinți:

— Bagă-ți mințile-n cap!

— Dar au fost măturate și împodobite special pentru ea...

— Catti, nu!

Ea îl privi uluită.

— Eu – îmi pare rău, milord. O să... o să mă gândesc la ceva. La altceva.

— Pe toți zeii, chiar te rog, se retrase el brusc, cu vocea și chipul emanând de exasperare. Printr-un efort de voință, își schimbă totuși expresia într-una de bunăvoință pentru oaspeții lui.

Lady Cattilara se întoarse, zâmbind silit.

— Roina Ista. N-ați vrea... să vă retrageți în odăile mele ca să vă odihniți și să vă schimbați înainte de cină? Haideți pe-aici...

Se strecură printre ei ca să le arate drumul și se întoarseră cu toții în direcția opusă înspre o altă pereche de uși asemănătoare aflate în celălalt capăt al galeriei. Ista se pomeni deodată mergând lângă Arhys.

— Dar ce au camerele acelea? întrebă ea.

— E spart acoperișul, mormăi el după un răstimp.

Ista ridică privirea la cerul azuriu, fără urmă de nori.

— Oh.

Bărbații fură nevoiți să se retragă în fața acestor uși.

— Să vă aduc toate lucrurile aici, Roina? întrebă Ferda.

Ista îi aruncă o privire cam codită lui Arhys.

— Pentru moment, da, răspunse el, găsim după câte se părea noua cazare mai acceptabilă, chiar dacă era temporară. Hai, dy Gura, am să te conduc pe tine și pe oamenii tăi în camerele voastre. Probabil că o să vrei

să te îngrijești de cai.

— Da, milord. Vă mulțumesc.

Ferda o salută pe Ista și îl urmă pe Arhys înapoi pe scări.

Ista păși în încăpere, trecând pe lângă doamna de companie care se oprise ca să-i țină ușa deschisă. Femeia zâmbi și făcu o reverență.

Ista încercă în scurt timp un sentiment de ușurare văzându-se ajunsă în cele din urmă în ceea ce arăta a fi budoarul unei femei. O lumină dulce se strecura prin niște obloane elaborat lucrate la ferestrele înguste, deschise în peretele din partea opusă. Tapițeriile care împodobeau pereții, vasele cu flori proaspăt tăiate dădeau culoare ungherelor austere, văruiate în alb. O ușă, închisă, făcea legătura prin interior cu o încăpere alăturată, iar Ista se întrebă dacă o fi cea a lui Arhys. De-a lungul pereților, locul era ticsit cu cufere, cioplite în fel și chip, încrustate sau ferecate cu fier; femeile Cattilarei strânsesă cu iuțeală teancuri de îmbrăcăminte și alte urme de dezordine, apoi așezară o pernă umplută cu puf pe un astfel de cufăr pe care să se așeze Ista. Ea aruncă o privire printre zăbrelele de la fereastra care dădea înspre acoperișul unei alte curți interioare, așezându-se cu grijă.

— Ce încăpere plăcută, făcu Ista remarcând stângăcia evidentă a Cattilarei, văzându-și intimitatea atât de brusc invadată.

Lady Cattilara zâmbi recunoscătoare.

— Casa mea așteaptă să vă onoreze la masa noastră, dar am crezut că poate veți dori să vă îmbăiați și să vă odihniți mai întâi.

— Da, într-adevăr, spuse Ista nerăbdătoare.

Acolita făcu o plecăciune în fața castelanei și spuse cu hotărâre:

— Și rogu-vă, doamnă, roinei ar trebui să i se schimbe și bandajele.

Cattilara clipi:

— Sunteți rănită? Soțul meu nu mi-a spus în scrisoarea lui...

— Niște zgârieturi fără importanță. Însă, da, baia și odihna mai întâi de toate.

Ista nu avea de gând să-și negligeze rănilile. Fiul ei, Teidez, murise doar, din câte se zicea, din pricina unei răni neîngrijite de la picior, nu cu mult mai gravă decât o zgârietură, care-i provocase o febră infecțioasă. Ista bănuia alți factori supranaturali; rugăciuni pe care băiatul și le abătuse asupra sa, dar care dispăruseră în neștiut.

Lady Cattilara se lepădă de momentul de stânjeneală în zorul de a da ordine doamnelor și slujnicilor ei pentru pregătirea acestor lucruri practice. S-au adus fructe uscate și pâine și ceai, au fost cărate înăuntru lighene și o baie de șezut și apă; acolita le-a pus pe slujitoarele Cattilarei să se îngrijească nu doar de trupul Istei, ci să îi spele și părul. Până când s-au sfârșit toate abluțiunile acestea de bun-venit, iar Ista s-a înfășurat din nou în straie de împrumut, gazda ei și-a recăpătat vioiciunea.

La directivele ei, doamnele veniră cu brațele încărcate de podoabe ca Ista să le poată inspecta, iar Cattilara își deschise casetele cu giuvaericele.

— Milord mi-a spus că toate bunurile domniei

voastre au încăput în mâinile jokonienilor, spuse Cattilara cu răsuflarea întretăiată. V-aș ruga să acceptați orice ar fi pe placul domniei voastre din ale mele.

— De vreme ce călătoria mea mea s-a vrut a fi un pelerinaj, nu mi-am luat foarte multe lucruri, așa că pierderile au fost foarte mici, spuse Ista. Zeii mi-au cruțat oamenii; orice altă pierdere poate fi reparată.

— Din câte se pare, a fost un adevărat calvar, zise Cattilara.

Gemuse cuprinsă de consternare când acolita dezvelise leziunile, evident grave, de pe genunchii Istei.

— Nici jokonienilor nu le-a fost mai bine până la urmă, mulțumită bărbatului dumitale și oamenilor săi.

Cattilara se luminează la față de plăcere la auzul acestor elogii indirecte la adresa marchizului.

— Nu-i așa că-i grozav? M-am îndrăgostit nebunește de el din prima clipă în care l-am văzut intrând pe porțile castelului Oby împreună cu tatăl meu, într-o zi de toamnă. Tatăl meu e marchizul de Oby – cea mai mare fortăreață din Caribastos, cu excepția cetății de scaun a provincarului.

Ista replică cu acreală:

— Vă asigur că Lord Arhys pe calul său face asupra oricui o impresie puternică la prima vedere.

Cattilara turui mai departe:

— Arăta splendid, dar atât de trist. Prima lui soție murise pe patul de lehuzie, cu câțiva ani în urmă, când s-a născut micuța Liviana și se spunea că nu își mai plecase privirea asupra niciunei femei de atunci. Aveam numai paisprezece ani. Tatăl meu zicea că sunt

prea tânără și că pasiunea mea nu e decât un moft de copilă, dar i-am dovedit că se înșela. Nu mai puțin de trei ani am dus muncă de lămurire cu tata ca să intru în grațiile domnului meu și până la urmă l-am câștigat!

— *Chiar că da.* Sunteți căsătoriți de multă vreme?

— De-acum se împlinesc 4 ani, replică ea zâmbind, plină de mândrie.

— Copii?

Se pleoști la față, iar tonul din voce îi coborî.

— Încă nu.

— Ei bine, zise Ista într-un efort de a lega o punte peste acel abis neașteptat de suferință secretă care răbufnise atât de vizibil pe chipul fetei, ești într-adevăr tânără... hai să ne uităm la îmbrăcăminte.

Istei i se strânse stomacul contemplând darurile Cattilarei. Gusturile marchizei se situau în zona confecțiilor epatante, diafane, învoalate care îi puneau, fără îndoială, în valoare silueta prelungă și zveltă, extrem de mult. Ista își închipui că pe trupul ei scurt ar fi arătat ca niște draperii târate de un pitic. Încercă să caute niște scuze cât mai puțin jignitoare.

— Din păcate sunt încă în doliu după moartea recentă a doamnei mamei mele. Iar pelerinajul meu, deși întrerupt atât de grosolan de invadatorii jokonieni, este departe de a se fi încheiat. Poate că ceva în culori care să fie în ton cu durerea mea...?

Doamnele de companie mai în vârstă ale Cattilarei se uitară la Ista și la mătasurile lucitoare și părură să interpreteze corect rugămintea Istei. După alte scotoceli prin cufer și câteva drumuri la locurile unde era depozitată îmbrăcăminte, dădură la iveală într-un

final câteva rochii și mantii, cu o croială mai sobră și cu trene mai scurte, în culori potrivite, negru cu violet. Ista zâmbi și scutură din cap la vederea casetei cu bijuterii. Cattilara contemplă opțiunile pe care le avea, apoi făcu o reverență pe neașteptate și se scuză.

Ista îi auzi pașii afară în galerie plecând și venind aproape imediat; apoi printr-un perete, ecoul unor voci, a Cattilarei și a unui bărbat. Se întorsese Lord Arhys, din câte se părea. Timbrul și cadența vocii lui erau de neconfundat. Pașii ușori se auziră venind în grabă, apoi încetinind în dreptul ușii, așa cum i se cădea unei doamne. Cattilara intră, cu o expresie de satisfacție și îi întinse ceva. În mâna ei era o broșă de doliu, încrustată cu ametiste și perle.

— Domnul meu nu are prea multe obiecte moștenite de la marele om care i-a fost tată, spuse ea cu timiditate, dar acesta este unul din ele. I-ați face o mare cinste dacă ați vrea s-o purtați, de dragul acelor vremuri trecute.

Surprinsă la vederea broșei, Ista fu cuprinsă de un acces de râs.

— Așa este. Cunosc piesa asta de bijuterie. Lord dy Lutez obișnuia să o poarte la pălărie, atunci când se iveau ocazia.

Riga las i-o dăruise – unul dintre cele mai neînsemnate daruri ale lui, care ajunseseră să-i înjumătățească regatul înainte să i se năruiască cu totul.

Cattilara o privea cu ochi plini de strălucire. Ista ar fi jurat că era strălucirea mută a unui sentiment romanțat. Probabil că marchiza împărtășea teoriile

eroice ale bărbatului ei, cu privire la căderea tatălui acestuia. Ista nu era nici acum sigură dacă Arhys o crezuse când îi tăgăduise relația amoroasă cu un om a cărui reputație ca amant nu era cu nimic mai prejos decât cea de războinic, sau dacă se prefăcuse că-i înghite povestea doar din politețe. Oare își imagina că ea încă îl mai jelea pe dy Lutez? Ori pe Ias? Ori vreo dragoste pierdută pentru oricine altcineva? Broșa purta un mesaj ambiguu, dacă într-adevăr era vreun mesaj ascuns în spatele ei.

Simțise carnea lui Arhys în palmă, când atinsese acea rană străină, țeapănă și rece ca ceara. Și cu toate astea, se ridicase, umblase și urcase pe cal, vorbise și își sărutase nevasta, se bucurase și se mâniase ca orice alt soț viu. Ista ar fi putut să se păcălească până acum că avusese vedenii, sau că visase, dacă n-ar fi fost mărturia lui Ferda care văzuse urmele de sânge, cât se poate de reale, din palma ei.

Ista strânse în palmă misterul intențiilor lui și spuse:

— Vă mulțumesc și mulțumiți-i soțului domniei voastre din partea mea.

Cattilara părea extrem de mulțumită de ea.

Ista fu culcată în patul acesteia cu părul încă jilav răsfirat pe un ștergar din pânză, sub supravegherea atentă a acolitei, așezată pe un scăunel în celălalt colț al camerei. Cattilara își ușui companioanele din odaie și își lăsă onoratul oaspete să se odihnească până când avea să se servească masa de seară. Pesemne că, se gândi Ista, se grăbise să plece ca să se îngrijească de pregătirea mesei. În liniștea odăii aceleia slab luminate,

osteneala și imensa ușurare de a-și simți pielea și straietele curate îi dădură Istei senzația – sau poate iluzia – de a fi ajuns în sfârșit într-un culcuș. Durerea de cap putea fi doar un puseu de febră din pricina rănilor inflamate și de la fuga aceea de coșmar... în ciuda zumzetului de încordare a nervilor care-i persista în auz, pleoapele îi căzură grele.

Simți o suflare înghețată pe obraz și deschise ochii din nou, iritată. Nu era de mirare că și castelul acesta era bântuit de stafii – toate fortărețele străvechi erau așa – nu că spiritele ar fi ieșit la iveală ca să cerceteze oaspeții... Se întoarse pe partea cealaltă. Un roi micuț de pete albe, estompate îi apărură în imagine. În vreme ce se uita cu ochii ieșiți din orbite, încruntată și nevenindu-i să creadă, alte două spectre se desprinseseră din pereți ca să i se alăture celui alt, parcă atrase de căldura ei. Suflete bătrâne, acestea din urmă, diforme și descompuse, aflate la marginea uitării. A uitării binefăcătoare. Își dezveli gingiile într-o grimasă grotescă.

— Pieriți din fața mea, ciunțiților, șopti ea. N-am ce să vă fac.

Și măturând aerul cu mâna, împrăștie spectrele acelea ca pe o ceață; nu-i mai întunecau vederea. Nicio oglindă n-ar fi putut reda reflexia acelor viziuni, nimeni altcineva nu ar fi fost în stare să le vadă.

— Roina? se auzi vocea acolitei ca un murmur adormit.

— Nimic, spuse Ista. Visam.

Nu era niciun fel de vis, era doar ochiul ei interior care i se deșteptase din nou. Nedorit, nepoftit,

nesuferit. Și totuși... ajunsese într-un loc extrem de sumbru în acea după-amiază însorită.

Poate că avea nevoie de asemenea acuitate a percepțiilor.

Zei nu fac daruri lipsite de clenciuri.

Amintindu-și de visul ei intens, răscolitor din ultima vreme, Ista abia dacă mai îndrăzni să adoarmă din nou. Moțai cât s-ar fi scurs praful dintr-o clepsidră, până când Cattilara și doamnele ei de companie își făcură din nou apariția.

Cea vârstnică îi împleti părul Istei într-un chip ce părea a fi stilul obișnuit în acea zonă, împletit în sus în părți și lăsat liber pe spate. La Cattilara, podoaba capilară cădea în valuri fascinante; Ista își imaginează că smocul ei cenușiu, zburlit pe ceafă, arăta mai curând ca un preș din bălării scărmanate. Însă cu un strai de culoarea lavandei, la care potrivise o mantie din mătase neagră, prinsă la piept cu broșa de doliu, reușea să afișeze o ținută destul de demnă. Era aproape sigură că afișarea avea să fie următoarea ei sarcină.

Arșița verii venise de timpuriu în acesta provincie nordică. Mesele fuseseră întinse în curte, iar bucatele potrivite să fie gata când apunea soarele sub linia acoperișurilor, pentru ca umbrele înserării să îi cruțe pe meseni de lumina supărătoare. Masa principală, aflată în celălalt capăt al curții, era așezată în fața fântânii, iar alte două mese mai lungi erau dispuse perpendicular pe aceasta.

Ista se pomeni așezată la dreapta Lordului Arhys, cu Lady Cattilara de cealaltă parte a ei. Dacă Arhys fusese uluitor în zale și-n piele, stropit cu sânge, era nimicitor

în straie de curtean, cenușii cu tușe aurii și stropit cu verbină. Te topea cu zâmbetul lui. Istei i se zbătea inima; își adună fărâmițele de rezervă și îi răspunse la salut cu răceală, apoi se sili să-și mute privirea de la el.

Ferda primise un loc de onoare lângă marchiză. Un nobil mai în vârstă, îmbrăcat în veșminte de preot de Templu era așezat lângă un scaun gol, aflat la stânga Lordului Arhys. Una dintre căpeteniile lui Arhys dădu să se apropie de ei, dar se opri la un semn schițat de acesta cu două degete deasupra scaunului liber, dădu din cap înțelegător și plecă să ia loc la una din mesele mai joase.

Observând acestea, Lady Cattilara se aplecă în spatele Istei ca să-i șoptească soțului ei:

— Milord. Cu cinstiții noștri oaspeți de față, cu siguranță că ar trebui să întrebuițăm locul.

Privirea lui Arhys se întunecă.

— Astă seară cu atât mai puțin, dacă-i pe-așa.

Își încruntă sprâncenele la ea cu mânie; duse un deget la buze. În semn de amenințare?

Cattilara se lăsă la loc în scaun, cu gura crispată, își preschimbă imediat grimasa într-un zâmbet, de hatârul Istei și îi adresă o banalitate politicoasă lui Ferda. Ista fu încântată să-i vadă pe cei rămași din compania lui Ferda, odihniți și spălați și purtând haine de împrumut curate, împrăștiați de-a lungul meselor. Restul convivilor erau ofițerii lui Arhys și femeile Cattilarei, precum și câțiva obișnuiți ai casei, înveșmântați în haine monahale. De bună seamă că cetățenii de vază din orașul de la poalele castelului aveau să defileze pe dinaintea Istei la mesele

următoare.

Bătrânul preot se ridică cu greutate în picioare și închină rugăciunile cu un glas tremurat: de recunoștință pentru victoria din ziua precedentă și pentru nemaipomenita eliberare a roinei, de rugă pentru tămăduirea celor răniți, de binecuvântare pentru bucatele de pe masă. Continuă apoi cu o referire specială, dar oarecum ambiguă la dârzenia lui Ferda și a oamenilor săi, în acel Anotimp al Fiicei, lucru care îl satisfăcu vădit pe ofițerul-devot.

— Și, ca de obicei, aducem rugă mai ales Maicii, cu Anotimpul Ei ce stă să vină, pentru însănătoșirea Lordului nostru, dy Arbanos.

Zicând acestea, făcu un gest de binecuvântare deasupra jilțului gol aflat de-a stânga Lordului Arhys, iar Arhys încuviință, oftând înăbușit. Un murmur de aprobare, aproape fără cuvinte, se ridică din rândul ofițerilor de la celelalte mese, iar Ista observă niște priviri posomorâte.

În vreme ce servitorii începură să treacă printre ei cu ulcioare cu vin și apă și cu primele platouri de mâncare, Ista întrebă:

— Cine e Lordul dy Arbanos?

Cattilara îi aruncă o privire circumspectă lui Arhys, dar el răspunse fără să se sinchisească:

— Illvin dy Arbanos, maestrul meu de călărie. A fost destul de... bolnav în ultimele două luni. Îi păstrez locul, după cum vedeți.

Ultima lui remarcă fusese spusă pe un ton îndărătnic. După un moment îndelungat, mai spuse:

— Illvin este și fratele meu vitreg.

Ista sorbi din pocalul ei cu vin diluat cu apă, trasând în minte arbori genealogici.

Un alt bastard dy Lutez, nerecunoscut? Dar tocmai că marele curtean ținuse întotdeauna să-și recunoască progeniturile, prin rugăciuni periodice și ofrande închinat la Turnul Bastardului într-o protejere a acestora.

Pesemne că pe acesta îl avusese cu o femeie deja măritată, apoi copilul fusese trecut pe tăcute în familia acesteia cu consimțământul soțului încornorat...? Asta arăta numele. Pe tăcute, deși nu în secret, dacă acest dy Arbanos revendicase un loc în casa marchizului, iar acesta îi onorase cererea.

— A fost o mare nenorocire, începu Cattilara.

— Prea mare ca să întunecăm sărbătoarea din seara asta cu ea, mârâi Arhys.

Și asta nu era niciun fel de aluzie subtilă.

Cattilara amuți; apoi, cu un efort vizibil, înfiripă un soi de flecăreală neînsemnată despre familia ei din Oby, comentarii asupra tatălui și fraților ei, precum și despre înfruntările lor cu soldații roknari rățăciți prin ținuturile de la graniță în campaniile din toamna trecută. Ista observă că Lord Arhys nu-și luase decât puțină mâncare în farfurie și pe aceea mai mult împungând-o înapoi și-ncolo cu furculița.

— Dumneata nu mănânci, Lord Arhys, îndrăzni în cele din urmă Ista.

El îi urmări privirea la farfuria mai mult mânjită, cu un zâmbet aproape îndurerat.

— Îmi dă de furcă o criză de febră, de la o pârdașnică de malarie. Mi-am dat seama că

înfometarea ar fi cel mai eficient tratament în cazul meu. O să-mi treacă în curând.

Un grup de instrumentiști care se așezaseră în galerie atacă o arie vioaie, iar Arhys, dar nu și Cattilara, o luă drept un pretext destul de bun să pună capăt conversației aceleia care șchiopăta. La scurt timp după aceea, el se scuză și plecă să se consulte cu unul din ofițerii lui. Ista aruncă o căutătură la locul neocupat din spatele lui, complet aranjat ca și cum cineva ar fi urmat să se așeze. Cineva pusese un trandafir alb proaspăt tăiat pe farfurie, în chip de ofrandă sau rugă.

— Se pare că Lordului dy Arbanos i se duce mult lipsa în rândul domniilor voastre, îi spuse Ista Cattilarei.

Ea se uită prin curte ca să dea de urma soțului ei, care se sprijinise pe o altă masă, adâncit într-o discuție și neavând cum să audă ce vorbeau ele.

— Ne lipsește imens de mult. Ne-am pierdut orice nădejde ca el să se mai facă bine, dar Arhys nici nu vrea să conceapă... e foarte trist.

— E cu mult mai în vârstă decât marchizul?

— Nu, este fratele mai mic al soțului meu. Aproape cu doi ani mai tânăr. Cei doi au fost de nedespărțit cea mai mare parte a vieții lor – străjerul de la castel i-a crescut împreună după moartea mamei lor, spune tatăl meu, fără să facă vreo deosebire între ei. Illvin a fost maestrul de călărie al lui Arhys dintotdeauna.

— Mama *lor*? În mintea Istei se derulă din nou cu repeziciune ipoteticul arbore genealogic. Așadar, acest... Illvin, nu este fiul răposatului Cancelar dy

Lutez?

— A, nu, nici vorbă, zise Cattilara cu toată convingerea. A fost o mare idilă la vremea aceea, cu toate astea. Sunt convinsă. Se zice că – aruncă o privire împrejur, roși un pic și își coborî tonul, aplecându-se către Ista. Lady dy Porifors, mama lui Arhys – se zice că atunci când Lord dy Lutez a părăsit-o pentru viața de la curte, s-a îndrăgostit de străjerul castelului, Ser dy Arbanos, iar el de ea. Dy Lutez nu prea a mai dat pe la Porifors, iar data nașterii lui Illvin... ei bine, nu s-a potrivit nicicum. A fost un secret știut de toată lumea, îmi închipui, însă Ser dy Arbanos nu l-a recunoscut pe Illvin decât după ce s-a prăpădit mama lor, biata de ea.

Și iată ieșind la iveală un alt motiv pentru care dy Lutez și-a neglijat atâta timp mireasa de la miazănoapte... dar care să fi fost cauza și care efectul? Ista își duse mâna la broșa de la piept. În ce impas trebuie să-l fi adus acest Illvin pe dy Lutez cu orgoliul și posesivitatea lui nemăsurate! Oare fusese un gest îndurător și iertător să i-l atribuie legal tatălui său adevărat, sau numai o ușurare să scutească, de copilul acela din flori, lista încărcată a moștenitorilor lui dy Lutez?

— Ce boală s-a abătut asupra lui?

— Nu e tocmai o boală. O neașteptată... năpastă, sau mai degrabă un accident necruțător. Care s-a înrăutățit din pricina presupunerilor și a incertitudinii. A fost un mare necaz pentru domnul meu și o lovitură pentru întregul Porifors... oh, dar iată-l că vine.

Lord Arhys stătea din nou drept și se îndrepta spre locul său privilegiat. Ofițerul cu care discutase îi adresă

un salut de confirmare și își croi loc spre ieșirea din curte. Cattilara îi vorbi și mai șoptit:

— Pe domnul meu îl mâhnesc discuțiile pe tema asta. Am să vă povestesc totul pe îndelete mai târziu, între patru ochi, hm?

— Vă mulțumesc, spuse Ista, neștiind prea bine cum să răspundă acelei eschivări misterioase. Știa care era următorul lucru pe care vroia să-l întrebe. *Lord Illvin este cumva un bărbat înalt, uscățiv, cu părul ca un val de beznă înghețată!* Dy Arbanos cel tânăr putea la urma urmei să fie mic de statură, sau rotofei ca un butoi, sau pleșuv, sau cu părul roșu aprins. Ar fi putut să întrebe, Cattilara ar fi încuviințat, iar Ista ar fi scăpat de ghemul acela din stomac.

Farfuriile fură golite. Câțiva oșteni, la comanda ofițerului trimis de Arhys, aduseră o sumedenie de cutii, cufere, desagi și brațe încărcate de arme și armuri de toate felurile, pe care le așezară morman în fața mesei celei mari. Prăzile de pe urma bătăliei purtate cu o zi în urmă, își dădu seama Ista. Lord Arhys și Lady Cattilara merseră împreună să ridice un cufăraș până la locul în care stătea Ista și îl deschiseră în fața ei.

Ista fu cât pe ce să se tragă în lături în fața duhorii piericiunii și durerii care se ridicau din harababura aceea de tinichele îngrămădite înăuntru. Își dădu seama într-o clipită că nu era acel miros greu pe care-l putea simți în nări. Se părea că avea să fie primul moștenitor al dezastrului jokonian. O moviliță selectată de inele și broșe și brățări, lucrate cu cea mai fină măiestrie, ori de o feminitate vădită, luciră în lumina crepusculară.

Câte din ele fuseseră prăduite oare de curând din Rauma? Câte erau oare menite fetelor jokoniene care n-aveau să-și mai vadă vreodată pretendenții? Trase adânc aer în piept, arboră un zâmbet de conveniență și caută câteva cuvinte potrivite, de laudă la adresa lui Arhys și a oamenilor săi pentru curajul și viteza de reacție în fața incursiunii invadatorilor, ridicând glasul pentru a putea fi auzită și la mesele mai îndepărtate.

Veni rândul unei spade minunate care-i fu oferită lui Ferda, spre vădita lui încântare. Cattilara le oferi apoi câteva obiecte de preț doamnelor ei, Arhys distribui cea mai mare parte a vrafului ofițerilor săi, împreună cu câteva cuvinte sau glume adresate fiecăruia, iar rămășițele fură puse la dispoziția preotului în schimbul unor slujbe închinare la templul din cetate. Un tânăr devot, pare-se ajutorul personal al preotului, luă ofrandele în primire cu un potop de mulțumiri și binecuvântări.

Ista își plimbă degetul deasupra conținutului cutiei ce-i fusese dăruită. I se încreți carnea. Nu-și dorea moștenirea aceea fatală. Dar exista o cale de ieșire din asta. Se apucă să aleagă un inel pentru curajoasa ei domnișoară de companie, întruchipând niște armăsari minusculi din aur, în galop – pe unde-o fi fost Liss în momentul acela? Dar după o clipă de ezitare, mâna i se îndreptă spre un pumnal curbat, cu mânerul încrustat cu pietre. Avea o anume eleganță practică care părea a fi mult mai în ton cu stilul călăreței. Cu un suspin, amintindu-și că toți banii ei zăceau pe fundul râului din Tolnoxo, reținu câteva gablonțuri drept compensare. Puse atât inelul, cât și pumnalul deoparte,

apoi împinse cutia către Ferda.

— Ferda. Alege cea mai frumoasă piesă pentru fratele tău care lipsește. Și apoi următoarele patru în ordinea valorii, pentru răniții noștri și pentru oamenii care au rămas cu el. Și ceva nimerit pentru dy Cabon. Oricine din grupul tău poate să ia ceea ce-i place. Ce rămâne, vă rog să aveți grijă să ajungă la Ordinul Fiicei, împreună cu mulțumirile de rigoare.

— Desigur, Roina! zâmbi Ferda, dar zâmbetul îi păli imediat.

Se dădu mai aproape de ea, aplecându-se peste scaunul gol al marchizei.

— Vroiam să vă întreb. Acum că sunteți cu adevărat la loc păzit și aveți de gând să rămâneți în siguranță aici, sub protecția marchizului pentru o vreme, îmi puteți da permisiunea să plec în căutarea lui Foix, a lui Liss și a preotului?

Nu știi ce-i cu locul acesta ciudat, dar numai sigur nu-l pot numi. Nu putea spune cu voce tare ce gândea. Mai că-i venea să-i dea ordin să-și pregătească oamenii de plecare în acea zi. *În seara asta.* Practic, era imposibil. Nu se cădea. Oamenii Fiicei erau aproape tot atât de osteniți ca și ea. Jumătate din caii lor erau încă pe drum, însoțiți de rândașii de la Forifors, aduși la pas domol.

— Și tu ai tot atâta nevoie de odihnă ca oricare dintre noi, îi tăie ea avântul.

— O să mă odihnesc mai bine când voi ști ce s-a ales de ei.

Nu putu să nu-i dea dreptate, dar gândul de a rămâne blocată aici, fără escorta ei proprie, îi dădu un

fior de neliniște pe spinare. Se încruntă cuprinsă de incertitudine văzând-o pe Cattilara fluturându-și voalurile înspre locul pe care și-l părăsise.

Se întoarce și Lord Arhys, ca să se lase în scaun cu un suspin de epuizare, mascat. Ista îl întrebă de scrisorile de anchetă cu privire la soarta oamenilor ei dispăruți. El ascultă cu o atenție îngrijorată, ce îi păru Istei că simpatiza cu grija lui Ferda pentru fratele lui, dar își dădu cu părerea că era prea devreme ca să primească vreun răspuns. Printr-o înțelegere tacită, niciunul nu aminti de complicația cu demonul-urs.

— Știm că Liss, cel puțin, a ajuns la Provincarul de Tolnoxo, pledă Ista. Alții ar fi putut să dea de știre asupra năvălitorilor, dar numai ea știa că eu eram printre cei prinși. Și dacă a ajuns la loc sigur, cu siguranță că i-a dat prin minte să ceară ajutoare pentru depistarea fratelui tău și a bunului părinte.

— Asta... așa e, își mușcă Ferda buzele, măcinat între nădejde și grijă. Dacă i-ar fi dat cineva ascultare. Dacă i-or fi dat adăpost...

— Stațiile de poștalion ale Cancelariei i-au dat mai mult ca sigur adăpost, chiar dacă dy Tolnoxo n-a făcut-o, cu toate că dacă nu i-a răsplătit curajul cu o primire așa cum se cuvine – și dacă nu i-a răspuns la apel cu toată solitudinea – o să aibă de a face cu mine. Și cu Cancelarul dy Cazaril, la fel, îmi pun capul. Din scrisorile Lordului Arhys, lumea va ști în scurtă vreme unde am tras. Dacă rățăciții noștri vor găsi drumul către Porifors în timp ce tu umbli pe coclauri pe urmele lor, Ferda, ai să le duci lipsa la fel de mult. În orice caz, cred că nu vrei s-o iei la picior așa în plină

noapte, în seara asta. Stai să vedem ce sfetnic – sau ce mesager – ne va aduce dimineața.

Ferda fu nevoit să admită că vorbele ei erau înțelepte.

Umbrele înserării se lăsau peste curte. Muzicanții își încheiară numărul fără să se încingă vreun dans sau să aibă loc vreo feerie. Bărbații se îngrijiră ca nicio picătură de vin să nu fie irosită, apoi fură închinute ultimele rugăciuni și binecuvântări. Preotul își târșâi pașii tremurând la brațul devotului său, urmat de enoriașii templului său rustic. Ofițerii lui Arhys făcură plecăriuni pline de venerație reginei-mame, părând a fi onorați să li se permită să îngenuncheze și să sărute mâinile legendare. Din felul în care plecară mai apoi, cu fețele deja concentrate la sarcinile previzibile, Istei i se reaminti faptul că aceea era o fortăreață *sub asediu*.

Cattilara îi oferi brațul ca să o ajute să se ridice.

— *Acum*, vă pot conduce în încăperile maiestății voastre, Roina! spuse ea zâmbind. Îi aruncă o otheadă lui Arhys. Nu sunt la fel de spațioase, însă... acoperișul e într-o stare mai bună.

Mâncarea și vinul, fu nevoită Ista să recunoască, îi tăiaseră orice dorință de a se mai muta în seara aceea.

— Îți mulțumesc Lady Cattilara. Ar fi tare bine.

Arhys îi sărută mâna formal de noapte bună. Ista nu era sigură dacă buzele lui erau calde sau reci, tulburată de senzația bulversantă pe care i-o lăsa urma lor pe încheieturile degetelor. Oricum, nu ardeau de febră, deși atunci când el își ridică privirea limpede cenușie în ochii ei, ea roși.

Escortată de obișnuitul cârd de femei gălăgioase,

marchiza o luă de braț și o însoți printr-o altă arcadă de sub galeria acoperită, iar apoi apucară în jos printr-un alt coridor mai puțin lung. Cotiră din nou și o luară pe sub alte acoperișuri ca să iasă într-o curte pătrată. Nu se întunecase încă, însă prima stea lumina pe bolta înaltă albastră.

Un pasaj acoperit cu arcade durate în piatră încercuia marginile curții, cu pilaștri cizelați din alabastru, gravați cu motive decorative închipuind vițe de vie și flori în stil roknar...

Nu simți nici arșița miezului zilei, nici răcoarea miezului nopții luminat de semilună, dar cu toate astea era una și aceeași curte din visurile Istei, identică până în cel mai mic detaliu, negreșit, întipărită în amintirea ei ca și cum ar fi fost săpată cu dalta și ciocanul. Simți că i se taie picioarele. Nu-și putea da seama dacă chiar era surprinsă.

— Cred că vreau să mă așez, spuse cu voce pierită. Acum.

Cattilara îi aruncă o privire speriată, simțind tremurul mâinii Istei pe brațul ei. Docilă, o conduse la o bancă, una din multele dispuse pe marginile curții și se așeză împreună cu ea. Marmura lustruită de patina timpului de sub degetele Istei mai era caldă încă de la arșița zilei, cu toate că în aer se simțea o răcoare plăcută. Se apucă brusc de marginea de piatră, apoi se forță să stea dreaptă și să inspire adânc. Locul acesta părea a fi o parte mai veche a fortăreței. Aici lipseau omniprezentele ghivece cu flori; numai moștenirea dăltuitorilor în piatră roknari îi mai atenua din aerul auster.

— Roina, vă simțiți bine? întrebă Cattilara cu sficiune.

Ista cumpăni în minte mai multe minciuni, sau adevăruri, pentru chestiunea în cauză – *Mă dor picioarele. Mă doare capul.* Se hotărî asupra:

— O să mă simt mai bine dacă mă odihnesc o clipă. Cercetă profilul neliniștit al marchizei.

— Îmi spuneți ce anume l-a doborât pe Lord Illvin.

Cu mare greutate, Ista se abținu să privească înspre acea ușă, din celălalt capăt, din partea stângă a scărilor care ducea la galerie.

Cattilara șovăi, încruntându-se foarte tare.

— Nu e vorba despre ce, ci mai degrabă cine, credem noi.

Ista ridică din sprâncene.

— Vreun atac malefic?

— Cam așa e, dacă e s-o spunem p-aia dreaptă. E o treabă încâlcită.

Își ridică ochii la companioanele ei care așteptau și le făcu semn să plece.

— Lăsați-ne, dacă nu vă e cu supărare. Le urmări cu privirea, așezându-se pe o bancă de cealaltă parte a curții, unde nu le puteau auzi, apoi își coborî glasul pe un ton confidențial.

— Cam acum trei luni, a venit un grup de soli din Jokona, așa cum se întâmplă primăvara, ca să negocieze un schimb de prizonieri, să stabilească răscumpărări, să obțină scrisori de liberă trecere pentru neguțătorii lor, chestiuni de ambasadă. Numai că *de data aceasta*, au venit cu o ofertă de pace extrem de neașteptată, drept stratagemă – o soră de-a

Prințului Sordso de Jokona, rămasă văduvă. O soră mai mare, care fusese măritată de două ori, bag seama, cu niscăi lorzi jokonieni putred de bogați, care au pățit ce pătesc lorzii bătrâni. Nu știu dacă o mai fi refuzat să fie sacrificată în felul ăsta din nou, sau dacă și-a pierdut valoarea de vânzare din cauza vârstei – avea aproape treizeci de ani. Cu toate că, trebuie să recunosc, era încă destul de atrăgătoare. Prințesa Umerue. La scurt timp am înțeles cu toții că ai săi căutau o căsătorie de alianță cu fratele domnului meu, dacă ea l-ar fi găsit pe plac.

— Interesant, făcu Ista pe un ton neutru.

— Domnul meu l-a luat drept un semn bun, crezând că e o cale să asigure acceptul tacit din partea Jokonei în campania viitoare împotriva Vispingului. Dacă ar fi vrut și Illvin. Și în curând s-a dovedit că Illvin – eu de fapt nu l-am văzut niciodată pe Illvin să-și piardă capul în felul acela după nicio altă femeie, deși el n-a vrut să recunoască. Întotdeauna era mai degrabă dispus la glume acide decât la complimente mieroase.

Dar dacă Illvin era cu puțin mai tânăr decât Arhys...

— Lord Illvin – adică Ser dy Arbanos – n-a mai fost căsătorit până acum?

— Ser dy Arbanos de fapt, da – a moștenit titlul nobiliar al tatălui său în urmă cu aproape zece ani, cu toate că n-a mai primit mare lucru pe lângă asta. Dar nu. De două ori a fost la un pas de a se logodi, am impresia, însă negocierile au dat greș. Tatăl lui l-a consacrat Ordinului Bastardului o bună parte din tinerețea lui, pentru a fi educat, cu toate că el spune că

nu a simțit nicio chemare. Dar pe măsură ce trecea timpul, oamenii au început să facă tot felul de presupuneri. Am văzut că tot timpul l-a supărat lucrul ăsta.

Ista își aminti că și ea intrase la bănuieli de același fel în legătură cu dy Cabon și se crispă la față.

Cu toate astea, chiar dacă această prințesă Umerue își pierduse serios valoarea ca partidă, uniunea cu un lord neînsemnat de credință cvinteriană și căruia i se dusesse buhul de bastard era o ambiție ciudat de redusă pentru o asemenea cvadriană de prim rang. Bunicul ei pe linie maternă fusese nimeni altul decât Generalul de Aur, dacă Ista își mai amintea bine vechile alianțe maritale ale celor Cinci Principate.

— Și ea avea de gând să se convertească în cazul în care pețea avea să aibă succes?

— Drept să zic, nu sunt sigură. Illvin era atât de vrăjit de ea, că ar fi fost în stare să treacă el la credința ei. Făceau o pereche uluitoare. El brunet ca pana corbului, ea blondă-aurie – avea tenul acela clasic roknar de culoarea mierii proaspete și un păr pe măsură. Era foarte... oricum, era foarte limpede încotro aveau să se îndrepte lucrurile. Dar apoi s-a întâmplat un lucru nefericit.

Cattilara trase aer adânc în piept, cu privirea adumbrită.

— Era un curtean jokonian în alaiul prințesei, ros de gelozie și de resentimente. Și-o dorea pentru el, bănuiesc, și nu putea să priceapă de ce fusese oferită drept marfă de schimb unui dușman în locul lui. Rangul și averea Lordului Pechma nu erau cu nimic

mai prejos de cele ale bietului Illvin, deși, bineînțeles că nu se bucura de reputația militară a lui Illvin. Într-o noapte... într-o noapte ea și-a alungat însoțitoarele, iar Illvin... a vizitat-o.

Cattilarei i se puse un nod în gât.

— Noi suntem convinși că Pechma a urmărit și a văzut cu siguranță. A doua zi de dimineată, Illvin nu era de găsit nicăieri, până când femeile ei au intrat în apartamentele stăpânei lor și au descoperit cel mai îngrozitor tablou. Au venit și ne-au trezit pe mine și pe domnul meu – Arhys nu a vrut să mă lase să intru în odaia aceea, dar cică – tonul povestitoare scăzu și mai mult – Lord Illvin a fost găsit dezbrăcat, înfășurat cu totul în cearșafurile ei, fără cunoștință și plin de sânge. Prințesa căzuse moartă lângă fereastră, ca și cum se luptase încercând să cheme ajutoare, cu un cuțit roknar otrăvit, împlântat în piept. Iar Lord Pechma, și calul lui și harnașamentul, și toți banii suitei jokoniene care îi fuseseră încredințați, dispăruseră din Porifors.

— Oh, făcu Ista.

Cattilara își înăbuși un hohot de plâns și se frecă la ochi.

— Oamenii noștri și servitorii prințesei au plecat împreună în căutarea ucigașului, dar acesta apucase să fugă de mult. Anturajul prințesei s-a preschimbat în cortegiu funerar, însoțind trupul lui Umerue înapoi în Jokona. Illvin... nu și-a mai venit în simțiri deloc de atunci. Nu știm cu siguranță dacă i s-a tras de la vreo otrăvă nenorocită de-a roknarilor de pe lama cuțitului care l-a străpuns, sau dacă s-a lovit la cap în cădere, sau dacă o fi primit vreo altă lovitură puternică. Dar ne

temem destul de tare că și-a pierdut mințile. Cred că oroarea asta îl mânănește pe Arhys mai mult decât chiar moartea lui Illvin, căci întotdeauna și-a pus mare nădejde în ascuțimea minții fratelui său.

— Și cum a fost vestea primită în Jokona?

— Deloc bine, chiar dacă necazul a venit din partea lor. Au fost tensiuni mari la hotar de atunci. Lucru care v-a fost de folos, la urma urmei, căci toți oamenii soțului meu stăteau pregătiți în orice moment să pornească la semnalul curierului provincarului de Tolnoxo.

— Nu-i de mirare că Lord Arhys e la capătul puterilor. Groaznice întâmplări, într-adevăr. *Era spart acoperișul, într-adevăr.*

Ista nu putea decât să-i fie recunoscătoare mâniei lui Arhys, care nu permisesese ca ea să fie cazată în odaia în care-și găsisese sfârșitul Prințesa Umerue. Cumpăni asupra relatării înfiorătoare a Cattilarei. Lugubră și dureroasă, categoric. Dar nu era nimic supranatural în toate astea. Niciun zeu, nicio viziune, nici flăcări orbitoare dar care să nu ardă. Nici răni sângerânde omenеști care să se deschidă și să se închidă așa cum s-ar încheia cineva la tunică.

Aș vrea să-l văd pe acest Lord Illvin, îi veni ei să zică. Poți să mă duci înăuntru să-l văd? Și ce scuză ar fi găsit pentru curiozitatea aceea morbidă, dorința aceea dubioasă de a intra în camera în care zăcea un om bolnav? Oricum, nu-și dorea să se uite ca proasta la mărețul muribund. Ceea ce-și dorea cu adevărat era să încalece – ba nu – să se urce într-un car și să plece văzând cu ochii de acolo.

Se întunecase de-a binelea și nu mai putea vedea mare lucru; chipul Cattilarei era ca o ceață fină și palidă.

— A fost o zi lungă. Încep să simt oboseala.

Zicând acestea, Ista se ridică în picioare.

Cattilara sări să o ajute să urce scările. Ista scrâșni din dinți, își lăsă mâna ușor să se sprijine pe brațul tinerei și înaintă ținându-se cu mâna dreaptă de balustradă.

Prinse încă într-o conversație, doamnele Cattilarei se împrăștiară și ele în urma lor.

Pe când ajungeau în capul scărilor, ușa din capătul celălalt se deschise brusc. Ista întoarse repede capul. Leși un omuleț pipernicit, crăcănat, cu o barbă scurtă sură, cărând un morman de rufărie murdară și o găleată cu capac. Văzându-le pe femei, își puse greutatea jos în fața ușii și se grăbi înspre ele.

— Lady Catti, spuse el pe un ton grav, plecându-și capul. Îi trebe mai mult lapte de capră. Cu mai multă miere-n el.

— Nu acum, Goram.

Strâmbând din nas enervată, Cattilara îi făcu semn să plece.

— O să vin mai încolo.

El își plecă din nou capul, dar ochii îi luciră de sub sprâncenele groase în vreme ce o scruta pe Ista. Ea nu putu să-și dea seama în întunecimea aceea dacă era curiozitate sau nu ceea ce citise ea pe chipul acelui om, însă îi simți privirea pătrunzătoare ca o mână înfiptă în ceafă în timp ce se întorcea să o urmeze pe Cattilara în apartamentele pregătite pentru ea în celălalt capăt al

galeriei.

Îl auzi îndepărtându-se pe culoar șontăcând. Aruncă o privire înapoi exact la timp ca să vadă ușa din capătul opus deschizându-se și închizându-se încă o dată, apoi dunga portocalie a flăcării unei lumânări, pâlpâind, subțiindu-se, și stingându-se.

Capitolul 11

Femeile Cattilarei o înfășurară pe Ista într-o cămașă de noapte ușoară, străvezie, și o culcară într-un pat înfășat cu cele mai fin brodate pânzeturi. Ista le porunci să-i lase lumânarea aprinsă în vasul de sticlă de pe masuță. Femeile ieșiră din odaie în vârful degetelor și închiseră ușile exterioare ale celor două încăperi în care urmau să doarmă acolita și servitoarea în noaptea aceea, ca să fie la îndemână în caz că roina avea nevoie de ele. Ista se ridică între pernele bogate, contemplând lumina pâlpâitoare și întunericul pe care îl ținea la distanță. Cântărindu-și alternativele.

Ar fi putut să reziste nedormită câteva zile la rând până când avea să se învârtă odaia cu ea, iar nălucirile ciudate și diforme aveau să-i întunece vederea ca niște scânteii scuiate de foc. Mai încercase asta odată, pe vremea când zeii i-au tulburat visele pentru întâia dată, atunci când se temuse că înnebunea, iar Ias o lăsase să creadă că așa era. Și nu i-a fost prea bine. Ar fi putut să-și înece mințile, și visele, în băutură. Pentru o perioadă. O încercase și pe asta și s-a dovedit a fi o alegere și mai proastă până la urmă. Nu avea cum să-și găsească refugiu din calea zeilor nici în nebunie; ba dimpotrivă.

Se duse cu mintea la ceea ce putea să zacă pe un pat, nu diferit de acela, poate nu tot atât de înmiresmat, în odaia aceea din capătul celălalt al galeriei. De fapt avea impresia că știe cu destulă

certitudine cum arătau patul, pledurile și încăperea – și cel ce se afla acolo. Nici măcar nu avea nevoie să mai vadă. *Pe Goram nu l-am mai văzut până acum, totuși.* Cu toate că presupunea că existența lui era implicită.

Așadar, m-ai târât până aici, oricare dintre Voi ai fi Tu, ăla care mă bântui. Dar nu mă puteți forța să pășesc pragul ușii ăleia. Nici nu o puteți deschide singuri. Nu puteți ridica nici măcar o frunză; să-mi frângeți voința ar fi la fel de greu cum ar fi să-ndoști fierul, mai presus de puterile voastre. Se aflau în impas. Ea și zeii. Era în stare să-i sfideze cât e ziua de lungă.

Dar nu și cât e noaptea de lungă. Până la urmă, va trebui să adorm; o știm cu toții.

Suspină, se aplecă peste marginea patului și suflă în lumânare. Mirosul de ceară încinsă îi persistă în nări, iar lumina orbitoare îi lăasă pete pe retină în timp ce se întorcea pe o rână, potrivindu-și perna sub cap. *Nu poți deschide ușa aceea. Și nici nu poți să mă faci pe mine să o deschid, orice vise mi-ai trimite.*

N-ai decât să-Ți abați năpasta cea inofensivă asupra mea. Răul cel mai mare deja mi l-ai făcut.

La început, somnul i-a fost lin, netulburat de vise. Apoi se cufundă un răstimp în niște vise care nu aveau nimic ieșit din comun, a căror absurdități neliniștitoare se contopeau una în alta. Apoi pași într-o odaie și totul se preschimbă; odaia era solidă, pătrată cu colțuri dure ca oricare alta și cu toate astea, nu semăna cu niciun loc în care să mai fi fost. Nu era nici odaia Lordului Illvin. Nici a ei. Era o după-amiază însorită, după lumina care cădea printre zăbrelele de la fereastră. O

recunosc ca fiind o încăpere din castelul Porifors după stilul ornamentat, apoi își dădu seama că mai *aruncase* o privire în acea cameră odată, la lumina unei lumânări. Lord Arhys strigase...

Totul era senin și gol acum. Odaia era curată și măturată. Și lipsită de orice prezență, cu excepția ei – ba nu, numai puțin. Se deschise o ușă.

Un chip binecunoscut apăru brusc luminat din spate de ziua de afară, din curtea împestrițată de flori. Silueta aceea umplea tot cadrul ușii, își opinti șoldurile generoase înăuntru, lăsând ușa să se închidă cu zgomot în urma sa. Imediat își simți inima săltând de bucurie și de ușurare la vederea lui dy Cabon teafăr și nevătămat.

Numai că... nu era dy Cabon. Sau mai bine zis, nu era doar dy Cabon.

Era mai gras, mai luminos, mai alb. Ușor androgin. Se buhăise carnea aceea ca și cum ar fi încăput în ea acum ceea ce nu putea lua formă omenească? Veșmintele îi erau fără pată – chiar și numai după amănuntul acela, Ista ar fi știut să facă diferența – și radios ca luna. Deasupra ridurilor pe care zâmbetul i le crea în jurul gurii, voios continuate de curbele ample ale bărbiei, privirea zeului o străfulgeră. Mai cuprinzătoare ca zărilor, mai profundă ca genunile mării, complexitatea acelei priviri se răsfrângea nesfârșită în interior, desfăcându-se neîncetat în mii și mii de învelișuri tot mai mici și mai mici. Ochi care puteau sonda în același timp fiecăre ființă umană sau vietate din întreaga lume, întorcându-le pe dos, cu aceeași atenție calmă.

Stăpâne Bastard. Ista nu rosti cu voce tare numele Lui, de teamă ca El să nu-l interpreteze drept invocație. În schimb, întrebă cu glas pierit:

— Nu cumva sunt pusă în inferioritate?

El se înclină peste pânțelele imens.

— Mică dar puternică. Eu, după cum știi, nu pot să clintesc nici măcar o frunză. Nici să-nconvoi fierul. Și nici voința ta. Scumpa mea Ista.

— Nu sunt a Ta.

— Nutresc speranțe și așteptări ca orice pețitor.

Zâmbetul îi încreți chipul grosolan și mai mult.

— Sau mai degrabă viclenia unui șobolan.

— Șobolanii, remarcă el, suspinând, sunt niște creaturi josnice, timide și directe. Foarte limitate. Numai omul poate fi viclean. Sau femeia. Viclenie, înșelătorie... Adevăr, victorie... capcane pentru urși...

Ea tresări la această posibilă aluzie la Foix.

— Urmărești ceva. Limbile zeilor pot deveni mieroase, atunci când vor ceva. Când a fost să vreau și eu ceva – atunci când mă prosternam cu umilință, cuprinsă de lacrimi și de groază cumplită – *ani în șir* – unde erai atunci? Unde erau zeii în noaptea în care s-a prăpădit Teidez?

— Fiul Toamnei și-a trimis mulți soli drept răspuns la rugile tale, dulce Ista. Dar ei s-au abătut din drum și n-au mai ajuns la destinație. Căci El nu le-a putut încovoia voința, nici influența pașii. Și uite așa s-au împrăștiat ca frunza în vânt.

Buzele Lui se răsfârâseră într-un zâmbet copleșitor de grav, mai sever decât orice privire încruntată pe care o văzuse Ista la viața ei.

— Acum altcineva se roagă cu o disperare la fel de neagră ca și-a ta. Cineva la fel de drag mie, precum îi era Teidez Fratelui Meu autumnal. Iar eu te-am trimis – pe tine. Te vei abate și tu din drum? Așa cum s-a abătut și salvarea lui Teidez? Tocmai la liman, când mai ai atât de puțini pași de parcurs?

Se lăsă tăcerea.

Ista își simți vorbele înecate de furie. Și de alte sentimente mai complicate, un amalgam clocotitor chiar dacă nu era în stare să le deslușească și să le spună pe nume. Un fel de fiertură de suferință, își imaginează. Mârâi printre dinți.

— Stăpâne Bastard, *fiu de cățea* ce ești!

El rânji pur și simplu, înnebunitor.

— Când s-o ivi omul ăla care să te facă să râzi, sumbră Ista, mânioasă Ista, împietrită Ista, atunci o să ți se vindece inima. Pentru asta nu te-ai rugat: e o răsplată pe care nici zeii nu ți-o pot da. Noi avem puteri limitate când vine vorba de lucruri mărunte, cum ar fi izbăvirea de propriile-ți păcate.

— Ultima oară când am încercat să urmez sfintele învățături încâlcite și nepotrivite ale zeilor, am fost indusă în eroare și-am săvârșit o crimă, îi aruncă ea în față cu turbare. Dar pentru Tine, *n-aș avea* nevoie de izbăvire. Nu vreau să fiu părtașă la vrerea Ta. Dacă aș crede că mă pot ruga pentru uitare, aș face-o; să fiu redusă la o pată, să fiu elimată, ștearsă, ca duhurile ciuntite care pier în moarte și se eliberează de suferința lumească. Ce-mi mai pot da *mie* zeii?

El ridică din sprâncene cu o expresie evidentă de bunăvoință prefăcută.

— Păi cum așa? De lucru, scumpă Ista!

Păși mai aproape de ea; scândurile podelei scârțâiră și gemură înfricoșător sub tălpile Lui. Ea încercă să se dea înapoi, închipuindu-și deja cum aveau să se prăbușească amândoi prin plafonul camerei de mai jos. El întinse mâinile deasupra umerilor ei, fără să o atingă. Atunci observă, cu o extremă neplăcere, că era goală. Se aplecă ciocnindu-și burdihanul de pânțele ei și murmură:

— Mi-am pus pecetea pe fruntea ta.

Își trecu buzele peste sprâncenele ei. Locul acela ardea ca un stigmat.

Mi-a dat înapoi harul clarviziunii. Percepția directă, nemijlocită a lumii spirituale, împărăția Lui. Își aminti cum îi pârjolise pielea amprenta buzelor Mamei, la fel ca acum, în viziunea aceea trezită cu atâta timp în urmă care dusesse la acele consecințe dezastruoase. Poți să-mi dai cu de-a sila darul Tău, dare eu pot să nu-l deschid. Îl refuz și Te sfidez!

Ochii Lui luciră mai intens. Își lăsă mâinile butucănoase să-i alunece pe spatele ei dezgolit și o îmbrățișă și mai strâns, lipind-o de cingătoarea lui, apoi se aplecă din nou și o sărută pe gură cu o poftă lascivă și o îngâmfare ieșită din comun. Ea roși din cap până-n picioare, rușinată și excitată, ceea ce o scotea și mai mult din sărite.

Întunecimile acelea nesfârșite dispărură ca din senin din ochii Lui, atât de apropiați de ai ei încât se încrucișau. O simplă privire umană pierdută se căscă, apoi se înspăimântă. Învățatul dy Cabon se înăbuși, își retrase limba și făcu un salt înapoi, ca un vițel speriat.

— Roina! chelălăi el. Iertare! Eu, eu, eu,...

Privirea lui făcu înconjurul încăperii, o scrută fugitiv, se făcu și mai mare și căută tavanul, podeaua, sau pereții din celălalt capăt al camerei.

— Nu prea știu unde sunt...

Nu, nu știa, acum, în visul ei. Ista ar fi putut să bage mâna-n foc pentru asta. Era și visul lui. Și avea să și-l amintească și el în amănunt când avea să se trezească. Oriunde s-ar fi aflat.

— Zeul tău, sări Ista cu gura la el, are un simț *abject* al umorului.

— Ce? întrebă el absent. A fost aici? Și eu l-am pierdut?

Era complet năucit, dacă era să te iei după expresia întipărită pe chipul lui rotofei.

Dacă astea erau vise adevărate, ale amândurora...

— Unde ești? întrebă grăbită Ista. Foix este cu tine?

— Ce?

Ista făcu deodată ochii mari.

Era culcată pe spate în dormitorul întunecat, înfășurată de-a valma în rufăriile fine și-n îmbrăcămintea transparentă a Cattilarei. Singură singurică. Scoase o înjurătură.

Era aproape miezul nopții, bănuia ea; peste fortăreață se așternuse liniștea. Din depărtări, strecurându-se prin zăbrelele de la fereastra ei, se auzea slab țârâitul greierilor. O pasăre de noapte scoase un tril dulce, abia auzit. O rază slabă de lună se prelinse înăuntru, diluând bezna ca de smoală din încăpere.

Se întrebă cine o fi fost cel ale cărui rugăciuni o

aduseseră aici. Tot soiul de oameni se rugau la Bastard, apelând la El ca la zeul celei de pe urmă șanse, nu doar cei cu o descendență îndoielnică. Putea fi oricine din Porifors. Cu excepția unui bărbat care nu se trezise niciodată dintr-un colaps exsangvinat. *Dacă o să aflu vreodată cine mi-a făcut una ca asta, o să-l fac să-și dorească să nu mai spună rugăciuni seara la culcare...*

Un scârțâit de lemn și un târșâit prudent de pași se auzi pe scările care duceau în galerie.

Ista se descâlci din așternuturi, își coborî picioarele goale afară din pat pe dalele reci și pași tiptil către fereastra care dădea în curtea interioară. Trase bara de pe oblonul interior din lemn și îl deschise; din fericire nu scârțâi. Își lipi fața de dantelăria grătarului din fier forjat, uitându-se cu atenție în curte. Fața palidă a lunii nu coborâse încă dincolo de linia acoperișurilor. Lumina bolnavă a astrului cobora pieziș pe galerie.

Ochii Istei, obișnuiți cu întunericul, putură desluși cu ușurință silueta înaltă, grațioasă a Cattilarei, într-un veșmânt pastelat, neînsoțită, lunecând pe nesimțite de-a lungul balconului. Se opri în fata ușii din capătul opus al culoarului, o deschise ușor și se strecură înăuntru.

Oare ar trebui să mă duc după ea? Să mă strecor și să iscodesc, să ascult pe la uși, să trag cu ochiul ca un hoț? Ei bine, refuz să fac asemenea lucru!

Indiferent de cât de a naibii de curioasă m-ai face, blestematul...

Nu era nicio cale ca zeii să o oblige pe Ista cu forța să o urmeze pe Lady Cattilara în odaia suferindului ei cumnat. Ista închise oblonul, se întoarse, se duse

înapoi în pat. Ascunzându-se sub așternuturi.

Rămase trează, ascultând.

După ce fusesse câteva minute, se ridică din nou. Luă încetișor un scăunel și-l duse la fereastră și se așeză, rezemându-și capul de zăbrelele din fier, veghind. Lumina slabă a unei lumânări răzbătea de după zăbrelele de dincolo. Într-un târziu, se stinse. Mai trecu ceva vreme și ușa se deschise din nou pe jumătate, atât cât să se poată strecura o femeie zveltă. Cattilara făcu cale-ntoarsă, coborând scările. Nu părea să ducă nimic cu ea.

Așadar, se preocupa de îngrijirea unui bolnav. Nu era ceva care să depășească îndatoririle unei castelane, pentru un bărbat de viță nobilă, un ofițer atât de important, o rudă atât de apropiată și, din câte se părea, prețuită de soțul ei. Poate că era timpul ca Lord Illvin să-și ia medicația de noapte, vreun tratament promițător pe care doftorii îl prescriseseră. Erau o puzderie de explicații banale, inofensive posibile.

În orice caz, câteva tot erau.

Sau măcar vreo două.

Ista mai scuipea o ocară printre dinți și se întoarse în pat. Trecu supărător de mult timp până adormi din nou.

Pentru o femeie care umblase prin castel pe ascuns în toiul nopții, Lady Cattilara își făcu apariția în odăile Istei cu noaptea-n cap, debordând de voioșie, ospitalitate, având de gând să o târască pe Ista la templul din sat pentru rugăciunile matinale de recunoștință. Făcând ceva eforturi, Ista își reprimă

nervozitatea mușcătoare pe care prezența marchizei i-o provoca. Când ajunse în curtea ornată cu flori și îl descoperi pe Pejar ținându-i calul pregătit, fu prea târziu ca să mai găsească scuze să nu meargă. Simțind în continuare dureri și slăbiciune în tot trupul, pentru care numai recunoscătoare nu se putea numi, se lăsă urcată pe cal. Pejar îi duse calul de dârlogi la pas. Lady Cattilara mergea în fruntea procesiunii, semeață, cu brațele legănându-i-se în voie și având destul suflu ca să înalțe un imn împreună cu însoțitoarele ei, în vreme ce coborau pe cărarea înșelătoare.

Satului din Porifors, înghesuit în spatele porților, îi trebuiau după câte se vedea, fie mai multe ziduri, fie un climat de pace, în care să nu mai fie nevoie de ziduri. Templul era în egală măsură de strâmt și de vechi, altarele celor patru zei nefiind altceva decât patru firide boltite dispuse în jurul curții centrale, iar Turnul Bastardului una din acele clădiri exterioare provizorii care rezistase uimitor în timp. Cu toate astea, după ceremonialul religios, bătrânul preot se arătă nerăbdător să-i arate reginei mame toate micile comori ale templului său. Ferda îi făcu un semn lui Pejar să o escorteze pe Ista și se scuză, pretinzând că nu va întârzia prea mult. Ista murmură nemulțumită la auzul promisiunii lui.

Comorile se dovediră a nu fi chiar atât de neînsemnate în realitate, având în vedere că templul beneficia de pe urma mărinimiei Lordului Arhys, după cele mai victorioase raiduri și incursiuni ale sale. Și numele Lordului Illvin fu amintit de multe ori în inventarierea entuziastă a preotului. Era adevărat, sigur

că da, mâna criminală care îl doborâse fusese o întâmplare extrem de nefericită. Și vai, tămăduitorii de la templul de aici n-au putut face mai nimic pentru el, deși mai erau speranțe că alți oameni, mai învățați care să fie aduși din orașele mari din Ibra sau Chalion ar mai putea încă să facă vreo minune, atunci când trimișii Lordului Arhys vor aduce vreunul până la urmă. Până să se întoarcă Ferda, preotul își depănase cele mai interesante ori făloase istorisiri asupra obârșiei sale și se apucase să facă o relatare amănunțită a planurilor sale de ridicare a unui alt templu, în așteptarea vremurilor de pace și sub patronajul marchizului și al marchizei.

Ferda avea o figură îngrijorată. Se opri ca să îngenuncheze în fugă în firida dedicată Domniței Primăverii, cu ochii închiși și murmurând ceva, înainte să vină lângă Ista.

— Iertați-mă, Părinte, interveni Ista brutal peste monologul preotului. Trebuie să vorbesc cu bunul meu ofițer-devot.

Se întoarseră împreună în firida Domniței.

— Ei? Spune! întrebă Ista șoptit.

El îi răspunse la fel de încet.

— Curierul de dimineață din partea Lordului de Caribastos a sosit. Nicio veste despre Foix sau dy Cabon sau despre Liss. De aceea vă cer permisiunea să iau doi dintre oamenii mei ca să plecăm în căutarea lor.

Aruncă o privire încărcată de admirație firească la Lady Cattilara care preluase sarcina de a asculta cu politețe discursul preotului.

— Sunteți în mod vădit pe cele mai bune mâini aici.

Va lua doar câteva zile ca să bat drumul până la Maradi și să mă întorc – Lord Arhys s-a angajat să ne dea niște cai buni, odihniți. Mă aștept să fiu înapoi înainte ca domnia voastră să fie din nou gata de drum.

— Nu-mi place deloc treaba asta. N-aș vrea să mă lipsesc de sprijinul tău, în cazul în care s-ar ivi niște urgențe.

— Dacă trupele Lordului Arhys nu vă pot proteja, eu cu propriile mele puteri n-aș putea face mai mult, spuse Ferda.

Apoi rânji.

— Așa cum s-a și dovedit, mă tem. Roina, în împrejurări obișnuite, v-aș sta pavăză fără să mă codesc.

Coborî și mai mult tonul vocii.

— Și apoi e chestiunea cu ursul.

— Dy Cabon e mai în măsură să facă față unor asemenea complicații decât oricare dintre noi.

— Dacă o mai trăi, îndrăzni Ferda.

— Sunt convinsă că e în viață.

Ista era hotărâtă să nu-i explice cum se făcea de știa. Mai rău, nici nu se putea pune chezaș și pentru Foix.

— Îmi cunosc fratele. Poate fi puternic și convingător. Și viclean, dacă primele atribute nu-l ajută. Dar dacă... nu mai poate fi stăpân pe propria lui voință și cu toate astea este conștient... Nu sunt sigur că dy Cabon îi poate face față. Eu pot. *Am mijloacele mele.*

Chipul i se luminează pentru o clipă de o frântură de zâmbet fratern.

— Mmm, făcu Istă. Puterea de convingere, se pare

că la voi e trăsătură de familie.

— Și apoi mai e și Liss, zise el vag.

Ce era cu Liss, nu mai vru să explice, iar Ista se abținu din bunătate să-l mai ațâțe.

— Îmi doresc tare mult s-o știu înapoi lângă mine, asta-i adevărat, spuse Ista. După un moment adăugă:

— Și pe dy Cabon.

Poate că mai ales pe dy Cabon. Oricare ar fi fost intențiile zeului, tulburatul acela de preot făcea și el parte din ele.

— Atunci îmi puteți da permisiunea să plec, Roina? Devotul Pejar vă poate sluji în orice situație ați avea nevoie la curtea aceasta provincială, sunt sigur. Și este dornic să o facă.

Ista lăsa să treacă neobservată zvâcnirea aceasta de aroganță tipică pentru Cardegoss. Chiar dacă Porifors ar fi fost o banală curte de țară, Ferda ar fi avut tot atâta dreptate.

— Ai de gând să pleci de îndată?

El dădu din cap.

— Imediat, v-aș ruga. Dacă e vreo problemă, cu cât ajung mai devreme, cu atât mai bine.

Văzând-o că se încruntă fără să mai spună nimic, adăugă:

— Și dacă nu-i nimic grav, cu atât mai curând aș putea să mă-ntorc.

Ea își mușcă, buza gânditoare:

— Și apoi e, așa cum ai spus, necazul cu ursul. *Capcană pentru urși*, spusese zeul. Blestematul *lui* animăluț de companie, scăpase. N-avea niciun rost să se roage la zeu pentru protecție; dacă și-ar fi putut ține

în frâu în mod direct sălbaticii demoni sloboziți pe tărâm lumesc, pesemne că ar face-o și nu și-ar lăsa neputința divină să atârne de slăbiciunea omenească.

— Prea bine, oftă ea. Du-te atunci. Dar întoarce-te repede.

El îi adresă un zâmbet forțat.

— Cine știe? S-ar putea să-i gălesc venind la vale pe drumul de la Tolnoxo și ne-am putea întoarce înainte de căderea serii.

Îngenunche și-i sărută mâna recunoscător. Cât ai clipi, faldurile mantalei lui se făcuseră deja nevăzute pe ușile templului.

Spre disperarea ei, Ista descoperi că dejunul era o petrecere câmpenească dată în cinstea reginei mame, în piața din sat, cu tot tacâmul până la un cor de copii din sat care oferă un recital de cântece, imnuri și dansuri neaoșe și nu neapărat ritmate. Lord Arhys nu era de față; tânăra marchiză făcu onorurile castelului, într-un stil cald și vădit aprobat de părinții mândri și emoționați. Nu o dată o surprinse Ista uitându-se la micuți cu o langoare nedisimulată.

După ce ștregarii și-au terminat ciudata țopăială, iar Ista fu pupată pe mâini de toți și de alți diverși, a fost aburcată înapoi pe cal și i s-a dat drumul. Pe ascuns, își șterse cu răceală de coama calului ofrandele băloase care-i fuseseră lăsate pe degete de copiii de pripas. În clipa aceea era aproape bucuroasă să vadă acel cal. Aproape.

Descălecând din nou în curtea înflorită, Ista încerca să se decidă dacă se simțea agasată sau bucuroasă

pentru sugestia delicat exprimată a Cattilarei că poate vârsta măriei sale, roina, ar cere un pui de somn după-amiaza, când se auzi un chiot dincolo de porțile care tocmai se închideau.

— Hei, Castel Porifors! Curier de la castelul Oby!

Ista se întoarce pe călcâie la auzul vocii aceleia cunoscute, gălăgioase. Intrând pe poartă, călare pe o mârtoagă grasă, șargă, plină de spume, era nimeni alta decât Liss. Era îmbrăcată cu livrea ei înfățișând castelul-și-leopardul și ținea ridicată desaga din piele după obiceiul oficial, cu sigiliile din ceară atârând la capătul unor sfori. Cămașa de sub tunică era muiată de sudoare, așa cum era și calul, iar chipul îi era pârjolit de soare. Rămase cu gura căscată la vederea vaselor smălțuite în toate culorile și a întregii vegetații.

— Liss! țipă Istă în culmea fericirii.

— Ha, Roina! Deci *erați* aici până la urmă! Liss își scutură picioarele din scări, își petrecu un picior peste gâtul calului și sări. Cu gura până la urechi, îngenunche în maniera curtenească la picioarele Istei; Istă o ridică de mâini. Era tot ce putea să facă ca să nu-i sară în brațe.

— Cum ai ajuns aici pe calul ăsta – te-a găsit Ferda?

— Păi, am ajuns aici pe calul ăsta, bineînțeles, așa puturos cum e. Ferda? Ferda e-n siguranță? Salut, Pejar!

Aprodul-devot care se ținea ca umbra de Istă îi răspunse cu un rânjet larg.

— Binecuvântată fie Fiica, ai reușit!

— Dacă istoriile care mi-au ajuns la urechi au fost adevărate, voi ceilalți ați trecut prin încercări mult mai

grele decât mine.

Ista spuse neliniștită:

— Nu sunt nici trei ore de când a plecat Ferda – probabil că ai trecut pe lângă el în drumul către Tolnoxo, nu?

Liss ridică din sprâncene.

— Eu am venit pe drumul dinspre Oby totuși.

— Oh. Dar cum ai ajuns să – oh, vino, vino, stai lângă mine și povestește-mi tot! Cât mi-au lipsit pieptănatul și îngrijirea ta!

— Da, scumpă Roina, dar trebuie să-mi înmânez epistolele, de vreme ce-s din nou curier pentru o zi și să mă îngrijesc de animalul ăsta. Nu e-al meu, slavă zeilor! E de la poștalionul aflat la mijlocul drumului către Oby. Aș fi recunoscătoare pentru o găleată cu apă, să știți.

Ista îi făcu semn lui Pejar, iar el încuviință din cap și plecă în grabă.

Cattilara și doamnele ei se înfățișară și ele. Marchiza zâmbi nedumerită la tânăra curier și apoi la Ista.

— Roina...?

— Aceasta este cea mai credincioasă și curajoasă însoțitoare a mea, Annaliss din Labra. Liss, fă o reverență Cattilarei dy Lutez, Marchiză de Porifors și de asemeni acestor...

Ista trecu în revistă în ordinea rangului, doamnele de companie ale Cattilarei care se zgâiau la fată. Liss se conformă cu o serie de plecăciuni scurte, prietenoase la șirul de prezentări.

Pejar se înapoie de-a fuga cu o găleată plină cu apă,

bâltăcâind. Liss i-o înșfăcă din mână și își cufundă capul cu totul în ea. Ieși la suprafață după aer cu un suspin de ușurare, iar coada ei neagră, flească de apă, aruncă stropi într-un arc care aproape că le împrășcă pe doamnele Cattilarei care se traseră înapoi.

— Ah! Acum e mai bine. Pe toți zeii, dar Caribastos e un ținut canicular în anotimpul ăsta.

Renunță la căldare în favoarea calului, bătându-l zdravăn pe crupă cu palma.

Pejar spuse nerăbdător, în vreme ce calul îl înghiontea vârandu-și botul în apă:

— Eram siguri că i-ai avertizat pe cei din satul de la răscruce, dar unde te-ai dus după asta, nu ne-am mai dat seama.

— Calul meu cel vrednic, de curier, era sfârșit când am ajuns acolo, însă livreaua și bastonul cancelăresc i-au convins să-mi împrumute un altul. Ei nu aveau luptători care să se pună cu jokonienii, așa că i-au lăsat să se salveze cum puteau și am fugit călare pe cât de repede am putut să biciuiesc bietul cal de tras la plug care gâfâia de mama focului. Au scăpat sătenii nevătămați?

— Fugiseră cu toții când am ajuns noi acolo, aproape de înserat, spuse Pejar.

— Ah, bun. Ei bine, imediat după ce s-a lăsat întunericul, am ajuns la o stație de poștalion de pe drumul principal către Maradi și odată ce i-am convins că nu băteam câmpii, au început căutările. Sau cel puțin așa mi s-a dat de înțeles. Am înnoptat acolo și am plecat spre Maradi a doua zi dimineață la pas mai așezat ca să-l găesc pe provincarul de Tolnoxo taman

când pornea în fruntea cavaleriei sale pe porțile cetății, pe urmele dușmanului. La felul în care se mișcau jokonienii m-am temut că era deja prea târziu.

— Așa s-a și dovedit, încuviință Ista. Dar un curier a ajuns la castelul Porifors în timp util ca Lordul Arhys să organizeze o ambuscadă pe linia de retragere a jokonienilor.

— Da, ăla trebuie să fi fost unul din colegii mei de breaslă care au plecat direct de la stația aceea de curieri, blagoslovească-i zeii pentru istețimea de care au dat dovadă. Unul din ei chiar spunea că-i de prin partea locului. Am tras nădejde că știe ce face.

— Ai aflat ceva de Foix și de Cărturarul dy Cabon? Întrebă Ista ca pe ghimpi. Nu i-am mai văzut de atunci, după ce i-am ascuns sub podețul acela.

Liss scutură din cap încruntându-se.

— Le-am vorbit despre ei celor de la stația de curierat și le-am dat de știre și locotenenților Lordului dy Tolnoxo, când am trecut, ca să se uite după amândoi. Nu eram sigură dacă au fost răpiți de jokonieni, ca și voi, sau dacă au scăpat, ori au făcut cale-ntoarsă, ori s-au abătut în tufișuri sau mai cine știe ce... Așa că am mers la templul din Maradi și am găsit o înaltă preoteasă din ordinul lui dy Cabon și i-am povestit despre toate necazurile noastre și că preotul nostru se afla probabil pe drumuri și avea mare nevoie de ajutor. Iar ea s-a angajat să trimită câțiva devoți în căutarea lor.

— Bine te-ai mai gândit, zise Ista cu căldură în voce, aprobând deciziile fetei.

Liss zâmbi recunoscătoare.

— Mi s-a părut destul de puțin. Am așteptat o zi la biroul cancelariei din Maradi, dar n-a venit nicio veste din partea coloanei Lordului dy Tolnoxo. Așa că mi-a venit în minte o rută mai rapidă înspre miazăzi și m-am oferit voluntar să servesc de curier către Oby. M-am gândit că de vreme ce-i o fortăreață mai mare, era cel mai posibil să fiți salvați de ostașii ei și duși acolo. Apoi am zburat – nu cred că vreun alt curier a parcurs drumul acela mai repede decât mine, în ziua aceea.

Își dădu la o parte o șuviță de păr umed lipită pe fața arsă de soare, pieptănându-și-o pe spate cu degetele.

— Toată lumea era încă în așteptare când am ajuns la fortăreață în noaptea aceea. Dar osteneala mi-a fost răsplătită a doua zi de dimineață, când a sosit o scrisoare de la marchizul de Porifors în care zicea că sunteți cu toții salvați și în siguranță. Lordul din Oby și oamenii lui porniseră și ei să patruleze în căutarea jokonienilor, dar s-au întors înapoi în aceeași după-amiază.

— Tatăl meu e marchizul de Oby, remarcă Cattilara, cu un ton impacientat în voce. L-ai văzut?

Liss își făcu plecăciunea ei unică, pe jumătate, apoi reverența abia schițată.

— E bine, sănătos, milady. I-am cerut să-mi facă hatârul să mă trimită în calitate de curier la Porifors ca să pot să mă alătur roinei cât mai repede.

Își ridică desaga.

— M-a petrecut până la porțile castelului în zorii dimineții ăsteia. Am primit astea din mâinile dumisale. Ar putea fi ceva și pentru domnia ta – ah.

Și ochii îi sclipiră la apropierea intendentului, un boiernaș scăpătat, în vârstă, care îi aminti mult Istei de Ser dy Ferrej, cu excepția faptului că acesta era vânos și nu rotofei. Lacheul Goram venea în urma sa. Intendentul o descotorosi de desagă, spre ușurarea lui Liss și plecă în grabă cu ea, după ce-i porunci lacheului să ajute la îngrijirea calului curierei.

— Cred că ești frântă de oboseală, spuse Lady Cattilara, care făcuse ochii mari de mirare în timpul relatării lui Liss. Ce calvar de neînchipuit!

— Oh, dar eu îmi iubesc meseria, spuse Liss voioasă, scuturându-și livreaua prăfuită. Lumea îmi dă cai rapizi pe mână, iar eu îmi fac mendrele.

Buzele Istei zvâcniră într-un tic nervos. Halal motiv de voioșie, într-adevăr.

Dar cel puțin se părea că nu-l lăsase pe Ferda să plece în zadar, cu toate că o ratase pe Liss pe drum. Și că putea nădăjdui că până când va ajunge el la Maradi, să-și găsească fratele cel bântuit de demonul ursului și pe însoțitorul acestuia la adăpost, în grija templului de acolo.

Încercând să-și urmeze calul pe care Goram i-l conducea de căpăstru, Liss făcu mici plecăciuni de scuze în toate părțile.

Ista spuse cu blândețe:

— Când va isprăvi cu calul, domnișoara mea de companie va avea nevoie de o baie, așa ca și în cazul meu. Și v-aș ruga, un rând de schimburi cu împrumut de asemenea. Lucrurile ei i-au fost furate de jokonieni odată cu ale mele.

De fapt, garderoba extrem de sărăcăcioasă a lui Liss

se afla în mare parte în desagile de la coburile șeii sale. Însă Ista judecă că doamnele Cattilarei se strâmbau în aer nu doar la izul iute de cal și la sudoarea călăreței de condiție joasă.

— Și niște nutreț, rogu-vă, dragă Roina! strigă Liss peste umăr.

— O să fii răsplătită pentru călătoria măreață pe care ai făcut-o, a cărei faimă va ajunge până la Cardegoss prin următoarea mea scrisoare, promise Ista.

— Fie orice doriți, numai să vie mai repede!

Liss petrecu mult timp la grajduri, dar într-un final se prezentă în noile încăperi ale Istei. Doamnele Cattilarei, fice de nobili neînsemnați de țară, care se călcau pe picioare pentru onoarea de a o servi pe regina-mamă, nu se dădeau deloc în vânt pentru servicii menajere în favoarea noii venite. Cu toate astea, Liss se alese cu o baie, sub supravegherea fermă a Istei, printre îmbucăturile furate de pe o tavă cu pâine, măslina, brânză și fructe uscate și o dușcă de ceai călău din plante. Hainele ei oficiale de călărie au fost trimise servitorilor pentru a fi spălate cum se cuvine.

Îmbrăcămintea lepădată de Cattilara se potrivi cu vârsta și statura lui Liss mult mai bine decât Istei, chiar dacă avea decolteuri prea generoase pentru tânăra călăreață. Liss izbucni în râsete de plăcere și uimire, fluturând o mânecă amplă, delicată, iar Ista zâmbi văzând-o copleșită de acea bogăție cu care nu era obișnuită.

Bucuria pe care cineva o putea simți în prezența lui Liss nu putea fi disimulată; doftoreasa acolită avea în

cele din urmă pe cineva căreia să-i încredințeze îngrijirea rănilor Istei ca ea să se poată întoarce la templul și familia pe care și le abandonase. Nici nu apucase bine Liss să se usuce până când acolita își termină dăscăleala cu ea, îi înmâna un rând de bandaje și unguente, își adună lucrurile, primi un ciubuc din partea Istei pentru toată osteneala ei și își luă picioarele de-a spinare înapoi acasă.

Masa de seară din acea după-amiază a fost pusă într-o încăpere micuță departe de curtea cu fântâna în formă de stea și se dovedi a fi aproape în întregime o adunare femeiască, sub guvernarea Cattilarei. Niciun scaun nu rămase neocupat în chip ritualic.

— Lord Arhys nu cinează în seara asta? întrebă Ista văzând că fusese așezată de-a dreapta marchizei. *Sau vreodată?* Mă gândesc că frigurile acelea de care suferă ar trebui să vă îngrijoreze.

— Nu atât de mult pe cât mă îngrijorează îndatoririle lui militare, i se destăinuie Cattilara cu un suspin. Și-a luat câțiva oameni ca să vegheze asupra hotarului nordic. Acum stau cu inima-n gât până când îl văd înapoi. Mă perpelesc de grija lui ori de câte ori pornește călare, cu toate că desigur zâmbesc și nu-i dau nimic de bănuir. Dacă s-ar întâmpla ceva cu el, cred că aş înnebuni. Of!

Își acoperi vorbele nesăbuite cu o sorbitură de vin și își înălță cupa către Ista ca să ciocnească.

— Dar *domnia ta* înțelegi, sunt sigură. Aș vrea să-l țin lângă mine pentru totdeauna.

— Dar oare nu măiestria lui neobișnuită de

războinic face parte din atracția – așa zis înspăimântătoare – pe care o exercită asupra tuturor? Priponește-l de dumneata și vei risca să ucizi exact lucrul acela pe care-l admiri mai mult la el, în încercarea de a-l păstra.

— Oh, nu, făcu Lady Cattilara cu gravitate.

Nega, dar nu răspundea nicicum la obiecțiunea ei, observă Ista.

— Dar îl oblig să-mi scrie în fiecare zi, când e plecat. Dacă ar uita, aş fi foarte supărată pe el – apoi îşi răsfrânse buzele într-un zâmbet, mijindu-şi ochii – timp de o oră cel puțin! Dar nu uită el. Oricum, ar trebui să fie înapoi înainte de căderea nopții. Am să mă uit pe drum după el din turnul de la miazănoapte și când am să-i văd calul, o să-mi mai vină inima la loc, fără să-mi mai bată de o mie de ori pe minut.

Chipul i se destinase anticipând deja momentul.

Ista luă o mușcătură sănătoasă din pâine.

Mâncarea, în orice caz, era excelentă. Lady Cattilara, sau bucătarul castelului, cel puțin nu încercau să imite excesele, sau mai rău, ceea ce ar fi fost după mintea lor excesele care se făceau la festinele de la Cardegoss. În loc de asta serviră pur și simplu vânat proaspăt. În seara aceea păreau a fi mai multe dulciuri, căroră Ista nu putu să le găsească cusur și din care Liss se înfruptă după pofta inimii, dând gata o porție de invidiat. Era foarte tăcută în acest anturaj, față de care Ista consideră că fata era cuprinsă de o admirație exagerată. Ista se gândi că ar fi preferat să asculte poveștile lui Liss în locul clevetelilor din partea locului care umplură timpul. Când se descotorosiră de doamnele de

companie și se întoarseră în curtea pătrată de piatră, Ista îi împărtăși gândurile sale și făcu haz de timiditatea ei.

— Pe cuvântul meu, recunosc Liss. Cred că-i din cauza rochiei. M-am simțit ca o adevărată toantă pe lângă acele fete de rang mare. Nu știu cum se descurcă ele cu ȝoalele astea fistichii. Parcă văd că o să mămpiedic în ele și-am să rup ceva.

— Atunci hai să ne plimbăm pe sub coloane ca să-mi mai întind și eu rănile, așa cum ne-a instruit acolita, iar tu ai să poți să exersezi cum să te miști în mătăsurile astea foșnitoare ca să mă reprezinți onorabil la curtea asta. Și spune-mi mai multe despre călătoria ta.

Liss făcu pașii mai mici într-o manieră cât mai feminină, acompaniind șchiopătatul lent al Istei în răcoarea pasajului retras. Ista o potopi cu întrebări în legătură cu fiecare aspect al călătoriei ei. Nu că ar fi avut nevoie de o catalogare a fiecărui tip de păr, beteșug, virtute sau ciudățenie a fiecărui cal pe care încălecase fata în ultimele zile, dar vocea lui Liss era o încântare binevenită pentru urechile ei, că abia mai conta ce spunea. Ista nu avea prea multe de relatat, își dădu ea seama, cu privire la propria-i călătorie, și cu siguranță nu amănunte despre carnea de cal jokoniană, cu care avusese de a face drept penitență. Nici nu avea vreo tragere de inimă să-și amintească de muștele verzi care se adunau roiuri ca să sugă sângele închegat.

Trecând pe lângă un stâlp, Liss întinse mâna ca să își plimbe degetele peste motivele decorative sculptate.

— Arată ca o dantelărie în piatră. Porifors e un

castel mult mai frumos decât mi-am închipuit. E Lordul dy Lutez așa mare spadasin așa cum se lăuda marchiza?

— Da, așa este. A omorât patru din dușmanii care au încercat să fugă cu mine. Doi au scăpat.

Nu îi uitase. Aruncând o privire în urmă la cele întâmplăte, era aproape bucuroasă că ofițerul tălmăci fusese unul din cei care fugise. Vorbise cu el, între patru ochi, de prea multe ori ca să și-l imagineze drept un nimic, estompat printre șirurile de morți fără chip. Era o slăbiciune femeiască asta, poate ca și aceea de a refuza să mănânce din carnea oricărui animal care avea un nume și era considerat drept animal de casă.

— E-adevărat că marchizul a venit călare cu domnia ta pe șaua calului lui?

— Da, răspunse Ista scurt.

Liss miji ochii de încântare.

— Ce minunat! Păcat că-i însurat, nu? E într-adevăr atât de chipeș cum îl crede nevastă-sa?

— N-aș putea spune, mârâi Ista.

Rectifică apoi cu reticență:

— Arată, în orice caz, destul de bine.

— Ce minunat, să ai un asemenea lord la picioarele tale, oricum. Mă bucur că ați ajuns într-un asemenea loc, după toate câte s-au întâmplat.

Ista schimbă *N-a fost tocmai la picioarele mele în:*

— N-am de gând să zăbovesc prea mult pe-aici.

Liss ridică dintr-o sprânceană:

— Acolita Maicii a zis că nu sunteți în măsură să mergeți pe cal prea departe deocamdată.

— Că nu s-ar cuveni, mai degrabă. Dar aș putea s-o

fac la nevoie. Ista urmări privirea admirativă a lui Liss împrejurul curții, umbrită în lumina piezișă a înserării și încercă să caute un motiv pentru starea de neliniște ce-o simțea care să nu includă visele urâte. Un motiv rațional, rezonabil, pentru o femeie care nu era câtuși de puțin plecată cu sorcova. Își scărpină fruntea unde simțea o mâncărime.

— Suntem prea aproape de granița cu Jokona aici. Nu cunosc ce tratate de ajutor reciproc există în prezent între Jokona și Borasnen, dar oricine știe că portul de la Visping este lumina ochilor fiicei mele împărătești. Ceea ce urmează să se petreacă în toamnă nu va fi doar o descindere la hotar. Iar aici a avut loc un incident groaznic în primăvara asta care nu are cum să vină în sprijinul relațiilor cu prințul din Jokona în vreun fel.

Ista se abținu să privească înspre odaia din colț.

— Vă referiți la felul în care maestrul de călărie de la Porifors a fost înjunghiat de curteanul acela jokonian? Goram mi-a povestit despre asta cât am stat să țesălăm calul cel galben și gras. Ciudat individ – am impresia că-i cam prostovan – dar își cunoaște meseria.

Apoi mai spuse:

— Ia uitați-vă, Roina, șchiopătați mai rău decât cel de-a doilea cal al meu. Stați jos, odihniți-vă.

Alese o bancă umbrită din marginea curții, cea pe care se adunaseră doamnele Cattilarei în seara precedentă, și cu un aer de prudență hotărâtă, o așează pe Ista acolo.

După un moment de tăcere, aruncă o privire cu coada ochiului la Ista.

— Hazliu bătrânelul ăsta, Goram. Vroia să știe dacă o roină este mai mare în rang decât o prințesă. Pentru că o prințesă este fiică de prinț, iar domnia ta ești doar fiica unui provincar. Și dat fiind faptul că văduva Rigăi Orico, Sara, a rămas văduvă moștenitoare mai recent decât domnia ta. I-am spus că un provincar chalionez face tot cât un prinț roknar, și unde mai pui că domnia ta ești mama *nimeni alteia* decât roinei care domnește peste întreg ținutul Chalion-Ibra.

Ista se sili să zâmbească.

— Nu toată ziua i se ivesc roine în cale, bănuiesc. L-au liniștit răspunsurile tale?

Liss ridică din umeri.

— Așa mi s-a părut.

Apoi cutele de pe frunte i se adânciră.

— Nu-i ciudat ca un om să zacă nemișcat așa luni la rând?

Veni rândul Istei să ridice din umeri.

— Atacuri de apoplexie, capete sparte, gâturi rupte... înecuri... se întâmplă și așa câteodată.

— Dar unii își revin totuși, nu-i așa?

— Cred că cei care sunt recuperabili, încep să-și revină... într-un timp mai scurt. Cei mai mulți care sunt doborâți în felul acesta nu supraviețuiesc mult timp, decât în cazul în care au parte de o îngrijire extraordinară. E o moarte lentă, hidoasă pentru o ființă omenească. Sau pentru orice altă ființă. E mai bine să te cureți repede din prima.

— Dacă Goram ține la Lord Illvin măcar pe jumătate cât ține la caii lui, poate că asta explică faptul că i-a lungit zilele.

Ista își dădu seama că piticania despre care vorbeau ieșise din odaia din colț și se chincise pe după balustradă, uitându-se la ele. După un răstimp se ridică, coborî pe scări și traversă curtea. Pe măsură ce se apropia, făcea pașii din ce în ce mai mărunți, își vâră capul între umeri ca o țestoasă, frământându-și mâinile.

Se opri la o oarecare distanță, îngenunche și își plecă capul, mai întâi înspre Ista, apoi către Liss, apoi iarăși în direcția Istei, ca și cum ar fi vrut să se asigure. Avea ochi de culoarea oțelului neșlefuit. Privea fără să clipească, de sub sprâncenele stufoase.

— Îhî, făcu el în cele din urmă, adresându-se unui punct aflat între cele două femei. Ea-i aceia despre care tot bâiguia el, fără-ndoială.

Își umflă buzele, apoi își mută privirea fixă asupra lui Liss.

— Ai întrebat-o?

Liss zâmbi stângaci.

— Bună, Goram. Păi, asta încercam să fac.

El se cuprinse cu brațele, legănându-se înainte și înapoi.

— Întreab-o, atunci.

Liss înclină din cap la el.

— Dar de ce n-o faci chiar tu? Nu te mușcă.

— 'M 'ș 'c, bolborosi el nedeslușit, aruncând o căutătură urâtă la cizmele cu care era încălțat. Tu!

Liss dădu din umeri nedumerită și amuzată și se întoarse către Ista.

— Roina, Goram vrea să veniți ca să-i vedeți stăpânul.

Ista se lăsă pe speteaza băncii, amuțită timp de câteva momente, ținându-și respirația.

— De ce? Întrebă într-un târziu.

Goram se iți la ea, apoi iar la picioare.

— Mata ești cea despre care vorbește într-una.

— Cu siguranță, mai zise Ista după un alt răstimp, nimeni nu și-ar dori să fie văzut pe patul de boală de niște străini.

— Nu face nimica, pronunță Goram.

Clipi și se holbă la ea.

Râzând cu toată ființa ei, Liss își făcu mâinile pâlnie și îi șopti Istei la ureche:

— Era mai vorbăreț la grajduri. Cred că se teme de domnia ta.

Erau vorbe rostite clar și convingător, căroră Ista crezu că le poate ține piept. Nu era în stare să vadă o ieșire din toată încâlceala asta stranie. O privire insistentă, o limbă încleiată, apăsarea tăcută a așteptării... Putea să înjure un zeu. Dar nu putea să înjure un lacheu.

Aruncă o privire în jurul curții. Nu era nici miezul nopții, nici amiaza, acum; niciun fel de amănunt nu se potrivea cu cele din visele ei. În visele ei nu apăreau nici Goram, nici Liss, momentul zilei era cu totul altul... poate că nu era niciun pericol, poate că era o rugămintă inofensivă. Trase adânc aer în piept.

— Ei bine, Liss. Hai să reînnoim pelerinajul meu și să mergem să vedem o altă ruină.

Liss o ajută să se ridice în picioare, cu chipul animat de curiozitate. Ista se cățăără pe scări la brațul ei, încetișor. Goram o privea nerăbdător, mișcând din

buze, ca și cum i-ar fi dat câte un impuls mental la fiecare pas.

Femeile îl urmară pe lacheu până în capătul galeriei. El deschise ușa, se retrase din calea lor, mai făcu o plecăciune, Ista șovăi, apoi o urmă pe Liss înăuntru.

Capitolul 12

Odaia era mai luminoasă decât îi apăruse ei în acea viziune, storurile de pe peretele opus erau deschise acum către cerul albastru. Efectul era eteric și diafan. Camera nu mirosea a boală, nu erau mănunchiuri de plante puternic mirositoare atârinate de grinzi și care să mascheze vreun iz de fecale, de vomă, de sudoare ori de deznădejde. Doar un aer răcoros, miros de lustru de lemn și o aromă slabă, nu neplăcută, a unei prezențe masculine. Deloc dezagreabilă.

Ista se forță să privească spre pat și rămase neclintită.

Patul era făcut. El odihnea deasupra cuverturilor nu ca un om pe patul de boală, ci ca unul care se așezase pentru o clipă în toiul unei zile încărcate. Sau ca un cadavru întins în cele mai bune straie ale sale, pregătit pentru funeralii. Prelung și slab, întocmai ca-n visele ei, dar îmbrăcat altfel: nu ca un pacient sau ca un om adormit, ci ca un curtean. O tunică din piele argăsită brodată cu frunze împletite și încheiată până la gât. Pantalonii care se asortau cu tunică erau pliați în niște cizme lustruite, strânse până la gambe. O manta castanie era desfăcută sub el și împrejurul lui, iar o sabie în teaca ei era întinsă pe faldurile aranjate cu grijă, cu mânerul încrustat în mână sa stângă fără vlagă. Un inel cu pecete lucea pe unul din degete.

Părul nu-l avea pur și simplu pieptănat pe spate, ci împletit în șiruri perfecte care porneau de la fiecare

tâmplă împrejurul capului. Șuvițele întunecate cu luciul ca de gheață se terminau într-o coadă petrecută pe după umărul lui drept și așezată pe piept, al cărei capăt, de sub legătura de la gât castanie, era periat drept. Era proaspăt ras. Ista simți în nări parfum de apă de levănțică.

Își dădu seama că Goram o privea cu o intensitate dureroasă, cu mâinile încleștate una în alta.

Toată frumusețea aceea mută nu putea fi decât munca lui. Ce o fi fost înainte bărbatul acela care zăcea pe pat ca să aibă parte de un asemenea devotament din partea lacheului său acum, când își pierduse atât de clar orice putere de a pedepsi sau a răsplăti?

— Pe toți zeii, gâfâi Liss. *A murit.*

Goram fornăi.

— Ba nu. Nu-l ia putreziciunea.

— Dar nu mai suflă!

— Ba da. Poți să-ți dai seama cu oglinda, io-te!

Făcu un ocol sfios patului și luă o oglindă micuță de mână dintr-un cufăr aflat în apropiere. Și cu o otheadă furișă la față, pe sub sprâncenele-i țepoase, o ridică sub nările Lordului Illvin.

— Vezi?

Liss se aplecă mai aproape peste silueta neclintită și aruncă o privire neliniștită în jos.

— Aia e amprenta degetului tău gros.

— Ba nu-i!

— Mă rog... poate...

Liss se îndreptă de spate și se retrase cu o tresărire, ca și cum ar fi poftit-o pe Ista să-i ia locul de la marginea patului și să se convingă și ea cu ochii ei.

Ista se dădu mai aproape sub privirea neliniștită a lui Goram, încercând să găsească ceva de spus acelui individ suriu.

— Îl îngrijești tare bine. Mare păcat că Ser dy Arbanps a fost doborât așa mișelește.

— Îhî, făcu el. Atunci... haideți, doamnă.

— Poftim?

— Păi... sărutați-l.

Pentru o clipă, Ista strânse din dinți atât de tare că îi zvâcni falca. Dar lui Goram nu-i ardea de glumă, cu fața încordată, nu dădea semne că ar fi luat-o în râs.

— Nu pricep ce vrei să spui.

El își morfoli buza.

— O prințesă l-a adus în halu' asta. M-am gândit că poate dumneata l-ai putea trezi. Dacă tot ești de neam regesc.

După ce mai rumegă un moment, adăugă:

— Regină-mamă.

Era cât se poate de serios, observă Ista exasperată. Îi spuse cu toată blândețea de care era în stare:

— Goram, astea-s povești de adormit copiii. Nu suntem copii, din păcate.

Un zgomot ușor înăbușit îi atrase atenția. Liss se hlizea toată, dar se abținea să izbucnească în râs, slavă zeilor.

— Ați putea încerca măcar. N-ar fi nimic rău dac-ați încerca.

Din nou începuse să se legene agitat, înainte și-napoi.

— Mă tem că nici bine nu i-ar face.

— Nimic rău, repetă el stăruitor. Tre' să-ncercăm

ceva.

Probabil că-și petrecuse câteva ore cu acele pregătiri meticuloase ale întregii scene, ca să-și înfățișeze stăpânul înaintea ei. Ce speranță nebunească îl mânase până-ntr-acolo?

Poate că i se arată și lui în vise ceva. Gândul acela o făcu să se sufoce.

Amintirea celui de-al doilea sărut al Bastardului îi învăpăie fața. Dar dacă n-ar fi fost o batjocură profană, ci un alt dar – unul care trebuia dat mai departe? Să-i fi fost hărăzit ei să poată înfăptui miracolul vindecării, într-un fel atât de agreabil ca acesta? *În felul ăsta sunt seduși sfinții de zeii lor.* Inima îi bătea plină de surescitare ascunsă. *O viață pentru o altă viață, și cu îndurarea Bastardului, păcatul mi se va șterge.*

Oarecum fascinată, se aplecă înainte. Pielea proaspăt rasă de pe obrazul lui Illvin se mula fină peste oasele delicate. Buzele îi erau incolore, ușor întredeschise peste dinții regulați și albicioși.

I le simți nici reci, nici calde în vreme ce-și apăsă buzele peste ele...

Suflă în gura aceea. Își aminti că limba era organul considerat sfânt pentru Bastard, așa cum era uterul pentru Mamă, organele sexuale masculine pentru Tată, inima pentru Frate și creierul pentru Fiică. De vreme ce limba era izvorul tuturor minciunilor, ereticii Cvadrieni o incriminau pe nedrept. Încercă pe ascuns să-și plimbe limba peste acei dinți, să atingă vârful rece al limbii lui cu a ei, așa cum zeul îi invadase gura în vis. Își răsfiră degetele, plutind deasupra inimii lui, ne hazardându-se să-l atingă, să pipăie după vreun

bandaj înfășurat în jurul pieptului lui, pe sub tunica aceea decorată. Nu i se mișca pieptul. Ochii lui întunecați, iar ea le cunoștea deja culoarea pe de rost, nu i se deschiseră larg de uimire. Zăcea inert.

Își înghiți un hohot de dezamăgire, își ascunse suferința, își recăpătă poziția dreaptă. Își găsi și graiul, pierdut pe undeva.

— După cum vedeți. Nu ajută cu nimic. *Ce nădejde prostească și ce eșec tâmpit!*

— Eh, îngăimă Goram.

O scruta atent, cu privirea lui pătrunzătoare. Și el arăta dezamăgit, dar nicidecum dărâmat.

— Tre' să fie altceva.

Lăsați-mă să plec de aici. E prea dureros.

Liss, care stătea în picioare privind jocul acela, îi adresă Istei o privire mută de scuză. O prelegere despre îndatoririle unei domnișoare de companie, privind discernerea lucrurilor inoportune, de cele clare și de cele ciudate din societatea stăpânei sale părea a fi tardivă.

— Dar dumneata ești cea despre care tot aiura, repetă Goram pe un ton insistent.

Recăpătându-și îndrăzneala, se părea. Sau poate zădărnicia sărutului ei îi diminuase respectul față de ea. Era la urma urmei, doar *văduva* unui monarh, evident neîndeajuns de puternică pentru a aduce un muribund la viață.

— Mică la stat, cu păr ondulat căzând în neorânduială pe spate, cu ochi cenușii, cu fața încremenită – severă, așa a zis, că erai severă.

O măsură din cap până-n picioare și dădu scurt din

cap, ca și cum ar fi fost satisfăcut de severitatea de pe chipul ei.

— Taman măria ta.

— *Cine* a zis – cine mi te-a descris așa? întrebă Ista, exasperată.

Goram smuci din cap în direcția patului.

— El.

— Când? ți-pă Ista, fără să vrea; Liss tresări.

Goram desfăcu mâinile în lături.

— Când se trezește.

— Dar se mai și *trezește*? Am crezut – Lady Cattilara mi-a dat de înțeles – că nu și-a mai revenit niciodată din somnul ăsta, după ce a fost înjunghiat.

— Eh, Lady Cati, spuse Goram și pufni.

Ista nu era sigură că era un comentariu din partea lui sau doar își sufla nasul.

— Da' nu *rămâne* treaz, 'țelegi? Se scoală aproape în fiecare zi puțin, p'în juru' prânzului. Noi încercăm mai ales să-l îndopăm cât putem fără să se-nece. Nu mănăcă destul. Se topește văzând cu ochii, cum și vedeți. Lady Cati, i-a venit ideea să-i turnăm lapte de capră pe gât cu un tub subțire din piele, și după cum vedeți merge, da' nu de-ajuns. E prea slăbit acuma. Pe zi ce trece, strânsoarea mâinii lui e tot mai slabă.

— Vorbește *limpede* când se trezește?

Goram ridică din umeri.

— Ei...

Nu era un răspuns încurajator. Dar dacă totuși se trezea, de ce nu o făcea acum, în urma sărutului ei, sau în orice alt moment? De ce tocmai în momentul în care fratele lui dormea acel somn ca de moarte...

mintea i se chirci la gândul acela.

Goram mai spuse:

— Câteodată mai și vorbește. Unii ar spune că bate câmpii.

Liss întreabă:

— Nu credeți că e ceva straniu? Vreo vrăjitorie roknaică?

Ista se înfioră la ideea aceea. *N-aveam de gând să întreb. N-aveam de gând să insinuez lucrul ăsta. Nu vreau să am nimic de a face cu cele nefirești.*

— Vrăjitoria e ilegală în principate și în Arhipelag.

Nici în Chalion nu era încurajată, și nu doar din motive teologice. Cu toate astea, dacă se ivesc oportunități – și dacă e suficientă disperare, criminalitate sau sfidare față de zei – un demon rătăcit prin lume poate ispiti la fel de mult un cvadrian ca și un cvinterian. Mai mult chiar, de vreme ce un cvadrian care a contractat un demon riscă acuzații primejdioase de păcatul ereziei dacă cere ajutor din partea Templului său.

Goram dădu din nou din umeri.

— Lady Catti, ea crede că e otrava de la cuțitul ăla roknaic, pen'că rana nu se trece ca lumea. Pe vremuri omoram șobolanii din grajduri cu otravă – încă n-am văzut nicio otravă ca asta.

Liss deveni mai gravă cercetând silueta rigidă.

— L-ai slujit mult timp?

— Merg pe trei ani.

— Ca rânđaș?

— Rânđaș, sergent, mesager, om bun la toate. Însoțitor acum. Ȑilalți Ȑs prea Ȑngroziți. Li-i frică să

pună mâna pe el. Io-s singurul care o face cum trebe.

Ea înclină capul; nedumerirea încurcată de pe chip nu i se șterse încă.

— De ce poartă părul după obiceiul rokmar? Cu toate că, trebuie să recunosc, îl prinde.

— El se duce acolo. Se ducea acolo. Ca cercetaș al marchizului. Era destul de bun ca să treacă drept rokmar, știe limba – tatăl maică-sii era din neamul lor, cu toate că ea l-a-nvățat să-și facă semnul Celor Cinci, așa mi-a spus odată.

Se auzi zgomot de pași afară, iar el ridică privirea neliniștit. Ușa se deschise. Cattilara spuse pe un ton ascuțit:

— Goram, ce tot faci? Aud voci – oh. Îmi cer scuze, Roina.

Ista se întoarce încrucișându-și brațele; Lady Cattilara făcu o reverență, deși îi azvârli o căutătură furioasă rânâșului. Purta un șorț peste rochia delicată în care apăruse la cină, iar din urma ei venea o slujnică care ducea un urcior acoperit. Făcu ochii mari un pic la vederea veșmintelor curtenești ale pacientului. Pufni înfuriată.

Goram se chirci, lăsând privirea în pământ și se refugie din nou, în mod neașteptat în mormăitul lui neinteligibil.

Ista rămase mișcată de privirea lui de câine milog încât încercă să-l scutească de necazuri.

— Trebuie să-l scuzați pe Goram, spuse ea cu blândețe. Eu i-am cerut voie să-l văd pe Lord Illvin pentru că...

Da, chiar, de ce? Ca să vadă dacă îi semăna fratelui

lui? Nu, ăsta nu era un motiv solid. *Să văd dacă semăna cu cel din visele mele?* Mai rău.

— Mi-am dat seama că Lord Arhys era cât se poate de mâhnit din cauza situației acesteia grele. Am hotărât să-i scriu unei tătăduitoare extrem de experimentate, o cunoștință de-a mea din Valenda, Înțeleapta Tovia, ca să văd dacă are vreun sfat în cazul ăsta. Așa că am vrut să fiu în stare să i-l descriu și să-i descriu simptomele cu exactitate. Ea ține foarte mult la precizie în diagnosticele pe care le pune.

— Sunteți *tare* bună, Roina, să vă oferiți propriul vraci, spuse Lady Cattilara, părând impresionată. Soțul meu este afectat într-adevăr de tragedia prin care trece fratele lui. Dacă maeștrii vindecători după care am trimis se dovedesc în continuare reticenți în a bate atâta drum până aici – asemenea adepți sunt de obicei cam în vârstă, am aflat – nu putem fi decât foarte recunoscători pentru un asemenea sprijin.

Aruncă o privire plină de îndoială la slujnica cu urciorul.

— Credeți o să vrea să vadă cum îl hrănim cu lapte de capră? Mă tem că e o treabă cam urâtă. Câteodată îl varsă înapoi.

Implicațiile erau clare, sinistre și respingătoare. Dată fiind toată truda prin care trecuse Goram ca să-și prezinte stăpânul decăzut, în lumina cea mai demnă posibilă, Ista nu avu inima să asiste la despuierea celui trup subțiratic de podoabele de curtean și să vadă cum era supus la acele înjosiri, oricât ar fi fost ele de necesare.

— Presupun că Înțeleapta Tovia este familiarizată

cu toate dedesubturile îngrijirii unui bolnav. Nu cred că e nevoie să observ toate astea.

Lady Cattilara păru ușurată. Făcându-le semn să-și vadă de treabă slujnicei și lui Goram, le conduse pe Ista și pe Liss înapoi în galerie și merse împreună cu ele înspre încăperile Istei. Întunericul se îndesea; curtea era cuprinsă în întregime de umbre, cu toate că cei mai înalți nori de pe cer luceau într-o nuanță de piersică pe fondul albastru întunecat.

— Goram este un om foarte sânguincios, se scuză Cattilara față de Ista, dar mă tem că e cam redus mintal. Deși este de departe cel mai bun dintre oamenii lui Illvin care și-au asumat îngrijirea lui. Ceilalți sunt prea îngroziți, cred. Goram a avut o viață mai dură, înainte, și nu se scârbește așa ușor. Nici n-aș fi putut să mă apuc să am grijă de Illvin fără el.

— Nici nu-i de mirare.

O fi fost Goram modest la vorbă, dar făcea minuni cu mâinile, din câte își dădea seama Ista, cu toate că părea a fi un exemplar de slugă retardată.

— Pare să dea dovadă de o fidelitate rar întâlnită față de Lord Illvin.

— Nimic surprinzător. Am impresia că a fost ordonanța unui ofițer în tinerețea lui și că a fost prins de roknari în timpul uneia din campaniile de rău-augur ale Rigăi Orico, apoi vândut ca sclav cvadrienilor. În orice caz, Illvin l-a găsit – în timpul uneia din incursiunile lui în Jokona, pare-mi-se. Nu știu dacă l-a cumpărat pur și simplu, cu toate că se pare că s-a întâmplat o nenorocire pe parcurs. Goram nu s-a mai dezlipit de Illvin de atunci. Bine, cred că e

prea bătrân să-și mai ia lumea-n cap ca să-și facă un rost altundeva.

În privirea Cattilarei apăru o scânteie.

— Ce a vrut nefericitul ăsta să vă spună?

Liss dădu să deschidă gura; mâna Istei o apucă de braț înainte să poată răspunde. Răspunse ea în loc:

— Mi-e teamă că-i un pic senil. Sperasem că este un slujitor mai vechi și că ar fi putut să-mi povestească despre tinerețea celor doi frați, dar s-a dovedit că nu-i cazul.

Cattilara zâmbi cu simpatie.

— De pe vremea când trăia Lord dy Lutez și era tânăr, vreți să spuneți? Mă tem că bătrânul cancelar – era deja cancelarul Rigăi las pe vremea aceea, sau doar un curtean în ascensiune? – nu prea dădea pe la Porifors.

— Așa se explică, zise Ista cu răceală.

Și cu asta, o făcu pe Cattilara să le lase în pace în apartamentul lor și să fugă înapoi la îndatoririle ei de infirmieră.

Sau la ce făcea ea pentru Illvin. Ista se întrebă dacă nu mai era și altceva turnat în laptele acela de capră în afară de miere, sau ce mirodenii ciudate or fi fost presărate în mâncarea aceea care-i era turnată pe gât o dată pe zi. După care îndruga vrute și nevrute, apoi dormea până a doua zi, fără să poată fi trezit.

Era o judecată seducător de rațională aceea. Nu doar o singură doză de otravă de la un pumnal rokmar, ci un regim continuu, dintr-o sursă mult mai apropiată de casă? Asta ar fi explicat simptomele evidente destul de corect. Îi păru rău că se gândise la asta. *Oricum, e*

mai puțin tulburător decât visele despre șuvoaie albe de foc.

— De ce m-ați pișcat de mână? întrebă Liss când se închise ușa.

— Ca să te fac să taci.

— Ei, mi-am dat seama. Dar de ce?

— Marchiza n-a fost prea încântată de sinceritatea rândașului ei. Am vrut să-l scutesc de-o chelfăneală, sau măcar de-o ceartă.

— Oh, se încruntă Liss chibzuind la vorbele ei. Îmi pare rău că l-am lăsat să vă necăjească. Părea inofensiv la grajduri. Mi-a plăcut cum s-a purtat cu calul. Nu mi-am închipuit că o să vă ceară ceva atât de nebunesc.

După o clipă, adăugă.

— Ați fost cumsecade că nu l-ați batjocorit și că nu i-ați refuzat rugămintea.

Cumsecădenia nu are nimic de a face cu asta.

— Și-a dat toată silința să-și facă propunerea cât se poate de *atrăgătoare*.

Lui Liss îi reveni scăpărarea aceea veselă în ochi ca răspuns la tonul ei aspru.

— *Așa-i*. Și totuși... n-a făcut decât să pară și mai trist totul, într-un fel.

Ista nu putu decât să încuviințeze din cap.

Istei i se luă o greutate de pe inimă acum că avea parte din nou de serviciile practice și lesnicioase ale lui Liss, când veni ora de culcare. Liss îi ură veselă „noapte bună” și plecă să se culce în odaia din față, de unde să o poată auzi în caz că ar fi chemat-o peste noapte. Fata lăsa lumânarea să ardă, la fel ca în nopțile dinainte la

rugămintea Istei, iar ea rămase ridicată între perne, meditănd la cele ce i se dezvăluiseră peste zi.

Bătea darabana cu degetele. Se simțea la fel de neliniștită ca atunci când se plimba întruna în jurul meterezelor Castelului de la Valenda, până făcea bășici la picioare și i se desprindeau tălpile papucilor, iar însoțitoarele ei se rugau de ea să aibă milă de ele. Asta era ca un narcotic pentru gândurile ei, deși nu o ajuta cu nimic.

Deși i se părea că o înșiruire ciudată de accidente o adusese la Porifors, Bastardul susținea că Ista nu era aici din pură întâmplare. Zeii erau zgârciți, îi spusese cândva Lord dy Cazaril și profitau de ocazii ori de câte ori li se ofereau. Nu pretinsese că era o trăsătură pozitivă, fiind un om atât de încercat de zei. Ista zâmbi amar dându-i dreptate.

Și la urma urmei, cum primeau rugăciunile răspuns? Căci rugăciunile erau nenumărate, iar miracolele sporadice. Zeii îi puneau pe alții să muncească în locul lor, se părea. Căci, indiferent cât de incommensurabil ar fi un zeu, nu putea dispune decât de îngustimea unui singur suflet ca să pătrundă în lumea materiei: fie pe ușă, pe fereastră, prin spărtura unui zid, prin crăpături, prin urechile acului...

Demonii, chit că se presupunea că erau legiuni întregi, nu erau fără număr nici aceia, neputând pune stăpânire pe profunzimi nesfârșite ca *acei* Ochi, ci aveau și ei limitările lor; exceptând faptul că puteau devora de la margini înspre interior orice portaluri vii, supradimensionându-le astfel, în timp.

Așadar cui avea să-i reproșeze că se rugase pentru

venirea ei? Sau poate nu pentru ea, ci doar pentru ajutor, iar mandatarea ei nu era decât batjocura răutăcioasă a Bastardului.

Îl absolvise pe Lord Illvin de vină, când îl crezuse inconștient, dar dacă Goram spunea adevărul, el mai avea momente de... dacă nu luciditate, măcar deșteptare. Și Goram însuși o implorase, cu truda mâinilor lui, dacă nu prin cuvinte. Cineva așezase acea rugă mută a trandafirului alb pe farfuria goală a lui Illvin. Lady Cattilara suferea clar din dorul pentru un copil, iar bărbatul ei... nu era nici el ce părea.

Era o nebunie mai presus de orice nădejde să trimiți o femeie trecută de prima tinerețe, care mai avusese și probleme mintale, să alerge pe drumurile Chalionului ca să ajungă aici. Și pentru ce? Ratată ca sfântă, ratată ca vrăjitoare, ratată ca roină, ratată ca soție, mamă, fiică, ratată ca... oricum, amantă nu fusese un rol la care să năzuiască. Cu atât mai ratată în ierarhia nenorocirilor ei. La început, descoperind relația Lordului Arhys cu dy Lutez, bănuise toată înlănțuirea de întâmplări drept o judecată a zeilor, pentru crima cu sânge rece și păcatul ei străvechi mărturisit lui dy Cabon pe când se aflau în Casilchas. Se temuse că era pedepsită și târâtă din nou prin acel păcat perimat: *Aduceți o găleată cu apă pentru femeia asta care se îneacă!*

Dar acum... se părea că așteptările ei în care se implicase erau zădărnicate în batjocură. Nu ea, ci altcineva se afla în centrul atenției zeului. Pufni într-un râs amar. Iar ea era doar... ce? Ispită să se amestece?

Ispită, de bună-seamă. Bastardul îi dăduse un

impuls vădit prin sărutul Lui lasciv. Limba lui cercetătoare nu-i transmisese niciun mesaj criptic; partea aceea lăsa o percepuse cât se poate de limpede, cu trupul și mintea.

Ce rost avea să trezească pofta aceea amorțită acum? Ce rost mai avea? Nu i se servise niciun fel copios în răstoaca aceea de Valenda care să o facă să saliveze, chiar dacă blestemul nu o paralizase prea mult de la brâu în jos sau în sus. Nu i se prea putea găsi pricină că își ratase obligațiile de femeie dat fiind că nu se îndrăgostise *acolo*. Încercă să și-l imagineze pe dy Ferrej, sau pe oricare alt nobil din anturajul Provincarei, drept obiect al dorinței și pufni în râs. *Era tot un drac*. Oricum, o doamnă modestă trebuia să-și ție mereu privirile plecate. Învățase regula aceea de la vârsta de unsprezece ani.

Muncă, spusese Bastardul.

Nu flirturi.

Dar ce fel de muncă? De tămăduire? Ispititor gând. Dar dacă era așa, nu putea fi făcută cu un simplu sărut, din câte se părea. Poate că omisese ceva la prima încercare, ceva evident. Sau subtil. Sau de profunzime. Sau poate *obscen*? Cu toate că nu o mai trăgea inima să facă și a doua încercare. Se pomeni în scurt timp dorindu-și ca zeul să fi fost mai explicit, apoi retractă ca și cum nu-și formulase bine gândul.

Dar pe cât de dezastruoasă era deja acea situație, era oare *ea* în stare să o înrăutățească și mai mult? Poate că se afla acolo din același raționament în baza căruia tinerii doftori își puneau în practică noile experimente și poțiuni în cazurile deznădăjduite. Așa

că nu purtau nicio vină în cazul eșecurilor, pe care de regulă nu le puteau evita. *Muribunzi, asta se întâlnea și la Porifors.* Un mic cobai pe care să experimenteze, acea dramă domestică atât de liniștită. Doi frați, o soție stearpă, un castel... poate că nu-i depășea competențele Istei. Nu se compara cu viitorul unui regat, sau cu soarta lumii. Nu ca prima dată când zeii o recrutaseră în slujba lor.

Dar de ce să mă trimiți drept răspuns la o rugăciune, când știi destul de bine că nu pot să fac nimic fără Tine?

Nici nu era prea greu să urmărești logica acelui lucru, până la concluzia sa inevitabilă.

Dacă nu mă deschid Ție, nu ești în stare să clintești o pană. Dacă nu mă pătrunzi cu prezența ta, eu nu pot face... ce?

Dacă ieșirea printr-o deschidere era un pasaj de trecere sau o barieră, nu mai depindea de materialul din care era făcută, ci de poziția acesteia. Liberul arbitru al portalului, asta era. Toate ușile deschise în ambele direcții. Ea nu-și putea nici întredeschide poarta singură ca să arunce o privire și să mai aibă și pretenția că rămâne pe baricade. *Dar nu am cum să văd...*

Se apucă să-I înjure pe zei gospodărește, în câte cinci rime împerecheate, într-o parodie feroce a unei rugăciuni vechi de pe vremea copilăriei pe care o spunea seara, la culcare, se întoarce pe partea cealaltă și își acoperi capul cu perna. *Asta nu e sfidare. E șovăială.*

Dacă se bălăcise vreun zeu în visele ei, Ista nu-și mai aminti atunci când deschise ochii în toiul nopții. Dar indiferent de fantasmеle care-i tulburau mintea, nevoile fiziologice rămăneau tot aceleași. Oftă, își scoase picioarele afară din pat și merse să deschidă oblonul greu din lemn, ca să intre un pic de lumină în odaie. Era aproape miezul nopții, bănuie ea după luciul argintiu diform al lunii. Era lună nouă de-acuma, dar noaptea era răcoroasă și senină. Scotoci pe sub pat după oala de noapte.

După ce termină, așeză capacul la loc cu un zăngănit, se încruntă la cum se auzi de tare în liniștea nopții și dosi oala sub pat. Se întoarse la fereastră, având de gând să tragă din nou oblonul.

Un târșăit de papuci se auzi din curtea de jos, apoi pașii lipăiră repede în sus pe scări. Ista își ținu respirația, trăgând cu ochiul printre spiralele de fier. Era tot Catti, înfășurată toată în mătăsurile lucitoare, care i se unduiau în ape pe lângă corp, în lumina selenară. Ai fi crezut că blestemata aceea de fată ar fi putut să răcească.

Nu ducea nicidecum vreun urcior cu lapte de data aceasta. Nu ducea nici măcar o lumânare. Ista nu-și putea da seama dacă ascundea vreo sticlută cu doctorii periculoase, sau doar își strângea la piept roba ușoară.

Deschise încetișor ușa de la Lord Illvin și se strecură înăuntru.

Ista rămase încremenită la fereastra ei, cu privirea ațintită în întuneric, ținându-se cu mâinile de frunzișul rece de fier.

Ei bine. Ai câștigat. Nu mai suport situația asta.

Scrâșnind din dinți, Ista scotoci prin hainele care atârnavă acum pe șirul de cârlige din perete, scoase roba din mătase neagră și și-o trase peste cămașa de noapte în culori pale. Nu vroia să riște să o trezească pe Liss, orbecăind prin beznă dacă ar fi fost să iasă pe ușa exterioară. Oare fereastra de la camera ei se deschidea? Nu era sigură că bara de fier care ținea gratiile închise s-ar fi clintit din locașul ei, dar până la urmă cedă cu o smucitură. Gratiile se deschiseră în afară. Își ridică șoldurile pe pervaz și își trecu picioarele afară.

Cu picioarele desculțe făcea mai puțin zgomot pe podeaua galeriei decât făcuse Catti cu papucii. De vreme ce nu răzbătea nicio lumină portocalie din odaia întunecată de vis-a-vis, Ista nu se miră când găsi obloanele interioare ale camerei lui Illvin deschise în lumina lunii. Însă dacă asta era în avantajul Istei, înlesnindu-i escaladarea pe marginea cârceilor de viță din fier care protejau fereastra deschisă, Catti nu se distingea decât ca o umbră întunecată care se mișca pe fundalul unor forme și mai obscure, un foșnet, o răsuflare, un scârțâit pe scândurile podelei, mai slabe decât chițăitul unui șoricel.

Pata de pe fruntea Istei frigea ca și cum s-ar fi opărit cu o zi în urmă numai.

Nu pot să văd nimic în întunericeala asta. Vreau să văd.

În încăpere, se auzea un foșnet de țesături.

Ista înghiți în gol, sau încercă. Și se rugă, în felul ei: sau făcu o rugăciune născută din furie, așa cum alții pretindeau că fac cântece sau diverse alte lucruri prin priceperea mâinilor. Atâta timp cât era făcută din

inimă, îi promisese preotul, zeii aveau să o audă. Inima ei dădea în clocot.

Mi-am ferit privirea, atât cea interioară, cât și cea din afară. Nu sunt nici copil, nici fecioară, nici nevastă de rând, să-mi fie teamă că jignesc pe cineva. Nimeni nu-i stăpân pe ochii mei decât mine. Dacă n-am avut curajul până acum să-mi ridic privirea la nimic pe lumea asta, bun sau rău, frumos sau abject, când am s-o fac? E prea târziu pentru candoare. Speranța mea e-o consolare cu atât mai dureroasă pentru cumiștenie. Care nu poate izvorî decât din cunoaștere.

Dă-mi percepția adevărată. Vreau să văd. Trebuie să știu.

Stăpâne Bastard. Blestemat fie-ți numele.

Deschide-mi ochii!

Durerea pe care o simțea pe frunte se ascuți, apoi îi trecu.

Mai întâi văzu vreo două stafii bătrâne, plutind prin văzduh: nefiind atrase din curiozitate, căci niciun spirit atât de șters și rece n-ar fi putut să nutrească stări emoționale atât de coerente, ci atrase asemeni moliilor de lumină. Apoi mâna lui Catti, șfichiuind nervoasă aerul, gonindu-le la fel cum ar fi încercat cineva să măture din cale niște insecte enervante.

Le vede și ea.

Ista trecu cu vederea peste implicațiile acestui aspect, lăsându-le drept subiect de meditație pentru mai târziu, căci vederea îi fu invadată de acel foc lăptos care i se arătase în vis. Illvin era sursa acelui șuvoi, o incandescență pâlپătoare care curgea de-a lungul trupului lui, ca un ulei încins și împroșcat dintr-un

stigmat. Catti era mult mai întunecată, mai densă, dar trăsăturile chipului ei, ale trupului, ale mâinilor, prinseră încet-încet formă și concretețe. Ședea pe celălalt capăt al patului lui Illvin, iar funia de foc topit îi curgea printre degetele încârligate. Ista întoarse capul ca să urmărească dâra aceea ieșind pe ușă, traversând curtea. Fără îndoială, mișcarea aceea lichidă pleca dinspre, nu era condusă înlăuntrul siluetei aceleia culcate pe pat.

Acum era din nou îmbrăcat într-o robă de casă din pânză nevopsită, deși părul îi era tot îngrijit pieptănat. Catti se aplecă peste el, îi deznodă cordonul de la brâu și îi desfăcu larg amândouă părți ale veșmântului, de la umăr până la glezne. Era gol, cu excepția acelei benzi de bandaj alb care-i încercuia pieptul, chiar pe sub inimă, izvorul ascuns din care țâșnea și se scurgea torentul acela palid de foc.

Figura lui Catti era rece, încremenită, aproape lipsită de expresie. Întinse mâna să apuce bandajul. Lumina cea albă părea să i se înfășoare pe degete asemeni lânii pe caier.

De un singur lucru Ista putea fi sigură: Cattilara nu era poarta către niciun zeu. Lumina zeiască, cu tot spectrul ei de culori nu putea fi confundată de un clarvăzător. Iar Ista cunoștea o singură sursă pentru asemenea vrăjitorii.

Prin urmare, unde era demonul? Ista nu îi simțise prezența malefică înainte; ceea ce simțise în mare parte în prezența Cattilarei era nervozitate. Destul cât să-i mascheze acea neliniște profundă? Nu în întregime, își dădea ea seama acum, analizând lucrurile din

perspectiva timpului, cu toate că luase starea de tensiune sporită din preajma marchizei, drept invidie. În parte totuși, își corectă ea gândul cu onestitate sumbră. Ista se concentrează cu toată puterea de care era în stare pentru a-și limpezi vederea, deschizându-și ochiul lăuntric ca să absoarbă toată lumina vieții împrăștiată trist în valuri haotice prin acea încăpere.

Nu vedea nimic luminos, numai beznă, umbre. Plutind sub sternul Cattilarei, se răsucea înăuntru un nod violet întunecat. Se ascundea? Dacă era așa, nu prea reușea, la fel ca o pisică într-un sac, care a uitat să-și tragă înăuntru și coada.

Dar care să fi fost posesorul și care posedatul? Termenul *vrăjitor* se potrivea, în mod ambiguu, ambelor stări spirituale; în ciuda faptului că preoții pretindeau că erau două lucruri distincte din punct de vedere teologic, din afară nu prea era nicio modalitate concretă de a le diferenția.

Eu pot, din câte se pare. Dar totuși, eu privesc din cealaltă parte. Cattilara stăpânea acest demon și nu invers; dorința ei era cea care prelua în cazul acesta, sufletul ei era ascensiv în acel trup drăgălaș. Deocamdată.

Cattilara trase o linie cu unghia unui deget în josul trunchiului Lordului Illvin de la adâncitura gâtului, până la ombilic și dincolo de acesta. Focul părea să se intensifice în urma acelei dăre, redirectionat în jos, de parcă ar fi curs printr-un canal nou.

Ea se tolăni în pat lângă el, se sprijini într-un cot și începu să-i mângâie trupul porțiune cu porțiune, de la umeri în jos, de la glezne în sus, deplasând sursa

luminii aceleia deasupra vintrelor lui. Apoi mângâierile ei deveniră mai explicite. Pleoapele lui cenușii nici nu s-au clintit, însă alte părți ale trupului lui Illvin începură să reacționeze la această concentrare de atenție. De viu, era viu la un anumit nivel, trupesc dacă nu și cerebral. Vizibil.

Atunci, să fie amanți? Ista ridică nedumerită din sprâncene. Cu toată iscusința de care dădea ea dovadă, acel gen de atingere era cel mai lipsit de afecțiune din câte văzuse Ista vreodată. Căuta să simuleze, nu să desfete, și nici nu gusta din plăcerea aceea. De i-ar fi fost ei dat să-și plimbe degetele peste pielea aceea ca fildeșul, peste mușchiul acela ca un șfichi de bici, peste acea sensibilitate de catifea mai întunecată, atunci n-ar fi făcut-o cu bruschete, cu duritate, cu încrâncenare. Palmele ei ar fi fost desfăcute, sorbind cu desfătare. Asta... în caz că ar fi avut curajul să se atingă de cineva. Patima ce-o vedea aici era furie și nu dorință. *Stăpâne Bastard, binecuvântările tale sunt irosite în patul acela.*

Catti șoptea:

— Da. Așa. Haide.

Degetele ei alergau.

— Nu-i cinstit. Nu e. Sămânța ta e groasă și-n schimb a domnului meu s-a prefăcut în apă. Tu ce nevoie mai ai de ea? Tu ce nevoi mai poți avea?

Mișcarea mâinilor ei încetini. Îi scânteiară ochii, iar glasul îi coborî și mai mult.

— Putem să punem stăpânire pe *el*, știi doar. Nimeni n-ar afla vreodată. Și-am căpăta și-un copil totodată. Tot ar moșteni jumate din Arhys. Fă-o acum, cât încă mai e timp.

I se zbătuse cumva nodul cel întunecat de sub osul pieptului?

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi vocea ei şuieră:

— *Îl vreau pe cel mai bun din ei. Țsta oricum nu m-a plăcut niciodată. Cu toate glumele lui prostesti pe care nu le-am priceput niciodată. Nu e altul pentru mine decât Arhys. Nu va fi niciodată un alt bărbat pentru mine în afară de Arhys. În vecii vecilor.*

Ghemul cel violet se strânse din nou. *Aha, observă Ista. Nu tu ești pruncul pe care îl vrea ea, îmi pun capul.*

Palmele Cattilarei se deschiseră: înfășurând falusul încordat, carnea frământată zămisli un fir de foc alb din vârful.

— Așa. Asta ar trebui să ajungă un timp.

Se coborî din patul care scârțâi și strânse pulpanele halatului lui aproape la fel ca înainte. Ridică din nou cearșaful, ușor, coborându-i-l apoi până la piept. Urmări cu mâna firul de lumină incandescentă, fără să-l atingă, ocolind piciorul patului. Ista își feri capul, ghemuindu-se, ascunzându-și fața și părul în dosul mânecii negre și ample. Urmă apoi scârțâitul ușii deschizându-se și închizându-se la loc, pocnetul unui zăvor. Sunetul unui mers tiptil, grăbit. Ista privi peste balustradă. Catti se îndepărta într-un freamăt de falduri pe pavimentul de jos, alergând cu mătăsurile fluturând în urma ei, urmând linia continuă de lumină. O lumină care nu arunca nici umbre, nici reflexii.

Se făcu nevăzută sub arcadă laolaltă cu dunga aceea de lumină.

— *Ce-i cu vrăjitoria asta, Cattilara? clătină Ista din*

cap uluită.

Atunci am să-mi înfrupt privirile flămânde. Poate atunci când vor fi ghiftuite, mă vor învăța... ceva.

Iar de nu, tot am să înhaț o firimitură.

Balamalele de la ușa lui Illvin erau foarte bine unse, observă Ista. Ușa grea din lemn sculptat se mișcă ușor. De aici, putea să audă un sforăit slab din odaia alăturată, din spatele unei uși interioare. Goram ori vreun alt slujitor, dormea în apropiere, de-ar fi fost să se întâmple vreun miracol și s-ar fi trezit Illvin ca să strige. Cu grijă să nu atingă linia de lumină care plutea prin aer, își făcu loc pe lângă un cufăr și păși peste scoarțele așternute pe jos către patul lui Illvin. De cealaltă parte a patului, nu cea pe care stătuse Cattilara. Îl dezveli cu delicatețe, îi desfăcu roba, așa cum făcuse și Catti și îl cercetă din cap până-n picioare.

Ignorând ceea ce-i sărea în ochi pentru o clipă, încercă să cerceteze lumina curgătoare ca să deslușească vreun tipar sau vreun mesaj ascuns în ea. Cea mai luminoasă parte se concentra efemer în ventrele lui, însă sclipeau și alte nuclee deasupra ombilicului, buzelor, frunții precum și a inimii. Cele din dreptul buzelor și a frunții erau extrem de slabe. Putea să bage mâna-n foc că era mai slab decât îl văzuse ea în primul ei vis, cu obrajii mai supti, cu coastele... nu-i mai văzuse coastele înainte, însă acum i le putea număra cu siguranță. Putea să-i distingă linia osului pelvin pe sub pielea întinsă. O mângâie cu vârful degetelor, se opri.

Se mișcase, ușor: zvâcniri slabe, inconfundabile, de

poftă trupească... sau poate, erau ecourile unei astfel de mișcări, transmise prin firul tremurător de lumină, asemeni unei unde venind înapoi dinspre vreun țărm mai îndepărtat? Se scurseră mai multe minute, își putea număra bătăile inimii. Putea să i le numere și pe ale lui. Se înteteau. Pentru întâia dată, Illvin își mișcă buzele, dar numai ca să scoată un geamăt surd.

O sforțare, un tremur, o licărire mai puternică de lumină, și asta a fost tot. Focul acela rece se scurgea haotic deasupra trupului său, apoi își recentră sursa din care izvora deasupra bandajului de sub inimă, continuând să pulseze. Pompând în afară... ce oare?

Pielea lui deveni din nou ca de mort.

— Care va să zică... răsuflă încordată Ista. Curată... ciudățenie.

Înțelepciunea, sau măcar cunoașterea nu i se revelau încă. În fine, unele lucruri la care tocmai asistase îi erau cât se poate de clare. Unele... nu.

Ușor-ușor, îl acoperi din nou cu roba, îi legă cordonul. Trase cearșaful la loc, așa cum fusese. Cercetă linia plutitoare de lumină. Își aminti visul ei despre asta.

— *Să îndrăznesc?*

În orice caz, nu ajunge nicăieri doar holbându-se la dâra de lumină. Întinse mâna și cuprinse cordonul acela ireal. Se opri.

— *Goram, te salut.*

Își săltă șoldul în pat și se aplecă. Își atinse buzele de ale lui Illvin, apoi simți o mângâiere mai adâncă din partea lui. Strânse pumnul.

Țâșniră scânteii de lumină.

El deschise ochii mari; îi inhală răsuflarea ei. Ea se sprijini într-o mână, la căpătâiul lui și sondă cu privirea ochii aceia, la fel de negri cum și-i amintea din primele ei viziuni. El își mișcă mâna, o încercui pe după cap și o apucă de păr.

— Oh. *Ăsta-i cu adevărat un vis mai frumos.*

Glasul lui era vâscos ca mierea învechită, cu un ușor accent nordic rokna: mai bogată de inflexiuni decât și-o amintea din visele cu el. Îi răspunse și el la sărut, prudent la început, apoi mai încrezător – nu atât cu credință, ci mai degrabă lepădându-se amețitor de orice credință.

Ea desfăcu pumnul. Cordonul de lumină se reînnodă, urcând în spirale dinspre el, curgând mai departe. Cu un suspin de durere, se stinse din nou, nemaiputând să-și închidă pleoapele de-a binelea. Licărirea care i se întrezărea printre gene era cu atât mai răscolitoare cu cât el rămânea neclintit. I le închise ea cu blândețe.

Nu era sub niciun chip sigură de ceea ce făcuse, însă dâra aceea de lumină dispăruse cât vedea cu ochii. Oare dispăruse la fel și la celălalt capăt? Și dacă era așa... fusese rândul altcuiva să cadă în nesimțire? Al lui Arhys? În brațele lui Catti?

Cândva, prinsă între ignoranță, nerăbdare turbată și groază, dăduse o mână de ajutor la crearea unui dezastru. Noaptea în care Arvol dy Lutez murise în temnițele castelului Zangre fusese tulbure și încărcată de vrăjitorie, ca aceasta. Împroscată cu viziuni mistuitoare ca și aceasta.

Dar pusă în mișcare de o Ista – *alta* decât aceasta...

Cât despre oroarea care îi zvâcnea surd în minte acum, n-avea ce face decât să o îndure. *Să îndur... măcar la atâta lucru oi fi devenit și eu pricepută până acum.* Cât despre nerăbdare, era în stare să o înghită, ca pe doctoria amară dată de un doftor. Iar la capitolul ignoranță... ar fi putut face progrese. Asemeni unei armate cu stindarde, sau unei acțiuni disperate, nu era sigură. Cu toate astea, nu era pregătită să facă față chinului unei alte nopți ca aceea, până nu știa dacă era pe cale să înfăptuiască o minune sau o crimă.

Grăbită, încărcată de regret, se ridică de pe marginea patului Lordului Illvin, netezi așternutul, își strânse roba pe ea și se furișă pe ușă. Alergă în vârful picioarelor de-a lungul galeriei, ridicând grilajul oblonului și se strecură înăuntru. Trase la loc pârghia care baricada grilajul. Închise și zăvorî obloanele din interior. Se așeză în capul oaselor în pat, urmărind printre crăpăturile storurilor.

O clipă mai târziu, lumina roșiatică îndepărtată a unei lumânări licări în trecere, însoțită de lipăitul unor papuci pe galerie. După câteva minute, pașii făcură cale-ntoarsă în același fel – încet, ca și cum persoana respectivă ar fi fost pusă pe gânduri. Nedumerită? Murmurând ceva nedeslușit în vreme ce cobora scările.

Sunt tare nepotrivită pentru treaba asta necurată. Bastardul nici măcar nu era zeul nimerit pentru ea. Ista nu avea nicio îndoială asupra obârșiei sale, nici asupra dorințelor ei stângace, curmate de timpuriu, lipsite de speranță. *Deși un dezastru inoportun, cu siguranță că sunt.* Dar indiferent cât de mulți curieri mai buni decât ea fuseseră trimiși, se pare că era singura care ajunsese

de fapt la destinație. Așa cum ajunsese.

Într-un fel sau altul, era hotărâtă să dea ochii cu Lord Illvin a doua zi. Ceea ce era doar o aiureală incoerentă pentru alții s-ar fi putut dovedi limpede ca lumina zeiască pentru o femeie nebună.

Capitolul 13

Nici nu se ridicase bine soarele la orizont când Lady Cattilara năvăli pe ușă, gata să o însoțească pe Ista la slujba de dimineată de la Templu, urmată de un concurs de tras cu arcul, organizat pentru doamne și mai apoi un prânz oficial. De data aceasta, însă, Ista avea scuzele gata pregătite.

— Mă tem că m-am forțat să fac prea multe ieri. Am avut frisoane și mi-a fost rău astă-noapte. Am de gând să rămân în liniște în odăile mele astăzi ca să mă odihnesc. Vă rog să nu vă gândiți că trebuie să fiu întreținută clipă de clipă, Marchiză!

Lady Cattilara îi șopti pe un ton confidențial.

— Adevărul e că orașul Porifors are prea puține distracții de oferit. Noi suntem la hotar aici și oricât de aspră și de modestă ar fi menirea noastră, trebuie să ne-o îndeplinim. Dar i-am scris tatălui meu – Oby este al doilea oraș, după Caribastos, după cetatea de scaun a provincarului, și sunt convinsă că tatăl meu ar fi profund onorat să vă primească acolo într-o manieră mai demnă de rangul domniei voastre.

— Nu sunt în stare să călătoresc deocamdată, dar când am să fiu, Oby va fi un popas binevenit în drumul meu de întoarcere.

Mai puțin expus decât Porifors la pericolele ce pasc călătorii la hotar și mult mai populat, nu se putu abține Ista să reflecteze.

— Dar asta e o hotărâre pe care n-o s-o iau azi.

Lady Cattilara încuviință din cap, dând de înțeles că era în asentimentul interlocutoarei sale, însă păru încântată să audă acceptul Istei. *Da, îmi închipui că ai fi ușurată să mă vezi spălând putina încotro s-ar putea.* Sau – acel ceva care zăcea în ea ar fi fost mai degrabă ușurat de plecarea roinei, constată Ista scrutând-o din priviri.

Pe dinafară, părea la fel ca întotdeauna, toată numai mătăsurii străvezii și pânzeturi ușoare, învăluind un trup promițător fecund de femeie. Pe dinăuntru...

Ista îi aruncă o privire lui Liss, care se tot învârtea în jurul ei, terminându-i de aranjat părul și îmbrăcând-o ca pentru a ieși. O ființă sănătoasă ar avea sufletul una cu trupul, cu spiritul învelit în materia din care izvorăște și care îl hrănește, și astfel aproape la fel de imperceptibil pentru clarviziune, ca și pentru vederea cea obișnuită. Cu sensibilitatea ei de acum, amplificată de atingerea zeiască, Ista își închipui că putea pătrunde, nu inteligența sau emoția, ci însăși esența sufletului. Al lui Liss era luminos, scânteietor, colorat de energii involburate și pe deplin echilibrat. Slujnica ce aștepta să ducă de-acolo apa de spălat avea un suflet mai tăcut, întunecat de umbra resentimentelor, însă la fel de concordant cu restul ființei sale.

Spiritul Cattilarei era cel mai întunecat și mai opac, tulbure de încordare și de nenorocire ascunsă. Aproape de suprafață, pândea o altă graniță, mai întunecată și chiar mai densă, ca o mărgea de sticlă roșie picată într-un pahar cu vin rubiniu. Demonul părea încovoiat chiar mai strâns decât astă-noapte. Se ascundea? De cine?

De mine, își dădu în cele din urmă seama Ista. Cicatricile divine brăzdate în ea, ce nu puteau fi văzute de ochii muritorilor, mai mult ca sigur că luceau ca niște focuri de veghe în amurg în fața percepțiilor ieșite din comun ale demonilor. Dar oare demonul împărtășea aceleași observații cu ființa pe care o încălecase? Oare de când să fi fost Lady Cattilara bântuită de călătorul ei? Ursul aflat pe moarte păruse sfâșiat, de parcă demonul ce-l stăpânea era niscai tumoră nesățioasă, întinzându-și vițele-i acaparatoare în orice colțișor, devorând și înlocuind esența sufletului animalului cu a sa. Orice-ar fi fost sufletul Cattilarei, părea a fi încă stăpână pe acesta.

— S-a întors teafăr Lord Arhys aseară, spre ușurarea inimii domniei tale? se interesă Ista.

— O, da. Cattilara zâmbi cald și misterios.

— Curând rugăciunile domniei tale către Mamă se vor preschimba din implorare în recunoștință, mă pun chezașă.

— Oh, așa trag și eu nădejde! își făcu Cattilara semnul sfânt. Domnul meu are numai o fică – cu toate că Liviana e un copil reușit, merge pe nouă anișori, trăiește cu bunicii dinspre mamă – dar eu știu că el tânjește după un fiu. Dacă i-aș face eu unul, m-ar cinsti mai presus de orice femeie!

Mai presus, te pomenești, de memoria primei lui soții? Te iei la întrecere cu o femeie moartă, fetițo? Lumina încețoșată a amintirii stârni în ea ecouri greu de egalat de vreo ființă în carne și oase. Fără să vrea, Ista fu mișcată de milă.

— Îmi amintesc asemenea perioade de așteptare –

dezamăgirile din fiecare lună – mama îmi trimitea scrisori în care mă muștra, pline de sfaturi despre dietă, de parcă eram *eu* de vină că nu zămisleam nimic în pânțe.

Cattilara se însufleți la față, plină de interes.

— Ce nedrept! Riga Ias era *destul* de bătrân – mult mai bătrân decât Arhys.

Șovăi, plină de curiozitate, apoi întrebă pe un ton mai timid:

— Și... ai făcut ceva anume? Ca să o ai pe Iselle?

Ista făcu o grimasă, amintindu-și.

— Orice doamnă de companie de la Zangre, chit că născuse vreodată au ba, îmi venea cu câte o duzină de leacuri cu care să mă îndoape.

Cattilara se schimonosi pe neașteptate la față, interogând:

— Lui Ias i-au dat ceva?

— O mireasă foarte tânără părea a fi un stimul suficient pentru el. *La început*.

Lascivitatea rezervată a lui Ias de la început, pălise în timp, odată cu dezamăgirea, de altfel bine-mascătă, de la nașterea unui copil care fusese fată. Mai apoi blestemul și vârsta i-au justificat și restul problemelor. Ista avea o bănuială: mai curând decât faptul că înghițea tot soiul de poțiuni nocive, își mai făcuse o obișnuință din a da un ocol pe la iubitul său, pentru imbold, înainte să vină în iatacul ei. Și dacă ar fi rămas stearpă, ar fi putut Lordul dy Lutez să-l convingă pe Ias să renunțe la ocolișuri și să îl lase pe *el* direct în patul ei? Și oare cât ar mai fi trecut până când implacabila așteptare ar fi forțat-o pe Ista la supunere? Și pe bună

dreptate să fi fost indignată când un asemenea alint o făcea să roșească și mai tare de vreme ce ascundea o adevărată tentație, căci Arvol dy Lutez fusese un bărbat izbitor de frumos. Partea aceea, măcar, din furia ciudată a Cattilarei pe cumnatul ei, Illvin, Ista putea s-o înțeleagă cât de cât.

Ista clipi, găsind soluția spinoasei probleme de a o ține pe Cattilara – și pe demonul ei – sub control, la vremea când se trezea Illvin în jurul prânzului. O intrigă urâtă, însă eficace. Adăugă cu jumătate de gură:

— Eu una, ultimul lucru pe care l-am încercat înainte să rămăm grea cu Teidez, a fost o cataplasma cu degețel-de-crin. Leacul acela a fost contribuția bătrânei moașe a Doamnei dy Vara, din câte îmi amintesc. Iar ea avusese șase copii până atunci.

Cattilara făcu, atentă, ochii mari:

— Degețel-de-crin? Nu cred că știu floarea asta. Crește pe aici, prin părțile noastre?

— Nu știu. Cu toate că am văzut câteva în apropiere de pajiștea unde și-a întins Lord dy Lutez tabăra, deunăzi. Liss ar recunoaște planta asta, sunt convinsă.

De după umărul Cattilarei, Liss ridică din sprâncene, în semn de protest; Ista ridică două degete ca să o facă să tacă. Apoi continuă:

— Bătrâna moașă zicea că trebuie culese de însăși cea care se roagă, desculță, taman la amiază, când e soarele mai rodnic. Trebuie tăiate cu un cuțit de argint, rugându-te la Mamă, petalele trebuie înfășurate într-o fâșie de pânză în care se strecoară brânza – sau mătase, în cazul unei femei de viță nobilă – și purtate la brâu până când femeia se împreunează din nou cu bărbatul

ei.

- Cum sună rugăciunea? întrebă Cattilara.
- În niciun fel anume, atât timp cât e sinceră.
- Și-a mers în cazul dumitale?
- Cine poate ști cu siguranță?

De fapt, ea nu-și pusese mintea cu niciun fel de leac băbesc din toate cu care fusese copleșită de binevoitori. Mai puțin rugăciunea. *Și știm cu toții cât de bine a funcționat asta până la urmă.* Ista își plăsmuia în minte următoarea momeală, când se pomeni cu peștele sărindu-i direct în plasă.

— Roina... dacă tot nu se mai ține nicio petrecere a doamnelor în după-amiaza asta... aş putea să o iau cu împrumut pe însoțitoarea domniei-tale, Liss, ca să mă ajute să găsesc niște flori din acelea minunate?

— Ba bine că nu, Marchiză, zâmbi Ista. Eu am să-mi iau un răgaz și-am să scriu niște misive.

— O să am grijă să ți se aducă prânzul, promise Cattilara, și făcu o plecăciune ieșind. Ca să se ducă după un cuțit de argint și o eșarfă de mătase, bănuie Ista.

— Roina, șușoti Liss, când pașii marchizei se auziră tot mai slab pe scări afară. Nu cunosc nimic despre floarea asta de care vorbești.

— Ca să-ți spun adevărul, e un lăstar verde, cu niște inflorescențe albe, ca un șirag, numite clopoțelii Mamei, dar nu prea are nicio importanță. Ce vreau eu de la tine, e să o duci pe Marchiză cât de departe de Porifors și să o convingi să caute până la amiază. Las-o să culeagă orice floare vrea, numai să nu fie otrăvitoare.

Îi mai veni ceva în minte destul de tentant... Ista își

aminti când dădea în copilărie peste anume ierburi cum era iedera ce-i umplea pielea de bășici, sau urzica pișcătoare și rânji îndârjită. Însă ceea ce i se întâmpla Cattilarei era teribil de grav și nu era un pretext pentru șicane, indiferent de cât de mult o călca pe nervi fata asta pe Ista.

— Fii atentă dacă cumva devine din senin nerăbdătoare să se întoarcă, ori dacă vorbește ciudat. Fă-o să întârzie pe cât de mult posibil, fără să o faci să intre la bănuieli.

Liss se încruntă, mirată:

— De ce?

Ista șovăi, apoi o întrebă:

— Atunci când căpetenia unei stații de poștalioane îți încredințează o desagă cu sigiliu, tu tragi cu ochiul înăuntru?

— Nicidecum, Roina! făcu Liss indignată.

— Am nevoie să-mi fii curier în povestea asta.

Liss clipi.

— Oh!

Și își execută plecăciunea ei scurtă.

— Umblatul ăsta pe coclauri nu o să-i strice marchizei. Cu toate că... ar fi bine dacă ai putea să fii un pic vicleană și să o îndrumi pe căi greșite, însă ai grijă să nu o superi.

Faptul că demonul nu îndrăznise să se arate în fața Istei, nu însemna că n-ar fi îndrăznit să se facă simțit în prezența altora. Ista nu avea nici cea mai mică idee despre puterile și limitările acestuia, deocamdată.

Nedumerită, însă îndatoritoare, Liss se angajă să urmeze poruncile stăpânei sale. Ista luă un mic dejun

ușor în odaia ei, deschise obloanele, scăldată în lumina dimineții și se așează la masa de scris cu pene și hârtie de împrumut.

Prima misivă era o notă scurtă, incisivă, adresată provincarului de Tolnoxo, exprimând fără menajamente nemulțumirea Istei cu privire la felul neglijent în care fusese tratată curiera ei și neputința lui de a da mai repede de urma răătăciților Foix și dy Cabon, cerându-i de asemenea un sprijin mai eficient pentru Ferda. Urmă o epistolă pe un ton mai neutru către arhipreotul de Maradi, solicitând ajutor din partea Templului în căutarea suferindului Foix și a companionului său. Liss găsisese calea către Porifors destul de repede; oare ce grozăvie să-i fi abătut din drum pe cei doi...?

Ista își potoli neliniștea înăbușită încondeind o scrisoare Cancelarului dy Cazaril de la Cardegoss, laudându-i pe Liss, pe Ferda, pe Foix și pe însoțitorii lor pentru curajul și loialitatea de care dăduseră de curând dovadă. Apoi o misivă amabilă către Valenda, asigurându-i pe toți de faptul că era în siguranță, omițând să amintească orice amănunt neplăcut al peripețiilor prin care trecuse în ultima vreme. Un bilet mai puțin formal, însă în egală măsură de liniștitor către Iselle și Bergon, declarând că era în siguranță, dar că dorea un mijloc de întoarcere... Aruncă o privire printre barele grătarului de fier de la fereastră înspre peristilul din față și lasă scrisoarea deoparte, neterminată, nefiind încă sigură că dorește să se întoarcă.

După ce petrecu ceva vreme bătându-se ușor cu

pana peste obraz, desfăcu scrisoarea adresată Lordului dy Cazaril și adăugă un post scriptum.

Mi-a revenit vederea cealaltă. Avem de a face cu o situație grea aici.

Într-un târziu, își făcu apariția un paj care venise să o ia pe Liss în expediția ei de după-amiază, cu marchiza. La scurt timp după asta, sosi o slujnică aducând prânzul Istei pe o tavă, însoțită de o nobilă din suita marchizei, însărcinată pesemne să-i țină companie Istei. Ista o rugă pe slujnică să lase tava pe masă și să se retragă, după care o concedie fără milă și pe dezamăgita doamnă de companie.

De îndată ce pașii acestora se pierdură în curtea interioară, Ista se strecură în camera din față și apoi afară pe ușă. Soarele, observă ea încruntată, arunca o lumină puternică și arzătoare din înaltul cerului în curtea de piatră, accentuând petele întunecate ale umbrelor. Ajunsă în celălalt capăt al peristilului, Ista ciocăni la ușa sculptată de la odaia Lordului Illvin. Ușa aproape că sări din țățâni. Goram, cu vocea lui găunoasă, se porni să turuie:

— Ia să vedem, de data asta l-ai pus pe netotu' ăla de bucătar să fiarbă carnea mai bine – apoi se stinse. Roina... își înghiți Goram vorbele și își plecă capul, dar fără să o invite înăuntru.

— Bună ziua, Goram.

Ista ridică mâna și împinse ușa în lături. El cedă neajutorat, părând speriat.

Încăperea era întunecoasă și rece, dar prin obloane cădea o dantelă de lumină pe scoarțele împletite de pe

jos, făcând culorile lor șterse să scapere pentru o clipă. Ista scrută din ochi asemănările cu visul ei cel dintâi, dar la fel de repede și le alungă din minte atunci când făptura lui Goram îi captă ochiul lăuntric.

Sufletul lui era evident straniu, ca niciun altul pe care să-l fi văzut ea până atunci. Îi amintea de nimic altceva decât de o pânză jerpelită, care fusese stropită cu vitriol, sau mâncată de molii, până nu mai rămăsese decât o urmă de urzeală. Își aminti de ursul sfâșiat de demon. Cu toate astea, era evident că Goram nu era în acel moment infestat de vreo prezență demonică și nici nu dădea semne să fi fost pe moarte. *Nu-i a bine, totuși. Ceva nu-i... tocmai în ordine. Trebui să se smulgă din gândurile acelea și să-și îndrepte atenția asupra învelișului lui fizic diform.*

— Doresc să-i vorbesc stăpânului tău atunci când se trezește, îi spuse ea.

— El, ăăă, nu vorbește todeauna cu noimă.

— Nu-i nimic.

Rândașul își vârî din nou capul între umeri, ca o țestoasă care se retrage în carapace.

— Lady Catti, n-o să-i convină.

— Te-a ocărât ieri, după ce am plecat? *Și cât de aspru?*

El încuviință, uitându-se în podea.

— Ei, lasă, acum e ocupată. A plecat călare departe de castel. Nu-i nevoie să-i spui că am trecut pe-aici. Și când i-aduce servitorul tava Lordului Illvin, ia-o și trimite-l de aici. Și-n felul ăsta nu va ști nimeni.

— Oh, făcu el.

Păru că-i rumegă vorbele un răstimp, apoi dădu din

cap și se retrase, târșâindu-și picioarele, ca să îi facă loc să intre.

Lordul Illvin era întins pe pat în cămașa lui lungă de in, cu părul despletit și pieptănat pe spate, așa cum îl văzuse ea pentru întâia oară, în vis. Țeapăn ca un mort, însă nedespuiat de substanța sufletului lui; dar nici nu avea sufletul echilibrat și armonios ca cel al lui Liss și nici sfârtecat în bucăți ca al lui Goram. Arăta ca și cum i-ar fi fost smuls din inimă ca să se scurgă în acea linie albă de foc, care-i devenise de acum atât de familiară ei. Mai rămăsese o urmă ușoară din el, îngrădită în hotarele trupului lui de acum.

Ista se așează pe un cufăr de lângă perete, de-a dreapta lui Illvin, analizându-i profilul neclintit.

— Mai are mult până se trezește?

— Nu prea.

— Îngrijește-te de treburile tale, așa cum faci de obicei, atunci.

Goram dădu din cap agitat și trase un scăunel și o măsuță de cealaltă parte a patului. Sări ca ars auzind un ciocănit la ușă. Istă se lăsă pe spate ferindu-se să fie văzută în timp ce el primea tava grea, acoperită cu un ștergar de pânză, după care îl expedie pe purtător. Servitorul păru ușurat auzind că este concediat atât de repede. Goram se așează pe scăunelul lui, cu mâinile încheștate și rămase cu privirea ațintită asupra Lordului Illvin. Tăcerea se lăsă grea peste odaie.

Linia albă de foc începu încet-încet să se subțieze. Se împuțină până când ajunse cât un firicel. Trupul lui Illvin părea să hrănească din nou substanța sufletului lui devenit dens sub privirea interioară a Istei, dar

fremătând de-o tulburare neînțeleasă.

Buzele lui Illvin se întredeschiseră. Trase aer brusc în piept, apoi îl dădu afară. Deschise ochii larg, fixând tavanul. Tresări brusc, acoperindu-și fața cu mâna.

— Goram? Goram! se simți panica în strigătul lui.

— Aici, m'lord, sări Goram.

— Ah. Aici erai!

Vorbea nedeslușit. Umerii îi tresăltau. Se frecă la ochi, își lăsă mâinile să-i cadă peste cuvertură, se holbă la picioare, cu fruntea brăzdată de îngrijorare.

— Am avut iar visul ăla nesăbuit azi noapte. Femeia aia care radia. Pe toți zeii, numai că a fost atât de intens. I-am atins părul...

Goram se uită la Ista. Illvin întoarse capul, urmărindu-i privirea. Căscă ochii și mai tare.

— Tu! *Cine ești?* Tot mai visez?

— Nu. De data asta, nu, zise ea șovăielnic. Mă numesc... Ista. Mă aflu aici pentru un motiv clar, dar nu știu care este.

El pufni într-un râs amar.

— Ah. Și eu la fel.

Goram se repezi să-i ridice pernele; el se afundă înapoi în ele, ca și cum efortul pe care îl făcuse ridicându-se, îl epuizase deja. Goram se și repezi să-l îmbie cu o îmbucătură de carne înăbușită într-o lingură, înmiresmată de ierburi și usturoi.

— Io-te carne, m'lord. Gura mare, iute, iute!

Illvin o apucă, în mod clar, înainte să apuce să se împotrivească; o înghiți nemestecată și îi făcu semn să-l scutească de următoarea îmbucătură. Întoarse iarăși capul înspre Ista.

— Nu mai... lucești în întuneric, acum. Oare *chiar* te-am visat?

— Da.

— Oh, făcu el, ridicând din sprâncene. De unde știi?

De data asta nu mai reuși să se eschiveze în fața lingurii insistente, așa că fu redus cu forța la tăcere.

— Lord Illvin, ce-ți mai aduci aminte din noaptea în care ai fost înjunghiat? În odăile Prințesei Umerue?

— Înjunghiat, eu? N-am fost...

Bâjbâi cu mâna pe sub cămașă, apucând bandajul cu care era înfășurat la piept.

— Lua-te-ar dracii, Goram, ce tot mă înfășori cu blestemata asta de cârpă? Ți-am spus... ți-am spus... Apucă și trase de bandaj până îl slăbi, după care îl aruncă la picioarele patului. Pielea de pe piept îi era nevătămată.

Ista se ridică în picioare, se apropie de pat și răsuci pânza albă. Tamponul de sub bandaj era îmbibat cu o pată de sânge de un roșu maroniu. Îl ridică înspre privirea lui, ridicând din sprâncene. El se încruntă aprig și scutură din cap.

— N-am nicio rană! Nu am nici febră. Nici nu vomit. De ce dorm atât? Puterile-mi slăbesc... mă clatin ca un vițel abia fătat... nu pot să mă gândesc... zeilor vă implor, nu vreau să ajung un paralytic, cu bale la gură și schilod...

Brusc ridică tonul vocii, alarmat.

— Arhys, l-am văzut pe Arhys la picioarele mele. Sânge – unde e fratele meu –?

Goram se auzi exagerat de liniștitor:

— Haide, m'lord, gata. Marchizul e bine. V-am spus de vreo cincizeci de ori, doar. Îl văd în fiecare zi.

— De ce nu vine să mă vadă?

De data asta, vorbele lui nedeslușite aveau un ton certăreț, aproape plângăcios, ca al unui copil prea obosit.

— Ba vine. Da' vă găsește mereu dormind. Nu vă mai *necăjiți* așa!

Cu o privire chinuită, Goram îi aruncă o căutătură Istei.

— Iaca. Mâncați carne.

Fusese și Arhys în încăperile lui Umerue în noaptea aceea? Povestea începuse deja să se abată de la versiunea bine ticluită a Cattilarei.

— Te-a înjunghiat Lordul Pechma? întrebă Ista.

Illvin clipi nedumerit. Înghiți cu noduri ultima îmbucătură pe care i-o îndesase Goram și spuse:

— Pechma? Netrebnicul ăla? Încă mai e aici, la Porifors? Ce amestec are Pechma în toate astea?

Ista întrebă cu răbdare:

— A fost cumva Lord Pechma acolo?

— Unde?

— În odaia Prințesei Umerue.

— Nu! Dar ce să caute? Căteaua aia bălaie îl trata ca pe ultimul sclav, la fel ca și pe ceilalți. Fățărnicie... prefăcăto...

Tonul din vocea Istei deveni tăios.

— Cătea bălaie? Umerue?

— Pe Maică și Fiică, dar nemilos de frumoasă mai era! Uneori. Numai când uita să mai privească înspre mine, era banală. La fel ca atunci când am văzut-o

prima dată, în Jokona. Dar când își ațintea ochii aceia ca ambra asupra mea, *eu* m-aș fi târât în fața ei ca un sclav. Nu, nu ca un sclav. Eram un sclav! Dar și-a îndreptat privirea asupra bietului Arhys... toate femeile fac la fel...

— Mda, așa e...

— L-a văzut. L-a vrut. L-a înșfăcat, la fel de ușor ca și cum ai culege ceva... Eu mi-am dat seama. I-am urmărit. Îl trântise pe pat. Îl apucase cu gura de...

— Carne, făcu Goram, îndesându-i o altă îmbucătură.

O femeie de o frumusețe exotică, un bărbat viril, o vizită în miez de noapte, un pretendent disprețuit... rolurile – aceleași, numai actorii difereau de cei pe care-i invocase Cattilara în varianta ei. Nu Pechma, ci Illvin fusese intrusul cu intenții criminale în acea scenă intimă? Avea sens; nu era greu să-ți imaginezi că Umerue, trimisă să-l pețască pe Illvin de dragul vreunei alianțe cu Jokona, ar fi putut, din motive fie personale, fie politice, să-și schimbe ținta către fratele mai vârstnic și mai influent. Cattilara ar fi fost un impediment în această urzeală, adevărat, însă nu era decât un hârtop pe un drum, pe care niște otrăvuri subtile aveau puterea să îl netezească.

Ceea ce era mai greu de imaginat, era cum ar fi putut o asemenea femeie fatală să treacă de Cattilara și să ajungă la Lord Arhys în primul rând. Cattilara o privea în mod evident pe Ista ca pe o mătușă mai în vârstă, chiar dacă una cu o poveste romantică delicios de tragică; în orice caz, marchiza și-l revendicase în mod tranșant pe Arhys în fața Istei. Să fi fost

posesivitatea ei feroce un obicei – ori rezultatul unei temeri recente?

Noua poveste era mult mai verosimilă. Bastardul disprețuit, deja pe jumătate deposedat de privilegii, ademenit cu o prințesă frumoasă, doar ca să se pomenească cu ea suflată de sub nas de un frate mai mare, care avea de toate, *inclusiv* o soție frumoasă, care nu mai avea nevoie de nimic; bogatul care fură de la nevoiaș...

Motive cu vârf și-ndesat să atenteze la viața fratelui său într-un atac de gelozie. Oameni de condiție mai joasă comiteau astfel de acte orișunde, fie ei cvadrieni ori cvinterieni, de orice fel de rasă și din orice ținut.

Prin urmare: Illvin își atacă amanta și fratele într-un acces de gelozie, înjunghiind-o pe cățeaua de prințesă, după care pierde cuțitul în încăierare și este înjunghiat la rândul lui de Arhys, înspăimântat de cele întâmplate și în final este abandonat în așternuturi, crezându-se că e mort?

Sau mai degrabă... Illvin este dezbrăcat, iar hainele lui, care în mod curios au rămas nepătate de sânge, sunt așezate teanc pe un scaun, cuțitul este împlântat înapoi în trupul lui Umerue, și abia apoi leșul lui este abandonat. Ista strâmbă din nas.

Într-un fel sau altul, au fost făcuți dispăruți și Lord Pechma și calul lui. Să acționeze pe ascuns nu prea părea stilul lui Arhys, dar – presupunând că se temea de reînceperea unui război, pornit de Prințul de Jokona drept răzbunare pentru moartea prea-frumoasei – sau banalei – lui surori? Era un motiv suficient să se dezbrace de caracter și să recurgă la toate aceste

aranjamente, astfel încât să arunce vina asupra fugarului curtean jokonian. Sau asupra curteanului jokonian ucis și îngropat, după caz. Arhys avea de bună seamă și puterea și curajul să facă așa ceva. Planul de a induce în eroare lumea i-ar mai fi servit și la a-și ascunde infidelitatea față de consoarta care dormea în momentul acela. Rugăciunile publice și grija față de fratele suferind îndepărtau și acestea suspiciunile, ori erau manifestări ale culpei pe care o simțea.

Încă o poveste frumos croită. Doar că nu explica apariția demonului Cattilarei, precum și o rană mortală care se pare că era împărtășită de ambii frați. Și faptul că tânăra părea să știe mai multe despre cele ce se întâmplau, decât însuși Arhys. Și visele Istei. Și cordonul de foc. Și faptul că o divinitate i se arătase. Și...

— Am impresia, zise Lord Illvin cu o voce gâtuită, că îmi pierd mințile.

— Ei bine, ai nevoie de o călăuză experimentată pe drumul ăsta? Dacă da, eu sunt femeia care-ți trebuie.

El o privi complet uluit.

Din visul pe care-l avusese în timp ce dormea în cort, își aminti de bocetul trist al lui Arhys într-o încăpere luminată de lumânări. Dar era oare o imagine din trecut sau din viitor?

Nu avea nicio îndoială că omul din fața ei era capabil de minciuni subtile și inteligente, atunci când era perfect lucid. Era la fel de evident că în clipa asta era cu mințile rătăcite pe coclauri. Putea el bine să îngaiame lucruri de neînțeles, să bată câmpii sau să aiureze; un lucru era sigur: nu mințea. Așadar... în câte

feluri s-ar fi putut trei oameni ucide între ei cu același cuțit? Ista își frecă fruntea.

Goram îi făcu cătrănit o plecăciune.

— Doamnă. Rogu-vă. Trebuie să apuce să mănânce. Și să-și facă nevoile.

— Nu, n-o lăsa să plece, zvâcni brațul lui Illvin, după care căzu moale înapoi.

Ea îl liniști cu un semn pe rândașul agitat.

— Am să ies un picuț. Nu mă duc departe. Revin curând, adăugă ea către zbuciumatul Illvin. Promit.

Ieși în peristil și se sprijini de un perete, cu brațele încrucișate. Cercetă linia plutitoare de lumină, care ajunsese cât un firicel slab, însă la fel de neîntreruptă.

Prin urmare, Illvin nu și-a mai văzut deloc fratele ca să stea de vorbă cu el; Arhys nu l-a mai văzut pe Illvin treaz. Din noaptea aceea, cei doi nu au mai avut prilejul să confrunte situațiile prin câte trecuseră, sau măcar fragmente din ceea ce trăiseră.

În orice caz, Lady Cattilara îi vedea pe amândoi. Le vorbea amândurora. Le îndruga cine știe ce povești avea ea chef, la amândoi.

Ia să vedem dacă putem să schimbăm starea asta de lucruri.

Ista așteptă până ce Goram isprăvi cu îngrijitul nevoilor celor mai intime ale stăpânului său, până ce îl culcă înapoi în pat, până ce-i îndesă pe gâtlej în grabă mâncărurile fierte moi, ca pentru un om bolnav. Cordonul de lumină începea să se îngroașe ușurel. Apoi vizibil. Întinse mâna și îl înconjură delicat cu degetul mare și cel arătător în formă de cerc.

Stăpâne Bastard, călăuzește-mă după cum ți-e

vrerea, ori, în cazul Tău, după cum ți-s toanele.

Reuși cu puterea voinței să scurteze funia aceea, să o facă să i se înfășoare pe palmă ca lâna toarsă din caier. Darul Bastardului cuprindea mai mult decât clarviziunea, se pare, căci nu făcuse pic de efort să manevreze cordonul de lumină. La început se prefăcu că îl înfășoară pe mâini, dar în curând descoperi că putea să-l oprească să curgă. Rămase cu privirea ațintită la arcada din față, pe unde trecea un pasaj din curtea alăturată.

Lord Arhys păși pe dalele spălate de soare.

Purta o îmbrăcămintă ușoară, potrivită cu amiaza aceea toridă: mantia fără mâneci din pânză cenușie, cu tivul de aur care-i cădea legănat în jurul pulpelor. Era curat, cu barba proaspăt tunsă. Căscă mai să-l trosnească fălcile, apoi aruncă o privire în sus la odaia din colț, o văzu sprijinită de balustradă și îi făcu o plecăciune curtenitoare.

Abia te-ai trezit din somnul de după-amiază, nu-ai așa? Și știi exact cât de târziu ai rămas treaz azi-noapte.

Cu mare greutate, Ista își abătu privirea de la înfățișarea lui elegantă.

Sufletul lui era cenușiu, ciudat de palid, descentrat, de parcă atârna în urma lui, lăsând o dâră de fum.

Ah. Da. Acum văd cu adevărat. Ista luă o atitudine semeață și se îndreptă spre scări ca să îi iasă în întâmpinare.

Ajunseră față în față, ea rămânând cu două scări mai sus de firul care se oprea sub cizma lui. Arhys așteptă politicos, zâmbind încurcat la ea.

— Roina?

Ea apucă bărbia aceea puternică în mână, tremurând la atingerea aspră a bărbii lui, se aplecă și îl sărută pe gură.

El făcu ochii mari, scoase un sunet înăbușit de surpriză, dar nu se dădu înapoi. Ea îi simți gura: rece ca apa și la fel de lipsită de aromă. Se retrase întristată.

Așadar. Nici asta nu a mers.

El își răsuci buzele într-un rânjel înnebunitor de reprobabil și ridică din sprâncene la ea, ca și cum ar fi spus: *Ce-nsemnă asta, doamnă?* De parcă femeile l-ar fi sărutat din senin pe scările de prin castel toată ziua, bună-ziua, iar el ar fi considerat că ar fi fost un gest nepolitic să se ferească.

— Lord Arhys, spuse Ista. De când ești mort?

Capitolul 14

Zâmbetul lui Arhys deveni fix și circumspect. O privea pe Ista cu îngrijorare și uimire, de parcă se temea că o apucase din nou o criză chiar sub ochii lui, iar el, ca o gazdă neglijentă ce era, ar fi putut fi tras la răspundere.

— Doamnă – glumiți...?

Era o invitație la a-și retracta vorbele. O sugestie clară, *Vă rog, nu faceți asta...*

— Săruturile mele nu sunt atât de disprețuite de obicei! N-am fost în viața mea mai puțin pusă pe glume ca acum.

El izbucni într-un râs neliniștit:

— Recunosc, frigurile mi-au dat mult de furcă în ultima vreme, dar vă asigur că sunt departe de a fi pe marginea gropii.

— N-ai niciun fel de febră. Nici măcar nu transpiri. Pielea ta nu e mai caldă ca aerul. De n-ar fi canicula din regiunea asta, multă lume și-ar fi dat seama până acum.

El rămase holbându-se la ea cu aceeași expresie perplexă.

Pe toți zeii. Chiar nu știe. I se făcu inima cât un purice.

— Cred, spuse ea cu băgare de seamă, că trebuie să stai de vorbă cu fratele dumitale.

El făcu o grimasă îndurerată.

— Credeți că eu n-aș vrea să pot? Mă rog pentru

asta zi de zi. Dar nu-și mai revine de pe urma rănii
ăleia otrăvite.

— Ba da, se trezește. În fiecare după-amiază când îți
faci dumneata siesta. Singurul moment al zilei în care
dormi. Nu ți-a spus soția domniei tale lucrul ăsta? Ea
merge aproape în fiecare zi să se ocupe de îngrijirea lui.
*Iar câteodată și noaptea. Cu toate că nu grija pentru el o
preocupă pe ea, bag de seamă.*

— Roina, vă asigur că nu-i așa.

— Tocmai am vorbit cu el. Vino cu mine.

Zâmbetul lui neîncrezător nu se schimbă, dar când
Ista se întoarce să urce din nou scările, o urmă.

Intrară în odaia bine îngrijită a lui Illvin. Goram,
care veghea asupra bolnavului rămas în grija lui, țâșni
în picioare văzându-l pe Arhys, îi făcu o plecăciune
tremurată și stranie, murmurând o bolboroseală
servilă, un fel de:

— 'mnia voastră!

Privirea lui Arhys coborî asupra siluetei neclintite
care zăcea în pat.

— E la fel.

Ista îi spuse:

— Lord Arhys, stai jos.

— O să rămân în picioare, Roina.

— Cum poftești.

Cordonul de lumină incandescentă dintre cei doi
era scurt și gros. Acum, că știa cum să-l caute, simțea
prezența demonului din legătura aceea, o lucire slabă,
violetă, asemeni unui canal care trecea pe dedesubt.
Curgea în trei sensuri, dar numai una din acele legături
era plină de substanță sufletească. Ista înconjură cu

mâna legătura dintre cei doi bărbați, strângând-o în pumn atât cât să o reducă la jumătate din grosimea ei. Lumina cea albă, astfel îngrădită, se retrase fremătând înapoi în trupul lui Illvin.

Lordului Arhys i se înmuieară genunchii și se prăbuși grămadă la pământ.

— Goram, ajută-l pe Marchiz să se așeze pe un scaun, îi porunci Ista. *Stai*, îi ordonă ea șoptit legăturii invizibile și într-adevăr așa se și întâmplă.

Se apropie de patul lui Illvin, cercetând nodurile de lumină. *Urcați-vă*, le ordonă ea mental și dădu să le împingă cu mâna pentru a le concentra în dreptul frunții și a gurii, așa cum le direcționase Cattilara spre... celălalt punct teologic. Lumina circula după cum îi dicta ea. *Rămâi pe loc*. Își înălță capul și studie rezultatul. *Așa. Cred*.

Goram se grăbi să tragă de la perete, până la patul lui Illvin, un scaun făcut din curburi de lemn lustruite și împletite. Îl trase de umeri pe Arhys care ședea înmărmurit și îl așeză în el. Arhys închise gura, frecându-și obrazul cu o mână devenită brusc slăbită și tremurătoare. Paralizase oare? Ista înșfăcă scăunelul lui Goram și îl așeză la capătul patului, instalându-se în el așa încât să vadă figurile ambilor frați.

Illvin deschise ochii; inspiră, mișcându-și fălcile. Fără vlagă, începu să se ridice într-un cot, până ce privirea lui căzu asupra fratelui său, stând de-a dreapta lui și uitându-se la el cu ochii cât cepele.

— Arhys!

Din glasul lui, răzbătea bucuria. Zâmbetul neașteptat îl transfigură; Ista se trase înapoi, clipind, la

vederea acelui om atât de fermecător, dezvăluit în felul acela. El încerca în continuare să se ridice în capul oaselor, cu gura căscată de mirare.

— Ah! Ah! Trăiești! Nu i-am crezut – se fereau să mă privească în ochi, am crezut că mă mințeau ca să mă cruțe – ai scăpat! Am scăpat și eu! Pe toți zeii, suntem cu toții salvați!

Se prăbuși înapoi pe spate, respirând greu și rânjind, izbucni șocant în lacrimi preț de câteva clipe, apoi își stăpâni răsuflarea întretăiată.

Arhys rămăsese prostit, ca un bou lovit cu maiul în moalele capului.

Illvin nu mai vorbea împiedicat de data asta, observă Ista ușurată, cu toate că membrele inferioare erau aproape paralizate. Se rugă ca și judecata să nu-i fi fost afectată. Pe un ton impasibil, mascându-și emoția, întrebă:

— De ce ai crezut că fratele tău a murit?

— Păi, pe toți zeii, ce era să cred? Am simțit afurisitul ăla de cuțit cum a pătruns – până-n plăsele, altfel n-aș fi scăpat din atâtea bătălii pe seama unuia sau altuia – am simțit în palmă cum s-a oprit și apoi cum a intrat, atunci când i-a străpuns inima. Aproape că am vomitat de frică.

Oh, zeilor, vă implor, nu fratricid! N-am vrut să fie fratricid... Ea își păstră calmul din voce, în ciuda tremurăturii din stomac.

— Cum ai ajuns în situația asta? Spune-mi totul de-a fir a păr. Spune-mi de la început.

— *Ea l-a luat în odăile ei.*

Apoi adăugă, uitându-se la Arhys:

— Intrasem în panică, deoarece Cattilara aflase totul de la băgăcioasa aia de servitoare și eram hotărât să vin după tine. De-acum începusem să-mi dau seama că avea ceva necurat în ea...

— Care ea? Întrebă Ista. Prințesa Umerue?

— Da. Fata aia sclipitor de aurie. Arhys – spuse el cu un zâmbet mânzesc – ai putea te rog să nu mai cazi pe spate de fiecare dată când vreo seducătoare pornită pe interes se apucă să te sărute? Ar fi o mare ușurare pentru neamurile tale.

Arhys, căruia îi râdeau și ochii de încântare asemeni fratelui lui, plecă capul smerit.

— Mă jur că nu fac nimic ca să le încurajez.

— Asta, îți garantez eu, e perfect adevărat, o asigură Illvin pe Ista, partinitor. Nu că ar fi vreo consolare pentru noi ceilalți, să vedem cum femeile trec ciotcă pe lângă noi fără să ne arunce măcar o privire, ca să se agațe de el. Îmi aduce aminte de un băiat de la bucătărie, dând grăunțe la găini.

— Nu eu sunt de vină. Ele se aruncă asupra mea.

Aruncă o privire furișă Istei și adăugă:

— Chiar și de pe scări.

— Tu ai putea să le eviți, îi sugeră Illvin drăgăstos. Ia să încerci.

— Dar asta și fac, lua-te-ar naiba! Ai o părere extrem de flatantă despre vârsta mea răscoaptă dacă îți închipui că doamna Cattilara îmi mai lasă răgaz pentru flirturi în ultima vreme.

Ista nu era prea convinsă în ce măsură convergea declarația aceea cu acțiunile lui din prima lor călătorie, dar poate că era la fel de încântător cu toate doamnele

pe care le salva, chiar și pentru a le distrage de la accesele lor de plânsete. Cu părere de rău, Ista le tăie cheful – evident exersat între ei și imens de despovărat – de a se tachina. Fără îndoială că zeul o trimisese să rățăcească prin acest labirint dureros, îmboldind-o deopotrivă și cu o curiozitate și cu acea obligație secretă, însă în ceea ce o privea, nu-și dorea să mai zăbovească în acea postură.

— Și atunci de ce te-ai dus în iatacurile Prințesei Umerue? Dacă te-ai dus.

Arhys șovăi, expresia de frivolitate dispărându-i de pe chip. Își frecă fruntea, apoi obrazul și mâinile.

— Nu prea mai știu. Mi s-a părut o idee bună în momentul acela.

Illvin zise:

— Cattilara ar putea spune că prințesa ți-a strecurat vreo poțiune de dragoste, iar tu nu ai mai fost stăpân pe tine. Cu toate că mă scoate din sărite cu fanteziile ei, am... tras nădejde că asta s-a și întâmplat. Pentru că cealaltă variantă era mult mai gravă.

— Care? Că m-am îndrăgostit de Umerue?

— Nu. Nu la asta m-am gândit.

Privirea Istei deveni mai atentă.

— Dar la ce te-ai gândit?

Mimica lui Illvin deveni introspectivă, gravă.

— Pentru că a avut același efect asupra mea. La început. Apoi a pus ochii pe Arhys și a uitat de mine. S-a descotorosit de mine ca de un sac cu țărâțe. Și... apoi mi-a venit și mie mintea la cap. Mi-am amintit în sfârșit unde o mai văzusem, numai că nu era chiar ea – Arhys, îți mai aduci aminte de incursiunea mea în

Jokona în urmă cu vreo trei ani, când am plecat deghizat în negustor de cai? Atunci când m-am întors cu Goram și cu planul castelului Hamavik?

— Da...

— Am adus niște vite cumpărate de la Lordul de Hamavik. Pe care am plătit mai mult decât făceau, ceea ce l-a făcut fericit și guraliv și chitit să mă ia de prost. M-a invitat la cină în vila lui de la marginea mării, după care mi-aș fi dat seama în ce hal mă jupuisse de bani, dacă n-aș fi știut deja. Mi s-a lăudat cu cele mai bune acareturi ale lui, și în fugă chiar și cu nevastă-sa. O prințesă de Jokona, nepoată a însuși Generalului de Aur, mi-a zis el, de parcă femeia asta ar fi fost vreo achiziție frumușică în materie de sânge nobil pe care a luat-o printr-un târg ingenios. Ceea ce mi-am dat seama că a și făcut, căci Regenta, regina mamă, Joen nu se bucură de faima că și-ar da copii pe degeaba. Pe toți zeii, era un țăp bătrân dezgustător. Ea era într-adevăr o făptură bălaie, dar ca un șoarece de tristă și tăcută, cum nu mi-a mai fost dat să văd vreo altă femeie. Șleampătă. Fricoasă. *Și nu știa mai mult de șase cuvinte în ibraneză.*

— Nu era aceeași prințesă în cazul ăsta, spuse Arhys. Prințul din Jokona are un cârd de surori. Probabil că ai încurcat-o cu alta. Umerue avea o limbă ascuțită și iscusită.

— Da. Făcea calambururi în două limbi. Și doar dacă nu avea vreo soră geamănă, cu același nume, îmi pun capul că e una și aceeași femeie.

Illvin oftă, apoi ridică din sprâncene.

— Catti a urcat val vârtej, furioasă-foc, în odaia

prințesei, iar eu, după ea. Mi-era teamă – nici eu nu știu de ce, dar m-am gândit că măcar să te pun în gardă și să evit o scenă.

— Omul meu credincios, din umbră.

— *Asta* era dincolo de limitele datoriei, mi-am zis în sinea mea. Aveai să îmi rămâi dator, iar eu aveam de gând să-mi primesc răsplata. Am rugat-o pe Catti să mă lase pe mine să intru primul, dar s-a strecurat pe sub cotul meu. Intrarea noastră de-a valma nu putea să fie mai prost nimerită. Că tot vorbeam de limbi iscusite...

Oamenii morți, observă Ista, nu roșeau. Dar ar fi putut măcar să arate rușinați.

— Nici măcar *eu* n-aș fi putut să o acuz pe Catti că turbase, continuă Illvin. Dar dacă pumnalul ăla deosebit de împodobit ar fi stat sub mormanul ăla de haine și nu deasupra lui, aș fi putut s-o înșfac mai repede. S-a dus țintă la prințesă, urlând. Vroia să-i ciopârțească fața. Din motive lesne de înțeles.

— Îmi aduc aminte partea asta, spuse Arhys încetișor. Îmi revine acum în minte...

— Tu ai împins-o pe cățeaua aia blondă din calea ei, eu am apucat-o pe Catti de mână și, fie vorba între noi, am fi putut salva situația dacă nu te-ai fi împiedicat când ai sărit din pat. Erai chiar atât de înfierbântat de n-ai mai avut răbdare să te dezbraci? De-aș avea *eu* o asemenea ocazie – dar în fine, nu contează. Dar cel mai bun spadasin din Caribastos, să rămână priponit în proprii lui *nădragi* – pe toți zeii, Arhys! Catti n-ar fi avut puterea să împlânte lama aia mare în cineva dacă n-ar fi încercat cu disperare să se lupte pentru tine,

dacă n-ai fi căzut grămadă peste noi, cu gleznelor răsucite.

Brusc, indignarea dispăru de pe fața lui, iar tonul exaltat din vocea lui se domoli.

— Dar am simțit lama pătrunzând. Am fost sigur că te-am dovedit în îngrămădeala aia.

— Nu a fost vina lui Catti! se repezi Arhys. Of, toată jalea aia de pe chipul ei – era ca și cum aș fi fost înjunghiat din nou. Nu-i de mirare că a... După aia... după aia, nu mai știu.

— Ai căzut la picioarele mele. Nătânga aia de fată a smuls cuțitul din tine – am țipat, *Nu, Catti!* Dar era prea târziu. Cu toate că nu eram sigur că dacă l-am fi lăsat înfipt ar fi oprit sângele, după felul în care a țâșnit împrôșcând în toate părțile. Încercam să țin o mână apăsată pe rana ta și cu cealaltă mă agățasem de mâneca lui Catti, dar s-a răsucit și a scăpat pe sub rochia largă. Umerue scotea niște țipete stridente, cocoțându-se înapoi în pat și încercând să ajungă la tine – nu mi-am dat seama de ce. Catti s-a aruncat cu cuțitul drept în stomacul ei. Umerue a apucat mânerul, apoi a ridicat ochii și mi-a aruncat cea mai tristă privire. Scoțând un *Oh*, cu o voce pierdută. Cu aceeași... cu aceeași voce ca în vremea când am văzut-o pentru întâia dată.

Tonul lui Illvin scăzu în intensitate.

— N-a spus decât acel *Oh*. Figura lui Catti a căpătat o expresie foarte ciudată și după asta... nu-mi mai amintesc.

Se cufundă înapoi între perne.

— De ce nu pot...?

Măinile Istei tremurau. Și le ascunse între faldurile rochiei.

— Care-i primul lucru pe care ți-l mai amintești după toate astea, Lord Illvin? întrebă ea.

— Că m-am trezit aici. Cu capul cât banița. Amețit și simțindu-mă rău. Și apoi trezindu-mă tot aici. Iar și iar și iar. Și – ceva trebuie să mi se fi întâmplat. Am fost lovit pe la spate?

— Cattilara a spus că Pechma te-a înjunghiat, spuse Arhys.

Își dresе vocea.

— Și Umerue.

— Dar el nu era acolo. Să fi venit din urma noastră? Și-n plus de asta, eu nu-s – Illvin își duse mâna la piept, sub pânza aspră, apoi o scoase mânjită cu un roșu sângieru – vai!... înjunghiat?

— Cum era Pechma? întrebă Ista schimbând vorba.

— Era secretarul lui Umerue, spuse Arhys. Avea un gust oribil în materie de îmbrăcăminte și era ciuca bătaii în rândul celor din suita ei – întotdeauna trebuie să fie câte un astfel de măscărici. Când mi-a spus Cattilara că el îl atacase pe Illvin, am spus că era imposibil. Iar ea mi-a spus că mai bine era să fie posibil, altfel mă aștepta un război cu Principele Sordso înainte ca trupul ei să fi fost transportat înapoi acasă. Și că niciun jokonian nu i-ar fi luat apărarea lui Pechma. Și într-adevăr, a avut dreptate în privința asta. Mi-a mai spus să am răbdare că Illvin își va reveni. Începusem să mă îndoiesc, dar acum văd că-i adevărat!

Ista interveni:

— Nu ai mâncat nimic în ultimele două luni și cu

toate astea nu-ți pui întrebări?

Illvin își ridică privirea de la mâna lui pătată de sânge ca să-l fixeze pe Arhys, speriat, mijindu-și ochii bănuitor.

— Ba am mâncat. Numai că nu pot să înghit. Se pare că nu-mi trebuie.

— Dar o să se simtă bine, spuse Illvin încetișor, nu-i așa?

Ista șovăi:

— Nu, n-o să se mai simtă bine.

Privirea ei se mută la spectatorul tăcut al întregii discuții, pe jumătate cocârjat lângă peretele din capătul celălalt al odăii.

— Goram. Tu ce părere ai despre Prințesa Umerue?

Gâlgăitul pe care îl scoase acesta semănă mai curând cu mârâitul unui câine:

— Era rea, aia.

— Cum ți-ai dat seama?

El se schimonosi.

— Când punea ochii-n mine, îmi îngheța sângele de spaimă. Mă țineam deoparte din calea ei.

Ista îi cercetă substanța sufletească. *Îmi dau seama și de ce.*

— Aș vrea să cred că Goram mi-a băgat mințile-n cap, spuse Illvin mâhnit, dar tare mă tem că a fost doar efectul lipsei de atenție din partea lui Umerue.

Ista îl străfulgeră cu privirea pe Goram. Cicatricile sufletului lui nu făceau decât să-i distragă atenția, își dădu ea seama; nu erau decât semnele unei vătămări mai vechi și tenebroase. Dacă, după cum începuse ea să bănuiască, fusese devorat de un demon, asta se

întâmplase cu mult timp în urmă. Ceea ce nu însemna decât că...

— Umerue era vrăjitoare, declară Ista.

Un rânjel fugar, nestăpânit, apăru pe chipul lui Illvin.

— Eram sigur de asta!

După care o întrebă șovăielnic:

— Cum de ți-ai dat seama?

Iar după o clipă:

— Cine ești dumneata?

I-am văzut demonul slobozit, gândi Ista, fără să dezvăluie acest lucru deocamdată. Își dori cu disperare ca dy Cabon să fi fost în acel moment acolo, cu toată știința lui teologică pentru a descâlci misterul acela. Illvin se uita fix la ea, precaut și îngrijorat – dar nu neîncrezător, înțelese ea.

— Se spune că ai studiat la seminarul teologic în tinerețe, Lord Illvin. Nu se poate să fi uitat tot. Un preot cărturar, chiar din Ordinul Bastardului, mi-a spus că dacă ființa posedată de un demon moare, el trece într-un alt trup. Vrăjitoarea a murit, iar demonul nu se află în niciunul din voi doi, credeți-mă. Cine a mai rămas?

Arhys se făcu și mai livid. Pentru un cadavru ambulant, asta ar fi trebui să fie un lucru îmbucurător, se gândi Ista, numai că nu era.

— Este în Catti, șopti el.

Nu se contrazicea cu ea în privința asta, observă Ista. Ea îl aprobă din cap, simțindu-se penibil, ca un soi de dascăl care își lauda învățăcelul după ce a obținut un rezultat corect.

— Da. Este în Catti acum. Și l-a acceptat cu condiția să te țină în viață. Sau, mă rog, aparent în viață. Atâta timp cât pot fi constrânse puterile demonului să lucreze în sensul ăsta.

Arhys deschise gura, apoi o închise la loc. În cele din urmă spuse:

— Dar lucrurile astea sunt primejdioase! Demonii ăștia sunt rapace – vrăjitorii își vând sufletul lor. Catti trebuie vindecată – trebuie să-i convoc pe teologii de la Templu, să-l alunge din ea...

— Stai un pic, Arhys, spuse Illvin cu o voce gâtuită. Cred că trebuie să cugetăm bine la lucrul ăsta...

Se auzi o bufnitură în galeria exterioară: zgomotul unor pași grăbiți. Două perechi de pași. Ușa se dădu de perete. Cattilara, desculță, cu veșmintele de călărie în dezordine, cu părul răvășit de vânt, se năpusti înăuntru gemând. O urmă Liss, cu răsuflarea întretăiată.

— Arhys! țipă Cattilara și se aruncă asupra lui. Pe toți zeii! Pe toți zeii! Ce ți-a făcut femeia aia!

— Îmi pare rău, Roina, murmură Liss la urechea Istei. Era în mijlocul unui câmp, când deodată a strigat că s-a întâmplat ceva rău cu bărbatul ei, s-a repezit la cal și a gonit mâncând pământul. Nu era chip s-o oprești decât doar cu vreo lovitură de arbaletă.

— Șșș. Nu-i nimic.

Ista își reprimă o ușoară strângere de stomac la festa pe care i-o jucase lui Catti, chiar dacă se dovedise eficientă.

— Bine – ajunge. Așteaptă lângă Goram, dar nu vorbi sau interveni în vreun fel. Oricât de ciudat ți s-ar părea ce auzi.

Liss făcu o reverență cum era de datoria ei și se duse să sprijine peretele alături de rîndaș, care o primi cu o înclinare din cap. Se uită curioasă la Lady Cattilara, care suspina în îmbrățișarea slăbită a Lordului Arhys.

Cattilara îl apucă la rîndul ei de mână, văzându-l căt era de vlăguit și își întoarse chipul pătat de lacrimi către cel al bărbatului ei.

— Ce ți-a făcut? întrebă ea.

— Ce mi-ai făcut *tu*, Catti!? o întrebă el cu blîndețe.

Apoi, aruncînd o privire către fratele lui:

— Ce ne-ai făcut la amîndoi?

Cattilara se uită împrejur, aruncîndu-le priviri uciătoarele Istei și lui Illvin.

— M-ai *înșelat*! Arhys, orice spun ei, să știi că mint!

Illvin ridică din sprîncene:

— Ei, asta da acuzație inteligentă, mormăi el.

Ista se sili să nu ia în seamă, pentru o clipă, ceea ce se vedea la suprafață. Demonul era mai strâns închistat decît îl văzuse Ista pînă atunci, dens și radiant, ca și cum, cu toate celelalte canale de energie blocate, ar fi încercat să se retragă în interiorul său. Părea că tremură.

Oare de groază? De ce? *Ce crede că pot să-i fac eu?* Mai mult de atît: *Ce știe el și nu știu eu?* Ista se încruntă încercînd să descâlcească ițele tainei aceleia.

— Catti.

Arhys o mîngâie pe păr, netezindu-i-l și înăbușindu-i suspinele pe umărul lui.

— E vremea să spui adevărul. Șș, taci. Uită-te la mine.

Îi luă bărbia în mână, îi ridică capul, zâmbi în fața

ochilor ei plini de lacrimi cu o privire care i-ar fi făcut Istei inima să se topească – nu se putu ea abține să se gândească – și să i se scurgă în călcâie. Asupra istericii Catti avu un efect și mai devastator. I se prelinse din brațe și i se trânti la picioare, udându-i genunchii cu lacrimi ca un copil rătăcit, singurele ei vorbe deslușite fiind: *Nu, Nu!*

Illvin ridică ochii în tavan și se frecă la frunte, plin de exasperare, pufnind ușor. Arăta de parcă ar fi făcut bucuros un târg cu ceea ce mai rămăsese din sufletul lui numai că să poată scăpa din odaia aceea. Ridică ochii și întâlnește privirea compătimitoare a Istei; ea ridică două degete, *Ai răbdare...*

— Ba da, ba da, îi murmură Arhys nevastă-sii, punându-i o mână pe cap și clătinându-i-l într-o parte și-n alta. Eu sunt căpetenia întregului Porifors; toate sufletele care trăiesc aici sunt în mâinile mele. Trebuie să știi totul. Ba da.

— Bine, Arhys, bombăni Illvin. Impune-te în fața ei, măcar de data asta.

Ista își astupă gura cu mâna, căci vorbea Arhys. *Da, e mai bine să vină din partea lui. Lui nu o să-i poată rezista, sau cel puțin, nu atât de mult.*

— Ce s-a întâmplat după ce ai înjunghiat-o pe... vrăjitoare? întrebă Arhys. Cum te-ai ales cu demonul ei?

Catti pufni, înghiți, se înecă și tuși. Pe un ton aspru, răspunse:

— A venit pur și simplu la mine. N-am făcut *nimic*. Nu avea de ales decât între mine și Illvin, iar de Illvin îi era mai teamă.

Un zâmbet răutăcios îi străbătu fața.

— Mi-a promis orice dacă aş fi fost dispusă să fug de aici. Dar era un singur lucru pe care mi-l doream. Am vrut să te am înapoi. L-am *făcut* să te facă la loc. Încă mai vrea să scape, dar n-am să-i dau voie niciodată, *niciodată*.

O voință împotriva altei voințe. Demonul era unul versat, bănuiești, puternic după ce devorase mai multe vieți. Dar în anumite privințe restrânse, Cattilara era și mai voluntară. Mai mult decât voluntară: obsedată. Dacă demonul o confundase cu o pradă mai ușoară decât Illvin, atunci creatura avusese parte de o surpriză interesantă. Cu toată exasperarea la care o aducea Catti, Ista simți o mulțumire diabolică la gândul panicii demonului.

— Dar îți dai seama, spuse Ista, că demonul fură viață de la Illvin ca să îl mențină pe Arhys... în mișcare? Catti scutură din cap.

— E un târg cinstit. Doar *el* l-a înjunghiat pe Arhys; n-are decât să plătească *el*!

— Ia stai așa! spuse Illvin. Nu numai eu am fost în învălmășeala aia.

— Dacă nu m-ai fi ținut de mână, nu s-ar fi întâmplat!

— Nici dacă Arhys nu s-ar fi împiedicat, sau dacă Umerue nu s-ar fi ferit, ori, ori, dacă nu s-ar fi întâmplat sute de alte lucruri. Dar cu toții am contribuit. Și s-a întâmplat, spuse Illvin cu o grimasă gravă.

— Da, rosti Ista. Patru persoane amestecate ca să ajungă la o consecință dorită, aş spune eu, de nimeni.

Nu sunt sigură de cea... de a cincea parte aici prezentă.

— E adevărat, spuse Illvin, că demonii își trag seva din nefericire și haos; așa e în firea lor, iar magia din care împart altora este parte din natura lor. Sau cel puțin așa m-au învățat pe mine preoții.

Spunând acestea, Illvin se propti mai bine între perne și își studie cumnata neliniștit.

— Ei bine, *acest* demon a fost trimis aici, spuse Cattilara. *Înadins*. Era menit să îl seducă pe Illvin, sau pe Arhys, sau pe amândoi și să pună stăpânire pe castelul Porifors din interior în beneficiul prințului de Jokona. *Eu* am împiedicat să se întâmple acest lucru. La fel cum un soldat împinge o scară de asalt de pe un zid în timpul unui asediu.

Își scutură părul și îi scăpără din priviri pe ceilalți, ca și cum i-ar fi provocat să-i conteste izbânda asta.

Illvin făcu o grimasă simulând o revelație neașteptată. Arhys se încruntă demoralizat.

— Și Lord Pechma? interveni Ista.

— Oh, cu Pechma a fost ușor. Demonul știa tot în ceea ce-l privește. Aici Cattilara pufni a dispreț. Tot ce a trebuit să fac, după ce l-am aranjat pe Illvin și l-am dus pe Arhys înapoi în patul *nostru*, a fost să-l găsesc pe Pechma, să arunc vina asupra lui și să-l conving că n-avea șanse să scape de ștreang dacă nu fugea. A făcut singur restul. Probabil că încă mai fuge.

Tânăra avusese o noapte încărcată, se gândi Ista. Pizma cu care *aranjase* să-l lase despuiat pe Illvin la locul crimei o șocă. Un soi de răzbunare, poate, împotriva celui care nu se lăsase orbit de alegerea pe care o făcuse fratele lui atunci când o luase de soață?

— Așa că nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina lui Arhys, continuă Cattilara cu patimă. De ce ar trebui să sufere *numai* el?

Își întoarse chipul furios înspre Ista.

— Așa că orice ai fi făcut ca să îl ții legat de scaunul ăla – dă-i drumul!

Ista își duse degetul la buze.

— Foarte mulți oameni care nu au greșit suferă, spuse ea. Nimic nou pe lumea asta. Am să-l eliberez – cum spui tu – pe Arhys imediat, dar mai întâi trebuie să spun și eu ce cred. Teologii ne învață că demonii fac miracole în schimbul unui preț teribil. Cam cât timp crezi că îl vei ține pe acesta sub controlul tău?

Cattilara se bosumflă.

— Nu știu. Atât timp cât trăiesc și am voință! Pentru că dacă demonul încetează să mai facă minuni, Arhys o să *moară*.

— Dacă... asta este într-adevăr alternativa, interveni brusc Illvin, poate că o să facem cu schimbul în felul ăsta, nu e un lucru chiar rău. Să spunem că jumătate de zi e a mea și cealaltă a lui Arhys?

Și în cazul acesta nu mai era cazul să se pună problema de fratricid? Sau măcar un sfert de fratricid? Speranța asta se citea clar pe chipul lui. Cattilara se însufleți la neașteptata ofertă de alianță și privi la Illvin cu o altă speculație încolțită în priviri.

Ista șovăi, zguduită de convingerile ei. De *incertitudinile* ei, își corectă ea gândul sumbru.

— Cred că, spuse ea, asta nu poate să funcționeze, sau în orice caz, nu poate să țină la nesfârșit. Oricât de înfometat ar fi, demonul sigur o devorează treptat pe

Catti, în caz contrar i-ar fi slăbit puterile până acum, sau n-ar fi fost în stare să-și mențină vraja. Învățatul dy Cabon mi-a spus că demonul întoarce întotdeauna sortii în defavoarea celui posedat, dacă are destul timp la dispoziție.

— Dacă în felul ăsta este salvat Arhys, o să-mi asum riscul! spuse Cattilara.

Arhys inspiră adânc în semn de protest și scutură din cap.

— Mie mi se părea că merită riscul, murmură Illvin întunecat.

— Dar nu e vorba de un risc asumat, ci de o certitudine. Iar Arhys tot ajunge să moară, iar Cattilara e distrusă.

— Dar *când*, peste cât timp, aceasta-i întrebarea! o contrazise Cattilara. Se pot întâmpla fel și fel de lucruri înainte... de asta.

— Da. Și aș putea să-ți spun vreo câteva chiar eu, răspunse Ista. Illvin sunt convinsă că a studiat teologia magiei morții la seminarul Bastardului. M-am familiarizat și eu cu practicile astea, pe vremuri. Arhys nu este *viu* acum. Demonul i-a luat pradă spiritul ciuntit și i l-a înapoiat ca să îi bântuie trupul. Un sălaș cunoscut, plăcut lui în anumite privințe, bănuiesc. Dar și-a pierdut sprijinul zeului său, iar spiritul lui este deopotrivă rupt de materia care îl hrănește. Nu poate să alimenteze viața, decât cu ceea ce pradă de la Illvin, nici nu o poate spori și nici *genera*.

Cattilara tresări, dând din umeri în semn de protest.

Ista înaintă pe pipăite în labirintul acela de consecințe nefaste.

— Așa că soarta lui nu poate să fie decât aceea a sufletelor pierdute. Este sortit să se stingă încet-încet, să devină obscur, să-și piardă identitatea, să uite de lume, să-și piardă amintirile – pe cine iubește și pe cine urăște – să se piardă în uitare. Să devină senil într-un fel. Eu am văzut strigoi orbi, rămași în voia sorții. E un blestem tăcut și milostiv – pentru ei. Mai puțin milos pentru un om care încă își mai păstrează trupul, cred.

— Vrei să spui că o să-și piardă mințile? Întrebă Illvin înspăimântat.

— Asta... nu-i a bine, spuse Arhys. Eu am mai multe de pierdut decât tine, încercă el să-i zâmbească fratelui său.

Încercarea eșuă lamentabil.

Ista își mușcă buza și continuă:

— Am o bănuială de ce îi lasă demonul lui Illvin atât de puțin timp, aproape atât cât – ba nu, nici măcar atât – cât să mănânce. De ce momentele în care sunt treji sunt atât de inegale. Cred că, atunci când Illvin este treaz, demonul... pierde teren, păstrând trupul lui Arhys în forma sa. Cu fiecare oră de trezie dată lui Illvin, trupul cel mort se descompune câte puțin. În timp, putreziciunea va deveni evidentă și în ochii altora.

Ea o putea percepe deja cu simțurile ei ascuțite, acum că știa cum să privească. *Nu-mi place deloc ce-am învățat în ultima vreme.*

— Asta-i soarta pe care ți-o dorești pentru bărbatul tău frumos? O minte senilă, prizonieră într-un trup descompus?

Cattilara mișcă din buze, *Nu, nu, dar nu scoase*

niciun cuvânt. Își ascunse fața între genunchii lui Arhys.

Zeilor, de ce mi-ați dat mie sarcina asta ticăloasă?
Ista continuă să vorbească, fără milă.

— Illvin moare la fel, fiind secătuit încet de mai mult decât este el în stare să înlocuiască. Iar dacă Illvin moare, Arhys va... înceta și el să trăiască. Fiii aceleiași mame pierduți laolaltă. Nu asta ar fi fost dorința ei, vă asigur. Care va sfârși primul în cursa asta necurată, numi dau seama. Însă aceasta-i socoteala finală a magiei demonice: două vieți în schimbul uneia singure, apoi aceea este scăzută la rându-i. Lăsând nimic în schimbul trudei voastre. Am socotit corect din punct de vedere teologic, Lord Illvin?

— Da, șopti el.

Înghiți ca să-și recapete vocea.

— Magia demonică – spun preoții – generează invariabil mai mult haos decât poate produce ordine vreodată. Costul e întotdeauna mai mare decât premiul. Cei care se spurcă cu cele demonice încearcă să împartă prețul mai multora și să păstreze recompensa pentru ei. Rareori durează mult timp. Cu toate că se zice că unii teologi foarte înțelepți și dibaci, preoți ai Templului, pot folosi magia demonică în concordanță cu natura acesteia și nu împotriva ei, și cu toate astea, să facă bine. N-am înțeles niciodată prea bine partea asta.

Ista era foarte nesigură în privința următoarei mișcări pe care avea să o facă, însă părea că urma progresia logică. Nu avea încredere deloc în logică; era foarte probabil să-ți croiești un raționament, pas cu

pas, și să te împotmolești în mlaștina unui păcat adânc. Era ca și cum te-ai fi aruncat cu capul înainte.

— Am ascultat mărturiile fiecăruia dintre voi, cei implicați, cu excepția unuia. Cred că demonul ăsta a dobândit darul vorbirii. Ne-am putea întreba de la cine, atâta timp cât știe să facă... jocuri de cuvinte în două limbi. Aș vrea să vorbesc cu el. Lady Cattilara, îl poți lăsa să iasă la suprafață pentru puțin timp?

— Nu, se încruntă ea la Ista și adăugă: Nu eu sunt problema. Încearcă să scape. O să încerce să fugă cu tot cu trupul meu, dacă va putea.

— Hm, făcu Ista.

Nu prea avea mare încredere în Cattilara, însă afirmația asta ar fi putut fi totuși adevărată.

— Legați-o de scaun, sugeră laconic Liss de lângă perete.

Ista privi peste umăr la fată; Liss ridică din sprâncene și dădu din umeri. Stătea destul de relaxată, însă în ochii ei mari se citea fascinația, de parcă urmărirea o piesă de teatru și ar fi vrut să asiste la următorul act.

— Nu înțelegeți, spuse Cattilara. Nu o să mai vrea să intre la loc, după aceea.

— O să îl țin pe loc, îmi asum lucrul acesta, răspunse Ista.

Illvin se încruntă plin de curiozitate la ea:

— Cum?

— Nu cred că ești în stare, spuse Cattilara.

— Ba sigur că pot. Altfel nu s-ar teme de mine atât de mult, cred eu.

— Oh, căzu pe gânduri Cattilara.

— Cred că, spuse Arhys încet, interogatoriul „acestui prizonier” ar putea fi unul important. Este vorba despre apărarea cetății Porifors. Vrei să încerci să-l provoci, scumpă Catti – pentru mine?

Ea pufni, se încruntă, scrâșni din dinți.

— Știu că ai curaj să o faci, mai spuse el privind-o.

— Oh – foarte bine, se strâmbă ea ridicându-se în picioare. Dar nu cred că o să meargă.

Tânăra marchiză privi îngrozită cum Goram, cu ajutorul lui Liss, îl târî din scaun pe Arhys, pe jumătate paralizat, ca să-l așeze pe podea, sprijinit de marginea patului. Cu toate astea, Cattilara cooperă, lăsându-se cu zgomot să cadă în locul eliberat de el și așezându-și mâinile pe brațele din lemn ale scaunului. Goram se grăbi să încropească niște legături improvizate din provizia lui Illvin de cordoane și bandaje.

— Folosește stofă, îi spuse Arhys neliniștit. În felul ăsta nu o să-i taie pielea.

Ista aruncă o privire la rănilor din jurul încheieturilor ei, ca niște brățări.

— Leagă-mă și de glezne, insistă Cattilara. *Mai strâns.*

Goram se dovedi prea grijuliu, sub ochiul îngrijorat al marchizului, însă Liss reuși în cele din urmă să lege niște noduri cu care fu de acord și Cattilara. Legăturile acelea păreau mai degrabă niște snopi, decât bandaje, atunci când Liss isprăvi treaba.

Ista își trase scăunelul așa încât să stea față în față cu Cattilara, extrem de conștientă de prezența trupului puternic și amortit al lui Arhys, așezat la poalele ei.

— Hai, atunci, Lady Cattilara. Dă drumul

demonului, lasă-l să iasă la iveală.

Cattilara închise ochii. Ista îi închise și ea pe jumătate, încercând să vadă acele hotare lăuntrice cu ochiul interior. Nu prea se punea problema să-i dea voie să iasă, se părea, ci mai mult să îl facă să iasă la suprafață.

— Ieși afară! bolborosi Cattilara, ca un băiețel care zgândărește cu bățul un viezure în vizuina lui. Hai sus!

Un jet de lumină violetă invizibilă – Ista își mobiliză întreaga percepție. La suprafață, expresia Cattilarei se schimbă, neliniștea rigidă făcu loc, în scurt timp, unui surâs apatic; își trecu lasciv limba peste buze. Trăsăturile i se crispară, întinzându-i mușchii feței în direcții nefirești. Tenta violetă i se revărsă în tot corpul, până în vârful degetelor. Inspiră.

Deschise brusc ochii, căscați de groază la vederea Istei.

— Cruță-ne, Luminoase! țipă ea.

Toată lumea din cameră tresări la strigătul acela ascuțit.

Începu să se legene și să-și smucească legăturile:

— Dă-ne drumul, slobozește-ne! Îți poruncim! Dă-ne drumul, dă-ne drumul!

Se opri și rămase răsuflând greu, după care o mină timidă îi apărură pe chip. Se lăsă în scaun, închise ochii, îi deschise din nou, revenind la acea neliniște rigidă, clipind des.

— După cum vedeți, e inutil. Drăcia asta nu vrea să iasă la vedere, nici măcar pentru mine. Dați-mi drumul.

Nuanța aceea violetă, observă Ista, era în continuare

prezentă în fiecare părticică din trupul Cattilarei. O opri cu un gest pe Liss, care pornise descumpănită să o dezlege.

— Nu, creatura asta minte. Încă e aici.

— Oh, făcu Liss întorcându-se din nou la perete.

Cattilara se transfigură iar, topindu-se în mânie.

— Eliberați-ne! Capete seci ce sunteți, habar n-aveți ce urgie ați pogorât asupra Poriforsului!

Arunca din picioare și se zvârcolea cu o forță îngrozitoare, clătinând scaunul.

— Să fugim, să fugim! Trebuie să fugim! Cu toții! Să plecăm cât mai e timp! *Ea* vine încoace. *Ea* vine încoace. Dați-ne drumul, dați-ne drumul – glasul Cattilarei se ridică ajungând un zbieret fără cuvinte. Scaunul fu aproape să se răstoarne: Goram îl prinse și îl ținu în vreme ce bufnea și hârșâia.

Convulsiile acelea turbate nu conteneau deloc, deși Cattilara se făcuse stacojie la față din pricina efortului, iar pieptul îi sălta ca foalele, scoțând horcăieli înfiorătoare. Să fi fost demonul îndeajuns de disperat încât să încerce să evadeze prin moartea Cattilarei, dacă îi stătea în putere să i-o provoace? Da, hotărî Ista. Deja și-l închipuia rupându-i gâtul gazdei sale, mânând-o nebunește într-un zid, sau azvârlind-o cu capul înainte peste vreun balcon. Amenințarea cu durerea fizică era evident zadarnică, chiar dacă Arhys ar... în orice caz, el n-ar avea de ales decât să asiste neputincios. În orice caz, asta era clar o tactică inutilă.

— Foarte bine, oftă Ista. Arată-te iar, Lady Cattilara!

Torentul violet părea să se retragă și să se reverse între zăgazurile trupului cuprins de spasme al

Cattilarei. Tenta dădea îndărăt, dar imediat o inundă la loc. Nu era în stare Cattilara să își recapete controlul? Ista nu se așteptase la una ca asta. *Oh, nu. Și i-am promis că am să-l țin în frâu...*

— Stai, zise Ista. Am fost trimisă de zeu ca să tai nodul ăsta. Eliberează-l pe Arhys și am să te eliberez și eu pe tine.

Oare o credea? Și mai ales, amenințarea ei ar fi putut s-o zdruncine pe Catti încât să o facă să iasă la suprafață din nou?

Demonul Catti încetă brusc să se mai zbată, rămânând cu privirea căscată. Materia sufletească din canalul energetic se retrase tumultos înspre Illvin. Fulgerător, expresia oripilată se topi de pe chipul lui Arhys, ca să-i ia locul – nimicul absolut. O rigiditate lăncedă, pierită. Căzu într-o parte ca o păpușă de cârpe.

Ca un cadavru care se prăbușește. Eroul strălucit din Porifors transformat într-un leș, o grămadă ciudată de carne pe care numai doi oameni ar fi putut să o miște din loc.

Cu toate astea, spiritul lui nu fusese dezrădăcinat de focul cel alb pe care Ista îl văzuse până atunci la cei ce mureau. Duhul lui plutea în derivă doar, desprinzându-se de lăcașul trupului său, fără să se transforme însă în mod esențial. Un fior de groază o străbătu pe Ista. *Pe toți zeii. Este deja prins între două lumi. Zeul lui nu-l poate ajunge. Ce-am făcut?*

— Mmm ADU-L ÎNAPOI! — se dezlănțui Cattilara, redobândind controlul asupra ei însăși, ca un dulău slobozit care doboară un taur, înșfăcându-l de bot.

Lumina violetă se adună cu un plesnet într-un ghem strâns, defensiv, canalele reapărură, iar focul începu să curgă iar. Arhys trase aer în piept, scuturat de un spasm; clipi și deschise gura ca să-și dezmoștească maxilarul și se ridică înapoi în șezut, arătând aproape năuc.

Ista rămase bulversată. Șiretlicul ei avusese efect asupra Cattilarei, așa cum intuise ea, însă scosese la iveală... ceva ce cu greu putea pricepe. Gata cu șiretlicurile. *Nu mai am sânge în mine pentru asemenea lucruri.*

Cattilara atârna gâfâind în legăturile ce o ținuseră de scaun, fixând-o cu o privire încărcată de ură pe Ista.

— Tu. Cățea bătrână și netrebnică ce ești. M-ai tras pe sfoară.

Ista le făcu semn lui Goram și lui Liss, iar ei începură să desfacă cu grijă legăturile marchizei.

Illvin care trăsesese cu ochiul îngrijorat peste marginea patului la fratele lui, se lăsă din nou pe spate, zgâindu-se neliniștit la Ista.

— Cum reușești să faci asemenea lucruri, doamnă? Nu cumva ești vrăjitoare și dumneata? Suntem acum nevoiți să ne târguim cu un dușman demonizat pentru un altul și mai puternic?

— Nu, spuse Ista. Harurile mele inoportune izvorăsc dintr-o altă sursă. Întreabă-l pe... animalul de companie al lui Catti. El știe.

Mai bine decât mine, am impresia. Dacă a stăpâni un demon sau a fi stăpânit de un demon transformă o ființă omenească în vrăjitor, iar găzduirea unui zeu – într-un sfânt, ce soi nedeslușit de corcitură devine

cineva în mâinile unui zeu-demon?

— Atinsă de zei, atunci – pretinzi? întrebă el nici cu neîncredere, nici convins, ci mai degrabă precaut.

— Spre nesfârșita mea mâhnire.

— Și cum de s-a întâmplat?

— Vreun bastard suferind s-a rugat la un zeu prea ocupat să aibă grijă de el, iar El mi-a delegat mie sarcina asta. Sau cel puțin, așa mi-a pretins.

Illvin se cufundă adânc în așternuturile lui.

— Of, făcu el, cugetând la sensul vorbelor ei.

O clipă mai târziu, spuse:

— Aș vrea să vorbim mai multe despre asta. Într-un moment, ăă, mai liniștit.

— O să văd ce pot să fac în sensul ăsta.

Arhys își mișcă mâna aproape complet amorțită și îi mângâie glezna nevesti-sii.

— Catti. Lucrurile astea trebuie să înceteze.

— Dar, iubirea mea, ce putem face?

Își clătină capul ca să-i arunce Istei o privire rănită.

— Nu poți să-l iei *acum*. E prea curând. Nu vreau în ruptul capului să renunț la el acum.

Își masă semnele roșii întipărite pe brațe în vreme ce scăpa de legături.

— Deja a avut mai mult timp decât îi este dat multor oameni, o mustră Ista. El și-a asumat riscurile chemării sale de soldat cu mult timp în urmă; când te-ai legat de el prin căsătorie, le-ai acceptat și tu.

Dar ce era să fi făcut cu sufletul lui ciuntit? Moartea trupului era o durere destul de mare. Descompunerea lentă a strigoilor, suflete care-și refuză zeii, era o autodistrugere. Însă Arhys nu alesese acest exil; îi

fusesse impus. Nu era vorba despre o sinucidere a sufletului, ci de uciderea lui...

Ista stătu în cumpănă.

— Dar nu, nu e nevoie să se întâmple astăzi, în grabă, cu toată zăpăceala asta. A mai rămas ceva timp. Destul cât să își pună în ordine treburile atâta vreme cât mai e stăpân pe judecata lui, și, dacă nu trage de timp prea mult, destul cât să își ia rămas bun în scris sau prin viu grai. Dar nu mai mult de atât, cred.

Cumpăni la starea periculos de șubrezită a lui Illvin. *Încâlceala asta e mult mai gravă decât am bănuț eu la început. Și nici măcar clarviziunea nu mă ajută să găsesc o cale de ieșire.*

Arhys se urni în capul oaselor.

— Aveți dreptate, doamnă. Ar trebui să chem notarul de la templu – să îmi revizuiască testamentul...

— Nu e cinstit! răbufni din nou Cattilara. Illvin te-a ucis și acum o să se aleagă cu averile tale!

Illvin smuci mândru din cap.

— Eu nu-s un *sărăntoc*. Nu-mi doresc proprietățile dy Lutez. Și ca să evit asemenea acuzații, renunț cu dragă inimă la orice pretenții. Dă-i-le nepoată-mii sau Templului – sau chiar ei.

Și cu o grimasă de dezgust, arată înspre soția fratelui său. Apoi șovăi.

— Mai puțin domeniul Porifors.

Arhys zâmbi, cu ochii în pământ.

— Așa te vreau. Noi nu cedăm nimănui Poriforsul. Ține cu dinții de el și îmi vei rămâne credincios chiar și atunci când mormântul meu va fi înghițit toate legămintele.

Cattilara izbucni în lacrimi.

Ista își ridică trupul sfârșit de puteri de pe scăunel. Se simțea de parcă fusese ciomăgită.

— Lord Illvin, fratele dumitale mai are nevoie să împrumute din energia dumitale încă o vreme. Ești gata?

— Eh, bombăni el, lipsit de entuziasm. Faceți ce trebuie să faceți.

Apoi își ridică privirea în fugă către ea și mai spuse cu o insistență suprimată:

— Ai să mai vii, da?

— Da, răspunse ea și, cu o mișcare a mâinii, eliberă legătura dintre cei doi.

Illvin căzu din nou în nesimțire. Arhys păși pe picioarele lui, redevenit o imagine a forței.

— Ah!

O cuprinse cu brațul pe Cattilara zguduită de plânsete și o îndrumă spre ieșire, șoptindu-i alinturi consolatoare la ureche.

Da, gândi Ista cu amărăciune. Tu te-ai pricopsit cu ea – pun rămășag că nici măcar n-ai încercat să te eschivezi – acum tu s-o scoți la capăt cu ea...

Și avea să facă întocmai, era convinsă. Măcar la atâta lucru te puteai aștepta de la un bărbat care poartă săpun în desagii de la șaua calului... îi zvâcneau tâmplele.

— Liss, am de gând să mă culc acum. Mă doare capul.

— Oh.

Liss veni de îndată lângă ea, oferindu-i brațul drept sprijin. Ca doamnă de companie avea cusururile ei, dar

Ista trebuia să recunoască, era unul dintre curtenii cei mai desăvârșiți pe care-i întâlnise vreodată.

— N-ați vrea să vă spăl tâmpilele cu apă de levănțică? Am văzut o doamnă făcând asta odată.

— Mulțumesc. Ar fi minunat.

Întoarse privirea înapoi către Illvin care zăcea din nou tăcut, golit de viață și de judecată.

— Ai grijă de el, Goram.

Omulețul schiță o plecăciune, îi adresează o privire mută plină de frustrare și pe neașteptate, căzu în genunchi și îi sărută poala rochiei.

— B'necuvântato! îngăimă el. Scapă-ne. Scapă-ne pe toți!

Ista își înghiți supărarea, îi zâmbi silit, își trase poalele din mâna lui încleștată și o lăsă pe Liss să o petreacă afară din încăpere.

Capitolul 15

Lințoliul tăcerii se lăsă peste Porifors în acea seară. Stăpânul castelului și consoarta lui se retraseră în conclavul lor intim, iar toate festivitățile puse la cale până atunci fură brusc anulate. Ista nu se putea simți decât despovărată că era lăsată să rămână în odăile ei. La căderea serii, Liss o înștiință că mai mulți ofițeri de nădejde ai lui Arhys fuseseră chemați la el, de unde ieșiră mult mai târziu, negri de supărare. Ista spera că pe marchiz îl dusesese capul să lase neschimbată povestea morții lui Umerue, așa cum o știa toată lumea, și să nascocască o altă poveste ca să-și justifice iminenta – sau mai curând retroactiva – boală de moarte. Însă având în vedere că adevărul o incrimina pe marchiză de uciderea prințesei jokoniene, Ista nu și-o imagina pe Cattilara zorindu-se să facă o mărturie publică, și nici pe Arhys permițând asemenea lucru.

Ista avu un somn în noaptea aceea netulburat de zei sau viziuni, cu toate că neplăcut din pricina coșmarurilor sinistre și bizare în care se făcea că plecase într-o călătorie dezastruoasă, pe cai istoviți sau pe moarte, sau că rătăcea prin castele cu arhitectură stranie care se năruiau și pe care se simțea datoare ea, într-un fel, să le dreagă. Se trezi mai mult obosită și așteptă nerăbdătoare să vină ora prânzului.

O trimise pe Liss să îl ajute pe Goram și să îl anunțe de vizita ei, apoi veghe până ce tava cu mâncare era adusă sus. Fu înmănată la ușa Lordului Illvin de către

servitoare; la scurt timp după aceea, ieși Liss, care traversă galeria până în odăile Istei.

— Goram o să ne facă semn deschizând ușa, atunci când va fi gata, o înștiință Liss. Era supusă, cu toate că încă răvășită de minunile diavolești de cu o zi înainte și din ce în ce mai îngrijorată în privința lui Foix, cu toate asigurările pe care i le dăduse Ista cum că tânărul ar fi trebuit să fie pe mâini bune deja, în grija arhipreotului din Maradi. Liss se simți mai împăcată atunci când Ista îi atrase atenția că Lady Cattilara primise în trupul ei un demon mai puternic decât cel al lui Foix, de mai bine de două luni, fără să sufere vreo degradare vizibilă. Ista nu-și dori decât să se convingă în inima ei de același lucru pe care-l împărtășise fetei.

Într-un târziu, ușa sculptată din capătul celălalt al galeriei se dădu de perete, iar Liss o însoți pe Ista într-acolo.

Illvin stătea ridicat în pat, îmbrăcat cu tunică și pantaloni, cu părul pieptănat pe spate și legat la ceafă.

— Roina, spuse el și își plecă capul.

Era circumspect și uluit. Goram sau Liss sau probabil amândoi îl înștiințaseră asupra rangului și identității Istei, în intervalul scurt de când își venise în simțiri.

— Îmi pare rău, jur că m-am rugat doar pentru ajutor, nu ca să vii domnia ta!

Vorbirea îi era din nou împiedicată. Ista își aminti că în vreme ce ea a avut o zi întreagă la dispoziție ca să rumege la turnura pe care o luaseră lucrurile, Illvin nu avusese la dispoziție decât o oră. Ea oftă, se îndreptă către marginea patului lui și dislocă din focul

incandescent concentrat în partea inferioară a corpului pentru a o întări pe cea de sus. Ilvin clipi și își înghiți un nod din gât.

— Nu-i vorba de – n-am vrut să insult...

Cuvintele îi trenau, fiind confuz și stânjenit, dar fără a mai fi neclare acum, doar bâlbâite. Încercă să își miște picioarele, nu reuși și în privirea lui se citiră negre presimțiri.

— Bănuiesc, răspunse ea, că nu în calitate de *roină* am fost eu chemată aici. Zeii nu măsoară rangul așa cum o facem noi. O roină sau o slujnică arată foarte asemănător din perspectiva lor.

— Trebuie să recunoașteți totuși că slujnice se văd mai la tot pasul.

Ea îi zâmbi înnegurată.

— Se pare că eu am o chemare. Nu că aş fi avut de ales. Zeii par să fie atrași de mine. Ca muștele care se strâng la sânge.

El flutură din mână în semn de protest la auzul unei asemenea metafore.

— Drept să spun, nu m-am gândit niciodată la zei ca la niște muște.

— Adevăru-i că nici eu.

Își aminti cum se uita pierdută în acele hăuri negre.

— Doar că preocuparea pentru adevărata lor natură îmi produce o suferință... mentală. Mă scoate din minți.

— Poate că zeii știu ce au de făcut. De unde știți ce am visat? Eu v-am văzut de trei ori, când m-am trezit în vis. În două rânduri, străluceați într-un nimb neobișnuit.

- Am avut și eu aceleași vise.
- Chiar și pe cel de-al treilea?
- Da.

Acela nu fusese vis defel, numai că ea se simțea rușinată de acel sărut nesăbuit. Cu toate că după reprezentăția pe care o dăduse Cattilara, asta părea o simplă indulgență a propriei slăbiciuni...

Illvin își dresе vocea.

— Îmi cer iertare, Roina.

— Pentru ce?

— Ah... făcu el trăgând o otheadă la buzele ei și apoi ferindu-și privirea. Pentru nimic.

Ea încercă să nu se gândească la gustul buzelor lui însuflețite. Goram trase scaunul acela oarecum încercat, până la marginea patului lui Illvin pentru ca ea să se poată așeza, trase și scăunelul de la piciorul patului, pentru Liss, înainte de a se retrage ca să sprijine cocârjat, dar iscoditor, peretele din celălalt capăt al camerei. Ista și Illvin fură lăsați să se uite unul la celălalt la fel de încurcați, era convinsă.

— Presupunând, reluă el, că nu sunteți aici din întâmplare, ci la rugăciunile, să spunem – tuși ca să-și alunge stânjeneala – cuiva – atunci înseamnă că e pentru a descâlci încurcătura asta. Nu-i așa?

— Să spunem mai curând că pentru a scoate la lumină adevărul. Rezolvarea mă depășește.

— Credeam că aveți influență asupra demonului lui Catti. N-o să-l izgoniți?

— Nu știu cum, recunosc ea agitată. Bastardul mi-a dat vederea lăuntrică – mi-a redat, aș putea spune, vederea lăuntrică, căci asta nu e prima oară când zeii

m-au băgat în bucluc. Însă zeul nu mi-a dat niciun fel de instrucțiuni, doar dacă nu or fi ascunse în alt om pe care l-am văzut în visele mele.

Și viceversa.

La o gândire mai atentă, însă... să fi fost apariția lui dy Cabon, în urma celui de-al doilea sărut misterios al Bastardului, vreun fel de aluzie lipsită de altă semnificație?

— Zeul mi-a trimis o călăuză, pe învățatul dy Cabon, și tare mi-aș mai dori sfatul lui în privința aceasta, înainte să întreprind ceva. El a studiat ceva, cred, despre felul în care demonii pot fi trimiși așa cum trebuie înapoi la Stăpânul lor. Sunt convinsă că el era menit să fie prezent aici. Dar l-am pierdut pe drum și mă cam tem pentru siguranța lui.

Avu o ezitare, după care mai spuse:

— Nu vreau să mă pripesc în cazul ăsta. Nu văd niciun merit în a-l elibera pe Arhys de trupul lui cel pământesc, numai ca să-i aduc damnarea unui suflet pierdut.

— Adică, un strigoi? Sunteți sigură?

— L-am văzut când vraja a fost întreruptă ieri. Nu s-a întâmplat... nimic, așa cum ar fi trebuit. Un muget alb, clocotitor, irumpe atunci când porțile unui suflet le sunt deschise zeilor, prin moarte; este ceva strivitor. Damnarea e tăcere, o împietrire lentă.

Se frecă la ochi, obosită.

— Ba mai mult – chiar dacă aș ști cum să poată găsi o cale către zeul lui, nu sunt nicidecum sigură că Arhys și-ar putea convinge nevasta să îi dea drumul. Și totuși, dacă el nu reușește să o convingă, cine altcineva ar

putea? Mă tem că nici eu. Și chiar de l-ar lăsa ea să plece... demonul cu care s-a pricopsit pare a fi viclean și redutabil. Iar dacă ea își pierde voința cu care-l imobilizează pe demon ca să îl mențină pe Arhys aparent în viață, dacă ea cade pradă durerii – atunci devine vulnerabilă în fața creaturii.

El scoase un „hm” profund dubitativ.

— Are multă tărie de caracter, după părerea dumitale?

El se încruntă.

— N-aș fi spus, înainte să se întâmple toate lucrurile astea. E o fată încântătoare, nimic de spus, îl adoră pe Arhys, dar aș fi jurat că dacă ar fi fost să țină o lumânare aprinsă în dreptul uneia din încântătoarele ei urechiușe, aș fi fost în stare să o sting suflând prin cealaltă. Pe Arhys se pare că nu-l deranjează lucrul acesta.

Zâmbi răutăcios.

— Cu toate că, dacă o asemenea frumusețe m-ar adula pe mine atât de înfocat, nu mi s-ar urca orgoliul la cap și nici nu mi-ar coborî în altă parte, ci aș rămâne conștient de îngustimea minții ei. Și totuși – uite că ea a rezistat norului necurat adus de Umerue... pe când eu nu.

— Bănuiesc că Umerue a subestimat-o. Iar asta e altă mâncare de pește, zise Ista. Cum a fost posibil în primul rând ca o prințesă din Jokona, o cvadriană evlavioasă, să se aleagă cu un demon? Și să îl țină ascuns ori să scape de orice fel de acuzație? Acolo vrăjitoarelor li se dă foc, deși nu știu cum reușesc preoții cvadrieni să îi împiedice pe demoni să sară prin

flăcări. Probabil că fac ceva ca să îi țină legați de ființa pe care o posedă, înainte de a-i alunga pe amândoi.

— Da, așa este. Pentru asta e nevoie de ritualuri și rugăciuni puternice. E o treabă urâtă; ba mai rău, una care nu iese așa cum trebuie întotdeauna.

Ilvin căzu pe gânduri.

— Catti a zis ca vrăjitoarea a fost *trimisă*.

— De către cine? De prinț, de frate-său? Presupunând că moștenitorii răposatului ei bărbat s-au descotorosit de ea și au trimis-o înapoi la el.

— Cred că așa s-a și întâmplat, da. Numai că... mi-e greu să mi-l imaginez pe Sordso, ăla îndobitocit de băutură, îndeletnicindu-se cu vrăji diabolice de dragul Jokonei.

— Sordso, Bețivanul? Așa îl numesc cei din Caribastos pe tânărul principe?

— Așa îl numește toată lumea de ambele părți ale graniței. A ales să-și petreacă intervalul de timp dintre moartea tatălui său și sfârșitul regentei mamei sale, nu studiind arta guvernării sau a războiului, ci în petreceri cu vin și ticluind versuri. Adevărul e că e un poet destul de bunicel, dintr-un filon al conștiinței melancolice de sine, dacă e să judec după mostrele de versuri care mi-au ajuns la urechi până acum. Cu toții am tras nădejdea că își va urma chemarea, lucru care părea să-l mulțumească mai mult decât preocupările ce țin de un principe.

Rânji în treacăt.

— Stăpânul meu, dy Caribastos, ar fi fericit să-i acorde o rentă viageră și-un palat și astfel să-l scutească de povara guvernării, căzută pe umerii lui

înguști.

— Nu s-ar spune că prințul e atât de distrat în momentul de față. El a fost cel care a trimis detașamentul acela în Ibra, care a fost pus pe fugă la est de Rauma peste munți și care a dat peste mine. Aveau cu ei funcționari vistiernici care țineau socoteala celei de-a cincea părți din pradă în beneficiul prințului. Ți-a povestit Liss lucrul ăsta?

— Foarte pe scurt, răspunse el dând din cap aprobator în direcția fetei, care-i confirmă spusa prin aceeași mișcare a capului.

Se opri, încruntându-și sprâncenele negre.

— Rauma? Ciudat. De ce Rauma?

— Am impresia că pentru a-i da de furcă Vulpoiului din Ibra ca să-și țină trupele acasă, în eventualitatea declanșării campaniei din toamnă, în loc să le trimită în sprijinul fiului lui, împotriva Vispingului.

— Mm, se poate. Numai că Rauma mi se pare un teritoriu ibranез destul de îndepărtat, în inima țării, ca să-l ataci așa, pur și simplu. Fără linii avantajoase de retragere, cum au și descoperit invadatorii.

— Lord Arhys a zis în treacăt că, după socoteala lui, din cei trei sute de oameni care au plecat din Jokona, doar trei au mai ajuns înapoi.

Illvin fluieră.

— *Bravo* lui Arhys. Da' scump l-a mai costat pe Sordso diversiunea asta!

— Numai că au fost la un pas să-și scoată pârleala luându-mă pe mine prizonieră în schimb. Însă asta n-avea cum să facă parte din planul lor inițial. Nici măcar nu aveau la dispoziție hărți ale Chalionului.

— Îl știu de multă vreme pe marchizul de Rauma. Îmi închipui că le-a făcut o primire fierbinte jokonienilor. Era unul dintre cei mai redutabili opozanți ai noștri, până să devenim rude prin alianță cu cei din Ibra. Căsătoria fiicei domniei tale a degrevat foarte mult flancul de vest al Poriforsului, lucru pentru care îi mulțumesc, Roina.

— Prințul Bergon e un băiat tare bun.

Nu că Ista n-ar fi putut fi de acord cu oricine altcineva care s-ar fi îndrăgostit până peste cap în mod atât de vădit de fiica ei, ca tânărul soț ibranez al Isellei.

— Taică-său, riga, e un soi de cactus, în schimb. Spinos și uscat la suflet.

— În orice caz, e cactusul nostru acum.

— Așa este.

Ista se reculese, cu un oftat de necaz.

— Vestea cum că – cel puțin, vestea că o doamnă de viță nobilă de la curtea din Jokona a adăpostit un demon și a încercat să corupă o fortăreață chalioneză prin mijloace necurate – n-ar trebui ținută sub tăcere. Am să îi scriu o misivă de avertizare Arhipreotului Mendenal de la Cardegoss și Cancelarului dy Cazaril, măcar.

— N-ar strica, admise el ezitant, cu toate că sunt profund rușinat de cât de aproape de izbândă a fost Umerue. Și cu toate astea – nu arhipreotul din Cardegoss a fost târât vrând-nevrând aici, în fundul Chalionului, ci domnia ta. Cel mai surprinzător răspuns la rugile mele; cum nu mi-aș fi închipuit vreodată.

El strâmbă din gură încurcat, uitându-se cu coada

ochiului la ea.

— Te-ai rugat la Bastard în momentele duminicale de luciditate?

— Să spunem, *de trezie*, mai degrabă decât *de luciditate*. Totul mi-era încetșosat în minte până – mai ieri? Ieri a fost un pic mai devreme. Da, m-am rugat cu disperare. Era ultimi resort la care puteam apela în momentul acela. Nici măcar nu puteam articula cuvinte cu voce tare. Nu puteam decât să urlu în străfundul meu. La zeul meu, pe care îl abandonasem – nu prea mi-a mai ars de rugăciuni de când am devenit bărbat. Dacă mi-ar fi răspuns: *Scutește-mă, băiete, ai vrut să fii independent, acum ia de mănâncă ce-ai copt cu mâna ta*, l-aș fi crezut pe deplin îndreptățit.

Îi spuse apoi cu o voce mai scăzută:

— De ce domnia ta? Doar dacă povestea asta n-are niște rădăcini și mai adânci, ceva legat de tatăl fratelui meu și de politica de curte de la Cardegoss.

Agerimea presupunerii lui o puse în încurcătură.

— Am într-adevăr un nod de vină, vechi, uscat, ce mi-a rămas de dezlegat în legătură cu răposatul Lord dy Lutez, însă nu are nimic de a face cu Arhys. Și să știi că nu, Arvol *nu* mi-a fost amant!

Illvin rămase șocat de vehemența ei.

— Dar n-am spus eu așa ceva, doamnă!

Ea expiră cu putere.

— Nu, nu ai spus. Lady Cattilara e cea care confundă vechea calomnie cu o poveste *romantică*, ferească-mă cei cinci zei. Arhys mă consideră vreo mamă vitregă spirituală, cred.

El scoase un pufnit care o descumpăni.

— Ar vrea el.

Felul exasperat de afectuos în care clătină din cap nu o făcu defel să se dumirească cu privire la remarca lui absconsă.

Îi spuse pe un ton mușcător:

— Până să vă aud pe amândoi vorbind, aproape că ajunsesem să cred că *tu* erai criminalul gelos. Fratele bastard cel disprețuit, lipsit de tată, de titlu, de proprietăți, și pentru care picătura care a umplut paharul a fost această ultimă pierdere.

Hohotul lui de râs aproape aspru nu îi lăasă impresia că ar fi fost în vreun fel ofensat.

— Am mai întâlnit oameni care s-au înșelat în felul ăsta în privința mea. Adevărul stă exact pe dos. *Eu* am avut un tată de când mă știu, sau în orice caz, atât cât a trăit el. Arhys a avut – un vis. Tatăl meu a luat asupra lui creșterea noastră, a amândurora, sub toate aspectele practice, și a încercat să nu-l dezamăgească pe Arhys, însă de fiecare dată făcea un efort în plus de atenție cu el. Față de mine, dragostea lui a fost firească, fără piedici.

— Iar Arhys nu a fost niciodată gelos sau ranchiunos pentru că, vezi dumneata, într-o bună zi, toate aveau să fie așa cum trebuia. Într-o bună zi, tatăl lui cel bun avea să îl cheme la curte. Atunci când avea să crească destul de mare. Când avea să devină destul de bun, un spadasin, un călăreț, un ofițer destul de bun, Marele Lord dy Lutez avea să îl pună de-a dreapta lui, să îl prezinte suitei sale strălucite și să le spună prietenilor lui cei puternici, *Vedeți, ăsta e fiul meu, nu-i așa că-i un tânăr desăvârșit?* Arhys nu purta niciodată

lucrurile lui cele bune; și le pusese la păstrare pentru călătorie. Pentru momentul în care avea să fie chemat. Era gata să plece pe loc, la o oră după primirea veștii. Apoi Lordul dy Lutez a murit, iar... visul lui a rămas un simplu vis.

Ista clatină din cap cu părere de rău.

— În cei cinci ani în care l-am cunoscut, Arvol dy Lutez abia dacă a pomenit de Arhys. N-a zis nimic de tine niciodată. De n-ar fi murit în închisoarea subterană de la Zangre în noaptea aceea... chemarea tot n-ar fi venit, cred eu.

— M-am îndoit și eu de același lucru, privind în urmă. Vă conjur, nu-i spuneți lui Arhys lucrul ăsta.

— Încă nu-s sigură ce ar trebui să-i spun. *Deși am temerile mele.*

Însă orice ar fi fost, era limpede că ar fi făcut bine să nu amâne la nesfârșit discuția aceea.

— Eu cel puțin, am avut un om în carne și oase drept tată, continuă Illvin. Ce ne mai sfădeam seara, la culcare când eram eu mai mic! Mă bucur tare mult că a trăit îndeajuns de mult încât să ne vadă mari pe amândoi. L-am îngrijit aici, la Porifors după ce a damblagit – chiar dacă nu prea mult. Cred că-și dorea să se ducă alături de mama noastră în vremea aceea, căci de vreo câteva ori l-am găsit strigând-o.

Timbrul lui cald se sugrumă de emoție.

— De douăzeci de ani era moartă ea. Iar el nu se poate spune că mai trăia în ultima vreme, așa că moartea lui, petrecută în anotimpul Tatălui nu a fost atât de dureroasă. L-am ținut de mână la sfârșit. Era rece și uscată, aproape transparentă. Pe toți zeii, cum

am ajuns să vorbesc despre asta? Mai am un pic și mă apucă plânsul.

Deja își desfăcuse băierile lacrimilor, gândi ea, dar își nesocotea încrâncenat lucirea aceea ciudată ce-i juca în ochi, iar ea, din politețe, făcu la fel.

— Iată, aşadar, care a fost viaţa mea de bastard.

Avu un moment de şovăială, apoi o întrebă:

— Crezi că – domnia ta, care zici că ai dat ochii cu ei – crezi că zeii ne aduc înapoi la cei pe care i-am iubit? Atunci când spiritul nostru se ridică la cer?

— Nu ştiu, răspunse ea, surprinsă de propria-i onestitate.

Oare se gândea în perspectivă, la Arhys, la fel ca şi la Ser dy Arbanos, în momentul acela?

— Poate că n-am iubit vreodată îndeajuns pe cineva ca să ştiu. Cred totuşi că... nu-i o speranţă nesăbuită.

— Hm, făcu el.

Ea își mută privirea de la el, simțindu-se ca o intrusă în sufletul acelui om, căzut pe gânduri. Își abătu privirea către Goram, care se legăna iarăși, frângându-și mâinile. Pe dinafară, un om servil îmbătrânit și încărunțit. Pe dinăuntru... despuiat, jefuit, făcut scrum, așa cum arăta un sat devastat de trupe în retragere.

— Cum l-ai găsit pe Goram? îl întrebă Ista pe Illvin. Și unde?

— Eram plecat într-o recunoaștere prin Jokona, așa cum îmi stă în obicei, atunci când am o săptămână liberă. Colecționez planuri de castele și cetăți, pentru amuzament.

Zâmbetul fugar care-i trecu peste buze dădu de

înțeles că nu colecționa doar atât, dar continuă.

— Cum plecasem călare la Hamavik, sub înfățișarea unui negustor de cai și cum adunasem mai multe capete decât intenționasem, am descoperit că mai aveam nevoie de un rândaș. Ca negustor roknar, cumpăr prizonieri chalionezi ori de câte ori mi se ivește ocazia. Cei fără familii nu au nicio nădejde să fie răscumparați. Goram avea chiar mai puțin decât aceia, de vreme ce era vădit că își pierduse aproape judecata și memoria. După părerea mea, s-a lovit la cap în ultima bătălie la care a luat parte, cu toate că nu are nicio cicatrice, așa că de vină cred că o fi fost alt soi de tratament abuziv la care o fi fost supus, sau febra. Sau ambele. Era limpede că nimeni de pe piață nu-l vroia în ziua aceea, așa că am făcut un târg mai bun decât m-aș fi așteptat vreodată. Cum s-a și dovedit până la urmă.

Zâmbetul acela îi apăru din nou pe chip.

— Când am ajuns la Porifors și i-am dat drumul, m-a rugat să-l țin în slujba mea, pentru că nu mai ținea minte unde îi era casa.

De lângă perete, Goram dădea din cap, ca pentru a susține adevărul acelei povești.

Ista trase aer în piept.

— Îți dai seama că este pustiit de-un demon?

Illvin sări ca zdruncinat.

— Nu!

Goram părea la fel de consternat. Liss își suci gâtul și se holbă la bietul lacheu, plină de mirare.

Illvin miji ochii suspicios.

— Cum știi asta, Roina?

— O văd. Pot să-i văd substanța sufletească. Arată toată zdrențuită, ca o gioarsă mâncată.

Illvin clipi și se adânci între perne. După o clipă spuse, cu mai multă băgare de seamă:

— Poți să o vezi și pe a mea?

— Da. Mie-mi apare ca un foc alb stins, care îți izvorăște din inimă și se scurge înspre fratele tău. Sufletul lui e cenușiu ca al unui strigoi, care începe să se descompună și să se șteargă. Este *în* trupul lui, dar nu e *legat* de trupul lui. Pur și simplu... plutește acolo. Al lui Liss este strălucitor și colorat, dar foarte centrat, foarte robust și concentrat în materia care îl hrănește.

Liss, care gândi că este complimentată, zâmbi veselă.

După o clipă de reflecție, Illvin spuse:

— Asta cred că vă înnebunește, distrăgându-vă atenția.

— Da, îi răspunse ea sec.

El își drese vocea:

— Vreți să spuneți în cazul ăsta că Goram a fost vrăjitor?

Goram scutură din cap, negând oripilat.

— Eu nu-s niciodată așa ceva, doamnă!

— Ce îți *mai* amintești, Goram? îl întrebă Ista.

El se căzni vizibil să-și amintească ceva.

— Știu că am plecat în oastea lui Orico. Îmi aduc aminte de corturile rigăi, toate din mătase roșie cu auriu, lucind în soare. Îmi aduc aminte... că mergeam încolonat, ca prizonier, cu lanțuri la picioare. Că munceam, pe un câmp încins de soare.

— Cine au fost stăpânii tăi roknari?

El scutură din cap.

— Nu mi-i prea aduc aminte.

— Dar corăbii? Ai fost vreodată pe vas?

— Nu cred. Pe cai, da. Erau cai.

Illvin interveni:

— Noi am mai discutat despre ceea ce îşi putea aduce aminte, atunci când încercam să dau de familia lui. Pentru că sigur a fost prizonier vreme de mai mulţi ani, dacă e vorba de perioada când prinţul de Borasnen a atacat pentru prima dată fortăreaţa din Gotorget, cu doi ani înainte de căderea ei. Am tras concluzia, din anumite lucruri pe care mi le-a spus Goram, că la campania aceea a luat el parte. Dar nu-şi aminteşte prea multe legat de intervalul în care a fost ţinut în captivitate. Din cauza asta am crezut că mintea lui a fost afectată de vreo febră, poate chiar înainte să îmi iasă în cale.

— Goram, îţi mai aduci aminte ce ţi s-a întâmplat de când te-a răscumpărat Lord Illvin? îl întreabă Ista.

— Aha. Asta nu doare.

— Îţi mai aduci aminte ceva din vremea chiar de înainte ca Lord Illvin să te scoată la lumină?

Goram clătină din cap.

— Era un loc întunecat. Îmi plăcea că era răcoare. Putea, în schimb.

— Judecata şi memoria distruse, demonul a sărit, şi totuşi – nu-i mort, medită Ista. Să-şi lase o gazdă în viaţă, după ce a încălecat-o, nu e uşor pentru un demon, din câte am înţeles eu de la dy Cabon; victima şi demonul se înlănţuie până ajung un tot cumva. Uciderea persoanei posedate forţează demonul să iasă.

Ca în cazul lui Umerue. Sau în arderile ritualice cvadriene.

— Nu mă ardeți! strigă Goram.

Se făcu și mai mic, aproape chircit pe vine, uitându-se încovoiat la propriu-i piept.

— Nu o să-ți dea nimeni foc, îi spuse Illvin pe un ton ferm. În orice caz, nu atâta vreme cât ești în Chalion, iar acum nici nu e nevoie pentru că spune ea că demonul a plecat. Nu mai e. Corect?

O ținui pe Ista cu o privire fascinată.

— E dus de-a binelea.

Luând o mare parte din Goram odată cu el, după cum arăta. Se întrebă dacă omul acela *fusesse* servitor, înainte – sau ceva mai mult.

— Hamavik... murmură Illvin. Ce interesant! Și Goram și prințesa Umerue erau acolo în același timp. Oare... distrugerea asta a lui Goram o avea vreo legătură cu demonul din Umerue?

Era o speculație ispititoare. Și cu toate astea...

— Demonul lui Catti nu pare că s-ar fi ospătat cu oșteni. Îmi pare... nu știu cum să zic. Prea feminin. Presupun că mai putem încerca să scoatem informații de la el. Nu cred că felul în care s-a purtat aici ieri e mai tipic pentru un demon decât pentru o ființă umană. Altfel vrăjitorii ar fi cu mult mai speciali, ar ieși în evidență mai mult.

Liss, observă Ista, arăta răvășită rău. Oare vedea un viitor Foix în chipul devastat, timid și uluit al lui Goram? Pe unde era băiatul acela? Ista nu era încă destul de disperată încât să se roage, având în vedere ceea ce credea ea despre rugăciune, dar se gândi că

avea toate șansele să devină disperată dacă mai trăia mult în incertitudinea aceea hidoasă.

Ista vorbi mai departe:

— Învățatul dy Cabon mi-a spus că demonii erau, de obicei, foarte rari – dar nu și în ultimii ani. Că cei de la Templu nu mai văzuseră un asemenea exod din zilele Rigăi Fonsa, acum cincizeci de ani. Nu-mi imaginez ce spărtură în infernul Bastardului îi toarnă înapoi în lume în asemenea număr, însă cam asta încep să-mi imaginez că se întâmplă.

— Din zilele lui Fonsa...

Illvin începu să pronunțe din nou cu dificultate.

— Ciudat.

— Aproape că ți-a expirat timpul, spuse Ista, cu un ochi nemulțumit la funia cea albă de foc care se îngroșa. Aș putea să-ți mai măresc porția.

— Dar ai spus că Arhys ar începe să putrezească, totuși, obiectă Illvin confuz. E aproape vară. Nu putem să-l lăsăm să-i cadă bucăți din el în farfurie când mănâncă, nu-i așa...?

Vocea i se stingea tot mai mult. Se ridică, cuprins de un spasm de disperare.

— Nu! Trebuie să mai fie o cale! Trebuie să găsești o altă cale! Doamnă – ai să mai vii...?

— Da, spuse ea.

Auzind promisiunea ei, dădu drumul la tăblia patului de care se încleștase și alunecă la vale. Chipul i se goli încă o dată de expresie, într-o rigiditate ca de ceară.

Ista rămase iarăși în odăile ei în acea zi, așteptând

cu nerăbdare ca soarele să își parcurgă tranzitul și să răsară iar. Încondeie o altă misivă către Cardegoss și, când soarele ajunse la asfințit, luă la pas curtea de piatră până când chiar și Liss renunță să o mai însoțească și se așează pe o bancă de unde o privi umblând în sus și-n jos. Până a doua zi dimineța, nu făcu decât să ticluiască în minte o altă scrisoare incisivă, adresată provincarului de Tolnoxo, cu toate că nici prima nu avusese cum să ajungă până atunci și nu fusese timp ca să se ia măsuri dictate de conținutul acesteia.

Afară se auziră pași repezi răsunând pe scări; Ista, care rodea în dinți pana cu care scria, își ridică privirea din hârtii și apucă să zărească în fugă coada lui Liss trecând prin dreptul zăbrelelor de la fereastră. Fata traversă apăsat anticamera și își vârî capul pe ușă.

— Roina, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Se întâmplă ceva. Lord Arhys a plecat călare cu un detașament de oameni înarmați – mă duc în turnul de nord, să văd ce se întâmplă.

Ista se ridică atât de grăbită încât fu cât pe ce să își răstoarne scaunul.

— Merg și eu cu tine.

Urcară scara circulară de piatră, care ducea în acel punct de unde puteau avea o vedere panoramică, în urma unui arcaș grăbit, îmbrăcat în livreaua specifică de la Porifors, în culorile cenușiu și auriu. Tustrei se îndreptară către cea mai nordică latură a fortăreței și se uitară peste creneluri.

Pe partea cea mai apropiată de castel, de cealaltă parte a văii ce ducea la râu, terenul se întindea până în

depărtare, cutat de dealuri. Un drum, albit de praf uscat, șerpuia către răsărit, prin ținutul de țară arid, în bătaia soarelui torid.

— Țsta e drumul care vine dinspre Oby, găfăi Liss.

Doi călăreți veneau în galop pe drumul acela, dar siluetele lor erau neclare de la o asemenea distanță. Însă chiar și așa, Ista vedea că unul din ei era voinic, iar celălalt și mai voinic. Cel mai planturos era îmbrăcat cu un veșmânt maroniu peste niște fâșii albe. Mișcarea țeapănă a unui cal care se străduia să meargă la galop mărunț sub greutatea zdruncinată a lui dy Cabon era inconfundabilă pentru ochiul exersat al Istei.

La mică distanță în urma lor, veneau în galop o mână de alți oameni, vreo doisprezece la număr. O escortă...? Nu. *Tunicile înzăuate verzi ale Jokonei, aici, sub ochiul crunt al celor din Porifors?* Ista icni de spaimă. Hăitașii se apropiau amenințător de perechea din frunte.

Cu un târșăit de papuci și fluturându-și mătăsurile, apărură și Lady Cattilara în vârful turnului și alergă ca să privească în vale. Se ridică pe vârfuri și se aplecă peste zid, cu pieptul palid tresăltând.

— Arhys... pe toți zeii, oh. Părintele Iernii aibă-te în pază...

Ista îi urmări privirea. La poalele cetății, Arhys, călare pe cenușiuul lui pag, se aruncase în galop, în fruntea unei trupe de bărbați călare pe drumul care urca. Caii mai slabi erau mânați cu înverșunare să țină pasul cu alonjele celui cenușiu, iar Liss rosti ceva nedeșlușit, dar aprobator la vederea acestei demonstrații de a mânca pământul.

Cattilara respira anevoie, cu gura întredeschisă și ochii mari, nelișiștiți. Scoase un geamăt slab.

— Ce-i? protestă Ista cu jumătate de glas. Doar nu te temi că poate să fie omorât, la urma urmei.

Cattilara îi aruncă o privire posacă, ridică dintr-un umăr și se întoarce ca să privească la cele ce se întâmplau pe drum.

Calul lui dy Cabon, împovărat peste puterile lui, se muncea din greu, pierzând teren. Celălalt călăreț – da, era cu siguranță Foix dy Gura – trase de hățurile propriului cal, făcându-i semn preotului să o ia înainte. Calul lui Foix făcu un salt în drum, împotrivindu-se frâielor, care-l țineau în loc. Foix apucă strâns cu mâna stângă hățurile animalului, înșfăcă mânerul sabiei și se ridică în scări, cu o căutătură feroce aruncată celor de pe urmele lor.

Nu, *Foix!* gândi Ista neputincioasă. Foix era un spadasin puternic, însă prea puțin rafinat, căruia îi lipsea viteza strălucită de reacție a Lordului Arhys; ar fi putut să dovedească unul sau doi, poate chiar trei dușmani, însă ceilalți l-ar fi copleșit apoi. El nu-i văzuse încă pe călăreții salvatori apropiindu-se, aflați dincolo de raza lui de vedere, într-o vâlcea. Se sacrifică pentru a-i scăpa pielea preotului, fără să fie nevoie...

Dădu din nou drumul mânerului spadei, încleștându-și și întinzându-și degetele. Brațul îi țâșni în lături încordat. Din palma lui licări o lumină slabă violacee, iar Cattilara tresări, profund surprinsă. Liss nu reacționează; nu putea să perceapă acea lumină, își dădu seama Ista.

Primul cal din banda celor care se apropiau se

împiedică și căzu cu gâtul înainte, răsturnându-și călărețul. Alți doi veniră buluc peste acesta, înainte să poată fi struniți. Câțiva cai se ridicară în două picioare ori se speriară și încercară să fugă în lături. Foix smulse de frâiele calului său, întorcându-l în loc și o luă la galop în urma lui dy Cabon.

Prin urmare... Foix *și-a păstrat ursul de companie. Și pare-mi-se că l-a învățat să joace.* Ista își umflă buzele, gândindu-se îngrijorată la implicații.

Însă erau alte griji mai presante în acel moment. După ce trecuse de o movilă și o văioagă, dy Cabon îl întâlni pe Arhys. Murgul plin de spume al preotului se clătină oprindu-se și rămase cu picioarele răscrăcănate; cenușiul marmorat se opri în două picioare lângă el. Urmară gesticulări, indicații cu mâna. Arhys își ridică mâna în aer, iar trupa lui se opri în jurul lui. Urmară alte fluturări din mână și ordine date cu voce joasă, estompate de vântul ușor, neinteligibile pentru urechile Istei, aflată la depărtare și la înălțimea aceea teribilă. Săbiile erau scoase din teacă, arcurile încordate, lăncile aliniate, iar compania începuse să se replieze dincoace de culmea drumului.

Calul sfârșit al lui dy Cabon porni împiedicat, la pas, către Porifors, însă mătăhălosul preot rămase răsucit în șa ca să privească peste umăr cum Foix trecea coama dealului. Foix se retrase brusc la vederea trupei înarmate, dar un semn făcut cu palma desfăcută din partea lui Arhys și un altul circular, cu brațul, din partea lui dy Cabon, îl liniștiră. Își sfichiui calul să meargă înainte, schimbă câteva vorbe cu Arhys, se întoarse și își trase sabia din teacă.

Urmă o așteptare cu respirația tăiată. Ista nu mai auzea decât sângele bubuindu-i în urechi, și proteste, o pasăre care ciripea într-un tufiș, un tril prelung, vesel, indiferent, de parcă era o dimineată tihnită. Arhys își înălță sabia și o coborî iute ca un semnal, iar trupa lui se lansă într-un tropot furtunos.

Cei din Porifors trecură coama dealului și se abătură asupra trupei jokoniene prea repede ca cei din primul eșalon să mai poată bate în retragere. Cei din avangarda ambelor tabere se încleștară instantaneu. Jokonienii din ariergardă își înfrânară caii pe cât de tare putură și se împrăștiară, dar nu îndeajuns de iute ca cel puțin vreo două săgeți de arbaletă să-i ajungă. Un călăreț în tunică verde se răsturnă și se prăbuși din șa. Distanța era prea mare ca arcașul ce se afla pe metereze alături de Ista să-i poată lua pe inamici în bătaia armei, riscând să-și irosească săgețile în încăierarea aceea și se pomeni înjurând de neputință, apoi aruncă o privire înspre roină și îngăimă o scuză. Ista îl concedie cu un gest regal, se apucă cu mâinile de piatra fierbinte, zgrunțuroasă și se aplecă peste zid scrutând zarea.

Spada lui Arhys juca în soare, o sclipire încetoșată. Armăsarul lui vânăt era împresurat de o grămadă de cai care nechezau și zvârleau din copite. Un soldat jokonian, care reușise să își desprindă lancea îl lovi repetat, întinzându-se peste capul propriului său animal și îl înghesui strâmb, de-a curmezișul crupei calului unuia care în acel moment își încrucișase spada cu Arhys. Arhys făcu un salt brusc. Cattilara țipă în vreme ce lancea fu smulsă din el, improșcând sânge.

— Stăpânul e lovit! strigă arcașul, aplecându-se peste buza parapetului la fel de încordat ca și femeile. Oh – ba nu! Uite-l că ridică spada. Slăviți fie cei cinci zei!

Călăreții se despărțiră, spadasinul jokonian învârtindu-se în șa. Lăncierul zări o breșă și își mână calul ca să-i urmeze pe camarazii lui care deja băteau în retragere, aplecându-se peste grumazul calului; o săgeată de arbaletă îi zbârnâi pe deasupra capului, îmboldindu-l mai abitir pe drumul pe care apucase.

Fir-ar să fie, vârful lăncii aceleia *lăsase* un semn în umărul lui Arhys; Ista văzuse șocul loviturii în zvâcnetul mâinii jokonianului, aproape smulgându-i sulița din strânsoarea pumnului. Cu toate astea, spada lui Arhys era într-un du-te-vino nestânjenit...

— Liss, urmează-mă!

— Dar, Roina, nu vreți să vedeți ce se întâmplă până la urmă?

— *Urmează-mă!*

Fără să mai aștepte să vadă dacă fata o urma, Ista își sumeți poalele liliachii și lipăi pe scările șerpuitoare, strâmte și întunecate ale turnului. Aproape că veni în nas cu tot zorul, apoi se agăță de peretele exterior și de treapta cea mai lată, dar nu încetini.

Ieși pe ușă, tăie încă o curte, trecu pe sub portic, ajunse în curtea de piatră. O luă în sus pe scări. Pașii ei se auzeau apăsător, trecând prin peristil. Smuci în lături ușa sculptată de la odaia lui Illvin.

Goram ședea ghemuit de-a dreapta lui Illvin, gemând de spaimă. Tunica de in a lui Illvin era sfâșiată, dezgolindu-i torsul. Rândașul aruncă o privire peste

umăr la ea și strigă:

— Doamnă, ajutor!

Servitorul, văzu ea apropiindu-se de pat, își ținea mâinile apăsate pe umărul lui Illvin, înroșite de sânge. Mâneca tunicii era înmuiată și aceea în stacojiu. Ista se apucă să răscolească prin odaie până ce găsi o bucată de pânză care putea fi împăturită în chip de tampon, o înfășură cu partea curată în afară și i-o întinse; Goram întinse mâinile iute, atât cât s-o înșface și să o îndese în rana crestată de pe umărul lui Illvin.

— Nu eu! Nu eu sunt de vină! strigă Goram la ea, cu ochii ieșiți din orbite. S-a întâmplat *din senin!*

— Da, Goram, știu. Nu-i nimic, îl liniști Ista. Te descurci bine.

Mai că fu ispitită să gătuiască funia cea albă de foc și să îi întoarcă spintecătura aceea oribilă posesorului de drept. Dar vedea cât se poate de limpede că acela nu era un moment propice să îl scoată din simțiri și să îl arunce din șa pe Arhys. Dar cel puțin, pleoapele pământii ale lui Illvin nu se mișcau, nu tresăreau, nici nu se strângeau de durere. În starea aceea de amorțeală, putea să fie îngrijit în voie, spălat cu apă cu sare, împuns cu ace de cusut. Așa că Ista se întrebă năucită dacă demonul avea să îi permită să se trezească la amiază în ziua aceea și dacă semnele plăgii cusute aveau să rămână acolo atunci când rana pe care o țineau strânsă urma să treacă în trupul fratelui său?

Ușa se deschise; în fine apăruse Liss.

— Liss. Dă fuga de îndată și caută o femeie care știe să îngrijească răni – breasla Mamei trebuie să fie foarte pregătită prin părțile astea – pune-o să aducă săpun cu

ea și alifii și ace. A! Și o slugă care să care apă.

— Cum? Pentru ce? zăbovi ea curioasă.

— Lordul Illvin e grav rănit.

În clipa aceea, Liss zări sângele și gemu înăbușit:

— Da, Roina. Dar cum s-a putut...?

— Doar ai văzut împunsătura de lance.

— *Oh.*

Fata făcu ochii mari, înțelegând, se întoarse și o luă la goană.

Goram se uită repede sub tamponul acela improvizat și îl lipi la loc. Ista se aplecă și ea peste umărul lui. Nu fusese străpuns atât de adânc pe cât se temuse; gâlgăitul sângelui deja începea să se domolească.

— Bine, Goram. Ține apăsător.

— Da, doamnă.

Ista rămase în așteptare, bâțându-se de pe un picior pe altul, până ce se auziră voci din nou pe coridor. Liss îi deschise ușa unei femei cu șorț, care ducea un coș, și o pofti înăuntru; în urma lor venea un servitor.

— Lord Illvin... începu Ista, aruncându-i o privire scurtă lui Goram, a căzut din pat și s-a lovit la umăr.

În ce? se gândi Ista, simțind că nu o mai ducea mintea să inventeze alte explicații.

Trecu imediat la următoarea idee.

— Îngrijiți-i rana și bandajați-o. Ajutați-l pe Goram să îl spele. Nu vorbiți despre asta cu altcineva decât cu mine, cu Lord Arhys sau Lady Cattilara.

Cei din grupul salvatorilor de la Porifors, care nu plecaseră pe urmele jokonienilor, își petreceau probabil noii oaspeți pe poartă în vremea aceea.

— Liss, urmează-mă!

Capitolul 16

Ista trecu în grabă pe sub arcada din curtea de la intrare, chiar în momentul când un om din slujba lui Arhys se încovoia sub greutatea lui dy Cabon, care era coborât de pe cal, roșu la față și abia mai putând respira. Soldatul îl ajută pe preot să facă câțiva pași clătinându-se, până la umbra unui migdal subțiratic de lângă un zid, unde se prăbuși. Își puse îngrijorat mâna pe fruntea încinsă a lui dy Cabon și îi spuse ceva unui servitor, care dispăru în grabă. Dy Cabon se luptă să își dea jos mantia maronie, fără mâneci, care îi camuflase o parte din sutana albă, lăsând-o să cadă în jurul lui, pe pavimentul presărat cu petale.

Foix, arătând aproape la fel de nădușit și hăituit, sări de pe cal, aruncă frâiele și se duse lângă preot.

— Fir-ar să fie, Foix, horcăi dy Cabon, uitându-se în sus la el, ți-am spus să nu te mai joci cu chestia aia.

— Bine, mârâi Foix în chip de răspuns. N-ai decât să încaleci și să te duci înapoi la marginea drumului ca să ajungi hrană pentru câinii de jokonieni. Haita aia s-ar înfrupta o lună din dumneata.

Servitorul se întoarse, și, la un semn al soldatului, deșartă o găleată cu apă încet deasupra lui dy Cabon, lăsându-i flească odăjdiiile albe, soioase. Dy Cabon nu se feri și nici nu protestă, ci rămase fără vlagă, ridicându-și bărbia și deschizând gura.

Foix dădu din cap recunoscător și luă o cană de tinichea cu apă pe care un alt servitor i-o întinse dintr-

o a doua găleată, o bău pe nerăsuflăte, după care mai scoase una și-ncă una, repetând povestea. Cu o grimasă iritată, mai umplu o cană, se așeză lângă dy Cabon și i-o ridică la buze preotului. Dy Cabon apucă cu o mână tremurătoare cana și o bău hulpav.

Soldatul îi adresă Istei un salut respectuos în vreme ce se apropia și îi șopti:

— Cât pe ce să facă insolație, cel de colo. E un semn rău atunci când un om cu gabaritul lui nu mai asudă. Dar nu vă faceți griji, Roina, o să-l punem noi pe roate.

Foix întoarse capul.

— Roina! strigă el. Slavă zeilor! Sărut mâinile, sărut picioarele!

Îi mai împinse o cană cu apă în mână lui dy Cabon și sări într-un genunchi la poalele Istei, apucând-o de mâini și depunând câte un sărut fierbinte pe dosul fiecăreia.

— Ah! făcu el, lipindu-și-le de frunte, într-un gest mai puțin formal, în schimb cât se poate de sincer.

Nu se ridică imediat, ci își petrecu un picior pe după celălalt și rămase așezat în cruciș și respirând greu, lăsându-și umerii lați să-i cadă de osteneală, de dragul acelei clipe în care se aflau în siguranță. Îi aruncă un rânjel lui Liss, care venise lângă Ista.

— Deci ai reușit să ajungi și tu aici. Ar fi trebuit să îmi dau seama.

Ea îi întoarse rânjelul.

— Da, ar fi trebuit.

— Suntem pe urmele tale de la Maradi. Cei mai rapizi cai erau tot timpul luați din anumite motive.

Zâmbetul ei afectat se transformă într-o

strâmbătură veselă.

El o privi câș.

— Frumoasă rochie. Ce schimbare!

Ea se dădu un pic înapoi, dându-și seama de cum arăta.

— E luată cu împrumut.

Auzind un tropot de copite, Foix ridică privirea și se căzni să se ridice în picioare. Lordul Arhys, flancat de un alt soldat călare, păși pe poartă pe cenușul lui pag, sări din șa și își aruncă frâiele unui lacheu.

— Iată, Roina, se îndreptă Arhys către ea, cu un zâmbet fluturându-i pe buze. Cred că cei pe care i-ați pierdut vi s-au întors.

Foix îi făcu o plecăciune.

— Numai grație ajutorului dumatăle, domnule. Nu am avut timp să mă prezint acolo. Foix dy Gura, la ordinele domniei voastre.

— Chiar dacă nu l-aș fi cunoscut pe fratele tău, spada și dușmanii tăi sunt o recomandare suficientă. Arhys dy Lutez. Eu sunt stăpân peste Porifors. Am să vă fac o primire mai demnă mai târziu, dar mai întâi trebuie să mă ocup de iscoadele mele. Jokonienii ăia nu aveau ce căuta pe drumul ăsta – am luat doi prizonieri în viață, așa că am de gând să descopăr cum de-au ajuns atât de aproape fără să fie văzuți.

Se uită mohorât la Ista.

— Acum îmi lipsește cu atât mai mult Illvin – el stăpânește limba roknară mai bine decât oricine altcineva de aici.

Arhys îi făcu un semn Devotului Pejar, care pătrunse în grabă în curte, încheiat pe jumătate la

tunică și cu centura pusă pieziș, ca să-și salute ofițerul ce i se înapoiase.

— Uite unul din proprii tăi oameni, care să-ți arate ce să faci.

Strigă apoi un servitor.

— Ai grijă ca cei doi să primească tot ceea ce au nevoie până mă întorc eu. Orice ar cere Pejar sau roina, pune-le la dispoziție.

Servitorul îi făcu o plecăciune scurtă de confirmare. Privirea lui Arhys era ostenită, în timp ce trecea pe lângă dy Cabon, care rămăsese ud learcă pe pavaj. Preotul făcu epuizat un semn din mână, o tentativă de binecuvântare, promițându-i alte gesturi ce țineau de etichetă mai târziu.

Arhys se întoarse din nou după cal, dar se opri când Ista îl apucă de mânecă. Ea întinse mâna și îi atinse tunică, sfâșiată și însângerată pe umărul drept, îl pipăi prin haina ruptă, își plimbă degetele pe pielea lui rece și netedă, nevătămată. Își trecu mâna prin fața ochilor lui ca să-i arate în tăcere pata de culoarea carminului.

— Când o să-ți găsești cel mai apropiat răgaz, Marchize, ți-aș sugera să vii să vezi rana fratelui dumitale. Noua rană a fratelui dumitale.

El rămase panicat cu gura întredeschisă; se uită în ochii ei și se cutremură.

— Înțeleg.

— Mergi cu grijă până atunci. Îmbracă-ți cămașa de zale.

— Am plecat în goană...

Pipăindu-și despicătura din haină, se încruntă și mai tare.

— Așa e.

Clătină sever din cap și se aruncă iarăși în spatele calului lui sperios. Făcându-le semn oamenilor lui călare să-l urmeze, ieși pe poartă în galop.

Foix privi în jur și apoi la Pejar, îngrijorat.

— Ferda e aici? E bine?

— E bine, domnule, dar dus în căutarea domniilor voastre, îi răspunse Pejar. Pesemne că a ajuns la Maradi de-acuma. Cred că o să facă înconjurul zonei și o să apară înapoi aici în câteva zile, ocărând că a umblat după potcoave de cai morți.

Foix făcu o grimasă.

— Sper că nu o să apuce pe același drum pe care am luat-o noi. N-a fost deloc ce mi-a dat marchizul de Oby de înțeles că se va întâmpla.

De ce nu sunteți acum în spitalul templului de la Maradi? vru Ista să întrebe, dar se hotărî să mai aștepte. Sufletul lui Foix era la fel de viguros și de echilibrat ca al lui Liss, dar ochiul ei lăuntric depistă o umbră în formă de urs, ascunsă în măruntaiele lui. Părea să simtă privirea ei iscoditoare, căci se ghemui și mai mult, de parcă s-ar fi pregătit de hibernat. Ista făcu un semn servitorului care aștepta, deoparte, ordinele ei.

— Îngrijește-te ca oamenii ăștia să fie degrabă schimbați de haine, mai ales preotul, și cazați în încăperi vecine cu a mea.

— Da, Roina.

Îi spuse mai apoi lui Foix:

— Trebuie să stăm de vorbă în legătură cu – totul, de îndată ce se va putea. Pune-l pe Pejar să te aducă la

mine în curtea de piatră, imediat ce îți revii.

— Da, spuse el nerăbdător, trebuie să auzim povestea domniei tale. La Oby nu s-a vorbit ieri decât despre ambuscada Lordului Arhys.

Ista oftă.

— Atâtea lucruri cumplite mi s-au întâmplat de atunci, încât aproape am uitat de asta.

El ridică din sprâncene.

— Oh? O să ne grăbim să venim la domnia ta, în cazul ăsta.

Îi făcu o reverență și se întoarse să îi dea o mână de ajutor servitorului care încerca să îl înduplece pe dy Cabon să se ridice de jos. Foix părea destul de obișnuit cu asta, ca și cum în ultima vreme, devenise o a doua natură pentru el să îl ridice pe grăsan și să-l forțeze să se miște pe picioarele lui; mormăielile lui dy Cabon îi erau totuna. Din preotul cel fleșcăit nu picurau stropi, cât mai degrabă ieșeau aburi, dar se părea că își mai revenise din starea de dinainte.

Pasul ușor al Cattilarei răsună în galeria acoperită. Bărbații întoarseră capul. În ciuda debilității sale supraîncinse, dy Cabon zâmbi cucerit pe loc. Foix clipi și rămase locului.

— Unde e domnul meu? întrebă Cattilara neliniștită.

— A plecat călare înapoi, cu iscoadele lui, îi spuse Ista. Se pare că lovitura aceea de lance pe care am văzut-o noi și-a găsit o altă țintă.

Cattilara făcu ochii mari. Întoarse capul către curtea pietruită.

— Da, îi confirmă Ista bănuiala. I se dau îngrijiri

deocamdată, oricum.

— Oh. Ce bine.

Suspînul uşurat al Cattilarei era prematur, după părerea Istei. Fata nu avusese timp să digere vestea. Dar nu prea părea să accepte adevărul.

— Lord Arhys se va întoarce până la amiază – fără îndoială.

Cattilara se bosumflă la ea.

Ista continuă:

— Lady Cattilara dy Lutez, Marchiză de Porifors, permiteţi-mi să vi-l prezint pe ghidul meu spiritual, învăţatul dy Cabon, şi pe Foix dy Gura, ofiţer-devot din Ordinul Fiicei. L-aţi cunoscut deja pe căpitanul şi fratele lui, Ferda.

— A, da, răspunse Cattilara schiţând absentă o reverenţă. Bine aţi venit la Porifors.

Făcu o pauză, întorcându-i o privire nesigură lui Foix. Pentru o clipă, rămaseră amândoi încordaţi, ca două pisici care se iau la ochi. Umbrele celor doi demoni ascunşi în cei doi erau atât de închistate în prezenţa Istei, că era greu să ghiceşti reacţia lor în urma acestei apropieri, dar nu părea o întâmpinare veselă. Liss, care observase lipsa de reacţie a lui Foix, tipic bărbătească la vederea încântătoarei marchize, se luminează uşor la faţă.

Ista gesticulă înspre servitorul care aştepta şi adăugă, cu o emfază intenţionată.

— *Lord Arhys* i-a poruncit în mod expres acestui servitor să se îngrijească de nevoile lor. Preotul este teribil de epuizat din cauza arşitei şi ar trebui îngrijit de îndată.

— Oh, da, fu de acord Cattilara destul de vag. Vă rog, continuați. Am să vă fac o primire mai adecvată... mai târziu.

Făcu o reverență, Foix o plecăciune, iar ea urcă grăbită scara, în fâlfâitul mătasurilor. Foix și dy Cabon pleacă în urma servitorului, probabil acolo unde erau încartiruiți oamenii Fiicei.

Cuprinsă de un fior de neliniște, Ista o privi pe Cattilara îndepărtându-se. Își aminti dintr-o dată de mărturia Lordului dy Cazaril cum că erau căi mai lente prin care demonii își ucideau gazdele. Cum erau tumorile, de exemplu. Oare se formase deja una? Încercă să citească în substanța sufletească a Cattilarei vreo umflătură neagră de șubrezeală și putreziciune. Fata arăta tulbure, așa că era greu să fii sigur. Ista își imaginează deja urmările – pătimașa Cattilara, înnebunită de nădejde, insistând că simptomele nu indicau decât mult-așteptata ei sarcină, păzind cu o gelozie strașnică un pântece care se umplea degrabă, dar nu cu viață, ci cu moarte... Ista tremură de spaimă.

Ilvin are dreptate. Trebuie să găsim o cale mai bună. Și asta cât mai repede.

Nu trecu nicio oră până când cei doi rătăciți se întoarseră la Ista în curtea pietruită. Amândoi arătau mult mai înviorați, după ce li se încropise o baie bună, împroșcați cu găleți pline, șiroind de apă. Cu părul ud și pieptănat, în straie uscate, chiar dacă nu tocmai curate, în orice caz, mai puțin pătate de sudoare, ei reușiră să se prezinte, într-o replică rufoasă a stilului de la curte, în cinstea ei.

Ista îl pofti cu un gest pe preot, să se așeze lângă ea, pe o bancă din piatră în umbra arcadei. Foix și Liss se așezară la rândul lor, la picioarele ei. Liss petrecu un moment aranjându-și grațios poalele ample ale rochiei cu care nu era obișnuită.

— Roina, povestiți-ne despre bătălie, începu nerăbdător Foix.

— Fratele tău are o perspectivă mai bună asupra acestui episod. Află de la el ce s-a întâmplat, atunci când se întoarce. Aș vrea să aud povestea voastră mai întâi. Ce s-a întâmplat după ce v-am lăsat pe drum?

— N-aș spune că ne-ați lăsat în voia sorții, obiectă dy Cabon. Mai bine zis ne-ați *salvat*. Ascunzătoarea dumitale a fost bună, sau dacă nu, zeul mi-a ascultat rugăciunile din inimă. Și din rărunchi. Îmi era frică să-mi ascult până și gândurile.

Foix sforăi aprobator.

— Aha. Am petrecut o oră groaznică, ghemuiți în apa aia rece – pare mult mai îmbietoare acum, privind în urmă – ascultând pașii jokonienilor care treceau pe deasupra capetelor noastre. În cele din urmă ne-am târât afară de sub podeț și am tăiat-o prin tufișuri, încercând să ne ferim de ochii celor de pe drum, dar să ne și ținem după voi. Mai mult am mers în patru labe. Se întunecase de-a binelea când am ajuns în sătucul acela de la răscruce și sărmanii săteni tocmai începeau să se întoarcă pe furiș înapoi la casele lor. Un pic mai sărace acum, că lăcustele alea de jokonieni trecuseră pe acolo, dar se putea și mai rău. O luaseră pe Liss mai mult ca sigur drept o nebună la început, dar în momentul acela o laudau ca pe o sfântă trimisă de

însăși zeița primăverii.

Liss zâmbi mânzește.

— Nu-i de mirare că le-am părut o smintită când am năvălit acolo zbierând. Noroc că aveam livreaua cancelărească pe mine. Mă bucur că m-au ascultat. N-am așteptat să văd ce fac.

— Asta ni s-a spus și nouă. Preotul era terminat deja...

— Las' că nici tu nu stăteai mai bine, bombăni dy Cabon.

— Așa că am acceptat un adăpost de pomană în noaptea aceea. Nu conținesc să mă minunez atunci când văd că oameni care au atât de puțin, împart din puținul lor cu străinii. Dar-ar zeii să se pogoare toate binecuvântările asupra lor, căci tocmai își luaseră toată partea de ghinion pentru un an întreg cel puțin. I-am convins să ne împrumute un asin pentru preot, dar au trimis cu noi și un băiat ca să fie siguri că o să-l înapoiem și am pornit spre Maradi a doua zi, de dimineață, pe urmele lui Liss. Eu aș fi preferat să venim după domnia ta, Roina, dar nu așa neechipați cum eram. Aveam nevoie de o armată. Pesemne că zeița mi-a auzit gândul, căci am și găsit una la câteva ore mai târziu, venind pe drum. Provincarul de Tolnoxo ne-a împrumutat cai și vă dați seama că am și sărit să mă alătur trupei lui. Am fi precupețit niște eforturi în plus dacă i-am fi lăsat să vină după noi în sat, pentru că a trebuit să trecem din nou pe acolo în după-amiaza aceea – să le lăsăm măgarul, dar măcar l-am făcut fericit pe stăpânul lui.

Îi aruncă o privire scurtă lui dy Cabon.

— Probabil că ar fi trebuit să îl trimit pe dy Cabon la templul din Maradi – poate că ar fi ajuns-o din urmă pe Liss – dar n-a vrut în ruptul capului să se despartă de mine.

Dy Cabon încuviință printr-o mormăială surdă:

— Am irosit două zile nenorocite în echipajul lui dy Tolnoxo. Fiecare părticică cu care atingeam șaua calului era plină de vânătaï de-acum, dar chiar și eu îmi dădeam seama că ne mișcăm prea încet.

— Da, în ciuda urltelor mele, se strâmbă Foix. Tolnoxanii s-au dat bătuți la hotar, pretinzând că șirul jokonian s-ar fi despărțit în zeci de părți și s-ar fi împrăștiat și că numai oamenii din Caribastos, care își cunoșteau ținutul, mai aveau vreo șansă să îi prindă în plasă. Le-am spus că nu era nevoie decât să mergem după o parte din ei. Dy Tolnoxo mi-a spus că n-am decât să-mi iau calul și să încerc, iar eu era cât pe ce să o fac ca să-l sfidez. Așa ar fi trebuit să și fac; aș fi ajuns la timp să prind petrecerea de bun-venit pe care le-o pregătise Lordul Arhys. Numai că preotul era înnebunit să mă aducă înapoi la Maradi, pentru toate avantajele *care* s-au adevărit în cele din urmă, iar eu eram îngrijorat din pricina lui Liss, așa că m-am lăsat convins.

— Nu înnebunit, negă dy Cabon. Doar îngrijorat, am văzut cu ochii mei muștelea alea.

Foix pufni exasperat.

— Dar vrei să *încetezi odată* cu blestematele alea de muște? Doar nu erau animăluțele nimănui. Mai erau vreun milion în grămada aia de bălegar de unde au venit. Doar nu s-au sfârșit muștele din Tolnoxo. N-o să

ne apucăm să le protejăm!

— Nu ăsta-i baiul, știi foarte bine.

— Muște...? întrebă Liss nedumerită.

Dy Cabon se întoarse către ea ca să-i explice zelos și scos din fire cum stăteau lucrurile.

— S-a întâmplat după ce am plecat din tabăra lui dy Tolnoxo și am ajuns într-un final la templul din Maradi. A doua zi dimineață. Am intrat în camera lui Foix și l-am descoperit făcând instrucție cu o mână de muște.

Liss strâmbă din nas.

— Ib... Nu putea să le strivească?

— Nu – nu-i asta – mergeau în cerc. Într-o defilare, ca la paradă, înainte și înapoi pe blatul mesei, în șiruri.

— Muște încolonate, murmură Foix neputând să se stăpânească.

— Făcea experimente pe spinarea demonului, asta făcea, spuse dy Cabon. Și doar îi spusese să lase creatura aia în pace!

— Nu erau decât *niște muște!*

Rânjetul de stânjeneală al lui Foix se strâmbă.

— Pun răvășag, se descurcau mai bine decât niște recruți pe care am încercat eu să-i antrenez.

— Începuseși să te îndeletnicești cu lucruri necurate, se încruntă preotul. Și nu ai încetat nici acum. Ce-ai pus la cale de l-ai făcut pe calul ăla jokonian să se împiedice?

— Nimic împotriva firii. Mi-am însușit perfect predica dumitale – numai zeul dumitale știe de câte ori mi-ai repetat-o!

— Nu poți să pretinzi că toată învâlmășeala aia nu a

venit direct prin voința demonului – ce morman splendid se adunase! Nu? Și nici că a fost spre binele nostru! Dacă vrăjitorii din ordinul vostru o fac, de ce n-aș putea să o fac și eu?

— Aceia sunt supravegheați și instruiți corect!

— Zeii sunt martori că dumneata cu siguranță mă supraveghezi și mă instruiști. Și ajungem tot acolo, am impresia, presupuse Foix. *În orice caz*, își reluă el firul povestirii, în Maradi ni s-a spus că Liss a plecat călare către fortăreața Oby din Caribastos, gândindu-se că era cel mai nimerit loc unde o putea găsi pe roină. Sau dacă nu pe ea, atunci pe cineva potrivit care să plece în căutarea ei. Așa că am pornit și noi tot într-acolo, cât de repede am fost eu în stare să-l fac pe dy Cabon să meargă. Am ajuns la două zile după ce plecase Liss de acolo, dar am aflat că roina era salvată și în siguranță la Porifors, așa că ne-am îngăduit să rămânem o zi ca să își odihnească preotul părțile învinețite de șaua calului...

— Și tu pe-ale tale, bombăni dy Cabon.

— Și am urmat calea către Porifors, spuse Foix ridicând aici tonul vocii, pe un drum despre care marchizul de Oby ne-a spus că este perfect sigur și imposibil de ratat. A doua parte a sfatului pe care ni l-a dat, s-a dovedit a fi adevărată. Pe lacrimile Fiicei, mi-am închipuit că jokonienii se întorseseră ca să își ia revanșa, iar noi aveam să pierdem cursa chiar la o aruncătură de băț de refugiul nostru.

Dy Cabon se frecă la frunte cu un gest precaut și îngrijorat. Ista se întrebă dacă pârjolul primejdios prin care trecuse dimineață nu-i lăsase o durere de cap

persistentă.

— Sunt foarte îngrijorată în legătură cu demonul lui Foix, spuse Ista.

— Și eu la fel, răspuse dy Cabon. Am crezut că cei de la Templu pot să-i găsească leac, dar nu-i chip. Ordinul Bastardului a pierdut-o pe sfânta din Rauma.

— Cine? făcu Ista.

— Preoteasa zeului nostru din Rauma – e un oraș în Ibra, nu departe de munții de la hotar – ea era mijlocitoarea vie a miracolelor zeului – vă mai aduceți aminte de dihorul ăla, Roina? Și ce v-am spus despre el?

— Da.

— Pentru că stihiile cele slabe și-au găsit culcuș în trupul animalelor, era de ajuns să ucizi animalul cu pricina în prezența preotesei aflate pe moarte, pentru ca ea să-l poarte înapoi la zeu.

— Deci asta a fost soarta bietului dihor, spuse Ista.

— Bietul de el, zise Liss.

— Așa este, recunosc dy Cabon. E crud pentru un animal nevinovat, dar ce-ați prefera? Asemenea întâmplări sunt destul de rare în mod obișnuit.

Își luă un răgaz să-și tragă sufletul.

— Cvadrienii folosesc o metodă asemănătoare pentru a se descotorosi de vrăjitori. Un leac mai rău decât boala. Dar, se mai și întâmplă, rar ce-i drept, să apară un sfânt, hărăziți de zeu cu darul ăsta.

— Ce fel de har? întrebă Ista căznindu-se să-și păstreze calmul.

— Harul de a scoate un demon dintr-o ființă omenească și de a-l trimite înapoi la zeu, dar lăsând

persoana aceea în viață. Și chiar cu sufletul și mintea nevătămate, sau aproape, dacă totul merge bine.

— Și... care-i chichița?

El ridică din umeri.

— N-o cunosc.

Ista nu-și mai putu stăpâni exasperarea care i se trăda în glas.

— Dar ai dormit *la toate* orele de seminar, acolo la Casilchas, dy Cabon? Rostul dumitale era să-mi fii conducător spiritual! Pe cinstea mea, nu ești în stare nici măcar să dirijezi o pană de pe o pagină pe alta!

— Nu-i niciun fel de chichiță, răspunse el încolțit; E un *miracol*. Nu poți să scoți minuni din cărți, ca pe descântece.

Ista scrâșni din dinți, înfuriată și rușinată deopotrivă.

— Da, îngăimă ea pe o voce scăzută. Știu.

Se lăsă pe speteaza băncii.

— Și... ce s-a întâmplat cu sfânta aceea?

— A fost ucisă. De aceeași bandă de năvălitori jokonieni care ne-au ajuns pe urme în Tolnoxo.

— Aha, oftă Ista. Despre preoteasa aceea e vorba. Am auzit de ea. Sora vitregă bastardă a marchizului de Rauma, așa mi-a spus una din femeile luate captive. *Siluită, torturată și arsă de vie pe dărâmăturile Turnului Bastardului. Așa îi răsplătesc zeii pe cei care-i slujesc.*

— Ea e? întrebă dy Cabon curios. Adică... ea era.

Liss interveni și ea indignată:

— Ce blasfemie, să omori o sfântă! Lord Arhys a spus că din trei sute de oameni care-au plecat din Jokona, nu s-au mai întors mai mult de trei în viață.

Acum înțelegem de ce!

— Ce *irosire*.

Spunând acestea, preotul își făcu semnul sfânt.

— Dar dacă e adevărat, atunci a fost cu siguranță răzbunată.

— Aș fi cu mult mai impresionată de zeul tău, dy Cabon, spuse Ista printre dinți, dacă ar fi putut să prețuiască viața cuiva protejând-o pur și simplu la timpul potrivit, decât să o răscumpere cu moartea a trei sute de alți oameni, într-o răzbunare de prost gust, mai târziu.

Inspiră cu mare greutate și adăugă:

— Mi-a revenit vederea interioară.

El întoarse brusc capul și o țintui cu o privire fixă.

— Cum s-a întâmplat asta? Și când?

Ista pufni.

— Erai și dumneata acolo. Sau ceva pe-aproape. Mă îndoiesc că ai uitat *visul acela*.

Din roșu ce era la față, dy Cabon se făcu stacojiu, apoi pâli. Dădea să spună ceva, dar nu putea articula nicio vorbă. Se înecă și încercă din nou.

— A fost *aievea*?

Ista își duse mâna la frunte.

— M-a sărutat pe frunte, aici, așa cum a făcut-o și Mama Lui odată, lăsându-mi o povară apăsătoare în acel loc. Ți-am spus că lucruri foarte grave s-au întâmplat aici. Țsta e cel mai puțin grav dintre ele. V-a ajuns vreun zvon la urechi în Oby, în legătură cu uciderea Prințesei Umerue de către un curtean gelos de-al ei, care s-a petrecut acum vreo două-trei luni, aici, la Porifors? Și despre înjunghierea lui Ser Illvin dy

Arbanos?

— A, da, spuse Foix. Era cel mai discutat zvon, după cel al salvării domniei voastre. Lord dy Oby spunea că îi pare tare rău să audă de Lord Illvin și că Lord Arhys probabil că îi duce tare mult lipsa. Îi cunoștea pe cei doi frați de demult, zicea, cu mult timp înainte să devină socrul Lordului Arhys și mai zicea că întotdeauna cei doi au cârmuit împreună, în lung și-n lat colțul ăsta din Caribastos, de vreo douăzeci de ani, că erau ca mâna lui dreaptă și stângă, la frâiele țării.

— Ei bine, aceea n-a fost adevărata poveste a crimei.

Foix privi interesat, deși oarecum sceptic; dy Cabon părea și el interesat și extrem de îngrijorat.

— Mi-am petrecut trei zile ca să dau de ıtele poveștii ăsteia, printr-un hățiș de minciuni și piste false. Umerue o fi fost ea o prințesă înainte, dar la vremea când a ajuns aici, era o vrăjitoare devorată de un demon. *Trimisă*, iar partea asta o cred, ca să corupă Porifors și să îl dea pe mâna cuiva de la curtea din Jokona, sau din apropiere. Influența pe care lucrul ăsta l-ar fi putut avea asupra apropiatei campanii de la Visping, mai ales dacă trădarea n-ar fi fost dezvăluită decât în momentul cel mai critic posibil, o las la latitudinea imaginației tale militare, Foix.

Foix clătină încet din cap. Prima parte, o pricepuse fără probleme. Cât despre ceea ce avea să vină însă...

— Într-o încăierare tainică, și Umerue și Lord Arhys au fost uciși.

Dy Cabon clipi nedumerit:

— Roina, poate vreți să spuneți Lord Illvin. Tocmai l-am cunoscut pe Lordul Arhys.

— Exact cum auzi. Demonul a sărit în soția lui Arhys – o greșeală în ceea ce îl privește, pentru că ea a pus de îndată căpăstrul pe el și l-a obligat să îi îndese lui Arhys sufletul ciuntit în trupul mort, furând vigoarea fratelui său mai tânăr, Illvin, pentru a menține cadavrul în mișcare, la fel ca înainte. Un soi denaturat de magie a morții – am să vă rog, învățate, să îmi expuneți filosofia teologică în legătură cu aspectul ăsta, cu prima ocazie când vom avea timp să stăm de vorbă. Apoi marchiza a pretins că Illvin era rănit, iar prințesa omorâtă de amplexul ei jokonian, pe care chiar ea l-a pus pe fugă.

— Prin urmare asta am simțit prima oară când am văzut-o, șopti Foix, părând edificat acum. Un alt demon.

— Am fost de față când fiecare a mărturisit adevărul, întări Liss spusele stăpânei sale. E foarte adevărat. L-am interogat chiar și pe demon, deși nu prea ne-a fost de folos. Când Lordul Arhys a fost lovit în luptă în dimineața asta de către lăncierul ăla jokonian, tăietura a apărut pe trupul Lordului Illvin. A fost ceva îngrozitor și supranatural.

Adăugă apoi îngândurată:

— Și sângera ca un porc înjunghiat. În fine, așa arăta – cred că se mai întâmplă să se înjunghie porci și cu lancea.

Ista privi în soare și măsură umbrele tot mai scurte din curtea de piatră.

— Peste puțin timp, o să vorbiți cu toți cei în cauză și o să vă convingeți voi înșivă. Dar, dy Cabon, ascultă! Nu știu de ce m-a adus zeul tău în casa asta a jalei. Nu

știu ce, sau cine, poate fi salvat din încâlceala asta înfiorătoare. Știu doar că la un moment dat, într-un fel sau altul, demonul trebuie să fie scos din Lady Cattilara. E turbat să scape, cu tot cu trupul ei, de preferat, dar n-o să facă decât să o ucidă ca să zboare într-un alt trup, dacă are ocazia. Arhys e tot mai subrezit, cu trupul și, mă tem că și cu mintea la fel. Mai rău – am bănuiala că sufletul lui a devenit deja un strigoi. Lord Illvin se stinge încet, fiind vlăguit de vrăjitoria asta de mai multe resurse decât își poate el reface. Odată ce moare el, s-a sfârșit și fratele lui, iar Cattilara, cred, va fi înghițită de demonul ei.

Ista se opri, își trase sufletul, privi împrejur la chipurile oripilate care se holbau la ea. Nu numai unul din ei, își dădu ea seama, simțind că o trece un fior de gheață pe spate, toți se uitau la ea de parcă îi plecase mintea pe coclauri. Cu toții se uitau la ea de parcă urma ea să le spună ce aveau de făcut în continuare.

Se auzi zgomotul unor cizme străbătând apăsător coridorul acoperit de arcade. Ista ridică privirea ca să dea cu ochii de Lord Arhys în timp ce intra, văzând-o acompaniată de micuța ei suită și apropiindu-se. Se opri și îi făcu o plecăciune, apoi rămânând oarecum descumpănit la privirile șovăitoare, iscoditoare pe care și le atrase de la noii oaspeți.

— Lord Arhys, îi adresă Ista o înclinare din cap în semn de recunoaștere.

— Le-am adus la cunoștință căpitanului escortei mele și conducătorului meu spiritual starea de lucruri de aici de la Porifors. E nevoie ca ei să o cunoască, pentru a mă putea păzi și sfătui cât mai bine.

— Înțeleg.

El își preschimbă grimasa într-un zâmbet silit. Păstră tăcerea o clipă ca și cum ar fi cumpănit la cele ce trebuia să spună în apărarea sa – să ceară scuze pentru că era mort, poate? – apoi, aparent dându-se bătut într-un asemenea impas, trecu la treburile mai urgente.

— Iscoadele mele au fost trimise în recunoaștere, dar nu s-au întors încă. Prizonierii noștri nu au fost prea cooperanți, dar se pare că patrula lor era un soi de filtru pentru o altă forță armată mai numeroasă, având sarcina de a tăia orice legătură de pe drumul dintre Porifors și Oby. Iar acel atac asupra lui dy Gura și a preotului a fost prematur într-o manieră pe care nu am izbutit să o scoatem de la ei, cu toate chinurile la care i-am supus. Ne luăm măsuri de precauție – ne umplem butoaiile, dăm de veste în cetate, trimitem călăreți care să alerteze zonele mărginașe pentru a sta de veghe. N-am aflat nimic de o astfel de forță jokoniană de la oamenii mei de la hotar, dar... am fost foarte tare abătut de la îndatoririle mele în ultimele zile.

Ista își țuguie buzele izbucnind de mânie și îngrijorare.

— Un atac din partea Jokonei? De ce acum?

El ridică din umeri.

— Represalii întârziate pentru moartea prințesei lor? Ne-am așteptat la așa ceva înainte să se întâmple asta. Sau... o încercare mai puțin întârziată de a recâștiga un trofeu important pe care l-au pierdut de curând.

Privirea lui ațintită asupra ei era gravă.

În ciuda căldurii ucigătoare, pe Istă o apucă un

tremurat.

— N-aș vrea să abat asemenea necaz asupra niciunei gazde, iar dumitale cu atât mai puțin. Poate că... ar trebui să mă îndrept spre Oby.

Să fugă? Era o lașitate care să momească dușmanul destul de rezonabilă. Să plece din castelul acela, din încurcătura aceea, să lase sufletele acelea chinuite și întunecate să se scufunde sub greutatea gândirii lor greșite, a nenorocirii și a iubirii lor... putea să fugă. Putea.

— Poate, îi răspunse el încuviințând vag din cap. Dar numai dacă putem fi siguri că am asigurat drumul, altminteri n-am face decât să vă aruncăm în mâinile jokonienilor, ca pe un plocon deja despachetat. Trebuie să plec în recunoaștere în după-amiaza asta – nu pot să mă opresc acum. Trebuie să mă înțelegeți, adăugă el pe un ton ciudat de grav. Nu trebuie să mă opriți acum.

— Dacă tot nu știu cum aș putea să o fac, oftă ea, ești în siguranță din punctul ăsta de vedere deocamdată. Cât despre alte piedici, nu pot să mă pronunț.

— Va trebui să-mi iau porția de odihnă în curând...

— Lui Illvin trebuie să i se dea ocazia să se hrănească, mai ales acum, spuse ea alarmată.

— Asta îmi doresc și eu. Dar aș vrea să-i văd rana, mai întâi.

— Ah. Asta ar fi un lucru înțelept, cred.

Cum el părea să se aștepte să îl însoțească, se ridică și îl urmă pe scări, cu oamenii ei venind din urmă, plini de o curiozitate stăpânită. Goram se alarmă văzând intrând atâta lume în încăpere, dar Ista încercă să îl

liniștească cu câteva cuvinte blânde; păru să fie mai împăcat atunci când Liss îl bătu prietenește pe umăr. La porunca marchizului, îi desfăcu lui Illvin bandajul cel proaspăt. Arhys îl cercetă scurt, cu un ochi format și înverșunat. Foix și dy Cabon iscodeau cu un interes rezervat ruptura însângerată din tunica lui Arhys în vreme ce acesta se apleca tăcut asupra fratelui său. De îndată ce marchizul se întoarse, ei se îngrămădiră la marginea patului ca Liss să le povestească în șoaptă cele întâmplate.

Arhys strângea mânerul spadei și-apoi își descleșta pumnul neputincios. Îi șopti Istei, care-i stătea alături, un pic mai departe de pat.

— Mărturisesc, în ansamblu, nu-mi pare rău că mi-au ieșit în cale soldații ăia jokonieni azi dimineață. Cred că o parte din mine începuse să spere într-o moarte mai bună. Mai puțin... înjositoare, decât prima, mai puțin rușinoasă pentru onoarea tatălui meu. Acum încep să văd că planul ăsta nu are cum să meargă.

— Da, îl aprobă Ista.

— Mă simt de parcă aș fi pierdut într-un labirint întunecat, nefast și nu pot găsi calea de ieșire.

— Da, încuviință din nou Ista. Dar... cel puțin nu mai ești singur în acel labirint.

Un zâmbet tremură pe buzele lui; o strânse tare de mână.

— Într-adevăr. Se strânge cercul de tovarăși în jurul meu de când zeii v-au îndrumat pașii încoace. Asta-i o alinare mai mare decât m-aș fi așteptat.

Sosi și masa. Lord Arhys se scuză pentru a se retrage; Ista avea convingerea că avea să-și găsească un

adăpost sigur în patul lui, atunci când leșinul de la miezul zilei urma să îl doboare. Ea își conduse oamenii afară din încăpere, ca să îi lase lui Goram răgaz să facă cele trebuincioase, dar îi porunci lui dy Cabon să rămână, să asiste și să fie atent.

Sprijinită de balustrada peristilului, îl urmări pe Lord Arhys dispărând din nou, lăsând în urma lui fumul subtil al unui suflet decadent. Se scărpină în palmă, unde mai simțea încă strânsoarea palmei lui.

Aș putea să plec departe de aici. Nimeni de aici nu poate face asta, numai eu pot.

Dacă aș alege varianta asta.

Capitolul 17

Cu privirea încărcată de neliniște, Foix își sprijini coatele de balustradă, alături de Ista, urmărindu-l pe Lord Arhys în vreme ce pleca.

— Excepțional om! remarcă el. Dacă ținta vrăjitoarei jokoniene a fost să elimine Poriforsul de pe harta strategică, să îi anihileze puterea ca fortăreață... s-ar putea chiar să fi reputat un succes, cu tot eșecul de care a avut parte, după ce a schilodit un asemenea conducător. Sau chiar mai rău de atât, ferească-ne Fiica!

Liss se apropie și ea ca să se rezeme de balustradă, de cealaltă parte a Istei, ascultând și încruntându-se îngrijorată.

— Ce ai simțit în legătură cu demonul ăla, când ai întâlnit-o pe Cattilara în curtea de la intrare? îl întreabă Ista pe Foix.

El ridică din umeri.

— Nimic aparte. Am simțit... că m-a furnicat ceva. Neliniște am simțit.

— Nu l-ai văzut, înstăpânit pe sufletul ei, ca o umbră?

— Nu, Roina, spuse el șovăielnic. Dumneata ești în stare să îl vezi?

— Da.

Tuși încurcat.

— Ah... îl poți vedea și pe al meu?

Își frecă pânțele distrat.

— Da. Arată ca umbra unui urs, tupilat într-o grotă. Îți vorbește cumva?

— Nu... chiar. Ei, mă rog, un pic. Nu cu vorbe, dar pot să-l ascult, dacă stau liniștit și sunt atent. E mult mai calm și mai vesel decât era la început. Îmblânzitor de fiare, asta sunt.

Ridică un colț al gurii într-un rânjel șiret.

— Am început să-l învăț niște trucuri, atunci când preotul nu stă pe capul meu.

— Da, l-am văzut pe cel de pe drum. Foarte isteț din partea voastră, dar foarte periculos. Ai vreo idee despre ceea ce era, sau unde era înainte să te găsească pe tine?

— Un urs, care colinda în sălbăticie. O pasăre, înainte de asta, cred, pentru că nici ursul, nici eu n-am mai văzut munții de sus, iar acum se pare că am memoria unor astfel de lucruri. Confuze, e drept, dar nu cred că am visat. Înghițeam insecte uriașe, îh. Numai că nu erau îh. Căh! Înainte de asta... nu mai știu. Cred că nu-și amintește cum s-a născut, tot așa cum nici eu nu-mi aduc aminte de pe vremea când eram în fașă și scânceam. A existat într-o asemenea formă, dar nu are putere de judecată.

Ista se îndreptă, întinzându-și mădularele dureroase.

— Când ne-om întoarce în odaia Lordului Illvin, să fii atent la servitorul lui, Goram. Cred că înainte a fost posedat și el de un demon, așa ca tine acum.

— *Rândașul* a fost vrăjitor? Ha. Ei bine, de ce nu? Dacă un demon se poate adăposti într-un urs, de ce n-ar face-o și cu un prostovan?

— Nu cred că a fost întotdeauna un prostovan. Am

impresia că s-ar putea să fi fost pe vremuri un ofițer al cavaleriei în armata Rigăi Orico, înainte să fie luat prizonier și trimis în sclavie, fără a fi răscumpărat. Cercetează-l pe Goram îndeaproape, Foix. Ar putea fi oglinda ta.

— Oh, făcu Foix, cutremurându-se un pic.

Cuta dintre sprâncenele lui Liss se accentuă.

În cele din urmă, ușa cioplită se deschise, iar Goram le făcu semn să intre. Așternuturile fuseseră schimbate, cămașa însângerată zvârlită, iar Illvin era îmbrăcat ca pentru a primi vizite, cu tunică și pantaloni și cu părul legat la spate. Ista fu recunoscătoare în sinea ei că apărea atât de prezentabil în fața companionilor ei. Goram îi aduse un scaun, și, făcând mici plecăciuni, o așeză pe el la marginea patului lui Illvin.

Dy Cabon o informă în șoaptă:

— Tocmai am văzut cum s-au închis rănilile. Extraordinar!

Lord Illvin se scărpină ușor la umăr și îi zâmbi Istei.

— Se pare că am ratat o dimineață plină, Roina, deși nu prea. Înțeleptul dy Cabon mi-a povestit despre călătoria lui periculoasă. Mă bucur că însoțitorii domniei tale s-au întors. Sper că inima dumitale e mai pe pace acum.

— Foarte mult.

Dy Cabon luă scăunelul de la piciorul patului, un loc destul de precar unde să își cocoațe trupul mătăhălos. Ista îl prezentă pe Foix și îi relată pe scurt și abrupt incidentul lui cu ursul, în chip de preambul al descrierii spectacolului pe care l-a dat pe drum. Goram se învârtea agitat pe lângă pat, vârându-i câte o

îmbucătură în gură lui Illvin, în timp ce el asculta.

Încruntat, Illvin se eschivă în fața unei bucăți de pâine și spuse:

— Ca o asemenea cavalcadă să ajungă atât de aproape de Porifors arată ori că vreun nechibzuit de jokonian cu caș la gură a venit să se dea în stambă, ori că în urma lor vine ceva. Ce spun iscoadele noastre?

— Au plecat, dar încă nu s-au întors, spuse Ista. Lord Arhys se pregătește, ne-a spus, și a dat sfară în țară.

— Bun.

Un pic mai liniștit, Illvin se sprijini în perne.

— Să mă ajute zeii, dar zilele astea fug pe lângă mine ca orele. Ar trebui să fiu acolo, călare, acum!

Ea îi mai spuse:

— I-am spus fratelui tău să-și poarte cămașa de zale.

— Ah, făcu el. Da.

Cu dinții încleștați, bâjbâi din nou cu mâna stângă după înșelătoarea rană de pe umăr. Își îndreptă privirea către picioare, adâncit în cine știe ce gânduri. Ista se întrebă dacă mintea lui se învârtea în cercuri la fel ca și a ei.

Trase adânc aer în piept.

— Goram.

El se opri din mânuitul lingurii.

— Doamnă?

— Ai fost vreodată în Rauma?

El clipi nedumerit.

— Nu știi locu' ăsta.

— E un oraș în Ibra.

El clătină din cap.

— Am fost în război cu Ibra pe vremuri, nu-i așa? Eu știu că am fost în Hamavik, spuse el cu solitudine, ca pentru a compensa răspunsul pe care ea îl aștepta. Lord Illvin m-a găsit acolo.

— Sufletul tău arată plin de cicatrici lăsate de un demon, grozav de urâte. Și cu toate astea... dacă ai fi fost vrăjitor în timpul captivității, având putere asupra resurselor vreunui demon, ar fi trebuit să fii în stare să evadezi, sau măcar să faci ceva ca să îți ușurezi soarta.

Goram avea o privire descurajată, de parcă era admonestat pentru proasta lui ținere de minte.

Ista îi întinse o mână cu palma desfăcută pentru a-l consola și continuă:

— Sunt... prea mulți demoni care bântuie prin preajmă. De parcă s-ar fi revărsat în număr mare aici, așa mi-a spus preotul, nu-i așa Învățate?

Dy Cabon își scărpină bărbia cu multe pliuri.

— Cu siguranță așa arată lucrurile.

— Au cei de la Templu vreo hartă însemnată cu locurile în care au fost depistați? Vin dintr-un loc anume sau din toate părțile în același timp?

O privire îngândurată apăru pe fața lui unsuroasă.

— Nu am știință despre mai multe locuri, dar din rapoartele care mi-au ajuns la urechi, par să fi apărut mai mult înspre miazănoapte, da.

— Hm, făcu Ista strângând iarăși din umerii ei înguști.

— Lord Illvin, dy Cabon mi-a mai spus că preoteasa Bastardului din Rauma era o sfântă care făcea parte din ordinul său, hărăzită cu meșteșugul de a scoate

demonii din cei posedați și de a-i înapoia, într-un anume fel, miraculos, zeului. Invadatorii jokonieni au ucis-o.

Illvin expiră lung, prin buzele strânse.

— *Asta e o pierdere nenorocită tocmai în momentul ăsta.*

— Da. Altfel l-ar fi târât pe Foix direct la ea, în loc să vină încoace. Însă acum încep să mă întreb dacă n-ar fi fost o nenorocire și mai mare. Cât am fost captivă și-am însoțit caravana jokoniană, am văzut o arătare ciudată. Un ofițer de rang înalt, poate chiar comandantul să fi fost, mergea călare alături de noi, legat de șaua calului, asemeni unui prizonier, sau ca un om rănit, în stare de leșin. Era stors de vlagă... nu-și putea stăpâni balele și bolborosea, fără cuvinte, iar uneori zbiera ca și cum i-ar fi fost frică, sau plângea. M-am gândit că poate o lovitură în cap îi spulberase mințile, dar nu purta bandaje și nu era pătat de sânge defel. Eu n-am nicio îndoială, de-aș fi putut să văd dincolo de lucruri, așa cum văd acum – ce găuri uriașe mi-ar fi fost dat să văd în sufletul lui.

Illvin clipi imaginându-și acel tablou descris de ea. În mintea lui, trase concluzia înainte ca Ista să o afirme cu voce tare.

— Ar fi putut să fie un alt vrăjitor în slujba Jokonei, nu credeți? La comanda acelei trupe?

— Poate. Dacă sfânta din Rauma n-a murit fără să se lupte, sau pur și simplu a murit degeaba? Dacă o fi fost ea cea care l-a despuiat de puterile demonice, smulgându-le din rădăcini, chiar în clipa în care a căzut pradă violențelor lor josnice? La începutul unei

campanii, oare nu dăm foc holdelor inamicului, nu le otrăvim fântânile, nu-l lăsăm fără mijloace de supraviețuire? Cred că un sfânt care putea să alunge demonii prin voință proprie, ar fi un avantaj puternic împotriva unui dușman afla la comanda mai multor asemenea vrăjitori. Poate că mai mulți decât aceștia doi. De ce Rauma, m-ai întrebat ieri. Dacă uciderea sfintei, pe care noi am considerat-o un rău accidental al acestui raid, a fost de fapt scopul principal al incursiunii?

— Dar demonii nu se dau în vânt să conlucreze, obiectă dy Cabon. Un vrăjitor, sus-pus la curtea din Jokona, ar fi în stare să facă mult rău, de-ar fi înclinat în felul ăsta de la natură. Sau, mă rog, dacă ar fi fidel, din fire, admise el. Fidel Jokonei, vreau să spun. Dar să chemi la arme și să comanzi o legiune de demoni – ăsta e numai apanajul Bastardului însuși. Un păcat inimaginabil al vanității la un om și cu atât mai mult la un Cvadrian. Și mai e ceva: o asemenea concentrare primejdioasă de demoni ar aduce după ea numai haosul.

— Se prefigurează război la granițe, spuse Ista. Un haos mai mare ca ăsta, nu prea pot să-mi imaginez.

Își frecă nervoasă fruntea.

— Lord Illvin, dumneata ai cercetat îndeaproape curtea Jokonei, presupun. Povestește-mi și mie ceva. Cum sunt sfetnicii cei mai apropiați și comandanții Principelui Sordso?

El îi aruncă o otheadă vicleană.

— În mare parte e același cerc de bătrâni pe care i-a moștenit de la taică-său. Primul cancelar e unchiul lui

pe linie paternă, deși acesta a murit de curând. Actualul general de Jokona e în serviciul lui de ani de zile. Prietenii și tovarășii de chefuri ai lui Sordso sunt o clică mult mai tânără, dar n-a avut ocazia să numească pe vreunul din ei într-o poziție influentă. E prea curând să mă pronunț dacă vreunul din aceștia se va dovedi potrivit pentru război sau guvernare, deși se pare că printre ei se numără numai fii de oameni cu stare, fără vreo șansă sau pornire de a se deprinde cu propriile lor afaceri. Arhys și cu mine am făcut diverse speculații cu privire la care din ei va porni în ascensiune atunci când cei bătrâni vor începe să moară pe capete.

Oh, și mai e mama lui, Prințesa Joen – Văduva Moștenitoare Joen. Ea a fost cea care a deținut regența lui Sordso, împreună cu unchiul lui și cu generalul, până când el a devenit major. Eu am vrut să fac o incursiune în zona lor atunci când ea a luat frâiele principatului, acum câțiva ani, dar pe Arhys l-a apucat o criză de respect pentru că e femeie și pentru văduvia ei tristă. Și, în orice caz, în nebuloasa aia care s-a dovedit a fi boala de sfârșit și moartea Rigăi Orico, ne-am temut că cei de la Cardegoss n-ar putea fi în stare să ne scape pielea din greșelile pe care le-am fi putut comite. Sau chiar mai rău, n-ar fi putut să susțină o victorie.

— Spune-mi mai multe despre Joen, rosti încet Ista. Ai întâlnit-o vreodată? Dacă Umerue s-ar fi ținut de planul ei de la început, ți-ar fi devenit mamă-soacră.

— Mă sperie gândul ăsta. E o dovadă a puterilor lui Umerue că un asemenea impediment nu m-a

preocupat niciodată. Nu m-am întâlnit niciodată cu Joen, față în față. E mai în vârstă cu vreo zece-cincisprezece ani ca mine și se cantonase mai mult sau mai puțin printre femeile ei la vremea când am început eu să remarc politica principatului. Aș spune că era prințesa care rămânea cel mai des grea, din toată istoria recentă a Jokonei – cu siguranță că și-a îndeplinit îndatoririle față de soțul ei. Cu toate astea, nu a fost chiar norocoasă cu odraslele ei, cu toate eforturile pe care le făcea. Din mai bine de o duzină, n-a avut decât trei fii, iar doi dintre aceștia au murit de tineri. A mai avut și avorturi și copii născuți morți, cred. Șapte fete au trăit până la vârsta măritişului – Sordso are alianțe de familie în toatele cele Cinci Principate. Ah, iar ea tratează descendența ei din stirpea Generalului de Aur cât se poate de serios. Îi consolează dezamăgirile pe care i le-au adus bărbatul și fiul, presupun – sau poate că i le creează, nu știu. Generalul de Aur, Leul din Roknar. Pentru o vreme, în timpul Rigăi Fonsa, strălucitul conducător cvadrian a încercat să unească cele Cinci Principate pentru prima oară de-a lungul secolelor, și să măture ca refluxul mării regatele slabe cvinteriene. Dar a murit de timpuriu, la vârsta de treizeci de ani, distrus de Riga Fonsa într-o lucrare necurată de magie a morții, în timpul unei nopți de auto-sacrificiu suprem. Ritualul care i-a omorât pe ambii conducători a salvat Chalionul de amenințarea roknară, dar a și aruncat blestemul care avea să-i bântuie pe urmașii lui Fonsa până în zilele lui Ias și dincolo de acestea. Generalul de Aur a lăsat în urma lui ca moștenire doar o dezordine

politică reînnoită în principate și câțiva copii mici, Joen fiind cea mai neînsemnată și mai tânără.

Nu-i de mirare că a crescut nutrindu-i cultul de erou pierdut. Dar dacă Joen nu a putut să-i calce mărețului ei tată pe urme, potrivit fiindu-i condiția de femeie, care a ținut-o departe de război și de politică, n-ar fi putut oare măcar să încerce să creeze o replică a lui printr-un fiu? Toate sarcinile acelea...

Ista care trecuse prin două astfel de încercări, nu le subestima efectul brutal pe care îl aveau asupra trupului și energiei unei femei. Se încruntă.

— Mă gândeam la ceea ce a spus demonul lui Catti. *Ea* vine înapoi, a strigat ea și cum asta ar fi un eveniment cumplit. Eu crezusem că se referă la mine, deoarece cred că starea mea de contaminare divină provoacă spaimă demonilor, dar – nu eu eram pe drum. Eu eram deja acolo. Așa că n-are nicio noimă, sincer. Nu că ar fi avut vreun sens tot ceea ce a spus.

Illvin remarcă îngândurat:

— Dacă într-adevăr cineva de la curtea Jokonei se îndeletnicește cu asemenea lucrări necurate în scopul de a ataca Chalionul, trebuie să spun că nu-i merge prea bine. Ambii purtători de prezențe demonice – trista Umerue și comandantul trupei de invadatori – s-au pierdut în primele două încercări ale actelor lor de bravadă, dacă presupunerea dumitale e corectă.

— Probabil, răspunse Ista. Cu toate astea, nu fără să facă progrese în atingerea țintelor jokoniene. Sfânta din Rauma e moartă, iar în Porifors... e tulburare mare.

El ridică privirea brusc la auzul vorbelor ei.

— Arhys e în continuare la cârma noastră – nu-i

aşa?

— Deocamdată. E limpede că resursele lui se epuizează.

Amintindu-şi de asta, Illvin luă o altă îmbucătură de pâine şi o mestecă conştiincios. Chipul lui se întunecă de gânduri. Înghiţi, apoi spuse:

— Mi se pare că avem pe cineva aici, care trebuie să cunoască toate planurile interne, dacă există astfel de planuri, ale persoanei respective de la curtea lui Sordso care e în spatele întregii tăărăşenii. Chiar demonul. Ar trebui să îl interogăm iar. Mai ferm.

Adăugă după un moment de reflecţie:

— Ar putea fi mai bine dacă Arhys nu ar fi prezent de data asta.

— Eu... înţeleg destul de bine ce vrei să spui. Aici, poate, mâine?

— S-ar putea aranja. Nu-s sigur totuşi dacă va fi Catti de acord cu asta, fără Arhys care să o convingă.

— Trebuie să o putem convinge, spuse Ista.

— Va trebui să las treaba asta în seama domniei tale.

Cu destulă nădejde, dacă Ista îi citise corect gândurile. Apoi spuse:

— Dar pierderile astea or fi numărat toţi vrăjitorii jokonieni, sau doar doi din câţi erau? Dacă toate stihiile astea care au fost descoperite recent în Chalion s-au pierdut sau au scăpat de la aceeaşi sursă, câte or mai fi fost prinse aşa cum s-a intenţionat? Şi cum? Poate că astea două au fost sacrificate, aşa cum un comandant cu mai mulţi oameni ar trimite câţiva într-o breşă, ştiind că va suferi pierderi, dar socotind că

ceea ce câștigă el în schimb, merită prețul acela. Dar nu și dacă are puțini oameni. Doar în cazul unui act disperat...

Bătu cu degetele în brațul scaunului.

— Nu, nu poate fi Joen. N-ar fi în stare să își pună propria fiică în primejdie.

Îi aruncă o privire lui Goram.

— Doar dacă o fi teribil de ignorantă în privința naturii demonilor și a consecințelor pe care ei le atrag, iar în cazul ăsta nu prea văd cum ar putea să stăpânească un vrăjitor, darămite mai mulți.

Illvin o privi ciudat.

— Domnia ta îți iubești fica foarte mult, înțeleg.

— Cine n-ar face la fel? zâmbi blând Ista. Ea-i steaua luminoasă din Chalion. Mi-a depășit așteptările și meritele, căci nu am fost în stare să fac prea multe pentru ea în vremurile mele de restriște.

— Hm, îi aruncă el un zâmbet curios. Și cu toate astea, ai spus că n-ai iubit pe nimeni îndeajuns să te gândești la viața de apoi.

Ea schiță un gest de scuză.

— Cred că zeii ne pot da copii ca să ne învețe ce e iubirea cu adevărat, ca noi să putem fi demni de a sta lângă Ei la sfârșit. O lecție pentru aceia dintre noi ale căror inimi sunt prea nesimțitoare și moarte ca să poată învăța în alt fel.

— Moarte? Sau doar...

Cordonul de foc incandescent începea să se stingă; mâinile lui căzură moi pe cuvertura cu care era învelit. Goram privi descurajat la grămada de mâncare rămasă pe tavă. Ista se uită la Illvin în timp ce acesta se

cufunda iar în somn, închizând ochii și strângând din dinți frustrat. Avea nevoie în slujba ei de mintea lui pătrunzătoare în tot acel hățiș de mistere, dar se părea că era nevoie în egală măsură și de trupul lui Arhys în ziua aceea. Și-ar fi dorit să fie iarnă, ca să mai fure încă o oră pentru Illvin. Însă era prea înfiorător de cald ca să lase trupul marchizului să intre în putrefacție.

— Să mai vii, prealuminoasă Ista, șopti el cu un suspin stins. Să o aduci pe Catti...

Și se duse. Era ca și cum l-ar fi privit murind în fiecare zi. Ea nu-și dorea un asemenea exercițiu.

Ista se îndreptă spre scări și coborî în curtea de piatră.

— Cărturare, rogu-te, urmează-mă. Avem de vorbit.

— Și eu, Roina? întrebă încrezătoare Liss.

— Tu poți să... să te faci comodă un pic mai încolo, ca să mă auzi în caz că te strig.

Înțelegând aluzia, Liss se duse să se așeze pe o bancă în capătul îndepărtat al curții. După o clipă de șovăială, Foix o urmă, nepărând să-i displacă lucrul ăsta. Se apucară să se sfătuiască de cum s-au așezat pe bancă.

Ista îl conduse pe dy Cabon înapoi la banca din umbra pasajul acoperit și îi făcu semn să se așeze. El se puse jos cu un mormăit ostenit. Zilele de călătorie și neliniștea își puseseră amprenta pe el; odăjdiiile-i albe pline de pete îi atârnav larg, iar la cingătoare îi apăruseră câteva creștături noi. Amintindu-și de burdihanul imens și de faldurile abundente ale zeului, în trupul de împrumut al lui dy Cabon din vis, Ista nu

putu, în ansamblu, să nu privească intrarea lui la apă, ca pe o îmbunătățire.

I se alătură pe bancă și începu:

— Ai spus că ai asistat la alungarea unui element primar, atunci când călărețul dihorului a fost trimis din lumea asta. Cum s-a întâmplat mai precis? Ce ai văzut?

El ridică din umerii lui groși.

— Nu era mare lucru de văzut cu bieții mei ochi. Arhipreotul din Taryoon m-a condus în prezența preotesei care se oferise să îndeplinească sarcina asta. Era o femeie foarte bătrână, fragilă ca foaia de hârtie, așezată pe un pat al spitalului de la templu. Arăta de parcă se desprinsese pe trei sferturi de lumea asta deja. Sunt atâtea lucruri care să ne facă plăcere în lumea materiei – să te sature de ea mi se pare o ingraturitudine, dar mi-a spus că avusese parte de toate durerile pe care le putea înghiți și că putea trece de la acel festin la unul mai bun. Pur și simplu își dorea să ajungă la zeul ei, așa cum un călător tânjește după odihna patului său propriu.

Ista spuse:

— Un om pe care îl cunosc, care a avut o viziune mistică, în cele mai neobișnuite împrejurări, mi-a spus odată că a văzut sufletele muribunzilor ridicându-se ca florile în grădina zeiței. Dar el era credincios al Zeiței Primăverii. Cred că fiecare zeu are o metaforă aparte – animale rare pentru Fiul Toamnei, din câte am auzit, bărbați vajnici și femei frumoase pentru Tată și Mamă. Pentru Bastard – ce oare?

— El ne ia așa cum suntem. Sper.

— Hm.

— Dar, nu, continuă dy Cabon, n-au existat trucuri speciale, nici măcar rugăciuni. Preoteasa mi-a spus că nu are nevoie de asemenea lucruri. De vreme ce ea era cea care urma să moară, n-am contrazis-o. Am întrebat-o cum era să mori. Mi-a aruncat o privire atât de muștrătoare cu coada ochiului, și mi-a spus destul de caustică, că atunci când o să afle, o să mă țină la curent cu siguranță. Arhipreotul mi-a făcut semn să tai gâtul dihorului atunci, ceea ce am și făcut, într-un vas. Bătrâna a suspinat și a pufnit ca la auzul vreunei alte remarci stupide de-ale mele, pe care noi n-am auzit-o. Și apoi a încremenit. Nu i-a luat decât o clipă să treacă de la viață la moarte, dar era ceva inconfundabil. Nu era somn. Ci o golire. Și asta a fost. Bine, a trebuit să curățăm locul apoi.

— Asta... nu mă ajută prea mult, oftă Ista.

— Asta a fost ce am văzut eu. Bănuiesc că ea a văzut mai mult. Dar nu prea pot să îmi imaginez ce anume.

— În visul meu – visul în care ai intrat și dumneata – zeul m-a sărutat de două ori. Prima dată pe frunte – zicând acestea Ista își atinse locul – la fel cum a făcut și Mama lui odată, și astfel am recunoscut harul clarviziunii, de a vedea lumea spiritelor, așa cum o văd și zeii, pentru că l-am mai primit în același chip și altă dată. Dar apoi m-a sărutat a doua oară, pe – în – gură. Mai adânc și mai răscolitor. Învățate, spune-mi, care e înțelesul celui de-al doilea sărut? Nu se poate să nu știi – doar erai acolo.

El înghiți un nod din gât și roși.

— Roina, nu-mi dau seama. Gura este semnul și semnificantul teologic propriu Bastardului pe trupurile

noastre, așa cum sunt amprente degetelor noastre de la mână. Nu v-a mai dat și alte indicii în afară de mine?

Ea clătină din cap.

— A doua zi, Goram, înțelegând destul de vag cam ce înseamnă o roină – chiar dacă numai o regină-mamă – și care, după mintea lui, ar trebui să fie în stare să desfacă ceea ce-a legat o principesă, m-a invitat să îi sărut stăpânul. Și pentru o clipă, când m-am simțit încurajată, am crezut că am dezlegat misterul – că trebuia să fie un sărut dătător de viață, ca în poveștile pentru copii. Dar nu a avut niciun efect. Nici asupra Lordului Arhys, când am încercat și cu el același lucru, mai târziu. N-am îndrăznit să încerc și mai departe, din fericire pentru reputația mea în castelul ăsta. Sărutul acela a fost evident altceva, un alt har sau o povară.

Ista își trase sufletul.

— Mă lupt cu un nod triplu. Două părți ar putea fi dezlegate împreună; dacă aș găsi o cale să alung demonul din Cattilara, Illvin ar fi eliberat, iar marchiza salvată. Dar ce nădejde pot să trag pentru Lord Arhys? Am privit în sufletul lui, Cărturare. Este mai mult ca sigur împărțit, sau ochiul meu lăuntric este orb. Ar fi destul de rău să îl omor de-a binelea și să-i eliberez calea către zeul lui. Ar fi și mai grav să îl trimit la osânda veșnică, lăsându-l să plece în neant.

— Eu... ăăă... știu că unele suflete, care trec printr-o moarte distructivă, mai rămân să bântuie câteva zile, ca să li se ușureze calea prin rugăciunile și ritualurile funerare. Se strecoară prin ușile morții lor, înainte ca acestea să se închidă definitiv.

— Ar putea riturile de trecere de la Templu să îl ajute să își găsească calea către zeul lui, în cazul ăsta?

Era o imagine bizară; era în stare Arhys să meargă la propria-i procesiune funebră, să se așeze singur pe catafalc?

El făcu o grimasă.

— După trei luni, mi se pare târziu. Alegerea este încercarea la care sunt supuși toți aceia prizonieri ai timpului; iar alegerea *aceea* este ultima pe care o impune timpul. Ne-ar putea spune percepția domniei tale dacă momentul în care el trebuia să ia decizia asta a întârziat, dată fiind obișnuința trupului?

— Da, răspunse Ista cu modestie. Poate. Dar vreau un alt răspuns. Asta nu-mi place. Îmi pusesem nădejdea în acel sărut, dar s-a năruit.

El își scărpină nasul, încurcat.

— Ați spus că zeul v-a vorbit. Ce-a spus?

— Că am fost trimisă aici, în chip de răspuns al unor rugăciuni, ale lui Illvin printre ale altora, probabil. Bastardul *m-a provocat*, invocând moartea fiului meu fără de zeu, să nu-mi întorc spatele.

Se încruntă înverșunată la amintirea aceea, iar dy Cabon se trase un pic de lângă ea.

— L-am întrebat ce mi-ar putea da zeii, care l-ar lua pe Teidez în sânul lor, care să fie demn de efortul meu. El mi-a răspuns, *de lucru*. Lingușelile lui erau atât de împănate cu alintături nesuferite, că unui pețitor uman i-ar fi adus o călătorie scurtă în cea mai apropiată baltă cu mocirlă din partea servitorilor mei. Sărutul lui pe frunte m-a ars ca un stigmat. Sărutul pe care mi l-a dat pe gură – Ista șovăi, apoi continuă cu ezitări – m-a

stârnit ca pe-o amantă, ceea ce cu siguranță *nu sunt*.

Dy Cabon se trase și mai departe, zâmbind silit și împăciuitor, făcând mici gesturi de aprobare-dezaprobare și dând din mâini ca din niște aripioare.

— Într-adevăr, nu sunteți, Roina. Nimeni nu v-ar putea lua drept așa ceva.

Ea îi aruncă o căutătură aspră și vorbe mai departe:

— Apoi a dispărut, lăsându-te pe dumneata să înșfaci prada. Ca să mă exprim așa. Dacă asta a fost profeția, atunci nu te văd bine deloc, Învățate.

El își făcu semnul teologic.

— Corect, așa e. Hm. Dacă primul sărut a fost un dar spiritual, așa ar trebui să fie și al doilea. Da, acum îmi e destul de clar.

— Da, dar nu a spus ce înseamnă. Bastardul! Una din glumițele lui proaste, se pare.

Dy Cabon ridică ochii la cer de parcă încerca să se decidă dacă se ruga sau o făcea ca pe un gest mecanic, de prisos, ghici corect și inspiră adânc, căzând în meditație.

— Ei bine, dar tot a zis *ceva*. A spus *de lucru*. Sună ca o glumă, însă probabil că trebuia luat în serios.

Adăugă apoi mai precaut:

— Se pare că v-a trecut iarăși în rândul sfinților, vrând-nevrând.

— Ba bine că nu; eu nici acum nu mă împac cu ideea.

Se încruntă.

— Asta suntem *cu toții*, știi bine doar. Corciturile ieșiți din îmbinarea materiei cu spiritul. Portalurile zeilor în lumea fizică în care Ei nu pot avea altcumva

acces. Niște uși. El ciocănește la ușa mea, cerând să intre. Sondează cu limba ca un amant, stimulând mai sus ceea ce dorește la alt nivel, mai grosier. Tot așa cum ar pretinde un amant abuziv și cu toate astea își dorește să mă deschid și să mă predau lui, de parcă chiar ar fi un asemenea amant. Și dă-mi voie să-ți spun, *disprețuiesc* o astfel de alegere a metaforelor!

Dy Cabon bătu iarăși din mâini, înnebunit, la ea. Mai că-i veni să-l muște.

— Sunteți o adevărată femeie-fortăreață, ce-i drept!

Ea își stăpâni un mârâit, rușinată că își lăsase mânia față de zeul lui să se reverse asupra creștetului său de om umil.

— Dacă nu cunoști cealaltă jumătate a enigmei, de ce ai fost pus în postura aia?

— Roina, nu știu.

Avu o clipă de șovăială, apoi spuse:

— Poate că somnul e un sfetnic bun în privința asta.

Se făcu mic în fața privirii ei clocotitoare și încercă din nou:

— Am să mă străduiesc să mă gândesc.

— Așa să faci!

În capătul celălalt al curții, Foix și Liss stăteau acum și mai aproape unul de celălalt. Foix o ținea pe Liss de o mână, pe care ea nu și-o retrăgea, în timp ce îi vorbea cu patos. Ea îl asculta, sub ochiul neîngăduitor al Istei, cu o expresie cu totul și cu totul naivă pe chip. Ista se ridică brusc și o strigă la ordinele ei. Trebui să o strige de două ori ca să-i atragă atenția. Fata se ridică grăbită în picioare, dar zâmbetul îi rămase întipărit pe buze asemeni unui parfum care persistă în aer.

Într-o încercare disperată de a-și îndeplini rolul de castelană în prezența noilor ei oaspeți, Lady Cattilara dădu o cină în acea după-amiază, în aceeași încăpere în care ea și doamnele ei o întreținuseră pe Ista în cea de-a doua ei seară la castel. Arhys era plecat din nou; foarte puțini din ofițerii lui luară parte la masa festivă, în mod evident, mai mult ca să onoreze o cină frugală, de conveniență, decât să facă pe curtenii. Cattilara îl așează pe Foix cât mai departe de ea, dat fiind și dreptul lui de a sta lângă Ista, în calitate de actual căpitan al gărzii. În ciuda distanței, Ista avu impresia că rămăseseră extrem de conștienți unul de prezența celuilalt pe tot parcursul încordatului ospăț. Conștienți, dar în mod fățiș indispuși de prezența celuilalt.

În ciuda emoției pe care o simțea, dy Cabon oficia rugăciunea de dinaintea mesei cu o discreție admirabilă, rezervându-se la a cere binecuvântarea divină în termeni vagi, fără insinuări periculoase. Conversația începută în vreme ce felurile de mâncare erau trecute din mână în mână șchiopăta. Preotul se refugie din fața comesenilor, adâncit în mestecatul tacticos al hranei. Cu toate acestea, era numai ochi și urechi, băgă de seamă mulțumită Ista.

Ista îl descoperi pe unul din ofițerii mai vârstnici ai lui Arhys, așezat la dreapta ei, ca un tampon între ea, Liss și Foix, nevoiți să se așeze înspre capătul mesei. Omul era politicoș, neintimidat de rangul ei, dar preocupat. După ce schimbară câteva amabilități legate de mâncare și băutură, el îi spuse:

— Stăpânul ne-a spus că-i greu bolnav. Domnia ta știi?

— Da. Știu. Am discutat problema asta.

— Adevărat, carevasăzică, văzusem eu că-i palid, că nu mănâncă și că nu se odihnește, dar nu mă așteptam... dacă-i așa de rău bolnav, n-ar trebui să fie silit să stea în pat?

Privi peste masă la Cattilara ca și cum s-ar fi gândit la o posibilă alianță împotriva puternicului său comandant, pentru binele lui Arhys.

— Odihna nu i-ar putea fi de leac pentru ce are el, spuse Ista.

— Mă tem că petrecând atâta timp călare, pe o vreme ca asta, i-ar putea înrăutăți starea.

— Nu văd cum.

Cattilara, care stătea de-a stânga Istei, o săgetă cu privirea.

— Nu vă știam doftoreasă, Roina...

Ofițerul își lăsă vorba în aer, invitând-o pe ea să dezvolte ideea.

— Nu sunt. Din păcate.

— Ba din contră, boscorodi Cattilara plină de ranchiună.

Ofițerul clipi nedumerit, dar în cele din urmă își dădu seama că trebuie să evite un subiect în mod evident insuportabil pentru marchiză.

— Tâlharii din principate nu se avântă de obicei atât de aproape de Porifors, vă asigur, Roina. Dar i-am tocat până la unul în dimineața asta, cred că le-am tăiat elanul să mai încerce și altă dată.

— Aceia sunt ceva mai mult decât tâlhari, cred eu,

spuse Ista. Forțe armate, sau cel puțin așa pretindea livreaua lor, deși bănuiesc că adevărații tâlhari nu s-ar da în lături să se deghizeze. O fi dobândit Sordso Bețivanul o poziție militară mai răsărită decât cea de până acum, sau credeți că cineva de la curtea lui ar putea să vă încerce apărarea?

— Nu m-aș fi gândit că Sordso e în stare de așa ceva, dar într-adevăr, de la nefericita moarte a surorii lui, Umerue, am auzit că s-au petrecut multe schimbări cu el. Va trebui să-i găsim o altă poreclă dacă o tine tot așa.

— Chiar?

Astfel încurajat, bărbatul trecu plin de înflăcărare la adăpostul clevetelilor de curte, evitând să își exprime propriile păreri.

— Se spune că a început să se ocupe în serios de armata lui, lucru pe care nu l-a mai făcut niciodată. Și că a renunțat la băutură. Și că i-ar fi trimis la plimbare pe toți tovarășii lui pahar. Și că, pe nepusă masă, s-a căsătorit cu o moștenitoare din Borasnen. Și că și-a mai luat două concubine oficiale, pe care roknarii le numesc neveste ca să evite stigmatul nașterilor nelegitime în zona lor. Ceea ce nu s-a mai deranjat să facă până acum, căci cu toții auzisem că sfetnicii lui l-au tot îndemnat să se însoare. Din auzite, pare a fi un suflet reformat de-a binelea. Ca să nu mai spunem că și energic, deși probabil că noile lui neveste or să-i vină de hac în privința asta. Noi tot tragem nădejde că virtutea lui dusă la extremă n-o să dureze. Nu era rău deloc ca poet; ar fi păcat să-și irosească talentul.

Ofițerul rânji scurt.

Ista ridică din sprâncene.

— Ceea ce aud acum nu seamănă deloc cu descrierea pe care mi-a făcut-o Lordul Illvin despre omul ăsta, dar presupun că Illvin nu prea a mai avut ocazia să urmărească transformările din Jokona, sau într-adevăr, în orice altă parte, în ultimele luni.

Bărbatul tresări, întorcându-se cu o mișcare bruscă spre Ista.

— *Illvin* a descris – adică vorbește, acum? V-a vorbit, Roina? Oh, astea da vești îmbucurătoare!

Ista îi aruncă o privire furișă Cattilarei care asculta cu fălcile încleștate.

— Are momente scurte de luciditate. Am vorbit cu el aproape în fiecare zi de când am venit aici. Nu-i nicio îndoială că mințile i-au rămas nezdruincinate, însă este în continuare foarte slăbit. Cred că nu-i nici pe departe scăpat de primejdie, încă.

Spunând acestea, îi întoarse Cattilarei aceeași privire săgetătoare.

— Dat totuși – totuși – noi ne-am temut că și-a pierdut mințile definitiv, atunci când am văzut că nu se mai trezește. Asta era o pierdere grea pentru Porifors, tot așa cum brațul de spadasin al lui Arhys... ar fi.

Surprinse privirea ucigătoare a marchizei și își ascunse nedumerirea luând o îmbucătură, apoi alta.

Chinul cinei nu mai fu prelungit decât de un interludiu muzical formal, spre ușurarea Istei. Dy Cabon plecă în odaia lui ca să apuce să se odihnească așa cum demult nu o mai făcuse, iar Foix îl însoți pe ofițerul lui Arhys ca să vadă cu ce putea micuța lui trupă să ajute Poriforsul în schimbul ospitalității

primite. Și, dacă presupunerile Istei în ceea ce îl privea pe Foix erau adevărate, ca să scoată de la omul acela informații cât mai adecvate referitoare la defensivă fortăreței și a cetățenilor care o locuiau. Următoarea scrisoare a lui Foix către Cardegoss avea să fie probabil extrem de informativă. Ista se întrebă dacă tânărul îi mărturisise Cancelarului dy Cazaril prezența creaturii pe care o găzduia în ultima vreme, sau dacă lipsa acelei informații ar fi putut fi ascunsă cu dibăcie de abundența veștilor pe care i le transmitea.

Capitolul 18

Liss o pieptăna pe Ista înainte de culcare, o sarcină căreia îi era pe plac fetei – Ista bănuia că îi trezea amintiri plăcute de pe vremea când se ocupa de caii din staule – când se auzi un ciocănit sfios la ușa de la anticameră. Liss se duse să răspundă și reveni după o clipă.

— E unul din pajii Lordului Arhys. Spune că stăpânul lui așteaptă jos și că vă roagă să stați un pic cu el de vorbă.

Ista ridică din sprâncene mirată.

— La ora asta? Foarte bine. Spune-i că am să cobor îndată.

Liss plecă să transmită mesajul, iar Ista își dezbracă halatul și își puse repede rândul de haine de culoarea lavandei și pelerina neagră din mătase. Dădu să ia broșa de doliu, care stătea pe masă, avu un moment de ezitare, apoi își încheie materialul moale și negru la piept cu bijuteria, așa ca mai înainte. Era o ținută nechibzuită cu care să se înfățișeze pe dinaintea lui Arhys, se gândi ea. Împreună cu Liss care ducea o lumânare într-un vas de sticlă ca să îi lumineze pașii, ieși în peristil.

Lordul Arhys stătea la picioarele scărilor, ținând o torță ridicată, privind încordat în capul scărilor. Încă mai purta sabia și cizmele, arătând de parcă abia se întorsese de pe drum. Ista observă bucuroasă că purta o cămașă din zale pe sub livrea cu cenușiu-cu-auriu.

Aerul nopții era suav și încremenit după vipia zilei, iar flacăra radia o lumină clară, căzând peste trăsăturile lui palide.

— Roina, aş vrea să vă vorbesc. Între patru ochi.

Ista îi arătă cu un semn banca din celălalt capăt al curții, iar el încuviință.

— Așteaptă aici, îi spuse Ista încet lui Liss, iar fata își plecă capul ascultătoare și se așează în capul scărilor. Ista coborî și străbătu pavajul de piatră alături de Arhys. El îi dădu torța pajului său, dar băiatul nu putea ajunge la firida înaltă de pe un stâlp sculptat, iar Arhys zâmbi scurt și o luă înapoi ca să o așeze el acolo. Îl trimise pe paj să îi țină companie lui Liss. Ista și el se așezară pe câte un capăt al lespezii de piatră, care încă nu apucase să se răcească de pe urma arșiței din timpul zilei. Hăurile înstelate ale cerului, unite deasupra acoperișului dreptunghiular, păreau să înghită lucirea aurie a lumânării lui Liss și a torței, fără să mai trimită vreo rază înapoi. Chipul lui Arhys era o umbră poleită pe fondul unor umbre și mai adânci, însă ochii îi străluceau.

— Încărcată zi ne-au mai adus însoțitorii domniei tale repuși în drepturi și alaiul lor, începu el. Două din patrulele mele, cele de la sud și vest, s-au întors fără nimic de raportat. Două încă n-au venit și asta mă preocupă mult.

Șovăi apoi.

— Cattilara nu m-a salutat la venire. E supărată pe mine, cred.

— Pentru că ai plecat cu treburi? O să te ierte, cu siguranță.

— Nu o să-mi ierte moartea. Am devenit dușmanul ei în toată treaba asta, tot așa cum sunt și premiul ei.

— *Asta ai devenit?* Încă mai crede că te poate recupera. Sau măcar să te împiedice să te duci. Nu pricepe, cred eu, efectul devastator pe care întârzierea asta îl are asupra dumatăle, fiind orbită de pojghița lucrurilor. Dacă e în stare să vadă sufletele care se dezintegrează în vreun fel, nu cred că înțelege natura osândei lor.

— Osândă, respiră el sacadat. Asta e starea în care mă aflu. Asta explică multe.

— Din punct de vedere teologic, cred cu toată convingerea că exact despre asta este vorba, deși învățatul dy Cabon ar putea șlefui termenul. Nu cunosc limbajul scolastic, dar am văzut cu ochii mei ce poate să însemne acest lucru. Dumătate ți s-a retezat legătura care îți hrănea spiritul din materie, însă ți s-a închis și calea către susținerea divină. Și cu toate astea, nu din voința dumatăle proprie, așa cum sunt de adevărate și demne de compătimire spiritele ciuntite. Prin amestecul altcuiva. Asta... nu e bine.

El își încleștă pumnii neputincios.

— Nu pot să mai continui așa. Nici măcar nu mă mai obosesc să mă prefac că mănânc acum. Beau doar câteva sorbituri. Măinile și fața și picioarele îmi amortesc tot mai tare. Asta am observat abia în ultimele zece zile, mai slab la început, dar e din ce în ce mai rău.

— Asta nu-mi sună deloc bine, îi dădu ea dreptate.

Se opri un moment, apoi spuse:

— Te-ai rugat?

El își strecură mâna în mâneca dreaptă, iar Ista își aminti de brățara de rugăciune, împletită cu negru și gri, ascunsă acolo.

— Nevoia de zei vine și pleacă în viața oricăruia dintre noi. Cattilara a tânjit multă vreme după un copil, eu mi-am adus omagiul... dar dacă Părintele Iernii m-o fi auzit vreodată, nu mi-a dat niciun semn. N-am fost niciodată genul care să mă aștept la minuni, sau să mă amăgesc că aș fi primit vreodată așa ceva. Tăcerea a fost singurul lucru de care am avut parte drept răspuns la rugăciunile mele. Dar în ultima vreme, mi se pare că tăcerea asta a devenit... tot mai goală. Roina, – privirea lui care scânteia în umbra nopții, părea să o pătrundă – cât timp mi-a mai rămas?

Ea fu cât pe ce să-i spună, *Nu știu*. Dar un răspuns evaziv ar fi mirosit de departe a lașitate. Nicio doftoreasă din Ordinul Maicii n-ar fi fost în stare să-i răspundă mai bine decât o putea face ea. *Ce știi?* Îl studie, atât cu privirea omenească, cât și prin prisma noii ei sensibilități.

— Dacă vine vorba de strigoi, atunci am văzut o sumedenie, dar mai mult din aceia străvechi, nu morți de dată recentă. Se strâng mănunchi într-un loc. Majoritatea își păstrează forma trupului pe care l-au avut în timpul vieții, pentru două-trei luni după ce mor, însă lipsite de culoare și de orice emoție. Timpul îi macină încet. Cam la un an de zile, clarviziunea nu mai poate distinge, de obicei, trăsăturile omenești, cu toate că își păstrează încă forma unui trup. După mai mulți ani, ajung un fel de abur alb, din ce în ce mai transparent, apoi dispar. Însă perioada de timp diferă

mult de la un caz la altul, bănuiesc eu, în funcție de tăria de caracter pe care persoana a avut-o la început.

Iar în ce privește necazurile celor a căror existență se împrușcă de la zi la zi? Arhys era un caz unic din toate pe care le întâlnise ea. Exigențele asupra spiritului său erau colosale pentru o ființă omenească. Cum ar fi putut un duh pustiit și înfometat să le facă față?

Sufletele grandioase ofereau imens de mult, din preaplînul lor. Dar până și acelea ar fi trebuit să ajungă la epuizare, fără susținerea care venea din mâna... Mîntea ei evită să continue gândul. Și-l înfrînă. Zeului lor.

— Prin urmare, cum arăt eu acum?

— Aproape în întregime lipsit de culoare.

Adăugă reticentă:

— Conturul a început să-ți dispară.

El își pipăi fața, mai mult dibuind cu mâna și murmură:

— Ah. Acum încep să mi se limpezească din ce în ce mai multe lucruri.

Rămase tăcut un răstimp, apoi începu să se lovească ușor cu degetele peste genunchi.

— Domnia ta mi-ai spus la un moment dat că îmi promiseseși lui Ias să nu-i vorbești niciunui suflet viu despre adevărata soartă pe care a avut-o tatăl meu. Hm. Foarte bine. Iată-mă-s în fața domniei tale, Roina. Aș vrea să știu.

Ista pufni surprinsă.

— Ești un defensor foarte priceput, pentru un mort. Contralovitura asta ar putea lovi la țintă, dacă nu te-ai fi mințit de la bun început. Ias nu mi-a cerut niciodată

să-i promit lucrul ăsta. Nici măcar nu prea mai vorbea cu mine la vremea aceea. Povestea pe care ți-am spus-o a fost doar un scut, care să-mi apere lașitatea.

— *Lașitate* nu e un cuvânt cu care te-aș descrie, doamnă.

— Cu toții învățăm că e mai bine să facem anumite alegeri în loc să ne lăsăm pradă fricii. Odată cu anii, cu fiecare rană și cicatrice care trec peste noi, învățăm lucrul ăsta.

— Atunci îți cer adevărul acum, în loc de dar adus la catafalc. Pe care mi-l doresc mai mult decât toate florile de la căpătâi.

— Ah, oftă ea prelung. Da.

Își trecu degetele peste ametistele netede, reci și peste filigranul de argint al broșei de la piept. *Dy Lutez o purta la pălărie. O purta în ultima lui zi de viață, îmi amintesc.*

— Ar fi pentru a treia oară în viața mea când mărturisesc lucrul acesta.

— Se spune că orice păcat e absolvit după a treia confesiune.

— Ce știe lumea?

Pufni din nou, mai ușor.

— Eu nu cred asta. Deși, cei cărora le-am împărtășit vina mea, au fost numai oameni aleși, așa cum cere rangul și crima pe care am comis-o. Un sfânt în viață, un preot cinstit, fiul cel mort al mortului... prin urmare.

Își derulase toată istoria în mintea ei de prea multe ori; nu mai avea nevoie de alte pregătiri. Își îndreptă spinarea și începu.

— Toată lumea știe că tatăl lui Ias, Riga Fonsa, din disperare în fața pierderii fiilor și a regatului său înainte de măcelul alianței Generalului de Aur, și-a ucis dușmanul într-un ritual de magie a morții, sacrificându-și propria-i viață pentru a echilibra forțele.

— Asta ține de istorie, da.

— Puțini oameni știu însă că acel ritual a lăsat în urmă o rămășiță, un blestem subtil care a afectat moștenitorii lui Fonsa și toată lucrarea lor. Mai întâi Ias, apoi, fiul lui, Orico. Teidez. Iselle. Soția cea stearpă a lui Orico, Sara. Și pe mine, șopti ea. Și pe mine.

— Domnia lui Ias nu a fost considerată drept una fericită în Chalion, recunosc el precaut. Nici cea a lui Orico.

— Ias ghinionistul. Orico impotentul. Poreclele date de plebe nu ating nici pe jumătate adevărul. Ias își cunoștea blestemul, știa ce a stat la originea lui și știa care era natura acelui blestem, cu toate că nu i-a dezvăluit asta nici măcar lui Orico, decât pe patul de moarte. În schimb a împărtășit totul cu Arvol dy Lutez, tovarășul lui din copilărie, mareșalul, cancelarul, brațul lui cel drept. Probabil tot așa cum a făcut mai târziu Orico cu favoriții lui, Ias a încercat să-l folosească pe Arvol ca pe un clește cu care să manevreze treburile din Chalion, fără să-și reverse năpasta asupra lor. Nu că tactica asta ar fi dat roade. Dar i-a servit destul ambițiilor și energiei debordante ale lui Arvol dy Lutez. Și i-a alimentat trufia. Sunt convinsă că tatăl tău l-a iubit pe Ias în felul lui. Ias îl adora și era complet dependent de judecata lui. Tot Arvol a fost acela care

m-a ales pe mine pentru el.

Arhys se trase gânditor de barba tunsă scurt.

— Să înțeleg că zvonurile care mi-au ajuns mie la urechi, răspândite de invidioși, cum că relația lor ar fi fost mai mult una intimă decât de tovărășie, nu erau doar o calomnie politică?

— Nu, răspunse ea simplu. Erau iubiți de ani în șir, așa cum știa tot Cardegossul, dar nu se vorbea în afara zidurilor capitalei. Propria mea mamă mi-a spus asta chiar înainte să mă mărit, ca să nu pășesc în toată istoria asta pe nepregătite. Am luat-o ca pe o cruzime din partea ei, la vremea aceea. Acum cred că a fost înțeleaptă. Privind în urmă, cred că a mai fost și o mână întinsă ca să mă salvez, cu toate că mie mi-a scăpat implicația asta la momentul respectiv. Cu toate astea, în ciuda avertismentelor ei nevinovate – pe care, am descoperit eu mai târziu. Lordul dy Lutez a insistat să mi le dea – ca să evite eventuale neplăceri pe care i le-aș fi putut provoca lui, bănuiesc că și lui Ias – nu am înțeles ce însemna acel lucru. Cum aș fi putut eu – o fecioară romantică, copleșită de ceea ce părea a fi o victorie pe câmpul dragostei, să fiu aleasă drept mireasă de către însuși riga? Am dat din cap și-am acceptat, nerăbdătoare să par versată și rezonabilă.

— Oh, zise el șoptit.

— Așa că în cazul în care ai considerat-o pe mama ta necredincioasă jurămintelor ei de nuntă, încât să-l primească pe tatăl lui Illvin în patul ei, fii încredințat că nu a fost prima dy Lutez care să și le încalce. Bănuiesc că mama ei n-a fost la fel de ageră ca a mea atunci când a pregătit-o pentru căsătorie. Sau nu la fel

de informată.

El ridică din sprâncene, reflectând la spusele ei.

— Asta explică multe... lucruri pe care nu le-am înțeles copil fiind. Am crezut că tatăl meu a alungat-o, de mânie și umilință și că din cauza asta nu venea pe aici. N-am bănuir niciodată că ea a fost cea care l-a alungat pe el.

— Oh, sunt foarte sigură că Lord dy Lutez a fost profund ofensat de renunțarea ei, spuse lsta. Indiferent cât de justificată a fost. Orgoliul lui l-a împiedicat să se întoarcă, dar simțul lui de dreptate, care i-a adus credibilitate, l-a împiedicat probabil să întreprindă vreun act de răzbunare. Sau poate că a fost rușinea. Sper.

Adăugă apoi pe un ton sec:

— În orice caz, rămânea cu domeniile ei pe care să și le adauge la vastele lui proprietăți, drept compensare pentru lezarea pe care i-a adus-o.

El o cercetă din priviri.

— L-ai considerat un avar.

— Nimeni nu adună atât cât a acumulat el întâmplător. Cu toate astea, nu l-aș numi chiar avar, căci abia dacă mai știa câte averi deținea, iar un om lacom își ține socoteala fiecărui bănuț.

— Cum ai numi atunci ceea ce a făcut el?

lsta se încruntă.

— Consolare, încercă ea în cele din urmă. Acareturile lui erau ca o oglindă fermecată, care să îi reflecte măreția la care aspira.

— Asta, spuse el după ce digeră vorbele ei, este o judecată aspră, Roia.

Ea înclină din cap concesivă.

— Era un om foarte complex.

Trase aer în piept și o luă de la capăt.

— Arvol și Ias nu m-au înșelat ascunzându-mi dragostea lor. M-au înșelat prin faptul că mi-au ascuns adevărul despre blestem. M-am angajat într-o căsătorie necunoscând pericolul în care intram eu sau copiii pe care aveam să-i nasc. Am început să am viziuni atunci când am rămas grea cu Iselle. Zeii, încercând să mă tulbure. Am crezut că înnebunesc. Iar Ias și dy Lutez m-au lăsat să cred asta. Timp de *doi ani*.

El tresări ușor la auzul înverșunării din vocea ei.

— Asta mi se pare... o mare cruzime.

— *Asta* a fost lașitate. Și-un *dispreț* pentru nervii și demnitatea mea. M-au antrenat în consecințele secretului lor și apoi au refuzat să-mi încredințeze cauza acestuia. Eram o simplă fetișcană, mă înțelegi, nepotrivită să pot o asemenea povară. Deși nu atât de nepotrivită încât să aduc pe lume copiii lui Ias. În negura aia. Numai că zeii nu m-au văzut ca fiind nepotrivită. Pentru că *la mine* au venit. Nu la Ias. Nu la dy Lutez. La mine.

El își răsfrânse buzele.

— Mă întreb acum – după ce au trecut atâția ani – cât de neimplicat a fost Arvol în toate astea? Ar fi putut să fie singurul erou în armură strălucitoare care să îl salveze pe Ias, dacă ar fi putut. Asta era rolul lui obișnuit. Și într-adevăr, pentru o vreme, chiar părea că zeii i-au atribuit rolul ăsta lui. Într-un final – oare până și zeii se impacientează din cauza îngustimii minții noastre? — însăși Maica Verii mi s-a arătat, nu în vis, ci

într-o viziune, în stare de trezie. Eram prosternată – nu învățasem încă să fiu circumspectă când venea vorba despre zei. Mi-a spus că blestemul putea fi dezlegat și luat de pe fața pământului de un om care și-ar da viața de trei ori pentru năpăstuita Casă a Chalionului. Eu fiind tânără și înnebunită de grijă pentru copilașii mei, i-am luat cuvintele în sens prea literal și-am tras concluzia că Ea a vrut ca eu să născocesc un ritual cumplit ca să îndeplinesc acest paradox.

— Cumplit, e-adevărat. Și ăăm,....

El își încreți fruntea.

— ... paradoxal.

— Le-am spus totul lui Ias și Arvol și ne-am sfătuit cu toții. Arvol, tulburat de plânsetele noastre, s-a oferit să încerce rolul de erou. Ne-am hotărât asupra înecului ca metodă, căci se știu oameni care s-au întors din morți după ce s-au înecat, uneori. Și nu e o moarte care să te desfigureze. Arvol a studiat-o, a adunat mărturii, a cercetat cazurile unor astfel de victime, atât pierdute, cât și salvate. Într-o grotă, de la picioarele Zangrelui, am încropit un butoi, frânghii și un scripete. Altarele tuturor zeilor. Arvol s-a lăsat dezbrăcat, legat, lăsat la apă cu capul în jos, până ce zvârcolile lui au încetat, până ce i-am văzut lumina sufletului cu ochiul meu lăuntric.

El dădu să vorbească; ea ridică o mână, ca să nu se pripească cu concluziile.

— Nu. Nu încă. L-am scos afară – i-am scos apa din gât, l-am bătut cu pumnii în inimă, am urlat rugăciuni, până ce a scuipat apa și a început să respire din nou.

Și am văzut fisura din blestem.

— Pusesem la cale să înfăptuim acel ritual trei nopți la rând. În cea de a doua noapte, totul a decurs la fel, până ce a atins apa cu părul și a icnit să ne oprim, nu mai putea să suporte. A țipat la mine că încercam să îl asasinez din gelozie. Ias începea să șovăie. Eram zdruncinată, îmi era rău – dar m-am lăsat convinsă de rațiune. Doar era metoda aleasă de Arvol, funcționase o dată... M-a cuprins jalea de teamă pentru copiii mei și de frustrare că ajunseseam atât de aproape ca să ratez să îi salvez, eram doar la un pas. De mânie la auzul calomniei lui. Și pentru că mă lăsase să îmi fac iluzii atât de mari din orgoliu pur și apoi mi le spulbera atât de josnic din cauza slăbiciunii lui.

Mai spuse doar atât.

— Înțelegi tu, ajunseseam să cred și eu în imaginea pe care și-o crease despre el.

În liniștea nopții, în niscai văgăună de la picioarele castelului, țârâiau insecte, un zumzet pătrunzător, subțire, strident. Doar atât se mai auzea. Arhys uitase să mai respire. Organismul lui probabil că pierduse acest obicei. Ea se întrebă oare cât avea până să își dea seama și el de asta.

— L-am scos afară pentru a doua oară. Era mort de-a binelea, și toate lacrimile și rugăciunile noastre, regretele și învinuirile pe care ni le aduceam unul altuia, și oho, au fost destule din astea, nu l-au mai putut aduce înapoi. Ias rămase convins mai târziu că acuzațiile de gelozie pe care mi le adusese Arvol erau adevărate; aproape că ajunseseam și eu să le dau dreptate. Greșeala a fost... a lui Ias pentru că a fost slab și a mea pentru că am fost nerăbdătoare și lipsită de

înțelepciune. Pentru că dacă las mi s-ar fi împotrivit, aş fi cedat, sau dacă mi-aş fi ascultat inima, şi nu mintea şi i-aş mai fi dat timp lui Arvol, cine ar putea spune că după încă o zi, ori o săptămână, ori o lună, nu şi-ar fi făcut curaj din nou? N-am să aflu niciodată lucrul ăsta. Zeii s-au lepădat de mine. Blestemul a rămas, nedezlegat, mai năprasnic ca niciodată în manifestările sale. Până ce s-a ivit un alt om, dintr-o altă generaţie, mai potrivit pentru a-l îndepărta din lume.

Inhală adânc.

— Şi uite aşa am ajuns să-ţi omor tatăl. Dacă tot ai ținut morţiş să ştii.

El rămase pe gânduri multă vreme, îşi aminti să respire şi spuse:

— Doamnă, cred că asta nu e o confesiune. E un rechizitoriu.

Ea se trase pe spate.

— Pentru Arvol? Da, răspunse ea încetişor, este şi asta. Dacă nu s-ar fi oferit de bună voie, stima mea pentru el ar fi rămas neştirbită. Dacă ar fi murit din prima încercare, ei bine, aş fi crezut că niciun om n-ar fi fost în stare să reuşească, sau că planul meu a fost greşit gândit. Dar ca să demonstreze adevărata posibilitate, iar *apoi să dea greş...* asta m-a zdruncinat până în străfunduri. Nu era, aşa cum aveam să înţeleg mai târziu, o moarte ritualică aceea pe care zeii o ceruseră. Nu stă în puterea nimănui să forţeze un alt suflet să se deschidă într-atât încât să primească intrarea unui zeu în lume. Ceea ce se dorea, era expansiunea sufletului, nu moartea în sine. Arvol dy Lutez a fost un om mare. Dar nu... destul de măreţ.

El privi fix în întuneric. Torța aproape că arsese până la capăt, deși în capul scărilor, lumânarea lui Liss încă mai licărea. Fata stătea cu bărbia proptită în mâini, picotind; pajul adormise, făcut covrig la poalele ei.

— Dacă tatăl meu ar fi trăit, spuse el în cele din urmă, crezi că m-ar fi chemat lângă el?

— Dacă și-ar fi deschis sufletul îndeajuns să reușească, cred că ar fi devenit destul de mare încât să te cuprindă și pe dumneata. Cei care au primit în ființa lor un zeu, nu mai devin înguști la suflet, după câte știu eu. Dacă n-a încercat niciodată... mă rog; în orice caz, nu a fost niciodată atât de bicisnic încât să se ferească din fața sorții. Așa că, nu știu.

— Mm.

Era un mormăit surd, dar care ascundea o undă de durere totuși. Aruncă o privire în sus, la cer, citind după stele cât de târziu se făcuse.

— Roina, te rețin din timpul dumitale de somn.

Nu era valabil și invers. Oare la ce se gândea el în nopțile lungi, de veghe singuratică? Ea înțelese oricum aluzia și se ridică. Se ridică și el odată cu ea, costumul lui de luptă scârțâind.

O luă de mână, se plecă pe jumătate și își lipi scurt fruntea rece de dosul mâinii ei.

— Roina, îți mulțumesc mult pentru ghirlandele astea de adevăr. Știu că te-au costat scump.

— Sunt numai niște spini uscați și amari. Aș vrea să-ți fi putut face un alt dar de rămas-bun.

Din toată inima mea, atât de îndurerată, tare aș mai fi vrut.

— Nu-mi doresc coroane mai suave.

Liss, văzându-i traversând înapoi curtea, îl înghionti pe paj să se scoale și veni la picioarele scărilor ca să o întâmpine pe Ista, condusă la braț de Arhys. Arhys le salută grav și se întoarce, cu pajul moleșit de somn, lipăind în urma lui. Ecoul pașilor lui îndepărtați în pasajul acoperit cu arcade suna ca duduital înăbușit al unor tobe.

Trecu multă vreme până ca Ista să adoarmă. În lumina cenușie a zorilor, i se părea că aude sunetul unor pași apăsați și mai multe persoane vorbind în șoaptă, dar oboseala o făcu să cadă înapoi pe pernă. Intră abrupt într-un vis urât în care stătea la masă cu Cattilara. Marchiza care arunca văpăi de un violet pal, își îndesa oaspetele cu mâncare, până ce Ista își simți pânțele stând să plesnească, și o făcu să-și bea mințile, până ce Ista căzu inertă în scaun, nemaifiind în stare să se ridice, cu membrele paralizate.

Numai o bufnitură mai zgomotoasă ce se auzi la ușa din antreu o trezi din bizara detenție. Răsuflă ușurată să vadă că era în patul ei, cu trupul normal proporționat, putând să se miște iar, chiar dacă numai odihnită nu se simțea. După liniile luminoase dintre zăbrelele obloanelor, era ziua în amiaza mare.

Se auziră pașii lui Liss, apoi voci: a lui Foix, profundă și grăbită, a lui dy Cabon, ascuțită și agitată. Ista se dăduse deja jos din pat și își trăsese mantaua neagră pe ea când se deschise ușa și Liss își strecură capul înăuntru.

— Roina, s-a întâmplat ceva tare ciudat...

Ista trecu în grabă pe lângă ea. Foix era îmbrăcat pentru zi, cu tunică albastră, pantaloni, cizme și sabia încinsă la brâu, cu fața îmbujorată de surescitare; tunică pe care dy Cabon o purta pe dedesubt stătea pusă șui, cu nasturii din față încheiați strâmb în butoniere și cu picioarele goale.

— Roina, spuse Foix plecându-și capul. Ați văzut sau auzit ceva în odaia Lordului Illvin sau pe coridor când s-a crăpat de ziuă? Camera dumatăle e mai apropiată decât a noastră.

— Nu – sau poate. M-am culcat la loc.

Se schimonosi aducându-și aminte de visul acela neplăcut.

— Am fost foarte obosită. S-a întâmplat ceva?

— Lady Cattilara a venit în zori cu niște servitori și l-au luat pe Lord Illvin pe o targă. Ca să îl ducă jos la templu, să-i facă o slujbă și să-l consulte doftorii de la templu, chipurile.

— Doftorii de la templu ar trebui să urce ei și să îl îngrijească în Porifors, părerea mea, spuse Ista tulburată. Lord Arhys s-a dus cu ei?

— Marchizul parcă a intrat în pământ de dimineață. Am aflat de toate astea când unul din ofițerii lui m-a întrebat *pe mine* dacă-l văzusem.

— L-am văzut pe Arhys azi-noapte. A venit să stea de vorbă cu mine jos în curte, pe la miezul nopții. Liss era și ea acolo.

Fata încuviință. Evident se trezise înaintea Istei – era îmbrăcată și avea o tavă cu ceaiul de dimineață și pâine proaspătă gata pregătită pe masă – dar nu cu mult înainte, căci părea că atunci auzea și ea ce se

întâmplase.

— Ei bine, continuă Foix. M-am simțit ciudat de neliniștit – probabil o urmare a coșmarurilor de astănoapte, ceea ce m-a făcut să mă îndoiesc de calitatea mâncărilor de la castel, dar în orice caz, mi-am găsit o scuză și m-am dus jos la templu să văd ce se întâmplă. Lady Cattilara nici măcar nu ajunsese acolo. Am întrebat și eu pe unu’-altu’. Până la urmă am aflat că poruncise o căruță cu provizii și o pereche de cai de tracțiune de la grajdurile garnizoanei de jos din cetate. Nimeni nu știe ce s-a încărcat în căruță în afară de acele provizii, cu Goram în loc de vizitiu și unul din servitori alături de el; au fost văzuți ieșind pe poarta cetății cu cel puțin o oră în urmă, luând drumul de miazănoapte.

Ista inspiră adânc.

— Au mai fost văzuți de atunci, ea sau Arhys?

— Nu, Roina.

— Atunci i-a luat cu ea. L-a luat pe Arhys și l-a răpit pe Illvin ca să își țină bărbatul în viață.

Privirea lui Foix deveni bănuitoare.

— Credeți că marchiza a făcut asta? Nu lord Arhys?

— Lord Arhys nu și-ar abandona niciodată castelul și poziția. Nici cu toate plânsetele nevasti-sii, spuse Ista cu convingere. *De vreme ce e un bărbat mai hotărât decât era Ias. Dar oricum, așa era orice bărbat din neamul dy Lutez.*

— Dar demonul ei vroia să scape, ne-ați spus, zise dy Cabon. Dacă o fi reușit să pună stăpânire pe ea?

— Atunci de ce să ia atâta calabalâc după ea? întrebă Liss cât se poate de logic. Trupul Doamnei

Cattilara și o casetă cu bijuterii și un cal iute, i-ar fi mai de folos demonului.

Foix îi aruncă o otheadă în care se citi o umbră de respect.

— Nu cred că a pus stăpânire pe ea, zise Ista încet. Dar dacă presupunem că demonul ei a convins-o că le-ar conveni amândurora să fugă? Ar avea tot aportul lui în cazul ăsta.

— Ea își dorește să recupereze viața bărbatului ei, sau măcar, să prelungească la nesfârșit moartea asta a lui neisprăvită, spuse Foix. La ce i-ar servi să îi urce pe el și pe Lord Illvin într-o căruță și să o ia din loc?

— Ăă, interveni dy Cabon.

Toți cei din încăpere își întoarseră fețele către el.

— Ce e? întrebă Ista cu asprime.

— Ăăm... mă gândesc dacă ceva din ce-aș fi putut spune... Lady Cattilara a venit la mine aseară, după cină. Pentru îndrumare spirituală, am crezut eu. Am discutat despre încurcătura asta cumplită. Biata fetișcană, îi scânteiau lacrimile ca niște mărgăritare de suferință pe obraji.

Ista dădu ochii peste cap.

— Sigur că da. Și după aia?

— Am încercat să o povățuiesc și să o consolez totodată, să o fac să-i vină mintea la cap și să-nțeleagă în ce pericol teologic și-a băgat bărbatul. La fel ca și pericolul trupesc ce i l-a pricinuit fratelui lui, precum și primejdia în care-și pusese propriul ei suflet. I-am spus, dacă încearcă să o rezolve folosind și mai multă magie demonică nu le-ar fi de leac. Doar un miracol ar putea schimba cursul lucrurilor. M-a întrebat unde se

pot întâlni miracolele, pentru întreaga lume, de parcă acestea ar veni din niscai emporiu sfânt. I-am spus, numai sfinții le-ar putea dirija către noi dinspre zei. M-a întrebat unde se pot întâlni asemenea sfinți? I-am spus, în tot felul de locuri neașteptate, în locuri alese, dar și în cele de rând. Am spus, am crezut că domnia ta, Roina, erai sfânta în mâinile căreia a fost încâlceala asta menită să fie dezlegată. A răspuns, ăm, cu niște vorbe grele și nesocotite – pare să te considere dușmanca ei. Am asigurat-o că nu este așa. A dat de înțeles că orice alt sfânt din lume ar fi mai potrivit pentru sarcina asta și m-a rugat să trimit după unul, de parcă sfinții ar fi vraci, pe care să-i obții de la Templu printr-o misivă. Mă rog, unii sfinți sunt și *doftori*, dar nu-i chiar așa... i-am sugerat că nu prea are șanse să primească vreun alt răspuns de la zei; cei mai mulți oameni nici nu primesc *vreunul*. Mă tem că nu e prea interesată de adevărurile teologice subtile.

— Vrea o izbăvire ritualică, spuse Ista. *Așa cum am făcut și eu pe vremuri*. Să se târguiască ca la piață. Să dea banul și să ia marfa. Numai că nu-și găsește neguțătorul ambulant.

El ridică din umeri.

— Așa mă tem și eu.

— Așa că acum și-a luat picioarele la spinare cu tot cu morți și a pornit în pelerinaj. Să caute o minune. La porunca ei.

— Drumurile sunt foarte nesigure prin partea asta, după cum s-a văzut și ieri, spuse Foix pe un ton îngrijorat. Lord Arhys nu i-ar da voie în ruptul capului nevestei sale să iasă acum la drumul mare în astfel de

momente, indiferent de nădejdea pe care și-a pus-o ea în drumul ăsta.

— Credeți că a avut de ales? E numai o targă în căruță, sau cumva două – amândoi frații culcați alături ca niște maldăre de lemne? Demonul ar fi putut să o ajute în treaba asta – cu amândoi pasivi e cu siguranță mult mai ușor.

Dy Cabon se scărpină în cap.

— Ea e mai îndreptățită să caute leac pentru Lordul Arhys mai mult ca oricine altcineva. Doar e bărbatul ei.

— Dar Illvin nu e, răspunse Ista tăios. Iar ceea ce-i trebuie lui Arhys e mai mult decât o vindecare. Trebuie să fie aduși înapoi. Foix, adună-ți trupa și caii. Liss, înfășoară-mi genunchii și pregătește-mă de drum. Nu vreau să mi se deschidă rănilile.

Dy Cabon spuse:

— Roina, nici domnia ta n-ar trebui să pleci la drum!

— De acord cu tine, dar Foix nu are autoritatea să-i comande servitorilor Cattilarei să execute un ordin împotriva voinței lor. Și cineva trebuie să-i țină în frâu demonul.

— Cred că aş putea face asta, Roina, spuse Foix. Privi îngrijorat la dy Cabon.

— Poți să faci față în același timp unei femei înnebunite care țipă și plânge?

— Ah, făcu el contemplând imaginea asta insuportabilă. Dumneata poți?

— Cred că da. *De fapt, abia aștept să o fac.*

— V-aș fi, hm, recunoscător, Roina.

— Bun. Anunță-i pe ofițerii lui Arhys... hm.

Își miji ochii gândindu-se.

— Bănuiesc că Arhys n-ar vrea se se împrăștie zvonul. Dy Cabon. Dacă nu ne întoarcem în – cât timp, Foix? Două ore?

— Ei au patru cai înhămați și o oră avans – două sau trei ore.

— Dacă nu ne-am întors în trei ore, spune-le ofițerilor mai în vârstă ce am plecat să facem și ai grijă să trimită oameni după noi.

Ista se întoarce către Foix.

— Grăbește-te. Ne întâlnim în curtea din față când o să avem caii înșeuati.

El o salută și o luă la picior. Liss începuse deja să se dezbrace de hainele ei fine, aruncându-și papucii din picioare. Ista îl împinse pe dy Cabon care protesta, afară pe ușă.

— Dar ar trebui să merg și eu cu domnia ta, Roina, strigă preotul. Iar Foix n-ar trebui lăsat nesupravegheat!

— Am nevoie să fii aici. Iar dacă ursul lui Foix o ia razna și o să aibă nevoie de zgardă, eu sunt mai nimerită să i-o pun.

— Și mai ești și gras și mergi greu, pluti vocea neînțelegătoare a lui Liss pe fereastră, acompaniată de un bufnit de cizme aliniate pe podea.

Dy Cabon se făcu roșu ca sfecla.

Ista își lăsă mâna pe umărul lui.

— Țsta e un ținut arid, iar podețe peste râuri nu prea se întâlnesc. O să mă scutești să-ți port de grijă dacă rămâi aici la adăpost.

El se înroși și mai tare, dar făcu nefericit o

plecăciune, în schimb, ascultător. Ista îi trânti uşa-n nas şi se grăbi să îşi pună hainele de călărie.

Capitolul 19

Ajunsă în curtea din față, Ista se sperie de calul pe care Liss i-l scosese din staul pentru ea. Înalt, de un alb lucitor cu un bot cenușiu și moale, coama și coada ca niște drapele de luptă din fir de argint – așa l-ar fi descris în culori poetice Ferda. Murdăria de grajd îi fusese spălată cu grijă de pe valtrap, cu numai câteva urme galbene șterse care nu puteau să nu-i amintească Istei de petele de pe odăjdiile albe ale lui dy Cabon. Calul sforăia și împungea cu capul înspre ea, privind-o cu ochi mari, întunecați, umezi și prietenoși.

— Ce-i cu ăsta? întrebă Ista în timp ce Liss îl conducea la butucul de pe care să poată încăleca.

— Mi-au spus că nume lui este Fulg. Prescurtarea de la Isteț-ca-Fulgul. Am cerut cel mai bine dresat cal din grajduri pentru domnia ta, iar ei m-au rugat să îl scot pe acesta, pentru că de când Lord Illvin a căzut la pat, nu a mai făcut nimic decât să lenevească în staul, a mâncat și s-a îngrășat.

— Prin urmare e calul personal al Lordului Illvin? întrebă Ista, petrecându-și un picior peste spinarea lată a animalului. Calul stătea complet nemișcat în vreme ce ea își potrivea ușor genunchii înfășurați în feșe pe coastele lui și picioarele în scări.

— Sigur nu e un cal de război.

— Nu, are un alt grajd pentru acela – o bestie drăcoasă roșiatică și plină de urme de răni, de care nu se apropie nimeni.

Liss se aruncă și ea pe spatele calului ei șarg de curier, care se tot ferea potrivnic în lături și încerca să arunce din picioare, dar care se potoli sub mâna ei severă.

— S-a purtat ca un turbat cu o sumedenie de rândași. Mi-au arătat ce le-a făcut. Impresionant!

Foix dădu semnalul de plecare cu mâna ridicată, iar el și Pejar, călare, porniră înainte pe poartă, urmați de Liss și Ista și apoi de vreo șase oameni, câți mai rămăseseră din grupul Fiicei.

Se aliniază într-un singur șir ca să coboare cărarea sinuoasă care trecea prin dreptul satului de la poale. Odată ajunși dincolo de zidurile cetății, apucară pe drumul către Tolnoxo pe care venise Ista cu atâtea zile în urmă. Foix stabili un ritm alert, dar care să nu le scoată sufletul companionilor lui când urcau pe pante, mergând la trap la vale, galopând mărunț la drum drept. *Isteț-ca-Fulgul* părea o poreclă nedreaptă, căci calul era atât de sensibil la cele mai ușoare comenzi din frâu sau din călcâi ale Istei, încât avea impresia că trebuia doar să-și pună în gând dorința ca el să i-o ghicească. Mersul lui la trap era o unduire domoală și prelungă, iar când o lua la galop era ca și cum ar fi fost legănată într-o lectică. Îi mai veni sufletul la loc simțind delicatețea calului, căci păreau să aibă un drum lung și anevoios înainte, după câte vedea ea, cocoțată în șa. Lord Illvin avea nevoie de un cal de talie mare, cu siguranță.

Trecând printr-o zonă împădurită umedă de la marginea unui râu, stârniră un roi mare de tăuni, care se abătură, zumzăind ca o pacoste asupra cailor. Ista se

schimonosi și îi plesni pe cei pe care îi ajungea, năpustiți flămânzi pe coastele mătăsoase ale lui Fulg. Muștele rămaseră strivite dezgustător, lăsându-i dâre de sânge în palmă. Calul gălbui al lui Liss începu să zvârle din copite și să necheze. Foix privi peste umăr; numai Ista îi văzu licărul violet care-i țâșni din pumn, însă scârboasele muște își luară zborul de pe animalul lui Liss. De vreme ce se adunau pe cel al Istei, nu prea făcuse nicio scofală, însă cavalcada ieși la lumină și lăsară bărzăunii în urmă înainte ca ea să se poată plânge.

Luară în piept un urcuș abrupt pe coasta unei văi și se opriră să adape caii în satul cu dumbrava de măslini, la vreo cinci mile depărtare de Porifors. Era un umbrăș binecuvântat și lipsit de insecte însetate de sânge. Pejar plecă să afle de la săteni vreo veste despre căruța pe care o urmăreau. Ista se pomeni alături de Foix în timp ce își dezmorțea oasele, în umbra unui trunchi gros de măslin, în vreme ce caii se adăpau de la râu.

— Tot te mai joci cu muștele? îl luă ea la întrebări cu blândețe. Am văzut șotia aia. Te rog, încetează, altfel o să fiu nevoită să te spun preotului.

El roși.

— A fost o faptă bună. Și-n plus, am vrut să-i fac pe plac lui Liss.

— Hm, făcu ea cântărindu-și cuvintele. Urmează-mi sfatul și nu te folosi de farmece ca să-i faci curte. Mai ales, nu ceda tentației de a te folosi în mod *direct* de puterea ta ca să-i obții favorurile.

După rânjetul lui stânjenit, era perfect conștient de ceea ce vroise ea să-i spună – iar asta nu era pentru

prima oară când idea unui soi de vrajă cu efect afrodisiac îi trecuse prin minte.

— Mm.

Ista își coborî mai mult tonul.

— Căci dacă faci lucrul ăsta, iar ea află, o să-i distrugă încrederea nu doar în tine, ci și în propria ei judecată. Nu va mai fi niciodată sigură dacă gândurile sau sentimentele au fost într-adevăr ale ei. O să oscileze în permanență, o să cadă pradă bănuielilor, întorcându-și sufletul pe dos. I s-ar așterne nebunia pe dinainte. Ai schilodi-o mai puțin și ai iubi-o mai mult, dacă ai lua un baros și i-ai strivi picioarele.

Zâmbetul lui încremeni.

— Cum porunciți, Roina.

— Nu îți vorbesc ca o regină. Nu îți vorbesc nici măcar ca cineva care a primit atingerea zeilor. Îți vorbesc ca o femeie, care a străbătut drumul ăsta până la capăt și se întoarce ca să atenționeze asupra primejdiilor. Dacă încă mai ai control asupra a jumătate din rațiunea cu care ai pornit la drum – și dacă este într-adevăr iubire ceea ce cauți și nu doar o mulțumire de sine – ai să-mi dai ascultare așa cum ar face-o orice bărbat adevărat.

Scurta lui plecăciune de data aceasta, era vizibil mai pătrunsă, iar rânjetul i se șterse de pe buze.

Pejar se întoarce cu vestea că o căruță și caii care o trăgeau se opriseră într-adevăr la dumbravă mai devreme, zăbovind la umbră atât cât să deshame și să adape ambele perechi de cai; căruța pornise din nou la drum cu nici jumătate de oră mai devreme. Foix făcu o grimasă de satisfacție și curmă răgazul pe care și-l

luaseră.

Alte patru mile de mers la trap îi aduseră pe o ridicătură prelungă. În cele din urmă zăriră obiectul urmărit hurducăindu-se pe drum la vale, pierdut în zare, pânza care acoperea căruța fiind vopsită cu sigiliul garnizoanei de la Porifors, lucind în lumina soarelui. Foix făcu semn trupei sale să înainteze. Scurtară mult din distanța care îi despărțea înainte ca cineva din căruță să îi dibuie. Vizitiul, care nu se vedea, biciui perechile de cai, însă animalele stângace de la căruță, îngreunate de povara pe care o trăgeau, nu putură să facă față cailor rapizi ai urmăritorilor.

Oamenii lui Foix o luară la galop înainte, de fiecare parte a vehiculului care se legăna hurducăind, și se aplecară să apuce dârlogii cailor din față. În vreme ce-și îndemna calul la deal și împrejur, Ista auzi vocea Cattilarei protestând cât o țineau bojocii. Căruța se opri locului.

Cattilara, îmbrăcată într-un costum elegant de călătorie în nuanțe cenușii și aurii, stătea ghemuită pe locul vizitiului, ocărându-l pe Goram, terorizat, care stătea cocârjat, cu ochii aproape închiși, strângând frâiele cailor cu mâini încleștate și tremurânde. Ista miji ochii în fața luminii lumești și încercă să își extindă vederea lăuntrică cu cea mai mare acuitate de care era în stare, pentru a percepe direct nu prezența spiritelor ascunse în materie, ci a spiritelor pur și simplu. Oare așa vedeau zeii lumea? Demonul Cattilarei nu era, descoperi cu ușurare Ista, în ascensiune, și nici dominant, ci încolăcit în ea. Un alt servitor, una din doamnele de companie mai tinere ale

Cattilarei și pajul lui Arhys stăteau chirciți în spatele căruței.

Două ființe aproape stinse zăceau una lângă alta înăuntru. Chiar și cu obstacolul material al pânzei și al lemnului căruței care se înfățișau pe dinaintea ochilor fizici ai Istei, era aproape limpede ce căuta ea să vadă. O dungă subțire de foc alb, curgând anevoie dinspre un trup către celălalt; la un nivel de percepție chiar inferior aceuia, o rețea de lumină violacee curgând în trei sensuri, canalul vrăjii.

Ea își încleștă degetele, iar Fulg se opri și rămase locul liniștit și ascultător. Lăsă frâiele să-i cadă pe greabănul lui și își întinse mâinile lăsându-și spiritul liber să-i circule prin tot trupul. Iar apoi, pentru prima dată, îl lăsă să curgă dincolo de granițele trupești. *Bastardule, ajută-mă! Blestematule!* Nu îndrăzni să încerce să rupă firele inferioare ale vrăjii demonice deocamdată, dar își adună puterile și invocă focul sufletesc. Dâra albă de la Illvin la Arhys se ridică ca o vâlvătaie, asemeni unui acoperiș care ia foc într-o beznă îndepărtată.

Vocea profundă a lui Arhys se auzi dinăuntru, nervoasă ca a unui om trezit din somn:

— Ce-i asta? Illvin...?

Invectivele țipăte ale Cattilarei se curmară brusc, își trase capul înăuntru și se făcu mică în scaunul ei. Gâfâind, o săgetă cu privirea pe Ista.

În căruța începu să se audă forfotă: o scârțâitură, călcături de cizmă. Arhys scoase capul afară și se uită năuc împrejur.

— Pe toți dracii Bastardului! Da' unde suntem?

O ochire aruncată peisajului binecunoscut îi răspunse în mod evident la întrebare, spre mulțumirea lui, căci își întoarse chipul încruntat înspre nevasta-i înlăcrimată.

— Cattilara, *ce-ai făcut?*

De partea cealaltă a căruței, plin de încordare, Foix respiră ușurat și trimise un mic semn de mulțumire în direcția Istei. Pâlpăirea movalie din palma lui se stinse.

Cattilara se întoarse în scaun și își azvârli brațele în jurul coapselor bărbatului ei, implorând cu sălbăticie. Goram se feri din calea ei.

— Domnul meu, domnul meu, nu! Poruncește-le oamenilor ăstora să plece! Spune-i lui Goram să mâne înainte! Trebuie să scăpăm! E o femeie rea, vrea să-ți provoace moartea!

El îi mângâie părul cu mișcări mecanice. Își roti ochii, rămânând cu privirea asupra Istei care privea cu un aer sumbru.

— Roina? Ce-nseamnă asta?

— Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești, Lord Arhys?

El se încruntă.

— Cattilara mi-a trimis un mesaj urgent să o urmez la grajdurile garnizoanei. Am intrat acolo și am găsit căruța asta așteptând pregătită, apoi – nu mai știu nimic.

Se încruntă și mai tare.

— Soției dumitale i-a intrat în cap să te ducă departe și să caute vindecare oriunde altundeva în afară de Porifors. În ce măsură a fost mânată de demonul ei să facă asta, nu știu, dar cu siguranță că *i-a*

dat o mână de ajutor. Illvin a fost luat și el în mod special, presupun, în calitate de ofițer cu aprovizionarea.

Arhys sări ca ars.

— Să dezertez de la comanda castelului? Să părăsesc *Poriforsul*? *Tocmai acum*?

Cattilara tresări de durere la auzul duriității vocii lui. Leșinul în lacrimi în fața lui nu avusese, deocamdată, niciun efect înduioșător. Când îi luă fața în mâini și i-o întoarse spre el ca să o privească în ochi, Ista îi observă tendoanele încordate de la mâini, umflate ca niște funii pe sub pielea lui palidă.

— Cattilara. Gândește-te. Fuga asta e o dezonoare pentru jurămintele de credință pe care le-am făcut. Față de provincarul de Caribastos, de Roina Iselle și Principele-Consort Bergon – față de toții oamenii mei. Nu-i cu putință.

— Ba e cu putință. Dacă erai bolnav de, of, orice altă boală. Cineva ar fi preluat oricum funcția ta. Tu chiar ești bolnav. Un alt ofițer trebuie să-ți preia atribuțiile acum.

— Singurul în care aș avea încredere să preia de la o zi pe alta în asemenea momente de incertitudine, este Illvin.

Avu o clipă de șovăială.

— Ar fi Illvin, se corectă el.

— Nu, nu, nu...!

Ea aproape că începu să-l lovească cu pumnii, apucată de o frustrare și o mânie paroxistică.

Ista cercetă dârele pulsatile de lumină. *Sunt în stare să fac asta!* Nu era sigură. *Ei bine, măcar sunt sigură că*

pot să încerc. Așadar. Își îndoi în poală palmele materiale și își întinse din nou mâinile spiritului. Ocolind, așa cum mai făcuse și înainte, canalele de energie ale demonului, care curgeau pe sub cel de lumină albă, sugrumă legătura dintre Illvin și Arhys, aproape complet.

Arhys căzu în genunchi; cu buzele desfăcute de șocul acela.

— Dacă îl vrei pe picioarele lui, îi spuse Ista Cattilarei, n-ai decât să îl menții tu singură, de acum. Gata cu furatul.

— Nu! zbieră Cattilara în vreme ce Arhys se prăbușise pe jumătate peste ea. Goram îl înșfăcă ca să-i împiedice trupul greu să se răstoarne de pe scaun. Cattilara se holbă la fața palidă și bulversată a lui Arhys, nevrând să-și creadă ochilor. Focul sufletesc i se învolbură în tot trupul și i se adună în inimă.

— *Da!* își spuse Ista în sinea ei. *Poți să o faci. Fă-o fetițo!*

Cu un vaier și o paloare subită în obraji, Cattilara își pierdu cunoștința. Focul izbucni anapoda din inima ei, împrôșcând ici și colo în zăgazurile vrăjii. Ista întinse iarăși o mână transparentă. Fluxul se statornici, devenind stabil. Nici prea impetuos, ca să nu-și secătuiască rezervorul dintr-o dată, nici prea molcom, ca nu cumva să nu-și nimerească țelul. Era pur și simplu... așa cum trebuia. Ista verifică din nou cu privirea lăuntrică liniile energetice. O dâră firavă încă se mai prelingea dinspre Illvin, atât cât să mențină contactul. Nu îndrăzni să se atingă de păienjenișul subtil de fire demonice; nu că era în vreun fel sigură că

putea să îl rupă, chiar dacă ar fi încercat. Arhys deschise ochii, își descleștă maxilarul, se ridică în picioare tremurând, ținându-se cu o mână de umărul lui Goram.

— Oh, *mulțumescu-ți...* murmură Foix în tăcerea binecuvântată.

— Nici eu nu eram mai departe de ea, uneori, atunci când am căzut pradă disperării pentru prima dată, îi șopti Ista, amintindu-și acea perioadă neplăcută. De ce pentru numele celor cinci zei nu mi-a pus nimeni pumnul în gură ca să-i scutesc de toată nenorocirea asta? Poate că n-am să aflu niciodată.

O voce răgușită se auzi din fundul căruței:

— Pe demonii Bastardului, *acuma* ce naiba se mai întâmplă?

O urmă de ușurare îi lumină trăsăturile lui Arhys.

— Illvin! Acolo!

Se auzi un lipăit de picioare goale; Illvin, îmbrăcat doar cu cămașa lungă din pânză și arătând mai mult ca un om trezit prea devreme după o noapte de benchetuială, se împiedică ieșind de sub coviltir și rămase în picioare, clipind în lumina strălucitoare a dimineții, agățându-se cu o mână de pânza coviltirului ca să nu-și piardă echilibrul.

Dădu cu ochii de Ista și se lumină la chip.

— Zevzecule! strigă el încântat.

Salutul acela ciudat, concluzionă Ista într-un târziu, îi era adresat calului, care ciuli urechile și sforăi, umflându-și nările cenușii și mai că dădu să se miște din locul în care călăreața lui îi comandase să stea.

— Roina, continuă Illvin, salutând-o cu o plecare a

capului. Sper că Fulgi-în-loc-de-Creieri v-a fost de folos? Pe toți zeii, nu s-a gândit nimeni să-i taie din tain?

— E un cavaler desăvârșit, îl asigură Ista. Eu găsesc că arată destul de în formă.

Illvin se uită la Catti, rămasă căzută pe umărul lui Goram care se făcuse mic de tot.

— Ce-are asta? Se simte bine?

— Deocamdată, îl asigură Ista și pe el și pe Arhys, care se uita acum la nevastă-sa din ce în ce mai dubios. Eu, ah... i-am impus să schimbe locul cu tine pentru o vreme.

— Nu știam că poți să faci una ca asta, spuse Illvin precaut.

— Nici eu n-am știut, până n-am încercat un pic mai devreme. Farmecele demonului nu sunt dezlegate, doar... reîmpărțite.

Arhys, cu chipul împietrit de nedumerire, îngenunche totuși și o luă pe Cattilara în brațe. Illvin își pipăi umărul drept și se încruntă; se încruntă și mai mult zărind o dâră de sânge scurgându-se din umărul Cattilarei. Se aplecă într-o parte ca să îi facă loc fratelui lui împovărat să se aplece și să treacă înapoi în căruță. Ista îi dădu frâiele sale lui Liss și se cațăără din șa în căruță; Illvin îi dădu o mână ca să o ridice în siguranță înăuntru.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse ea.

El încuviință din toată inima.

— Goram, mai spuse el.

Rândașul lui se uită la el, cu o privire fățiș liniștită.

— Pune și întoarce căruța asta și dă-i bătaie către

Porifors.

— Da, stăpâne, răspunse Goram fericit.

Ista îl urmă pe Arhys și Illvin înăuntru în vreme ce Foix începu să le dea instrucțiuni oamenilor lui pentru a da o mână de ajutor ca să întoarcă caii de la căruță. Arhys o așează pe Cattilara, cu capul bălângănind, pe targa pe care tocmai o eliberase el. Colbul plutea în aerul întunecat de sub coviltir, trecând de la lumina strălucitoare de afară, dar ochii Istei se obișnuiră repede cu noile condiții. Cealaltă slugă, femeia Cattilarei împreună cu pajul se tupilară temători în fundul căruței printre trei sau patru cufer. Păreau niște provizii modeste pentru acea călătorie, deși caseta cu giuvaericele ale marchizei se odihnea neîndoielnic undeva printre bagaje.

Arhys îl trimise pe servitor și pe femeie în față, să stea cu Goram. Pajul lui, cu ochii măriți de spaimă, se trase lângă el; îl ciufuli pe băiat ca să îl liniștească, apoi se așează cu picioarele în cruciș la căpătâiul nevastei lui. Illvin o ajută pe Ista să se așeze pe platforma din lemn din fața celeilalte; ea își simți rănille plesnindu-i pe sub bandaje, în timp ce-și îndoia genunchii. Illvin dădu să se așeze cu picioarele cruciș lângă ea, dar deveni conștient de ținuta lui inadecvată în acea poziție și atunci se așează în genunchi.

Arhys privi supărat la nevasta lui.

— Nu pot să cred că i-a dat prin cap că aș fi în stare să dezertez de la Porifors.

— Nu cred că s-a gândit, spuse Ista. De unde și înșelăciunea asta.

Avu un moment de ezitare.

— E un lucru greu, când toată viața ta depinde de deciziile altora, iar tu nu poți face nimic să influențezi consecințele.

Căruța fu întoarsă și porni alene la drum. Perechile de cai înhămate aveau să fie destul de ostenite după ce aveau să parcurgă înapoi cele zece mii și mai bine până la castel. Arhys o atinse pe Cattilara pe umărul unde se vedea acum o pată de un roșu închis deasupra răniilor de unde se prelingea încet sângele.

— Treaba asta n-o să țină.

— Trebuie, până ajungem înapoi la Porifors, spuse Illvin neliniștit.

Spunând acestea, își întinse brațele și mâinile, trosnindu-și umerii, de parcă s-ar fi așezat înapoi într-un trup de care se dezobișnuise. Își verifică strânsoarea pumnului și se încruntă.

— Nu pot decât să sper că nu s-a iscat zarvă în garnizoană din cauza dispariției mele, spuse Arhys.

— De îndată ce ajungem, spuse Ista, trebuie să mai fac o încercare să îl interoghez pe demonul Cattilarei. Trebuie să aflăm ce se pune la cale în Jokona și, mai presus de toate, cine e în spatele acestor lucruri.

Îi repetă lui Illvin povestea ofițerului despre prefacerea subită prin care trecuse Sordso cel Bețiv.

— Cât e de ciudat, rămase pe gânduri Illvin. Sordso nu a dat niciodată vreo dovadă de simț familial.

— Dar o să fim în stare să luăm la întrebări creatura, Roina? întrebă Arhys, care rămase cu ochii pironiți în jos la Cattilara. Nu prea am avut mare noroc data trecută.

Ista clătină din cap, la fel de îndoielnic.

— Până acum nu am avut la îndemână sfatul Învăţatului dy Cabon. Nici susţinerea lui Foix dy Gura. Am putea să asmuţind un demon asupra celui alt şi să obţinem un rezultat favorabil. Sau... ceva la urma urmei. Am să mă sfătuiesc cu preotul la întoarcere.

— Eu am să mă sfătuiesc cu fratele meu atâta vreme cât mai îmi stă în putinţă, spuse Arhys.

— Eu aş cam sta la sfat cu ceva de mâncare, spuse Illvin. Se găseşte ceva prin căruţa asta?

Arhys îi făcu semn pajului său să caute; după ce scotoci printre provizii, băiatul ieşi la iveală cu o halcă de pâine, o tolă cu caise stafidite şi cu un burduf cu apă. Illvin se aşeză şi se puse să mestece conştiincios, în vreme ce Arhys îi făcea un raport amănunţit al informaţiilor aduse de iscoadele de la Porifors.

— Nu ne mai trebuie decât veşti dinspre nord în concluzie, remarcă Illvin, în timp ce Arhys îşi depăna iute istorisirea. Asta nu-mi miroase a bine.

— Da. Sunt cât se poate de supărat în privinţa celor două grupuri care nu s-au întors încă şi nici n-au trimis vreun curier. Tocmai mă pregăteam să trimit o altă patrulă după ei, când îndatoririle matinale mi-au fost întrerupte atât de neaşteptat.

Arhys se uită exasperat la nevasta care-i zăcea inconştientă.

— Sau poate să mă duc chiar eu.

— Te rog eu să n-o faci, spuse Illvin, frecându-se la umăr.

— Bine... nu. Poate că nici n-ar fi o decizie înţeleaptă în situaţia de faţă.

O privi pe Cattilara cu şi mai multă îngrijorare.

Femeia arăta teribil de lipsită de apărare, ghemuită pe o parte. Lipsită de încordarea vicleană care răzbătuse din ființa ei până atunci, frumusețea ei naturală izbitoare își intră în drepturi.

El își ridică privirea și reuși să zâmbească de dragul Istei.

— Nu vă alarmați, Roina. Chiar dacă se apropie forțe nevăzute din direcția aceea, nu pot să facă mare lucru împotriva Poriforsului. Zidurile sunt zdravene, garnizoana ne este loială, abordarea cu mijloace de asediu extrem de greu accesibilă, iar fortăreața stă pe stâncă solidă. Nu poate fi subminată. Ne-ar veni ajutor de la Oby înainte ca asediatorii noștri să aibă timp să își întindă tabăra.

— Asta în cazul în care Oby nu este atacat simultan, murmură Illvin.

Arhys privi în depărtare.

— Am stat de vorbă pe îndelete cu notarul de la templu în ultimele zile și i-am lăsat testamentul meu scris în grijă. Intendentului de la castel i-am încredințat toate celelalte documente ale mele. Te-am numit executor testamentar și tutore comun al micuței Liviana.

— Arhys, spuse Illvin, cu glas înecat de incertitudini. Aș vrea să-ți pun în vedere că nu există nicio garanție că eu voi scăpa din toate astea cu viață.

Fratele lui dădu din cap.

— Bunicul Liviane devine singurul ei tutore în cazul acesta și deținător al tuturor proprietăților dy Lutez. Și într-un caz și-n altul – dat fiind faptul că nu a rezultat niciun copil din căsătoria mea cu Catti –

intenționez să o redau cu tot cu moștenirea ei ca văduvă, tutelei Lordului dy Oby.

— Cattilarei i-ar păsa de autoritatea mea tot atât de mult pe cât aş vrea eu să mi-o exercit, spuse Illvin. Îți mulțumesc în numele amândurora.

Arhys încuviință înțeleghător, cu o grimasă pe chip.

— Dacă tu – dacă – dacă tu n-ai să poți să preiei în numele Livianeii comanda militară a cetății Porifors, aceasta va trebui să fie înapoiată provincarului de Caribastos, pentru a fi atribuită unui om pe care el îl consideră în stare să își îndeplinească îndatoririle. I-am scris ca să îl pun în gardă... în fine, i-am spus doar că sunt bolnav și că poate ar trebui să se uite în jurul lui, pentru orice eventualitate.

— Tu ai mereu grijă de toate treburile. Indiferent de cât de neplăcute ar fi, îi răspunse Illvin zâmbind sumbru. Întotdeauna ai căutat să ai față de noi toți o grijă de tată. Mai e vreo îndoială ce zeu așteaptă să te ia la el? Dar lasă-l să mai aștepte încă puțin, zic eu.

Îi aruncă o privire Istei.

Dar nu-l așteaptă niciun zeu, se gândi Ista. Asta înseamnă să fi un spirit ciuntit.

Arhys ridică din umeri.

— Fiecare zi ce trece mănâncă din mine, așa cum rod șobolanii dintr-un cadavru. Simt asta acum, din ce în ce mai mult. Deja mi-am prelungit șederea, în chip atât de chinuitor. Roina...

Privirea cu care o țintuia deveni stânjenitor de pătrunzătoare.

— Mă poți elibera *dumneata*? Pentru motivul ăsta ai picat din cer aici?

Ista se codi.

— Nu prea știi ce pot să fac și ce nu pot. Dacă sunt hărăzită să pogorăsc minuni, nu asta ar fi prima mea alegere. Și cu toate astea, e în firea lucrurilor ca nu purtarea omenească să aleagă miracolele. Nouă nu ne rămâne decât să strigăm *da* sau *nu*. Nu ne putem manifesta voința decât asupra farmecelor diavolești. Nimeni nu încovoiaie însă voința unui zeu.

— Și totuși, interveni Illvin meditativ, Bastardul e pe jumătate demon el însuși, se spune. Cred că natura lui nu-i pe de-a-ntregul la fel cu cea a restului familiei lui. Poate că nici miracolele lui nu-s deopotrivă?

Ista se încruntă încurcată.

— Nu... știi. Mie mi-a apărut mai presus de mine, tot așa cum mi-a apărut și Mama lui în viziunea aceea, în urmă cu aproape douăzeci de ani. În orice caz, eu nu am încercat decât să reorânduiesc puterea care circulă între voi trei. Nu am încercat să rup legăturile din substrat, sau să-l forțez pe demon să acționeze împotriva voinței stăpânei lui, deși mi-e foarte clar că ar lăsa totul în urmă și și-ar lua zborul dacă ar putea.

— Încearcă acum, spuse Arhys.

Atât Ista cât și Illvin scoaseră în același timp sunete de protest, privindu-se.

— Pentru că dacă *nu poți* să o faci, ar trebui să știi și asta, spuse Arhys calm.

— Dar – nu e cale să verific asta, ci să o fac pur și simplu.

— N-am sugerat că aș căuta vreo cale să mă dezlegi.

— M-aș teme să nu te osândesc.

— Mai mult decât sunt acum?

Ista privi în lături, căzută în încurcătură. Citi o epuizare sufletească pe chipul lui; de parcă devenea cu fiecare oră ce trecea tot mai dornic să-și sfârșească chinurile, chiar și cu prețul uitării pe care o aduce vidul nimicniciei.

— Dar – dacă *nu e asta* sarcina pentru care am fost trimisă? Dacă mă înșel în gândirea mea – din nou? Ar trebui să fiu extaziată dacă mi-ar fi fost dat să te vindec. Nu vreau să mai omor un dy Lutez.

— Doar ai mai făcut-o.

— Da, dar nu prin vrăjitorie. Prin înec. Metoda asta nu ar da roade în cazul tău. N-ai mai tras o gură de aer de cinci minute.

— Oh. Da.

Păru stânjenit și făcu un efort să inhaleze.

Illvin făcuse ochii mari.

— Ce poveste mai e și asta?

Ista se uită la el, scrâșni din dinți și spuse:

— Arvol dy Lutez nu a murit la Zangre sub interogatoriu. Ias și cu mine l-am înecat din greșeală în cursul unei încercări pe care am făcut-o toți trei de a pogorî un miracol de dragul Chalionului. Acuzația de trădare a fost complet falsă.

Așadar, devenea din ce în ce mai succintă, exersându-și povestea.

Illvin rămase cu gura căscată pentru un moment mai îndelungat. În cele din urmă spuse:

— Ah, întotdeauna am crezut că acuzația aceea de trădare a fost prost gestionată.

— Ritualul a dat greș pentru că pe Arvol l-a părăsit curajul.

Se opri. Apoi izbucni.

— Și cu toate astea, aș fi putut salva ceva, măcar la urmă, de-aș fi putut să invoc miracolul vindecării. Chiar și atunci când zăcea mort la picioarele noastre. Maica sfântă, însăși zeița lecuirii stătea de-a dreapta mea, într-un... unghi al percepțiilor mele. De n-aș fi avut sufletul înecat de mânie, de teamă și de durere, că nu mai putea niciun zeu să încapă...

Toate cele trei confesiuni pe care le făcuse până în acel moment eludaseră acel codicil, își dădu ea seama. Privi pieziș spre Illvin.

— ... sau dacă l-aș fi iubit în loc să-l urăsc. Sau dacă – nu mai știu.

Illvin își dresе vocea.

— Majoritatea oamenilor nu reușește să facă minuni, de cele mai multe ori. Nici nu prea merită să dai socoteală pentru o astfel de nelegiuire.

— Ba a mea merită. Eu am fost chemată, spuse ea clocind mai departe alte gânduri pe măsură ce căruța înainta. *Acum sunt chemată din nou. Dar pentru ce?*

Își ridică privirea către Arhys.

— Mă întreb în ce măsură s-ar fi schimbat viețile noastre dacă tatăl tău *te-ar fi adus* la curte? Poate că l-am vârat pe un alt dy Lutez în butoi, și nu pe cel care trebuia.

Ei, *asta da*, viziune.

— Cum era el la douăzeci de ani, poți să-mi spui, Illvin?

— Oh, cam la fel ca acum, răspunse Illvin. Nu la fel de șlefuit sau de antrenat, poate. Nu la fel de lat în umeri.

Un zâmbet fugar îi flutură pe buze, trezindu-i-se amintirile.

— Și nu la fel de nătâng.

— Nu la fel de mort, mârâi Arhys, încruntându-se la mâinile sale în timp ce și le întindea și încleșta iar și iar.

Vroia să vadă cât era de amorțit? Cât de mult îi avansase paralizia?

— Pe vremea când eram tânără și frumoasă, la curte, în Cardegoss...

Când Arhys nu se însurase nici măcar pentru prima oară. Când toate lucrurile erau încă posibile. Ar fi putut să-și ia un dy Lutez ca amant și astfel să dea curs falsei calomnii? Și totuși blestemul întunecat al lui Fonsa își pusese stigmatul asupra oricărei speranțe care înflorea la curtea aceea – oare la ce orori ar fi putut fi supus acel vis dulce, spre ce dezastre ar fi fost atrasă strălucirea tinerească a lui Arhys? Ar fi o alinare adevărată sau una falsă să-i dea de înțeles lui Arhys că Arvol îl ținuse departe pentru propria lui siguranță? Își stăpâni un fior.

— Era oricum prea târziu.

Arhys clipi nedumerit la ea, neînțelegând implicațiile vorbelor ei, dar lui Illvin îi scăpă un râset îndurerat.

— Imaginează-ți că l-ai fi întâlnit pe el înainte să te căsătorești cu Ias, atunci, dacă tot îți pui întrebări de genul: ce-ar fi fost dacă?, o sfătui el sec.

O privi într-un mod ciudat.

— Și într-un caz și-n altul, urmările ar fi fost aceleași.

Căruța nimeri cu o roată într-un bolovan și se clătină, făcând un ocol în afara drumului. Ista privi afară ca să descopere că ajunseseră în sătucul împrejmuit de ziduri și că opreau din nou în dumbrava cu măslini ca să adape caii. Soarele ajunsesese în crucea cerului, iar ziua devenea tot mai încinsă.

Ista coborî pentru câteva clipe din căruță ca să-și dezmoștească picioarele pe jumătate vindecate și să bea ceva. Liss ducea în continuare calul Lordului Illvin legat de-al ei, adăpându-l la râu. Illvin privi și el afară cu jind la cal, apoi dispăru dintr-o dată înăuntrul căruței.

O larmă de voci se auzi de sub coviltir, un soi de ceartă între Illvin, Goram și servitor. Câteva minute mai târziu, se ivi Illvin zâmbind mulțumit și îmbrăcat cu pantalonii din piele ai rânđașului și încălțat cu cizmele servitorului pe sub cămașa ușoară de pânză. Pantalonii îi erau încinși în jurul taliei, însă abia îi ajungeau la gambe, dar cizmele compensau restul.

Illvin își ceru calul și rânji satisfăcut în vreme ce îl încăleca. Recunoștința pentru că era din nou pe picioarele lui și se putea mișca după cum îi era pofta se citea limpede pe chipul lui, poate cu atât mai intens simțită, dată fiind clipa trecătoare pe care o furase. O lăsă pe Liss să îl ajute să își lungească curelele de la scara șei, îi spuse ceva de mulțumire, se așeză în șa și îi trimise Istei un salut vesel.

Ista râsuflă ușurată văzând că Goram era îmbrăcat acum cu o pereche de pantaloni de pânză care nu i se potriveau, împrumutați evident din rezervele precare din căruță, cu toate că nefericitul servitor fusese lăsat

desculț. Oamenii Fiicei dădură o mână de ajutor la ridicatul coviltirului pe laturile căruței, căci zăpușeala zilei făcea ca aerul sufocant dinăuntru să fie mai greu de suportat decât colbul de pe drum. Nu că Lord Arhys ar fi remarcat vreunul din aceste inconveniente, trebui să recunoască Ista. Porniră din nou. Foix își plasă patru din oameni înaintea și doi în spatele căruței huruitoare, iar Illvin și Liss mergeau călare de o parte și de cealaltă, ținând aproape ca să poată vorbi fără să strige unii la alții.

La câteva mile depărtare de sat, ajunseră la un delușor, se legănară de-a lungul povârnișului și începură să coboare în valea largă deasupra căreia trona castelul Porifors. Dădură ocol unui pâlț de copaci; deodată, Foix ridică o mână. Alaiul micuț se opri. Illvin se ridică în scări, făcând ochii mari. Ista și Arhys se ridicară, se duseră în partea din față a căruței și priviră afară. Arhys își dezveli dinții scrâșnind, dar numai Ista inspiră abrupt, scoțând un zgomot răgușit din gâtul uscat.

Îndreptându-se spre drumul care li se așternea lor în față, dinspre o colină, venea un detașament numeros de cavalerie. Pelicanii albi ai Jokonei luceau pe tunicile de culoarea verde ca marea. Armurile scăpărau. Vârfurile sulitelor licăreau în lumină într-un șir lung, împungând văzduhul ca niște nestemate de pe mantia unui curtean, în pliurile depresionare ale întinderii de pământ.

Capitolul 20

Un geamăt grav îi scăpă de pe buze lui Goram, devenit pământiu la față de frică, chircindu-se peste hăturile cailor.

— Da-ți-vă înapoi, înapoi, le șuieră Arhys servitorului și femeii din slujba Cattilarei, împingându-i în spatele lui. Cei se doi se împiedică și se lasă pe vine pe podeaua căruței. Îl bătău cu mâna pe umăr pe Goram.

— Mână mai departe! Treci prin ei, dacă se poate.

Se ridică în picioare și îi făcu semn lui Foix, care încerca să-și țină în frâu calul sperios, holbându-se înnebunit înainte și înapoi.

— Dă-i bătăi!

Foix îi răspunse cu un salut ostășesc, își trase sabia din teacă și își întoarse calul. Cei patru soldați din Ordinul Fiicei, care formau avangarda, își scoaseră și ei armele, alăturându-i-se de o parte și de cealaltă, pregătindu-se să elibereze drumul pentru căruța care venea din urma lor. Nu puteau vedea cât de mult din oastea jokoniană descinsese deja pe drumul sinuos dinainte, cu toate că numărul lor, aflat în creștere, venind în șir prin arbuștii pitici de pe panta abruptă a văii din stânga lor, părea să curgă la nesfârșit. Goram dădu bice cailor. Căruța hurui și începu să înainteze.

Jokonienii din apropierea lor priviră peste umăr să vadă ce le venea din spate. Strigăte, tot arsenalul de arme fiind pregătit de atac, nechezatul cailor smuciți

în frâu și îmboldiți să înainteze.

Arhys o înșfăcă pe Ista de braț și o îmbrânci înapoi spre mijlocul căruței care îi putea oferi cât de cât un adăpost. Șasiul căruței se izbi într-un obstacol și se clătină, iar Ista căzu în genunchi înainte să se poată așeza. Calul de paradă al lui Illvin mergea la trap pe lângă căruță, rupând apoi ritmul în galopul lui legănat pe măsură ce caii de la căruță o luară la goană. Illvin se aplecă și strigă:

— Arhys! Am nevoie de o armă!

Întinse mâna desfăcută către fratele lui, care privea înnebunit împrejur. Illvin se uită înainte.

— Repede!

Înjurând, Arhys înșfăcă singurul obiect ascuțit aflat la vedere, o furcă care fusese legată de o margine interioară a căruței. I-o întinse lui Illvin care își săgetă fratele cu o privire exasperată, dar o înhăță, rotind-o cu colții îndreptați înainte.

— Mă *gândeam* la o sabie.

— Scuze, spuse Arhys, trăgând-o pe a lui din teacă. Nu-i disponibilă. Am nevoie și eu de un cal.

Întoarse capul iute înspre Liss, care mergea la galop mărunț de partea cealaltă a căruței.

— Nu, Arhys! strigă Illvin, acoperind zgomotul hurducăielilor căruței, al tropotului de copite tot mai impetuoase și al zbieretelor care se ridicau din față.

— Stai deoparte! Bagă-ți mințile-n cap!

Zicând acestea arătă înspre Cattilara care zăcea inconștientă.

Arhys scutură din cap și inhală adânc, dar nu pentru că avea nevoie de aer, ci din cauza exasperării, dându-și

seama al cărui trup trebuia supus acum riscurilor bătăliei lui.

— Stai lângă roina! Ah. Uite că-mi sosește și sabia...!

Illvin își înfipse cizmele de împrumut în coastele calului său bălan; crupa lată a superbului animal se încordă și acesta zvâcni înainte cu un salt înspăimântător. Cămașa de pânză i se desfăcu larg de pe trup, fluturând în vânt. Părul, legat în coadă, undui și-acesta în urma lui.

Ista se apucă cu mâinile de scândurile laterale, cu ochii pironiți la el și cu gura căscată. Cu un cal nepotrivit, cu o armă nepotrivită, cu o armură nepotrivită – pe jumătate dezbrăcat era totuna cu o *armură nepotrivită*, nu-i așa? — urlând ca un nebun... Illvin își înfășură brațul drept în jurul furcii și îl îndreptă ca pe o lance înspre soldatul jokonian care se pregătea să îl atace de jos, cu sabia ridicată. În ultima clipă, la un impuls ascuns pe care i-l dădu din genunchi, calul alb, masiv făcu o mișcare într-o parte, năvălind peste animalul jokonianului. Colții furcii străpunseră de o parte și de cealaltă încheietura mâinii dușmanului care se pregătea să-și abată sabia asupra lui. Răsuci, smulse și înșfăcă, și imediat Illvin trecu înainte, cu mânerul spadei în cealaltă mână în vreme ce jokonianul se răsturnă din șa, căzând sub copitele cailor gărzilor lui Foix care venea din urmă la galop după ei. Illvin scoase un chiot triumfător și flutură sabia în aer, dar, cu o privire grijulie la unealta umilă prinsă sub celălalt braț, se agăță strâns și de furcă. Cu toate că atacul lor vijelios îi împrăștiase din calea lor pe jokonieni, risipindu-i de o parte și de cealaltă a

drumului, cei din cavaleria inamică se regrupară imediat în spatele lor și începură să-i gonească. După toate aparențele, nu avea nimic în căruță cu care să arunce în ei, decât patru cufere și niște pâini cu coaja uscată, deși pajul lui Arhys căuta înnebunit prin bagaje după niște proiectile ceva mai de soi. Femeia Cattilarei se agăță de trupul nevolnic al stăpânei ei și începu să se vaite. Galopând pe lângă partea dreaptă a căruței, Liss își scosese pumnalul cel nou, dar părea o armă complet nepotrivită cu care să facă față săbiilor călăreților dușmani. Arhys se întinse și o târî pe Ista mai înspre mijlocul căruței, apoi așteptă încordat, mișcându-se încoace și-ncolo, sprijinit într-un genunchi, cu sabia scoasă, gata să țâșnească în orice parte a căruței pe care ar fi încercat să se cațere primul dușman.

Calul cel alb trecu ca o sclipire pe lângă ei, îndreptându-se înspre partea din spate; scăpărând în soare, o sabie se răsuci în aer, aterizând cu un dangăt pe podeaua căruței. Arhys o împinse cu piciorul către servitorul desculț, care o înșfăcă recunoscător și luă o poziție defensivă în fundul căruței. Câteva minute mai târziu, calul cel alb îi întrecu la galop prin partea cealaltă, iar Illvin se aplecă să arunce încă o sabie înăuntru. Rânjetul lui trecu în fugă ca o dâră de lumină, în vreme ce răsucea în văzduh furca, repezindu-se încă o dată înainte ca fulgerul.

De pe capra trăsurii, Goram scoase un strigăt. Arhys se aruncă înainte. Ista nu-i văzu decât picioarele în timp ce Arhys își făcea vânt și se arunca asupra unui atacator nevăzut, care alerga pe lângă căruță. Se mișca în forță, cu o viteză și cu o siguranță desăvârșite. Dar

linia albă de foc care curgea dinspre Cattilara înspre el părea să-și fi dublat intensitatea și substanța. *Prea repede*, se gândi cuprinsă de frenezie Ista. *Ea nu poate susține ritmul ăsta prea mult timp. O să o sece de puteri...*

Roțile căruței se rostogoliră nebunește, luând o curbă strânsă. Ista alunecă pe scândurile aspre, în patru labe, adunând așchii în palme, rostogolindu-se peste Cattilara pe targa unde zăcea aceasta. Chipul fetei de companie, șiroind de lacrimi, se umpluse de pete roșii și albe de căldură și de frică. În spatele lui Liss, unul din oamenii Ordinului Fiicei se abătu din drum, sângerând și răsturnându-se din șa, cu calul șchiopătând și încetinindu-și goana. Ista încercă să se întoarcă ca să vadă care-i era soarta, dar fu aruncată din nou în timp ce o roată se lovi de o groapă, iar până când își recăpătă echilibrul și ridică privirea, îl pierduse din ochi. Un jokonian care alerga la galop încerca să împungă stângaci cu sabia prin spațiul dintre latura căruței și coviltirul pe jumătate ridicat, iar pajul lui Arhys îi pară lovitura la fel de stângaci, luptând din genunchi cu sabia capturată de Illvin.

O larmă de strigăte și înjurături în două limbi se auzi din față. Un fulger roșu-violet de lumină demonică îi arse retina Istei, care stătea ghemuită privind în jos. Un scrâșnet de fier răsună din spatele căruței. Vehiculul se clătină, apoi partea din spate-stânga se scutură zdravăn. Cele trei femei se rostogoliră de-a lungul căruței, claie peste grămadă; până și Ista scânci. Auzi plesnetul osiei din spate, apoi capătul acela se prăbuși cu totul, târându-se în urmă. Cu un

zbieret, servitorul căzu în afară. Arhys se retrase înăuntru de pe capra vizitiului, reușind în ultimul moment să evite să o străpungă pe doamna de companie înlăcrimată, cu vârful armei sale.

Se uita cu o privire sălbatică în jur.

— Liss! strigă el.

— Aici!

Calul gălbui ținuse pasul în partea dreaptă a căruței, iar acum încetinea odată cu ei.

Tot mai multe strigăte se ridicau din față, laolaltă cu sunete de sfărâmaturi și nechezatul turbat al unui cal. Căruța șubrezită încetini, ajunsă pe culmea unui dâmb din drum și, cu un scrâșnet, se poticni, venind de-a valma. Arhys își lăsa sabia, înșfăcă trupul flasc al nevesti-sii, scoțând-o afară și punându-i-o în brațe lui Liss, luată prin surprindere.

— Ia-o, ia-o! Gonește, dacă poți. La Porifors.

— Da, da! îl susținu și Ista.

Calul lui Foix trecu ca o săgeată prin fața ochilor Istei, alunecând pe copitele din spate, înfrânat brusc. Ista arătă cu degetul în jos.

— Foix, demonul tău a făcut asta?

— Nu, Roina!

Foix se sprijini în oblâncul șeii ca să se uite la ea; avea ochii larg deschiși. Umbra ursului nu era strânsă în el, ci ridicată pe picioare, cu capul clătinându-i-se amețit dintr-o parte în alta.

— Roina...? strigă Liss cu o voce răgușită și nesigură, luptându-se să-și apuce mai bine povara amorțită.

— Da, ia-o pe Cattilara și du-te, altfel suntem pierduți cu toții! Foix, du-te cu ea, ajută-le să străbată!

— Roina, nu pot...

— *Du-te!*

Zbieretul pe care-l scoase Ista aproape că-i sparse plămânii. Amândoi caii o luară din loc. Legănându-se în trecere, sabia lui Foix împrășcă o ploaie de picături închise la culoare și umede. Țipete, sunete hârșăite de fiare, șuieratul unei arbalete și plesnetul unei săbii grele înfipite în carne – a cui? — își găsiră ecou în urechile Istei. Auzi deopotrivă ecoul copitelor cailor lor pierzându-se în depărtare, fără să încetinească sau să se abată din drum.

Ista se cățăără ca să se agațe de partea din spate a locului vizitiului și să arunce o privire peste aceasta. Aruncată de-a latul drumului, pe dinaintea lor, era o lectică mare, acoperită cu draperii din pânză verde, cusută cu franjuri aurii. Unul din caii din față de la căruță făcu un salt în față, lovind din copite, prinzându-și picioarele din față între scândurile și scoabele din spate ale litierei. Așchiile din lemn îi sfâșiaseră pielea. Celălalt cal din față era căzut, sângărând și scoțând sunete înfiorătoare. O mână de cărauși, în uniforme verzi cu firet greu, erau împrăștiați împrejur, ținând și urlând, cei care încă mai puteau merge încercând să îi ajute pe camarazii lor răniți. Trei dintre ei încercau să stăpânească calul care sărea în două picioare și să tragă un om care gemea de sub sfărâmaturi.

Aceștia coborâseră probabil pe jumătate panta care ducea la albia râului, acolo unde drumul făcea ultima cotitură înspre Porifors. De n-ar fi fost obstacolul acela groaznic, își dădu seama Ista, ar fi putut foarte ușor să

treacă prin capul coloanei inamice, cu toate că dacă erau în stare să-și întrecă inamicul după aceea, era o întrebare care rămânea deschisă.

Goram rămăsese înțepenit, cu mâinile-n aer; Ista îi urmări privirea îngrozită îndreptată către un soldat jokonian care stătea în mijlocul drumului cu o arbaletă întinsă, ținând spre rândaș. Un altul și apoi altul alergară, până când căruța fu înconjurată de vreo duzină de bărbați, cu degetele încordate, și chiar tremurânde, gata să tragă.

Un soldat jokonian se furișă precaut și îl trase pe Goram jos de pe lada lui. Goram se împiedică în drum și rămase în picioare, cu brațele înfășurate în jurul trupului, neputând să-și astâmpere scâncetele. Soldatul se întoarse să o apuce pe Ista și să o care jos din căruță. Ea nu opuse rezistență, ca să poată merge pe picioarele ei. Arhys ieși pe ladă și rămase locului o clipă, cu sabia scoasă, dar neclintit. Bărbia începu să-i tremure dând cu ochii de arbaletier. Ridică un colț al gurii într-un surâs ciudat, trecându-i prin minte probabil cât de puțin l-ar fi putut afecta acele mici săgeți lucitoare, dacă ar fi ținut să se arunce într-un atac, spre consternarea – spre consternarea curmată – a dușmanilor lui. Dar zâmbetul îi deveni amar, și dinții înțeleștați, în timp ce i se perindară prin minte restul consecințelor. Încet-încet, își coborî vârful lamei.

Un arbaletier îi făcu semn să arunce arma. Arhys cercetă cu sânge rece săgețile ținute asupra Istei și se conformă. Sabia căzu cu un zăngănit peste pietrișul drumului. Un jokonian o înșfăcă, iar Arhys păși de bună voie jos, de pe ladă. Urmă un moment îndelung

în care soldatul jokonian se abținu – sau se temu – să îl prindă.

Alți doi cărauși înveșmântați în uniforme verzi ajutară o femeie mărunțică, care arăta zguduită, îmbrăcată în mătăsuri de un verde întunecat, să iasă de sub baldachinul sucit al lecticii. Ista fu scuturată de un fior.

Vederea ei lăuntrică îi dezvălui un suflet cum nu-i mai fusese dat vreodată să vadă. Arunca umbre tulburi și clocotea în culori intense între zăgazurile trupului femeii, din ce în ce mai întunecate înspre centrul ființei ei, până ce Ista avu senzația că privea într-o fântână neagră în miez de noapte. Neagră, dar nu și goală. Linii ușor colorate radiau din puțul fără fund în toate direcțiile, o plasă încurcată care se contorsiona și pulsa și se aduna în mai multe noduri. Ista fu nevoită să se scuture de imaginea aceea copleșitoare pe care clarviziunea i-o înfățișa, ca să se poată concentra asupra învelișului exterior al femeii.

Pe dinafară, aceasta era o amestecătură bizară de podoabe delicate, bătrână și searbădă. Era cu puțin mai înaltă decât Ista. Părul creț, lipsit de luciu, castaniu-sur, îi era împletit în stilul urzit curtenesc roknar, legat cu șiraguri de giuvaeruri sclipitoare în chip de floricele. Era pământie la față, cutată de riduri, nemachiată, nepudrată. Purta o rochie din nenumărate voaluri, brodată cu fir de aur și mătase scânteietoare, înfățișând păsări încrucișate. Trupul de sub acele straie era subțire, cu sânii lăsați și pânțele atârând. Avea gura pungită și plină de răutate. Ochii, de un albastru spălăcit, când se îndreptară în cele din urmă asupra

Istei, o sfredeliră. O mistuiră.

Un ofițer tânăr, călare pe un cal care sărea nervos încoace și-ncolo, se apropie; își înfrână calul și coborî lângă femeie, lăsând din mâini frâul, care fu înșfăcat de îndată de un soldat ce se grăbi să îi dea ajutor. Ofițerul privi fix la Ista, arătând ca pironit de groază. Rangul lui înalt se cunoștea mai degrabă după aurul și pietrele scumpe care-i împodobeau harnașamentul calului, decât după sofisticărelile propriilor sale veșminte, însă purta peste piept o cocardă verde, festonată cu fir aurit, decorată cu pelicani albi. Pomeții înalți îi înnobilau chipul frumos, delicat, iar părul împletit strâns era auriu, lucind în lumina de foc a amiezii. Sufletul lui... era cufundat într-o ceață de un violet intens care se întindea până la marginile trupului său.

Au un vrăjitor de partea lor. Originea puterii strălucitoare și haotice care făcuse să plesnească scoabele osiei de la căruță și aruncase în aer roțile din spate părea să fi fost descoperită de ochiul lăuntric al Istei, căci culoarea dinăuntru lui încă mai pulsa și tremura, ca o reacție dureroasă sau o reverberație. Cu toate astea, chiar în momentul în care ea îl cerceta cu privirea, lumina demonică părea să se restrângă în el, retrăgându-se.

Pajul și doamna de companie, agățându-se unul de celălalt, erau înghionțiți afară din spatele căruței cu vârful spadei și obligați să stea lângă Arhys. Marchizul le făcu un semn din ochi, abia văzut, ca într-o încercare de a-i liniști, după care își întoarse privirea către bătrână și ofițer. Illvin și oamenii Fiicei parcă intraseră în pământ. Se împrăștiaseră? Fuseseră prinși?

Uciși?

Ista își dădu seama ca era îmbrăcată cu un costum de călărie simplu, fără podoabe sau însemne ale rangului ei și că era stacojie la față de sudoare și praf. Mintea ei începu să alerge, făcându-și socoteli, binecunoscute de-acum. Putea trece drept o doamnă de companie sau o servitoare? Să ascundă atacatorilor adevărata valoare a capturii pe care puseseră mâna ca să pună la cale o evadare, profitând de lipsa lor de atenție? Ori puteau să o arunce în ghearele trupelor lor drept o bucățică ieftină, ca să fie chinuită, iar apoi să se lepede de ea, așa cum se întâmplase cu servitoarea bogătașei aceleia din Rauma?

Ofițerul-vrăjitor îl zări pe Goram, căscând pentru o clipă ochii, apoi mijind privirea, îngândurat. Poate chiar... îl recunoscuse. Era căzut pe gânduri, dar nu derutat. *Îi poate vedea sufletul devastat al lui Goram. Și cu toate astea, nu e surprins. Bărbatul își petrecu privirea asupra lui Arhys, iar pe chipul lui se citi uluiala.*

~ Mamă, femeia radiază o lumină teribilă, iar paznicul ei e un mort! ~ îi spuse el în roknară femeii de lângă el.

El o privi pe Ista și mai intens, tot mai temător, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu cumva ea era făcătoarea minunii înspăimântătoare, care îl trezise pe Arhys din morți. De parcă și-ar fi imaginat că Ista mai ascundea alți străjeri sau morți vii, gata să se ridice din praful de pe drum, de sub picioarele lor.

Asta nu poate fi nimeni alta decât Văduva Principesă Joen, își dădu seama șocată Ista. Și Principele Sordso.

Tânărul zvelt care stătea drept în fața ei, numai a bețiv nu arăta acum. Și totuși – Sordso să fi fost în trupul acela ager? Lumina demonică părea să aibă controlul absolut asupra lui. El făcu un pas înapoi; femeia îl apucă de braț, înfigându-și cu sălbăticie degetele.

~ Poartă în ea un zeu, suntem pierduți! ~ strigă el din ce în ce mai îngrozit.

~ Ba nici nu poate fi vorba, ~ îi șuieră femeia la ureche. ~ Ce vezi tu nu sunt decât niște urme. Abia de e în stare să-și concentreze puterea de a vedea. Sufletul ei e sufocat de cicatrici și urme ale distrugerii. Se teme de tine. ~

Cel puțin asta era cu siguranță adevărat. Ista avea gura uscată și își simțea capul greu; i se părea că plutește în derivă pe o mare mișcătoare, cuprinsă de panică.

Femeia își miji ochii albaștri, scăpărând de sentimentul triumfului.

~ Sordso, uită-te la ea! E chiar Ista, așa cum ne-a fost descrisă! Jumătate din prada după care am venit ne-a picat în gheară! Ăsta-i un dar zeiesc de-a binelea!

~

~ E dureros să o privești! ~

~ Ba nu-i deloc. Poți să pui mâna pe ea. Am să-ți arăt. Pune mâna pe ea acum! ~

Strânsoarea ca o gheară îl scutură pe tânăr de braț.

~ Nimicește-o! ~

Una din funiile de lumină care se roteau, țâșnind din pânțele ei negru se aprinse ca para focului. Capătul îndepărtat al acesteia, observă Ista, se termina în trupul lui Sordso, ca un cordon ombilical scârbos.

Tânărul își umezi buzele; lumina violetă îi inundă din nou tot corpul și se intensifică. Ridică o mână, folosindu-se de constituția densă a materiei pentru a direcționa o forță care nu avea nimic de a face cu materia. O strălucire orbitoare movalie îi ieși clocotitoare din palmă și se înfășură în jurul Istei ca un șarpe constrictor.

Mai întâi îi cedară genunchii, îndoindu-i-se sub ea și aruncând-o în praful drumului. Rănile acoperite de cruste îi plesniră toate deodată, iar ea își simți sângele siroind și îmbibându-i bandajele bătucite, pătate de sudoare, care i se slăbiseră. Șira spinării părea să i se disloce os cu os și se aplecă în față neputincioasă. Noduri îngrozitoare de durere convulsivă începură să o apese sub fiecare omoplat. Mai că-și simțea și măruntaiele desprinzându-i-se, dacă nu o fi fost doar efectul groazei teribile pe care o simțea. Zări cu coada ochiului buzele lui Arhys, desfăcându-i-se în barbă, ochii întunecându-i-se de disperare, în timp ce ea se prăbușea sub ochii celor adunați acolo, fără un motiv aparent pe care să îl perceapă ei cu ochii lor pământești. Ea încercă să se prindă cu mâinile ca să nu cadă, dar brațele îi amorțiră și ele. Capul i se îngreuna tot mai tare, și abia dacă mai putea să îl întoarcă pe o parte, așa încât să dea cu obrazul moale și nu cu gura flască de pietrișul ascuțit și praful drumului.

~ Vezi? Așa vor cădea întreg Chalionul și Ibra înaintea noastră. ~

Vocea lui Joen mustea de satisfacție. Ista vedea papucii ei verzi de mătase, ieșindu-i de sub poale, și cizmele lustruite ale lui Sordso. Cizmele aveau un

tremur nervos. Ceva mai încolo, destul de vag. Ista auzi suspinele înăbușite, schimbătoare ale lui Goram. Din fericire, țipetele calului rănit încetaseră; poate că un om cu suflet îi tăiasе beregata. *Poate că un om cu suflet o să mi-o taie și pe-a mea.*

~ Recunosc, ~ continuă undeva deasupra capului Istei vocea Principesei Joen, ~ nu pricep misterul omului mort... ~

Păși, târându-și papucii prin pietriș, apropiindu-se de Arhys. Ista descoperi că nici măcar nu mai putea geme. Abia de mai clipea; o lacrimă i se scurse de pe o geană, căzând în colbul drumului, sub nasul ei.

De pe culmea de deasupra răsunară dintr-o dată strigăte. Ista avea capul întors în cealaltă direcție, privind de pe coama drumului, jos în vale. De jur împrejurul și-n spatele ei, cizmele bărbaților începură brusc să se târșească prin praf. Auzi o săgeată de arbaletă zbârnâind și își ținu răsuflarea de teamă pentru Arhys. Tropot de copite. *Multe* copite bătând, cățărându-se, coborând de pe creasta de deasupra lor. Un chiot nebun se auzi din senin, iar ea recunoscuse o voce dragă.

Sordso gâfâi. Cizmele lui scrâșniră pe prundiș; mârâind, luă pe sus acei papuci verzi, care dispărură din câmpul vizual al Istei. Pașii lui se împleticiră trecând prin fața Istei; copitele cailor din apropiere scurmară pământul. Ista reuși să-și întoarcă puțin capul. Calul prințului, cu Joen în rochia ei complicată, atârânăd ciudat în șa, era mânat înainte la trap de un cărăuș care-l trăgea de hățuri după el, privind înspăimântat înapoi, în susul culmii.

Se auzi o lovitură grea. Greutatea invizibilă, asemeni unei mâini uriașe care o strivea pe Ista la pământ, slăbi. Șuierul aspru al sabiei lui Sordso în timp ce era trasă afară din teacă, îi sfâșie auzul Istei, care tresăltă, iar în cele din urmă, își întoarse capul în partea cealaltă. Un arbaletier fusese destul de neglijent încât să-l scape din vedere pe Arhys pentru un moment, iar marchizul era acum înțeleștat într-o încăierare cu acesta. Câțiva arcași din apropiere trăsese în sus, iar acum își încordau arcurile din nou, înnebuniți. Arhys smulse un pumnal din teaca bărbatului cu care se lupta și îl aruncă într-o parte exact la timp ca să pareze lovitura lui Sordso. O lovitură cu fierul spadei, mai precis. O lumină violetă se adună în palma lui Sordso. O propulsă în față.

Linia arzătoare violacee trecu prin Arhys fără vreun efect, ca să se îngroape în țărâna din spatele lui. Sordso scoase un strigăt surprins și se trase înspăimântat înapoi, ca o ripostă la pumnalul care aproape îi smulse sabia din strânsoarea pumnului. Pașii lui împleticiți se transformară în goană.

Asupra lor, se năpusti ceea ce părea a fi o avalanșă de cai. Arcașii jokonieni fură doborâți într-o parte, călcați în copite de caii care năvăliseră. Se încrucișară săbii și fură aruncate sulițe, manevrate de oameni în tunici cenușii cu desene aurii, care răcneau. Lângă obrazul Istei, se iviră din senin și dansară o pereche de copite de proporțiile unor farfurii de cină. Trei picioare cabaline prelungi aveau o culoare alb mătăsoasă, cel de-al patrulea era scăldat în sânge.

— Ți-am adus calul pe care-l doreai, se auzi de undeva de sus, laconică, vocea lui Illvin, din pricina

efortului care-i tăiasă răsuflarea. Dincolo de vesela împrăștiată, altă pereche de copite scrâșni și alunecă prin praf. Iar apoi, pe un ton alarmat:

— Pe toți zeii! *E rănită?*

— Legată prin vrajă, am impresia, îi șopti Arhys.

Îngenunche lângă Ista, o cuprinse cu mâinile lui reci, moarte, dar primitoare. Se ridică cu ea în picioare și o săltă și mai sus, în brațele fratelui său. Căzu cu un icnet, amortită, pe burtă, în poala lui Illvin.

Illvin trase o înjurătură și o apucă printre fuste de o coapsă ca să o proptească pe cal. Mugi peste umăr la cineva, nu la Arhys.

— Adu-l pe Goram!

— Se regroupează! strigă Arhys. Fugi!

Nu prea mai era nevoie de palma grea pe care o plesni de crupa calului ca să-i zorească în drumul lor; animalul se întorcea deja în loc. Se avântară în josul pantei, departe de drum. Sursa sângerării aceleia abundente apăru sub nasul legănat al Istei, sub forma unei tăieturi adânci care-i crestase spata lui Fulg, gâlgâind. Pământul fugea sub ei amețitor. Calul șovăi, clătinându-se cu totul; Illvin se trase cât putut de mult în spatele șei, strângând-o de pulpă tot mai tare, ca într-o menghină. Pe neașteptate, se pomeniră alunecând la vale pe panta abruptă a dealului într-un nor împrôșcat de praf și pietre, picioarele din față ale calului cedând; calul se lăsă aproape cu totul pe pulpele din spate. Illvin chiui iar. Ca niște bice, crengile tufișurilor o plesniră și o zgâriară pe Ista pe obraji. La cel mai mic dezechilibru, s-ar fi pomenit toți trei dați de-a rostogolul cu capul în jos, cu oasele sfărâmate și

măruntaiele zdrobite...

Alunecarea continuă se isprăvi nu într-un dezastru, ci într-o baie sălbatică de stropi de-a curmezișul râului micuț de la Porifors. Alți cai galopau acum în jurul lor. Illvin îi slăbi coapsa din strânsoarea crâncenă și o bătu ușor peste fund ca să o liniștească.

Ista descoperi că își redobândea controlul asupra propriului corp și scui pă un amestec de apă de râu însângerată și mizerie. Ce se întâmplase cu prințul vrăjitor? Atenția îi fusese distrasă de la ea, era evident. *Deocamdată*. Odată ce redevenise stăpână pe ea, din nefericire, o năpădiră tot soiul de senzații.

— Cred că sunt pe cale să vărs, murmură ea pe grumazul năclăit de sânge al calului.

Pentru o clipă binecuvântată, se opri ră. Illvin se aplecă, își înfășură brațele lungi în jurul ei, și o ridică în capul oaselor, ca să o așeze în poala lui. Fără vlagă, își petrecu și ea brațele în jurul torsului lui osos și lipicios de sudoare, care se căznea la rândul lui să respire. Cămașa lui de noapte se pierduse undeva pe drum, laolaltă cu furca. Avea gura plină de sânge. Părul negru, în șuvițe îi rămăsese răvășit peste față. Trupul lui viu era înfierbântat de efort. Dar nu avea răni serioase, se convinge ea pipăindu-l.

El își ridică mâna, la fel de tremurătoare, la față ei, ștergându-o ușor de cine-știe-ce amestecătură păcătoasă de sânge de cal, sudoare și murdărie i-o mânjea.

— Dragă Is' – Roina, ești rănită?

— Nu, asta-i numai de la bietul tău cal, îl liniști ea, gândindu-se că sângele îl neliniștise. Sunt un pic

zdruncinată.

— Un pic. Ah, făcu el, ridicând din sprâncene, iar buzele i se rotunjiră într-un nou surâs.

— Cred că am să mă umplu de vânătaï pe burtă de la călătoria asta.

— Oh.

O frecă ușurel și stângaci pe abdomen.

— Așa-i. Îmi pare rău.

— Nu te scuza. Ce-ai pățit la gură?

Își ridică un deget ca să-i atingă buza zdrelită.

— E de la capătul unei săgeți.

— Au.

— Mai bine decât vârful unei săgeți, crede-mă.

Purceseră la drum din nou. El aruncă o privire peste umăr. Erau acum pe un drum lăturalnic, un fel de potecă, care străbătea partea opusă a râului, de la drumul principal. Alți soldați în livrele cenușii mergeau călare în jurul lor.

— E un moment prost să rămâi pe-afară. Coloana aceea jokoniană pe care am depășit-o noi e una din cele trei care vin să blocheze intrările în castel în momentul ăsta, după cum spun iscoadele. Nu au fost zărite dispozitive de atac cu ei, încă. Poți să te ții de mine, dacă o luăm la galop?

— Sigur că da.

Ista se ridică și mai dreaptă în șa, își trase cu mâna părul care-i intrase în gură, nu era sigură al cui era. Îl simți pe Illvin încordându-și picioarele, iar calul cel alb se lansă direct în goana lui prelungă, legănată.

— Unde-ai găsit întăriri? găfâi ea, agățându-se și mai tare de pielea lui alunecoasă, ca să nu alunece în

salturile calului.

— Domnia ta mi le-a trimis, mulțumesc frumos. Cumva ai și darul profeției? I-am întâlnit venind încoace chiar atunci când mă duceam în goană înapoi către Porifors ca să-i adun.

Ah. Atunci dy Cabon îi îndeplinise porunca. Un pic mai devreme, însă Ista nu avea de gând să îl mustre pentru asta.

— E vorba numai de un simț al prudenței care și-a primit răsplata. Că veni vorba: i-ai văzut pe Liss, Cattilara și Foix? Am încercat să îi trimitem înainte.

— Da, au trecut prin mijlocul nostru în vreme ce suiam pieptiș creasta dealului ca să lovim în flank trupa jokoniană. Ar trebui să fie la adăpost dincolo de ziduri de-acum.

El mai aruncă o privire în urmă, dar nu-și înghionti calul să gonească mai iute, de unde Ista trase concluzia că deocamdată hăitașii lor îi mai slăbiseră. Calul își domoli pasul, suflând din ce în ce mai greu; Illvin se lăsă moale în șa, lăsându-l să meargă la pas.

— Ce s-a întâmplat acolo pe drum? întrebă el. Ce te-a doborât la pământ? Solomonie, e-adevărat?

— Adevărat. Sordso cel Bețiv a devenit acum Vrăjitorul Sordso, se pare. Cum s-a ales cu demonul acela nu-mi dau seama. Dar sunt de acord cu tine – vechiul demon al răposatei sale surori ar trebui să știe. Dacă vom fi nevoiți să îl înfruntăm pe Sordso în luptă... magia demonică are bătaie lungă, știi cumva? Nu-ți bate capul, am să-l întreb pe dy Cabon. Mă întreb dacă Foix știe din cele ce-a încercat el până acum? Nu l-aș trece cu vederea.

— Trei vrăjitori, ne-a raportat Foix. Cel puțin, spuse Illvin. Sau cel puțin așa a crezut că dibuiește în rândul ofițerilor jokonieni.

— Ce? făcu Ista ochii mari.

Se gândi la încâlceala de linii ciudate care emanau ca un cuib de șerpi din pânțele Văduvei Principese Joen. Una își înfipsese colții în Sordso, fără îndoială.

— Ar putea fi mai mulți de trei.

O duzină? Douăzeci?

— Ai văzut mai mulți vrăjitori?

— Am văzut ceva. Ceva foarte nefiresc.

El se răsuci din nou ca să privească în urmă.

— Ce vezi acum? întrebă Ista.

— Nici urmă de Arhys, deocamdată. Al naibii omu' ăsta! Întotdeauna trebuie să fie el ultimul rămas în via – ultimul rămas pe-afară. I-am spus că asemenea acte de bravadă nu-și au locul în cazul unui comandant responsabil. Are efect asupra băieților, cu toate astea, recunosc că are. Pe dracii Bastardului, are efect până și asupra *mea*, iar eu știu mai bine... ah.

Se întoarce, iar un rânjet sinistru de ușurare trecătoare îi ridică un colț al gurii sângerânde. Își lăsa calul la pas și se încruntă; calul schiopăta clar, acum. Însă castelul Porifors se contura deasupra capetelor lor. Câțiva soldați rătăciți, rămași în urmă se retrăgeau spre porțile orașului dinspre terenul deschis din jurul acestuia. Strigătele refugiaților sunau încordate, dar nu panicate.

Arhys li se alătură la trap pe un cal jokonian, probabil obținut de Illvin în același mod convenabil ca și colecția de săbii. Pajul lui, alb la față ca hârtia, stătea

în spatele lui, stăpânindu-și lacrimile curajos. Ochiul clarvăzător al Istei cercetă linia palidă de foc sufletesc care picura în inima marchizului; era limpede, Catti trăia încă, oriunde s-ar fi aflat. Lumina curgătoare se subțiasse, își pierduse impetuozitatea terifiantă de mai devreme, dar era încă destul de consistentă.

Goram, se bucură Ista să vadă, era agățat în spatele altui soldat, iar tânăra înnebunită din slujba Cattilarei, în spatele unui al treilea. Cât despre servitorul desculț, nici urmă de el. Arhys își salută fratele cu gestul lui obișnuit, tot așa cum și reîntoarcerea lui era una obișnuită; privind-o pe Ista, deveni grav și îngrijorat.

— Ar fi cazul să intrăm, propuse Illvin.

— N-am nimic împotrivă, îi răspunse Arhys.

— Bun.

Caii lor obosiți se cățărară pe drumeagul sinuos către porțile castelului și apoi în curtea din față.

Liss alergă în salturi să o ia în primire pe Ista în timp ce Illvin o lăsa jos; veni și Foix, ca să-și ofere brațul. Ea se sprijini de el recunoscătoare, de vreme ce alternativa ar fi fost să cadă grămadă.

— Roina, lăsați-ne să vă ducem în odaia domniei voastre – începu el.

— Unde ați dus-o pe Lady Cattilara?

— E așezată în pat, în dormitorul ei, cu femeile ei care o îngrijesc.

— Bine. Foix, găsește-l pe dy Cabon și urmați-mă acolo. Acum.

— Eu trebuie să mă ocup de apărare, spuse Arhys. Am să vin și eu de îndată ce am să pot. Dacă am să pot. Illvin...?

Illvin își ridică privirea, fiind prins într-o discuție cu un rândaș pe care-l instruia cum să se îngrijească de calul lui rănit.

Privirea lui Arhys scăpără în treacăt spre curtea interioară, acolo unde își aveau el și soția lui odăile.

— Fă ce ai de făcut.

— Oh, da, se schimonosi Illvin și se întoarse să o urmeze pe Ista.

Însuflețirea sălbatică, care îl întărise în timpul încheștării de pe drum, se pierdea de-acum. Șchiopăta ca și calul lui, rigid și istovit, în timp ce treceau pe sub arcadă înspre curtea cu fântână.

Capitolul 21

Iatacul Cattilarei avea același aer de refugiu feminin ca atunci când a intrat Ista acolo, în prima ei zi la Porifors. De data asta totuși, femeile din slujba Cattilarei erau mai curând supărate, decât primitive: ori neliniștite și scandalizate ori speriate și simțindu-se vinovate, în măsura în care fuseseră părtașe la planul ei de evadare. Se uitau cu ochii cășcați de groază la starea răvășită în care se afla roina, plină de sânge, cu răsuflarea întretăiată și buzele strânse. Ista le concedie până la una fără drept de apel, deși poruncindu-le să aducă apă de spălat, băuturi și mâncare pentru Illvin – și pentru restul alaiului ei, care pornise pe nepusă masă dis-de-dimineată, numai cu o înghițitură de ceai și pâine, sau nici atât.

Illvin se duse la ligheanul Cattilarei și stoarse în el un ștergar ud; se uită la Ista și i-l întinse politicos mai întâi ei. Murdăria roșiatică pe care și-o șterse de pe față era înfiorătoare. Nu era numai sânge de cal, își dădu ea seama în timp ce-și muia ușor zgârieturile. Illvin clăti și stoarse din nou cârpa, apoi își șterse și el fața însângerată și trunchiul brăzdat de urme de murdărie, după care primi o cană cu apă de băut de la Liss, sorbind-o dintr-o suflare. Păși apoi lângă Ista ca să se uite la Cattilara, întinsă pe pat, îmbrăcată tot cu hainele de călătorie. Mâneca dreaptă îi fusese scoasă, iar în jurul rănii ușor vizibile de la umăr avea legată o compresă.

Era drăgălașă ca un copil adormit, neîntinată; era doar un pic mânjită pe un obraz. Dar pe chipul ei arăta ca o decorație elegantă. Illvin își plimbă degetul în jurul ochilor ei care acum erau încercănați.

— Cu siguranță trupul ei e prea plăpând ca să-l susțină atât pe Arhys cât și pe ea însăși.

Iar el ar fi trebuit să știe asta. Ista îi cercetă obrajii scobiți și coastele care-i ieșeau în afară lui Illvin.

— Nu pentru mai multe săptămâni sau luni. Dar pentru câteva ore sau zile... cred că e rândul ei. Și știu de cine se poate lipsi cel mai ușor cetatea Porifors în momentele astea.

Illvin făcu o grimasă și privi peste umăr auzind ușa deschizându-se. Foix îl conducea înăuntru pe dy Cabon care arăta mort de îngrijorare.

— Slavă zeilor, sunteți salvată, Roina! spuse preotul pe un ton cordial. Și Lady Cattilara la fel!

— Îți mulțumesc și eu, Înțelepciunea ta, spuse Ista, pentru că mi-ai respectat cu credincioșie poruncile.

El privi la silueta tăcută a marchizei, plin de neliniște.

— Nu cumva a fost rănită?

— Nu, nu e rănită, adăugă Ista reticentă. Încă. Dar am silit-o să-i dea din vigoarea sufletului ei lui Arhys o vreme, în locul Lordului Illvin. Acum trebuie să îl silim cumva pe demonul ei să vorbească. Nu știu dacă i-a fost stăpân sau sclav lui Umerue, dar sunt convinsă că a fost martorul – sau mai degrabă creația – lucrărilor necurate ale Văduvei Principese Joen. Illvin avea dreptate ieri: nu are cum să nu cunoască ce pune la cale ea de vreme ce face parte din lucrarea ei. Cu toate

că se pare că i-a scăpat... din lesă.

După ce mai reflectă, ajunse la o concluzie încurajatoare.

— Așadar puterea lui Joen nu este de neînălțat.

Dy Cabon se uita la ea nedumerit și alarmat, iar Ista își dădu seama într-un târziu că tot ce spunea ea nu avea nicio noimă pentru el. Illvin își încreți fruntea înaltă deopotrivă de mirat; o întrebă prudent:

— Ai spus că Joen pare mai neomenească decât Sordso. Cum așa?

Cu vorbe împleticite, Ista încercă să descrie viziunea ei lăuntrică despre văduva principesă, căreia îi sondase adâncimile sufletului atât de fulgerător și de îngrozitor, acolo, lângă lectica ei sfărâmată și a Prințului Sordso, posedat de o prezență demonică. Despre cum îi dislocase parcă oasele, focul demonic al lui Sordso.

— Demonii se făceau mereu mici în prezența mea până acum, deși nu știu de ce. Nu știam nici că sunt atât de vulnerabilă în fața lor.

Privi neliniștită la Foix.

— Lucrurile astea pe care ni le spuneți sunt tare ciudate, medită dy Cabon scărpinându-și faldurile bărbiei.

— Regula e că un demon nu poate huzuri decât pe seama unui singure ființe. Nu mai e loc pentru alții. Iar demonii nu se acceptă de obicei între ei, chiar și în vecinătate, darămite în același trup! Nu știu ce forță i-ar putea struni pe toți în felul ăsta, în afară de însuși zeul lor.

Ista își mușcă buza, adâncită în gânduri.

— Ceea ce mișuna în Joen nu arăta ca ceea ce avea

Sordso. El părea posedat de un demon obișnuit, ca al Cattilarei sau al lui Foix, doar că era ascendent în loc să fie aservit – ca al lui Catti atunci când l-a lăsat să iasă la suprafață pentru interogatoriu, atunci, iar noi cu greu l-am putut face să intre la loc. Demonul era cel care-i răspundea lui Joen, nu fiul ei.

Trăsăturile lui dy Cabon se schimonosiră în timp ce rumega dezgustat amănuntul acela.

Ista privi la Foix, care stătea în spatele lui și arăta și mai neplăcut surprins. Arăta la fel de muiat de sudoare și de murdar de la corvoada de dimineață ca fiecare dintre ei, dar cel puțin, părea să fi scăpat de răni deschise.

— Foix!

El tresări.

— Roina?

— Poți să mă ajuți? Vreau să îi aduc sufletul Cattilarei înapoi în trup și lumina demonică în zona capului, ca să vorbească și să răspundă fără să pună stăpânire pe ea. Fără să îi permit să rupă urzeala care îl menține pe Arhys. Țasta nefiind un moment propice ca să-l las fără viață pe comandantul de la Porifors... Și mai mult decât e deja.

— O să așteptați până ce Lord Arhys e gata, atunci, Roina, ca să-i eliberați sufletul? Întrebă Foix curios.

Ista scutură din cap.

— Nu știu dacă asta e menirea mea, sau cel puțin dacă aș reuși în caz că încerc. Mă tem să nu-l transform într-un strigoi, tăindu-i legătura cu zeii definitiv. Cu toate că soarta lui atârână de un fir de păr acum.

— Să așteptăm până *suntem* pregătiți, mai bine,

murmură Illvin.

Foix se încruntă privind la Cattilara.

— Roina, sunt pregătit la ordinele voastre să fac tot ce-mi stă în putință, dar nu înțeleg ce vreți de la mine. Eu nu văd nici focuri, nici lumini. Domnia ta le vede?

— N-am văzut nici eu la început. Tot ceea ce simțeam era doar o rafală de senzații, de fioruri, de intuiții, de vise.

Ista își întinse degetele și încleștă pumnul.

— Apoi zeul mi-a deschis ochii asupra tărâmului Său. Oricare ar fi realitatea, ochiul meu lăuntric o vede acum ca pe un desen de lumini și umbre, de culori și linii. Unele lumini atârnă ca o plasă, altele curg ca un suvoi puternic.

Foix clătină din cap uluit.

— Atunci cum ai făcut cu muștele și cu calul care s-a împiedicat? îl întreabă Ista cu răbdare. Nu percepi nimic, poate prin alte simțuri? Poate auzi în schimb? Sau poate ți s-a dezvoltat simțul tactil?

— Eu – ridică el din umeri – doar mi-am dorit să se întâmple. Ba nu – mi-am *impus voința*. Mi-am desenat evenimentele limpede în minte și i-am dat ordin demonului, iar lucrurile s-au întâmplat pur și simplu. M-am simțit... ciudat totuși.

Ista își mușcă degetul, cercetându-l cu privirea. Apoi, într-un impuls, păși în fața lui.

— Apleacă-ți capul, îi porunci ea.

Cu o față surprinsă, făcu precum îi spusese. Îl apucă de tunică și îl împinse și mai jos.

Stăpâne Bastard, împărtășește-ți harul. Sau nu. Blestemată fie-ți privirea!

Își apăsă buzele pe fruntea plină de broboane a lui Foix.

Ah. Da.

Ursul gemu de durere. Fulgerător, o lumină violetă intensă păru să se aprindă în ochii căscați ai lui Foix. Ista îi dădu drumul și făcu un pas înapoi; el se clătină dar rămase drept. Un foc alb, abia văzut, păli pe fruntea lui.

— *Oh.*

Își atinse locul acela și privi cu ochii cât cepele în jurul lui, la toți cei adunați, cu gura căscată.

— Asta vezi dumneata? Tot timpul?

— Da.

— Cum se face că nu te prăbușești atunci când încerci să mergi?

— Ajungi să te obișnuiești. Ochii spiritului învață, la fel ca și cei ai trupului să distingă ceea ce iese din comun, ignorând restul. Poți să vezi fără să observi și mai apoi poți să *ajuti*. Am nevoie să mă ajuti cu Cattilara acum.

Dy Cabon își umflă buzele, impresionat și alarmat; își frecă nesigur mâinile.

— Roina, asta ar putea să-i facă mult rău lui...

— La fel ar putea și sutele de soldați jokonieni care strâng rândurile acum spre Castelul Porifors, Învățate. Te las să judeci singur ce pericol e mai presant în clipa asta. Foix, ești în stare să vezi...

Spunând acestea, se întoarse ca să-l descopere holbându-se la propria lui burtă cu o fascinație oripilată.

— Foix, la ordinele mele!

El înghiți cu noduri și își ridică privirea.

— Ȑm, da, Roina.

El se uită chiorâș la ea.

— Domnia ta te poți vedea?

— Nu.

— Poate că e mai bine. Sunt o grămadă de scânteii care împrășcă din trupul dumatle – cu margini tăioase, înțeleg acum de ce se crispează demonii în prezența domniei tale...

Ea îl luă ferm de mână și îl conduse la marginea patului Cattilarei.

— Privește acum. Vezi lumina demonică făcută ghem în trupul ei? Și focul alb care-i țâșnește din inimă înspre cea a bărbatului ei?

Foix trasă o linie imaginară cu mâna de-a lungul dungii albe, dovadă suficientă a nou dobânditelor sale percepții.

— Acum uită-te sub șuvoiul acela, la canalul pe care îl susține demonul.

El privi în lungul dărei de foc, apoi la firisorul care încă îl mai ținea pe Lord Illvin legat de Cattilara.

— Roina, nu cumva curge cam *repede*?

— Ba da. Așa că nu avem prea mult timp la dispoziție. Hai să vezi ce poți face tu.

La fel cum procedase și înainte, începu să facă pase cu mâinile deasupra trupului Cattilarei, apoi, din curiozitate își lăasă mâinile în lături și făcu un exercițiu de voință. Era mai ușor să facă focul cel alb să i se supună folosindu-se de obiceiurile materiei, însă mâinile fizice nu-i erau de fapt necesare pentru ce avea ea de gând să facă, descoperi ea. Focul sufletesc al

Cattilarei se concentra în dreptul inimii, revărsându-se în afară la fel ca înainte. Ista nu încercă să intervină în ritmul cu care Arhys își trăgea substanța din acea energie. Cel puțin, atâta timp cât ritmul acela era menținut, știa că el era... pe picioare, oriunde s-ar fi aflat.

— Acum, Foix, încearcă să dirijezi demonul înspre capul ei.

Cu o privire destul de șovăielnică, Foix se mișcă în jurul patului și o apucă pe Cattilara de picioarele desculțe. Lumina din el se aprinse; Ista avu impresia că aude ursul urlând amenințător. În trupul Cattilarei, lumina demonică pluti în sus. Ochiul lăuntric al Istei cercetă firele întrețesute care-l țineau în viață pe Arhys și încercă să înfășoare o astfel de legătură în jurul gâtului Cattilarei. Stratagema ținea; focul sufletesc curgea la fel ca mai înainte, dar oare în cazul demonului era la fel?

Evident că era, pentru că ochii Cattilarei se deschiseră brusc, sclipind de o lucire tăioasă care-i era străină marchizei. Însăși forma feței păru să i se preschimbe, când mușchii de sub piele îi deveniră încordați.

— Nerozilor! icni ea. V-am spus să fugiți, iar acum e prea târziu! Mânia ei s-a abătut asupra voastră. O să fim luați cu toții înapoi, degeaba ne mai văităm acum!

Glasul ei era găfâit și întrerupt, căci își forța plămânii fără să-și poată controla vorbirea cu gura.

— Ea? întrebă Ista. Principesa Joen?

Demonul încercă să dea din cap, descoperi că nu putea și în loc de asta, coborî pleoapele Cattilarei

încuviințând. Illvin își trase în tăcere un scaun de cealaltă margine a patului și se așeză în el, sprijinindu-se într-un cot, cu ochi atenți. Liss se retrase neliniștită ca să se așeze pe un cufăr lângă un perete.

— Am văzut-o pe Joen stând în mijlocul drumului, spuse Ista. Dintr-un puț adânc săpat în vintrele ei păreau să viermuiască o *duzină* și mai bine de șerpi de lumină. La capătul fiecărui șarpe se află un vrăjitor?

— Da, șopti demonul. Așa ne supune pe toți voinței ei. Suntem supuși cu toții unei singure voințe. Ce tare doare!

— O asemenea panglică de lumină se sfârșește în Prințul Sordso. Vrei să spui că femeia aia și-a năpăstuit *propriul* fiu cu un demon?

Pe neașteptate, demonul scoase un râset amar. Forma pe care o luase fața Cattilarei părea să se schimbe iar.

~ În sfârșit! strigă creatura în limba roknară. ~ El o să sfârșească ultimul. Întotdeauna și-a preferat fii. Noi, ficele eram o dezamăgire amarnică pentru ea. Generalul de Aur n-ar putea supraviețui prin noi, desigur. Noi nu eram decât niște pioni pe seama cărora să se târguiască în cel mai bun caz, doar o corvoadă – sau nutreț de dat la animale în cel mai rău caz... ~

— Asta e vocea lui Umerue, șopti Illvin înverșunat și exasperat. Nu așa cum ni s-a înfățișat la Porifors, ci așa cum am prins-o eu odată, la Hamavik.

— De unde strânge Joen stihiile astea? întrebă Ista.

Glasul demonului își schimbă timbrul, vorbind din nou în limba ibraneză.

— Le-a furat din infern, de unde altundeva?

— *Cum?* întrebă dy Cabon.

Se aplecă peste umărul lui Foix la picioarele patului, făcând ochii mari. Nereușind să ridice din umeri, demonul făcu un gest cu același înțeles, făcând-o pe Catti să ridice din sprâncene.

— Bătrânul demon a făcut șmecheria asta în locul ei. Am fost șterpeliți din focul gheenei, așa fără judecată proprie, legați în hățurile ei, hrăniți și antrenați...

— Hrăniți în ce fel? întrebă Illvin cu o voce din ce în ce mai temătoare.

— Cu suflete. Asta face parte din felul în care reușește să țină în frâu atâția dintre noi; îi crește lăsându-i să-și tragă seva din alte suflete decât al ei. La început din animale, servitori, sclavi, prizonieri. Apoi, pe măsură ce Joen a învățat subtilitățile acestei tehnici, din alte ținte alese înadins pentru înțelepciunea sau pentru harurile lor. Ne lăsa în trupurile lor până ce ajungeam să devorăm toate lucrurile pe care ea vroia să le știm, apoi ne smulgea din trupul gazdelor din nou. Până când eram pregătiți să punem stăpânire pe cei mai buni vrăjitori-sclavi. Pregătiți chiar să ne împerechem cu o prințesă! Dacă era o prințesă îndeajuns de disprețuită.

— Goram, tună Illvin. A fost și rândașul meu, Goram, o astfel de ființă posedată? A ajuns mâncare pentru demoni?

— El? Oh, da. Era un căpitan de cavalerie chalionez, avem impresia. Dar nu ne-a servit nouă drept nutreț. Ea ne-a dat mai întâi o cintează, apoi o fetiță servitoare. Apoi pe cărturarul acela chalionez, pe preceptor. Ne-a

lăsat să-l devorăm din cap până în picioare, de vreme ce tot urma să fie executat pentru că urma căile Bastardului. Apoi pe curtezana jokoniană. Ea s-a împăcat mai bine cu cărturarul decât ne-am fi așteptat, împărtășind aceeași fascinație pentru bărbați. Joen o disprețuia chiar pentru priceperea de care a încercat să o lipsească, așa că a lăsat-o în viață și cu mințile rătăcite, ca să-și ia soarta în piept pe străzi.

Dy Cabon și Illvin păreau la fel de îngrețoșați amândoi; Foix avea chipul golit aproape de orice expresie. Dy Cabon interveni:

— Vrei să spui că Principesa Joen își smulge demonii din trupurile posedate în timp ce sunt încă în viață? Îi separă de sufletul victimelor așa cum făcea sfânta din Rauma?

— Demonul schiță un rânjet neplăcut.

— Taman pe dos. Pentru Joen scopul era să lege, nu să separe. Când eram sătui, ne scotea, sfâșiind sufletele celor pe care îi încălecasem. Luând ceea ce își dorea pentru noi, lăsând ravagii în urmă. Este deopotrivă de dureros pentru ambele părți, credeți-ne, deși i-a folosit să ne țină într-un dezechilibru permanent și să ne facă sclavii ei, credem.

Ista nu era sigură de ce demonul devenise dintr-o dată atât de deschis, dar era hotărâtă să mai insiste atâta timp cât era în toane bune.

— Demonul cel bătrân, repetă ea. Ce-nseamnă asta?

— Ah. E moștenirea lui Joen, răspunse demonul. Acum vorbea cu glasul cărturarului, își spusese Ista. Era precis și tăios, iar ibraneza pe care o vorbea avea un accent curat nativ provenind de undeva din zona

centrală a Chalionului, cu totul altfel față de vorbirea nordică, dulce a Cattilarei. Nu că tânăra marchiză ar fi vorbit în asemenea fraze lungi, elaborate.

— Să-ți spunem toată tărașenia? Dușmanii dușmanului nostru nu ne sunt prieteni. Și cu toate astea, de ce nu? Doar știți ce ne așteaptă, nu-i așa? Netoților.

Vorba asta din urmă fusese spună pe un ton, în mod ciudat, lipsit de patimă.

Așteptă ca trupul să-și găsească suflul și continuă:

— În zilele glorioase ale Generalului de Aur, oamenii din Arhipelag se înghesuiau care mai de care după avansări în rang la curtea lui și după prăzi de război pe câmpurile lui de luptă. Printre aceștia se afla un vrăjitor bătrân, bătrân, care se îndeletnicise vreme îndelungată cu magia demonică în insule, printre cvadrieni, trăind nesimțit și nevăzut printre ei. Demonul lui era și mai vechi; avea douăsprezece vieți acumulate în el. Haosul și dezastrul războiului promis îi atrăgea ca un parfum. A fost o greșală imensă, căci Leul din Roknar era iubit de însuși Tatăl și era înzestrat cu multe calități divine, printre care clarviziunea.

— Bătrânul vrăjitor a fost găsit, acuzat, condamnat și ars pe rug. Cu toată dibăcia aceea uriașă acumulată în timp, vechiul demon a sărit din trupul muribund al celui care-l găzduise, sustrăgându-se precauțiilor pe care le luaseră preoții cvadrieni. Cu toate astea, nu putea să sară atât de departe ca să fie în siguranță, așa că a ales drept nouă gazdă pe cineva pe care Generalul de Aur nu avea să o pună pe rug – fiica lui de trei ani, Joen.

— Prințesa Joen a fost vrăjitoare timp de atâția ani? strigă uluit dy Cabon.

— Nu chiar, răspunse demonul cu un surâs fugar, amar, fluturat pe buzele Cattilarei.

— Generalul de Aur a turbat de mânie și de durere. S-a rugat la zeul lui, dar a primit alt dar în schimb. Părintele Iernii l-a hărăzit cu puterea de a încapsula demonul, de a-l reduce la stare latentă în trupul fetei. Asta a și fost intenția Leului, atunci când a cucerit Chalionul, pentru a pune mâna în mare taină pe un sfânt al Bastardului, în cazul în care putea găsi un asemenea sfânt, pentru a extirpa demonul în siguranță din fiica lui, potrivit ritualurilor cvinteriene interzise lor. Apoi a plecat la război. Dar prin marea lucrare de sacrificiu a Rigăi Fonsa, Leul din Roknar a murit înainte să-și poată duce la capăt planurile, sau să se întoarcă. Principatele dezbinat au pășit într-o nouă generație în care s-au purtat războaie la hotar cu regatele cvinteriene. Iar demonul anihilat a așteptat să-și moară victima, ca să poată ieși din nou în lumea pământescă. Vreme de 50 de ani a așteptat. Numai că în urmă cu vreo trei ani, s-a întâmplat *ceva*. Învelișul în care era ținut a cedat, dezlănțuind demonul în trupul lui Joen. Nu în copilul maleabil pe care și-l alesese. Ci în femeia aspră, hotărâtă, acră și pusă pe războaie.

— Cum? întrebă dy Cabon.

— Da, interveni și Illvin. Cum să țină timp de jumătate de secol și apoi să cedeze? Doar dacă nu a fost eliberat...

— Știu eu cum, spuse Ista, simțindu-și mintea febrilă, scăldată de o satisfacție ca de gheață. Cred că

aș putea preciza chiar și ziua și ora la care s-a întâmplat. Am să vă spun imediat. Dar șșt, lăsați asta. Apoi ce s-a întâmplat?

Demonul își coborî pleoapele în fața ei cu un soi de respect.

— Joen s-a pomenit într-un mare impas atunci. Deținea regența lui Sordso împreună cu cei doi dușmani apropiați, generalul Jokonei și fratele defunctului ei soț. Sordso era un june bețivan și ursuz care îi ura pe toți. Generalul și unchiul lui conspirau să îi vină de hac lui Sordso și să îl instaleze pe unchi-său pe tronul Jokonei, în locul lui.

— Ah, făcu Illvin pe un ton nefericit. *Atunci* am vrut eu să mă ridic asupra Jokonei. Ce moment extraordinar de sincronizat ar fi fost, tocmai atunci când se pregătea lovitura de la palat... oh, în fine.

— Joen era înnebunită, continuă demonul. Credea – sau se convinsese singură – că străvechiul demon era o moștenire de la tatăl ei, acordată în taină, ca să se ridice taman într-un moment nefericit ca acela pentru a-și salva nepotul de trădători. Așa că l-a ascuns în continuare și a început să învețe de la el. Bătrânul demon era încântat să vadă că avea așa un elev isteț și a învățat-o de toate, gândindu-se că foarte curând avea să întoarcă sortii în favoarea sa și să o încalece. A subapreciat puterea de fier a voinței ei, deși temperată de o furie înăbușită timp de patru decade. A ajuns în final mai mult decât sclavul ei.

— Da, șopti Ista. Înțeleg.

— Coregenții lui Joen au fost primii dușmani asupra cărora și-a îndreptat atenția. A fost ușor pentru că erau

atât de apropiați, bănuim. Unchiul, ei bine, a murit încet. Generalul a avut parte de o soartă mai puțin delicată și în timp scurt a devenit cel mai înfocat susținător al lui Joen în absolut orice.

— Joen este cvadriană, căzută în păcatul blasfemiei, după preceptele lor morale, spuse dy Cabon, crispându-se la față consternat. Dar un cvadrian păcătos nu e totuna cu un bun cvinterian. Ea n-are cum să dețină cunoștințele teologice corecte ca să stăpânească toate stihiile în afară de orice primejdie, darămite o întreagă cohortă!

— Așa e, șopti Ista, nu are cum.

Demonul-Catti vorbi mai departe:

— Demonii ei înlănțuiți au devenit curând mai mult decât salvarea lui Sordso pentru ea; erau de-acum bucuria ei. În sfârșit, în sfârșit, acum își putea exercita voința și putea sili pe oricine să îi asculte porunca, și asta cu zâmbetul pe buze. Familia ei nu a fost cea de pe urmă, ci prima care a căzut sub jugul ei. Mai puțin Sordso.

Vocea și limba în care vorbea demonul se schimbă iar.

~ M-a luat cu forța când am refuzat să mă mărit cu un nobil bastard cvinterian și i-am văzut ochii lucind de satisfacție când a făcut-o. Nu a precupețit nimic ca să ne facă să ne supunem ei, până la cel mai mic amănunt. Cu excepția lui Sordso, puiul ei de aur. Oh, mi se umple inima de bucurie chiar și așa moartă cum sunt, să aflu că în cele din urmă nu l-a cruțat nici pe fratele meu, Sordso. ~

Buzele lui Catti – ale lui Umerue – se întinseră într-

un rânjet sălbatic.

~ Doar l-am prevenit să nu se pună cu ea. M-a ascultat? Bineînțeles că nu! Hah! ~

— Cattilara a spus că ai fost trimis să corupi Poriforsul, îi spusese Ista demonului. Prin urmare, presupun că amestecul curtezanei...

De partea cealaltă a patului, Illvin căzuse pe gânduri, pe chipul lui citindu-se un amalgam de amintiri, regrete și oroare. Ista se întreabă dacă acele suflete, pe jumătate digerate se contopeau cu toate într-o singură minte – ori aveau să fie întotdeauna oarecum separate?

— Pe Illvin sau pe Arhys te-a instruit mama ta să-l legi de tine? întreabă Ista. Sau pe amândoi?

Pe buzele lui Umerue apăru un surâs suav.

~ Pe Lord Illvin. Părea a fi de ajuns la început. Dar când am pus ochii pe Arhys... De ce să ne hotărâm la acela care nu era cel mai bun, la al doilea la comandă și la toată intriga aceea complicată și uzurparea și revolta care avea să urmeze, când puteam atât de simplu și plăcut să distrugem Poriforsul de la cap în jos? ~

Adăugă apoi în ibraneză:

— Lord Arhys, da.

Și-apoi:

— Arhys. Da. Mm.

Și mai apoi, suspinând într-o limbă complet necunoscută:

— Ah.

Se pare că a fost o decizie unanimă, murmură Illvin pe un ton sec.

— Servitoarea, prințesa, curtezana și nu mă

îndoiesc că și cărturarul. Toți au fost puși pe jar de cum au dat cu ochii de el. Mă întreb dacă nu o fi fost și pasărea aia tot femeie? Dacă era așa, probabil că i-aș fi picat în gheare. Și uite-așa planul lui Joen s-a dus de râpă prin niște farmece mult mai vechi pe lumea asta decât magia demonică.

Cu vorbele astea, își încreți fruntea pe jumătate amuzat, pe jumătate îndurerat.

— Ce noroc pe capul meu!

Figura lui exprima numai durere acum. Pentru o clipă, sfârșeala imensă din sufletul lui răzbi la suprafață, ca și cum întreaga greutate a lumii îi încovoia umerii. Apoi o străfulgerare trecu prin ochii lui întunecați și își îndreptă spinarea.

— Prin urmare, cum a fost stăpânul ăsta al demonilor eliberat din lunga lui detenție? Ai spus că știi, Roina.

— Pot doar să presupun. Este momentul în care s-a petrecut – nu vă dați seama? Acum trei ani, de Ziua Fiicei, blestemul Generalului de Aur a fost ridicat de peste Chalion și de pe Casa mea: toate darurile divine risipite, pervertite au fost spulberate și luate înapoi de zei prin sfântul lor ales. Și dacă totul s-a recuperat în ziua aceea – pesemne că asta a inclus și puterea încapsulării.

Privirea lui Illvin se întâlnește cu cea a lui dy Cabon; preotul încuviință meditativ.

Ista cugetă:

— Mă întreb, dacă Arvol cu Ias și cu mine am fi reușit să dezlegăm blestemul în urmă cu douăzeci de ani, oare lui Joen i s-ar fi hărăzit demonul ei cu două

decade mai devreme? Și oare care dintre ei ar fi urcat la putere atunci?

Dy Cabon privi în jos la Cattilara cu o expresie de curiozitate teologică mută.

— Eu mă întreb dacă acțiunile aceluiași maestru-vrăjitor roknar sunt de vină pentru explozia aceea de energii malefice de care a suferit Chalionul în zilele lui Fonsa...?

Scutură din cap ca să alunge acele elucubrații istorice, de vreme ce își dădu seama probabil că exodul cu care se confruntau ei în acel moment devenise deodată mult prea actual și real.

De ce ne povestește nouă creatura toate astea? se întreabă Ista. Ca să iște panică și haos printre cei din jurul ei? Ca să-și împrăstie propriul necaz? Privi în jur la indiferența lui Foix, la îngândurarea lui dy Cabon, la concentrarea vicleană a lui Illvin. Dacă ăsta era planul demonului, nu dădea roade. Poate că își însușise pur și simplu destul din firea omenească, încât să-i facă plăcere să se lamenteze în fața unui auditoriu atent. Poate că după ce i se dusesse pe apa sâmbetei dorința de a-și lua zborul, cu ultima suflare și în ciuda firii sale solitare, își căuta aliați.

Ușa se deschise; speriată, Ista tresări întorcându-se. Lord Arhys intră și o salută plin de respect. Fu bucuroasă să vadă că era îmbrăcat din nou cu cămașa de zale. Măcar el n-avea cum să se încingă în armura sa. În urma lui veniră slujnicele aducând cu ele tăvi, o priveliște binevenită, și Goram, destul de refăcut, încărcat cu un maldăr de haine și echipamente de luptă ale lui Illvin.

Însoțitorii Istei se repezică la bucatele de pe tăvi, fără să mai fie poftiți. Arhys păși până la marginea patului și se uită la nevasta lui, cu o expresie pustiită. Demonul îl privi la rîndul lui, dar fără să spună ceva. Ista speră că nu Cattilara era cea care-l privea cu atît alean. Apoi se întrebă dacă nu cumva și ochii ei aveau aceeași expresie, când își oprea privirea asupra lui.

— E trează? întrebă Arhys, frîngându-și mâinile bulversat. Atunci cum se face că eu...?

— Cattilara doarme, îi spuse Ista. I-am dat voie demonului ei să vorbească prin ea. Ceea ce a și făcut.

— Ce s-a mai întîmplat afară, Arhys? întrebă Illvin printre înghițituri hulpave de carne învelită în pâine și sorbituri de ceai rece în timp ce era îmbrăcat de rîndașul lui.

— În jur de o mie cinci sute de soldați jokonieni, estimează iscoadele mele. Cîte cinci sute în fiecare detașament. Cele două iscoade care mi s-au întors, vreau să zic. De vreme ce asediatorii au strâns cercul în jurul fortăreței, mi-am pierdut nădejdea în privința celorlalți doisprezece pe care i-am trimis în recunoaștere. N-am mai pierdut niciodată atîția cercetași.

— Au tunuri cu ei? întrebă Illvin cu gura plină cu pâine, înfigându-și un picior într-o cizmă proprie pe care Goram i-o ținea să se încălze, așezat în genunchi.

Cizmele servitorului zăceau acum aruncate într-o parte. Or fi fost încălțările unui mort? Nu se putea ști deocamdată.

— Nu mi s-a raportat așa ceva. Căruțe cu provizii, da, dar nimic mai mult.

— Ha!

Arhys se uită la Ista. Ea nu-și putea da seama ce exprima fața ei, dar el încercă să arboreze o mină liniștitoare.

— Porifors a mai înfruntat asedii și-nainte, Roina. Zidurile cetății sunt întărite și acelea – am trimis acolo jos două sute din oamenii mei, iar jumătate din bărbații din cetate sunt foști soldați din garnizoană. Suntem legați prin tunele de ei ca să putem reîmprospăta întăririle. Cum a fost, Illvin, acum cinsprezece ani când Vulpoiul din Ibra ne-a trimis trei mii de capete să ne ia cu asalt? Le-am ținut piept jumătate de lună, până când dy Caribastos și dy Tolnoxo – tatăl actualului provincar – ne-au eliberat.

— Nu cred că Jokona trimite dispozitive de asalt asupra noastră de data asta, spuse Illvin. Cred că iese la atac cu vrăjitori.

Îi relatează pe scurt fratelui său mărturia demonului. Pe măsură ce vorbea, Goram, palid, în schimb hotărât, îi pieptănă cu îndemânare părul pe spate și i-l prinse strâns la ceafă, apoi îi scutură haina de zale, gata să îl îmbrace.

— Dacă nebuna aia de Joen trage după ea mai mult de o duzină de vrăjitori, concluzionează Illvin aplecându-se ca să-și îmbrace zalele, poți să fii sigur că o să-i asmută asupra noastră. Dacă nu din răzbunare pentru fica ei pierdută, atunci pentru a da o lovitură Chalionului și ca să întoarcă întreaga linie de atac pe care Marchizul dy Palliar o plănuiește împotriva Borasnenului. O lovitură timpurie și puternică; iar dacă are sorți de izbândă, ca să urmeze o nimicire a zonei

centrale și de nord a Chalionului înainte ca forțele lui Bergon și Iselle să fie ridicate la oaste așa cum trebuie... eu așa aș face, dacă aș fi în locul jokonienilor. Vreau să zic, dacă aș fi doar nebun, nu și prost.

Arhys rânji scurt.

— Nu prea văd care din ofițerii de stat major ai lui Sordso sunt atare oameni în momentul ăsta.

— Cooperanți, observă Ista înnegurată. Gândesc la unison.

Illvin făcu o grimasă, iar la o bătaie ușoară pe umăr din partea lui Goram, întinse o mână pentru ca rândașul să îi fixeze o platoșă pentru antebrăț.

— Arhys, continuă Ista pe un ton imperios. În ciuda stării ciudate în care te afli, nu poți vedea dincolo de lucruri, corect?

— Nimic din ceea ce descrii domnia ta, nu, Roina. Dacă s-a petrecut o schimbare, atunci e în rău pentru că nu mai văd nici cât vedeam înainte. Nu am vederea încetoșată sau slabă, ci golită de culoare. Doar că acum văd mai bine pe timpul nopții; aproape la fel de bine ca ziua.

— Așadar n-ai văzut, adică nu ai simțit, lovitura pe care a încercat-o Lord Sordso asupra ta, când v-ați încheștat în drum?

— Nu... dumneata ce ai văzut?

— Lumina aceea intensă care indică magia demonică a ochiului meu lăuntric. Un fulger arzător de ceva. Sau în orice caz, era limpede că Sordso a crezut că va avea efectul unui astfel de fulger. Dar a trecut prin tine fără să te vatăme, de parcă nici nu erai acolo.

Amândoi își întoarseră privirile către dy Cabon care

își desfăcu mâinile durdulii într-un gest nesigur.

— Într-un fel, nici nu este prezent. Nu în felul în care sunt sufletele vii, nici măcar așa cum sunt demonii. Adevăratele stafii ciuntite sunt rupte de orice realitate, de lumea materiei și de cea a spiritului deopotrivă.

— Atunci înseamnă că este imun la farmece? Începu Ista. Și cu toate astea, vrăjitoria care-l menține în mișcare acum... Cărturare, nu înțeleg.

— Am să meditez la asta...

O încâlceală de linii violete de lumină se revărsa dintr-o dată în toată odaia, scăpără, apoi se stinse. Foix sări cât colo. După o clipă toți cei prezenți făcură la fel în timp ce vasele cu ceai, vin sau apă se deșertară sau se sparseră ori se sfărâmară în bucăți. Cana din argilă a lui Illvin i se desfăcu în mâini în timp ce și-o ridica la buze, iar el făcu câțiva pași înapoi ca să nu i se verse peste tunică cenușie brodată cu auriu.

— Vrăjitorii lui Joen sunt pe poziții acum, se pare, spuse Ista sec.

Foix se răsuci în loc cu ochii măriți de groază; înlăuntrul lui, umbra ursului se ridicase în două picioare, arătându-și colții.

— Pentru ce fac asta? În semn de amenințare? Dacă tot sunt în stare să facă *asta*, de ce nu ne varsă mațele la toți sau de ce nu ne sfarmă capetele ca să termine mai repede?

Dy Cabon ridică o mână tremurătoare.

— Demonii liberi nu pot ucide direct...

— Demonul aducător de moarte al Bastardului o face, spuse Ista. L-am văzut făcând asta.

— Acela e un caz aparte. Demonii *liberi*, cei care au scăpat în lumea materiei... ei bine, ăștia ar *putea încerca* să ucidă în mod direct, dar – moartea pregătește un suflet pentru a-și primi zeul. Dacă sufletul alege să intre pe acea ușă în acel moment sau nu, este o problemă de voință, însă în acel moment, ușa se deschide de ambele părți. Iar demonul devine vulnerabil, căci ar putea fi prins din nou.

— Și de aceea sar în lături atunci când *victima* le este ucisă... spuse Foix.

— Da, dar folosind magia pentru a ucide, se creează o legătură între vrăjitor și victimă. Se presupune că efortul și clocotul acela prin care trece vrăjitorul sunt, de asemenea, extreme de dure.

Făcu o pauză gânditor.

— Bineînțeles, dacă un vrăjitor folosește magia pentru a-ți arunca, ca mânat de streche, calul peste buza unei râpe, sau prin orice altă metodă indirectă pentru a-ți provoca moartea, riscul nu este același.

Un soldat gâfâind cu sufletul la gură, înveșmântat cu livreaua binecunoscută, în cenușiu și galben, se năpusti pe ușă.

— Lord Arhys! Este un sol jokonian la poartă și cere să poarte tratative.

Arhys inspiră adânc printre dinți.

— Avertisment, într-adevăr. Înștiințare. Ei, uitate că mi-au captat toată atenția acum. Illvin, Foix, Învățate dy Cabon – Roina – vreți să mă însoțiți? Vreau să vă am în preajmă și să vă cer sfatul. Dar rămâneți în spatele crenelurilor, fără să fiți văzuți, atât cât se poate.

— Da.

Ista făcu o pauză ca să elibereze legătura de la gâtul Cattilarei și ca să fie sigură că demonul va rămâne liniștit. Foix privi în tăcere, oprindu-se lângă umărul Istei ca pentru a proteja-o. Liss nu fusese numită în lista lui Arhys, dar se ridică și ea, cu brațele încrucișate și umerii căzuți, de parcă încerca să se facă mică și neobservată.

Grăbindu-se cu pași mari spre ușă în urma lui Arhys, Illvin se opri deodată și înjură.

— Butoaiele!

Arhys întoarse capul; cei doi se priviră în ochi. Illvin își bătui fratele pe umăr.

— Am să verific și apoi vin să te găsesc, deasupra porții.

— Grăbește-te Illvin.

Arhys le făcu semn tuturor celor dinăuntru să îl urmeze; Illvin se întoarse în direcția opusă pe coridor și o luă la fugă.

Capitolul 22

Traversară curtea cu flori și urcară scările interioare în urma lui Arhys. Deasupra porții, era un parapet proeminent care ieșea în afara zidurilor. Arhys trecu în grabă pe lângă arcașii lui risipiți de-a lungul pasarelei pentru santinele, se urcă pe creasta zidurilor și rămase cu picioarele depărtate, privind în jos. Ista scoase și ea capul printre creneluri.

La dreapta, acolo unde drumul făcea o cotitură către Oby, îi văzu pe jokonieni ridicându-și tabăra într-o dumbravă de castani, dincolo de raza de acțiune a săgeților sau a catapulței. Se întindeau corturi și se aliniau caii în șiruri. În capătul celălalt al pâcului de copaci, niște corturi mult mai mari, din pânză verde, erau ridicate de servitori, unii din ei purtând aceleași uniforme ca și căraușii lecticii. La stânga, în josul văii de-a lungul râului, se revărsa o altă coloană, amenințând zidurile orașului. În urma acestora, câțiva soldați mânau deja câteva oi și vite prădate, direct în gheara tovarășilor lor de tabără, un fel de cină pe copite.

În depărtare, terenul de țară arăta decepționant de liniștit – părăsit, spera Ista; numai vreo două hambare sau clădiri îndepărtate păreau să fi luat foc, pesemne locașuri de rezistență temporară, disperată. Dușmanul nu dăduse foc – sau cel puțin nu încă – la câmpuri și la grâne. Oare se așteptau să pună stăpânire pe acestea în deplină siguranță până la vremea recoltei? Cea de a

treia coloană ocupa probabil terenul din spatele castelului, de-a lungul râpei.

Podul mobil era ridicat, porțile castelului – închise. Pe cealaltă buză a hăului arid care se căsca la picioarele zidului cetății, ofițerul jokonian însărcinat să poarte tratativele aștepta în picioare, cu capul descoperit. Flamura albastră, ce indica însărcinarea care-i fusese atribuită, atârna pleoștită de sulita din mâna lui în arșița după-amiezii. Era flancat de două străji țepene, purtând livrele verzi peste cămeșile de zale.

Când ofițerul însărcinat cu negocierea își ridică chipul în sus, Istei i se tăie răsuflarea. Era același interpret pe care îl întâlnise în ceea ce mai rămăsese din armata invadatorilor care se retrăgea de la Rauma. Prin urmare, noua lui îndatorire o fi fost o recompensă sau o pedeapsă? El nu o observă, așa cum era, pe jumătate ascunsă în nișa zidului; dar era destul de limpede după felul alarmat în care căscă ochii, că îl recunoscuse pe Arhys, nebunul care mânua sabia în așa fel că aproape îi luase gâtul atunci, în trecătoarea aceea. Figura împietrită a lui Arhys nu lăsa să se înțeleagă dacă îl recunoscuse și el.

Jokonianul își umezi buzele și își dresе vocea.

— Sunt trimis sub steagul tratativelor din partea Prințului Sordso către Castelul Porifors, încep eu într-o ibraneză limpede, pe ton strigat.

Apucă strâns coada lăncii cu flamura albastră, așa cum ar apuca cineva un scut, și lovi cam tare cu capătul ei, în pământul sterp de la picioarele lui. Se considera un lucru destul de grav să tragi într-un sol, unul care probabil urma să fie criticat aspru de

tovarășii și de comandanții lui mai târziu. Oricum slabă consolare din punctul de vedere al mesagerului.

— Iată care sunt revendicările prințului de Jokona...

— Nu te pune pe gânduri, cvadriene – îl întrerupse Arhys pe o voce tărăgănată – că prințul vostru a devenit un vrăjitor posedat de demoni? Ca un om evlavios ce ești, n-ar trebui mai curând să-l trimiți pe rug decât să-i dai ascultare?

Străjile nu schițară nicio mișcare, iar Ista se întrebă dacă nu fuseseră cumva aleși tocmai pentru că nu cunoșteau ibraneza. După grimasa care trecu pe chipul ofițerului-negociator, poate că simțise că dușmanul avea dreptate, dar îi replică tăios:

— Se spune că *dumneata* ești mort de trei luni. Trupele dumitale nu-și fac grijă că ascultă ordinele unui cadavru ambulant?

— Nu prea, spuse Arhys.

Nu luă în seamă murmurul ușor al arcașilor lui, adunați ciotcă în spatele lui. Privirile pe care și le schimbară trecură printr-o gamă de expresii, de la neîncredere la panică și apoi la revelație, apoi un flăcău scoase un *Ooh*.

— Înțeleg că asta v-ar putea pune *pe voi* în dificultate. La urma urmei, cum m-ați putea ucide? Chiar și unui vrăjitor i s-ar putea părea un paradox neplăcut.

Cu un efort vizibil, ofițerul-negociator își concentrează atenția din nou la textul lui.

— Aceștia sunt termenii pe care îi propune prințul de Jokona. O veți preda pe văduva roină Ista imediat, ca ostatică, în semn de cooperare. Toți ofițerii și

soldații din garnizoană vor depune armele și vor ieși în marș pe poartă, în semn de predare. Faceți asta, iar viețile voastre vor fi cruțate.

— Ca să devină mâncare pentru demoni, cumva? bolborosi dy Cabon, ghemuit, privind printr-o despărțitură a zidului departe, pe drum.

Ista nu se putu abține să nu reflecteze la ce soartă milostivă s-ar mai fi putut aștepta în mod firesc un preot din ordinul Bastardului, prins într-un astfel de conflict, din partea unor oști cvadriene înrăite.

— Haida de, jokonianule, chiar vrei să-mi irolesc scuipatul pe tine? întrebă Arhys.

— Rogu-te, Lord Arhys, păstrează-ți saliva. Aflu că asemenea lichide vor fi greu de găsit în curând.

Lord Illvin se cățara pe parapet exact la timp ca să audă acest schimb de cuvinte și zâmbi amar. Aruncă o privire fugară peste capul Istei, făcându-și o idee asupra felului în care își așezase dușmanul tabăra. Arhys privi în jos la el; Illvin se sprijini cu umărul de zid, la picioarele fratelui lui și se uită în gol, peste curtea de la intrare. Cu o voce scăzută, așa încât să nu răzbată până la jokonieni, îl înștiință.

— Au pus stăpânire pe amândouă rezervoarele. Curge apa din ele ca prin ciur. I-am pus pe oameni să care cu căușul, cu fiecare găleată pe care o găsesc, și încercăm să căptușim rezervoarele cu pânză groasă ca să încetinim scurgerea. Dar nu e a bine.

— Sigur, îi răspunse murmurat Arhys.

Ridică apoi glasul la ofițerul-negociator:

— Refuzăm, bineînțeles.

Solul privi în sus cu o satisfacție sinistă de vreme ce

acela era evident răspunsul așteptat.

— Prințul Sordso și Văduva Principesă Joen sunt mai milostivi decât meritați. Vă dau răgaz de o zi să vă reconsiderați poziția. Am să vin din nou mâine ca să primesc un alt răspuns din partea voastră. Doar dacă nu cumva ni-l trimiteți voi mai întâi – desigur.

Cu o plecăciune, începu să se retragă, într-o manieră ciudată, acoperit de cei doi străjeri. Se retrase așa o bună bucată de drum până îndrăzni să se întoarcă cu spatele.

După toate aparențele, nu primise numai răspunsul așteptat, ci și rezultatul dorit.

— Și-acuma ce se întâmplă? întrebă dy Cabon cuprins de griji. Un asediu? Chiar or să aștepte o zi?

— Nu m-aș aștepta să o facă, spuse Arhys sărind de pe parapet, înapoi pe pasarelă.

— Ne vor lua cu asalt, da, spuse Ista. Dar nu cred că o vor face trupele lor. Pun prinsoare pe orice vreți voi că Joen vrea să se joace cu noile ei jucării. Porifors este prima ei ocazie de a-și pune la încercare cohorta ei de vrăjitori într-un război deschis. Dacă rezultatele îi vor fi pe plac...

O linie violacee, deși numai una de data aceasta, îi străfulgera privirea lăuntrică. Cele mai multe arcuri strunite, de-a lungul pasarelei santinelelor zvâcniră deodată, zbârnâind. Vreo doi oameni se văitară, ciupiți de corzile arcurilor, în mișcare de recul. Mai puțin o arbaletă încordată care cedă. Săgeata propulsată se înfipse în coapsa celui de lângă el; omul țipă și căzu peste pasarelă, izbindu-se de dalele din curte și rămânând nemișcat. Oripilat, tovarășul lui se holbă la

arbaletă, o azvârli cât colo de parcă îl frigea la mână și se aruncă după tovarășul lui prăbușit.

Un alt fulger, mai întunecat, străbătu văzduhul.

— Acum ce se mai întâmplă? bombăni Foix neliniștit, uitându-se cu ochi mari la coloana de arcași îngroziți.

Unii dintre ei își scotoceau deja la centură după corzi de rezervă, pomenindu-se cu ele sfâșiate în mâini.

Câteva clipe mai târziu, peste acoperișurile curților interioare ale castelului, începu să se umfle un nor de fum.

— Foc la grajduri, spuse Illvin, vocea lui laconică sunând în contradicție cu saltul brusc pe care îl făcu înainte. Foix, am nevoie de tine, te rog!

Apucă grăbit în jos pe scări, sărind câte trei deodată cu picioarele lui lungi.

Acum începe cu adevărat, se gândi Ista, cu stomacul făcut ghem.

Liss făcuse niște ochi cât cepele.

— Roina, pot să mă duc și eu cu ei? icni de spaimă ea.

— Da, du-te, o învoi Ista.

Fata țâșni ca din arc. Orice mână dibace era bine venită... Mai *rămân eu*. Se dăduse jos de pe zid, cel puțin.

Trecând în fugă pe lângă el, Arhys îi strigă:

— Doamnă, n-ați vrea să aveți grijă de Cattilara?

— Sigur că da.

O însărcinare pe măsură. Sau poate că Arhys, ca un comandant prudent ce era, vroia doar să-i știe pe toți

cei care erau de prisos, adunați la loc sigur.

Le găsi pe doamnele Cattilarei ca apucate de streche; după ce Ista le puse la punct, zarva lor măcar fusese redusă la istericale înăbușite. Cattilara zăcea în continuare neschimbată, cu excepția chipului ei, a cărui carnație moale se strângea acum pe oase. Lumina demonică era strânsă ca un nod în interiorul ei, neîncercând – deocamdată – să se lupte pentru a prelua controlul. Ista răsuflă neliniștită, dar se asigură că focul sufletesc continua să curgă înspre Arhys, fără opreliști.

Toată după-amiaza, Ista făcu o droaie de incursiuni prin odăile marchizei ca să verifice efectele diverselor valuri de lumină vrăjitoarească care îi iritau percepțiile. Numai acel prim asalt de amploare asupra proviziilor de apă părea să fi fost orchestrat în mod desăvârșit. După aceea, atacul deveni haotic, reflectat de propriile sale efecte. Oamenii cădeau și-și frângeau oasele. Caii salvați din clădirea staulelor cuprinsă de flăcări, sloboziți în curtea în formă de stea, dărmaseră o galerie, nechezând și lovind din copite. Odată cu pilaștrii, căzu și un cuib de viespi, iar trei oameni muriră în țipete, înecați și cu convulsii de la înțepături; alții fură doborâți și răniți de caii înnebuniți din cauza înțepăturilor acelor insecte.

Alte focuri, mai mici, izbucniră în alte curți. Puțina apă care mai rămăsese se împrăștia văzând cu ochii. Cea mai mare parte din carnea depozitată, indiferent de felul în care fusese conservată, începu să putrezească și să se impută; pe pâine și pe fructe

începu să crească mucegai verde care părea să se întindă văzând cu ochii, în stocurile de făină înflorită larve de gărgărița cerealelor. Fâșiile de piele și funiile de fibre putrezeau și se destrămau în mâinile oamenilor. Oalele începură să crape. Pardoselile se fărâmau. Zalele și armele începură să ruginescă cu viteza cu care roșesc fetele tinere.

La toți cei care suferiseră de malarie, accesele de febră recidivară violent; încântătoarea sală de mese a Cattilarei fu curând ocupată cu oameni întinși pe tărgi, gemând, arzând, tremurând și aiurând. Dy Cabon se văzu nevoit să ajute la îngrijirea suferinzilor și, în scurt timp, a muribunzilor. Până seara, fețele soldaților și ale servitorilor pe lângă care trecea Ista, își schimbaseră expresia din încordare și spaimă în șoc, năuciți și goliți de viață.

La căderea soarelui, Ista se cățăra în turnul de la miazănoapte, cel mai înalt, să estimeze daunele. Mirosind toată a fum și șchiopătând, după ce fusese călcată pe picioare de copitele cailor turbați, Liss urcă încet în urma ei. Un bărbat în tunică cenușiu cu auriu, urcă și acesta mătăhăind din urma lor ca să arunce un braț de pietre într-o grămadă care tot creștea, lângă metereze, schimbă niște mormăieli neliniștite cu doi tovarăși ale căror arcuri, nestrunite, diforme, zăceau aruncate într-un colț, apoi se întoarse și coborî bocănind pe scările în spirală.

În lumina molcomă a apusului, întinderea pustie părea straniu de frumoasă și de liniștită. În dumbrava de castani, tabăra bine organizată a jokonienilor părea să petreacă pe cinste; singurele focuri erau dâre subțiri

de miresme îmbietoare care se ridicau din vetrele focurilor unde se gătea. Adunați în mici cete, călăreții lor colindau împrejurimile, patrulând, ducând mesaje – pe distanțe scurte, din câte își dădea seama Ista. Veneticii purtau cu toții tunici de culoarea smaraldului.

Orașul, de după zidurile din vale, arunca și acesta dâre de fum, dar unele urâte și negre. Având ceva mai mult acces la apă spre deosebire de castelul care încununa fruntea dealului, orășenii împiedicaseră pârjolul să se împrăstie până în acel moment. Însă siluetele răzlețe pe care Ista le vedea înaintând temătoare pe străzi și pe alei, erau țepene de oboseală. Oamenii din spatele zidurilor erau ghemuiți, sau abia se mai mișcau, sau zăceau, ca și cum se așezaseră ca pentru a trage un pui de somn, sfârșiți de trudă. Sau erau morți.

Niște pași grei se târșăiră pe scările de piatră, iar Ista se întoarse și dădu cu ochii de Lord Illvin ieșind pe platforma turnului, cărând un sac de pânză micuț, cenușiu și unsuros. Nici măcar lumina roșiatică a apusului nu reușea să îl facă să arate decât palid și murdar. Cenușa și sudoarea se amestecaseră și fuseseră șterse, lăsându-și dâre ciudate cu dosul mâinii, când încercase să își înlăture funinginea din ochi. Renunțase la cămașa de zale și la tunica arsă cu multe ore în urmă, iar cămașa simplă din pânză pe care o purta acum, împestrițată cu găuri mici negre făcute de scânteii, era pe jumătate lipită de el.

— Ah, făcu el cu o voce care parcă venea din fundul pământului. Iată-vă!

Ea își plecă capul în semn de salut; el veni lângă ea și împreună priviră în jos la prăpădul din Porifors, dincolo de zidurile exterioare solide și descurajant de goale.

Întreg complexul de grajduri fusese ars până în temelii. Șindrile înnegrite brăzdau tot locul și maldăre din țiglele distruse ale acoperișului le împrășcau ca sângele. Deocamdată nu se mai înălța niciun foc, dar unul din colțurile corpului de clădire în care se afla bucătăria era și acela înnegrit și prăbușit. Curtea în formă de stea era vraște – una din galerii era dărâmată, fântâna goală și înfundată cu mizerie. Caii erau priponiți pe una din laturi; spinările lor arătau ciudat, alungite în formă de romb, văzute din acel unghi. Cei care se mai vedeau, umblau zoriți și agitați.

— L-ai mai văzut pe dy Cabon în ultima vreme? îl întreabă Ista pe Illvin.

El dădu din cap.

— Încă mai e pe baricade în sălile cu răniți. Avem târgi împrăștiate prin trei odăi acum. Vreo șase băieți tocmai s-au îmbolnăvit de dizenterie. Fără apă de spălat, nici n-o să mai fie nevoie de demoni care să împrăștie *asta* prin fortăreață. Arză-i-ar focul Bastardului! În ritmul ăsta, Sordso o să fie în stare să ia cu asalt Poriforsul mâine numai cu șase ponei, o scară de frânghie și un cor de copii de la un templu cvadrian.

Scrâșni din dinții albi care contrastau cu chipul înnegrit.

— Oh, făcu el întinzându-i traista aceea. N-ai vrea niște carne de cal friptă? Nu-i strică. Încă.

Ista o luă la ochi, îndoită.

— Nu știu. E Fulgușor?

— Nu. Din fericire.

— Nu... acum, mulțumesc.

— Ar trebui să-ți păstrezi forțele. Numai zeii știu când o să mai putem mânca din nou.

El căută o bucată și o morfoli conștiincios.

— Liss? — îi întinse el sacul fetei.

— Nu, mulțumesc, rosti și fata ca un ecou slab al Istei.

Nereușind să-și urmeze propriul sfat, trecu sacul mai departe din mână în mână foștilor arcași, deveniți acum aruncători de pietre, care îl acceptară cu mulțumiri murmurate și ceva mai puțină repulsie. Se auzi o pârlitură în vreme ce o altă șipcă de la grajduri cedă și se prăbuși într-un nor de funingine. Illvin se întoarse către latura interioară a turnului ca să privească în gol din nou la dezastrul acela.

— Asta a fost numai o zi. Mai puțin de o zi. Pe lacrimile Bastardului, oare ce s-o alege de noi într-o săptămână?

Ista se sprijini pe lespedeza încălzită de soare, cu brațele care îi tremurau, de cât se rugase.

— Eu am adus nenorocirea asta asupra voastră, a tuturor, spuse ea pe un ton scăzut. Îmi pare rău.

El ridică din sprâncene; rămase sprijinit într-un cot lângă ea, privind-o.

— Nu sunt convins că poți revendica onoarea asta, Doamnă. Lucrurile stăteau prost aici cu mult înainte să ajungi în mijlocul nostru. Dacă prezența dumitale nu i-ar fi momit pe jokonieni să atace acum, poți fi sigură că ar fi lovit într-o lună-două – într-o fortăreață ai cărei

comandanți pricepuți aveau să fie morți și putreziți, sau poate mai rău, și nimeni nu ar fi putut explica potopul de grozăvii care s-ar fi abătut așa din senin, peste cetate.

Ista își frecă fruntea, care o durea.

— Așa că de fapt nu suntem siguri că prezența mea contează în vreun fel, doar dacă în felul ăsta mă predau ca ostatică și îi servesc drept cheazășie lui Joen. Poate.

Se uită la pietrele din pavajul rânduit în forme geometrice, acolo jos. *Există alte căi ca să evit să devin ostatică.*

El îi urmări privirea, iar ochii lui se îngustară într-o încruntătură pătrunzătoare. Îtinse două degete și îi întoarse bărbia cu blândețe către el.

— Pentru *mine* contezi, spuse el. Orice femeie care poate trezi un bărbat dintr-un somn de moarte cu un sărut, merită să fie privită din nou, cred eu.

Ista pufni cu amărăciune.

— Nu te-am trezit cu un sărut. Eu doar am dislocat și redirectionat șuvoiul focului tău sufletesc, așa cum am procedat mai târziu cu Cattilara. Sărutul acela a fost doar... o slăbiciune din partea mea.

Un zâmbet ușor îi arcui buzele.

— Parcă ziceai că a fost un vis.

— Uh... *Oh.*

Într-adevăr, așa spusese. Zâmbetul acela îi arcui buzele și mai tare, înnebunind-o. Îi spuse:

— Un impuls stupid, în cazul ăsta.

— Haide, credeam că a fost un impuls foarte inspirat. Te subapreciezi, doamnă.

Ista se înroși.

— Mă tem că n-am talent la – înghiți în sec – flirturi. Când eram tânără, eram prea nătângă. Acum că am îmbătrânit, am ajuns o ființă ștearsă.

Prea nătângă atunci, prea nebună mai apoi, prea ștearsă, prin urmare, prea târziu.

— Nu sunt genul ăsta. Atâta tot.

— Serios?

Se întoarce în loc, se sprijini de creasta zidului și îi ridică mâna, cu un aer foarte curios. Un deget înnegrit de funingine începu să-i urmărească striațiile de murdărie din palmă.

— Mă întreb de ce? Se spune că sunt un om inteligent. Ar trebui să înțeleg, dacă îmi dau silința să studiez un pic. Să trasez planul de amplasament al Fortăreței Ista, să marchez apărarea...

— Să găsești punctele nevralgice?

Hotărâtă, își trase mâna înapoi.

— Ei bine, ar fi o groază de lucruri de studiat.

— Lord Illvin, nu e nici momentul, nici locul pentru așa ceva!

— Așa e. Abia mă mai țin pe picioare de obosit ce sunt. D'apăi să mă mai înalț la așteptări.

Urmă un moment de tăcere.

Buzele lui îi dezveliră dinții albi.

— Ha. Am văzut cum ți-a tresărit un colț al gurii, atunci.

— Ba nu-i adevărat.

Îi tremura acum, fără să vrea, amintindu-și de pasărea din cuib.

— Oh, și mai bine – îmi zâmbește de sus!

— Ba *nu*.

— Poeții vorbesc despre speranța care se naște din zâmbetele femeilor, dar mie zâmbește-mi de sus în fiecare zi, și mi-e de ajuns.

Nu se știe cum, degetul lui ajunsese să îi mângâie din nou palma, conturându-i fiecare mușchi al mâinii ei. Își dori să îi maseze așa umerii, picioarele, gâtul, orice locșor care o durea. Și o dureau toate.

— Parcă spuneai că Arhys e marele seducător din familia voastră.

Încercă să-și adune puterile și să-și retragă mâna din nou, și nu reuși.

— Ba deloc. N-a sedus nicio femeie în viața lui. Au căzut toate singure peste el în ambuscade. Nu fără motiv, ți-o garantez.

Schiță un zâmbet.

— Țsta-i dezavantajul de a fi partenerul de luptă al celui mai bun om de arme din Caribastos. Întotdeauna am pierdut. Dar dacă aș da vreodată cu ochii de cel de al *treilea* spadasin de elită din Caribastos, atunci acela ar avea mari probleme cu mine. Arhys a fost întotdeauna cel mai bun la orice puneam noi mâna să facem. Dar e un singur lucru de care sunt destul de sigur că eu pot să-l fac, iar el nu.

Numai masajul lui era de vină; îi adormi vigilența. Spuse fără să se gândească:

— Ce?

— Să mă îndrăgostesc de tine, dulce Ista.

Ea își smulse mâna din mâinile lui. Mai auzise alintul acela, dar nu de pe *acele* buze.

— Nu-mi spune așa.

— Înverșunată Ista?

Ridică din sprâncene.

— Arțăgoasă Ista? Furioasă, morocănoasă, supărată Ista?

Ea pufni; el se destinse, iar buzele i se răsfrânseră într-un nou zâmbet.

— Ei, aş putea fără îndoială să învăţ să îmi aleg cuvintele.

— Lord Illvin, fii serios.

— Desigur, spuse el pe neaşteptate. La porunca domniei tale, Roina.

Făcu o scurtă plecăciune.

— Sunt destul de bătrân şi-am adunat destule regrete. Am făcut şi eu greşelile mele, unele – zise el cu o grimasă – sunt într-adevăr groaznice, după cum ştii. Dar apoi au fost acele lucruri mărunte şi uşoare – săruturile pe care nu le-am dat, şi dragostea despre care n-am vorbit, pentru că nu era nici momentul, nici locul – iar apoi, pentru care n-am mai avut nici şansa... Sunt regrete surprinzător de dureroase, pentru cât sunt ele de mici. Cred că toate şansele noastre se împutinează în noaptea asta. Aşa că am să-mi reduc regretele – oricât de scurt ar fi timpul – cu unul, cel puţin...

Se aplecă mai aproape. Fascinată, ea nu bătu în retragere. Braţul lui prelung îşi găsisese cumva cale în jurul umerilor ei dureroşi. O cuprinse în îmbrăţişarea lui. Era destul de înalt, gândi ea; dacă nu-şi apleca capul pe spate, avea să se pomenească cu nasul turtit de pieptul lui. Îşi ridică privirea.

Buzele lui erau la gust ca funinginea, ca sudoarea sărată şi ca cea mai lungă zi din viaţa ei. În fine, aveau

gust și de carne de cal, dar măcar era carne de cal proaspătă. Ochii lui negri luciră printre pleoapele plecate, în timp ce ea îi înconjură cu brațele spinarea ascuțită și îl trase înspre ea. Ce fuseseră vorbele acelea cinice pe care i le azvârlise lui dy Cabon – *simulând mai sus ceea ce dorește la alt nivel, vulgar...?*

Câteva minute mai târziu – prea multe? prea puține? — își ridică capul, depărtându-se un pic de ea, ca și cum ar fi vrut să o privească fără să fie nevoie să se uite cruciș. Zâmbetul lui ușor era acum lipsit de orice umbră de ironie, dar nu și de satisfacție. Ea clipi și făcu un pas înapoi.

Liss, care era așezată cu picioarele cruciș, sprijinită de parapetul din partea cealaltă a platformei, privea în sus la ei cu gura căscată. Cei doi soldați nici măcar nu se mai prefăceau că se uită după jokonieni. Privirile lor pironite, erau ale unor oameni care contemplau o faptă vitejească cu care ei n-ar fi încercat să rivalizeze, cum ar fi să înghiți flăcări sau să urci primul pe o scară de asediu.

— Momentul, murmură Illvin, vine atunci când știi să profiți de el. Eu n-am de gând să mai zăbovesc în ceea ce te privește.

— Așa carevasăzică, șopti Ista.

Nu putu să nu dea atâta crezare galanteriei lui; pietrele păreau dintr-o dată o soluție mult mai puțin atractivă pentru starea jalnică în care se afla. Asta fusese intenția lui, n-avea nicio îndoială.

În clipa aceea, o pată de culoare violet închis îi întunecă viziunea, iar Ista întoarse capul ca să îi urmărească traiectoria. De undeva de jos, se auzi un

răcnet. Oftă, prea ostenită ca să mai încerce să dezlege misterul.

— Nici nu vreau să mă uit.

Illvin întoarse și el capul la auzul acelui răcnet. Pentru că nu-și mai lungise gâtul nici el, ca să vadă, îi împărtăși lehamitea, sătul și el de atâtea orori. Dar apoi își întoarse privirea la ea, mijind ochii.

— Ai întors capul înainte să se audă ceva, observă el.

— Da. Am imaginea atacurilor vrăjitoarești ca a unor străfulgerări de lumină. Ca niște trăsnete micuțe, care zboară de la sursă la țintă, sau ca niște săgeți de foc care lasă dâre în urma lor. Nu pot să le disting, să-mi dau seama ce efect vor avea numai uitându-mă la ele, cu toate astea; toate îmi par cam la fel.

— Poți să distingi vrăjitorii de oamenii obișnuiți numai privindu-i? Eu nu pot.

— Oh, da. Atât demonul Cattilarei, cât și cel al lui Foix îmi apar ca niște forme de umbre și lumină, închise în granițele propriilor lor suflete, care, de vreme ce sunt amândoi în viață, sunt îngrădite de trupurile lor. Demonul lui Foix încă mai păstrează forma unui urs. Sufletul sfâșiat al lui Arhys se târâie în urma lui, de parcă s-ar strădui să țină pasul cu el.

— De la ce distanță poți vedea dacă o persoană este posedată?

Ea ridică din umeri.

— Cât bat cu ochiul, bănuiesc. Nu, mai departe de atât: căci ochiul meu lăuntric percepe formele spiritului dincolo de materie, dacă sunt atentă și mă concentrez, și poate dacă închid ochii ca să evit

suprapunerea de imagini. Corturile, zidurile, corpurile, toate sunt transparente în ochii zeilor și a celor care împărtășesc vederea divină.

— Ce poți să-mi spui despre puterea de percepție a vrăjitorilor?

— Nu știu exact. Foix nu părea să aibă destulă, înainte să i-o împărtășesc pe a mea, dar duhul lui nu este unul deprins cu astfel de lucruri.

— Aha.

Rămase tăcut pentru o clipă, părând a fi din ce în ce mai absent.

— Vino încoace.

O luă de mână și o făcu să se aplece pe partea vestică a turnului, care dădea înspre dumbrava de castani.

— Crezi că poți să estimezi exact care e numărul vrăjitorilor lui Joen, dacă te străduiești? Cei din tabăra ei, uitându-te de aici?

Ista clipi.

— Nu știu. Aș putea să încerc.

Trunchiurile copacilor erau cufundate acum într-o umbră cenușie, deși vârfurile lor mai luceau încă în lumina aurie a apusului târziu. Focurile de tabără scânteiau printre frunzele copacilor, lăsând să se întrevadă pătratele șterse ale numeroaselor corturi. Vocile unor bărbați răzbăteau destul de departe încât să fie auzite de pe metereze, deși nu destul de clar ca să se poată distinge ce spuneau în limba roknară. În capătul celălalt al dumbravei, pâlcul de corturi mari, verzi, gătit cu flamuri bățătoare la ochi, luminau ca niște felinare verzulii de la lămpile care fuseseră

aprinse înăuntru.

Ista trase adânc aer în piept, încercând să se adune, își lărgi percepțiile, închizând ochii. Dacă le putea simți prezența lui Joen și a lui Sordso de aici, puteau oare să o detecteze și ei pe ea? Iar dacă Joen o putea simți... mai luă o gură de aer, își alungă gândul acela înspăimântător, și își deschise hotărâtă sufletul încă o dată.

Mai bine de vreo cinci sute de lumini sufletești plâpânde se mișcau ca licuricii printre copaci – soldații jokonieni și ajutoarele lor de tabără, dând zor să își îndeplinească sarcinile obișnuite. Un alt roi de suflete lucea cu o lumină ceva mai puternică, mult mai violentă și mai dispersată. Da, acelea erau firele, șerpii, care vâlureau prin văzduh din acele spirale risipite care se adunau toate într-un punct întunecat, năucitor. Chiar în timp ce le scruta, liniile se încrucișau după cum se mișcau în spațiu posesorii acestora, trecând ca niște jurubițe toarse din niște caiere imateriale, care nu se înnodau sau încurcau.

— Da, îi văd, îi spuse ea lui Illvin. Unii s-au oprit exact lângă Joen, unii sunt împrăștiați peste câmp.

Mișcă din buze în timp ce număra.

— Șase cuprind corturile comandanților, doisprezece sunt dispuși în linie pe dinaintea dumbrăvii, cei mai aproape de Porifors. Optsprezece cu totul.

Se aplecă mai tare, se întoarse pe jumătate înspre râu și spre cea de a doua tabără a jokonienilor instalată lângă oraș și închise ochii încă o dată. Apoi se întoarse cu totul împrejur, înspre bivuacul celei de-a treia oști

care se stabilise pe creasta râpei către capătul castelului, tăind drumul spre Oby și controlând valea superioară.

— Toți vrăjitorii par să fie în tabăra principală lângă Joen. Nu văd panglici care să se întindă înspre celelalte tabere. Da, bineînțeles. E firesc ca ea să-și vrea toți vrăjitorii cât mai aproape posibil, sub ochii ei.

Își sfârși turul și deschise ochii din nou.

— Cei mai mulți dintre vrăjitori par să fie adăpostiți în corturi. Unul stă sub un copac și privește direct încoace.

Nu-i vedea corpul fizic, printre frunze, dar putea spune sub care copac se afla.

— Hm, făcu Illvin, privind în gol peste umărul ei. Foix poate să-i deosebească? Care om e vrăjitor și care nu?

— Oh, da. Adică, vreau să spun că acum poate. A văzut lumina necurată odată cu mine atunci când s-au spart cănila – și apoi, stând pe zidul turnului când a început restul prăpădului.

Privi peste umăr la expresia încordată, plină de îngrijorare a lui Illvin. Avea ochii îngândurați, o ipostază care nu prea părea să-i fie pe plac.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc... că după spusa ta, Arhys pare să fie imun la farmece, iar vrăjitorii nu par să fie imuni când sunt trecuți prin sabie. Așa cum a dovedit Cattilara pe pielea bieteii Umerue. Dacă Arhys s-ar putea apropia de ei, doar de ei și totuși să poată în același timp să îi evite pe ceilalți o mie cinci sute de jokonieni dimprejurul Poriforsului...

Inhală adânc și se puse în mișcare.

— Liss.

Fata tresări.

— Lord Illvin?

— Du-te și caută-l pe fratele meu și roagă-l să ne însoțească aici. Adu-l și pe Foix, dacă poți să-l găsești.

Ea încuviință, cu ochii un pic mari, se ridică de jos și plecă cu pași iuți pe scara în formă de melc a turnului. Illvin își fixă privirea asupra taberei Prințului Sordso și a Principesei Joen ca și cum ar fi memorat fiecare detaliu. Ista se sprijini încurcată lângă el, cercetându-i profilul devenit dintr-o dată absent și rece.

El își întoarse privirea către ea și îi zâmbi în chip de scuză.

— Mi-a venit o idee. Mă tem că ai să crezi despre mine că sunt un om destul de zăpăcit.

Nu așa l-ar fi descris ea, dar îi întoarse un zâmbet ușor, încercând să îl liniștească.

Mult prea curând, răsunară pași pe scări. Arhys își făcu apariția în lumina limpede a crepusculului, urmat de Liss și Foix. Arhys nu arăta mai cadaveric decât ceilalți oameni din Porifors în momentele acelea, dar chipul lui era lipsit de acele dăre de sudoare obișnuite pe fețele celorlalți. Foix arăta o indiferență care-i masca epuizarea. Își petrecuse după-amiaza încercând cu stângăcie să desfacă efectele vrăjilor peste tot în castel, dar fără prea mulți sorți de izbândă. Dy Cabon etichetase efortul lui ca inutil pentru mai multe motive teologice pe care nimeni nu stătuse să le asculte și cu toate astea, îi ceru în genunchi ajutorul lui Foix când

descoperi că nu mai putea face față cu bolnavii.

— Arhys, vino încoace, spuse Illvin.

Fratele lui veni lângă el, lângă parapetul din partea de apus.

— Zeii ne sunt martori că știm fiecare palmă de pământ din terenul ăsta. Roina spune că sunt numai optsprezece vrăjitori în total în haita lui Joen. Vreo doisprezece dintre ei în fața taberei, pe-acolo... – mâna lui trasă un arc în văzduh – alți șase în corturile comandanților, o zonă mai bine păzită, presupun. Dacă-i încercuim în mai mulți oameni, am putea să-i dovedim, numai să o facem destul de rapid. Câți vrăjitori crezi ca ai putea să treci prin sabie?

Arhys ridică din sprâncene.

— Atâția la câți aș putea ajunge, bănuiesc. Dar mă îndoiesc că ei or să stea cu mâinile-n sân în timp ce noi pornim în galop înspre ei. De îndată ce s-ar gândi să ne răpună caii, am și ajunge să ne luptăm pe jos.

— Dar dacă ne-am hotărî să atacăm pe întuneric? Ai spus că vezi mai bine pe întuneric decât orice alt om.

— Hm, făcu Arhys cu privirea tot mai intens ațintită în întuneric.

— Roina Ista – se întoarse grabnic Illvin către ea – și unde dispăruse toată drăgălășenia aia cu *Dulce Ista* acum? Ce se întâmplă când este ucis un vrăjitor ținut în lesă?

Ista se încruntă. Cu siguranță întrebarea era una retorică.

— Ai văzut și singur. Demonul, împreună cu orice parte din sufletul gazdei lui pe care a digerat-o, sare

într-o nouă gazdă la care poate ajunge. Trupul moare. Care e soarta părților rămase din sufletul acelei persoane, nu știu.

— Și mai e ceva, spuse Illvin cu vocea încărcată de emoție. Lesa e ruptă. Sau cel puțin – demonul Cattilarei a scăpat de sub control odată cu moartea lui Umerue. Mai mult de atât: în momentul acela, demonul eliberat devine dușmanul răzvrătit al lui Joen, încercând să zboare cât mai departe de ea. Câți demoni ar putea Joen suporta să-i fie ruși de sub control – sărind la întâmplare în gazde nepregătite, sau chiar întorcându-se împotriva ei – înainte să fie forțată să se retragă în neorânduială?

— Dacă n-o avea cumva alții de rezervă, gata să fie mânați în frâu, ca o pereche de cai odihniți, spuse Arhys.

— Nu, răspunse Ista încetișor. Nu cred că poate. Toți ar trebui să fie acolo, legați în plasa ei, altfel ar zbura – ferindu-se unii de alții dacă nu de ea. Dacă e să ne luăm după mărturia lui Umerue, i-au trebuit lui Joen trei ani ca să-și dezvolte rețeaua asta, pentru a aduce fiecare fiecare vrăjitor-sclav la o iscusință desăvârșită, dobândită prin acumularea de calități alese, furate. Fără o altă vizită prin cine știe ce ușă dosnică a gheenei pe care ar putea-o deschide demonul ei, mă îndoiesc că i-ar putea înlocui. Iar ceea ce ar obține la început n-ar fi decât un potop de furii neștiutoare, fără minte, fără formă. Știm că și ea face risipă; nu poate fi un proces bine controlat, nu atunci când ai de a face cu însăși esența haosului. Deși... demonul Cattilarei se teme să nu fie prins la loc; dacă

asta n-o fi cumva vreo obsesie filială de-a lui Umerue, atunci înseamnă că îi și poate prinde iar. Nu știu cât de repede ar putea Joen să facă așa ceva.

— Cu câțiva demoni eliberați care să zboare care încotro, ar fi mai greu pentru ea, bănuiesc, spuse Illvin.

Arhys se sprijini cu cotul de un perete din piatră și privi fix la fratele lui.

— Te gândești la o ieșire de sub asediu. O vânătoare de vrăjitoare.

— Aha.

— Nu se poate. Eu aș fi rănit cu siguranță – iar Catti ar fi nevoită să-mi îndure rănile.

Illvin privi în depărtare.

— Mă gândeam că roina ar putea să te lege din nou de mine. De data asta, așa cum eram înainte.

Ista protestă cu glas înăbușit:

— Îți dai seama ce ar însemna asta? Rănile lui Arhys ar fi ale tale.

— Da, mă rog... înghiți Illvin. Dar și Arhys ar fi în stare de ceva mai mult decât ar bănuși dușmanii lui. Poate că ar putea să stea lângă mine doftori sau moașe, ca să îmi lege rănile pe măsură ce s-ar ivi. Câștigând ceva timp în felul ăsta.

Arhys se încruntă.

— Și apoi? La cel mai mic suspin al tău, să taie legătura? Și să-mi returneze rănile dintr-o dată?

Ista încercă să nu lase țipătul ce-i clocotea în gât să iasă la suprafață.

— Să te las captiv într-un corp ciopârțit care nu se poate nici vindeca, nici muri?

Arhys răspunse nedeslușit:

— Nu prea mai am atâtea simțăminte în trupul ăsta... Poate că n-am să rămân captiv. Poate – își ridică ochii cenușii, captivanți pentru a-i întâlni pe ai ei, iar sclipirea neașteptată care-i apărură în privire o înspăimântă până în străfunduri – poate așa fi eliberat.

— Întru nimicnicie? Nu! spuse Ista.

— Chiar nu! spuse și Illvin. Eu mă gândisem la o ieșire, la o raită primprejur și apoi întoarcerea la Porifors. Ceilalți ar pleca cu tine ca să te păzească și să-ți elibereze calea către vrăjitori. Și să se asigure că te întorci.

— Mm.

Arhys fixă cu privirea amurgul care se lăsa.

— De câți oameni crezi că ar fi nevoie?

— O sută ar fi foarte bine, dar nu avem atâtea. Cincizeci ar putea reuși.

— Nu avem nici cincizeci. Illvin, nu avem nici douăzeci, nu călare.

Illvin se ridică de pe parapet. Entuziasmul îi pieri de pe față.

— Douăzeci sunt prea puțini.

— Prea puțini ca să plece? Sau ca să se întoarcă?

— Dacă sunt prea puțini ca să se întoarcă, atunci sunt puțini și ca să plece. Eu n-aș putea cere un astfel de lucru nimănui, dacă nu aș pleca și eu și n-aș fi reținut de nevoie aici.

— Numai într-un fel, spuse Arhys.

Privirea lui devenea tot mai încordată, tulburându-i pe ceilalți.

— Ne stingem aici, oră de oră. Mai rău – Lord dy Oby va veni în grabă mare să ne scape. N-a fost

niciodată un molău, dar de dragul fiică-sii nu o să întârzie. Fără să fie pus în gardă în privința înșelăciunii demonice pusă la cale de Joen, o să-și conducă trupele direct în capcană.

— Nu are cum să ajungă aici mai devreme de poimâine, cel mai curând, spuse Illvin.

— N-aș fi atât de sigur. Dacă mesagerul trimis astăzi a fost capturat de filtrul jokonian și n-a mai apucat să ajungă la Oby, o să afle imediat, pentru că știu că avertizările despre ambuscada în care au căzut Foix și preotul i-au ajuns la urechi. Fortăreața din Oby este deja în picioare.

Cuta dintre sprâncenele lui Arhys se adânci.

— Și de asemenea, cu cât așteptăm mai mult, cu atât ne agravăm situația.

— Asta cu siguranță pare să fie adevărat, admise Illvin.

— Ah, își coborî Arhys vocea, e cea mai urâtă situație în care aș putea să mă aflu. Oamenii noștri mor acum fără să ridice o spadă sau fără să fie trasă o săgeată. Până la lăsarea întunericului mâine seară, în ritmul ăsta, forțele lui Sordso or să poată colinda în voie printr-un castel populat numai de cadavre, imobile în afară de unul singur. Iar eu aș fi lăsat să mă confrunt cu același dușman – singur și fără sprijin.

— Ah, făcu Illvin, cutremurat.

— Nu v-ați gândit la consecințe? Mă surprinde, Roina – se întoarce către Ista – sunt condamnat să fiu un mort viu, acum. Eliberându-mă de corpul ăsta nu mi-ar schimba condiția. Să isprăvim cu asta atâta timp... atâta cât mai pot să o fac cu onoare. Și cu folos.

— Arhys, nu poți să-mi ceri asta.

— Ba da. Pot.

Vocea lui tună și mai imperioasă.

— Și nu mă poți refuza.

Ista tremura gândindu-se la ceea ce îi propunea, cât și la ceea ce avea el în minte. Soarta aceea solitară era cursul logic al evenimentelor, fu nevoită ea să recunoască.

— Arhys, nu, asta înseamnă sinucidere curată, protestă Illvin.

— Sinucigaș este un om care-și dorește moartea. Eu mă uit retrospectiv la a mea. Eu am depășit etapa asta, cred. Dacă trebuie să mă supun riscului ăstuia, atunci trebuie s-o fac cât mai curând. Pe întuneric, înainte de răsărit.

— În noaptea *asta*? spuse Illvin.

Până și el, care venise cu ideea acestui plan, părea îngrozit, văzând cum se accelera ritmul lucrurilor.

— Chiar în noaptea asta. Am fost împinși cu forța în defensivă, iar jokonienii nu stau cu ochii pe noi în situația de șoc în care ne aflăm, ca să se angajeze într-o ripostă. Dacă zeii s-au arătat vreodată darnici cu mine, lăsându-mă să am un avantaj pe câmpul de luptă, îți jur că ăsta e.

Illvin își desfăcu buzele, dar nu scoase niciun sunet.

Arhys zâmbi ușor și se întoarse din nou ca să arunce o privire asupra dumbrăvii de castani, în lumina tot mai slabă. Deși poate că nu era la fel de slabă pentru el, își aminti Ista.

— Deci, cum aş putea găsi vrăjitorii ca să nu irosesc timp măcelărind oameni obișnuiți?

Foix își dresе vocea.

— Pot să-i văd eu.

Lui Liss, care șеdea în spatele lor pe jos, lângă perete, cu picioarele cruciș, i se tăie răsuflarea.

Arhys se uită la Foix.

— Ai vrea să mă însoțești, dy Gura? Facem o pereche bună. Cred că tu ești cel mai puțin vulnerabil la atacurile vrăjitoarești, decât orice alt om de aici.

— Eu... dați-mi voie să inspectez terenul.

Foix se apropie și el de creasta zidului și se sprijini de acesta, fixând cu privirea tabăra. Ista văzu după felul în care închidea și deschidea ochii că punea la contribuție vederea interioară pentru a măsura amenințarea aceea.

Arhys se întoarse către Ista.

— Roina, crezi că faci față? Nici Illvin, nici eu nu vom fi în stare să vorbim cu dumneata – trebuie să ne bizuim pe judecata dumitale ca să înnozi sau să dezlegi legăturile dintre noi.

Mi-e teamă în toate chipurile. Trupește. Văjitoarește. Moral. Dar mai ales în cel din urmă.

— Cred că l-aș putea elibera pe Illvin de legătura cu tine, da. Dar ce facem cu Cattilara?

— Aș vrea să o cruț, spuse Arhys. Las-o să doarmă.

— Ca să se trezească văduvă? Nu sunt sigură că va fi în stare să ierte o asemenea trădare. Poate că e într-adevăr tânără și prostuță, dar nu e niciun copil și nici nu va mai fi vreodată copil. În orice caz, trebuie să fie lăsată să se trezească și să mănânce, ca să îți poată da forță și să nu cedeze, fără să fie vina ei.

Illvin spuse:

— Mă tem că dacă își dă seama de toate astea, o să o ia razna. Și mă îndoiesc de asemenea că demonul ei va fi de partea noastră.

Stelele începeau să își facă apariția, deasupra capetelor lor. La orizontul de vest, dâre pufoase de nori trandafirii deveneau cenușii. Atâta frumusețe nepăsătoare în lumea materiei...

— Trebuie să cântăresc bine cum să procedez cu Cattilara, spuse Ista. *Se pare că nimeni altcineva nu e dornic să o facă.*

Din umbrele care se accentuau tot mai mult, Foix rosti:

— Lord Arhys, dacă vă hotărâți să plecați călare, am să vă însoțesc. Dacă roina vă predă comanda asupra mea.

Ista șovăi preț de trei bătăi de inimă ucigătoare.

— Îți dau drumul.

— Vă mulțumesc, Roina, pentru cinstea asta, rosti Foix pe un ton formal.

— Vino, îi spuse Arhys lui Illvin. Hai să vedem dacă au mai rămas ceva harnașamente nedistruse în tot castelul, care să se potrivească în această vânătoare ciudată. Foix, urmează-ne!

Zicând acestea, o apucă înspre scări.

Illvin se întoarse cu pași mari ca să apuce mâna Istei, ridicându-i-o la buze.

— Ne vedem în curând.

— Da, șopti Ista.

O strânse mai tare de mână și se duse.

Capitolul 23

Era aproape de miezul nopții când Arhys se duse să se odihnească în odăile lui, așa încât, Cattilara, de cealaltă parte a ușii, să poată fi trezită ca să mănânce. Pajul său îi scoase cizmele, dar numai atât, iar apoi se așază la picioarele patului pentru a-i veghea somnul. Ista se gândi că băiatul, ostenit cum era, avea să adoarmă pe podea în nici cinci minute. Arhys se întinse pe pat, cu ochii mari și întunecați în lumina singurei lumânări din odaie.

— Fii blândă cu ea, o rugă el pe Ista. A trebuit să îndure mult prea mult.

— Am să procedez cum cred că e mai bine, îi replică Ista.

Arhys îi aprobă cuvintele cu un semn din cap. Illvin fu cel care, supraveghind acele dispoziții înainte de noaptea de veghe, plină de evenimente, care avea să vină, ridică bănuitor dintr-o sprânceană în vreme ce se retrăgeau.

— Fii atentă și cu ea și cu demonul ei și nu mă refer la ceea ce a vrut Arhys să zică, murmură el. După afurisita aia de escapadă cu căruța, cred că nu are niciun scrupul ca să-și atingă scopurile.

— Am să fac, repetă Ista, cum cred că e mai bine.

Îi lăsă pe Foix și pe Liss să treacă înaintea ei în iatacul Cattilarei și îi închise ușa în nas, ușor, dar ferm.

Cea mai nătângă dintre femeile Cattilarei tocmai aducea tava cu mâncare. Expresia descompusă de pe

chipul ei, dar și grija cu care așeză bucatele jos, îi demonstrară Istei că înțelegea cât valora mâncarea aceea. Ista îi făcu semn să se retragă și să se așeze pe un cufăr. Liss rămase lângă Ista în vreme ce aceasta se apropie de patul Cattilarei.

— Foix, stai la picioarele ei. Fii cu ochii pe demon, îl îndrumă Ista.

Foix încuviință din cap și făcu întocmai. Istei îi părea rău că era nevoită să îl mai folosească și la treaba asta, când era atât de scurs de vlagă, de-abia mai putând să se țină pe picioare. Avea mare nevoie să se odihnească câteva ore înainte de ieșirea pe care o puseseră la cale. Dar Joen o învățase să se poarte cu mare băgare de seamă când era vorba despre demoni.

Ista își evocă puterea de a vedea dincolo de lucruri și strânse pumnul în jurul focului sufletesc care țâșnea din inima lui Catti, reducându-l la un firicel de legătură cu Arhys. Ista își imaginea expresia lui scursă de viață în odaia alăturată și i se strânse inima. Umbra demonului se zvârcoli agitată, dar nu o provocă pe Ista să-și exercite puterea de control. Cattilara făcu ochii mari și inspiră brusc. Se ridică dintr-o dată în capul oaselor, apoi se legănă, amețită. Liss îi îndesă o ceașcă cu apă în mână. După lăcomia cu care bău, apăsându-și-o de buzele uscate, Ista își dădu seama că nu prea se grăbiseră cu hrana. Liss duse tava pe o măsuță de la marginea patului și trase pânza care o acoperea. Era o carne simplă de vânat, uscată, așezată pe o adunătură de resturi strânse de prin alte farfurii.

Catti îi aruncă Istei o privire ucigătoare peste cană, coborându-și apoi ochii la tavă.

— Ce-i asta? Mâncare pentru slugi? Sau pentru prizonieri? În halul ăsta a fost stăpâna de la Porifors detronată de uzurpatoarea ei, de-acum?

— Este tot ce-a mai rămas din ce a fost mai bun și nestricat în cămară, hrană păstrată pentru tine. Suntem înconjurați acum de o armată de jokonieni și ținuteți sub asediu de o haită de vrăjitori. Magia lor demonică macină în bucăți totul înăuntrul acestor ziduri și le scuipă apoi asupra noastră. Nu mai este niciun strop de apă. Carnea foiește de viermi. Jumătate din curți sunt arse, o treime din cai zac morți. Oamenii mor în seara asta pe capete din pricina unor boli și răni fără să fi ajuns în raza săgeților trase de trupele lui Sordso și Joen. Noua metodă a lui Joen de a purta acest război este ingenioasă, crudă și dă rezultate. Așa că mănâncă pentru că asta este singura masă pe care o va lua Arhys în seara asta.

Cattilara scrâșni din dinți, dar cel puțin o făcu mușcând din pâinea uscată.

— Am fi putut fugi. Ar fi trebuit să fugim! L-aș fi putut duce pe Arhys acum la 40 de mile distanță în clipa asta și-am fi scăpat de toate astea. Afurisită să fii cățea fără minte!

Foix și Liss tresăriră la auzul acelei insulte, dar Ista ridică o mână ca să-i potolească.

— Arhys nu ți-ar fi fost recunoscător pentru asta. Și la cine te referi când spui *am fi putut*, care *noi*? Măcar ești sigură de glasul cui vorbește din capul tău acum? Mănâncă!

Catti rodea din mâncare, cu grație, dar prea mânată de foamea cu care se trezise pentru a risipi mâncarea.

Liss îi dădu în continuare apă, căci trăsăturile veștejite ale Cattilarei trădau starea de deshidratare în care ajunsese. Ista o lăsă să mestece și să înghită câteva minute, până când începu să încetinească ritmul.

— Mai târziu, în noaptea asta, începu Ista iarăși, Arhys va pleca într-o ieșire riscantă de sub asediu, o miză de care depinde salvarea noastră, a tuturor. Sau va muri încercând.

— Vrei ca el să moară, bolborosi Catti. Îl urăști. Mă urăști și pe mine.

— Te înșeli și într-un caz și-n altul, deși mărturisesc că îmi cam vine să te plesnesc câteodată. Acum, de exemplu. Lady Cattilara, ești soția unei căpetenii de oști și fiica unei alte căpetenii de oști. Nu se poate să fi fost crescută aici, în partea asta de lume, la hotarul ăsta cumplit, și să fii atât de răzgâiată.

Cattilara își feri privirea, poate pentru a-și ascunde o umbră de rușine de pe față.

— Războiul ăsta prostesc se prelungește de când lumea. Așa se va tăragăna și de acum înainte. Dar odată ce Arhys s-a dus, e dus *pentru totdeauna*. Și tot binele din lume se duce odată cu el. Zeii or să-l ia, iar pe mine mă vor lăsa cu o grea pierdere și îi blestem!

— Eu i-am înjurat ani la rând, spuse Ista sec. Și pe bună dreptate!

Cattilara era furioasă, înnebunită, frământându-se în chinuri covârșitoare. Oare își pierduse rațiunea cu totul?

Dar oare ce mai e real acum în tot coșmarul ăsta pe care-l trăim cu ochii deschiși? Ce mai e rațional? E absurd ca tocmai eu, dintre toate femeile, să pretind

altora o judecată sănătoasă.

— Mestecă mai departe.

Ista își îndreptă spinarea ostenită, își încrucișă brațele la piept.

— Am o propunere pentru tine.

Cattilara o străfulgeră cu o privire bănuitoare.

— Poți să accepți sau să refuzi, dar s-ar putea să nu mai ai alternative. Seamănă mai degrabă a minune. Arhys pornește în noaptea asta împotriva vrăjitorilor lui Joen. Illvin s-a oferit să-i primească rănilor, până la moarte. Mi se pare că două trupuri, care să-i dea putere brațului cu care se luptă Arhys și care să-i poarte rănilor, pot să îl ducă mai departe decât unul singur. Poate că e tocmai culmea aceea de care e nevoie, acel amănunt care poate face diferența dintre izbândă și înfrângere. Poți să faci parte din încercarea asta sau poți fi exclusă.

Înspăimântat, Foix spuse:

— Roina, Lordul Arhys n-ar vrea așa ceva!

— Sigur, răspunse păstrându-și cumpătul Ista, nimeni altcineva nu-ți va permite să faci alegerea asta, Cattilara.

— Nu puteți face asta pe la spatele lui! spuse Foix.

— Eu am fost împuternicită să îndeplinesc acest ritual. Acum e o discuție între femei, Foix. Taci. Cattilara – își trase din nou răsuflarea Ista – văduvă ești deja și vei rămâne, dar durerea pe care o vei purta toată viața ar putea fi altfel, după cum vei alege în seara asta.

— Cum ar putea să fie mai bine? mârâi Cattilara.

Lacrimile îi curgeau șiroaie acum.

— Fără Arhys, totu-i scrum.

— N-am spus mai bine. Am spus altfel. Ai putea să accepți partea care îți revine, sau ai putea să nu faci nimic și lucrurile vor trece peste tine. Dacă nu îți vei da aportul, iar el dă greș, n-ai să știi niciodată dacă ai fi putut să schimbi lucrurile. Dacă accepți să fii părtașă, iar el este doborât – atunci ai să știi la fel de bine. Arhys te-ar fi protejat în fața unei asemenea alegeri, așa cum face un părinte cu copilul lui iubit. Dar Arhys se înșeală aici. Eu îți dau posibilitatea unei alegeri, acum, când ne dăm cu toții ultima suflare. El încearcă să te cruțe de noaptea asta. Eu mă gândesc la nopțile tale din următorii douăzeci de ani. Nu-i nimic greșit sau corect în toate astea. Dar a venit vremea să luăm decizii, iar posibilitățile se irotesc în fiecare clipă ca apa care piere din Porifors.

— Ești convinsă că va muri în lupta asta, scrâșni Cattilara.

— E mort de trei luni de zile. Eu nu m-am luptat cu moartea lui, ci cu osânda lui. Și am pierdut. În viața mea, am privit doi zei în ochi și m-a durut ca arsura fierului roșu, așa încât am ajuns să nu mă mai tem aproape de nimic pe lumea asta. Dar îmi e teamă de lucrul ăsta, mă tem pentru el. În noaptea asta, va fi pe buza prăpastiei care duce la moarte, la moartea cea veșnică și nimic nu-l mai poate scoate din hăul acela. Nici zeii nu-l mai pot salva dacă va cădea.

— Alegerea de care-mi vorbești nu-i niciun fel de alegere. Oricum tot moare.

— Nu: poate muri în mai multe feluri. Tu ai avut parte de el mai mult decât orice altă femeie aflată în viață. Acum se întoarce roata. Fii sigură că într-o zi se

va întoarce și pentru tine. Cu toții suntem egali în fața morții. El se duce primul, dar nu oricum. Nici singur, căci va avea o escortă numeroasă de jokonieni, cred.

— Așa va fi dacă o să le dau și eu de furcă, mugi Foix.

— Da. Îți închipui că nu numai un singur om este iubit așa ca Arhys? Tu ai ocazia să îl lași pe Arhys să plece împăcat, cu mintea limpede și fără piedici, ca să se poată concentra asupra sabiei care e simbolul lui. N-am să-ți permit să îl trimiți de-aici hărțuit și înnebunit, abătut și îndurerat.

Cattilara mârâi:

— De ce ar trebui să-l las în brațele morții – sau ale zeilor, sau ale tale, sau ale altcuiva? Este *al meu*. Toate viața mea este a lui.

— Atunci ai să rămâi goală pe dinăuntru toată viața, tânjind după el, când nu o să mai fie.

— Nu eu sunt vinovată de tot dezastrul ăsta! Dacă lumea ar fi făcut așa cum am crezut eu de cuviință, toate astea ar fi fost evitate. Toată lumea e împotriva mea...

Bucatele dispăruseră de pe tavă. Oftând, Ista îi atinse legătura și redeschise încă o dată canalul. Cattilara se cufundă înapoi în somn, afurisind. Curgerea focului sufletesc din inima lui Catti era molcomă și împiedicată, dar avea să ajungă pentru următoarele câteva ore.

— Aș fi vrut să-i dau ocazia să-și ia rămas-bun, spuse întristată Ista. Comentariile Lordului Illvin despre săruturi reținute și vorbe nerostite mi-au rămas în minte.

Foix, cu o figură îngrozită, spuse:

— Comentariile ei către Lord Arhys, pentru moment, ar rămâne mai bine nerostite, cred eu.

— Așa am judecat și eu. Zeilor, de ce am fost trimisă la curtea asta? Du-te, Foix, fă bine și odihnește-te cât mai poți. Asta e cea mai grabnică îndatorire a ta acum.

— Da, Roina.

Îi aruncă o privire lui Liss.

— Ai să vii să ne conduci? Mai târziu?

— Da, șopti Liss.

Foix dădu să mai spună ceva, păru să-și dea seama că gâtul nu-l mai ajuta deloc, dădu din cap și se retrase cu o plecăciune.

Ista se duse și ea într-un târziu să se întindă în odăile ei preț de câteva ore. Tânjea după un somn tihnit, fără vise, se temu de coșmaruri, dar în orice caz, nu reuși decât să moțăie, tulburată de zgomotele agonizante care răzbăteau printre zăbrelele de la fereastra ei, dintr-un castel care se năruia în jurul lor. Într-un târziu Liss, trasă la față și luminată de un ciot de lumânare înfipt într-un suport de alamă, al cărui glob de sticlă era făcut cioburi pe undeva, veni să o trezească. Istă era deja trează și îmbrăcată. Veșmântul sumbru de doliu se jigărise și începuse să se roadă, dar mantia neagră se asorta cu starea ei de spirit și cu umbrele acelei ore târzii.

Liss o urmă, ținând ridicată lumina firavă, în vreme ce Istă ieși pe ușă în peristil. Coborî trei trepte pe scara goală și se opri. I se tăie răsuflarea.

Un bărbat înalt, sumbru, stătea cu două trepte mai

jos de ea, așa încât chipul lui era la același nivel cu al ei, exact în poziția în care îl sărutase pe Arhys cel mort, cu o jumătate de viață în urmă în acel loc. Fața și forma lui nu aveau un contur clar; se gândi că semăna un pic cu Arhys, un pic cu Arvol și ceva mai mult cu tatăl ei mort, cu toate că Baocia fusese un bărbat de statură scundă și mai planturos. Cât despre Ias, se gândi că nu prea semăna cu el.

Era îmbrăcat asemeni unui ofițer de la Porifors, în zale și cu tunică cenușiu-cu-auriu; însă zalele luceau, iar tunică era netedă și fără cusur, broderia de pe ea sclipind ca focul. Avea părul și barba încărunțite, tăiate scurt așa cum le purta și Arhys, curate și frumoase. Lumina tremurândă a lumânării nu i se reflecta pe chipul ridicat, nici în profunzimile nesfârșite ale ochilor lui; aceștia străluceau însă cu o lumină proprie, radiantă.

Ista își înghiți un nod din gât, își ridică bărbia. Își încordă genunchii.

— Nu *Te* așteptam aici.

Părintele Iernii o salută cu mișcare gravă a capului.

— Toți zeii sunt prezenți pe toate câmpurile de bătaie. Ce părinți nu ar aștepta nerăbdători la ușa lor, uitându-se iar și iar pe drum, atunci când copilul lor e așteptat să vină acasă dintr-o călătorie lungă și primejdioasă? La fel ai așteptat și tu la ușă, și cu folos, și în zadar. Înmulțește acel zbucium sufletesc de zece mii de ori și ai milă de mine, dulce Ista. Căci copilul meu cu suflet mare a întârziat și s-a pierdut pe drumul ăsta.

Rezonanța profundă a vocii lui păru că-i face coșul

pieptului să vibreze și oasele să-i sune. Abia dacă mai putea respira. O pânză de lacrimi îi încetoșă vederea și se rostogoli din ochii ei neclintiți.

— Știu asta, Tată, șopti ea.

— Îl strig dar vocea mea nu ajunge până la el. Nu poate vedea lumina aprinsă la fereastra mea, căci este despărțit de mine, orb și surd și bâjbâind, fără să aibă pe nimeni care să îi arate calea. Dar tu poți să ajungi la el, în bezna în care e. Iar eu pot să ajung la tine, prin bezna ta. Așa că ia acest fir ca să îl tragi după tine prin hățușul ăsta în care eu nu pot pătrunde.

Se aplecă și o sărută pe frunte. Buzele lui o arseră ca un fier înghețat. Temătoare, întinse mâna și îi atinse barba, așa cum făcuse cu Arhys în ziua aceea, gâdilându-o ciudat și moale în palmă. Când își înclină capul, îi căzu o lacrimă ca un fulg de zăpadă pe dosul mâinii, apoi se topi și dispăru.

— Voi fi un conducător spiritual în numele Tău, acum? întrebă ea, amețită.

— Nu; vei fi poarta mea.

Îi zâmbi enigmatic, o fâșie albă de lumină în noapte, asemeni unui fulger care-i străbătu simțurile, iar mintea ei năucită alunecă de la amețeală la *orbire*.

— Am să-l aștept acolo, încă ceva vreme.

Făcu un pas înapoi, iar scara fu goală iar.

Ista rămase zdruncinată. Locul acela de pe dosul mâinii ei, spălat de lacrima lui era rece ca gheața.

— Roina? o strigă Liss, care se opri se cu mare băgare de seamă în spatele ei. Cu cine vorbiți?

— Ai văzut un bărbat?

— Ăă... nu?

— Îmi pare rău.

Liss ridică lumânarea.

— Ați plâns.

— Da. Știu. Nu-i nimic. Hai să mergem. Cred că ar fi bine dacă m-ai ține de braț până coborâm scările.

Curtea de piatră, arcada, curtea în formă de stea cu caii care se odihneau și poarta din curtea de la intrare se întunecară. Liss o ținu de braț tot drumul, încruntându-se simțind cât de tare tremura.

În lumina torțelor, curtea din față era înțesată de oameni și cai. Cele mai multe vase cu flori erau sparte, căzute de pe ziduri sau răsturnate, împrăștiindu-și pământul uscat. Plantele cu frunze succulente erau zdrobite, florile cele mai fragede, veștejite și căzute ca niște verdețuri puse pe foc. Cei doi pomi palisați de lângă peretele din față aruncau umbra unor frunze uscate în arșița fără pic de briză a nopții, căzând una câte una peste o grămadă de petale putrede.

Foix fu primul care o văzu venind; întoarse capul și rămase cu gura căscată. Fără îndoială că avea în jurul ei un nimf de lumină zeiască, chiar în acel moment, când tocmai fusese atinsă. *Și port o povară pe care am fost atât de serios însărcinată să o duc la capăt.* Își aruncă un ochi peste curte, îi descoperi pe Arhys și Illvin, dar atenția îi fu distrasă de calul pe care cei doi îl priveau. De la distanță.

Era un armăsar murg, înalt, cu bot prelung, ținut de trei lachei, lac de sudoare. Era legat la ochi pe sub căpăstrul la care era potrivită o zăbală adâncă și curbată. Unul din lachei îi ținea buza de sus strânsă în timp ce animalul se smucea. Dăduse urechile pe spate

și necheza mânios, dezvelindu-și dinții lungi și galbeni și azvârlind din picioare. Illvin se ținea la depărtare de el, arătând mâhnit.

Ista veni lângă el și spuse:

— Lord Illvin, știi că armăsarul e posedat de un spirit primar?

— Tocmai ce m-a informat și Foix în privința asta, Roina. Asta explică *multe* în legătură cu calul ăla.

Ista privi încordată printre pleoape la umbra movalie, contorsionată, din trupul animalului.

— Crede-mă, pare să fie unul mic, neformat și fără minte.

— Asta explică și mai multe. Pe dracii Bastardului! Mă gândeam să-i împrumut blestemata asta de bestie lui Arhys. Cenușiul lui pătat a ologit, laolaltă cu jumătate din caii care ne-au mai rămas – o răbufnire de plăgi care au înflorit cu o viteză nefirească la copitele cailor, și sper ca Arhys să poată transmite mulțumirile noastre cât mai curând vrăjitorului jokonian căruia i-o fi dat prin cap *treaba asta*.

— Țsta-i un cal de luptă deosebit de bun?

— Nu, dar nimănui nu o să-i pese dacă Arhys îl va duce la moarte. De fapt, cred că rânđașii chiar speră că așa se va întâmpla. Zeii mi-s martori că eu am încercat, dar fără izbândă.

— Hm, făcu Istă.

Înaintă; cei doi lachei care țineau de cap animalul chițăiră în semn de protest. Ea își miji ochii, întinse mâna spălată de lacrima zeului și o puse pe fruntea armăsarului. Un semn micuț în șase colțuri îi arse pielea, imaculat ca zăpada în ochii ei pământești, o

scânteie intensă în fața ochiului ei lăuntric.

— Scoateți-i legătura de la ochi!

Rândașul aruncă o privire oarecum disperată la Illvin, care dădu din cap aprobator dar își trase sabia din teacă și o ținu cu latul lamei în afară, privind încordat.

Calul avea ochii căprui închis cu pupila violacee. Cei mai mulți cai aveau ochii în felul acela, își aminti Ista, dar de obicei fără acea lucire profundă. Ochii rămaseră ficși privind-o, apoi se rostogoliră peste cap. Ista îl privi fix la rândul ei. Dintr-o dată animalul se liniști. Ista se ridică pe vârfurile picioarelor, îl înșfăcă de o ureche și îi șopti:

— Poartă-te frumos cu Lord Arhys. Ori am să te fac să-ți *dorești* să-ți fi vărsat mațele, să te fi spânzurat cu ele și să te fi dat de mâncare la zei.

— La câini, o corectă lacheul care îl ținea de căpăstru.

— Și la câini, adăugă Ista. Scoate-i căpăstrul și ținete deoparte!

— Doamnă...?

— E-n regulă.

Lacheul se dădu înapoi. Tremurând, calul ciuli atent urechile și își arcui gâtul ca să-și plece supus capul în dreptul pieptului Istei. O împunse scurt cu capul, lăsându-i o dâră de păr roșcat pe mantia neagră și rămase liniștit de-a binelea.

— Faci adesea asemenea lucruri? se arată interesat Illvin, apropiindu-se.

Cu mare băgare de seamă, întinse o mână pricepută și bătu animalul ușor pe gât.

— Nu, suspină Ista. A fost o zi de experiențe inedite.

Illvin era îmbrăcat simplu, cu pantaloni de in și cu cămașa ciupită de scânteii, pregătit pentru rolul ce urma să îi revină. Arhys arăta atât de mult ca atunci când îl văzuse ea pentru prima dată că i se tăiasă răsuflarea. Doar că zalele și tunica nu-i erau pătate de sânge. Deocamdată. El îi zâmbi grav apropiindu-se de ea.

— O vorbă, Roina, înainte să plec. Două vorbe.

— Câte îți dorește inima.

El îi vorbi cu voce scăzută:

— Mai întâi îți mulțumesc că mă porți către o moarte mai bună. Una mai puțin rușinoasă, meschină și stupidă ca prima de care am avut parte.

— Oamenii noștri ar putea totuși să-ți dea socotelile peste cap, îi spuse Illvin morocănos.

De partea cealaltă a curții, doar o duzină de oameni își înșeuau și ei caii. Pejar era printre ei; avea chipul încins de febră, observă Ista. Ar fi trebuit să stea întins pe o targă în loc să încerce asta. Apoi se întrebă câți oameni din Porifors mai erau încă în stare să meargă, la momentul acela.

Arhys îi zâmbi scurt fratelui său și se abținu să se contrazică cu el, să îi corecteze părerea, ori să îi ia acel firicel de speranță. Se întoarse către Ista.

— În al doilea rând, vă cer un hatâr.

— Orice îmi stă în putere.

El o fixă cu ochii lui limpezi cu o intensitate penetrantă; ea se simți țintuită.

— Dacă acest dy Lutez reușește să moară demn în seara asta, fie ca moartea lui să întărească ceea ce nu a

fost dus până la capăt în urmă cu atâția ani. Fie ca victoria pe care aş putea-o câştiga să şteargă acel abandon vechi şi rece. Iar domnia ta să fii lecuită de rana îndelungată pe care ți-a provocat-o un alt dy Lutez.

— Oh, făcu Ista.

Nu îşi îngădui să izburnească în plâns; mai avea de îndeplinit o îndatorire.

— Am şi eu un mesaj pentru tine.

El ridică din sprâncene; părea un pic surprins.

— N-a răzbătut niciun curier prin blocada jokoniană de o zi încoace. Ce mesager e ăsta care a ajuns la dumneata?

— Tocmai L-am întâlnit pe scări. Iată mesajul!

Înghiţi un nod care i se pusese în gât.

— Tatăl tău te cheamă la curtea Lui. Nu e nevoie să-ţi faci bagaje; du-te înveşmântat în glorie, aşa cum te afli. El aşteaptă nerăbdător la uşa palatului Său să te întâmpine şi a pregătit un loc la înalta Lui masă, la dreapta Lui, alături de cei aleşi, cu suflet mare şi multiubiţi. Adevărat grăiesc. Apleacă-ţi capul!

Cu ochii mari, uluit, el se supuse. Ea îşi lipi buzele de fruntea lui, de pielea palidă, nici rece, nici caldă, nelucitoare de sudoare. Gura ei păru să lase un cerc micuţ de gheaţă care scotea aburi în aerul greu al nopţii. O nouă dâră apăru în ochii ei lăuntrici, un firicel subţire, cenuşiu, luminos, ca o coardă întinsă ce îi lega. *Este o linie e a vieţii.* Ista ştiu cumva atunci că acel fir se putea întinde până la capătul pământului fără să se rupă. *Oh.*

Mişcată, îşi duse până la capăt întregul ritual,

sărutându-i fiecare mână, apoi aplecându-se la picioarele lui și atingându-i la fel, cu buzele, fiecare cizmă. El se scutură o clipă ca și cum ar fi încercat să o facă să-și schimbe atitudinea, dar mai apoi rămase nemișcat, permițându-i acel gest. O prinse de mâini și o ajută să se ridice în picioare. Ea își simți genunchii tremurând ca piftia.

— Cu siguranță, îi șopti el cuprins de evlavie, că suntem binecuvântați.

— Da. Pentru că ne dăm binecuvântarea unul celuilalt. Fii pe pace. O să fie bine.

Se retrase ca să îl lase pe Illvin să își îmbrățișeze fratele. Illvin îl ținu apoi pe Arhys de umeri și privi zâmbind încurcat în acei ochi ciudat de triumfători, care păreau să privească înapoi la el, cu răceală și de la mare depărtare. Pe buzele reci îi răsări un surâs blând, totuși. Illvin se întoarse să îl ajute să încalece pe acel armăsar roșcat, înduioșător de ascultător, să îi verifice chingile, scările de la șa și tot harnașamentul pentru ultima oară, apoi îl bătu cu palma pe piciorul îmbrăcat în piele, cu un gest familiar. Se trase deoparte.

Ista se uită în jur cu ochii încețoșați de lacrimi, simțind o usturime și o descoperi pe Liss stând lângă calul lui Foix. Acesta era deja călare. O salută pe Liss cu gestul specific ordinului Fiicei, ducându-și mâna la frunte. Ea îi răspunse cu salutul curierilor, bătându-se cu pumnul ușor în dreptul inimii. Întâlnind privirea Istei, Foix o salută și pe ea; ea îi răspunse cu semnul încincit al cvinterienilor.

Cei doisprezece oameni ai micuței companii deznădăjduite a lui Arhys încălecară la îndemnul lui

rostit cu o voce gravă.

Nimeni nu vorbea prea mult.

— Liss, începu Ista, dar se înecă și tuși ca să își dreagă vocea. Liss, începu ea din nou. Urmează-mă. Trebuie să ajungem în turn.

Atât Liss cât și Illvin o însoțiră, apucând către pasajul acoperit cu arcade. În spatele lor, Ista auzi porțile castelului Porifors deschizându-se cu un scârțâit, zăngănitul metalic al lanțurilor podului basculant trimițând ecouri printre florile care mureau. Illvin merse cu spatele câteva clipe, privind pierdut în bezna străbătută de firul de lumină, dar Ista se abținu să se întoarcă.

Capitolul 24

Cu toată durerea de picioare, Ista se căzni să urce treptele înguste ale turnului, băjbâind cu mâna peretele curbat, din piatră aspră și dădu peste un careu de lumină la care nu se aștepta. Șiruri întregi de lumânări erau rânduite la picioarele zidurilor parapetului în părțile dinspre miazănoapte și miazăzi, înfipite chiar în picăturile de ceară scurse, cu flăcări limpezi și neclintite în atmosfera încremenită a nopții. Arșița părea să urce în valuri către cerul înstelat, dar pe de altă parte, aerul din turn era mai puțin închis și îmbâcsit decât cel din curtea de la intrare.

Odată ce ajunseră și ei în turn, platforma deveni neîncăpătoare. Ista supraveghe pregătirile pe care le poruncise și răsuflă ușurată. De o parte, Lady Cattilara, înveșmântată într-o mantie, stătea culcată în tăcere pe o saltea de paie, acoperită cu un cearșaf. O altă saltea, de asemenea acoperită cu așternuturi vechi, era goală și așezată alături de ea. Femeia care cosea rănile, venită cu coșul ei, Goram, Înțeleptul dy Cabon, cu odăjdiile acum cu adevărat soioase, așteptau cu toții nerăbdători. Trebuia să se descurce doar cu acele ajutoare, așa puține cum erau; cei câțiva doftori și acoliți ai Mamei rămași în viață în orașul asediat de la poalele fortăreței, erau doborâți de febră, sau mai rău, și oricum nu putuseră fi trecuți prin tunelurile prăbușite pentru a veni în ajutor celor aflați în castel.

Ieșind din întunericul scărilor, Illvin își făcu mâna

streașină la ochi în fața lucirii acelor lumânări.

— Roina, ai să poți răzbate întunericul cu privirea ca să poți urmări drumul fratelui meu?

— Nu de ochii ăștia am să mă folosesc ca să îl urmăresc. Iar slujitorii tăi vor trebui să te poată vedea.

Ea întinse mâna și atinse, ca să se asigure, firul cenușiu imaterial ce părea să fie tors din inima ei și se pierdea în bezna ce se căsca la picioarele lor.

— N-am să-l mai pierd acum.

El mormăi ceva nedeslușit, consimțind oarecum neconsolat spusele ei, trase aer adânc în piept și se așează pe saltea. Lăsându-și sabia deoparte, își scoase cămașa ciuruită de scânteii și pătată de sudoare, apoi își suflecă crăcii pantalonilor. Goram îl ajută să își scoată cizmele, își întinse picioarele lungi și se culcă pe spate, cu o expresie nu atât reculeasă, cât mai degrabă țeapănă, privind în sus la stele cu ochi mari și negri. Pâlcuri de nori, o umezeală îndepărtată, traversară bolta smălțuită de stele ca niște fulgi cenușii.

— Sunt gata.

Vocea îi era uscată, dar nu doar din lipsa apei, se gândi Ista.

Din castelul de la picioarele lor, auzi păcănitul slab al lanțurilor podului rabatabil care era tras la loc, încetișor, și un zornăit de harnașamente însoțit de tropot de copite, îndepărtându-se de ziduri, pierzându-se în depărtare. Firul cenușiu se mișca în hăul întunecat de sub ei, asemeni unui fir întins dintr-o undiță, în cârligul căreia se prinsese o știucă.

— Nu avem prea mult timp. Trebuie să începem.

Se lăsă în genunchi între cele două saltele.

Illvin îi luă mâna și și-o apăsă pe buze. Ea îl mângâie pe fruntea lucioasă, retrăgându-și mâna. Se reculese, își alungă din minte imaginile materiale care o tulburau și evocă urzeala de lumini și umbre prin care tărâmul spiritului i se înfățișa acum. Avu bănuiala că zeii o simplificaseră pentru ea și că realitatea din spatele acesteia era încă mai ciudată și mai complexă. Dar asta i se dăduse; trebuia să-i fie îndeajuns.

Desfăcu nodul pe care îl legase în jurul firicelului alb care izvora din inima lui Illvin, deschizând larg canalul acela de energie. Focul sufletesc se revărsă în afară, unindu-se cu șuvoiul domol, posac al Cattilarei, și se vărsă în noapte, înfășurându-se în jurul firului cenușiu dar fără să îl atingă. Chipul lui Illvin se scurse de viață, rămânând imobil, ca de ceară, iar ea se cutremură.

Se întoarse și privi cum dormea Cattilara. Demonul se zbuciuma sub coșul pieptului ei fin. O presiune enormă se propaga în locul acela, tinzând să răbufnească cu puterea unui cataclism. Următoarea sarcină a Istei era cu adevărat primejdioasă, primejdioasă pentru fiecare din cei implicați, dar nu putea să dea înapoi. Atâtea suflete erau încercate în această călătorie...

Ea strânse legătura Cattilarei, propulsând focul sufletesc dinspre inimă înspre cap. Demonul încercă să urmeze aceeași traiectorie. Ea își așeză mâna stângă, înnobilită de omătul lacrimii zeului, pe clavicula Cattilarei, privi pierdută, fascinată, la lucirea aceea cenușie pe care degetele ei începuseră brusc să o împrăștie. Demonul se strânse iar, ținând înspăimântat

de un pericol nou. Cattilara deschise ochii.

Încercă să sară în capul oaselor, dar își dădu seama că trupul ei era în continuare paralizat.

— Tu! strigă ea la Ista. Blestемate, dă-mi *drumul!*

Ista răsuflă încordată.

— Arhys e plecat călare acum. Vai de dușmanii lui, căci moartea călare pe un cal posedat se abate asupra lor prin întunerice, cu tăiș de sabie și foc. Mulți or să îl însoțească în drumul lui către donjonul Tatălui în noaptea asta, cu sufletele sfâșiate ca niște stindarde de război, ivite în urma pașilor lui. Trebuie să faci o alegere acum. Ai să-l ajuți sau ai să-i pui opreliști în această ultimă incursiune?

Cattilara smuci din cap înainte și-napoi într-o agonie a refuzului.

— Nu! Nu! Nu!

— Înсуși zeul îi așteaptă venirea, însăși suflarea Lui sfântă înclină cumpăna în aceste momente. Inima lui Arhys se avântă în mâna Tatălui său asemeni unei păsări mesagere. Chiar dacă ar putea fi târât înapoi acum, și-ar petrece tot restul vieții, și cred că nu va fi prea mult timp, aplecat pe fereastră, tânjind după ultimul lui cămin. Nu ți-ar fi recunoscător. Nu te-ar putea iubi, cu inima întreagă înrădăcinată într-un alt tărâm. Cred că ar putea chiar ajunge să te urască, cunoscând măreția pe care i-ai interzis-o. Pentru ultima dată, ultima clipă și alegere, gândește-te nu la ceea ce îți dorești tu, ci la ceea ce el vrea; nu la divinitatea ta, ci la zeul lui, mai mare peste toți.

— Nu! zbiră Cattilara.

— Foarte bine.

Ista întinse mâna să desfacă legătura, cu un ochi la demonul îndărătnic, răzvrătit.

Cattilara întoarse capul într-o parte și șopti:

— Da.

Ista se opri, expirând. Murmură:

— Așa că mă rog ca zeii să mă audă măcar pe mine, și să las acest *da* șoptit să se ridice deasupra celui *nu* strigat, ca să urce până la tărâmul încincit. Cum voi fi eu auzită, așa te voi asculta și eu pe tine.

Înghiți anevoios.

— Ține-ți demonul în frâu. Nu ne va fi ușor.

— O să doară tare? întrebă Cattilara.

Privirea ei o întâlnește pe cea a Istei într-un sfârșit. Glasul ei ar fi fost aproape neauzit, de n-ar fi fost liniștea aceea de pe terasă. Nu foșnea nici măcar un pliu din veșmintele privitorilor rămași în picioare.

Da, nu, habar nu am.

— Da, așa cred. Tot ce se naște, cunoaște durerea.

— Oh. Bine.

Își întoarse chipul iar, dar nu în chip de refuz. Ochii îi erau umezi, dar fața neclintită, de parcă ar fi fost tăiată în fildeș.

Ista își ridică mâna, dar nu era nevoie de intervenția ei. În vreme ce chipul Cattilarei se goli de viață, focul cel alb ce izbucnea din inima ei se întetea, ca să se amestece cu șuvoiul din pieptul lui Illvin într-un torent, mugind și năpustindu-se peste parapet. *Iată, nu mergi singur, Arhys. Inimile celor două ființe pe care le iubești cel mai mult, sunt alături de tine acum.* Nădăjdui ca trupul lui să primească efuziunea lor ca pe o exaltare, la capătul celălalt al liniei albe.

Se ridică și se apropie în grabă de parapet, făcându-le semn celorlalți să fie pregătiți cu tampoane, cârpe și bandaje cu care să îi lege strâns pe cei doi, în caz că erau răniți. Își încordă privirea în întuneric, căările se întindeau ca niște panglici cenușii, spațiile deschise se adunau asemeni unor plăpumi înfășurate în negură deasupra unui pat nestrâns, copacii din dumbravă erau negri și tăcuți. Câteva focuri de veghe ardeau în tabăra dușmanului, iar călăreți jokonieni patrulau încetișor încoace și-ncolo, ferți de bătaia săgeților. Un ghem de umbre mișcătoare ajunse la pâcul de copaci, alunecând printre patrule.

Privirea ei scăpără cu toată forța celorlalți ochi, urmând șuvoiul cel alb și firul subțiratic cenușiu acolo unde se mișcau cele douăsprezece scânteii sufletești, în spinarea petelor mai puțin strălucitoare ale sufletelor cailor lor. Lucirea cenușie a lui Arhys era distinctă, umbra dublată de nuanța violetă a lui Foix era și mai și. Văzu limpede, prin toate materiile mișcătoare care se așterneau între ei, atunci când Arhys dădu pinteni formei aprinse de prezența demonică a calului său, pornind la galop. Se apropie cu iuțelă de o lumină statică, în culori vrăjitoarești, ca un uliu care se năpustește asupra prăzii luate pe nepregătite.

— Îl puteți vedea pe Foix? îi răsună la ureche vocea întretăiată a lui Liss.

— Da. Este călare, alături de Arhys.

Țipetele de groază nu răzbătură până sus la ele, decât atunci când primul cort fu doborât. Pe măsură ce tot mai multe strigăte și scrâșnete de oțel spintecau noaptea, patrulele călare se întoarseră și o luară la

galop înapoi spre tabără. Brusc, șarpele de foc vrăjitoresc se întinse și plesni. Un gălgâit albastrui de foc sufletească împunse văzduhul, despărțindu-se – chiar sub ochii Istei – de o fâșie violetă, care se deplasă cu viteză, târând în urma ei fâșii ale sufletului, ca niște zdrențe fâlfâind, sfâșiate. Șuvoiul albastrui se contorsionă în agonie și se stinse *altundeva*. Fâșia violetă căzu pe pământ, prefăcându-se într-o scânteie sufletească undeva la picioarele copacilor; atât primitorul, cât și demonul căzură lași la pământ în acel șoc impetuos. Însă șarpele nu se mai regeneră.

— Așa-i unul, spuse Ista cu voce tare.

Atacatorii nu scoteau nici strigăte, nici țipete, mișcându-se într-o tăcere sinistă, hotărâtă. Pata obscură dintr-un alt cort, adăpostind capul unui alt șarpe colorat, se mișcă înapoi și-ncolo, se scutură și se prăbuși. Vrăjitorul jokonian își adună puterile ca să-și lovească atacatorul, Ista văzu fulgerul magiei demonice trecând prin Arhys și auzi vaierul vrăjitorului surprins și îndurerat, rețezat de tăișul sabiei. Se gândi că *lovitura* aceea vârtoasă, fluidă din depărtare ar fi putut fi o decapitare. O altă dungă violacee se separă de un alt jet de lumină albă. Cuprinsă de șoc și dându-se de-a berbeleacul, pata violetă căzu la nimereală într-un cal care era mânat înspre încăierare de un soldat din cavaleria jokoniană. Animalul se împiedică, sări într-o parte, își răsturnă călărețul și se roti ca să o ia la goană nebună pe drumul către Oby. Șarpele eliberat păru să îl caute de parcă ar fi încercat să plesnească, dar mai apoi se retrase, dezintegrându-se într-un șuvoi de scânteii.

— A căzut și-al doilea, spuse Ista.

Din pâlcul de copaci, se aprinse o flacără tremurătoare, aurie și strălucitoare – un cort luase foc. Dincolo de dumbravă, se aprindeau lumini în corturile mari și verzi ale comandanților. Ista nu avu nicio îndoială că acei vrăjitori, adormiți atunci când căzuse prima lovitură asupra lor, erau în picioare acum, zgâlțâți de Joen dacă nu îi trezise zgomotul. Cât de rapid puteau jokonienii luați prin surprindere să își organizeze apărarea? Contraatacul? Un alt jet de foc sufletește, lipsit de demon, de data aceasta, îi arse retina. Vreun soldat dușman de rând ucis, sau vreunul din voluntarii sfidători ai lui Arhys? În ochii zeilor, își dădu ea seama, era totuna. Toate nașterile prin moarte erau acceptate deopotrivă în acel tărâm.

— Trei, numără ea, în vreme ce atacul forța liniile inamice.

— Câștigăm? gâfâi Liss.

— Depinde de ceea ce consideri pradă.

La cel de-al patrulea cort, atacatorii dădură de bucluc în cele din urmă. Trei șerpi vrăjitori se combinaseră cumva în acel loc. Poate că Arhys era în mod ciudat invizibil pentru ei, căci îl aleseseră pe Foix drept ținta atacurilor lor. Bineînțeles – probabil că își imaginau un alt vrăjitor drept sursa celor mai mari primejdii pentru ei, luându-l pe Foix drept nucleul sau capul loviturii inamice. Lumini sufletești baleiau întunericul, țâșneau, se învârtteau pe dinaintea percepțiilor năucite ale Istei. Ursul fu doborât, mugind, sub o rețea de foc. Însă al patrulea și al cincilea șarpe fură decapitați, cu trupurile ca niște panglici, plesnind cu furie în chinurile morții înainte să se desfacă în

fărăme într-un șuvoi aureolat. Din cortul îndepărtat care pâlpâia cu o lumină verde, Ista auzi o femeie scoțând zbierete înfiorătoare, însă cuvintele în roknară erau nedeslușite din cauza distanței și a mâniei cu care erau proferate.

— Cred că l-au dovedit pe Foix, spuse Ista.

În spatele ei, se auziră trei icnituri.

— Ajutor! țipă femeia care cosea rănille.

Albă la față, Liss se întoarse val-vârtej și se așeză la postul ei, alături de Cattilara.

Atât pe coapsa dreaptă a Cattilarei, cât și pe cea a lui Illvin, se desfăcură răni lungi, spintecate. Pentru o clipă, se văzu mușchiul roșu-marونی, pulsând, o fâșie palidă de tendon, apoi rănille gemene fură înecate în sânge. Cusătoreasa, împreună cu Liss, Goram și dy Cabon se grăbiră să tamponeze și să lege fiecare tăietură pentru a încetini șuvoiul de sânge.

Da. Da, își spuse Ista în sinea ei. Strategia ei dădea roade. Pe un singur primitor, tăietura de sabie ar fi pătruns până în profunzime. Rănille înjumătățite nu erau la fel de cumplite. Aproape că izbucni în hohote de râs, chiar dacă era mahnită, închipuindu-și uluiala celui care îl luase cu asalt pe Arhys, care cunoștea după impactul loviturii, după lama care pătrunsese până la os și după cum i se urcase zvâcnetul în braț, cât de tare lovise, și cu toate astea, rana se închidea văzând cu ochii... într-adevăr, bocetul sălbatic care răsuna acum până sus, din dumbravă, putea fi chiar al acelui om. Credeați că vă abătuserăți toate ororile de coșmar asupra cetății Porifors și că erați ferți de orice. Acum, uite cum vă întoarce Poriforsul favorurile. Ne ținem tari.

Ne ținem tari.

Încă puțin.

Se întoarse din nou încercând să dibuiască cu privirea pe sub copaci. Putu observa înaintarea lui Arhys în goana calului peste câmp după sunetele de groază, se gândi ea, pe măsură ce dușmanii o luau la sănătoasa urlând pe dinaintea chipului său livid și a lamei sale aducătoare de moarte. Și după puhoaiile de foc incandescent care se ridicau în urma lui. Căzuse de pe cal; nu era sigură când se întâmplase una ca asta. Trăgea nădejde că încă nu rămăsese singur, fără măcar un tovarăș rămas care să îi păzească spatele.

Cred că e singur acum.

O izbitură umedă se auzi în spatele ei. Aruncă o privire înapoi și își văzu ajutoarele zorind să apese tampoane pe stomacul lui Illvin și al Cattilarei. *Asta a fost o săgeată de arbaletă.* Se întrebă dacă Arhys o smulsese să o arunce înapoi dușmanilor lui uluiți, ori și-o lăsase înfiptă ca pe o emblemă. Ar fi fost o lovitură mortală, pe orice alt om, în orice alt moment. În curând se vor înteți. *Pe toți zeii, un dy Lutez chiar știe să moară de trei ori; și de trei ori înmulțite cu trei, de-i nevoie.*

Căzu în genunchi în spatele parapetului, agățându-se de piatra zidului.

Îi părea că un ghețar imens și negru, un baraj de gheață din sufletul ei, se topea, de parcă pârjolul a o sută de veri se pogorâse asupra lui într-o oră. Plesnind, desfăcându-se în bucăți. Și că în lacul de apă verde înghețată, adânc de o milă și lat tot de o milă, care îl ținea la suprafață, se iscară valuri-valuri ce băteau

dintr-un mal într-altul, de la suprafață până în cele mai adânci străfunduri, tulburând apele. *Ți-am dat binecuvântarea în curtea de la poartă. Dar și tu mi-ai dat binecuvântarea ta. Am făcut schimb de mântuiri. Păzească-ne cei cinci zei în încercarea asta prin care trecem împreună în zorii acestei zile. Voi toți cei cinci ați putea să ne venerați. Dar cred că și noi ar trebui să ne plecăm copleșiți în fața voastră.*

— Șapte, zise ea cu voce tare.

În acel moment, se întâmplă ceva. O ezitare, o retragere. Prea multe, mult prea multe scânteii sufletești involburându-se împrejurul acelei flăcări cenușii. *Acum e împresurat, fără ieșire. Zecile de dușmani care fugeau mâncând pământul, acum alergau înspre el, încurajați de numărul lor covârșitor, cutezând să îl doboare.*

În mijlocul dușmanilor tăi, Părintele tău ți-a pregătit un festin, la o masă la care s-a așezat și tatăl tău cu mult timp în urmă. Iată că vine...

O altă lovitură, urmată de alta. Din spatele ei, Liss strigă cu o voce ascutită:

— Doamnă, sunt prea multe răni care se deschid! Trebuie să-i puneți capăt!

Dy Cabon bolborosi și el împiedicat:

— Roina, amintiți-vă că i-ați promis Lordului Arhys că Doamna Cattilara va trăi...!

Iar un anume zeu gras, în alb, mi l-a promis pe Illvin mie, dacă nu cumva L-am luat drept altcineva. Dacă supraviețuim și unul și altul. Un iubit dăruit de zeu, insistent și îndrăzneț ca un motan vagabond, frecându-se de mine, împotriva voinței mele, ca să îmi intre

ingrații. Dacă sunt în stare să îl hrănesc.

Aruncă o privire peste umăr. Trupul lui Illvin se zdruncină, săltând de pe saltea din pricina forței transferate a unei lovituri masive înfiptă în spatele lui Arhys, iar Goram, înnebunit, îl rostogoli pe o parte ca să ajungă la tăietura roșie. Mâna albă a Cattilarei se despică pe jumătate din încheietură, iar Liss sări ca să îi oprească sângele care țâșnea.

Acum. Oh, da, acum. Ista își încleștă mâna în jurul torentului de foc alb care îi trecea pe lângă umăr. Fluxul fu stăvilit dintr-o dată. Unde brutale de șoc năvăliră în ambele direcții, din strânsoarea pumnului ei. Canalul violet se zgudui. Focul cel alb, tovarășul constant al ochiului ei lăuntric de atâtea zile în șir, se stinse.

O ezitare înăbușită în tăcere: apoi, din dumbrava umbroasă, un muget grotesc de triumf isteric se ridică din gâturile a jumătate de sută de jokonieni.

Digul de gheață explodează. Un zid de apă se ridică, se încovoie și se sparse, tunând, înaintând, izbind malurile, despicându-i cu un bubuit asurzitor pieptul din ce în ce mai mult, spălându-i și împrôșcându-i bolovanii adunați acolo de o viață, balastul, gunoiul putrezit și închegat. Fierbând, ieșind la suprafață cu un muget, Ista își desfăcu larg brațele, deschise gura și dădu drumul aceluia tumult.

Firicelul cenușiu, aproape pierdut din ochi printre flăcările acelea violente, se întări, ajungând o funie încordată. Începu să se retragă prin noua breșă deschisă în ea, repede, tot mai repede, până când păru să fumege, ca o fibră încordată până la refuz, pe cale să

se prefacă în scrum și flăcări. Pentru o clipă, sufletul lui Arhys, uimit, agonizând, în extaz, trecu *prin* al ei.

Da. Suntem cu toții, fiecare ființă vie, porți de trecere între două tărâmură, cel al materiei care ne dă naștere, și cel al spiritului întru care ne naștem prin moarte. Arhys a fost separat de propria lui poartă și și-a pierdut calea de întoarcere pentru totdeauna. Așa că mi-a fost dat mie să i-o împrumut pe a mea pentru puțin timp. Dar un suflet atât de mare are nevoie de un portal imens; așa că dăruiesc-mi porțile și sparg-mi zidurile larg și treci prin ele liber, cu voia mea. Și rămas bun!

— Da, șopti Ista. Da.

El nu privi înapoi. Dat fiind acela spre care privea înainte, Ista nu fu câtuși de puțin surprinsă.

S-a îndeplinit voia ta, Mărite. Sper să găsești că s-a împlinit bine ceea ce s-a împlinit.

Nu auzi nicio voce, nu văzu niciun chip luminat. Dar i se păru că simte o mângâiere pe frunte, iar durerea de acolo, care-i pulsase ore în șir, de parcă ar fi avut capul prins strâns într-o bandă de fier, încetă. Sfârșitul durerii era ca un cântec de moarte al unei păsări.

Și chiar se auzea cântecul matinal al unei păsări, își dădu ea seama ameită, aici, pe tărâmul fermecător al materiei, un tril voios, nepăsător care se ridica din tufișurile de sub zidurile castelului. Fulgii cenușii ai norilor dintre stelele ce începeau să pâlpaie, se îmbrăcau chiar atunci într-o tentă de trandafiriu aprins, culoare ce se strecura de la răsărit la apus. Un firicel plătând de lumină de culoarea lămâii contura orizontul la răsărit.

Illvin gemu. Ista se întoarse și îl găsi stând în brațele lui dy Cabon, trăgându-și de pe el bandajele îmbibate de sânge de pe trupul nevătămat. Își desfăcu buzele uluit, înțelegând dimensiunile dezastrului, preschimbându-se la rândul lui într-o culoare stacojie, la fel cum se prelingea culoarea înapoi pe pământ.

— Pe toți zeii.

Își înghiți o răbufnire de mânie.

— A fost urât la sfârșit. Nu-i așa?

Nici nu mai încăpea discuție.

— Da, spuse Ista. Dar s-a sfârșit de-acum. S-a dus, e-n siguranță.

Din dumbrava de sub ei, Ista știu cumva că jokonienii înnebuniți de frică, începuseră să hărtănească trupul lui Arhys în bucăți, dezmembrându-l, îngroziți că ar mai fi putut totuși să se readune și să se scoale împotriva lor din nou. Ea nu găsi că merita să-i spună asta lui Illvin în acel moment.

Cattilara zăcea în partea ei, ghemuită. Plângea cu suspine neauzite, gângăvite, nemaiputând să-și tragă suflarea, strângând în pumn buretele care îi oprise sângerarea de pe abdomen, atât de tare încât sângele i se scurgea ca o spumă printre degete. Femeia pricepută la cusut răni o bătu ușurel, cu stângăcie și în zadar pe umăr.

Lumea se întunecă în jurul Istei, de parcă zorile, înspăimântate de întreaga scenă, se retrăgeau din nou, dincolo de orizont. Colindându-i prin minte, asemeni unui drumeț întâmplător, o Voce îi grăi: cunoscută, ironică și covârșitoare.

Cuvântul meu. A devenit încăpător în locul ăsta

dintr-o dată, nu-i așa?

— Ce cauți aici acum? Credeam că ăsta devenise câmpul de bătaie al Tatălui tău vitreg.

Tu ai fost cea care m-a chemat. Haide, haide, nu poți să negi: te-am auzit șoptind în colțul ăla.

Ea nu mai știa dacă era în stare să mai simtă vreo emoție și pentru asta. Mânie nu, în niciun caz. Apatia ei imaterială putea fi ori seninătate, ori șoc. Însă Bastardul era cu siguranță un zeu pe care să îl abordezi cu precauție.

— De ce nu-mi apari în față?

Pentru că sunt în spatele tău, acum.

Glasul deveni cald și amuzat. Apăsarea unui burdihan imens părea să-i dogorească spatele, odată cu o implicație obscenă a vintrelor lipite de fese și apăsarea unor mâini late pe umerii ei.

— Ai un abject simț ai umorului, spuse ea abia auzit.

Da, dar și tu prinzi înțelesul fiecăreia din glumele Mele. Sunt topit după femeile cu ureche fină.

Odată cu vorbele astea, îi simți răsuflarea în ureche.

Ar trebui să ai și o limbă iscusită care să se potrivească cu urechile astea, ți-o jur.

Ista simți că-i ia foc gura.

— De ce mă aflu eu aici?

Ca să încununezi victoria lui Arhys. Dacă ești în stare.

Și vocea dispăru. Întunericul se disipa în lumina palidă, vărgată de razele răsăritului. Se pomeni căzută în genunchi, pe paviment, sprijinindu-se de brațele neliniștite ale lui Illvin.

— Ista? Ista! o striga el la ureche. Roina, dragă, nu băga spaima într-un biet cavaler despuiat. Spune-mi ceva, da?

Ea clipi și deschise ochii înceteșoși. Era de fapt un cavaler aproape dezgolit, descoperi ea dezamăgită. Zdrențele pătate de sânge ale pantalonilor lui de pânză îi stăteau încă boțite în jurul coapselor. Era oricum o înfățișare magnifică a dezordinii, într-adevăr, cu părul lui negru, mătuit, căzut într-o încâlceală sălbatică peste față și pe umeri, transpirat și mânjit de funingine, duhnind și vărgat în dungi roșii. Dar toate cicatricile erau vechi, vindecate și palide. Pufni ușurat când o văzu că se uita la el și își aplecă gâtul să o sărute. Ea se feri de buzele lui cu palma.

— Stai puțin, nu acum.

— Ce-a fost asta? Întrebă el.

— Ai auzit ceva? Sau ai văzut pe cineva?

— Nu, dar pot să jur că tu ai auzit și-ai văzut.

— Ce, n-ai jura mai degrabă că sunt nebună?

— Nu.

— Și totuși tu nu vezi lumini zăiești, nu auzi voci. De unde știi că-i adevărat?

— Am văzut fața fratelui meu atunci când l-ai binecuvântat. Și pe a ta când ți-a dat binecuvântarea lui. Dacă asta e sminteală, am să o iau la sănătoasa după ea, pe drum la vale, așa dezbrăcat cum sunt și în picioarele goale.

— Am să pășesc încet.

— ... Bun.

O ajută să se ridice în picioare.

Liss întrebă neliniștită:

— Roina, ce s-a ales de Foix?

Ista suspină:

— Foix a fost doborât printre mulți soldați și vrăjitori. Nu i-am văzut sufletul ridicându-se, nici demonul luându-și zborul. Mă tem că a fost luat prizonier, probabil rănit și el.

— Asta... nu-i a bună, spuse dy Cabon, rămas îngenucheat lângă salteaua lui Illvin.

Scrâșnea din dinți, cu o mimică nervoasă.

— Credeți că... Joen poate să-l priponească și pe el alături de cohorta ei?

— Cred că da, dacă ar avea timp. Ce nu știu eu e cât timp i-ar putea el rezista.

Pe toți zeii, nu vreau să mai pierd un băiat.

— Nu-i a bine deloc, fu de acord cu ei Illvin.

Nici nu-și termină bine vorbele, ridicându-se drept, când se auzi un țipăt; era vocea lui Goram:

— Lady Catti! Nu!

Ista se răsuci împrejur. Cattilara era în picioare, cu mantia însângerată căzându-i amplu împrejur. Avea ochii cășcați și gura larg deschisă. Lumina demonică din mâna ei îi invadase tot trupul, pulsând cu putere.

— Demonul urcă la suprafață! strigă Ista. A pus stăpânire pe ea. Prinde-o, n-o lăsa să scape!

Fiind mai aproape, Goram încercă să o apuce de mână. O lumină puternică îi scăpără în palmă, iar ea o împinse cu forță către el. Goram căzu și vărsă. Ista se clătină pe picioare îndreptându-se către Cattilara, pășind între ea și capul scărilor. Cattilara înaintă, apoi se feri, ducându-și mâna pavază la ochi. Se uită împrejur înnebunită. Își încordă genunchii și făcu un

salt către zid.

Liss țâșni și o înșfăcă de gleznă. Cattilara se zvârcoli, mârâind și o trase pe Liss de păr. Illvin sări cu pași elastici, șovăi preț de o clipă, cât măsură din priviri distanța și o lovi cu precizie, razant, de o parte a capului. Ea se poticni, dându-se cu câțiva pași înapoi, pe jumătate buimăcită.

Ista alergă cu pași mărunți și căzu în genunchi lângă ea. Părea să îi vizualizeze demonul ca pe o tumoare ce-și împrăștia tentaculele în tot trupul Cattilarei. Încolăcindu-se ca o viță parazită în jurul arborelui spiritului ei, secătuind-o de puteri și de viață și de lumină. Punând stăpânire pe cele mai alese trăsături complexe de personalitate, limbă, cunoaștere și memorie, pe care nu era în stare să le dobândească de unul singur, dat fiind haosul fundamental al naturii sale.

Oh. Acum am înțeles cum să o fac.

Își întinse mâinile spiritului și ridică demonul, trăgând totodată tentaculele ce se încăpățâneau să rămână agățate de sufletul Cattilarei. Veni împotrivindu-se, zbatându-se cuprins de panică, asemeni unei creaturi marine, scoasă din ape. Istă întinse o mână materială, cu degetele rășchirate în chip de sită și împinse la loc fărâmele atârinate din sufletul Cattilarei, ca și cum ar fi dărăcit o lână, până când rămase numai cu demonul în mână. Și-l ridică îndoielnică în dreptul feței.

Da, spuse Vocea. Așa. Haide!

Ea ridică din umeri, își îndesă demonul în gură și îl înghiți.

— Și acum? Ai de gând să duci metafora asta până la capăt, așa încât să aibă și o noimă? Cred că Te-ar caracteriza perfect.

Am să te scutesc de asta, dulce Ista, spuse Vocea, pe un ton extrem de amuzat. Dar îmi place și mie simțul tău abject al umorului. Cred că o să ne înțelegem de minune, ce părere ai?

Nu era nicio fisură în spiritul ei învelit în platoșă pentru ca demonul să se strecoare înăuntru, să se agațe, să rămână; și asta nu doar din cauză că era umplută de prezența divină. Simți demonul încolăcindu-se îngrozit, trecând de cealaltă parte a sufletului ei. Pe tărâmul spiritului. În mâinile Stăpânului său. Se duse.

— Ce se întâmplă cu fărâmele celorlalte suflete amestecate în el? Întrebă ea îngrijorată.

Dar Vocea dispăruse iar, sau cel puțin nu mai vroia să răspundă.

Cattilara stătea chircită pe lespezile terasei, suspinând și sughițând cu gemete frânte.

Illvin își dresе glasul în chip de scuză și își scutură brațul.

— Demonul a încercat să te arunce în brațele morții pentru a-și recăpăta libertatea, îi spuse el.

Ea îl privi uluită, cu chipul răvășit. Cu o voce spartă, îi răspunse:

— Știu. Mi-aș dori să fi reușit.

Ista le făcu un semn cusătoresei, lui Goram și lui Liss, chemându-i înspre ea.

— Duceți-o în pat, într-un pat adevărat și chemați-i femeile să aibă grijă de ea. Vedeți ce alinare mai puteți

să îi aduceți în castelul ăsta pustiit. Să nu o lăsați singură sub nicio formă. Am să vin la ea când am să pot.

Îi petrecu până în capul scărilor în formă de melc, iar Cattilara, prea ostenită ca să mai poată plânge, se sprijini de brațul femeii, refuzând atingerea lui Liss.

Ista se întoarse și îi găsi pe Illvin și pe dy Cabon aplecându-se îngrijorați peste parapetul dinspre răsărit, ițindu-se la tabăra jokoniană în lumina tot mai intensă. Foia de activitate, pe jumătate ascunsă în umbra copacilor. Încă se mai ridicau firicele de fum din corturile care arseseră. Un cal înșeuat, răzlețit, fugi la trap de un bărbat care încerca să îl prindă; înjurăturile lui în rokna răzbăteau slab prin aerul umed al zorilor. Ista își lungi gâtul, trăgând nădejde, dar nu era armăsarul roșcat al lui Illvin.

— Până la urmă ce s-a întâmplat, Roina? întrebă dy Cabon, holbându-se în jos, cu o mutră perplexă. Am câștigat sau am pierdut?

— A fost o vânătoare măreață. Arhys a ucis șapte vrăjitori înainte ca ei să îl doboare. S-a împiedicat la al optulea. Cred că era o vrăjitoare. Mă întreb dacă o fi fost tânără și frumoasă, iar el nu și-a putut duce îndatorirea la capăt cu destulă ușurință?

— Ah, făcu Illvin trist. Asta ar fi pieirea lui Arhys, fără îndoială.

— Poate. Jokonienii și-au dat seama ce puțini la număr erau ai noștri, iar atunci s-au raliat cu toții împotriva lui. Însă demonii eliberați s-au răspândit care încotro; Joen nu a mai pus iar stăpânire pe niciunul.

— Păcat că nu mai avem încă doi ca Arhys ca să ducă treaba până la capăt, spuse Illvin. Poate că ar trebui să încerce acum oameni obișnuiți.

Scutură din umeri și se încruntă.

Ista clătină din cap.

— Joen ne-a rănit, iar acum am rănit-o și noi pe ea. Dar nu am învins-o. Încă mai are unsprezece vrăjitori pe care îi joacă pe sfori și o armată abia atinsă. E mânioasă; își va spori îndoit asaltul, fără să cruțe nimic.

Dy Cabon se prăbuși pe marginea parapetului, cu umerii lui grei, căzuți.

— Atunci înseamnă că Arhys s-a sacrificat în zadar. Suntem pierduți.

— Ba nu. Arhys a câștigat bătălia pentru noi. Nu trebuie decât să întindem mâinile și să o culegem. Nu m-ai întrebat ce am făcut cu demonul Cattilarei, Învățate.

El ridică din sprâncene și se întoarse către ea.

— Nu l-ați legat înlăuntrul ei, ca până acum?

— Nu.

Ista își dezveli dinții într-un rânjet care îl făcu să dea înapoi.

— L-am mâncat.

— Ce?

— Nu te uita așa la mine; asta-i metafora folosită chiar de zeul tău. Am pătruns în sfârșit misterul celui de-al doilea sărut al Bastardului. Știu cum își îndeplinea sfânta din Rauma sarcina de a mătrăși demonii din lumea asta, înapoi la căpetenia lor. Pentru că se pare că vicleșugul ăsta a căzut în seama mea de

data asta. Darul de despărțire al lui Arhys, sau mai degrabă, ceva ce a devenit cu puțință datorită lui.

Se cutremură, cuprinsă de o amărăciune căreia nu îndrăznea să-i dea curs.

— Illvin.

Vocea ei era acum ascuțită, imperioasă; îl trezi cu brutalitate din lăncezeala îndurerată care părea să fi pus stăpânire pe el, în timp ce se lăsase cu toată greutatea pe zid și privea în gol. Ista își aduse aminte că el pierduse o cantitate îngrijorătoare din propriul sânge în ultima oră, pentru un om atât de sleit de forțe cum era deja. Se amestecase cu al Cattilarei, era împrăștiat în băltoace închegate pe terasa din turn. Rănile i se închiseseră, de parcă nici n-ar fi fost, mai puțin șirurile de cruste ce acopereau găurile de ace, legate cu fir, de pe umăr. El se uită la ea, clipind moale, ca o bufniță.

— Care e cea mai ușoară și mai eficientă cale posibilă prin care aş putea să ajung față în față cu Joen?

Fără să se gândească, dar plin de inteligență, răspunsul lui veni simplu:

— Să te predai.

După care căscă ochii la ea înspăimântat și se plesni peste buze de parcă tocmai îi scăpase o broască râioasă pe gură.

Capitolul 25

Ista tocmai terminase să se spele, sau cel puțin să se șteargă, cu jumătate de cană de apă și niște cârpe, când Liss se întoarse în apartamentul lor. Ținea strâns în brațe un morman de veșminte albe, împingând ușa odăii cu o răsucire din șold.

— Astea sunt cele mai de soi din ce avea Cattilara și din ce au putut găsi femeile ei în grabă, anunță ea.

— Bun. Pune-le pe pat.

Ista își încheie mantia neagră și se apropie ca să le studieze. Nu fusese o baie în adevăratul sens al cuvântului, însă cel puțin atingerea pielii sale mai puțin lipicioase de o îmbrăcămintă curată ar fi putut să pară mai puțin deranjantă.

— Cum îi mai merge marchizei?

— Acum doarme. Sau e inconștientă. Sincer, nu prea știu sigur, uitându-mă la ea. E lividă, pământie la față.

— Și într-un caz și-n altul, e mai bine așa. Sângele pe care l-a pierdut în turn îi aduce un serviciu acum, poate, în somnul ăsta vlăguit.

Ista se apucă să scotocească prin maldărul acela de rufe. Un rând de rufărie din pânză de culoarea smântânii proaspete, garnisit cu un sofisticat model ajurat, părea să aibă tivul destul de scurt încât să nu se împiedice în el. O mantie delicată albă, brodată cu fir argintiu, care dădea greutate și balans poalelor, era un veșmânt purtat la festivitățile de Ziua Bastardului.

Necunoscuta cusătoreasă înzestrase cumva, cu un șarm remarcabil, stofa pufoasă din care erau închipuiți șoricei dănțuind și corbi.

— Perfect, murmură Ista, ridicând piesa aceea de îmbrăcăminte.

Observă că îi dispăruse scânteia de pe mâna stângă, deși semnul de gheață îi rămăsese pe piele.

— Milady, ăă... nu e un pic *provocator* să vă dați pe mâna unor cvadrieni, purtând culoarea specifică Bastardului?

Ista aruncă un surâs îndârjit.

— N-au decât să-și închipuie asta. Mesajul real al acestui veșmânt e unul pe care nu mă aștept să-l întrevadă ei. Hai, fuguța acum. Leagă-mi fundele rochiei la spate strâns, te rog.

Liss făcu întocmai, încorsetând bustul grațios. Ista își trase pe deasupra mantia, își scutură mânecile largi și și-o strânse la piept cu broșa de doliu, din ametist în montură de argint. Semnificația acelei bijuterii de familie se schimbase, avea ea impresia, de mai bine de șase ori de când intrase în posesia ei. Toată jalea ei de dinainte se stinsese complet în noaptea ce trecuse. Astăzi o purta, cuprinsă de o nouă suferință sumbră pentru Arhys și pentru cei care plecaseră alături de el. Toate cele ce aveau legătură cu ea trebuiau reînnoite în ceasul acela.

— Acum părul, o instrui ea pe Liss, așezându-se pe o băncuță. Ceva rapid și care să arate îngrijit. Nu am de gând să mă înfățișez în fața lor ca o nebună scoasă dintr-un gard, sau dintr-o căpiță de fân și lovită de trăsnet.

Zâmbi aducându-și aminte de ceva.

— Leagă-l într-o coadă împletită.

Liss înghiți cu greu un nod și începu să-i perie părul. Și îi spuse pentru a patra sau a cincea oară de când dăduseră zorile în turn:

— Aș vrea să mă fi luat și pe mine cu domnia ta.

— Nu, spuse Ista cu regret. În mod normal, ai fi mult mai în siguranță ca slujnică a celei mai valoroase ostatice, decât să rămâi într-o fortăreață pe cale să se năruie. Dar dacă ar fi să nu izbutesc în ceea ce încerc să fac, Joen te-ar transforma în nutreț pentru demoni, ți-ar fura mintea și amintirile și curajul în folosul ei. Sau te-ar lua la schimb pentru vrăjitorii – sclavi pe care Arhys i-a ucis azi-noapte și mi te-ar da înapoi, dar nu ca slujnică credincioasă, ci ca gardianul ei. Sau poate mai rău.

Iar dacă Ista izbutea... nu avea nici cea mai vagă idee ce s-ar fi putut întâmpla după aceea. Sfinții nu erau mai imuni ca vrăjitorii, așa cum predecesora ei, răposata sfântă din Rauma – nu mai era în stare să stea drept mărturie în sensul acela.

— Ce-ar putea fi mai rău?

Mângâierile prelungi ale periei se opriră.

— Credeți că i-a înrobit pe Foix și pe ursul lui? Deja?

— Am să știu peste o oră.

Istei îi veni în minte pe neașteptate ceea ce putea fi *mai rău*, de-ar fi căzut Liss în mâinile lui Joen. *Acel* lucru era într-adevăr desăvârșit, o uniune profană a două inimi: să i-o dea pe Liss ursului lui Foix ca să o devoreze și să lase afecțiunea lui Foix pentru ea să îl

ducă pe culmile disperării de groază și inimă rea în timp ce sufletele lor s-ar preface într-un amalgam... Apoi se întrebă a cui minte era mai întunecată, a lui Joen, care ar face un asemenea lucru, sau chiar a ei, să îi atribuie lui Joen o asemenea blestemăție. *Se pare că nici eu nu sunt o persoană de treabă la urma urmei.*

Foarte bine.

— Sunt niște panglici pe-aici. Să le prind și pe ele în coadă?

— Da, te rog.

Ritualul acela plăcut, familiar al întinsului de păr și al împletitului continuă repede, la spatele Istei.

— Dacă găsești vreo cale cumva, vreau să evadezi de aici. *Asta* e cea mai mare îndatorire pe care o ai față de mine acum, să fii mesagerul meu. Să dai de veste mai departe despre tot ceea ce s-a întâmplat aici, chiar de te-ar lua lumea drept nebună. Lord dy Cazaril o să te creadă. Cu orice preț, să răzbești până la el.

În spatele ei se așternu tăcerea.

— Spune, „îți promit, Roina”, o instrui ea cu hotărâre.

Urmă o șovăială încăpățânată, apoi o șoaptă:

— Îți promit, Roina.

— Așa.

Liss legă strâns și ultimul nod al panglicii; Ista se ridică. Papucii albi de mătase ai Cattilarei nu i se potriveau Istei, dar Liss îngenunche și îi puse o pereche de sandale albe, drăguțe care se potriveau destul de bine, legându-i fundele în jurul gleznelor.

Liss o conduse până în odaia din față, deschizând ușa care dădea în peristil făcându-i loc să treacă.

Lord Illvin stătea rezemat de perete afară, cu brațele încrucișate. Se părea că găsisese și el o jumătate de cană de apă în care să se îmbăieze, pentru că în ciuda faptului că mai mirosea încă destul de tare, mâinile și fața proaspăt rasă erau acum spălate de sânge și murdărie. Era îmbrăcat în culorile de doliu curtenesc, în pânzeturile ușoare potrivite pentru acea vară nordică: cizme negre, pantaloni negri de in, o tunică neagră fără mâneci care scotea în evidență liniile subțiri ale unui paspoal de culoarea lavandei, o eșarfă din brocart liliachiu cu ciucuri negri, înfășurată în jurul taliei. În arșița amiezii, se descotorosise de povara unei mantii liliachii, fără mâneci, deși Goram se foia neliniștit încoace și-ncolo cu veșmântul înfășurat pe braț. Goram îi aranjase stăpânului său părul, pieptănat pe spate, în împletitura aceea elegantă cu care îl văzuse Ista pentru prima oară; coada neagră lucioasă care îi cădea pe spate era legată cu un șnur ca levănțica. Illvin luă poziție de drepti văzând-o și schiță un soi de plecăciune curtenească, scurtată de amețeala provocată de pierderea masivă de sânge, bănui Ista.

— Ce-nseamnă asta? întrebă ea suspicioasă.

— Cum, dar nu te-am crezut grea de cap, scumpă Roina. A ce seamănă?

— Nu mergi cu mine.

El îi zâmbi de sus.

— S-ar reflecta extrem de ciudat asupra onoarei cetății Porifors dacă aş trimite-o pe regina mamă a întregului Chalion și Ibra în captivitate fără măcar un însoțitor.

— Asta am spus și eu, mormăi Liss.

— Comanda fortăreței a căzut în seama ta, protestă Ista. N-ai cum să o abandonezi acum.

— Porifors este scena unui măcel. A rămas prea puțin aici de apărat și prea puțini oameni cu care să o poți apăra, deși aş prefera să ascund aspectul ăsta față de Sordso pentru încă ceva timp. Tratatativele pentru transferul dumitale din dimineața asta ne-au câștigat ore prețioase de întârziere, pe care nu le-am fi putut cumpăra nici cu prețul sângelui. Așa că dacă asta e să fie ultima ieșire de sub asediu a cetății Porifors, o reclam prin dreptul ce mi se cuvine. Prin logica nefericită a împrejurărilor, în *ultima* idee proastă ce mi-a venit, n-aș putea să te însoțesc doar ca să îmi îndrept strategia la jumătatea saltului. Dar o asemenea logică nu are șanse de câștig aici.

— Faptul că mergi și tu nu ar schimba urmările.

— Știu.

Descumpănită, îl cercetă.

— Nu cumva, cuprins de ideea unui miracol, ai de gând să îl aduci înapoi pe fratele tău?

— N-am putut să o fac niciodată; nu văd de ce aş încerca să o fac acum. Nu.

O luă de mână și îi desenă în palmă cerculețe mângâietoare cu degetul mare.

— În tinerețe, mi-am făcut ucenicia în ordinul zeului meu, dar mi-a lipsit chemarea. N-aș vrea să ratez de două ori aceeași chemare. Mă rog, nici nu prea văd cum aş putea, când o să mă lovească în moalele capului și o să ragă la mine. *La ordine!* pe o voce tunătoare care ar zgudui și grinzile unei case. Mi-am irosit anii bărbăției fără rost, deși destul de bine în

serviciul fratelui meu, din lipsa unei orientări mai bune. Acum am o orientare mai bună.

— Doar pentru o oră, probabil.

— O oră mi-ar fi de ajuns. Dacă e ora corectă.

Pajul lui Arhys care fusese dat uitării, păși în curtea de piatră și strigă de la picioarele scărilor:

— Roina? Au venit după domnia ta la poarta din dos.

— Vin acum, îi strigă ea cu blândețe.

Șovăi, încruntându-se la Illvin.

— Au să te lase barem jokonienii să vii cu mine?

— Or să fie destul de bucuroși să le pice în gheară un alt prizonier de rang, fără să-și dea prea mult silința. Și de altfel, este deghizarea perfectă prin care aş putea să iscodesc prin tabăra lor și să le socotesc forțele.

— Cât crezi că ai să o poți face pe iscoada ca prizonier?

Se uită chiorâș la el.

— În ce te-ai deghizat?

El strâmbă din buze.

— Într-un laș, scumpă Ista. De vreme ce au să creadă că te trădăm pe tine disperați să ne salvăm proprietatea, așa că au să creadă că m-am agățat de tine ca să-mi salvez pielea.

— Nu cred că o să le treacă prin minte așa ceva.

— Cu atât mai bine pentru sărmana mea reputație în cazul ăsta.

Ea clipi, începând să-și simtă capul amețit.

— Dacă dau greș, au să te transforme în nutreț pentru demoni. Un adevărat banchet pentru niște

vrăjitori-ofițeri jokonieni. Poate chiar pentru Sordso însuși.

— Ah, dar dacă izbutești, Roina! Te-ai gândit ce vei face după aceea?

Ea își feri privirea, stânjenită de privirea lui întunecată, insistentă.

— Ce va urma nu mai e treaba mea.

— Exact cum mă gândeam, spuse el pe un ton triumfător. Și mă mai acuzi pe mine că mă gândesc la lucruri nelumești! Și cu asta mi-am încheiat pledoaria. Mergem?

Se pomeni cu mâna așezată pe brațul lui în vreme ce încerca încă să se hotărască dacă era convinsă sau doar confuză. El o conduse jos pe scări de parcă mergeau la un soi de procesiune, o nuntă sau o încoronare sau o zi de sărbătoare, sau într-un ring de dans din palatul rigăi.

Iluzia se sfârși destul de curând, în vreme ce își croiau drum printre dărâmăturile și carnagiul din curtea în formă de stea – alți doi cai zăceau morți și se umflau acolo în dimineața aceea – prin umbra pasajului de sub arcade și în haosul din curtea de la intrare. Vreo doisprezece oameni se adunaseră ciorchine pe ziduri în văzul ambasadei jokoniene, aproape toți oamenii rămași din garnizoană, care se mai *puteau* ține pe picioare.

Două turnuri scunde își scoteau burțile în afară în fiecare capăt al zidului frontal al curții de la intrare, dând posibilitatea unui foc încrucișat deasupra porții exterioare. Alți câțiva soldați și o figură puhavă binecunoscută, în haine străine, aștepta lângă turnul

din partea stângă care adăpostea poarta din dos. Ista și Illvin, urmași de Goram și Liss, se opriră în acel loc.

— Cărturare, îl gratulă Ista pe dy Cabon cu o înclinare a capului.

Acesta își lepădase odăjdiile caracteristice ordinului său, nu că trențele lui albe n-ar fi fost destul de încinse ca să ia foc până atunci, și era îmbrăcat într-un potpuriu de echipamente de împrumut care în mare parte nu-i venea. În orice altă culoare în afară de alb, observă Ista.

— Roina.

Dy Cabon înghiți în sec.

— Înainte să plecați... am vrut să vă cer binecuvântarea.

— În cazul ăsta ne-am întâlnit numai bine; înainte să plec, am vrut să-ți cer același lucru.

Se ridică pe vârfurile picioarelor, se aplecă peste burdihanului lui, care îi atârna acum jalnic, și îl sărută pe frunte. Dacă lumina zeiască îi transmisese vreun mesaj acestuia, atunci fusese prea subtil chiar și pentru ochiul ei lăuntric să poată fi descifrat. El înghiți din nou și își puse mâna deasupra sprâncenelor ei. Oricare o fi fost blagoslovirea aceea ceremonioasă la care se gândise, nu se putu abține și izbucni în lacrimi: nu reuși decât să rostească înecat „Bastardul fie cu noi!”

— Șș, șș, îl consolă Ista. O să fie bine.

Ori cel puțin, cât de bine putea să fie în împrejurările date. Îl cercetă îndeaproape. Orele de nesomn, petrecute cu cei îmbolnăviți prin vrajă, cu toate pretențiile lor imposibile de la așa-zisele lui puteri, îl răvășiseră destul de rău. Ritualul însângerat

din turnul de la miazănoapte fusese și mai chinuitor pentru el. Zeul lui, se gândi Ista, îi măcinase adânc sufletul și îl exploatase într-atât, încât mai că-i făcuse și lui o spărtură, apăsându-l așa de mult, stând să-i plesnească, deși lui nu prea îi trecuse prin minte asta. Zeii ori avuseseră un noroc chior că reușiseră să mâne asemenea catări, cum erau ei doi, pe drumul către Porifors, ori își dăduseră extrem de mult silința... *Mă întreb dacă dy Cabon n-o fi cumva ce-a de a doua lor breșă?*

Pe toți zeii – s-ar fi putut oare ruga ca el să-i ia acea povară de pe umeri? Ideea aceea o zgudui și clipi ca să își limpezească mintea. Avea oribila convingere că răspunsul era *da. Da. Da!* Să lase răspunderea pentru acel dezastru să treacă în seama altcuiva, nu asupra ei, nu *din nou* asupra ei...

Numai că șansele de supraviețuire și reușită ale lui dy Cabon, nemaivorbind de un eșec, îi păreau și mai limitate decât ale ei. Își reprimă un impuls de a sări în brațele lui și de a-l ruga să-i ia locul. Nu.

Am plătit pentru locul ăsta. M-a secătuit prețul pe care l-am plătit pentru asta. N-am să renunț pentru nimeni altcineva.

— Vino-ți în fire, dy Cabon, ori șterge-o de aici, murmură Illvin, încruntându-se. Plânsul ăsta al dumitale o tulbură.

Dy Cabon înghiți iarăși cu noduri, căutând să-și recapete sângele rece.

— Scuze. Scuze. Îmi pare atât de rău că numai din cauza greșelilor mele ai ajuns aici, Roina. N-ar fi trebuit să pun stăpânire peste pelerinajul domniei tale.

A fost o mare îndrăzneală.

— Da, mă rog, dacă n-ai fi fost dumneata, zeii ar fi trebuit să trimită pe altcineva să facă aceleași greșeli. *Cineva care s-ar fi poticnit pe drum încoace.* Dacă faptele dumitale *mi-au servit*, atunci rămâi o dovadă vie pentru asta. Ordinul dumitale va trebui să cunoască adevărul despre toate cele întâmplare, într-un fel sau altul.

El dădu din cap cu înflăcărare, apoi se opri, ca și cum ar fi găsit dezlegarea ei mai greu de digerat decât s-ar fi așteptat. Se înclină și apoi își reluă postura demnă, cu fruntea îngândurată.

Illvin își scoase sabia și i-o încredință lui Goram.

— Ține-mi asta până mă întorc. N-are rost să-i dau arma tatălui meu lui Sordso, drept cadou, decât dacă e ndreptată cu vârful înainte.

Goram se plecă, înclinându-și capul și încercă să se țină calm, însă trăsăturile i se crispară.

Ista o îmbrățișă pe Liss, care, cu o căutătură aruncată lui dy Cabon, reuși să nu plângă în fața ei. Apoi se pomeni cu Illvin la braț, călăuzind-o prin întuneric, într-un pasaj îngust de sub turn. Poarta se deschise, lăsând lumina să intre, iar un soldat gemu și ridică cu greutate ceva ce căzu cu o bufnitură înăbușită, apoi se trase într-o parte, făcându-le loc celor doi să treacă.

Lucrul acela se dovedi a fi o placă îngustă, pe care bărbatul o aruncase peste marginea ascuțită a șanțului de apărare din fața zidului castelului. Illvin șovăi, iar Ista se întrebă dacă nu cumva se gândea la toate nenorocirile căzute la întâmplare peste Porifors cu o zi

în urmă și dacă podul improvizat nu era și acela legat prin vrajă. Însă el îi trimise un zâmbet scurt și încurajator peste umăr și pași sprinten peste podeț. Acesta se îndoi îngrijorător la mijloc, dar nu se rupse.

Ista aruncă o privire către emisarii jokonieni care se strânseseră în fața porții ca să-i accepte capitularea. Erau adunați vreo doisprezece călăreți – cei mai mulți dintre ei soldați, împreună cu trei ofițeri. Ista îl recunoscuse imediat pe Principele Sordso. Translatorul-ofițer îl însoțea călare, trădându-și agitația. Celălalt ofițer, un bărbat mătăhălos, cu pielea de culoarea bronzului și păr de o culoare oțelită, era și acela un vrăjitor înrobit, văzu Ista după lumina demonică dominantă care îi reflecta prin piele. La fel ca și în cazul lui Sordso, o panglică răsucită de lumină îi radia din pânțele, îndreptându-se către corturile verzi din depărtare.

Tot așa priponită era și femeia călare, sau mai degrabă femeia care ședea, după obiceiul roknar, în spatele unui servitor, așezată cu picioarele într-o parte pe o șa căptușită și cocoțată pe crupa calului, având picioarele sfios dispuse pe un mic suport. Vrăjitoarea purta veșminte de curte, cu trenă, și o pălărie cu boruri largi, legată sub bărbie cu panglici de un verde întunecat. Era mult mai tânără ca Joen, dar nu arăta a făptură feciorelnică, și nici nu era vreo frumusețe. Se uita insistent la Ista.

Ista pași în urma lui Illvin, ținându-și ochii îndreptați spre chipul lui și nu la hăul întunecat de sub ea, care fusese căptușit intenționat pe fund cu stânci ascuțite și sticlă spartă lucitoare. Picioarele îi alunecară

în sandalele Cattilarei, acoperindu-i-se de sudoare. Illvin întinse mâna să o prindă, cu o strânsoare fermă, și o trase în picioare pe pământul prăfos de pe celălalt mal. Pe neașteptate, placa fu trasă cu o smucitură înapoi, hârșindu-se de poarta din dosul castelului, care se închise astfel cu un plesnet.

Femeia se apropie. Chiar în momentul în care Ista o privi la rândul ei, lumina demonică din ea păli, până ce Ista se pomeni zgâindu-se doar la pielea și la îmbrăcămintea femeii. Doar la expresia unei fețe, nu la nuanțele unui suflet. Istei i se tăie suflarea și se uită din nou la Sordso. Acum nu i se mai arăta decât ca un tânăr cu păr auriu, călare pe un cal negru care juca nervos din copite. Niciunul din vrăjitori nu-și duse mâna la ochi, ferindu-se de strălucirea orbitoare a luminii divine, împrăștiată de Ista, nici demonii nu se crispară în trupurile lor – *nu mai vedea* niciun demon în lăuntru lor.

Mi-a fost furată vederea lăuntrică. Am orbit. Mai era ceva ce lipsea. Apăsarea zeului de pe umerii ei, care o făcuse să înainteze plutind ca într-un vis, din dimineața aceea însângerată petrecută în turnul de nord, pierise și ea. În urma ei, se țesea doar o tăcere goală. Imens de goală, tot așa cum imensitatea umpluse întreg spațiul până mai adineauri. Încercă cu frenezie să se gândească la momentul în care simțise pentru ultima oară mâinile zeului pe umerii ei. Era sigură. Fusesse cu ea în curtea de la intrare, atunci când vorbise cu dy Cabon. *Crezuse* că El o însoțise chiar și atunci când pășise pe scândura aceea aruncată peste prăpastie. *M-a părăsit când am coborât de pe pod.*

Ochii materiali, atât de inutili, i se înceteșară de groază și sentimentul pierzaniei. Abia mai putea răsufla, de parcă pieptul i-ar fi fost încorsetat în funii grele. *Cu ce-am greșit?*

~ Cine-i ăsta? ~ întrebă Principele Sordso, arătând înspre Illvin.

Vrăjitorul cu pielea de bronz își îndemnă calul alături de cel al prințului și se uită surprins în jos la Illvin, care îi întoarse o privire calmă.

~ Cred că e însuși Ser Illvin dy Arbanos, Înălțimea Voastră – fratele bastard al Lordului Arhys, năpasta de la hotarele noastre. ~

Sordso ridică din sprâncenele lui blonde.

~ Noul comandant de la Porifors! Ce caută aici? Întreabă-l unde e cealaltă femeie. ~

Spunând acestea, gesticulă înspre interpretul lui.

Ofițerul veni mai aproape de Illvin.

— Tu, dy Arbanos! Înțelegerea a fost pentru regina-mamă și fiica marchizului de Oby, spuse el în ibraneză. Unde e Lady Cattilara dy Lutez?

Illvin îl gratulă cu o plecăciune ușoară, ironică. Din ochii lui scăpărau luciri negre de gheață.

— S-a dus după bărbatul ei. Când l-a simțit că moare azi noapte, în timp ce privea din turn, s-a aruncat de pe ziduri și și-a încredințat durerea stâncilor din vale. Zace acum așteptând să fie îngropată atunci când vă veți retrage, după cum ne-a fost învoiala, și vom putea ajunge la cimitirele noastre. Am venit eu în locul ei și pentru a-i sluji Roinei Ista drept gardian și însoțitor. De vreme ce, odată ce v-a văzut armile și disciplina lor îndoielnică, roina nu a mai

dorit să își aducă slujitoarele printre voi.

Interpretul se încruntă surprins, și nu numai la insulta aceea insinuată. Le repetă veștile lui Sordso și celorlalți. Vrajitoarea își înghionti călărețul să o aducă mai aproape.

~ E-adevărat? ~ întrebă ea.

~ N-aveți decât să vă uitați și voi după ceea ce căutați de fapt, – spuse Illvin, cu o plecăciune în direcția ei. ~ N-aș crede că Prințul Sordso nu e în stare să recunoască rămășițele propriiei lui surori, Umerue, de la distanța asta, dacă ea ar mai fi încă... în fine, *vie nu* e chiar cuvântul potrivit, acum, nu-i așa? Dacă încă mai sălășluiește în trupul Cattilarei între acele ziduri. ~

Interpretul tresări, deși Ista nu putea fi sigură dacă fusese surprins de mesajul lui Illvin, ori de limba în care era rostit. Sordso, ofițerul cu pielea ca bronzul și vrajitoarea se întoarseră cu toții către Porifors, pe fața lor citindu-se concentrarea, îndreptându-și atenția spre înlăuntru.

~ Nimic, – șopti Sordso după o clipă. Nu mai e.~

Vrajitoarea îl țintui pe Illvin cu privirea.

~ Țsta știe prea multe. ~

~ Biata mea cumnată e moartă, iar creatura pe care voi ați pierdut-o, v-a scăpat din gheară, – spuse Illvin. ~ Putem să trecem peste povestea asta odată? ~

La un semn din partea prințului, cei doi soldați descălecară. Mai întâi își luară toate precauțiile și îl verificară pe Illvin să nu aibă lame ascunse în eșarfă și în cizme; el le suportă atingerile cu o privire dezgustată și plictisită. Tot trupul i se încordă atunci când unul din soldați se apropie de Ista și se destinse

numai atunci când bărbatul îngenunche la poalele ei albe.

— Trebuie să-ți lepezi încălțările, îi strigă interpretul. Ai să mergi desculță și cu capul descoperit în prezența Augustei Mame, așa cum se cade unei femei mai puțin însemnate, care mai e și o eretică cvinteriană pe deasupra.

Illvin ridică bărbia și își încleștă fălcile. Oricare ar fi fost obiecțiile pe care era gata-gata să și le facă auzite, strânse din dinți și tăcu. Era o subtilitate interesantă, remarcă Ista, faptul că nu-i ceruseră și lui Illvin să-și dea jos cizmele^[1]. Deosebirea care se făcea între ei doi nu reuși decât să scoată în evidență neputința lui de a-i lua apărarea.

Mâinile fierbinți și grosolane ale bărbatului atinseră fundele pe care Liss tocmai i le strânsese în jurul gleznelor. Ea rămase neclintită, dar nu se împotrivi. El îi scoase sandalele ușoare din picioare și le aruncă într-o parte. Se ridică apoi în picioare, făcu câțiva pași înapoi și se urcă din nou pe cal.

Sordso veni lângă ea, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare. Scoase un rânjel sinistru la ceea ce văzu – sau poate la ceea ce nu văzu. În orice caz, nu se temu să îi întoarcă spatele, căci îi făcu cu asprime un semn să vină din urma calului său în procesiunea care se alcătuia. Illvin încercă să îi ofere brațul, dar ofițerul cu pielea smeadă își trase sabia și o îndreptă către el ca să îl facă să treacă în spatele ei. Mâna lui Sordso se ridică și căzu ca un semnal, iar ei se puseră în mișcare, luând-o de-a dreptul prin ținutul secetos și plin de asperități.

Ista nici nu mai conștientiză dogoarea amiezii orbitoare ca alama prin care mergea împiedicată. Căută pe bâjbâite prin adâncimile minții, dar înăuntrul ei nu mai găsi decât o beznă adâncă. Invocă blesteme mute către Bastard. Apoi, rugă tăcute. Nu primi niciun răspuns.

Oare vrăjitorii jokonieni făceau asta? Îvingeau un zeu pe tărâmul materiei? Cu siguranță că *acei* adversari nu puteau copleși *acel* zeu...?

Nu era un eșec al zeului, atunci, ci al ei; porțile spiritului ei se închiseseră cumva din nou, distrus și prăbușit înăuntru, înăbușit cu bolovanii fricii, mâniei, umilinței, negării noului pasaj de trecere care fusese lărgit...

Făcuse o greșală, o greșală monstruoasă, undeva în ultimele minute care zburaseră pe nesimțite. Poate că ar fi trebuit să îi încredințeze această sarcină, să îl încredințeze pe zeu în mâinile lui dy Cabon la urma urmei. Poate că prin faptul că l-a ținut pentru ea, comisese un act de vanitate sfruntată, o vanitate uriașă și fatală. Ce aroganță fără margini să își închipuie că o asemenea sarcină îi fusese menită *ei*! Cine ar fi fost atât de nătâng încât să-i încredințeze *ei* sarcina asta!

Zei. În două rânduri. Era nedumerită, cum de putea o entitate enormă ca aceea să se înșele atât de enorm. *Doar știam eu că nu pot să mă încred în ei. Și cu toate astea, iată-mă – o iau de la capăt...*

Pietrele ascuțite de pe drum îi mușcau picioarele. Procesiunea o luă într-o parte înspre dăbravă, cotind printr-un loc îngust plin de nămol negru în care caii își afundară copitele și care duhnea a apă stătută și a

urină de cai. Urcară o pantă ușoară. Auzea în urma ei pasul prelung al lui Illvin și respirația lui sacadată, gâfâiala aceea întreruptă dezvăluind mai mult din slăbiciunea lui decât i s-ar fi putut citi vreodată pe chip. Dumbrava i se ivi înainte, iar umbra acesteia părea o ușurare binecuvântată din calea soarelui care o bătea în cap.

Ah. Nu era chiar o binecuvântare până la urmă. Nici nu-i aducea vreo ușurare. Mărșăluiră până trecură pe lângă un loc plin de morți. Așezați înadins în partea stângă a drumului lor, de parcă ar fi fost martori ai acelei procesiuni, erau trupurile bărbaților din Porifors uciși în noaptea din urmă, în incursiunea lui Arhys. Toți erau despuiați de haine, rănille le erau expuse pentru a hrăni muștele verzi care bâzâiau în jurul lor.

Ista privi în vârful șirului de siluete cadaverice și numără. Opt. Opt din cei paisprezece care plecaseră călare împotriva a o mie cinci sute. Șase din ei probabil că erau încă în viață pe undeva, în tabăra jokoniană, în momentul acela, răniți și luați prizonieri. Trupul musculos al lui Foix nu era printre formele acelea țepene. Al lui Pejar era.

Se uită iar și refăcu socoteala: *cinci încă mai trăiesc.*

Era și un al nouălea aici, dar nu era un trup. Mai mult o... grămadă. În spatele aceluia teatru al măcelului era o sulită înfiptă în pământ, cu capul desfigurat al lui Arhys expus în vârful cozii, privind oarecum peste tabăra jokoniană. Ochii aceia, odată atât de seducători, fuseseră scoși de vreun soldat înnebunit de frică care căutase să se răzbune pe învelișul acela gol.

Prea târziu. Era plecat înainte să ajungi tu aici,

jokonianule. Picioarele ei desculțe se împleticiră într-o rădăcină și icni de durere.

Mărind pasul, Illvin o prinse în brațe înainte să se împiedice și să cadă cu capul înainte.

— Ne momesc. Nu te uita, îi spuse el printre dinți. Să nu leșini. Sau să vomți.

El arăta de parcă era gata să facă și una și alta, cu toate astea. Înfățișarea lui era la fel de pământie ca a oricăruia din acele leșuri, cu toate că privirea lui scăpăra așa cum nu-i mai fusese dat Istei să vadă pe chipul unui om.

— Nu-i vorba despre asta, îi șopti ea. M-a părăsit zeul.

El ridică din sprâncene, consternat și năucit. Ofițerul cu pielea ca bronzul, cu sabia scoasă, le făcu semn să meargă înspre marginea îndepărtată a dumbrăvii, dar nu îl forță pe Illvin să se despartă de ea. Poate că și ea arăta de parcă era gata să cadă în nesimțire.

Se gândi că judecata lui Illvin privind *momirea* lor era corectă. Dacă oricare din ei reușise să-și ascundă vreo putere nenaturală – sau vreo putere de orice fel – acea expunere de cadavre ar fi putut foarte bine să o scoată la iveală din lăuntrul lor, lovind cu furie și în zadar spre satisfacția dușmanilor lor. De-ar fi fost vreo vrăjitoare sau vreo spadasină, se jură că prințul n-ar fi supraviețuit acelui rânjet disprețuitor pe care i-l aruncase peste umăr atunci când se împiedicase trecând pe lângă rămășițele lui Arhys. În prezența unei sfinte decăzute, jokonienii erau în siguranță, se părea.

— Aveau de gând să o pună pe Catti să treacă pe

lângă asta, murmură Illvin șoptit. Să-și mai adauge o victorie pe răboj, și de mi-ar hărăzi zeii să fiu eu acela care să adune...

Spunând acestea nu încetă să-și mute privirea de la un cort la altul, trasând calea distrugerii din noaptea precedentă, făcând un bilanț al stării în care se aflau oamenii și caii pe lângă care treceau. Șiroaie argintii îi alunecau pe chip la vale, dar nu catadicsea să și le șteargă, sub privirile câtorva zeci de soldați batjocoritori, care se înghesuiau să privească micuța lor paradă. Ista nu cunoștea destulă roknară ca să traducă insultele, dar Illvin știa fără îndoială. Mârâitul lui de zăvod continuă:

— Nu se pregătesc să strângă tabăra. Se pregătesc de asalt. Ne surprinde? Ha. Un lucru e sigur – habar nu au cât de slabi am devenit. Altfel s-ar pregăti să topăie...

Încerca oare să-și abată atenția de la pângărirea cadavrului fratelui său? Ea se rugă ca acel tertip să îl ajute. Încercă să își extindă percepțiile ciuntite în căutarea unui suflu divin, oriunde. Nimic. Joen și Sordso așezaseră capul lui Arhys în calea ei ca un simbol al propriului ei eșec, o lovitură de baros dată disperării ei. *Mă întreb dacă Arvol dy Lutez s-a simțit la fel de prădat ca și mine în momentele astea, atunci când a atins cu părul apa pentru a doua oară?*

Și totuși simbolul se întorcea sub picioarele dușmanilor ei, căci amintirea unei înfrângerii era de altfel și amintirea unui triumf. O prezență în absență. *Ciudat.*

Zeul poate fi absent, dar eu sunt încă prezentă. Poate

că asta e o însărcinare pentru materia densă, să facă ceea ce știe să facă mai bine materia: să persevereze. Așa că... inspiră adânc și continuă să meargă.

Ajunseră în fața celui mai mare cort verde. Una din părțile acestuia era rulată în sus, scoțând la iveală ceea ce părea a fi nimic altceva decât o sală de tron ambulantă. Pe pământ erau întinse scoarțe groase. În spate se întindea un podium pe care se sprijineau două scaune sculptate și decorate cu frunze de aur și o sumedenie de perne erau împrăștiate pe jos pentru șezuturile de rang mai mic. Verdele întunecat, pios al văduviei așezate și sumbre era peste tot, întrecând chiar și verdele marin al armatei jokoniene, iar Ista nu urî nicicând mai mult acea culoare.

Văduva Principesă Joen, înveșmântată în alte rochii, dar la fel de complicate, căzând în straturi țepene, decât cele pe care le purtase când – pe toți zeii, era tot pe vremea aceea, doar cu o zi înainte, atunci când se întâlniseră pe drum? – stătea în jilțul cel mic și mai jos din cele două. Doamnele ei de companie îngenuncheaseră pe pernuțele acelea, iar o femeie ștearsă, cu un chip de lună plină care ar fi putut fi o altă fiică de-a ei, se ghemuise la picioarele sale. Ista nu putea spune câte dintre ele erau vrăjitoare. Câte o duzină de ofițeri așteptau supărător, la ordin, de o parte și de alta. Ista se întrebă dacă toți cei unsprezece demoni ținuți în lesă, care supraviețuiseră, erau prezenți la această... demonstrație.

Doisprezece. Foix stătea țeapăn printre ofițerii jokonieni. Era lovit și tăiat pe față, dar spălat și îmbrăcat din nou în strai jokonian și cu tunică verde,

brodată cu pelicani albi în zbor. Avea o expresie confuză, zâmbetul îi era ciudat, forțat și nefiresc. Ista nici nu avea nevoie de vederea pierdută ca să fie sigură că un alt șarpe lucitor plutea dinspre femeia aflată pe postament înspre el, iar colții acestuia erau înfiți adânc în pânțele lui. Illvin trecu și el cu privirea peste Foix, iar dinții i se încleștară, dacă era cu puțință, și mai tare.

Posibilitățile de a-i ispiți cu cruzime erau nenumărate. Din fericire poate, timpul nu era la fel de nelimitat. Ofițerul cu părul de culoare oțelită îi făcu un semn Istei să înainteze în mijlocul covoarelor, în centrul aceluia cadru restrâns la puterii, pe dinaintea lui Joen. Illvin fu oprit cu un vârf de sabie, la câțiva pași înapoi, în spatele umărului drept al Istei, iar ei îi păru și mai rău că nu putea să-l vadă atât cât o vedea el. Se întrebă ce pecete finală de umilință i se pregătise.

Oh. Desigur. Fără umilire. Control. Umilirea de afară avusese scopul de a mulțumi trupele lui Sordso, înțepate de incursiunea lor nocturnă. Femeia de aici era mai practică.

Ista clipi, uitându-se la Joen pentru prima oară fără a fi clarvăzătoare, fără amenințarea uriașă și întunecată a demonului care o privea din pânțele ei ca o groapă adâncă și neagră precum smoala în care puteai să cazi pentru totdeauna. Fără demonul ei, era doar... o femeie îmbătrânită, micuță și acră. Una care nu putea să impună respect sau să ceară loialitate cu sila; una căreia îi puteai scăpa cu ușurință. Mică. Pe toți zeii, dar și ea era mică la stat, iar toate posibilitățile ei se strânseseră în lăuntrul ei: singura ei resursă, forța. O

voință încăpățânată fără un scop al minții.

Mama Istei umpluse pe vremuri căminul lor cu autoritatea ei, de la un capăt la altul. Soțul Provincarei domnise peste Baocia, însă în propriul lui castel chiar și el trăise la mila ei. După ce moștenise tronul tatălui său, fratele mai mare al Istei găsisese că era mai ușor să-și mute cetatea de scaun pentru a scăpa de o copilărie permanentă în casa mamei lui, decât să încerce să pretindă să conducă de acolo. Cu toate astea, chiar și în cele mai rele momente ale sale, bătrâna Provincară își cunoscuse limitele și nu își alesese un spațiu mai mare decât cel pe care îl putea domina.

Ista avea impresia că Joen încerca să domine Jokona cu autoritatea ei așa cum o femeie domina un cămin și prin aceleași tertipuri; și *nimeni* nu se putea întinde atât de departe. Într-o lume nelimitată de spațiu nesfârșit, cineva se putea mișca prin propria-i voință, însă la nevoie trebuia să părăsească locul în favoarea voinței celorlalți. Nici măcar zeii nu controlau totul. Oamenii își înrobeau trupurile unii altora, dar voința mută a sufletului era sacră și inviolabilă în fața zeilor, mai mult ca orice altceva. Joen își acapara sclavii dinăuntru înspre afară. Ceea ce le făcea Joen dușmanilor ei se putea numi război; ceea ce le făcea propriilor ei oameni era un sacrilegiu.

Prințul Sordso își ocupă tronul cel înalt, aruncându-se în scaun cu o obișnuință a trupului care nu fusese încă eradicată de noua lui disciplină demonică. Rânji, privind în jurul încăperii.

Privirea ucigătoare a mamei sale căzu asupra lui, iar el se ridică drept în scaun, atent.

Privirea Istei fu din nou atrasă de prințesa cu față rotundă de la picioarele lui Joen. Fata părea să aibă în jur de paisprezece ani, dar oprită din creștere pentru vârsta ei, cu degete butucănoase și scurte și ochi ciudați ca ai acelor copii născuți la o vârstă târzie, a căror naștere întrista, lipsiți de inteligență și care, de cele mai multe ori, nu trăiau prea mult. Era o prințesă care avea să nu părăsească căminul mamei sale pe calea căsătoriei, făcută într-o țară îndepărtată. Joen își lăsă mâna pe capul ei, dar nu ca să o mângâie, iar Ista se gândi: *Se folosește de fată ca de un spațiu depozitar al demonului. Sufletul propriei sale fiice e transformat într-un grajd pentru demon.*

Demonul pe care are de gând acum să mi-l transmită mie.

Joen rămase în picioare, înfruntând-o pe Ista. Într-o ibraneză cu accent pregnant, spuse:

— Bun venit la porțile mele, Ista dy Chalion. Sunt Mama Jokonei.

Mâna ei se desprinsese de capul fetei și se desfăcu în direcția ei, cu degetele rășchirate.

Zeul se dădu în vileag în ființa Istei.

Puterea celui de-al doilea vază izbucni din nou în mintea Istei ca un fulger orbitor, mai strălucitor ca speranța, revelând un peisaj înfiorător. Văzu totul dintr-o singură ochire: cei doisprezece demoni, liniile învârtite și trosninde ale puterii, sufletele în agonie, călătorul dens, întunecat, încolăcit al lui Joen. Cel de al treisprezecelea demon, învârtindu-se sălbatic prin văzduh înspre ea, trăgând după el inima sa malefică.

Ista deschise fălcile într-un rânjet sinistru și îl

înghiți pe loc.

— Bun-venit la porțile *mele*, Joen din Jokona, spuse Ista. Eu sunt Gura Iadului.

Capitolul 26

O undă de lumină străbătu cordonul de un violet întunecat întins între Joen și Ista, iar culoarea și strălucirea acestuia păru să se intensifice. Să fi avut Joen un prim impuls al șocului, cel de a-și întări legătura? Pentru o clipă de confuzie, Ista se întrebă care era femeia pescar și care era peștele. Apoi simți demonul crud zbătându-se, cuprins de panică, trecând clar în mâinile Bastardului, ascunse în ea.

Ai prins în cârlig un zeu, Joen. Acum ce te faci? Era ca și cum cambuza unui vapor aruncase un cârlig puternic pe un continent, vrând să îl tragă departe după sine.

— Poartă în ea zeul-demon! zbieră Joen. Omorâți-o acum!

Gata. Ajunge...

Și totuși, chiar în timp ce Joen striga, timpul păru să se întindă în percepțiile Istei ca mierea rece, căzând de pe o lingură într-o dimineață de iarnă. Nu se gândi că ar fi putut să se întindă la infinit.

De unde să încep? întrebă Ista Prezența din lăuntrul ei.

Începe din mijloc, răspunse El. *Restul va veni de la sine.*

Ea își desfăcu mâinile materiale, lăsându-și-le pe cele spirituale să curgă de-a lungul corzii violete. Să intre în trupul lui Joen prin acel canal. Să înfășoare acea materie întunecată și să o tragă înspre ea. Aceasta

veni împotrivindu-se, răbufnind și scuipând, împrăștiind șuvoaie de umbre violacee mușcătoare, ca o apă care se risipește. Îi arse mâinile imateriale ca vitriolul și icni de durerea aceea neașteptată, care părea să o lovească exact în miezul ființei ei, reverberând până pe margini, la fel cum șocul unei răni imense se împrăstie într-un corp. Creatura era foarte compactă și hidoasă. Și imensă. Și străveche, de veacuri, putrezită cu timpul.

E hidos.

Da, spuse zeul. Nu te abate. Sfârșește-i lupta lui Arhys.

Mâinile materiale ale Istei erau prea încete ca să se miște odată cu voința ei explozivă. Doar cu mâinile spiritului, pieptănă șuvițele desprinse din sufletul lui Joen, încurcate printre cele ale demonului. Cu toate astea, oricât de repede se mișca ea, Joen întinse tentacule de foc alb înghețat, cuprinzând demonul iarăși și trăgându-l înapoi. Demonul scoase țipete stridente.

Dă-i drumul, o îndemnă Ista. Lasă-l să plece și apleacă-te către îndatoriri mai demne. Chiar și acum, ai de ales.

Nu! îi replică mental Joen. E harul meu, marea mea șansă! Nimeni n-o să mi-l smulgă cu forța, iar tu mai puțin ca oricine! În netrebnicia ta nu ți-ai putut nici măcar ține fiul în viață! Al meu își va câștiga locul meritat; i l-am promis!

Ista se înfioră, însă Prezența o sprijini:

Dacă nu vrea să rămână, va trebui să vină și ea, grăi El. Continuă!

Încercările tale greșite de a impune ordinea nu fac decât să nască un dezastru și mai mare, îi spuse Ista lui Joen. Chinuiești și distrugi tocmai acele suflete care dorești să evolueze și să te iubească. Ai alte daruri mai adevărate, chiar și așa zădărnice cum au fost. Renunță, găsește-le pe acestea și continuă-ți viața.

Focul biciuitor era limpede un țiptăt de negare. Ista nu putu discerne în el nici cea mai slabă șoptă de acceptare.

Așadar...

Ista își apropie uriașul demon violet și negru de buze și îl îndesă înăuntru. Păru să se întindă și să se strâmbe în trecere, scrâșnetul lui sinistru preschimbându-se în durere în gura ei și în foc, atunci când îi trecu prin gâtleej. *Sunt multe suflete înlăuntru, își dădu ea seama. O sumedenie de bucăți din niște suflete vechi, digerate laolaltă și întinate. Sufletele morților și ale celor morți de veacuri. Ce-i de făcut pentru ele?*

Morții ne aparțin Nouă; alegerea lor trece dincolo de chemarea ta. Sufletele celor care încă sunt în viață, sfâșiate de timpuriu în vreme ce ei sunt încă prinși pe tărâmul aparențelor, pe acelea ți le încredințăm.

Și asta? întrebă Ista. Sufletul viu și incandescent al lui Joen, împletit cu al demonului, trecea prin ea acum. Își înfigea ghearele în ea și o ardea.

Trece din mâinile tale într-ale Mele.

Nu e același lucru cu osânda strigoilor. Într-adevăr, focul cel alb părea să urle, improșcând prin urechile Istei. Dar nu e nici tămăduirea paradisiacă.

Nu, glăsui El cu amărăciune. Asta înseamnă

împotrivire. Așa că va trece împreună cu demonul ei în locul destinat neființelor.

Ista avu viziunea unui gol straniu, lipsit de dimensiuni, imaginea aceea se scursese probabil din mintea Lui înspre a ei: un bazin învolburat de energie demonică, fără ființe, fără minți sau voințe sau cântec sau vorbire sau amintiri sau orice alt dar nobil – gheena Bastardului. Un rezervor al distrugerii în formă pură. Vărsând din acel bazin în lumea materială – curgere subțire controlată. Întorcându-se în el —un torent schimbător. Ținând în cumpănă viața lumii exact la jumătatea drumului dintre moartea încinsă, care e haos, și moartea rece, care e încremenire. Înțelese în cele din urmă de ce înlănțuirea demonilor lui Joen o iritase, la un alt nivel față de amenințarea directă asupra cetății Porifors. Era posibil ca un astfel de vârtej de haos să-și fi creat propria ruptură între cele două tărâmuri, una pe care până și zeii ar fi putut să fie grăbiți la culme să o repare la loc? Atâta preocupare divină într-un singur locșor...

O oarecare atenție umană M-ar mulțumi până peste poate, murmură Vocea. Nu-i confirmase, dar nici nu-i infirmase ori negase bănuiala, remarcă Ista. Adu-mi și restul confrăților rămași, dulce Ista, cât de iute poți. Fără îndoială că e nevoie să exersezi până să ți se dea mâna.

Prin urmare, prima mea încercare este de fapt... o duzină dintr-un foc? Durerea care o ardea în stomac îi dădea senzația că fusese nevoită să înghită plumb topit. Odată cu lucrul acela îngreșător, diform?

Ei bine, spuse afabilă Vocea, uite cum stau lucrurile:

*dacă rezisti încercării ăsteia, niciun alt demon rătăcit pe
tărâmul materiei nu o să mai prezinte o provocare
împovărătoare pentru tine de-acum înainte...*

Ista se gândi la o sumedenie de obiecții, începând
cu *Ce vrea să însemne, dacă?* dar își înfrână acel impuls.
Să se ia la harță cu acea Prezență nu avea decât să o
amețească de cap la nesfârșit și să îi dea Lui satisfacție.

N-ai să mă părăsești din nou? întrebă ea suspicioasă.

*Nu te-am părăsit nici înainte... nici tu pe Mine, după
cum am băgat de seamă. Perseverentă Ista.*

Își concentrează din nou vederea lăuntrică înspre
exterior. Încercarea de a vedea zeul cu acei ochi se
dovedise a fi la fel de zadarnică ca și cum ar fi încercat
să-și vadă propria ceafă. Joen avea gura căscată, i se
rostogoliseră ochii peste cap, trupul i se prăbușea.
Undeva sub coșul pieptului, Ista simți că prima
explozie de durere se diminua acum, căci zeul trăgea
demonul străvechi și pe stăpâna acestuia ce-și înfipsese
ghearele în el, înapoi pe tărâmul Său. În urma
demonului, dar alergând către ea și nu către Joen,
veneau smucindu-se și zbătându-se un mănunchi de
douăsprezece funii luminoase încâlcite, încolăcite, în
vreme ce demonii se zvârcoleau legați de acestea,
încercând să fugă de prezența temută a zeului lor.
Trupurile omenеști în care erau adăpostiți se puseseră
în mișcare sub biciurile turbate ale călăreților lor.

Câte unul pe rând sau toți deodată? Ista își întinse
măinile spiritului și trase de una din acele funii la
întâmplare, alunecând cu palmele ei ușoare de-a
lungul acesteia până la demonul din trupul uneia din
doamnele de companie ale lui Joen. Acesta era unul

bine cultivat, înglobând părți din trei sau patru suflete distincte, răsucite în interiorul său. Focul alb al sufletului gazdei aflate în viață era mai ușor de întrevăzut, iar ea îl pieptănă, trimițând bucăți imperfecte din el, înapoi în trupul femeii. Ista înghiți demonul. Spinarea femeii se arcui și începu să se prăbușească. Demonul trecu prin ea în mâinile zeului cu mai mare ușurință de această dată, aproape instantaneu.

Odgoanele astea. Le recunosc. L-am adus pe Arhys în siguranță la țarm noaptea trecută cu unul asemănător.

Ne-au fost furate Nouă cu mult timp în urmă. Demonul n-ar fi putut să le zămislească, înțelegi. Glasul era plin de mânie, deși numai reflexia cea mai slabă a sa răzbi până la Ista, altminteri ar fi strivit-o.

Ista se întinse după o altă funie, repetând gestul de smulgere și cernere. Era un bărbat, unul din ofițeri; gura acestuia se desfăcuse în încercarea de a țipa. *Nu reușesc să le cern cum trebuie. Nu-mi iese bine.*

Ești strălucită, o asigură Glasul.

Nu-mi iese perfect.

Așa se întâmplă cu toate lucrurile prinse în capcana timpului. Ești strălucită, în orice caz. Ce bine de Noi că suntem însetați mai degrabă după suflete mărețe decât după unele fără cusur, altfel ne-ar arde gâtlejul și am rămâne cu buza umflată în corectitudinea noastră perfectă. Continuă, așa cu imperfecțiuni, luminoasă Ista.

Urmă altul și apoi altul. Demonii curgeau înspre ea, prin ea, mai repede, însă era fără îndoială o treabă murdară. Următorul demon era a lui Sordso și era cea

mai complexă plămădire pe care o întâlnise Ista vreodată. Strat peste strat, sufletele și talentele altora erau întrepătrunse în focul sufletesc agonizant și contorsionat al tânărului. Era o țesătură ciudată de încântătoare. Ista avea impresia că putea discerne fărâme de soldați, cărturari, judecători, spadasi și asceți. Toate virtuțile binecunoscute ale Generalului de Aur, adunate și concentrate: modelul rafinat al bărbăției desăvârșite. Era înfiorător. Cum de putea o creatură plămădită din atâtea suflete să fie atât de rece și lipsită de suflet?

Nu era nici urmă de poet. Nici măcar o frântură.

Bucata asta de suflet de aici e diferită, își dădu ea seama, în timp ce unul din acele fragmente începuse să-i curgă printre degete.

Da, spuse zeul. Omul acela trăiește încă, pe tărâmul materiei.

Unde? Nu cumva...? Să încerc să...?

Da, dacă crezi că poți să înduri asta. O să fie neplăcut.

Ista înfășură peticul acela de întuneric și îl dosi în mintea ei. Zvâcnea acolo, fierbinte și dens. Undeva, dincolo de marginea vederii ei materiale, ofițerul jokonian cu pielea ca bronzul își ridică sabia, începând să o răsucescă în aer. O formă neagră în mișcare era Illvin, care începuse să se miște cu – ba nu, după – el. Ista nu luă în seamă acele lucruri și continuă cu cernutul. Gura lui Sordso se deschidea într-un urlet mut, dar nu al unui om care era depozitat. Putea fi mânia. Ar fi putut fi triumf. Ar fi putut să fie sminteală.

Apoi următoarea funie, apoi... cea de pe urmă.

Își ridică privirea, atât pe cea materială, cât și pe cea lăuntrică la Foix, cuprins de o paloare cadaverică, în livreaua lui verde, stând printre ofițerii jokonieni speriați. Umbra violacee din el nu mai avea forma ursului, ci îi era întinsă neuniform în tot trupul. Părea să se crispeze în fața ei, dar și să o privească cu fascinație.

Ea cântări acel ultim cordon într-o mână imaterială. Îl ridică în dreptul buzelor. Mușcă din el.

Foarte bine, spuse Glasul.

Oh. Ar fi trebuit să cer voie?

Tu ești portalul meu către tărâmul materiei. Ușierul numit al unui domn nu dă fuga la el de fiecare dată să-l întrebe dacă fiecare cerșetor, fie el în zdrențe sau în mătăsurii, ar trebui acceptat sau trimis la plimbare. Altminteri ar sta chiar el de strajă la porți. Ușierul trebuie să facă uz de propria-i judecată.

Judecata mea? Dădu drumul capătului funiei. Acesta se trase cu un plesnet înapoi la Foix, iar el era liber. Sau... ceea ce ajunsese Foix acum, era în libertate.

Chipul lui Foix tresări; își desfăcu buzele, le strânse. Apoi, după o clipă goală, și le întinse iarăși în acel zâmbet oribil, încordat de acceptare desăvârșită. Falsitate falsă; perfidie schimbată în aerul lui. *El nu e atât de complicat pe cât pare.*

Ista era prea puțin conștientă de țipetele și tumultul care izbucniseră în tot cortul. Vocile se stinseră și se îndepărtară, diminuându-se, chipurile erau din ce în ce mai obscure. Se îndreptă spre Glasul acela care o aducea într-o stare de transă.

Păru să fi ajuns la ușa propriei sale ființe și privi dincolo. Senzația copleșitoare de culoare și frumusețe, un desen și o complexitate de lucruri, muzică și cântece, toate de o infinită măiestrie, îi tulburară simțurile. Se gândi cât de confuză îi părea lumea unui nou născut, care nu știa nici să numească ceea ce vedea și nu avea nici măcar ideea numelor. Copilul începea, se gândi Ista, cu chipul și sânul mamei și de aici își lărgea universul – într-o viață întreagă nu putea ajunge la capătul tuturor lucrurilor.

Asta e o lume mai măreață și mai ciudată decât cea care a dat naștere sufletului meu, dar chiar și lumea materiei îmi depășea puterea de înțelegere. Cum aș putea să încep acum?

Ei bine, Ista, spuse Glasul. Rămâi sau pleci? Nu poți să zăbovești la nesfârșit în cadrul ușii mele ca o pisică, știi doar.

Nu am cuvinte pentru toate astea. Aș vrea să-mi văd chipul.

Dintr-o dată se pomeni într-o încăpere aerisită, ca o odaie de la Porifors. Se uită repede în jos și fu ușurată să descopere că i se dăduse nu numai un trup, vindecăt și lipsit de dureri, ci și haine – care aduceau mult cu cele pe care le purta, doar că erau curățate de toate petele și drese de rupturi. Se uită în sus și se cutremură.

De data asta, avea chipul și trupul lui Illvin. Era o versiune sănătoasă a lui, cu o constituție robustă, chiar dacă era tot înalt și zvelt. Veșmântul de curtean era brodat cu fireturi albe, cingătoarea din mătase, teaca sabiei și inelul cu pecete îi luceau. Părul, pieptănat pe

spate în împletituri roknare și coada lungă și groasă care-i cădea pe spate erau complet albe. Adâncimile infinite ale ochilor lui spulberau orice iluzie de omenesc, chiar dacă sticlirea lor întunecată îi aminteau de omul acela.

— Mi-ar fi plăcut, recunosc eu cu voce stinsă, să văd cum arată Illvin cu păr alb.

— Atunci va trebui să te întorci și să mai aștepti o vreme, răspunse Bastardul. Vocea nu era cu mult mai profundă și mai bogată în inflexiuni ca cea a originalului; ba chiar împrumutase cadențele lui nordice.

— Ai vrea să îți încerci șansele, bineînțeles; până când va albi el, ai să mai ai vreuna?

Trupul și chipul lui se preschimbă într-o sută de ipostaze ale lui Illvin la o sută de vârste posibile, drept sau încovoiat, slab sau gras, chel sau nu. Râsul de pe buzele lui rămase neschimbat, cu toate astea.

— Mi-aș dori... asta.

Nu era limpede nici măcar pentru Ista dacă gestul ei îl indică pe zeu sau pe om.

— Pot să intru?

Zâmbetul lui se îndulci.

— Alegerea îți aparține, Ista mea. Așa cum tu nu mă refuzi, n-am să te refuz nici Eu. Și totuși am să te aștept, dacă alegi drumul cel lung spre casă.

— Aș putea să mă pierd pe drum.

Își întoarse privirea. O mare de liniște îi umplu ființa. Nici urmă de durere, de groază, de regret. Imensa lor absență părea să lase loc pentru... ceva. Ceva nou, ceva la care nu mai visase până atunci. Dacă

prin asta trecuse Arhys, nici nu era de mirare că nu privise înapoi.

— Așadar, așa arată moartea mea. De ce oare m-am temut de ea?

— Vorbind acum ca un expert, nu mi-ai făcut impresia că te-ai temut prea mult de ceva, spuse el cu asprime.

Ea privi în urmă.

— Paradisul ar trebui să însemne ceva mai mult decât încetarea durerii, dar, oh, mie deja mi se pare de ajuns. Ar putea ca data viitoare să... doară?

El ridică din umeri.

— Odată ce te întorci pe tărâmul materiei, protecția pe care ți-o pot oferi eu e limitată, iar granițele ei, din păcate, nu exclud durerea. Moartea asta ți-o poți alege. Următoarea s-ar putea să nu mai fie la alegerea ta.

Surâse fără să vrea.

— Vrei să spui că m-aș putea regăsi la aceeași poartă în următorul sfert de oră?

El oftă.

— Chiar sper să nu. Ar trebui să dăscălesc un alt ușier. Chiar îmi creasem fantezii cu o roină pentru o vreme.

Ochii lui scânteiară.

— La fel face și mărețul meu Illvin. Mi s-a rugat pentru tine, la urma urmei. Gândește-te puțin la faima mea.

Ista se gândi la faima Lui.

— E îngrozitoare, remarcă ea.

El nu făcu decât să rânjească, acel rânjet binecunoscut, furat, care-i făcea inima să stea în loc,

dezvelindu-și dinții.

— Ce dăscălire? mai spuse ea, simțindu-se dintr-o dată arțăgoasă. Nu mi-ai explicat nimic niciodată.

— Să te dăscălesc pe tine, scumpă Ista, ar fi ca și cum aș încerca să învăț un șoim să-și urmărească prada. Ar fi posibil cu un mare efort, însă cineva s-ar alege cu o pasăre cu o mare durere de picioare și pusă pe harță, precum și cu o așteptare plictisitoare în vederea cinei. Cu o aripă amplă ca a ta, e întotdeauna mai simplu să mi te scutur de pe încheietura mâinii și să-ți dau drumul să zbori.

— Mare povară, mârâi Ista.

— Nu. Tu nu. Mai mult ca sigur, te dai peste cap și te plângi până la jumătatea drumului către fundul prăpastiei, dar până la urmă îți întinzi aripile și te redresezi.

— Nu întotdeauna, zise ea cu voce tot mai scăzută. Prima oară n-a fost așa.

El înclină din cap într-un gest de încuviințare argintie.

— Dar nu Eu ți-am fost șoimar la vremea aceea. Noi doi ne potrivim, să știi.

Ea își feri privirea, plimbându-și-o în jurul încăperii aceleia ciudate, perfecte, ireale. Era o anticameră, se gândi ea, o graniță dintre înăuntru și afară. Dar care era poarta fiecăreia dintre aceste două lumi?

— Sarcina mea. S-a încheiat?

— S-a încheiat și încă foarte bine, copilul meu adoptiv, credincios și molcom.

— Am ajuns prea târziu pentru orice. Pentru iertare. Pentru iubire. Pentru zeul meu. Chiar și pentru propria

mea viață.

Dar își plecă capul ușurată. Se simțea bine că se încheiase. Însemna că toate aveau un sfârșit.

— M-au omorât jokonienii, așa cum a poruncit Joen?

— Nu. Nu încă.

Zâmbind, pași către ea și îi ridică bărbia. Își plecă gura înspre a ei la fel de îndrăzneț cum o făcuse Illvin în după-amiaza aceea – cu o zi în urmă? — în turn. Doar că gura Lui nu avea gust de carne de cal, ci de miresme, iar în ochii Lui nu se citea nesiguranța.

Ochii lui, lumea întreagă, simțurile ei, începură să tremure.

Profunzimile infinite se transformară în niște ochi negri înroșiți de un plâns isteric. Mireasma se prefăcu în uscăciune, o carne sărată, apoi redeveni înmiresmată, apoi din nou carne. Liniștea dulce se preschimbă în zgomot și în țipete, iar apoi în tăcere, apoi iarăși în larmă. Senzația de plutire deveni o apăsare zdrobitoare, durere de cap, sete, care se îngemănară în schimb, ca o binecuvântare.

Am impresia că El își ridică piciorul de pe pistică și o împinge să ia singură o hotărâre. Nu avea nicio îndoială că încă mai putea ezita în jurul acelei cizme, în oricare din cele două direcții. Iar cât privește direcția pe care El și-o dorea, era limpede. Acel *Nu încă* tulburător îi arăta măcar că El nu o dirija înapoi într-un trup străpuns de săbii. *Bastardul mă manipulează în toată povestea asta, afurisitul!* Se simțea foarte bine, proferând injurii la adresa zeului ei. Era un zeu pe care ar fi putut oricând să îl afurisească, și cu cât ar fi fost

mai neobișnuite invectivele, mai dihai ar fi rânjit El. Foarte potrivit într-adevăr pentru credincioasa Ista.

Tremurul acela încetini, se opri la gura cuprinsă de uscăciune, la greutate și apăsare, la zgomot și durere. La niște ochi umani, îndrăgiți, înnebuniți, clipind des. Da.

Și în continuare, zeul meu trișează. Scosese acel castron cu smântână, înainte chiar să deschidă ușa și știuse foarte bine. Zâmbi și încercă să tragă aer în piept.

Illvin își retrase limba care-i sonda frenetic gura și șopti cu răsuflarea tăiată:

— Trăiește, o zeilor, respiră iar!

Apăsarea aceea zdrobitoare, descoperi Ista, erau brațele lui Illvin, înfășurate în jurul ei. Ea privi în sus printre ramurile copacilor, la cerul albastru și la chipul lui, aplecat asupra ei. Avea fața înroșită de căldură și crispată de groază, iar o dâră subțire de sânge improșcat în stropi i-o brăzda dintr-o parte în alta. Ea ridică o mână vlăguită și pipăi boabele roșiatice și fu ușurată să descopere că nu păreau să fie ale lui.

Șopti printre buzele uscate, învinețite:

— Ce s-a întâmplat?

— Asta mă rugam să poți să-mi spui domnia ta, spuse Foix cu o voce răgușită.

Ea privi în sus și-l zări deasupra lor. Era încă îmbrăcat cu livrea și zalele jokoniene și stătea într-o poziție convingător amenințătoare deasupra așa-zișilor lui prizonieri. Ea și Illvin erau așezați pe pământ, nu departe de corturile verzi ale comandanților. Foix era alb la față, dar se părea că nu împrejurimile jokoniene era cele care îl bulversau.

— Ați fost aduși în cort, continuă Foix pe un ton mai coborât. Aveați aspectul unor oameni... de rând. Neajutorați. Apoi, dintr-o dată zeul s-a arătat în flăcări în domnia ta, așa de sclipitor că am orbit pentru o clipă. Am auzit-o pe Joen strigând să fii ucisă.

Pe brațul ei, strânsoarea lui Illvin se crispă și mai tare.

— Când mi-am recăpătat vederea, continuă Foix, privind împrejur, prefăcându-se că îi veghează, toți demonii din cort păreau să se îngrămădească în domnia ta, ca un metal încins tras printr-o matriță. Te-am văzut înghițindu-i pe toți, la fel și sufletul lui Joen. S-a terminat într-o clipită.

— Mai puțin unul, murmură Ista.

— Eh. Ăă. Da, a urmat asta. Am simțit când m-ai eliberat din hățurile lui Joen. Aproape că am dispărut din cort cu viteza fulgerului, dar mi-am venit în simțiri tocmai la timp. Prințul Sordso și alți ofițeri își scoteau săbiile – pe toți zeii, scrâșnetul acela de fier părea să dureze la nesfârșit. Încheieturile degetelor lui Sordso erau albite.

— Am încercat să intervin între tine și ei, îi spuse Illvin cu glasul înecat de emoție.

Se frecă la nas și clipi.

— Da, spuse Foix. Cu mâinile goale. Te-am văzut făcând un salt – nu ar fi ajutat prea mult. În schimb Sordso se învârti și o hăcui pe Joen.

— Era moartă deja atunci, murmură Ista.

— Am văzut. Începea să cadă din picioare, însă furia lui a prins-o exact la... țănc. Sau ceva de genul ăsta. A lovit-o cu putere, s-a învârtit în loc și s-a prăvălit pe

spate de pe postament. Jumătate din vrăjitorii eliberați fugeau care încotro, dar jur că cealaltă jumătate avură aceeași idee ca și Sordso. Era una din femeile lui Joen care scosese cuțitul și se îndrepta spre corpul ei chiar în momentul în care se prăbușea. Nu sunt sigur dacă știa sau îi păsa că era moartă – vroia numai să-i cadă în mână. Toată lumea se înghesuia și țipa, pornindu-se în toate direcțiile. Așa că am sărit în fața domniei tale și a lui Illvin și am strigat „Înapoi, prizonieri!”, fluturându-mi sabia.

— Al naibii de convingător! mormăi Illvin. Mai că era să sar pe tine. Numai că aveam mâinile ocupate.

— Ai căzut, Roina. Te-ai... făcut pur și simplu pământie la față, ai încetat să mai respiri și te-ai făcut grămadă. Am crezut că muriseși, căci sufletul dumitale pierise din fața ochilor mei, ca un felinar stins. Illvin a încercat să te ridice din nou – n-am îndrăznit să îl ajut – l-am lăsat să te târască afară, prefăcându-mă că stau de pază lângă el. Cei mai mulți dintre jokonieni au crezut și ei că ai murit, cred. Ucisă de propria vrajă, un soi de magie a morții ca un fel de poveste a lui Fonsa și Generalul de Aur, care se repeta iar. Așa că ăă... mai stai nemișcată câteva minute, așa, până ne gândim ce facem mai departe.

Nu era o propunere prea grea de urmat. Să urmeze orice alt fel de indicații în momentul acela i-ar fi venit greu. Illvin se uita pierdut la ea, arătând ca un bărbat ale cărui săruturi tocmai îi sculaseră iubita din morți și care acum era prea speriat să se miște de teamă să nu împrăstie miracole neașteptate în toate părțile. Ista zâmbi amețită de încurcătura savuroasă în care se afla.

— Demonii s-au dus cu toții, îl înștiință ea, cu un glas vag, ca prin vis, în caz că încă se mai îndoiau. Era ceea ce trebuie să fac și am făcut-o. Dar Bastardul m-a lăsat să vin înapoi.

În locul în care se afla atunci, îi trecu ei prin minte – stând pe pământul tare, în mijlocul unei tabere vrăjmașe, înconjurată de câteva sute de jokonieni cât se poate de vii și de agitați. *Ce simț abject al umorului!* Timpul ei fusese un interludiu nesfârșit, dar pentru toți ceilalți, își dădu ea seama, doar câteva minute trecuseră din momentul sfârșitului sângeros al lui Joen. Însă oricât de lipsiți de înaltul lor stăpân erau, nu toți ofițerii inamici aveau să rămână confuzi prea multă vreme. Era greu să îi mai fie teamă acum, în dulcea binecuvântare pe care continua să o simtă, dar reuși să aibă o străfulgerare de prudență blândă.

— Cred că trebuie să plecăm acum. Chiar acum.

— Poți să mergi? întrebă Illvin nesigur.

— Tu poți? întrebă și ea curioasă să afle.

Să se târască, acum, se gândi că ar fi trebuit să se târască în starea lui actuală, curios de slăbită. Ar fi trebuit să fie în pat, se pronunță ea. Al ei, de preferat.

— Nu, murmură Foix. Trebuie să o târâm iar. Sau să o purtăm în brațe. Poți să mai continui să te prefaci că ești moartă încă puțin, Roina?

— Oh, da, îl încredința ea și se cufundă înapoi recunoscătoare în strânsoarea brațelor lui Illvin.

Illvin refuză categoric să o târască, pe motiv că i-ar fi zdrelit și mai rău picioarele care îi sângerau deja, iar să o care în brațe se dovedi a fi dincolo de puterile lui. Avu loc o ceartă scurtă, la care Ista, ca un cadavru ce

era, refuză să ia parte, ceartă care se sfârși când Foix îl ajută pe Illvin să se ridice pe picioarele debile, cu ea răsturnată cu josul în sus pe umărul lui, cu mâinile și brațele bălăngănindu-i-se într-un mod care aducea destul de bine cu un leș. Îi aduse aminte de călătoria ei în șaua lui Fulgușor. Încercă să nu zâmbească la amintirea aceea, pe motiv că ar fi fost o lipsă de caracter din partea ei. Veșmântul ei alb era împrôșcat uniform cu sânge, o continuare, bănuie ea, a aceluiași jet de sânge care trecuse peste fața lui Illvin. Putu să bănuiască sursa și se cutremură.

Se îndepărtară cu pași împleticiți.

— Fă la stânga, îl dirijă Illvin. Nu te opri.

Mai mulți soldați jokonieni fugiră înspre ei; Foix își îndreptă vârful sabiei înspre cortul comandanților și strigă, ~ Grăbiți-vă! E nevoie de voi! ~ Soldații se grăbiră înspre locul pe care așa-zisul lor comandant îi direcționează.

Illvin murmură printre dinți:

— Foix, oi fi vorbind tu fluent roknara de baltă, dar te rog să lași propozițiile mai lungi de o silabă în seama mea. Livreaa aia nu poate să țină loc de orice.

— Bucuros, îi răspunse Foix abia auzit. Ia-o direct pe acolo. Aproape că am ajuns la cai.

— Chiar îți închipui că or să ne lase să ne ducem și să furăm cai? îl întreabă Illvin.

Respirația lui hârâită sună mai dubios decât faptul că se încontra cu Foix. Ista pândi în jos printre ochii întredeschiși să observe gărzile care hoinăreau la umbra copacilor. Câțiva oameni stăteau și se zgâiau la zarva din jurul corturilor verzi.

— Da.

Foix se bătu peste livreaua verde.

— Sunt un ofițer jokonian.

— Te bazezi pe mai mult de atât, remarcă Ista, cu un ton aproape la fel de detașat ca al lui Illvin.

— Da, de ce ești atât de sigur că n-or să ne oprească și n-or să ne ia la întrebări? Întrebă Illvin, cu un ton de neliniște strecurat în glas în timp ce câteva capete se întoarseră să îi urmărească.

— Tu ai oprit-o și ai luat-o la întrebări pe Prințesa Umerue?

— Nu, nu la început. Dar ce are a face asta?

Ista îngăimă de la șoldul lui Illvin:

— Am zis bine ce-am zis mai devreme. Mai există un vrăjitor rămas în tabără. Este de partea noastră, în orice caz. Mi s-a părut o idee bună. Zeul nu a avut nimic împotriva.

Illvin se încordă, întorcându-se să se holbeze, bănuitor, la Foix.

— Au mai rămas doi, spuse Foix. Sau un vrăjitor și o vrăjitoare. Dacă asta e încadrarea potrivită pentru Domnia Ta, Roina. Nu sunt sigur.

— Nici eu. Ei, am să-l întreb pe dy Cabon, îi răspunse ea afabil.

— Corect, spuse Foix. Să nu vă apucați să faceți ceva prea aiurea, totuși. Aș prefera să nu încerc nimic care să bată la ochi, căci are și îndrumarea pe piste false limitele ei.

— Adevărat, murmură Illvin.

Mai făcură câțiva pași.

— Ei bine, spuse Foix, oprindu-se înaintea cailor,

aveți vreo preferință, maestre?

— Orice cu șa și căpăstru.

Fu ales un cal pentru ei. La capătul șirului de cai, un armăsar de talie mare, hidos, de culoarea castanei, își ridică deodată capul și necheză bucuros. Începu să-și legene crupa dintr-o parte într-alta, stânjenindu-i pe ceilalți cai legați nu prea aproape de el. Cu urechile ciulite, aproape că începu să danseze în timp ce se apropiau de el, dând din cap, sforăind.

— Pe ochii Bastardului, Roina, poți să-l faci pe monstrul ăsta să se potolească? bălmăji Foix. Au început oamenii să se uite la noi.

— Eu?

— Pe dumneata te vrea.

— Lăsați-mă jos, atunci.

Ilvin așa făcu, lăsând-o să-i alunece din brațe în picioare, privind-o în ochi cu o figură cercetătoare care o făcu să se simtă, pentru o clipă, la fel de bine ca și cum i-ar fi dat un sărut, apoi o ținu să nu cadă, întinzându-i brațul. Fu nespus de bucuroasă pentru brațul întins.

Se apropie de animalul posedat, care-și plecă capul din nou și își culcă botul pe corsajul ei însângerat într-un chip ce aducea a supunere, dragoste sau demență. Ea își trecu privirea pe deasupra lui, fascinată. Încă mai purta zăbala aceea curbată. O duzină de tăieturi îi creștau trupul, dar începeau deja să se vindece cu o viteză nefirească.

— Da, da, îi murmură ea mângâietor. Stai liniștit. Unde s-a dus el tu nu poți să mergi. Ai făcut tot ce-ai putut. E bine, acum.

Încercă să se scuture din starea aceea de moleșeală și reverie, spunându-i lui Illvin:

— Cred că mai bine încalec eu pe ăsta. Dacă nu vrei să vină după noi, scâncind să-i sară inima din piept.

Se ridică pe vârfuri și aruncă o privire de-a lungul spinării ascuțite a animalului.

— Găsiți-mi o șa totuși, mai spuse ea.

Foix șterpeli o șa dintr-o grămadă așezată ceva mai departe de animale, iar Illvin îi strânse chingile în timp ce Foix alege alți doi cai.

— Cum îl cheamă? îl întrebă ea pe Illvin în timp ce el își făcea mâinile căuș ca să o ridice în șa.

Părea a fi o distanță foarte lungă de la pământ, tipică pentru caii lui. Își așează poalele stângaci în șaua aceea militară și îl lăasă pe Illvin să îi așeze cu mâinile lui calde, picioarele în scări.

Illvin își drese glasul.

— N-aș vrea să spun. Este, ăă... vulgar. N-a fost niciodată calul unei doamne. De fapt nu a fost niciodată calul cuiva sănătos la cap.

— Oh? Tu l-ai călărit doar.

Bătu animalul ușor cu palma pe gâtul sinuos; calul întoarse capul și îi adulmecă picioarele goale.

— Ei bine atunci, dacă e să fie calul unei doamne de acum înainte, probabil că ar trebui să poarte alt nume. Demon i se potrivește.

Illvin ridică din sprâncene la ea și peste buzele lui încordate flutură un mic rânjet.

— Drăguț.

Se întoarse să-și ia în primire propriul cal, ezitând un pic ca să-și adune forțele înainte să se arunce în șa.

Se așează cu un geamăt care-i trădă osteneala. Printr-o înțelegere tacită, porniră împreună peste câmpul care mărginea dumbrava, la pas egal. Undeva în dumbravă, luase foc ceva; Ista auzi plesnetul mocnit al focului și oameni strigând după apă. Cât amar de haos, atât natural cât și supranatural, se dezlănțuise asupra jokonienilor prin moartea lui Joen?

Nu se uită în urmă.

— La stânga, îi spuse Illvin lui Foix.

— Nu vrem să ocolim dincolo de câmpul lor vizual, peste movila aia care se ridică la nord?

— În cele din urmă, da. E o viroagă aici care o să ne ascundă mai curând. Mergi încet, totuși, e posibil să fie patrulată. În orice caz, aici mi-aș trimite eu oamenii.

Simulacrul acela ținu. Zgomotul strident al taberei rămase în urma lor, iar ținutul de țară începu să îmbibe văzduhul de o altă după-amiază, una liniștită, somnoroasă, exagerat de călduroasă, una care nu se abandonase războiului, vrăjitoriei, zeilor și nebuniei.

— Cu cea mai apropiată ocazie, îi spuse Ista lui Illvin, trebuie să îl aduci pe Goram la mine.

— Orice dorești, Roina.

Illvin privi peste pământul pe care îl străbăteau, întorcându-se în șa.

— Să încercăm să dăm un ocol înapoi pe la Porifors? întrebă Foix, urmărindu-i privirea căzută peste vârfurile copacilor de lângă mormanul de stânci din depărtare. O buclă de fum murdar se mai ridica încă de undeva din ea.

— Cred că aş putea să reuşesc să vă aduc înăuntru la lăsarea întunericului.

— Nu. Dacă ne asigurăm că valea e liberă, am de gând să răzbat până la marchizul de Oby.

— Nu știu dacă roina poate să meargă călare atâta, spus Foix, imaginându-și-o nu numai pe Ista, ci pe amândoi căzând din șei în orice clipă. Sau crezi că ai să-l întâlnești pe drum?

— N-o să fie pe drum. Dacă este acolo unde mă aștept eu să fie, avem cel puțin zece mile de străbătut. Iar dacă el n-o să fie acolo, iscoadele lui au să fie în curând.

Coborâra în vâlceaua aceea, unde descoperiră aproape imediat patrula jokoniană, așa cum prezisese Illvin. Între turnura neașteptată a drumului lor, veșmântul de ofițer al lui Foix și îndemânarea lui vrăjitoarească menită să întunece mințile, harnașamentelor lor jokoniene și roknara curtenească spumoasă și arogantă a lui Illvin, lăsară în curând detașamentele de pază, în urma lor, făcând plecăriuni și ciondănindu-se. Illvin le răspunse nefericiților soldați cu semnul împătrit cvadrian, lipindu-și degetul gros de limbă în chip de scuză tăcută adresată celui deal cincilea zeu, de îndată ce dispărură din nou din raza vizuală al jokonienilor. Își înghiontiră caii la pas mai iute.

Illvin mergea înaintea lor, căutând orice adăpost pe care-l puteau oferi acele locuri, cursuri mărunte de apă, crânguri și pădurici, cotind înspre nord și est. Făcuseră mai bine de patru sau cinci mile înainte să se oprească ca să bea apă și să-și adape și caii. Cu toate că multe dâre de fum întunecau încă văzduhul albastru din spatele lor, cetatea Porifors se pierduse în zare

după niște creste joase, domoale.

— Îți mai poți hrăni ursul? îl întreabă Ista pe Foix după ce acesta conțeni să își afunde capul în râu.

El se ridică pe vine și se încruntă.

— Nu chiar așa cum o făceam înainte. Joen ne-a făcut ceva. Sper că n-a fost ceva mârșav.

— Părerea mea e, spuse Ista cu băgase de seamă, că ați fost uniți într-un tot unitar în urma ultimelor întâmplări, mai repede decât ați fi făcut-o voi singuri. Fără ca niciunul din voi să devină dominant sau înrobit, ați fuzionat. Pentru că, am impresia, demonul nu ți-a furat sufletul și nici tu nu i-ai exploatat puterea. Ați conviețuit liber.

Foix păru încurcat.

— Întotdeauna mi-a plăcut să dau de mâncare la animale...

— Să te separ acum de el depășește puterile mele – sau nevoia ta actuală. Ai dobândit un statut teologic ciudat, dar am impresia că nu e și unic. Uneori m-am întrebat de unde vin vrăjitorii templieri. Acum știu. Bănuiesc că misiunea sfintei din Rauma era să cântărească cine ar fi putut duce o astfel de putere fără să cedeze. O să fie nevoie să te pregătești în cadrul ordinului Bastardului, probabil. Sunt convinsă că ordinul tău te va putea elibera, dacă o voi cere eu.

Foix se crispă la față:

— Eu, un acolit al Bastardului? Nu cred că tatăl meu o să fie prea încântat. Sau mama. Mi-o și închipui, dând explicații prietenelor ei. Au!

Rânji fără să vrea.

— Abia aștept să văd ce față o să facă *Ferda*, totuși...

Îi aruncă o otheadă vicleană.

— Și dumneata o să iei lecții la fel, Roina?

Ea zâmbi:

— O să îmi iau preceptori, Foix. O femeie de rangul meu poate să ceară preceptori, care să mă asiste atunci când o să am nevoie. Cred că o să am nevoie cât de curând, iar lor n-o să le fie prea moale.

Amintirea lui Ferda și speranța de a afla vești de la fratele lui, învinse dorința lui Foix de a o menaja pe Ista și fu chiar el acela care strânse animalele și își îndemnă tovarășii să purceadă din nou la drum.

— Împăturește-ți livreaua aia și îndeas-o într-o desagă, îl sfătui Illvin, așezându-se în șa. Cu voia Bastardului, următoarele iscoade care or să ne iasă în cale ar putea fi foarte bine cele ale lui dy Oby. Vrăjitor templier în devenire sau ce-oi fi tu, o săgeată de arbaletă nu ți-ar prinde prea bine la sănătate.

— Ah. Da, spuse Foix și se zori să facă întocmai.

Illvin trase cu ochiul la armăsarul lui murg, care o ducea pe Ista cu o gingășie desăvârșită, de-ar fi putut ține o ceașcă cu apă în mână fără să o verse, și clătină din cap uluit, de parcă din toate minunile la care asistase în ultima vreme, asta era cea mai inexplicabilă.

— Poți să rezisti? o întrebă el. Nu mai e mult.

— După ce-am parcurs mila *aceea*, să mai merg câteva nu înseamnă nimic, îl asigură ea. Mă temusem că zeul mă părăsise, dar se pare că doar se ascunsese înăuntru.

Și m-a lăsat să-L duc în spate. Era doar una din glumițele Bastardului, hotărât lucru, faptul că i se arătase înainte de asta în chip de bărbat mătahălos.

Știuse oare? Până și ea, care dăduse ochii cu trei dintre ei, nu putea bănui limitele preștiinței zeilor.

— Erai neagră din cap până-n picioare, spuse Foix. Acum înțeleg. Vrajitorii jokonieni nu te-ar fi adus după ei în prezența lui Joen arătând ca un soi de vas cuprins de flăcări sfinte. Dar când te-ai aprins...

Foix tăcu. Ista se gândi că nu era un om care să-și găsească greu cuvintele; dar începu să înțeleagă de ce spusese Lordul dy Cazaril că numai poezia putea să pătrundă înțelesul lumii divine. Într-un târziu, Foix reuși să spună:

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Mă bucur că am văzut. Dar dacă ar fi să nu mai am parte niciodată de asta, ar fi bine.

— Eu n-am putut să văd, spuse Illvin pe un ton încărcat de regrete. Dar am văzut când au început să se întâmple acele lucruri, destul de bine.

— Mă bucur că ai fost acolo, spuse Ista.

— N-am făcut mare lucru, oftă el.

— Ai fost de față. Asta înseamnă imens de mult pentru mine. Și apoi a fost sărutul acela. Nu a fost un lucru chiar atât de neînsemnat.

El roși.

— Scuzele mele, Roina. Eram înnebunit. Mă gândisem să te aduc înapoi din morți, așa cum mi se pare că ai făcut și tu pentru mine odată.

— Illvin?

— Da, Roina?

— Chiar m-ai adus înapoi.

— Oh.

Continuă să meargă lângă ea în tăcere un răstimp.

Dar pe față i se furișă un zâmbet, pe care nu și-l putu reține.

Într-un târziu, privi în sus și se ridică în scări, adunându-și puteri noi nebănuite.

— Hah, șopti el.

Ista îi urmări privirea. Îi luă o vreme până să discearnă fumul alb ușor al unor focuri cumiți, ce semnalau o tabără ascunsă pe cursul de apă ce se deschidea la picioarele lor. Și nu erau puține focuri. Își continuă drumul de-a lungul crestei care înconjură o cotitură ușoară și atunci avură o priveliște și mai bună asupra taberei. Sute de oameni și cai, mai mult de câteva sute – nu le putea estima numărul, pe jumătate ascunși cum erau.

— Oby, spuse Illvin cu satisfacție. A ajuns taman la țanc. Dar le mulțumesc zeilor că nu a fost mai rapid.

— Bun, răsuflă ușurată Ista. Treaba mea s-a terminat.

— Într-adevăr, iar noi îți suntem recunoscători că ai făcut o treabă pe cinste, fără de care am fi fost cu toții morți într-un fel oribil și nefiresc până acum. Eu, pe de altă parte, încă mai am o mie cinci sute de jokonieni ordinari de îndepărtat din împrejurimile cetății Porifors. Nu știu dacă Oby avea de gând să aștepte zorile, dar dacă atacăm mai repede...

Ochii îi scânteiară într-un fel binecunoscut, când aruncând ochiri agere, socotind oamenii din vale, când privind în gol; Ista se abținu să îl întrerupă.

O patrulă se apropie la galop de ei.

— Ser dy Arbanos! strigă cu surprindere căpetenia grupului, făcând semne înnebunate către Illvin. Pe toți

zeii, ești în viață!

Călăreții se grupară în jurul lor în chip de escortă plină de zel și îi însoțiră cu iuțeală în acea parte a taberei, în care se vedeau corturi la umbră, acolo unde comandanții lor își instalaseră fără îndoială cartierul general.

O voce răsună dintre copaci și o siluetă cunoscută tâșni din umbra verde.

— Foix! Foix! Slavă Fiicei! alergă Ferda către ei; Foix se aruncă din șa ca să-și îmbrățișeze fratele nerăbdător.

— Ce-i cu oamenii ăștia? o chestionă Illvin pe căpetenia din slujba lui dy Oby, făcând semn cu capul înspre un grup de călăreți necunoscuți în negru și verde.

Călăreții se traseră la o parte, dând la iveală o adunătură de oameni apropiindu-se pe jos, unii alergând, unii mergând mai încet și cu decență, toți strigând-o pe nume pe Ista.

Ista rămase cu privirea fixă, sfâșiată între bucurie și spaimă.

— Să mă cruțe Bastardul, e fratele meu dy Baocia, spuse ea uluită. Și dy Ferrej și Lady dy Hueltar și Preoteasa Tovia cu tot alaiul.

Capitolul 27

Lordul dy Baocia și Ser dy Ferrej veniră în fruntea grupului care dădu năvală peste Ista. Armăsarul roșcat își lăsa urechile pe spate, necheză și pocni din dinți și amândoi bărbații se traseră înapoi cu câțiva pași.

— Pe toți zcii, Ista, țipă dy Baocia, abătându-și atenția pentru o clipă, ce *cal*! Cine a fost nebunul care te-a urcat pe o fiară ca asta?

Ista îl bătu ușurel cu palma pe Demon pe gât.

— Mi se potrivește foarte bine. Îi aparține Lordului Illvin, într-un fel, dar bănuiesc că va deveni un cal de dar definitiv.

— Din partea ambilor lui stăpâni, pare-se, murmură Illvin.

Aruncă o privire peste tabără.

— Roina – Ista – dragostea mea, trebuie mai întâi să-i fac o dare de seamă Marchizului dy Oby.

Pe chipul lui se citi hotărârea.

— Fiica lui e în continuare închisă în Castelul Porifors, dacă zidurile rezistă încă așa cum mă rog să reziste.

Împreună cu Liss și dy Cabon, se gândi Ista și își uni și ea rugăciunile cu ale lui. Avea sentimentul că zidurile erau încă în picioare, dar singura ei certitudine era doar aceea că Goram trăia; și nu ar fi fost prima oară când s-ar fi înșelat.

— Cu veștile pe care le aducem, continuă Illvin, mă aștept ca trupele lui să pornească în mai puțin de un

ceas. Mi se strânge inima când mă gândesc ce zvonuri i-au ajuns la urechi până acum cu privire la soarta fratelui meu. Sunt multe de făcut.

— Zeii să te-nsoțească. Din toate poverile pe care le ai pe cap, eu sunt cea mai ușoară acum. Oamenii ăștia or să mă cocoloșească și-au să-mi abată gândurile, dacă îi cunosc bine.

Îi mai spuse pe un ton sever:

— Să ai grijă și de tine. Să nu mă faci să vin iar după tine.

Un rânjel îi trecu ca un spectru peste buze.

— M-ai urma până în iadul Bastardului, vrăjitoare scumpă?

— Fără să șovăi, acum că știu drumul.

El se aplecă în șa, îi luă mâna și i-o ridică la buze. Îl apucă la rândul ei de mână, ducându-i-o la buze și îl mușcă ușor de încheieturile degetelor pe ascuns, făcându-l să-i sticlească ochii. Cu îndărătnicie, își dădură drumul unul altuia.

— Foix, îl chemă Illvin, vino cu mine. Este nevoie urgentă de mărturia ta.

Dy Baocia se întoarse plin de solitudine către Foix:

— Ție trebuie să îți mulțumesc, tinere, pentru salvarea surorii mele?

— Nu, Provincare, spuse Foix, adresându-i un salut politic. Ea a fost cea care m-a salvat pe mine.

Dy Baocia și dy Ferrej se holbară la el oarecum prostiți. Ista deveni conștientă de tabloul bizar pe care probabil îl înfățișau: Foix, livid de osteneală, purtând echipament jokonian, Illvin cu ochii adânciți în orbite, duhnind și arătând ca o sperietoare de ciori în cel mai

elegant costum de doliu curtesesc; iar ea într-o rochie de sărbătoare boțită, împrăscată cu sânge închegat, cu picioarele goale, învinețită și zgâriată, cu părul răvășit, completând impresia de demență generală.

— Ai grijă de roina, îi spuse Foix lui Ferda, după aia vino la cortul lui Oby. Avem povești ciudate și importante de povestit.

Îl plesni ușor pe fratele lui pe umăr cu mâna și se întoarse ca să-l urmeze pe Illvin.

Văzându-se neamenințat pentru o clipă de straniul fugar al Istei, Ferda se apropie de gâtul lui Demon să o ajute să descalece. Ista era năucă de oboseală, dar se ținu cu hotărâre dreaptă.

— Ai grijă să fie îngrijit cum se cuvine calul ăsta teribil. L-a purtat pe Lord Arhys cu credință astă-noapte. Fratele tău a mers și el în acea mare ieșire de sub asediu și a îndurat prizonieratul și un abuz dureros. Are nevoie de odihnă, dacă ai să poți să-l convingi să o facă în toată nebunia asta. Suntem cu toții în picioare din zorii zilei de ieri, am fost hăituiți, asediați... și altele mai rele. Lord Illvin a pierdut foarte mult sânge azi-noapte. Ai grijă să i se dea de băut și de mâncare imediat, măcar atât.

După ce făcu o pauză, mai spuse:

— Iar dacă încearcă să plece călare în starea în care se află, te rog pune-l la pământ și urcă-te pe el. Deși cred că are destulă minte și el.

De îndată ce calul fu dus din preajma lor de un soldat al lui Oby, dy Ferrej sări dintr-o dată asupra Istei, smulgând-o practic din mâinile lui Ferda.

— Roina! Am fost îngrijorați de moarte pentru

siguranța dumitale!

Și nu fără temei, adevărul era.

— Ei bine, sunt dincolo de orice pericol acum.

Îl liniști, bătându-l ușor cu palma pe mâna care i se încheștase de braț.

Lady dy Hueltar veni și ea țopăind, braț la braț cu Preoteasa Tovia.

— Ista, Ista, drăguțo!

Dy Baocia se uita încordat după Illvin.

— Acum că v-ați găsit cu toții, cred că aș face bine să mă prezint la Oby și eu.

Se sili să afișeze un zâmbet confuz către Ista.

— Da, da, așa.

— Ți-ai adus și trupele tale, frate? întrebă Ista.

— Da, cinci sute călare, tot ce-am putut să adun în grabă atunci când oamenii ăștia au dat năvală la mine, fluturând misiva ta îngrijorătoare.

— Atunci, neapărat prezintă-te la sfatul lui Oby. Gărzile tale ar putea avea șansa să-și câștige banii cu care îi plătești. Chalionul îi e dator Castelului Porifors... cu multe, dar mai ales cu eliberarea și asta cât mai repede cu putință.

— Ah.

Îi luă pe Ferda și pe dy Ferrej și dădu fuga după ceilalți bărbați, pe jumătate curios, pe jumătate, bănuind Ista, nerăbdător să scape de anturajul acela inoportun.

Chestiunea explicațiilor propriilor tribulații în fața lor, fără să pară o nebună care bătea câmpii, descoperi ea, putea fi amânată – posibil pe termen nelimitat – întrebându-le pe ele cum călătoriseră. O simplă întrebare ca de pildă aceea „Cum de-ați ajuns aici atât

de curând?” provocă un răspuns care dură până ajunseră la corturile lui Baocia și mai bine de atât. Cei cinci sute de călăreți, descoperi Ista, fuseseră urmați de ceea ce arăta ca o sută și mai bine de servitori, lachei și slujnice, din alaiul celor douăsprezece doamne de la curțile din Valenda și Taryoon ce o însoțiseră pe lady dy Hueltar în misiunea ei personală, de a o aduce pe Ista acasă.

Mai mult sau mai puțin însărcinat cu schimbul acestora, dy Ferrej era pe pedepsit bună dreptate, hotărî Ista. Că-i luase doar o săptămână să le aducă până aici cu cățel cu purcel de la așa distanță, în loc de o lună, era aproape un miracol în sine, iar respectul pe care i-l purta ea, niciodată scăzut, mai crescuse încă puțin.

Ista le tăie excesul de zel cerând apă pentru spălat, mâncare și un loc de dormit, în aceeași ordine; Preoteasa Tovia, întotdeauna mai practică decât cele mai multe din însoțitoarele Istei, cu ochii la petele de sânge de pe veșmântul ei, o susținu. Bătrâna doftoreasă reuși să se descotorosească de toată lumea, mai puțin de două femei, propriul ei ajutor de acolit și Lady dy Hueltar, din cortul în care o îndrumă pe Ista pentru îmbăiat și tratament. Ista fu nevoită să recunoască, era plăcut și liniștitor să aibă acele mâini familiare în jurul ei, care să-i oblojească rănila cu unguente și bandaje. Și acul curbat de cusut al Toviei era foarte fin și ascuțit, iar mâinile ei umblau cu iuțeală în fața sarcinii de care se fereau toți, aceea de a drege pielea, acolo unde era nevoie.

— Ce păcatele mele sunt vânățiile astea? întrebă

Preoteasa Tovia.

Ista își lungi gâtul să-și vadă dosul coapsei, acolo unde arăta tămađuitoarea. Cinci pete vineții se întindeau în jurul locului aceluia. Ea își răsfrânse buzele într-un surăs și se răsuci ca să își întindă propriile degete printre ele.

— Pe toți zeii, Ista, strigă Lady dy Hueltar oripilată, cine a îndrăznit să umble cu tine în felul ăsta?

— Astea sunt de... ieri. Când m-a salvat Lord Illvin de trupele roknare de pe drum. Ce degete lungi și minunate are! Mă întreb dacă nu cumva cântă la vreun instrument muzical. Va trebui să aflu.

— Lord Illvin e individul acela înalt care a venit cu tine? întrebă suspicioasă Lady dy Hueltar. Trebuie să-ți spun, nu mi-a plăcut deloc modul acela direct în care ți-a sărutat mâna.

— Nu? Ei, era grăbit. O să-l fac să mai repete, până își îmbunătățește tehnica.

Lady dy Hueltar păru ofensată, însă preoteasa Tovia, cel puțin, pufni ușor.

Ista fu așezată într-un cort sub supravegherea unui rând de doamne, dar se sculă imediat ca să tragă cu ochiul afară, în ciuda cămășii de noapte cu care era îmbrăcată, la auzul unui ropot de copite răsunând în timp ce părăseau tabăra. Era o oră târzie de amiază; într-o zi lungă de vară ca aceea, cavaleria lui Oby avea să descindă asupra cetății Porifors, având câteva ore de lumină rămasă la dispoziție pentru lucrarea ce o aveau de înfăptuit. Momentul acela, se gândi Ista, era cum nu se putea mai nimerit. Confuzia maximă, tulburarea și disperarea trebuiau să se fi răspândit în rândul forțelor

jokoniene de la negrele evenimente de la prânz, iar șansele la care nădăjduia deocamdată conducerea lor pricepută – mai ales din obișnuințele de ascultare oarbă, apăsătoare, impusă cu forța de Joen – erau slabe.

Se lăsă înduplecată de cei care o iubeau să treacă la culcare. Cu toate că Ista pe care credeau ei că o iubesc, bănuia ea, era una imaginară, o femeie care existase numai în mințile lor, parte din ea o efigie, parte un rezultat al obișnuinței.

Gândul acela nu o descurajă cu totul, acum că știa pe cineva care o iubea pe Ista aceea adevărată. Adormi cu gândul la el.

Ista se trezi din niște vise urâte care nu erau, după cum bănuia ea, în întregime ale ei, după vocile de femei care se întâlneau.

— Lady Ista dorește să doarmă, după tot chinul îndurat, spunea Lady dy Hueltar cu hotărâre. N-am să permit să fie deranjată în continuare.

— Nu, răspunse Liss pe un ton încurcat, roina o să vrea să afle vorbă de la Porifors. Am pornit dinainte de a se crăpa de ziuă să-i aducem vești, pe cât de repede am putut.

Ista se ridică somnoroasă din așternuturi.

— Liss, strigă ea. Aici sunt!

După câte se părea, dormise toată noaptea aceea scurtă de vară; era de ajuns.

— Acuma uite ce-ai făcut! spuse Lady dy Hueltar cu necaz.

— Ce?

Nedumerirea lui Liss era sinceră; ea nu avea anii de

instructaj ai Istei în descifrarea modului de exprimare aluziv al doamnei sale de companie, ajunsă de acum la o vârstă respectabilă. Ista traduse cu pricepere indignarea ei prin *N-aveam de gând să plec la drum astăzi, iar acum va trebui să o fac, fir-ai a naibii, fato!*

Ista descoperi că nu putea să sară din patul ei de campanie. Reuși în schimb să se ridice de-a binelea în picioare înainte ca tenda cortului ei să se dea la o parte și să lase înăuntru o lumină plină, aurie, și rânjetul lui Liss. Ista o îmbrățișă; fata o îmbrățișă și ea. Rânjetul și prezența lui Liss erau de ajuns pentru veștile pe care le aștepta. *Porifors e salvat. Nu mai fuseseră morți devastatoare peste noapte.* Restul amănuștelor putea să le afle pe îndelete, în orice ordine, așa cum îi parveneau.

— Stai jos, spuse Ista fără să-i dea drumul la mâini fetei. Spune-mi totul.

— Lady Ista trebuie să fie îmbrăcată înainte să primească audiențe, spuse Lady dy Hueltar neînduplecată.

— Excelentă idee, spuse Ista. Chiar te rog să te duci să îmi găsești ceva de îmbrăcat. O rochie de călărie.

— Oh, Ista. N-ai să pleci călare nicăieri *astăzi*, după tot ce-ai pățimit! Trebuie să te odihnești.

— De fapt, interveni Liss, marchizul dy Oby a trimis niște ofițeri să se îngrijească pentru ca tabăra să fie strânsă și mutată la Porifors, cât mai repede posibil. Ferda așteaptă cu câțiva din oamenii fratelui dumatile, să te escorteze pe drum, Roina, de îndată ce ești pregătită. Doar dacă nu preferi să mergi într-o căruță cu bagajele și servitorii.

— Cu siguranță că o să vrea să meargă în căruță cu noi, spuse Lady dy Hueltar.

— Tentant, minți Ista, dar nu. O să merg pe calul meu.

Lady dy Hueltar pufni mânănită și se retrase.

Ista continuă să-i vorbească nerăbdătoare lui Liss:

— Ai să râzi de noul meu cal. Mi-a încăput în mână ca pradă de război, cred, deși aş putea să îl conving pe Illvin să mi-l ofere în dar la curte, ceea ce o să-l amuze. E armăsarul roșu, cel năbădăios a lui Illvin.

— Acela posedat de stihia aia rătăcită?

— Da, a făcut o pasiune subită pentru mine și se înjosește în cele mai îngrozitoare feluri, cu totul și cu totul ciudate pentru un cal. Ai să-l găsești schimbat aproape total, că de nu, dă-mi de știre mie și am să bag spaima zeului lui în el din nou. Dar spune mai departe, dragă Liss.

— Ei bine, castelul și cetatea sunt în siguranță, iar jokonienii puși pe goană sau luați prizonieri – cei mai mulți dintre ei au fugit către miazănoapte, dar ar mai putea fi încă unii rătăciți, pitiți prin împrejurimi.

— Sau poate chiar rătăciți, spuse Ista pe un ton sec. N-ar fi pentru prima dată.

Liss chicoti.

— L-am capturat pe Principele Sordso și întreaga lui suită, lucru care l-a încântat pe Lord Illvin și pe Marchizul dy Lutez până peste margini. Se spune că prințul și-a pierdut mințile. E-adevărat că l-ați vrăjit ca să puneți mâna pe văduva principesă?

— Nu, spuse Ista. Tot ce am făcut a fost să îndepărtiez vraja care îl împiedica să facă chiar el lucrul

ăsta. Cred că a fost un impuls sălbatic din partea lui, pe care l-a regretat curând. Joen murise înainte ca sabia lui să apuce să o lovească; Bastardul i-a luat sufletul. Mă întreb dacă Sordso ar fi fost mângâiat sau plin de regrete să afle lucrul ăsta? Ar trebui să-i spun în orice caz. Continuă. Ce s-a întâmplat cu Cattilara și cu zdravănul nostru preot?

— Ei bine, am privit cu toții de pe ziduri cum v-au luat jokonienii. Apoi s-a făcut liniște pentru o vreme, după care am auzit un vuiet groaznic la corturile acelea mari și verzi, dar nu puteam pricepe ce se întâmpla. Lady Cattilara ne-a luat prin surprindere pe toți. După ce dumneata și lord Illvin ați fost luați ostatici, sau așa am crezut cu toții, s-a ridicat din pat. Le-a pus pe doamnele ei să apere zidurile, de vreme ce aproape toți bărbații erau prea bolnavi să se țină pe picioare până în clipa aceea – se pare că au un concurs de tras cu arcul aici, iar vrăjitorii jokonieni nu le distruseseră arcurile cu care se întrec în competiția aceea. Unele doamne s-au dovedit destul de pricepute în trasul la țintă. Nu aveau puterea să străpungă zalele, dar am văzut-o pe însăși Lady Catti trimitând o săgeată în ochiul unei căpetenii jokoniene. Învățatul dy Cabon a stat cu ea – se jura că Porifors nu o să cadă atâta timp cât ea era castelană. Eu, am aruncat cu pietre – dacă arunci una de pe un turn destul de înalt, lovește destul de tare atunci când aterizează pe țintă, chiar dacă nu arunci cu putere.

Ne-am dat seama că jokonienii ne cercetau doar, dar i-am mușcat până au început să sângereze, cu toate astea. Cred că n-am fi putut să rezistăm la un asalt

hotărât, dar i-am descurajat să încerce să escaladeze zidurile din prima – iar apoi era prea târziu, căci forțele marchizului de Oby i-au lovit și i-au măturat de acolo. Lady Catti era chiar minunată când i-a deschis porțile tatălui ei. Am crezut că o să se prăbușească și o să izbucnească în plâns când a luat-o în brațe, căci el plângea, dar în schimb ea a fost neclintită.

— Ce se aude de Goram?

— Ne-a ajutat să apărăm zidurile. Era epuizat și avea febră în dimineața asta, motiv pentru care lordul Illvin nu l-a trimis la dumneata, asta mi-a spus să-ți spun. Din moment ce mergi și dumneata la Porifors în dimineața asta, nu avea rost să îl pună pe Goram să bată cale întoarsă preț de zece mile, ca să te întâlnească aproape în același timp.

— Foarte bine s-a gândit. Da. Am să pornesc de îndată.

Privi în jur; Lady dy Hueltar se năpustea înapoi în cort, conducând o slujnică ce ducea un braț încărcat de haine.

— Ah, bun.

Mulțumirea îi dispăru când văzu rochia pe care i-o scutura slujnica; una cu voaluri fine de mătase, potrivită pentru a se arăta la curte, în culori verzi ca fierea, tipice văduvelor.

— Asta nu-i rochie de călărie.

— Bineînțeles că nu, dragă Ista, spuse Lady dy Hueltar. E ca să o porți la micul dejun pe care ai să îl iei cu noi toți.

— Am să înghit o ceașcă de ceai și o îmbucătură de pâine, dacă lucrul ăsta e așa de greu în tabăra asta și

am să încalec îndată.

— Oh, nu, făcu Lady dy Hueltar, corectând-o pe un ton sincer. Masa e aproape gata. Așteptăm cu toții nerăbdători să sărbătorim revenirea ta printre noi, așa cum se cuvine.

Festinelul avea să dureze două ore, estimă Ista, poate trei.

— N-o să se simtă lipsa dacă e o gură mai puțin la masă. Voi trebuie să mâncați înainte să ridicați tabăra; nu o să fie irosită mâncarea.

— Ei, hai, Lady Ista, fii rezonabilă.

Ista coborî tonul.

— Eu plec. Dacă n-ai să-mi aduci hainele pe care ți le-am cerut, am să o trimit pe Liss prin tabără să mai ceară. Și dacă n-o să primesc nimic, o să plec în cămașă de noapte. Sau dezbrăcată, dacă trebuie.

— Aș face eu schimb de haine cu dumneata, Roina, se oferi Liss de îndată, uluită de imaginea aceea din urmă.

— Știu că ai face asta, Liss, o bătu Ista împăciuitoare pe umăr.

Lady Hueltar sări cât colo jignită, sau poate pentru a se apăra.

— Lady Ista, n-ar trebui să fii atât de impulsivă!

Coborî tonul, devenind secretoasă.

— Doar nu vrei să creadă lumea că ai dat iar în patima *vechilor probleme*, la urma urmei.

Ista fu tentată, pentru o clipă primejdioasă, să verifice cu câtă putere magică o înzestrase Bastardul. Dar ținta era prea mărunță și nedemnă, jalnică în felul ei. Sicofantă înnăscută, Lady dy Hueltar își croise traiul

în modul cel mai comod posibil, în ultimele două decenii, în calitate de companioană a Provincarei, bucurându-se de o indispensabilitate închipuită și de statutul pe care i-l acordase augusta ei patroană. Era limpede că își dorea ca existența aceea plăcută să nu ia sfârșit; și era posibil, cu condiția ca Ista să ia locul mamei sale și modul ei de viață. Exact ca înainte, într-adevăr.

Ista se întoarse către slujnică.

— Fetițo – adu-mi niște haine de călărie. Albe, dacă poți să găsești, sau orice altă culoare, dar în orice caz, nu verzi.

Fata rămase cu gura căscată de panică; se uită când la Ista, când la Lady Hueltar, prinsă între două autorități în conflict. Ista miji ochii.

— Dar *de ce* oare trebuie să mai mergi la Porifors? întrebă Lady dy Hueltar.

Fața ei, brăzdată de riduri, se schimonosi, aproape să izbucnească în lacrimi.

— Având trupele fratelui tău care să ne escorteze, am putea în definitiv să pornim către Valenda chiar de aici!

Trebuia să se gândească bine în ceea ce o privea pe Lady dy Hueltar, hotărât lucru, căci într-adevăr, în anii îndelungați petrecuți în serviciul mamei sale, dobândise un respect însemnat. Dar în clipa aceea, Ista vroia să încalece și să plece. Își descleștă dinții și spuse cu blândețe:

— Din pricina funeraliilor, dragă Doamnă dy Hueltar. Or să îngroape morții astăzi la Porifors. Este datoria mea solemnă să particip. O să doresc să îmi

aduci o ținută corespunzătoare, când o să ajungeți și voi.

— *Oh, pentru funeralii*, spuse Lady dy Hueltar iluminată și ușurată. Funeraliile, oh, desigur.

O însoțise pe Provincară la o sumedenie de astfel de ceremonii. *Părea* să fi fost singura lor distracție în ultimii ani, presupuse Ista la rece, deși nu se putea gândi la un alt gen de distracții pentru ele. Însă Lady dy Hueltar înțelegea funeraliile.

Pe astea n-o să le poată înțelege. Dar nu conta. Pentru momentul acela, cel puțin, rolul ei obișnuit îi părea confirmat și sigur. Bătrâna doamnă se însenină într-o clipită.

De fapt se înduplecă chiar să se ducă și să caute un costum de călărie pentru Ista, în timp ce Liss plecă să îl înșeueze pe Demon, iar Ista înghițea la repezeală niște ceai cu pâine. Culoarea costumului cafeniu pal chiar dădea bine în spatele armăsarului castaniu, se gândi Ista, așezându-se într-un final în șa. Călătoria urma măcar să-i mai dezmorească trupul înțepenit. Avea o durere de cap persistentă, dar știa care era cauza; iar leacul se găsea la Porifors. Ferda făcu un semn trupei sale baociene, iar Liss i se alătură Istei. Purceseră la drum prin văzduhul strălucitor al dimineții.

Un schimb de oameni din slujba lui dy Oby căra dărâmăturile de la porțile cetății Porifors în timp ce alaiul Istei intră pe porți. Ista îi privi muncind, încuviințând mulțumită. Reconstrucția avea să fie un proiect de mai lungă durată, dar cu atâtea ajutoare, cel puțin curățirea locului avea să fie mai degrabă dusă la

îndeplinire.

Curtea de la intrare era deja măturată. Florile ologite din cele două sau trei ghivece rămase intacte pe perete chiar păreau să-și ridice capetele iar; Ista era recunoscătoare în sinea ei, în toată zăpăceala și larma aceea, cineva păstrase puțină apă și pentru ele și se întrebă mâna cui o fi fost. Caisului și migdalului, deși pe jumătate dezgoliți, nu le mai cădea frunza. Nădăjdui că aveau să își revină.

Putem face mai mult decât să tragem nădejde, își dădu ea seama și se gândi la plantele acelea. Trăiți. Prin voia Bastardului, vă poruncesc. Dacă gândul acela le dăduse copacilor o vigoare aparte, nu se vedea; avu încredere totuși că rezultatele finale nu aveau să se dovedească o ciudățenie.

Istei îi tresăltă inima văzându-l pe Lord Illvin grăbind pasul prin coloana cu arcade. Era spălat din cap până în picioare, cu părul împletit din nou, curat îmbrăcat ca ofițer al fortăreței Porifors; părea chiar să fi furat și câteva ore de somn. Mai scundul și rotofeiul dy Baocia pășea alături de el, gâfâind să țină pasul. De partea cealaltă a lui du Baocia, Învățatul dy Cabon tropăia și el, făcându-i nerăbdător din mână. Spre ușurarea ei, Goram, cu o înfățișare ostenită, venea imediat în urma lor.

Cu mare băgare de seamă, Goram apucă de căpăstru calul, aruncând o căutătură bănuitoare la vederea noii supușenii a animalului. Ista alunecă din șa în brațele ridicate ale lui Illvin, strângându-l și ea tainic până ajunse să pună piciorul pe pământ.

— Salutare, Ista, spuse dy Baocia. Te simți, ăă, bine

acum?

Avea o expresie uluită, așa cum ar fi avut orice căpetenie care dăduse o raită în interiorul zidurilor Castelului Porifors în acea dimineață. Zâmbetul pe care i-l arăta nu era nici pe departe la fel de ambiguu ca cele cu care era obișnuită Ista; de fapt, avea impresia că toată atenția lui era concentrată asupra ei. Se simțea tare ciudat.

— Mulțumesc, frate, sunt bine; un pic obosită, dar cu siguranță mai puțin ostenită decât cei mai mulți de aici.

Îi aruncă o privire lui dy Cabon.

— Cum o mai duc suferinzii?

— N-a mai murit nimeni de ieri de la prânz, slavă celor cinci zei!

Își făcu semnul încincit, cu o recunoștință sinceră.

— Câțiva dintre ei chiar s-au pus pe picioare, deși cred că restul or să aibă o convalescență îndelungată, ca după orice boală stranie. Cei mai mulți au fost transportați jos în oraș și dați în grija celor de la templu sau a rudelor lor.

— Mă bucur să aud asta.

— Foix și Lord Illvin ne-au povestit faptele și miracolele ce le-ai înfăptuit ieri în corturile jokonienilor, grație Bastardului. E adevărat că ai murit?

— Nu... sunt sigură.

— Eu sunt, murmură Illvin.

Mâna lui nu vruse să-i mai dea drumul mâinii ei; se țineau strâns.

— Am avut o viziune foarte stranie pe care promit să ți-o relatez într-un moment mai puțin presant,

Cărturare.

În orice caz, avea să-i împărtășească unele fragmente din acea viziune.

— Cu toată groaza pe care aş fi simţit-o, mi-aş fi dorit şi eu să fiu martor la scena aceea, Roina! M-aş fi socotit şi eu binecuvântat mai presus ca oricine din ordinul meu.

— Oh? Ei bine, aşteaptă o clipă, atunci. Mai am o însărcinare care mă apasă. Liss, te rog ia-mi calul. Goram, vino încoace.

Cu o figură încurcată şi vlăguită, Goram se supuse, tândăbind către ea şi făcându-i o mică plecăciune intimidat, din cap.

— Roina.

Îşi frământa mâinile neliniştit şi îi aruncă o privire rugătoare stăpânului său. Illvin îşi miji ochii îngrijorat şi o fulgeră din ochi pe Ista.

Ista se uită încă o dată lung la găurile din sufletul lui Goram, îşi puse mâna pe fruntea lui şi îi turnă un şuvoi neaşteptat de foc incandescent în acele spaţii negre. Focul împrăscă cu sălbăticie noile îngrădiri, apoi se sedimentă încetişor, ca şi cum ar fi căutat nivelul potrivit. Ea răsuflă uşurată, simţind că apăsarea neplăcută din cap îi pierise.

Goram căzu cu bufnet şi cu picioarele încrucişate pe bolovanii de pe jos, cu gura căscată. Îşi îngropă faţa în mâini. După o clipă, începură să-i tremure umerii.

— Oh, spuse el cu o voce îndepărtată.

Începu să plângă – în urma şocului, presupuse Ista, dar şi a altor reacţii mai complicate. Visele ei din noaptea trecută îi revelaseră nişte indicii.

— Lord Illvin, frate, dați-mi voie să vi-l prezint pe Căpitanul Goram dy Hixar, fostul comandant al cavaleriei Rigăi Orico, din serviciul Lordului Dondo dy Jironal. Aflat mai de curând în serviciul, chiar dacă involuntar, lui Sordso din Jokona, un maestru de scrimă și de călărie. Într-un fel.

Goram ridică privirea din plânsul lui zguduit, cu fața împietrită. Împietrită, dar nu moartă: trăsăturile lui păreau să se contureze ferm odată cu mintea refăcută din interior.

— I-ai înapoiat amintirile și judecata? Dar, Ista, e minunat! strigă Illvin. Acum își poate regăsi familia și căminul în sfârșit!

— Ceea ce este el, rămâne de văzut, murmură Ista. Dar sufletul îi aparține acum pe de-a întregul.

Ochii cenușii oțeliți ai lui Goram îi întâlniră pe ai ei, și pentru o clipă, îi susținură privirea. Erau plini de uimire și un tumult de alte emoții; ea se gândi că una din ele nu avea cum să nu fie durere. Clătină din cap grav înspre el, înțelegându-i toată starea. El îi răspunse cu un clătinat smucit din cap.

— Cărturare, continuă ea, ai vrut să fii martor și iată ți s-a îndeplinit dorința. Te rog, ajută-l pe Căpitanul dy Hixar să meargă înapoi în odăile sale. Are nevoie de tihnă, pentru că până o să-și pună ordine în gânduri și în amintiri, mintea lui rămâne destul de neliniștită. Adu-i alinare spirituală... dar să nu fie într-un moment neprielnic, ci numai atunci când va fi pregătit.

— Așa am să fac, Roina, spuse dy Cabon, făcându-și cu vioiciune semnul încincit. Am să fiu onorat.

Îl ajută pe Goram – dy Hixar – să se ridice în

picioare și îl conduse de acolo, prin pasajul acoperit cu arcade. Illvin se uită pierdut în urma lor, apoi își întoarse ochii întunecați și îngândurați la ea.

Baocia o întrebă cu voce pierită:

— Ista, ce s-a întâmplat adineauri?

— Principesa Joen, prin demonul ei, avea obiceiul de a prăda bucăți folositoare din sufletele altor oameni pentru vrăjitorii ei. Printre mulți alții, și de la prizonierii de război. Prințul Sordso era marea ei creație și era plin de asemenea fragmente. Când demonul lui Sordso a trecut prin mine ieri, zeul mi-a dat harul de a recunoaște și de a reține partea căpitanului dy Hixar, întrețesută printre celelalte suflete și de a i-o înapoia aici. Este o parte din sarcina pe care Bastardul a lăsat-o în seama mea, să vânez demonii răzlețiți prin lume, să îi culeg din cârca gazdelor lor și să îi trimit din nou în Iadul Lui.

— Sarcina asta... a luat acum sfârșit, da? întrebă el încrezător.

Sau, mai curând îngrijorat. Privi în jur la rămășițele castelului Porifors.

— Ieri s-a întâmplat, așa-i?

— Nu, mă aștept ca asta să fie doar începutul. În ultimii trei ani, Joen a dezlănțuit o puzderie de stihii. Acestea s-au risipit în toate cele cinci Principate și prin regate, cu toate că cea mai mare parte a lor rămâne concentrată probabil tot în Jokona. Femeia care avea chemarea asta înaintea mea a fost ucisă în Rauma. Nu este deloc o... însărcinare ușoară la care trebuie să te înhami când înveți să o faci. Asta dacă l-am înțeles eu bine pe zeu – căci are o plăcere nebună să fie ambiguu

și să vorbească în cimilituri – cred că a vrut un succesor care să fie mai bine păzit în ceea ce promite să devină, ah, o perioadă dificilă din punct de vedere teologic.

Lui Illvin îi sclipiră ochii, ascultând vorbele ei. Murmură:

— Acum înțeleg eu mai multe.

— Mi-a spus că nu dorește să mai dăscălească un alt ușier, adăugă Ista, și că s-a gândit multă vreme la o roină. Astea au fost întocmai vorbele Lui.

Făcu o pauză ca să scoată în evidență această ultimă frază.

— Eu sunt chemată. Vin. *Iar voi puteți fie să dați o mână de ajutor, fie să mă împiedicați, fie să vă feriți din calea mea.* Am de gând să îmi alcătuiesc un soi de curte itinerantă, micuță și adaptabilă; îndatoririle mele către zeu vor continua probabil să fie istovitoare. Secretarul meu – de îndată ce voi numi unul – și al tău, vor trebui să se ocupe în scurt timp să îmi trimită renta ce mi se cuvine, căci mă îndoiesc că îndatoririle mele mă vor aduce înapoi la Valenda.

Dy Baocia rumegă spusele ei pentru o clipă, apoi își drese vocea și spuse precaut:

— Oamenii mei ridică tabăra lângă izvorul din partea de răsărit a castelului; vrei să te odihnești acolo, Ista, sau te întorci în odăile tale de aici?

Ista își ridică privirea la Illvin:

— Asta o să hotărască castelana de la Porifors. Dar până va avea fortăreața răgaz să își revină, n-am să o împovărez cu tot alaiul meu numeros. Am să mă odihnesc în tabăra ta pentru o vreme.

Illvin înclină scurt din cap, în semn de apreciere

pentru delicatețea ei, iar toate lucrurile nespuse se citiră în gestul acela: *până ce morții vor fi îngropați*.

Fratele ei se oferă să o conducă până la corturile lui, de vreme ce se îndrepta și el tot într-acolo, iar Illvin îi făcu o plecăciune formală de bun rămas pentru scurt timp.

— Îndatoririle mele de azi nu suferă amânare, îi șopti Illvin, dar mai târziu, va trebui să discutăm chestiunea unei gărzi potrivite care să te însoțească cu acea curte itinerantă a dumitale.

— Prea bine, îi răspunse ea. Și alte numiri, de asemenea.

— Și chemări.

— Și acelea.

Pejar și cei doi tovarăși ai lui din ordinul Fiicei fură îngropați în afara zidurilor cetății Porifors în după amiaza aceea. Ista și toată suita ei au însoțit cortegiul, învățatul dy Cabon i se înfățișase Istei abătut, ceva mai devreme, să-i spună că în timpul ofierii serviciilor religioase – și nu erau altele mai bune ca ale sale, după părerea Istei – nu avusese animale sacre care să arate acceptul zeilor; cele aparținând propriului templu al cetății Porifors erau suprasolicitate și se spunea că erau înnebunite de cererile din timpul acelei zile.

— Învățate, îl muștră ea cu blândețe. Nici nu avem nevoie de animale. Sunt eu aici.

— Ah, făcu el, legănându-se. Oh. De vreme ce ai fost făcută sfântă iar – bineînțeles.

Ea îngenunche, acum, în lumina soarelui lângă fiecare siluetă înfășurată în giulgiu, își puse mâna pe

fruntea fiecăruia și se rugă să primească semnele. În ritualurile de la templele cele mari, cum era cel din Cardegoss, fiecare ordin aducea în chip de ofrandă câte un animal sacru, potrivit la culoare și sex zeului sau zeiței pe care îi reprezenta, animal dat în grija unui rânduș-acolit care să știe să umble cu acesta. Animalele erau trimise pe rând la catafalc, iar după comportamentul lor, preoții interpretau în fața rudelor îndoliate care zeu luase sufletul celui mort, și prin urmare, înspre care zeu trebuiau îndreptate rugăciunile – și, deloc întâmplător, pe altarul cărui ordin trebuiau aduse ofrandele materiale. Ritualul aceia aducea consolare celor vii, sprijin pentru Templu, și uneori, anumite surprize.

Se întrebese adesea ce simt animalele antrenate pentru această îndatorire. Se liniști când își dădu seama că nu trebuie să treacă prin experiențe halucinante: ci doar o siguranță mută. Pejar și primul dintre tovarășii lui fură luați de fiica Primăverii, pe care o slujiseră cu atâta credincioșie, simți Ista de prima dată, și așa transmise și ea mesajul. Ultimul bărbat, descoperi ea, era altminteri.

— Ciudat, le spuse ea lui Ferda și Foix. Părintele Iernii l-a luat pe Laonin. Mă întreb dacă a fost de dragul curajului cu care l-a însoțit pe Arhys în ultima lui călătorie – sau dacă are vreun copil pe undeva? Nu era însurat, nu-i așa?

— Ăă, nu, spuse Ferda.

Se uită la odăjdiile albe ale lui dy Cabon și înghiți simțindu-se stânjenit pentru devotul cel mort.

Ista se ridică de la marginea mormântului.

— Atunci te însărcinez să afli și să vezi dacă acel copil, în caz că trăiește, este bine îngrijit. Am să îi scriu de asemenea și Sfântului General dy Yarrin. O să primească o pungă cu bani din partea mea, cu care să poată fi crescut și să ceară un loc printre ai mei atunci când va fi mare, dacă va dori.

— Da, Roina, spuse Ferda.

Își șterse apoi ochii pe ascuns cu dosul mâinii.

Ista dădu din cap mulțumită. Ca un soldat conștiincios ce era, nu putea să dea greș în acea însărcinare, era convinsă.

Locul rezervat celor morți, în dumbrava umbroasă, avea o priveliște plăcută către râu; se mai săpau multe alte morminte, iar alți oameni îndurerați, prieteni și rude ale celor uciși, priviseră ritualul adunării lor. Ce zvonuri circulau în privința ei în Porifors, nu prea știa, dar într-o oră, asupra lui dy Cabon se abătuseră o mulțime de petiționari umili, ce implorau milă morții lor, din partea sfintei de viță domnească.

Drept urmare, Ista își petrecu ziua până la căderea serii, condusă de Liss și dy Cabon de la mormânt la mormânt, raportând soarta sufletelor celor morți. Erau mult prea mulți, dar sarcina aceea nu era la fel de interminabilă ca dezastrul pe care vrăjitorii lui Joen l-ar fi abătut peste acel Chalion, de n-ar fi fost opriți prin sacrificiul celor de la Porifors. Ista nu refuză pe nimeni din cei care îi cerură ajutorul, căci era limpede, nici ei nu o refuzaseră pe ea. Fiecare persoană îndoliată părea să aibă o poveste de spus despre mortul său; nu că ar fi așteptat altceva din partea ei decât să asculte, își dădu ea seama într-un sfârșit. Să participe. *Roina, uite-l pe*

omul acesta; fă-l să trăiască în mintea domniei tale așa cum trăiește în ale noastre; căci pe tărâmul aparențelor, el supraviețuiește acum doar în amintirea noastră. Îi ascultă până simți că o dor urechile și inima.

Întorcându-se la corturile fratelui său, după căderea nopții, căzu doborâtă pe patul de campanie, și ea tot ca un mort. Pe măsură ce se lăsa noaptea, își repeta iar și iar numele, figurile, frânturile din viața acelor oameni. Cum de putea mintea zeilor cuprinde toate poveștile astea pe de-a întregul? *Căci Ei își amintesc perfect de noi.*

Într-un sfârșit, epuizată, se întoarse pe o parte și adormi.

Capitolul 28

Funeraliile lui Arhys avură loc a doua zi, la micuțul templu din orașul Porifors, de parcă tocmai murise un nobil de la hotar, ca oricare altul, într-o luptă obișnuită. Provincarul din Caribastos venise și el cu trupele sale, prea târziu să ridice armele, dar la timp ca să poarte pe umeri racla închisă ermetic, împreună cu dy Oby, dy Baocia, Illvin, Foix și unul din ofițerii cei mai bătrâni ai lui Arhys. Era cea mai demnă escortă pe care o putea avea.

Animalul sacru de acum, simbol al Părintelui Iernii, era un ogar cenușiu bătrân, cu părul periat până căpătase un luciu argintiu, special pentru acea ocazie; s-a așezat îndată lângă catafalc, atunci când acolitul îl aduse și nu mai putu fi mișcat din locul lui de pază după aceea. Illvin, care vorbea fără cusur de obicei, era acum palid și gătit. Nu reuși decât să zică *A fost un om cu suflet mare*, cu o voce împietrită, apoi păși înapoi lângă Ista. Era limpede că orice altă rugămintă de a ține o cuvântare l-ar fi făcut să izbucnească în plâns. Ca să îl cruțe, dy Oby și dy Caribastos luară ei inițiativa de a adresa orațiile cuvenite celor adunați, enumerând faptele de vitejie cunoscute ale răposatului cu care se înrudeau sau care le era vasal.

Lady Cattilara era și ea palidă și tăcută. Nu vorbea prea mult cu Illvin și nici el cu ea, limitându-se la schimburile de cuvinte necesare, referitoare la lucruri practice. O relație de prietenie, propriu-zisă, nu mai

putea să fie niciodată între ei; dar sângele pe care și-l amestecaseră atunci în vârful turnului, gândi Ista, le adusese destul respect reciproc care să reziste în timp. Cu fălcile încleștate, Cattilara chiar reuși să-i adreseze o înclinare politicoasă din cap Istei. Pentru fiecare din ei trei, ritualul de doliu era un rămas bun de prisos, mai mult o povară socială de îndurat, decât un prilej de despărțire.

După îngropăciune și masa de pomenire, bărbații cu poziție militară îl traseră pe Illvin deoparte, în conclav. Lady Cattilara împachetă pe sponci câteva lucruri, își lăasă doamnele să se descurce cu restul și plecă călare sub escorta unuia din frații ei, cu destinația Oby. Nu avea să ajungă mai devreme de căderea nopții; dar Ista, amintindu-și de spaima ei la Zangre după moartea lui Ias, înțelese foarte bine dorința Cattilarei de a nu mai dormi încă o noapte în patul ei matrimonial gol. Cattilara ducea cu ea, pe drumul de răsărit, o inimă îndurerată, dar nu și greutatea urii, mâniei sau culpabilității care să îi schilodească sufletul odată cu asta. Ce ar putea umple acel gol până la urmă, Ista nu știa – însă simțea că nu putea fi împiedicată.

A doua zi dis-de-dimineată, lord Illvin veni la Ista în tabăra lui dy Baocia. Urcară împreună poteca de deasupra râului, în parte pentru priveliștea care cuprindea atât Castelul Porifors cât și valea pe care o străjuia, iar pe de altă parte, ca să se lepede de așa-zisele însoțitoare ale Istei, mai puțin în formă ca Liss. Illvin își întinse galant mantia pe o stâncă pentru ca Ista să se poată așeza. Liss colindă prin preajmă,

uitându-se cu jind la un stejar ispititor cu coajă grunțuroasă, în care rochia o împiedică să se cocoațe.

Ista făcu un semn din cap arătând la cingătoarea lui Illvin, unde atârnavă acum cheile lui Arhys și ale Cattilarei.

— Provincarul dy Caribastos ți-a confirmat comanda cetății Porifors, după câte văd.

— Deocamdată, cel puțin.

— Deocamdată?

El privi lung de-a lungul crestei, acolo unde contraforturile cetății se ridicau dintre stânci.

— E ciudat. M-am născut – am trăit aici aproape toată viața – și cu toate astea n-am fost niciodată stăpân aici, nici nu m-am așteptat să devin stăpân. Astăzi îi aparține nepoatei mele, Liviana – o fată de nouă ani care trăiește la jumătate de provincie mai încolo. Totuși e casa mea, dacă există un astfel de loc. Posed șase domenii mici în Caribastos, niște rămășițe moștenite de la mama mea – dar sunt doar niște pământuri, pe care nici nu prea le-am vizitat. Cu toate astea, Porifors are nevoie de apărare neapărat.

— Din partea ta – neapărat?

El ridică din umeri.

— Este cea mai importantă fortăreață de la hotarele astea.

— Cred că hotarul ăsta e pe cale să se mute.

El scoase un rânjel scurt.

— E-adevărat. Lucrurile se precipită în sfatul nostru. Eu le precipit. N-am nevoie de calitățile lui Arhys ca să îmi dau seama că ăsta e un avantaj al momentului și al șansei care nu trebuie irosit.

— Așa cred și eu. Mă aștept ca Marchizul dy Palliar și Cancelarul dy Cazaril să apară pe porțile de la Porifors într-o săptămână. Dacă scrisorile fratelui meu și ale lui dy Caribastos și ale lui Foix – și *ale mele* – nu îi aduc aici, atunci nu sunt bărbații pe care îi credeam.

— Or să înțeleagă, crezi? Aici, acum, e momentul să întoarcem strategia lui Joen împotriva jokonienilor – și să lovim, pe neașteptate, în Jokona atâta vreme cât este fărâmițată și să întoarcem flancul de la Visping – iar campania ar putea fi întreprinsă chiar înainte de momentul în care era așteptată să înceapă.

— Nu trebuie să fii clarvăzător ca să întrevezi asemenea urmări, spuse Ista. Dacă merge, dy Palliar va fi fără îndoială copleșit de laude pentru marea lui strategie.

Illvin aruncă un rânjet răutăcios.

— Biata Joen, nici măcar nu i se recunosc meritele. Ar fi trebuit să fie general.

— Ar fi trebuit să fie orice altceva în afară de păpușarul frustrat care a fost nevoită să fie, încuviință Ista. Ce se va alege de Sordso? Nu cred că este chiar smintit, cu toată smiorcăiala și pupăturile pe care mi le-a dat pe poalele rochiei, când am trecut pe lângă el ieri, în curtea de la intrare. Sufletul lui îi aparține acum, deși o să mai treacă vreme până o să-și piardă mințile.

— Da, nici nu poți ști dacă ne-ar fi mai de folos ca ostatic, sau să-i dăm drumul ca să fie un conducător foarte prost.

— Vorbea de o vocație religioasă și despre o convertire la credința cvinteriană, de fapt. N-am idee

câtă vreme o să-l țină toanele astea.

Illvin pufni.

— Poate că o să înceapă să scrie poezii mai acătării după toate astea.

— Nu m-ar mira.

Zidurile de apărare ale castelului se ridicau puternice și palide în lumina strălucitoare, ascunzând pagubele care erau drese pe dinăuntru; Ista auzi un ecou slab de ciocan.

— Până când viitorul soț al Liviane va veni la domnia cetății Porifors, o să devină un braț mort și liniștit pe cursul unei ape, așa cum e Valenda. Locul ăsta și-a câștigat pacea, cred.

Îi aruncă o privire lui Illvin care zâmbea în jos la ea.

— Două lucruri îmi trec prin gând în clipa asta.

— Numai două?

— Două mii, însă astea două sunt cele mai importante. Unul ar fi acela că micuța mea curte hoinară are nevoie de un majordom regal: un ofițer competent și experimentat, de preferat unul care cunoaște împrejurimile, ca să-mi călăuzească drumul și să mă apere.

El ridică din sprâncene încurajator.

— Celălalt e că Marchizul dy Palliar va avea nevoie de un spion priceput, un ofițer care cunoaște Jokona și pe jokonieni, mai bine ca oricare altul, care să scrie și să vorbească atât roknara elevată, cât și pe cea vulgară, care să aibă cufere pline cu hărți și planuri ale teritoriilor, ca să-i fie sfetnic în strategiile sale din regiunea asta. Tare mă tem că aceste două funcții se exclud una pe cealaltă.

El își duse gânditor un deget la buze.

— Aș putea să amintesc faptul că, s-a întâmplat din motive independente de unele minți militare de aici, ca orice armată ce-și dorește în prezent să mărșăluiască spre miazănoapte, să aibă mare, mare nevoie de un remediu împotriva vrăjitorilor, pe care să îl aibă la îndemână. În caz că se mai ivesc și alți inamici vrăjitori în campania asta. Resursele destinate protecției unei astfel de sfinte-vrăjitoare nu vor fi precupețite. Așa că majordomul sfintei și spionul mareșalului s-ar putea să nu se regăsească lucrând chiar atât de departe unul de altul.

Ista ridică din sprâncene.

— Hm? Poate... Asta în cazul în care e foarte bine înțeles faptul că sfânta nu slujește Chalionului, nici măcar Templului, ci zeului, și trebuie să se îndrepte încotro o trimite zeul. Să meargă în aceeași direcție cu corturile mareșalului pentru o vreme, dar nu în ele. Ei bine, dy Cazaril va înțelege partea aceasta; și cred că i-o va putea inocula și lui dy Palliar; da, numai el ar putea.

El privi gânditor la drumul din vale.

— O săptămână, crezi, până or să sosească?

— În zece zile cel mult.

— Aha.

Degetele lui prelungi zornăiră cheile de la cingătoare.

— Între timp... de fapt bătusem drumul până aici ca să te invit să îți iei în primire camerele de la Castelul Porifors din nou, acum, că ne-am mai pus ordine în lucruri. Dacă dorești. Vremea se pare că se va schimba, judecând după cum bate vântul; s-ar putea să avem un

pic de ploaie bine-venită până mâine seară.

— Nu în fostul iatac al lui Umerue, sper.

— Nu, l-am găzduit pe Prințul Sordso și pe gardienii lui acolo.

— Nici în cel al Cattilarei.

— Dy Caribastos și suita lui au ocupat întregul hol.

Își dresе vocea.

— Mă gândeam la cele pe care le-ai avut până acum. Din capătul holului care dă în odaia mea. Deși... mă tem că nu e spațiu destul ca să le găzduim și pe doamnele tale.

Ista se strădui să nu-și întindă un rânjet pe față, sau cel puțin nu unul foarte evident.

— Mulțumesc, Lord Illvin, aș fi încântată.

Ochii lui negri scânteiară. Tehnica de sărut al mâinii se îmbunătățea fără discuție, cu cât exersa mai mult, se gândi ea.

Ista își trimise rândurile recuperate de straie, aduse de la Valenda, înainte; chiar și fără cele alese și serioase în tonuri de verde, potrivite unei văduve, pe care le lăsa în corturile fratelui său, avea să o scutească de a împrumuta haine pe viitor. Ceva mai târziu, dy Baocia o escortă din tabăra sa. Foix o însoți, în calitate de gardian, schimbând cu ușurință statutul cu cel de curtean.

Transformarea lui dy Baocia nu se dovedi la fel de ușoară, dar în linii mari, părea să accepte noua ipostază a lstei destul de bine, credea ea. Evită discuțiile despre partea aceea neplăcută cu înghițitul demonilor, rareori amintea de zeu, dar se preocupa la aspectele practice

ale noii ei vocații cu o atenție satisfăcătoare privind detaliile.

— Trebuie să stabilem dimensiunile gărzii tale personale, observă el în timp ce treceau porțile de la Porifors. Prea mulți or să-ți secătuiască punga, dar prea puțini s-ar putea dovedi o falsă economie.

— Cât se poate de adevărat. Nevoile mele, mă aștept să difere în funcție de locul în care mă voi afla. Adaugă asta pe lista discuțiilor cu majordomul meu; el o să hotărască cel mai bine de ce este nevoie în zonele astea.

— Majordomul o să-ți servească și de dresor de cai, așa cum a făcut-o pentru răposatul lui frate? Sau să îți recomand pe cineva?

— Îndatoririle lui Ser dy Arbanos vor fi prea solicitante. Mă gândesc la un alt om, cu toate că nu sunt sigură că va accepta. S-ar putea să mă întorc la tine pentru recomandări, în caz contrar.

— Cum, doar nu te gândești la dy Gura, în cazul ăsta? o chestionă dy Baocia.

Foix făcu o mică plecăciune încântătoare.

— Sau la bunul lui frate?

— Ferda este solicitat pentru apropiata campanie, de vărul lui. Mareșalul dy Palliar, și trebuie să plece în scurt timp să i se alăture. Chiar și în calitate de ofițer la curtea mea, Foix va trebui să se deplaseze destul de mult cu treburi la Templu; dar îndatoririle unui dresor de cai sunt zilnice. Nu prea sunt sigură ce titlu să-i ofer lui Foix. Vrajitor regal? Dresor de demoni?

— Aș fi perfect mulțumit să rețin titlul de ofițer-devot, Roina, interveni în grabă Foix, cu o voce un pic

alarmată, apoi o privi printre pleoapele apropiate, văzându-i zâmbetul reținut.

— Am să-ți găsesc îndeletnicirile mai întâi, iar titlul mai târziu, spuse Ista. O să ai nevoie de ceva impunător, atunci când o să vizităm alte curți, ca să-ți menții înaltul statut cu care să-mi faci cinste.

Pe buzele lui flutură un zâmbet satisfăcut.

— Cum poruncești, Roina.

Ocoliră curtea de piatră și urcară în peristil; Ista își reținu un fior, urcând pe treptele pe care dăduse odată ochii cu un zeu. Din cadrul ușii deschise a camerei sale duble, pluti o voce bine cunoscută, dar neașteptată.

— Nu te vrea pe tine, spunea Lady dy Hueltar cu voce gravă. Nu are *nevoie* de tine. Acum sunt eu aici, și te asigur, că sunt mult mai familiarizată cu toate cerințele ei decât o să fii tu vreodată. Așa că dă fuga înapoi la grajduri, sau de unde ai venit. Afară, afară!

— Doamnă, nu se poate, răspunse Liss pe un ton nedumerit.

Foix ridică din sprâncene, apoi se încruntă, sumbru. Ista îi făcu semn să aibă răbdare și intră brusc în odaie, cu bărbații în urma ei.

— Ce-i cu cearta asta? întrebă Ista.

Obrajii doamnei dy Hueltar se împurpurară; șovăi, apoi trase aer în piept.

— Tocmai îi explicam fetei ăsteia necioplite că acum dacă tot ai sfârșit cu pelerinajul ăsta pripit, dragă Ista, o să ai nevoie din nou de o doamnă de companie mult mai adecvată. Nu o fată de la staule.

— Dimpotrivă, am foarte mare nevoie de Liss.

— Nu este potrivită să fie o doamnă de onoare

pentru o roină. Nici măcar nu-i o doamnă.

Liss se scărpină în cap.

— Ei, asta cam așa e. Nici nu prea mă pricep la lucruri de astea sofisticate. Eu sunt bună la parcurs distanțe călare, în viteză.

Ista zâmbi.

— E-adevărat.

Zâmbetul i se crispă un pic, în timp ce analiza scena pe care o întrerupse. Chiar își imaginase Lady dy Hueltar că putea să o păcălească pe Liss să își ia tălpășița, să o gonească făcând-o să creadă că ea s-a dispensat de serviciile fetei?

Lady dy Hueltar făcu un gest de nervozitate sub privirea rece a Istei.

— Acum că te-ai mai calmat, Lady Ista, cu siguranță că e timpul să începem să ne gândim să ne întoarcem în siguranță la Valenda. Bunul tău frate aici de față ne va împrumuta o escortă mai adecvată pentru călătoria de întoarcere, sunt sigură.

— Nu mă întorc la Valenda. Am să urmez armata în Jokona să vânez demoni pentru Bastard, spuse Ista. Siguranța nu prea are nicio legătură cu treburile neplăcute ale zeilor.

Buzele i se răsfrânseră, dar nu prea mai era zâmbet ceea ce se citea pe figura ei acum.

— Nu ți-a explicat nimeni nimic, dragă doamnă dy Hueltar?

— Ba eu i-am zis, spuse Liss. De câteva ori.

Își coborî vocea, spunându-i Istei în taină:

— Nu-i nimic. Am avut și eu o stră-mătușă care nu prea mai înțelegea asemenea lucruri la vârsta ei,

sărăcuța.

— Ba eu *nu* sunt bătrână, încep Lady dy Hueltar pe un tremolo, apoi se opri. Și o luă de la capăt:

— E mult prea periculos. Te rog să te gândești mai bine, dragă Ista. Milord dy Baocia – în calitate de cap al familiei acum, ești în măsură să insiști să fie mai rezonabilă!

— De fapt, observă Ista, el este capul familiei de un deceniu și jumătate.

Dy Baocia pufni și îngăimă abia deslușit:

— Îhî – oriunde altundeva în Baocia, mai puțin la Valenda...

Ista luă mâna doamnei dy Hueltar și o așează ferm pe brațul fratelui său.

— Sunt sigură că ești foarte obosită, dragă doamnă, că ai venit atât de departe, atât de repede, fără să fie atâta nevoie. Dar fratele meu te va conduce în siguranță înapoi acasă mâine – sau poate chiar în seara asta.

— Deja mi-am adus lucrurile aici...

Ista aruncă un ochi la grămezile de bagaje.

— Servitorii or să le mute înapoi. O să vorbesc cu tine ceva mai târziu, dy Baocia.

Cu câteva aluzii extrem ele delicate, Ista îi dirijă pe amândoi afară pe ușă. Văzându-și spulberată ultima speranță de sprijin din partea lui dy Baocia, Lady dy Hueltar își luă tălpășița împreună cu el, într-un val de exasperare reciprocă și arătând dărâmată.

— De unde a *apărut* femeia aia? întrebă Foix, clătinând mirat din cap.

— Am moștenit-o.

— Condoleanțele mele.

— O să se descurce. Fratele meu o să-i găsească alt colțisor cald în familia noastră; nu o să-i fie pe plac la fel ca o casă de rang mai înalt, dar poate că o să aibă ceva satisfacții lăudându-se cu gloria ei apusă. Nu pot să spun că a huzurit pe seama altora, să știți, într-un fel anume, chiar se poate face utilă. E trist totuși, că distruge singură recunoștința care i s-ar cuveni ca răsplată.

Foix îi aruncă o otheadă lui Liss, a cărei expresie arăta un pic întărită, și spuse:

— Cred că recunoștința mea e un pic mărginită, mă tem.

Liss își scutură coada împletită:

— Nu are importanță.

— Încerca să te convingă că te dădusem afară? întrebă Ista.

— Oh, da. Chiar se înfuriase când am făcut pe proasta și nu îi pricepeam aluziile.

Colțurile buzelor lui Liss tresăriră nervos, apoi se lăsară în jos.

— E adevărat totuși că nu sunt o doamnă de neam mare.

Ista zâmbi.

— Mă aștept să ne întâlnim cu cei de la curtea Isellei și a lui Bergon până la anul – în Visping, dacă nu chiar mai devreme. Moment în care, la cererea mea și pentru dârzenia ta, ai să fii ridicată de fapt la rang nobil –Sera Annaliss dy... cum se numește satul acela năpădit de oi, că am uitat?

Liss șopti:

— Teneret, Roina.

— Sera Annaliss dy Teneret, doamnă de onoare a reginei-mame Istă. Sună destul de demn, ce părere ai, Foix?

El zâmbi mânzește.

— Aha – cred că mamei mele o să-i placă destul de mult. Ei, dar numai Bastardul știe că trebuie să am și eu ceva de dat la schimb ca să fiu de nasul ei, adică, al Bastardului.

— Ah, aspiți și tu la o ascensiune socială, carevasăzică! Ei bine, nu e imposibil; anul ăsta va oferi tinerilor ofițeri multe oportunități de avansare, bănuiesc.

Foix îi făcu o reverență curtenitoare lui Liss:

— Pot să sper, domniță?

Liss îi aruncă o ocheadă zâmbind viclean și începu să-și facă de lucru prin odaie ca să pună lucrurile Istei în ordine.

— Mai întrebă-mă încă o dată la Visping, tinere credincios.

— Așa am să fac.

Istă îl puse pe dy Cabon să-l aducă la ea pe Goram, în curtea de piatră. Se așeză la umbra coloanelor, pe banca unde vorbiseră prima oară și analiză diferențele.

Goram dy Hixar era îmbrăcat tot ca un lacheu, tot scund la stat, cu picioarele crăcănate și cu barba la fel de încărunțită. Scăpase în schimb de cocoșa de testoasă; se mișca acum legănat, ca un spadasin. Și încordat. Plecăciunea lui politicoasă era îndeajuns de suplă pentru orice curtean de provincie.

— Învăţatul dy Cabon ţi-a spus, cred, cum că am nevoie de un dresor de cai, nu? Începu Ista.

— Ba da, Roina.

Dy Hixar tuşi ca să-şi alunge răguşeala şi îşi înghiţi saliva în prezenţa ei. Goram, se gândi ea, ar fi scuipat cât colo.

— Eşti în stare să iei în primire însărcinarea asta?

El făcu o grimasă.

— Lucrul în sine, da. Însă, Roina... nu sunt sigur că domnia ta a înţeles ce eram eu înainte. Acum. De ce nu am fost răscumpărat.

Ea ridică din umeri.

— Căpitan de cavalerie, spadasin, mercenar, fost ucigaş, distrugător de vieţi – nu doar pe ale duşmanilor, ci şi pe ale prietenilor – să continui? Genul acela de individ ale cărui oraţii funerare ar fi pe tema *Ei, bine că am scăpat de el*.

El se cutremură.

— Nu văd nicio nevoie să mă mai confesez dumitale.

— Nu. Am văzut.

El îşi feri privirea.

— Toate păcatele mele ispăşite... e ciudat, e-un lucru tare ciudat, Roina. Iertarea păcatelor cuiva e considerată de obicei un miracol zeiesc. Dar zeul domniei tale mi le-a trimis pe toate înapoi. Rândaşul Goram... a fost un om de o sută de ori mai bun decât va fi vreodată Goram dy Hixar. Eram o plăcuţă nescrisă, adusă – salvată, fără vreun merit personal – ca să trăiesc trei ani alături de cei mai buni oameni din Caribastos. Nu doar cei mai buni spadasini – cei mai

buni oameni, înțelegeți?

Ea dădu din cap.

— Înainte nici nu știam că o astfel de viață e posibilă. Nici nu vroiam să știu. Aș fi luat în batjocură virtuțile lor și aș fi râs. Lord Illvin a crezut că eram copleșit de bucurie atunci când am căzut în genunchi în fața domniei tale, în curtea de la poartă. Nu veselia m-a doborât. Ci rușinea.

— Știu.

— Nu vreau să fiu... cine sunt. Eram mai fericit înainte, Roina. Dar toată lumea crede că ar trebui să înalț rugăciuni de mulțumire.

Ea îi răspunse cu un surâs ironic.

— Să fii convins că eu nu-s unul dintre ei. Dar – sufletul tău îți aparține acum, să faci ce vrei cu el. Suntem cu toții, absolut fiecare din noi, propriile noastre lucrări; ne punem sufletele pe tavă în fața Patronilor noștri la sfârșitul vieții, așa cum un meșter își prezintă lucrările zămislite de mâinile sale.

— Dacă-i așa, atunci eu sunt prea stricat, Roina.

— Nu ești o lucrare săvârșită pe de-a întregul. Ei sunt Patroni exigenți, dar nu cred că unii pe care să nu-i poți mulțumi. Bastardul mi-a spus cu gura Lui...

Lui Dy Cabon i se tăie respirația.

— ... că zeii nu își doresc suflete fără cusur, ci suflete mari. Cred că negura nepătrunsă e locul în care crește măreția, așa cum florile cresc din pământ. Nu sunt convinsă, sincer să spun, că măreția poate să înflorească fără asta. Ai primit atingerea divină ca toți cei de aici: nu-ți pierde încrederea în tine pentru că nici zeii nu și-au pierdut-o.

Ochii lui cenușii mohorâți se înroșiră, lucind plini de lacrimi.

— Sunt prea bătrân să o mai iau de la capăt.

— Ai mai mulți ani înainte decât Pejar, care era pe jumătate mai tânăr, și pe care l-am îngropat afară, lângă zidurile astea cu două zile în urmă. Stai la mormântul lui și dă-ți duhul bocindu-ți vremea scurtă care ți-a rămas. Dacă îndrăznești.

El tresări la auzul vocii ei oțelite.

— Îți dau ocazia unui nou început onorabil. Nu-ți garantez cum se va sfârși. Unele încercări mai dau greș, dar nu la fel de sigur ca sarcinile neîncepute vreodată.

El scoase un oftat prelung.

— Atunci... dacă lucrurile stau în felul ăsta și știind ceea ce dumneata știi despre mine – adică mai mult decât am mărturisit vreodată cuiva, mort sau viu – sunt omul domniei tale, dacă mă vrei, Roina.

— Mulțumesc, Căpitane. Am să te vreau. În calitate de dresor de cai, ai să primești ordine de la majordomul meu. Cred că o să ți se pară un comandant îngăduitor.

Goram zâmbi ușor la auzul acelor vorbe și își luă rămas bun.

Dy Cabon rămase în picioare lângă ea o clipă, uitându-se după el pe când ieșea din curte.

Arăta tulburat.

— Ei, Cărturare? Ce părere ai despre mărturia la care tocmai ai asistat?

El oftă.

— Să știți că treaba asta cu harul divin nu înseamnă... ăă... atâta plăcere *cum credeam eu*, atunci

la Valenda când am plecat la drum. Eram grozav de incitat, în sinea mea, să fiu eu cel ales ca să înfăptuiesc voia zeului.

— Eu doar am încercat să-ți spun, atunci în Casilchas.

— Da. Cred că pricep mai bine, acum.

— Va fi nevoie și de un sacerdot la curtea mea, să știi. Dacă tot sunt pe cale să devin un laic devot al Ordinului Bastardului, într-un fel, cred că mi te-ai potrivi numai bine. Cel mai probabil e că vom călători prin cele Cinci Principate. Dacă aspiri cu adevărat la martiriu, așa cum mi-au dat de înțeles primele dumitale predici, ai putea să mai ai o șansă.

El se făcu stacoiu la față.

— Pe toți zeii, dar alea erau niște predici idioate.

Inspiră adânc.

— Aș fi mulțumit să mă lepăd de partea cu martiriul. Cât despre restul – am să vă răspund cu *da*, Roina, cu dragă inimă. Chiar dacă n-am avut vise revelatoare. Mă rog, *mai ales* că n-am avut niciun fel de vis revelator. Nu sunt sigur că mi le mai doresc.

Șovăi și mai spuse cu o voce plină de alean schimbător:

— Mi-ai spus sigur... L-ai privit cu adevărat în față în visele domniei tale? În visele aievea?

— Da, zâmbi Ista. Odată, a luat chipul și asemănarea dumitale ca să-mi vorbească. Se pare că acel *Cineva* nu te crede nedemn să îi porți culorile, Cărturare, de vreme ce a purtat, la rândul Lui, aparența dumitale.

— Oh.

Dy Cabon clipi mărunț, meditănd la vorbele ei.

— E-adevărat? Chiar? Pe zeul meu!

Clipi din nou. Când își luă rămas bun de la ea, mai avea încă gura întinsă până la urechi.

Seara, după cină, când soarele apuse și stele albe se ridicară pe cerul de cobalt așternut deasupra curții de piatră, Lord Illvin urcă scările și ciocăni la ușa Istei. Liss îl primi în anticameră cu o plecăciune prietenoasă, îndoindu-și genunchii. Cu o privire extrem de amuzată, el îi întinse mâna Istei.

— Uite. Am găsit astea crescute în caisul din curtea de la poartă, chiar acum, în trecere.

Liss trase cu ochiul.

— Sunt caise. E și firesc că n-au unde să crească... în altă parte, nu?

Se fâstâci.

Fructele erau mari și viu colorate, cu o tentă roșiatică, cu o coajă de un auriu închis. Aplecându-se să privească, Ista își umflă nările, adulmecând parfumul lor puternic.

— Miros tare frumos.

— Da, dar... nu e vremea lor. Mama a plantat pomul acela când m-am născut eu, iar migdalul pentru Arhys. Știu când trebuie să se coacă, le-am privit toată viața. Nu și de câteva luni încoace. Mai sunt încă niște flori nescuturate, cu toate că jumătate din frunze au căzut. Astea două erau ascunse printre puținele care se mai țineau încă pe cracă – le-am văzut întâmplător.

— Ce gust au?

— Mi-a fost cam teamă să mușc din ele.

Ista zâmbi.

— N-o fi anotimpul lor, dar cred că nu sunt o nenorocire. Cred că ar fi putea fi un dar. O să fie bine.

Deschise ușa de la iatacul ei, dându-i vânt cu un picior.

— Intră. Hai să le încercăm.

— Ăă, făcu Liss. Eu pot să rămân la vedere, dacă lăsați ușa deschisă, dar nu cred că o să am cum să nu aud.

Ista îi făcu lui Illvin un semn din cap, înspre ușa dinăuntru.

— Scuză-ne un moment.

Neputând să își stăpânească un zâmbet, îi răspunse cu o plecare curtenitoare a capului și trecu înăuntru. Istă trase scurt ușa în urma lui și se întoarse către Liss.

— Nu cred că ți-am explicat încă *celălalt* set de reguli pentru doamnele discrete de companie...

Spunând astea, o și făcu, în termeni clari, succinți, dar în general politicoși. Ochii lui Liss se aprinseră ca stelele de afară, ascultând-o cu atenție. Istă fu ușurată, deși nu surprinsă, că Liss nu păru nici nedumerită, nici șocată. Nu se așteptase totuși nici să fie *entuziasmată*. Se pomeni trasă înăuntru, iar ușa se închise ferm în urma ei, chiar înainte să își termine discursul.

— Cred că o să mă duc să mă așez pe scări pentru un timp, Roina dragă, se auzi Liss strigând de dincolo de ușă. E mai răcoare. Cred că o să rămân acolo *ceva mai mult timp*.

Istă auzi și ușa exterioară închizându-se.

Illvin râdea pe înfundate. Îi întinse unul din cele două fructe; ea îl luă, cu mâna tremurând un pic,

atunci când îi simți degetele trecând întâmplător peste ale ei.

— Ei bine, spuse el, ridicând fructul la gură. Hai să mușcăm amândoi, atunci...

Ea mușcă în același timp cu el. Caisa avea un gust la fel de minunat după cum arăta și mirosea, și în ciuda încercărilor ei de a mânca cu eleganță, se pomeni cu bărbia picurându-i de zeamă. Se șterse ușor.

— Vai de mine...

— Ia, spuse el, venind mai aproape, dă-mi voie să te ajut...

Sărutul dură destul de mult, jucându-i-se prin păr cu degetele mirosind a caisă. Când se opriră ca să-și tragă răsuflarea, ea făcu o remarcă:

— Întotdeauna m-am temut că numai printr-o intervenție divină aveam să îmi găsesc eu un iubit... cred că am avut dreptate.

— Nț, nț, uită-te la tine, dulce-amăruie, Ista. O sfântă, o vrăjitoare, o regină mamă a regatului Chalion – Ibra, care stă de vorbă cu zeii, atunci când nu-i hulește – ar fi nevoie de un bărbat maniac de îndrăzneț să se *gândească* la tine la modul acela vulgar... Asta-i bine. O să mă scape de rivali.

Ea nu se putu abține și chicoti. Se auzi pe ea însăși și râse de mirare, de bucurie, de uluială. Îi gustă și el râsetele, ca și cum ar fi fost caise făcătoare de minuni.

Și mă temeam că n-am să știu cum să o fac.

El era înalt și superb, în unduitul prelung al tunicii negre și al pantalonilor și al cizmelor, dar arăta și mai bine fără ele, se gândi ea în vreme ce-l trăgea alătura, pe patul ei. În noaptea aceea călduroasă nu mai era

nevoie nici de cearșafuri, nici de pleduri. Ista lăasă
aprins un sfeșnic cu două brațe, cu atât mai bine ca să
privească darul zeului.

^{1} „To die with one's boots on", expresie idiomatice des întâlnită mai ales în epoca medievală, făcând aluzie la soldații care mor în timpul serviciului, i.e. „a-și da duhul luptând".